

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Flewelling_Lynn-Nocni_bezci_3-Zradcuv_mesic.PDB

PDB Name: Flewelling NB3 Zradcuv mesic
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.2.2009
Modification Date: 4.2.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Noční běžci 3
ZRÁDCŮV MĚSÍC
Lynn Flewelling

"Synu Koritův," ozval se mu těsně u ucha jakýsi hlas.

Chloupky na krku se mu zježily. Prudce se otočil; čekal, že za sebou najde rhui'auros nebo kthir'bai. Viděl však jen Aleka a vojáky, kteří stále dělali svou práci, i když Seregil neslyšel jediný zvuk.

Podivil se, zda náhle neohluchl. Otočil se, aby se opřel o koně, a na sedle spatřil hřadujícího draka, velkého jako pes. Křídla měl složená u těla a hřbet prohnutý jako had. Stěží si stačil uvědomit, co vidí, když drak zaútočil a sevřel čelistmi jeho levou ruku, těsně nad palcem.

Seregil ztuhl. Nejprve ucítil teplo, pálicí na kůži jako kamna, potom bolest způsobenou pronikajícími zuby a jedem šířícím se paží.

Volnou rukou sevřel hřivu koně a přinutil se neucuknout ani nevykřiknout. Drak stiskl ruku pevněji a ostře zatřásl hlavou; jeho spáry přitom zanechaly na kůži sedla bledé rýhy. Pak znovu znehybněl a jedním strnulým žlutým okem ho pozoroval. Ze šupinatých úst mu přitom proudila krev a stékala Seregilovi po zápěstí.

Ó Auro, ten je velký! Nebezpečně velký. Čelisti se dotkly druhé strany Seregilovy ruky.

"Zůstane ti šťastná značka."

Bolest rychle přerostla v cosi podobného vytržení. Tvor jako by vytlačil z jeho zorného pole vše ostatní; Seregil na něj hleděl s utrápenou úctou. Kolem nich se objevilo mlhavé zlaté světlo. Dračí šupiny odrážely sluneční paprsky a zářily duhovými barvami. Když ho drak držel, tuhé trny na jeho tlamě sebou lehce cukaly. Z jemných zlatých nozder stoupaly obláčky páry.

ZRÁDCŮV MĚSÍC
Lynn Flewelling
FANTOM Print
2000

Věnování

Své rodině, Thelmě a Win Whiteovým a Frances Flewellingové, za jejich neutuchající lásku a podporu. Slibuji, že vám napíšu jeden z těch vážných románů ze současnosti! Děkuji, že se vám tenhle tak líbil.

Poděkování

S těmi nejuprávnějšími díky všem lidem, kteří mě udržovali při smyslech, krmili mě a ometali drobký. Věřte mi, je to práce na plný úvazek.

Nejprve a především, mému manželovi a nejlepšímu kamarádovi, Dr. Dougovi, bez něhož by ani jediná kapitola nevyšla nezkomolená. A vaří! Dynamickému duu - editorce Anne Lesley Groellové a agentce Lucienne Diverové - a dobrým lidem z Bantam Spectra a ze Spectrum Literary Agency, kteří je udržovali při smyslech, krmili je a ometali drobký.

Obvyklým podezřelým: Darby Croussové, Laurie Hallmanové, Julii Friezové a Scottu Burgessovi, i mé rodině. Směsce nových čtenářů, Michele De France a NextWavers Devon Monk, Jamesi Hartleyovi, Charlene Brussové a Jasonu Tannerovi. A nakonec čest našemu místnímu mečíři (a kolik z vás může něco takového říci?), Adamu Williamsovi, za jeho technické rady a všeobecné kibicování a Gary Ruddellovi, že zpodobnil mé vnitřní vize.

Děkuji vám všem za vaši podporu, znalecké posudky a rychlou zpětnou vazbu.

Další vděk patří skupině Eagels, která se znovu spojila na tak dlouho, aby nahrála CD Hell Freezes Over. Dostalo mě přes únavné dny a noci, kdy mi jejich "Můžeš se odhlásit, kdy chceš, ale nikdy nemůžeš opustit" docela hezky shrnovalo situaci. Ale překonala jsem to.

Několik poznámek autorky

Od doby, kdy v roce 1996 vyšla první kniha série Nightrunner, se mě lidé ptají, zda píše trilogii. V rámci žánru je to pochopitelný předpoklad, takže jsem se zde, ve třetí knize, rozhodla využít příležitosti a jednou provždy tu otázku pohřbit.

Toto není trilogie.

Toto není trilogie.

Toto není trilogie.

A první člověk, který se zeptá, jestli je to pentalogie, dostane librovým stříbrným plnicím perem přímo do srdce.

Dobrá, doopravdy bych to neudělala. Mám to pero ráda.

Nemám nic proti trilogiím, ale prostě jsem se tady rozhodla pro něco jiného. Přesně řečeno, série Nightrunner je řadou vzájemně propojených příběhů o životě a dobrodružstvích některých postav, se kterými se dobře bavím. Knih bude víc, podle toho, jak přijde inspirace.

Potřebujete tedy přečíst úvodní duologii, Šťěstí ve stínech a Příchod tmy, abyste téhle knize porozuměli?

Nejspíš ne.

Nu, mám dvě děti, které budu muset živit na vysoké.

Ano, je naprosto nezbytné, abyste si přečetli první dvě knihy. Musí si je přečíst i všichni vaši přátelé a příbuzní.

Text © 1999 Lynn Flewelling

Cover © 2000 Jan Patrik Krásný

Translation © 2000 Jan a Hana Vlčínští

Kapitola 1.

Temné naděje

Když se Magyana plahočila napříč udupaným bitevním polem, útočila na ni plískanice a uvolňovala z čarodějčiny hustého bílého copu mokré prameny vlasů. V dálce u břehu řeky se jako černé přízraky na šedivé pláni zmítaly a skřípěly stany patřící k rozlehlému královninu ležení. V provizorních ohradách se k sobě tiskli koně, zadní částí těla k větru. Nešťastní vojáci, kteří měli stráž, dělali totéž, a jejich zelené tabardy představovaly na ponuré paletě jediné barevné skvrnky.

Magyana si přitáhla promáčený plášť těsněji k tělu. Za celých tři sta tři let života jí nikdy nebyla taková strašná zima. Smutně zvažovala, že ji předtím možná hřála víra, víra v uspokojivý řád vlastního života a víra v Nysandera, čaroděje, který byl dvě stě let součástí její duše. Tahle prokletá válka ji oloupila o obojí, a ještě o více. Téměř třetina čarodějů z Domu Orěsky zahynula, staletí života a učení se ve chvíli rozplynula. Druhý manžel a dva mladší synové královny Idrilain II. padli v bitvě, spolu s tucty šlechticů a bezpočtem obyčejných vojáků - čepele a náказы je odeslaly k Bilairyho bráně.

Magyanino hoře se mísilo s odporem k tomu, jak byl zničen její životní rytmus. Byla cestovatelkou, učencem, sběratelkou divů a příběhů. Nysanderovo místo po boku stárnoucí královny převzala jen s nechutí.

Můj ubohý Nysandere. Setřela si z tváře větrem rozmazanou slzu. Ty by sis to všechno pěkně užíval, viděl bys události jako velkou hru, kterou potřebujeme vyhrát.

A teď tady byla ona, zima ji zavřela v divočině jižní Myceny, na území národa, který se znovu koupal v krvi svých dvou bojovných sousedů. Plenimar napřahoval chtivé spáry na západ k hranicím Skaly a na sever k úrodným územím podél Zlaté stezky. Druhá válečná zima byla krutá a boje se zpomalily, ale jak se dny s blížícím se jarem pozvolna prodlužovaly, královniní špehové denně přinášeli zprávy o nemyslitelném: jejich mycenští spojenci zvažovali, že se vzdají.

A není divu, pomyslela si Magyana, která mezitím konečně došla k okraji tábora. Od poslední bitvy právě uplynulo pět dní. Na zpustošených polích, kde kdysi farmáři kosili obilné snopy, teď ležela krutější žeň. Tlupy sběračů táhnoucí za vojskem sklízely rozervané standarty, zlámané přezky i hroty šípů a na pláních se občas povalovaly i ubohé kousky lidských pozůstatků, tak zmrzlých, že je dokonce ani havrani nedokázali rozklovat. Na jaře přinese tání hořkou úrodu. Magyana však teď, když věci šly tak hrozně z kopce, pochybovala, že tady ještě někdo z nich bude, aby ji spatřil.

* * *

Plenimarští je tehdy překvapili těsně před svítáním. Idrilain si chvatně navlékla zbroj, a ještě než k ní Magyana dorazila, začala shromažďovat jednotky. Přezky na jedné straně pancíře si nechala rozepnuté a jeden z plenimarských šípů v následující bitvě mezeru našel a probodl Idrilain levou plíci. Královna přežila vytahování šípu, ale rána se rychle zanánila; plenimarští lučištníci před bitvou namáčeli hroty ve vlastních výkalech.

Od té chvíle se celý houf drysiánských léčitelů společným úsilím snažil udržet ji naživu, zatímco rána hnisala a jejím tělem zmítaly horečky. Pohled na Idrilain bojující tuhle němou bitvu byl mučivý, ale královna svůj odjezd odmítala nařídit.

"Ještě ne. Jestliže si věci stojí takto, ne," sténala a tiskla Magyaně ruku, když jí s těžkým oddechováním a chvěním předkládala své plány.

* * *

Když došla ke královnině hlavnímu stanu, Magyana se němě pomodlila. Ó Illiore, Sakore, Astelle a Dalno, teď je čas! Dej královně dost sil, aby dovedla naši lest do konce.

Strážný nadzvedl dílec a čarodějka vkročila do dusivého vedra. Z horních tyčí visely mohutné nástěnné koberce a uzavíraly audienční síň už teď přeplněnou důstojníky a čaroději, kteří se shromáždili na královninu výzvu. Magyana zaujala místo po levé straně prázdného trůnu a kývla na Thera, svého žáka a spoluspiklence, stojícího poblíž. Když se ukláněl, jeho klidná, úhledná tvář neprozrazovala vůbec nic.

Koberce za křeslem se rozhrnuly a Idrilain, opírající se o ruku svého nejstaršího syna, prince Korathana, vešla. Za ní

vstoupily její tři dcery. Všichni kromě kypré Aralain byli v uniformě.

Idrilain usedla a její dědička, Phoria, položila matce na kolena starobylý Ghërilainin meč, vytažený z pochvy. Smělá v boji a moudrá v míru, Idrilain se ctí vládla dávnému ostří už více než čtyřicet let. Nikdo kromě jejích nejbližších rádců nevěděl, že je teď příliš slabá, aby ho uzvedla bez pomoci.

Husté šedé vlasy pod zlatou korunou jí měkce splývaly přes ramena a zakrývaly hubený krk. Seschlé ruce se ukrývaly v tenkých kožených rukavičkách, chřadnoucí tělo bylo zahaleno v pláštích, aby nebylo vidět, jak je na tom královna špatně. Drysiánské odvary otupily bolest natolik, aby nepřetěžovala vyčerpané srdce, ale dokonce i jejich účinky měly své hranice. Bylo zapotřebí Theroва kouzla, aby propůjčilo královniným tvářím zdání plnosti a barvy a jejímu hlasu sílu. Jen světlé modré oči se nezměnily, zůstaly ostře bdělé jako oči mořského orla.

Výsledek byl bez kazu. Jaká škoda, že bylo nutné takto klamat i královniny vlastní děti.

Oba manželé jí dali po třech dětech, dvě trojice stejně odlišné jako muži, kteří je zplodili. Starší tři - princezna Phoria, její dvojče Korathan a sestra Aralain - byli vysocí, vážní, světlé pleti.

Klia, nejmladší a jediná přeživší z druhé trojice, měla stejné půvabné rysy, kaštanové vlasy a pohotový vtip jako otec a oba bratři. Na znamení smutku stále nosila černý bandalír. Čarodějové z Orěsky vždy nejpozorněji z celé šestice sledovali nejstarší a nejmladší dívku.

Phoria, dovedná a neohrožená v boji, povyšovala v hodnostech přes Královskou jízdní hlídku až na nejvyšší velitelku skalské jízdy. Už jí bylo téměř padesát a ve vojenských kruzích byla stejně známá svými taktickými vylepšeními jako na dvoře neomalenými proslovky a špatně působící neplodností. Phoriiny válečnické zásluhy by ve dnech její babičky možná k zisku koruny stačily, ale časy se změnily a Magyana nebyla jediná, kdo se obával, že korunní princezna postrádá nadhled potřebný pro vládu nad národem zasaženým nesnázemi okolního světa.

Krátce před smrtí Nysander Magyaně naznačil cosi o roztržce mezi královnou a její dědičkou, ale kvůli jakési přísaze víc odhalit nemohl.

"Teď jsme nejstarší z čarodějů Orěsky, láska. Nikdo neví lépe než my, jak nejjistě balancuje obecné blaho na ostří Ghërilainina meče," varoval ji. "Drž se blízko trůnu a všech, kdo by na něj jednoho dne mohli usednout."

Magyana se znovu soustředila na Kliu a ucítila povědomou vlnu důvěry. Ve dvaceti pěti letech Klia nejen velela plně švadroně Královské jízdní hlídky, ale předvedla i diplomatický talent. Nebylo tajemstvím, že si mnozí Skalané přáli, aby byla prvorozená raději ona.

Idrilain zvedla ruku a shromáždění utichlo. "Tuhle válku prohrajeme," začala sípavým, chraplavým hlasem.

Magyana beze slova poslala do ženina chřadnoucího těla pramen vlastní životní síly. Spojení přineslo zpětný proud bolesti, která jí pronikla do žil spolu s tupým nárazem Idrilainina utrpení a vyčerpání. Magyana se přinutila pomalu dýchat, nechala svou mysl povznést se nad bolest a uchovala si soustředění. Thero na protější straně místnosti dělal totéž.

"Tuhle válku prohrajeme - bez Aurënenů," pokračovala Idrilain a její hlas teď zněl pevněji. "Potřebujeme sílu Aurënfaiëů i jejich čaroděje, kteří mohou zadržet příliv plenimarských nekromantů. A padne-li Mycena, budeme potřebovat i zboží: koně, zbraně, potraviny."

"Poradili jsme si dobře i bez 'faiëů," namítla Phoria. "Plenimarští nás nedokázali zatlačit od Folcwine, i přes všechny svoje nekromanty a ohavnosti."

"Ale dokáží to!" zaskřehotala Idrilain. Sluha jí nabídl číši, ale královna ji mávnutím dlaně odmítla; nikdo nesmí vidět, jak se jí chvějí ruce. "I kdybychom je dokázali porazit, budeme Aurënfaië potřebovat po válce. Potřebujeme znovu smístit jejich krev s naší."

Vladařským gestem pokynula Magyaně, aby pokračovala.

"Magické schopnosti se u našich lidí objevily po smísení našich dvou ras, lidí a Aurënfaiëů," začala Magyana a připomněla těm, kdo to potřebovali, jejich vlastní dějiny. "A právě Aurënfaië zasvěcoval naše první čaroděje do tajů magie Orěsky." Obrátila se ke královské rodině. "Vy sami v sobě stále nesete památku jejich krve, odkaz Idrilain I. a jejího aurënského manžela, Corrutha i Glamiena. Od doby, kdy byl před třemi sty lety zavražděn a hranice Aurënenů se nám uzavřely, přišlo do Skaly jen několik Aurënfaiëů, takže se podíl jejich krve v naší snížil. Každý rok bývá v Domě Orěsky představováno méně a méně dětí s vrozeným magickým talentem a jejich schopnosti jsou často omezené.

Protože čarodějové nemohou mít děti, není jiné záchrany než obnovit styky našich dvou zemí.

Plenimarský útok na Dům Orěsky skosil některé z našich nejlepších mladých čarodějů ještě dříve, než válka doopravdy vypukla. Od počátku bojů naše řady stále řídnou. V siní učedníků Orěsky jsou prázdná lůžka a poprvé od založení Třetí Orěsky v Rhiminee zůstávají dvě věže Domu prázdné."

"Magie tvoří jeden ze základů skalské síly," zachraptěla Idrilain. "Než začala tato válka, neměli jsme ponětí, jak mocní nekromanti vyrostli v Plenimaru. Pokud přijdeme o čaroděje, zatímco plenimarská magie tak zřetelně nabývá na síle, během několika generací bude Skala ztracena!"

Královna se odmlčela. Když Magyana předávala selhávajícímu tělu další sílu, znovu ucítila, jak se Theroва magie přidává k její.

"Lord Torsin a já už s Aurënfaië vyjednáváme více než rok," pokračovala Idrilain. "Je nyní tam, ve Virësse, a poslal zprávu, že Iia'sidra konečně odsouhlasila, že přijme malou delegaci, která by celou záležitost urovnala."

Idrilain pokynula Klie. "Ty půjdeš jako můj vyslanec, dcero. Musíš nám zajistit jejich podporu. Podrobnosti projednáme později."

Když Klia úklonou potvrzovala, že úkol přijímá, tvářila se vážně, Magyana však v jejích modrých očích rozeznala záblesk radosti. Spokojená čarodějka se rychle zběžně dotkla myslí ostatních. Z princezny Aralain sálala úleva, ta dychtila jen po návratu k bezpečnému krbu. U ostatních to bylo něco jiného.

Phoriin výraz navenek nic neprozrazoval, ale žárlivost, která ji sevřela, zanechala Magyaně v hrdle hořkou pachut' žluči.

Korathan byl méně lživý. "Klia?" zavrčel. "Pošleš nejmladší z nás k lidem, kteří žijí čtyři sta let? Vysmějí se jí do tváře! Já alespoň..."

"Nepochybuji o tvých schopnostech, synu," ujistila ho Idrilain a přerušila tak jeho protest. "Ale potřebuji tě tady, abys zastoupil Phorii ve velení." Znovu se odmíkla a obrátila se na nejstarší dceru. "I tebe potřebuji zde, Phorio, abys na čas zastoupila mne. Mí léčitelé jsou příliš pomalí. Než se zotavím, budeš naším vojevůdcem."

Královna oběma rukama sevřela Ghërilainin meč. Na ten pokyn Thero pomocí levitace nadzvedl těžkou čepel a umožnil tak Idrilain předat zbraň dceři.

Ačkoliv Magyana tuto chvíli sama připravila, náhle pocítila ledovou předtuchu. Od dob Ghërilain, první z dlouhé řady královen bojovnic, přecházel meč z matky na dceru - ale jen po matčině smrti.

"A regent?" zeptal se Korathan, na Magyanin vkus až příliš rychle.

A zdálo se že i na vkus své matky. Idrilain se na něj zahleděla. "Nepotřebuji regenta."

Když se Korathan matce mlčky ukláněl, Magyana viděla, jak zaťal zuby.

Bojíš se tolik o sestřinu čest, nebo se bojíš toho, že usedne na trůn? podivila se Magyana a podruhé sklouzla po povrchu jeho mysli. Věštírna v Afre mohla zabránit mužským dědicům usednout na trůn, nikdy však žádnému nezabránila vládnout zpoza něj.

"Musím si s Kliou promluvit o samotě," řekla Idrilain, propouštějíc ostatní.

* * *

Mezitím padla noc. Magyana ustoupila do stínů mezi dvěma blízkými stany a čekala, až se zbytek shromáždění rozptýlí. Kdesi nad polštáři mraků plul po obloze měsíc v úplňku; jeho tísnivý vliv způsoboval, že ji bolelo za očima.

Když se cesta uvolnila, čarodějka znovu vklouzla do Idrilainina stanu a nalezla Kliu, jak se s obavami sklání nad matkou, zhroutenou v křesle a bojující o dech.

"Pomoz jí!" prosila Klia.

"Thero, přiveď drysiána," tiše zavolala Magyana.

Zpoza goblenu v zadní části stanu se vynořil mladší čaroděj, ve společnosti léčitele Akarise. Drysián držel v jedné ruce připravený kouřící šálek, ve druhé omšelou hůl.

"Dostaňte do ní trochu," nařídil a podal šálek Therovi. Pak se dotkl Dalnova symbolu, stříbrné lemniskáty, která mu visela na krku. Položil dlaň na královninu sklopenou hlavu a oba je na několik vteřin zaplavila mdlá záře. Idrilain se ještě více sesunula, ale její dech se zklidnil.

Thero s Kliou ji přenesli na lůžko vzadu ve stanu a vsunuli mezi polštáře rozehřáté kameny.

Idrilain otevřela oči a unaveně se rozhlédla po ostatních. Thero jí znovu nabídl šálek. Po několika doušcích královna odvrátila hlavu. "Musíme to vyřešit rychle," zašeptala.

"Máš mé slovo, matko, ale možná má Kor pravdu," řekla Klia a poklekla vedle ní. "Aurënfaiëum budu připadat jako dítě."

"Rychle je poučíš, že nejsi dítětem. Jedinou další možností byl Korathan, ale ten by je vyděsil k smrti."

"Chápu. Jen nevím, co lord Torsin ještě nezkusil a já bych to mohla udělat. Ze všech lidí ve Skale zná 'faie nejlépe."

"Úplně ze všech ne," zamumlala Idrilain. "Ale Seregil by se nikdy nevydal - s Korathanem ne..."

"Seregil?" Klia poplašeně vzhledla k Magyaně. "Už se jí pletou myšlenky! Seregil je stále vyhnancem. Nemůže se vrátit."

"Ale ano, může - alespoň na dobu trvání vaší návštěvy," odvětila Magyana. "Iia'sidra souhlasila, že se může dočasně vrátit jako váš rádce. Pokud bude chtít jít."

"Vy jste se ho ještě nezeptali?"

"Už je to skoro rok, co jsme o něm a o Alekovi slyšeli naposledy," řekl Thero.

Magyana položila Klie ruku na rameno. "Naštěstí víme o někom, kdo je dokáže najít. Myslíš, že by tvá rusovlasá kapitánka uvítala cestu do Skaly?"

"Beka Cavishová?" Klia se lehce, s porozuměním usmála. "Věřím, že ano."

* * *

Korathan a Aralain doprovodili Phorii zpět do stanu. Korunní princezna se mlčky usadila s pohárem vína a čekala na zprávu od svého špeha.

Korathan neúnavně pochodoval tam a zpátky a přemítal si v hlavě jakousi myšlenku, o kterou se ještě nebyl připraven podělit. Aralain se v kožešinové róbě schoulila vedle svého koše na žhavé uhlí a nervózně zatínala měkké, neschopné ruce.

Phoria Aralain od dětství opovrhovala kvůli její plachosti a důvěřivosti. Úplně by ji ignorovala, kdyby Aralain nebyla jediná, která už dokázala zajistit trůnu dědice. Její nejstarší dcera, Elani, byla učenlivá třináctiletá dívka.

"Nechápu, proč se matčině plánu tolik vzpíráte," řekla Aralain konečně a nepřijemně svraštěla čelo, což dělala vždy, když chtěla, aby ji brali vážně.

"Protože to se nepodaří," vyštěkla Phoria. "Aurënfaiëové svým Ediktem o izolaci pohaněli naši čest. My jim teď dáváme další příležitost, a navíc v nejméně vhodnou dobu. Když nejvíce potřebujeme vypadat silní, necháme se vidět, jak běžíme pro pomoc k těm, u nichž je nejmenší pravděpodobnost, že nám ji poskytnou. Jejich odmítnutí nás bude skoro jistě stát Mycenu."

"Ale co nekromanti...?"

Phoria pohrdavě odfrkla. "Ještě jsem nepotkala nekromanta, se kterým by si dobrý Skalan neporadil. Stali jsme se příliš závislí na čarodějích. V posledních letech matku více a více ovládali - nejprve Nysander a teď Magyana. Dejte na má slova, tenhle bláznivý podnik je jejím dílem!"

Než Phoria skončila, skoro křičela, a potěšilo ji, když spatřila, že Aralain rádně vyděsila. Kor taky přestal popocházet a

bojovně ji pozoroval. Uspokojená Phoria se přinutila k úsměvu a vrátila se k vínu. I když jsou to její sourozenci, nikdy nepřipustí, aby zapomněli, kdo drží v rukou moc.

Za pár minut se u vchodu do stanu ozvalo slabé zaškrabání.

"Vstupte!" zvolala.

Kapitán Traneus vešel dovnitř a zsalutoval. Bylo mu teprve dvacet čtyři a byl zřetelně mladší než většina generálčina osobního personálu, ale už prokázal pozoruhodnou mlčenlivost, loajalitu a touhu po povýšení - což je ta nejužitečnější kombinace. Phoria ho využívala jako druhý pár očí a uší. Také jí obstarával užitečné informátory.

"Hlídal jsem, jak jste přikázala, generálko," ohlásil. "Magyana se pod pláštěm tmy vrátila do královna stanu. Uvnitř jsem zaslechl i hlasy dvou mužů: Thera a drysiána."

"Slyšel jsi, co říkali?"

"Částečně, generálko. Obávám se, že je na tom královna se zdravím hůře, než máme věřit. A velitelka Klia má pochybnosti, zda se hodí pro úkol, kterým ji královna pověřila." Odmlčel se a trochu se zavrtěl, když na něj Phoria upřela zkoumavý pohled.

"Ještě něco?" zeptala se úsečně.

Traneus se zadíval kamsi za ni, na stanové plátno. "Bylo obtížné rozeznat, co říká královna, generálko, ale podle toho, co jsem zachytil, Idrilain věří, že velitelka je jediná z jejích dětí, kdo je k té výpravě způsobilý."

Phoria na okanzík zařala prsty do područek židle, ale přinutila se k trpělivosti. Věděla, že slova, která budou vyslovena, jen posílí její pozici. Korathanova tvář potemněla. Aralain pečlivě zkoumala své nehty.

"Královna zamýšlí vyslat s Kliou lorda Seregila," dodal Traneus. "Magyana zjevně ví, kde ho i s tím jeho mladíkem najít."

"Matčin aurěnský mazlíček přinucen k poslušnosti, což?" ušklíbala se Phoria.

"Nebud' záštipná," namítla Aralain. "Vždycky k nám byl laskavý. Pokud matce nevadí, že odešel, když začala válka, proč by to mělo vadit tobě? Stejně by nebyl jako voják k ničemu."

"Dobrá výmluva!" reptala Phoria. "Ten muž byl prostopášník a floutek. Lepil se na mladé šlechtice jako klíště na psi hřbet. Kolik zlata ti pomohl utratit, Kore?"

Bratr pokrčil rameny. "Byl to zábavný společník, svým zvláštním způsobem. Dokážu si představit, že bude užitečným tlumočnickem."

"Sleduj pečlivě mou matku a její návštěvy, kapitáne," rozkázala Phoria.

Traneus zsalutoval a zmizel zpět do noci.

"Seregil?" zadumal se Korathan. "Rád bych věděl, co si o tom myslí lord Torsin. Pokud si vzpomínám, souhlasí spíše s tvým názorem."

"A neumím si ani představit, že by Seregilovi lidé příliš spěchali s jeho přivítáním," souhlasila Phoria a pustila tu věc z hlavy. "A teď, co se týká Kliiny výpravy: budeme chtít mít v její skupince svého pozorovatele."

"Což tvůj Traneus?" navrhla Aralain s obvyklým nedostatkem představivosti.

Phoria ji zpražila pohledem. "Snad bychom měli začít někým, komu Klia věří, někým, před kým bude otevřeně mluvit."

"A někým, kdo bude moci odesílat hlášení," dodal Korathan.

"Kdo tedy?" zeptala se Aralain.

Phoria významně pozvedla obočí. "No, přemýšlím o dvou lidech."

Kapitola 2.

Neočekávaná výzva

Beka Cavishová se procházela po přední palubě a vyhlížela na západním obzoru první tmavou čáru označující severovýchodní území Skaly. Už před týdnem vyjeli z královna tábora; mohlo by trvat ještě další týden, než se znovu připojí ke Kliině výpravě na jih, a Beka špatně snášela nečinnost.

Duchem nepřítomná potahovala za nové okruží, které měla kolem krku, na zelené tunice svého regimentu. Kapitánská měď se zdála těžší než hladký ocelový pŕlměsíc poručíka. Beka byla naprosto spokojená v pozici velitelky turmy, se kterou si za nepřátelskými liniemi vydobyli jméno: Urgazhi, "vlčí démoni", tak je nepřítel pojmenoval hned v prvních dnech války. Nosili to přízvisko jako odznak cti, ale bylo draze vykoupené. Ze třiceti jezdců, kterým velela dnes, jich od počátku bojů přežila jen polovina. Ti znali pravdu skrytou za hloupými baladami, které se dnes zpívaly po Skale a Myceně, a věděli, kde u plenimarských hranic leží těla jejich přátel.

Turma teď byla díky téhle výpravě poprvé po měsících v plném počtu. Nevadí, že někteří z mladších odvedenců sotva ztratili mléčné zuby, jak rád říkal seržant Braknil. Snad, bude-li to Sakorova vůle, se jednu dvě věci přiučí, než se všichni znovu ocitnou v bitevní vřavě.

Ani ne před měsícem se turma Urgazhi prodírala zamrzlými mycenskými bažinami, a dokonce i to bylo lepší než některé boje, které zažili předtím.

Boj na větrem ošlehaných pobřežních skaliscích, nohy omývané vlnami zrudlými krví.

Beka se opřela o zábradlí a pozorovala hejno delfínů skákajících před příd. Čím více se přibližovalo opětovné shledání se Seregilem a Alekem, tím více ji začínaly pronásledovat vzpomínky na jejich poslední rozloučení po porážce vévody Marda.

V krátké bitvě tehdy otec přišel o vládu nad nohou, Nysander o život a Seregil na čas o rozum. O celé měsíce později dostala od otce dopis, v němž stálo, že Seregil s Alekem nadobro opouští Rhimínee. Teď, když se dozvěděla, proč to udělali, nebyla si tak jistá, zda je příjezd s decurií jezdců nejlepším způsobem, jak je přimět k návratu domů.

Sevřela zábradlí, rozhodnuta podobné myšlenky zahnat. Má práci - práci, která ji alespoň na krátkou chvíli posílá zpět k těm, které nejvíce miluje.

* * *

Dva Racci byla osada tak malá, že si stěžila zasloužila titul vesnice. Jedna ubohá krčma, malý chrám na spadnutí a pár chatrčí rozhozených jako hrací kostky kolem malého přístavu. Micum Cavish prožil celý život projížděním podobných míst, ať už se toulal jen tak nebo pracoval se Seregilem jako Pozorovatel.

Několik posledních let byl připoutaný u domu, pečoval o svou nemocnou nohu a pozoroval, jak děti rostou. I to se mu, k radosti jeho ženy, líbilo, tato výprava mu však připomněla, jak moc mu schází volné putování. S radostí zjistil, že stále instinktivně ví, kde ukázat zlato a kde si váček s penězi pohlídat.

Před pěti dny vjel na dvůr Vodního Luhu blátem zastříkaný posel a přinesl zprávu, že královna požaduje jeho služby, a také služby Seregila a Aleka. Připadl mu úkol vylákat přátele z jejich dobrovolného vyhnanství. Nejlepší novinou však bylo, že jeho nejstarší dcera, Beka je naživu, celá a na cestě z bojiště domů, aby mu dělala doprovod.

Během hodiny vyrazil, s mečem u boku a rancem na zádech, a mířil k vesnici, jejíž jméno do toho dne nikdy neslyšel. Úplně jako za starých časů.

Teď seděl na lavici před bezejmennou hospodou, střechu klobouku staženou přes oči, a přemítal o úkolu, který ho čeká. Alek důvody vyslechne, ale jestli se Seregil vzepře, nebude stačit ani celá eskadrona vojáků.

"Pane, pane!" zavolal ochotný hlas. "Probudte se, pane. Vaše loď připlouvá!"

Micum si odsunul klobouk z čela a s pobavením sledoval, jak jeho vzrušený pozorovatel, desetiletý chlapec, peláší blátivou uličkou. Ten den to už bylo třetí podobné oznámení.

"Víš určitě, že tentokrát je to ta pravá?" zeptal se. Když vstával, škulbl sebou. I po celodenním odpočinku ho zjizvené svaly vzadu na pravém stehně bolely víc, než byl ochoten připustit. Zranění, které mu způsobila dyrmagnos, byla hluboká, dokonce i poté, co se rána zahojila.

"Podívejte se, pane. Už je vidět vlajka," trval na svém chlapec. "Zkřížené meče pod korunou na zeleném poli, přesně, jak jste říkal. Na palubě je Královská jízdní hlídka."

Micum se zahleděl přes zátoku, mhouře oči. Před několika lety by to nepotřeboval.

Zatraceně, nějak stárnu!

Tentokrát měl hoch pravdu. Micum zvedl hůl a vydal se za ním na pobřeží.

Loď zakotvila na hlubině a spustila čluny. V přístavu už se shromáždil menší dav, a když lidé sledovali, jak do člunů nasedá řada vojáků, rozrušeně diskutovali.

Micum zahlédl zrzavou důstojnici stojící na přídi prvního člunu a znovu se ušklíbl. Ať měl staré oči nebo ne, poznal svou Beku, když ji viděl. I ona si ho našla a nad vodou se rozlehl šťastný výkřik.

Z té dálky bylo snadné vidět dívku takovou, jaká byla, když odjížděla z rodného domu, aby se připojila k regimentu - dlouhonohou a nadšenou. Vypadala příliš štíhlá, než aby unesla váhu kroužkové košile a zbraní, ale Micum ji dobře znal. Beka nikdy nebyla křehká.

Jakmile však veslový člun připlul blíže, iluze se rozplynula. Žertovala s jakýmsi vysokým jezdcem, stojícím těsně vedle ní, a vyzařovala z ní směs autority a nenucenosti.

Má, co vždycky chtěla, pomyslel si s návalem hořkosladké pýchy. V necelých dvaadvaceti byla důstojnicí zocelenou bojem, patřila k jednomu z nejlepších skalských regimentů a byla jedním z nejmělejších královských jezdců.

Zdálo se, že tím nijak nezpochybila. Vyskočila ze člunu, ještě než plavidlo přistálo na oblázcích.

"U Plamene, ráda tě zase vidím!" vykřikla a objala ho. Chvilí se zdálo, že ho vůbec nehodlá pustit. Když konečně o krok poodstoupila, leskly se jí v očích neprolité slzy. "Jak se má maminka a děti? Je Vodní Luh pořád stejný?"

"Všichni jsme takoví, jací jsme byli, když jsi odjela. Mám pro tebe dopisy. Ten od Illii má čtyři stránky," řekl. Všiml si čerstvých jizev na jejích pažích. Tvář měla stále pihovitou, ale dva roky tvrdého boje způsobily, že se její rysy zvýraznily a poslední stopy dětství zmizely. "Ty jsi kapitánka?" optal se a ukázal na nové okruží.

"Alespoň podle titulu. Dali mi švadronu Vlků a pak mě i s mou turmou poslali domů. Pamatuješ se na seržanta Rhylinu?"

"Vždycky si pamatuju lidi, kteří mi zachránili život," řekl Micum a potřásl si s vysokým mužem rukou.

"Pokud si vzpomínám, bylo to trochu jinak," odvětil Rhylin. "Zaměstnal jste toho dyrmagna, když ho Alek střílel.

Nemyslím, že by to kdokoliv z nás dokázal, kdybyste to neudělal vy."

Rhylinova poznámka vyvolala v kolemstojících zvědavost a Micum rychle změnil téma.

"Napočítal jsem tady jen jednu decuriu. Kde jsou dvě zbylé?" zeptal se a ukázal k deseti jezdcům, kteří s ním vystoupili na břeh. Poznal desátníka Nikida a pár dalších mužů a žen, ale většina z nich byla nových, mladých.

"Zbytek pluje s Kliou. Setkáme se s nimi později," objasnila Beka. "Tahle jednotka by měla stačit, abychom se bezpečně dostali tam, kam míříme."

Vzhlédla na odpolední nebe a lehce se zamračila. "Bude chvíli trvat, než převezeme koně, ale já bych se jistého úkolu ráda zhostila dřív, než padne noc. Můžeme tu někde dostat teplé jídlo, než vyrazíme? Něco, v čem není nasolené vepřové nebo sušená treska?"

"Už jsem si promluvil s hostinským," odvětil a mrkl na ni. "Myslím, že nám může nabídnout sušené vepřové nebo nasolenou tresku."

"Alespoň nějaká změna," ušklíbla se Beka. "Za jak dlouho se k nim dostaneme?"

"Za čtyři dny. Možná za tři, jestli vydrží dobré počasí."

Beka znovu netrpělivě nakrčila čelo. "Tři by byly lepší." Naposledy neklidně pohlédla na loď a vydala se za otcem do krčmy.

"Co se vlastně stalo s tím mladíkem, o kterém jsi nám psala loni?" zeptal se Micum. "S tím poručíkem jak se jmenuje? Tvá matka se o něj začíná zajímat."

"S Markisem?" Beka pokrčila rameny, ale nepodívala se na něj. "Zemřel."

Jen takhle? pomyslel si Micum smutně, cítil, že šlo o víc než jen o románek. Nu dobrá, válka je drsná záležitost.

* * *

Krásné počasí se udrželo, ale cesty byly směrem na sever čím dál horší. Když se koně druhého dne plahočili divočinou po tom, co tu bylo považováno za cestu, zapadali až po nártý.

Micum ulevil bolavé noze v zabláceném tĕmnu, přelétl pohledem po vzdálených rozeklaných vrcholcích a toužebně pomyslel na domov. Toho dne, kdy odjížděl, malá Illia, které bylo právě devět, sbírala na pastvině pod domem narcisy. Tady, ve stínech pásma Nimry, ve špinavých závějích pod borovicemi stále ležel sníh.

Beka mu ještě nevysvětlila přesný důvod cesty a Micum její mlčení respektoval. Jeli vytrvale, využívali prodlužujících se dnů. V noci dívka s ostatními jezdci obšírně probírala bitvy, nájezdy a ztracené přátele. O poručíku Markisovi se kolem ohně nemluvalo. Když se jednoho rána zastavili, aby napojili koně, musel si Micum vzít seržanta Rhylina stranou. "Ach, Markis." Rhylin se rozhlédl, aby se ujistil, že Beka není v doslechu. "Byli milenci, když si našli čas. Vyřezaní ze stejného dřeva. Jenže jej jednou na podzim opustilo štěstí. Jeho turma padla do léčky. Ti, kdo nepadli v boji, byli umučeni." Rhylinovy oči se stáhly, jako by se zadíval do ostrého světla. "Hodně se mluví o tom, co dělají ženám z naší armády, ale říkám vám, sire Micume, muži dopadli stejně špatně. Našli jsme ostatky - jestli mi rozumíte, Markis nebyl mezi těmi šťastnými. Kapitánka pak dva dny nepromluvila, nejedla ani nespala. Nakonec ji z toho dostala seržantka Mercalle. Mercalle pohřbila během let mnoho blízkých, a tak asi věděla, co říct. Od té doby je Beka v pořádku, ale nikdy o něm nemluví."

Micum si povzdechl. "Umím si představit, že si ho nerada připomíná. A vyskytl se od té doby někdo jiný?"

"Nikdo, kdo by stál za řeč."

Micum měl jasnou představu, co tím chtěl Rhylin říci. Potřeby těla někdy potlačí bolest v srdci. Někdy je to cesta k uzdravení.

* * *

Když cesta dorazila k úpatí hor, konečně vyschla. Třetí den brzy po poledni se Beka ohlédla přes vrcholky stromů do nížin, kterými projeli předchozího dne. Kdesi za jižním obzorem leželo osijské pobřeží a dlouhá šije spojující poloostrov Skalu se skalským územím na pevnině. Zbytek turny Urgazhi se teď už nejspíš jen tak poflakuje u Ardinlee. "Určitě k nim dojedeme ještě dnes?" zeptala se otce, jedoucího vedle ní.

"Ženeš nás tak, že bychom tam měli být ještě před večeří." Ukázal na průsmyk několik mil před nimi. "Tamhle nahoře je vesnice. Jejich chýše leží na stezce přímo za ní."

"Doufám, že jim větší společnost nebude vadit."

* * *

Když dorazili k malé samotě uhnížděné v údolí, zbývalo do západu slunce ještě několik hodin. Na úbočích se popásaly ovce a dobytek a z dálky se ozýval psí štěkot.

"Jsme tady," řekl Micum a zamířil do městečka.

Projížděli blátivým náměstím mezi civějícími vesničany. Nebyl tu žádný chrám ani krčma, jen malá kaple zasvěcená Čtveřici, ověšená povadlými obětínami.

Za poslední chalupou čnely k nebi holé větve ohromného suchého dubu. Do lesů za dubem vedla stezka. Jeli po ní asi půl míle, až dorazili na vysoko položený palouk. Protékal tudy potok a na opačné straně stálo malé roubené stavení. Na jedné zdi se sušila napjatá vlčí kůže a horní část zdi těsně pod střechem zdobila špičatá řada parohů všech tvarů i velikostí. V kuchyňské zahrádce vedle dveří hrabalo v suchém listí pár strakatých slípek. Kousek vedle chléva stála ohrada, ve které se páslo půl tuctu koní. Beka poznala Alekovu favoritku, kobytku Mušku, a dvě aurěnská zvířata. Kaštanového koně jménem Větrník Alekovi darovali Bečini rodiče při jeho prvním pobytu ve Vodním Luhu. Černou klisnu, Cynril, měl Seregil už od hříběte.

"To je ono?" zeptala se překvapeně. Byl to pokojný dům. Venkovský. Vůbec nepatřil k místům, které si spojovala se Seregilem.

Micum se zazubil. "To je ono."

Někde za chlévem bylo slyšet rány sekerou. Beka se postavila ve tĕmenech a zvolala: "Haló, vy v domě!"

Sekera náhle utichla. Vzápětí se zpoza chléva vynořil Alek, světlé, neučesané vlasy mu poletovaly kolem ramen.

Drsný život způsobil, že byl stejně zarostlý a hubený, jaký býval, když se setkali poprvé. Městská paráda, kterou přijal v Rhiminee, byla pryč; tuniku měl zalátanou a umazanou jako nějaký podomek. Za pár měsíců mu bude devatenáct, uvědomila si překvapeně. Díky tomu, že byl zpola 'faie a neměl vousy, připadal těm, kdo ho neznali, mladší - a takový jim bude připadat celá léta. Seregil, kterému už muselo být šedesát, vypadal celou dobu, co ho znala, jako dvacetiletý.

"Doufám, že nás vidí rád," poznamenal Micum.

"To by raději měl!" Beka sesedla a bouřlivě Aleka objala. Byl tak hubený, jak vypadal, ale pod ručně tkanou látkou měl pevné svaly.

"Yslanti běh kir!" zvolal potěšeně. "Kratis nolieus i'mrai?"

"Teď mluvíš aurěnsky lépe než já, skorobratříčku," zasmála se. "Po pozdravu jsem už nerozuměla ani slovo."

Alek o krok couvl a usmál se na ni. "Promiň. Celou zimu jsem skoro nepromluvil jinak."

Poražený pohled, který měl v Plenimaru, zmizel; když Beka pohlédla do tmavě modrých očí, četla v nich známky čehosi, co otec zmínil v dopise. Kdysi se Aleka zeptala, jestli Seregila miluje, a chlapce tehdy takový nápad pohoršil. Zdálo se, že si tyhle věci konečně srovnal. Někde v koutku mysli pocítila slabé bodnutí lítosti, ale nemilosrdně ho potlačila.

Alek ji pustil a potřásl si rukou s Micumem. Potom se tázavě podíval na uniformované jezdce. "Oč jde?"

"Přináším poselství pro Seregila," řekla Beka.

"To tedy musí být pozoruhodné poselství!"

Taky že je, pomyslela si. Čekal na něj ještě dřív, než jsem se narodila. "Věc si vyžádá určité vysvětlení. Kde je?"

"Loví nahoře na hřebeni. Do západu slunce by měl být zpátky."

"Raději ho pojedeme hledat. Čas kvapí."

Zamyšleně se na ni zahleděl, ale nenaléhal. "Vezmu si koně."

* * *

Alek, jedoucí na neosedlané Mušce, je vedl nahoru nad palouk.

Beka se cestou přistihla, že si ho znovu pozorně prohlíží. "Dokonce i když máš v sobě krev 'faieů, myslela jsem, že se změníš víc," řekla nakonec. "Zdám se ti já hodně jiná?"

"Ano," odvětil s náznakem stejného smutku, jaký vycítila u otce, když se setkali ve Dvou Raccích.

"Co jste vy dva dělali od té doby, kdy jsme se viděli naposledy?"

Alek pokrčil rameny. "Chvilí jsme se toulali. Myslel jsem, že zamíříme do války, nabídneme své služby královně, ale Seregil dlouho chtěl být co nejdál od Skaly. Cestou jsme si občas našli práci - zpěv, špehování..." prostopášně na ni mrkl. "A trochu zlodějského řemesla, když se nedařilo. Loni v létě jsme měli jisté potíže a znovu jsme skončili tady."

"Vrátíte se někdy do Rhíminee?" zeptala se, ale vzápětí si přála, aby to nebyla udělala.

"Já bych šel," řekl, a když uhybal očima, postřehla Beka náznak ušvaného pohledu. "Ale Seregil o tom nechce ani slyšet. Pořád má noční můry o Kohoutkovi. I já, ale jeho jsou horší."

Beka nebyla svědkem masakru staré hostinské a její rodiny, ale slyšela dost, aby se jí obrátil žaludek. Zнала Thryis od dětství, kdy si bosá hrávala v zahradě s její vnučkou, Cillou. Cillin otec ji naučil vyřezávat z jarních lískových větviček píšťalky.

Tito nevinní lidé byli té noci, kdy vévoda Mardus a jeho muži zaútočili na Dům Orěsky, mezi prvními oběťmi. Útok na Kohoutka nebyl nutný, byl to jen mstivý úder vedený Mardovým nekromantem, Vargülem Ashnazaiem. Zabil rodinu, mučil Aleka a nechal za sebou krutě zmrzačená těla, aby je Seregil našel. Seregil v žalu celé místo podpálil a udělal z něj pohřební hranici.

Na hřebeni Alek přitáhl otěže a pronikavě hvízdal mezi zuby. Zleva se ozvalo zvolání; vydali se za ním k jezírku.

"Připomíná mi jezírko pod Vodním Luhem," řekla Beka.

"Opravdu, vid'?" znovu se usmál Alek. "Dokonce tu jsou i vydry."

Dokud Seregil nevstal a nezamával na ně, nikdo ho nezahlédl. Seděl na kládě u břehu a špinavá tunika a kalhoty se ztrácely v barvách okolí.

"Micum? A Beka!" Vykročil jim naproti a peří divoké husy, kterou právě škulal, se rozlétlo na všechny strany.

I on byl hubený a ošlehaný větrem, ale pořád stejně hezký, jak si ho Beka pamatovala - teď, když ho viděla ženským a ne dívčím očima, možná ještě hezčí. Ačkoliv byl štíhlý a nepříliš vysoký, pohyboval se s ladností šermíře, což mu bezděky dodávalo zdání vyššího vzrůstu. Pěkný obličej měl opálený, ve velkých šedých očích teplo a humor, jaké si pamatovala z dob dětství. Poprvé si však uvědomila, jak staře ty oči v mladé tváři vypadají.

"Ahoj, strýčku!" řekla a lehce ho zatahala za hnědé vlasy.

Ometl si z oblečení další pírk. "Vybrali jste si vhodnou dobu k návštěvě. Na jezírku jsou husy a mně se konečně podařilo jednu trefit."

"Šípem nebo kamenem?" zeptal se Micum se smíchem. I když byl Seregil mistrem v šermu, s lukem to nikdy moc neuměl.

Seregil se uculil. "Šípem, děkuji za optání. Alek mi oplácí celý výcvik, kterým jsem ho provedl. Jsem teď s lukem skoro stejně dobrý, jako je on v rozebírání zámků."

"Doufám, že v tom jsem opravdu lepší, i teď, když jsem vyšel ze cviku," zamumlal Alek a žertovně šťouchl Beku do žeber. "A teď už nám řekneš, co tě sem, s decurií jezdců, přivádí?"

"Vojáci?" Seregil nadzdvihl obočí, jako by si teprve teď uvědomil, že má Beka uniformu. "A jak vidím, povýšili tě."

"Posílá mě královna," řekla mu. "Mí jezdcí nevědí, co ti teď povím, a potřebuji, aby se to prozatím nedozvěděli."

Vytáhla z tuniky zapečetěný pergamen a podala mu ho. "Velitelka Klia potřebuje tvou pomoc, Seregile. Vede delegaci do Aurēnenu."

"Aurēnen?" zahleděl se na neotevřený dokument. "Ví, že je to nemožné."

"Už to není nemožné." Micum s nacvičenou lehkostí sesedl, vytáhl z deky za sedlem hůl a přikulhal k Seregilovi.

"Idrilain to pro tebe zařídila. Klia má celou záležitost na starost."

"Nesmíme ztrácet čas," naléhala Beka. "Válka se vyvíjí špatně - Mycena může padnout každým dnem."

"Dokonce i sem už dorazily jisté zvěsti," řekl Alek.

"Ano, ale mám ještě horší novinu," pokračovala Beka. "Královna byla zraněna a Plenimarští každým dnem postupují na západ. Podle posledních zpráv, které jsme dostali, jsou na půli cesty k Dračímu Struku. Idrilain je stále na bojišti, je však přesvědčená, že naši jedinou nadějí je spojenectví s Aurēnenem."

"A co potřebuje ode mne?" zeptal se Seregil a podal nepřečtenou výzvu Alekovi. "Torsin jednal s Iia'sidrou bez mé pomoci celá léta."

"Ale ne o těchto věcech," odvětila Beka. "Klia tě potřebuje jako dalšího rádce. Jsi Aurēnfaie, rozumíš jemným odstínům obou jazyků lépe než kdokoliv jiný a určitě znáš Skalany."

"Shrnuto, mohl bych skončit tak, že mi nebude důvěřovat ani jedna strana. Kromě toho má přítomnost urazí polovinu aurěnských klanů." Zavrtěl hlavou. "Opravdu Idrilain dosáhla toho, že mi Iia'sidra povolila návrat?"

"Dočasný návrat," poopravila jej Beka. "Královna poukázala na to, že jelikož jsi prostřednictvím lorda Corrutha její příbuzný, Skala by byla uražena, kdybys nebyl k jednání připuštěn. Zjevně se vyjasnilo, že právě ty odhalil tajemství Corruthova zmizení."

"Alek a já," opravil ji nepřítomně. Zpráva ho viditelně naprosto vyvedla z míry. "Ona jim o tom řekla?"

Před Nysanderovou smrtí patřili on, Alek a Micum k Pozorovatelům, čarodějově síti špehů a informátorů. Dokonce ani

královna neznala jejich role, dokud s Alekem nepomohl odkrýt spiknutí proti ní. Během své práce objevili mumifikované tělo Corrutha i Glamiena, kterého před dvěma sty lety zabili odpůrci z řad Leranů.

"Nejspíš pomohlo i to, že tvá sestra je teď členkou Iia'sidry," podotkl Micum. "Říká se, že frakce nakloněná volnému obchodu je silnější než kdy dříve."

"Jak vidíš, není v tom žádný problém," skočila mu Beka netrpělivě do řeči. Kdyby bylo po jejím, zamířili by dolů z hor ještě před západem slunce.

Srdce jí však pokleslo, když se Seregil jen zahleděl na svoje zablácené boty a zamumlal: "Musím si to promyslet."

Chystala se naléhat, Alek však položil Seregilovi ruku na rameno a varovně se na ni podíval. Některé rány se ještě nezahojily.

"Říkalas, že je Idrilain stále na bojišti?" zeptal se. "Jak těžce byla zraněna?"

"Neviděla jsem ji. Skoro nikdo ji neviděl, ale odhaduji, že je to horší než všichni připouští. Vojevůdcem je teď Phoria."

"Opravdu?" Seregil mluvil neutrálním tónem, ale Beka zachytila zvláštní pohled, který si vyměnil s jejím otcem. Matka mu říkala "pohled Pozorovatele" - tajemství mezi těmi dvěma nelibě nesla.

"Plenimarští mají nekromanty," dodala Beka. "Ještě jsem se s žádným nesetkala, ale ti, co je viděli, tvrdí, že jsou nejsilnější od časů Velké války."

"Nekromanti?" Alek sevřel rty. "Asi bylo naivní doufat, že zastavením Marda to všechno skončilo. Dnes večer jsi se svými vojáky vítána, můžete se na noc utábořit na naší louce."

"Díky," odvětil Micum. "Pojď, Beko. Nechme tvé lidi, ať se utáboří."

Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, že si chce Alek se Seregilem promluvit o samotě.

"Čekala jsem, že bude šťastný, že se může vrátit domů, dokonce i když to bude jen nakrátko," uvažovala, když sjížděla stezkou za otcem. "Vypadal, jako by ho odsoudili."

Micum si povzdychl. "Odsoudili jej, kdysi dávno, a myslím, že rozsudek ve skutečnosti nebyl zrušen. Vždycky jsem chtěl vědět, co se mu tehdy stalo, ale nikdy o tom se mnou nemluvil. Pokud vím, nevyprávěl to ani Nysanderovi."

* * *

Na protějším břehu dováděl párek vyder, Alek však pochyboval, že je Seregil vidí. Nebyly to zprávy o válce, které způsobily, že se tak zamyslel. Alek se k němu připojil a čekal.

Když se nakonec stali milenci, jejich vztah se prohloubil. Byli teď mnohem více než jen přáteli. Aurěnský výraz pro jejich svazek byl talímenios. Ani Seregil ho nedokázal plně přeložit, ale stejně slova nepotřebovali.

Pro Aleka to bylo spojení duší vykované v duchu i těle. Seregil v něm četl jako v otevřené knize už ode dne, kdy se setkali; teď byla i Alekova vlastní intuice tak silná, že občas skoro mohl číst jeho myšlenky. Když tu teď stáli, cítil hněv, obavy a touhu, která ze Seregila vyzařovala v hmatatelných vlnách.

"Kdysi jsem ti o tom něco málo řekl, vidíš?" zeptal se konečně Seregil.

"Jen to, že tě podvodem zatáhli do jakéhosi zločinu a že jsi byl kvůli tomu vypovězen."

"A tys mi pro jednou nepoložil stovky otázek. Toho jsem si vždycky cenil. Ale teď..."

"Chceš se vrátit," měkce řekl Alek.

"Je v tom něco víc." Seregil si pevně zkřížil ruce na prsou.

Alek z dlouhé zkušenosti věděl, jak je pro přítele obtížné mluvit o minulosti. Ani jejich vztah to nezměnil a Alekovi trvalo dlouho, než se naučil nevyptávat se.

"Raději doškubu tu husu," ozval se nakonec Seregil. "Slibuji, že si dnes v noci, až se ostatní uloží, promluvíme. Prostě potřebuji čas, než si všechno promyslím."

Alek sevřel příteli rameno a pak ho zanechal jeho myšlenkám.

Seregil osaměl. Slepě hleděl přes vodu, cítil, jak se v něm vzdouvá vlna nevídaných vzpomínek.

...neoddiskutovatelná, zkrvavená střenka nože, kterou svírá v pěsti - škrcení, rdoušení v temnotě - rozčilené tváře, posměch...

Sklonil hlavu, přitiskl si dlaně k očím a rozvzlykal se.

Kapitola 3.

Staré přízraky procitají

Když se Seregil vrátil, po večerním nebi už plul měsíční srpek. Bečini jezdci rozbili tábor a zapálili ohně. Hledal známé tváře, zvědavý, kterou decurii vzala s sebou, a překvapilo ho, jak málo vojáků poznal.

"Nikide, jste to vy?" zeptal se a přistoupil k malé skupince u nejbližšího ohně.

"Lorde Seregile! Rád vás zase vidím," zvolal mladík a potřásl si s ním rukou.

"Patříte pořád pod seržanta Rhylina?"

"Tady jsem, můj pane," ozval se Rhylin, který právě vyšel z jednoho z malých stanů.

"Máte tušení, oč tady jde?" zeptal se Seregil.

Rhylin pokrčil rameny. "Jdeme tam, kam nás pošlou, můj pane. Víím jen, že odsud zamíříme k Cimě, kde se setkáme se zbytkem naší turny. Kapitánka vás čeká nahoře u chaty. Určitě víte, že je jako na jehlách, má naspěch."

"To jsem pochopil, seržante. Odpočiňte si, dokud můžete."

Beka seděla s Alekem a Micumem u předních dveří. Nedbaje jejího netrpělivého pohledu, Seregil podal Alekovi husu a odešel si umýt ruce k umyvadlu vedle sudu s dešťovou vodou.

"Večeře voní dobře," poznamenal, když vdechl příjemné aroma vycházející z otevřených dveří, a mrkl na Micuma.

"Máte štěstí, že dnes večer vaří Alek a ne já."

"Říkal jsem si, že jsi pohublý," zasmál se Micum, když vcházelí dovnitř.

"Není to vila v ulici Kol, že?" poznamenala Beka a rozhlédla se po jediné místnosti v chalupě.

Alek se ušklíbl. "Říkej tomu cvičení ve skromnosti. Loni v zimě napadlo tolik sněhu, že jsme museli vysekat díru ve střeše, abychom se dostali ven. Přesto je to lepší než mnohá jiná místa, kde jsme byli."

Dům se rozhodně ničím nepodobal pohodlně zařízeným pokojům, které se Seregilem sdíleli v Kohoutkovi, ani přepychové vile na ulici Kol. Téměř čtvrtinu podlahy zabíralo nízké lůžko. Vedle něj stál vratký stůl, jako židle sloužily stoličky a proutěné cestovní koše. Skromný majetek byl rozložený v policích, na skobách a v několika hrubě sbitých truhlách. Dvě malá okna byla zatlučena čtverci pergamenu, napuštěného olejem, aby uvnitř nebyl průvan. V kamenném krbu bublala konvice, zavěšená na železném háku nad plameny.

"Nahlédl jsem do ulice Kol minulý měsíc," poznamenal Micum, když se smáčkli kolem stolu. "Starý Runcer churaví, ale stále udržuje dům takový, jak jste ho opustili. S okolím mu teď pomáhá vnuk."

Seregil se neklidně zavrtěl, věděl, že to nebyla jen náhodná poznámka. Vila byla jeho posledním zbývajícím poutem k Rhíminee. Stejně jako Thryis, i starý Runcer chránil pánova tajemství, zametal jeho stopy a umožňoval Seregilovi přicházet i odcházet, aniž vzbudil podezření.

"Kde podle něj celou dobu jsme?" zeptal se.

"Podle posledních zpráv jste byli v Břečťanovém Prameni, dohlíželi na záležitosti sira Aleka a opatrovali skalské armáde koně," odpověděl Micum a mrkl na chlapce. Břečťanový Pramen bylo smyšlené panství v Myceně, které Alekovi odkázal jeho bukolický a rovněž smyšlený otec. Tento neznámý šlechtic prý požádal lorda Seregila z Rhíminee, aby dohlédl na jeho jediného syna. Seregil a Micum si celý příběh i titul vymysleli jednou v noci nad láhví vína, aby vysvětlili, kde se Alek v Rhíminee tak nečekaně vzal. Protože bylo obojí bezvýznamné, nikdo o nich nikdy nezapochyboval.

"A co se říká o Kočce z Rhíminee?" vyptával se Seregil.

Micum se zachechtal. "Asi tak po šesti měsících začaly kroužit šeptandy, že musí být mrtvá. Nejspíš jsi jediný zloděj, nad kterým kdy šlechta truchlila. Hádám, že intriky mezi vyšší třídou po tvém zmizení významně upadly."

To byl další důvod, proč se nevracet. Seregil zbohatl díky tomu, že tajně pracoval jako Kočka. Dokud byl Nysanderovým Pozorovatelem, mělo to smysl. Na veřejnosti přitom hrál parádívého lorda Seregila. Nyní mu ovšem zůstala jen tato role, která ho čím dál více obtěžovala. "Asi bych měl dům prodat, ale nemám to srdce Runcera propustit. Je to spíše jeho domov než můj. Možná vilu daruji tvé Elsbet, až ukončí chrámová studia. Ta by si Runcera nechala."

Micum poplácal Seregila po ruce. "To je od tebe laskavé, ale nebudeš ji ještě někdy potřebovat?"

Seregil se podíval na velkou pihovatou dlaň, která zakryla jeho vlastní, a zavrtěl hlavou. "Viš, že k tomu nedojde."

"A jak se daří všem ve Vodním Luhu?" zeptal se Alek.

Micum se opřel a zastrčil si palce za opasek. "Docela dobře, až na to, že nám chybíte vy dva."

"Taky mi chybíte," přiznal Seregil. Vodní Luh byl jeho druhým domovem, Kari a její tři dcery druhou rodinou. Aleka považovali za člena rodiny od prvního dne, kdy překročil práh domu.

"Elsbet je pořád v Rhíminee. Při loňské epidemii moru onemocněla, ale dostala se z toho," pokračoval Micum. "Život v chrámu jí vyhovuje; přemýšlí, že se nechá zasvětit. Kari má se dvěma malými dětmi plné ruce práce, ale Illia už je dost velká a pomáhá jí. Což je dobře. Od chvíle, kdy se Gherin naučil chodit, se pokouší se svým soukojencem držet krok. Luthas má talent k lumpačinám. Jednou ráno je Kari našla na půli cesty k řece."

Seregil se usmál. "Náznačky věcí budoucích, řekl bych, co se týče tvého otcovství."

Chvilí si jen tak povídali a vyměňovali si novinky a příběhy, jako by Micum přijel na návštěvu čirou náhodou. Seregil se však brzy obrátil na Beku.

"Raději bys mi měla povědět víc. Říkalas, že celou delegaci má na starost Klia?"

"Ano. Turma Urgazhi jí byla přidělena jako čestná stráž."

"Ale proč Klia?" zeptal se Alek. "Je nejmladší."

"Cynik by možná řekl, že je tím pádem nejsnáze postradatelná," poznamenal Micum.

"Každopádně bych vybral ji nebo Korathana," uvažoval Seregil. "Jsou z rodiny nejchytřejší, osvědčili se v boji a mají autoritu. Předpokládám, že pojede i Torsin s jedním nebo dvěma čaroději?"

"Lord Torsin už je v Aurěnu. A pokud jde o čaroděje, na bitevním poli je jimi třeba šetřit jako generály, takže s sebou Klia bere jen Thera," odpověděla Beka a Seregil si všiml, že sleduje jeho reakci.

A má k tomu dobrý důvod, pomyslel si. Thero ho zastoupil v úloze Nysanderova žáka, když Seregilovo nadání selhalo. Už od první chvíle se neměli rádi a léta se hašteřili jako žárliví bratři. Přesto k sobě cítili závazky, když Mardus Thera a Aleka unesl. Alek mu potom řekl, že se při té strašlivé cestě s čarodějem vzájemně drželi při životě a dařilo se jim to dost dlouho, aby Alek mohl před konečnou bitvou na pustém plenimarském pobřeží uprchnout. Nysanderova smrt jejich rivalitu odsunula, ale představovali pro sebe žijící připomínku toho, co ztratili.

Seregil se s nadějí podíval na Micuma. "Ty jedeš, vid'?"

Micum si prohlížel zatřesený nehet. "Nepozvali mě. Mám tě jen přesvědčit, abys jel ty. Tentokrát si budeš muset vystačit s Bekou."

"Aha." Seregil odsunul večeři. "Dobrá. Odpovím vám ráno. Kdo si teď zahraje meč a minci? S Alekem už to není žádná legrace. Zná všechny moje podvůdky."

* * *

Seregil se na chvíli dokázal ponořit do prostého potěšení ze hry a užíval si zábavy, která byla tím cennější, že věděl, jak prchavý okamžik to je.

Těšil se z dlouhého oddechu. Často si připadal, jako by přestoupil z vlastního světa do světa, který znal Alek, než se setkali: do prostého života lovu, toulání a tvrdé fyzické práce. Během cesty našli dost příležitostí, jak si udržet svůj zlodějský um, ale většinou se živili poctivě.

A milovali se. Seregil se usmíval do karet, když vzpomínal, kolikrát s Alekem leželi propleteni v nesčetných hostincích, pod hvězdami u nesčetných ohňů nebo na posteli, na které právě seděl Micum. Nebo na měkké jarní trávě pod duby dole u potoka, ve vonícím seně, v jezírku na hřebeni... a jednou taky zpola oblečení, zavrtaní v hlubokém čerstvém sněhu pod klidně dorůstajícím měsícem, který je vzbudil tři noci za sebou. Když nad tím přemýšlel, v okolí nebylo mnoho míst, kde by je někdy nepřemohla touha. Od Alekova prvního nemotorného polibku tam v Plenimaru urazili dlouhou cestu, ale koneckonců, Alek se vždycky rychle učil.

"Musíš mít opravdu dobré karty," řekl Micum a obdařil ho škádlivým pohledem. "Nechtěl bys nám jich pár ukázat? Jsi na řadě."

Seregil zahrál deset hvězd a Micum je s vítězným zasmáním ukořistil.

Seregil svého starého přítele pozoroval se směsicí smutku a lásky. Když se setkali, bylo Micumovi asi tolik, jako je teď Bece - vysoký, přívětivý tulák, který se k Seregilovi s radostí připojil v různých dobrodružstvích, když už ne v posteli. Teď mezi hustými vlasy, v kníru a na strništi na tvářích převládala nad zrzavou barvou šedá.

Říkáme jim Tírfaieové: Ti, co žijí krátce. Sledoval, jak se Beka směje s Alekem a uvědomoval si, že jednou uvidí i její vlasy postříbřené, zatímco jeho vlastní budou stále tmavé. Dá-li Sakor a ona přežije válku.

Rychle zahnal temnou myšlenku k jiným, které se mu krčily kdesi v koutku mysli.

Spálili celé dvě svíčky, než Micum odhodil karty. "No, myslím, že jsem toho za jednu noc už prohrál dost. To ježdění mě nakonec dostalo."

"Uložil bych tě nahoru, ale..." začal Seregil.

Micum s vědoucím pohledem jeho omluvy odmítl. "Je jasná noc a máme dobré stany. Uvidíme se ráno."

Seregil hleděl ze dveří, dokud Micum s Bekou nezmizeli mezi stany, a pak se otočil k Alekovi; žaludek už měl sevřený strachem.

Alek seděl a líně míchal karty. Mihotavé světlo ohně způsobovalo, že se zdál starší. "Ted'?" zeptal se, mírně, ale neústupně.

Seregil se posadil a opřel se lokty o stůl. "Samozřejmě, chci se do Aurēnenu vrátit. Ale ne takhle. Nic mi neodpustili."

"Pověz mi všechno, Seregile. Tentokrát chci slyšet všechno."

Všchno? Nikdy, talí.

Znovu ho zaplavily vzpomínky, jako špinavá jarní povodeň, která ničí břehy. Co ze sutin své rozbité minulosti má vylovit nejdříve?

"Můj otec, Korit i Solun, byl velmi mocný muž, jeden z nejvlivnějších členů Iia'sidry." Srdce se mu sevřelo tupou bolestí, když si představil otcovu tvář, hubenou a přísnou, oči chladné jako mlha nad mořem. Před smrtí jeho ženy takové nebyvaly - tak to alespoň Seregilovi řekli.

"Můj klan, Bôkthersa, je jedním z nejstarších a nejuznávanějších. Náš fai'thast leží na západní hranici, blízko kmenových území Zengatu."

"Faj tast'?"

"Fai'thast. To znamená ‚země lidu‘, ‚domov‘. Každý klan vlastní takové území." Seregil mu slovo hláskoval - příjemná důvěrně známá činnost. Dělali to tak často, že sotva zaznamenali přerušení rozhovoru. Až později si uvědomil, že se mezi všemi těmi slovy své mateřštiny, která na Aleka během uplynulých dvou let vychrlil, objevilo poprvé.

"Západní klany vždycky měly se Zengatem více práce - nájezdy z hor, pobřežní piráti a podobně," pokračoval.

"Zengatští však mají kmenové uspořádání a určité kmeny jsou přátelštější než jiné. Bôkthersané a několik dalších klanů s některými Zengatskými během let obchodovali; můj dědeček, Solun i Meringil, se snažil dojít dál a uzavřít mezi našimi dvěma zeměmi dohodu. Předal ten sen mému otci, který nakonec Iia'sidru přesvědčil, aby se setkali se zengatskou delegací a prodiskutovali možnosti. Schůzka se konala v létě, kdy mi bylo dvacet dva; podle aurēnského počítání jsem byl mladší, než jsi teď ty."

Alek přikývl. Věk lidí a Aurēnfaičů se nedal přesně porovnat. Některá životní období trvala déle než jiná, další byla kratší. On sám byl 'faie jen z poloviny, dospíval rychleji, než by dospěl Aurēnfaič, ale bude zřejmě žít stejně dlouho.

"Mnozí naši lidé byli proti smlouvě," pokračoval Seregil. "Zengatští od nepaměti pořádali nájezdy na naše břehy - brali otroky, vypalovali města. Každický dům podél jižního pobřeží má pár válečných trofejí. To, že se otec dostal s uskutečňováním svého plánu tak daleko, je dokladem vlivu našeho klanu."

Schůzka se uskutečnila u řeky, na západním okraji našeho fai'thast, a nejméně polovina klanů přišla jen proto, aby se ujistila, že se nezdaří. Někteří Zengatské nenáviděli, ale byli i jiní, jako klany Virésse a Ra'basi, kterým se nelíbila představa západnějších rodů jako zengatských spojenců. Když se dnes dívám zpět, myslím, že to byl ospravedlnitelný zájem.

Vzpomínáš si, jak jsem říkal, že Aurēnen nemá krále ani královnu? Každému klanu vládne khirnari..."

"A khirnari jedenácti hlavních klanů tvoří radu Iia'sidra, která slouží jako místo setkání k vytváření spojení a urovnávání stížností a svárů," odříkal Alek jako ve škole.

Seregil se zasmál; Alekovi bylo jen zřídka třeba něco říkat dvakrát, obzvlášť pokud se to týká Aurēnenu. "Můj otec byl khirnari klanu Bôkthersa, stejně jako teď má sestra Adzriel. Se Zengatskými se sešli khirnari všech hlavních klanů i mnoha menších. Stany pokrývaly akry půdy, vzniklo celé město, jako pole muchomůrek." Toužebně se usmál, připomínaje si dětské dny. "Přijely celé rodiny, jako by to byl nějaký svátek. Dospělí se celé dny dohadovali a vrčeli na sebe, ale pro nás ostatní to byla zábava."

Vstal, dolil si čerstvého vína a postavil se ke krbu. Točil netknutým pohárem v ruce. Čím více se přibližoval k jádru příběhu, tím hůře se mu mluvilo.

"Zřejmě jsem ti nikdy moc nevyprávěl o svém dětství?"

"Jen trochu," připustil Alek a Seregil za mírnými slovy vycítil váhavou nelibost. "Vím, že jsi stejně jako já nikdy

nepoznal svou matku. Jednou ti uklouzlo, že máš kromě Adzriel ještě tři sestry: Shalar, Mydri a - kdo je nejmladší...?"
"Ilina."

"...a Ilinu - a že tě vychovala Adzriel."

"Ano, dělala, co mohla. Byl jsem docela divoký kluk."

Alek se uculil. "Víc by mě překvapilo, kdybych slyšel, žeš nebyl divoký."

"Opravdu?" Seregil mu byl za to malé žertovné odbočení vděčný. "No, otce to moc netěšilo. Vlastně si nevzpomínám na mnoho věcí, které by ho na mě potěšily, kromě obratnosti v zacházení s hudebními nástroji a s mečem - a to většinou nestačilo. V době, o které mluvím, jsem se mu většinou prostě klidil z cesty."

Setkání nás svedlo zase dohromady a zpočátku jsem se ze všech sil snažil chovat dobře. Pak jsem potkal mladíka jménem Ilar." Při pouhém vyslovení toho jména se mu sevřelo hrdlo. "Ilar í Sontír. Byl Chyptaulos, příslušník jednoho z východních klanů, u nichž otec doufal, že se přikloní na jeho stranu. Otce to potěšilo - zpočátku."

Ilar byl..." další část byla velmi těžká. Stačil zvuk toho jména a mladík se mu znovu objevil před očima, jako přivolaný duch. "Byl pohledný, prudký a vždycky měl čas vyjet si se mnou a mými přáteli na lov nebo si jít zaplavat. Byl skoro dospělý a nám všem jeho pozornost strašlivě lichotila. Já byl od počátku jeho oblíbencem a za několik týdnů jsme se my dva začali toulat sami, kdykoliv jsme mohli."

Dlouze se napil a všiml si, že se mu chvěje ruka. Tyhle vzpomínky už byly dlouhé roky pohřbené, ale při vyprávění vyplouvaly staré city na povrch, stejně živé jako onoho dávno minulého léta.

"Měl jsem za sebou pár flirtů - přátele, sestřenky a tak - ale nic podobného. Možná bys mohl říci, že mě svedl, ale pokud si vzpomínám, nedalo mu to moc práce."

"Miloval jsi ho."

"Ne!" vyštěkl Seregil, jak se mu vysmívaly vzpomínky na vláčné rty a mozolnaté ruce dotýkající se jeho kůže. "Ne, nemiloval. Byl jsem jen zaslepený vášní. Adzriel a přátelé se mě pokoušeli varovat, ale já byl tak omámený, že bych pro něj udělal cokoliv. Což jsem nakonec udělal."

Ironií osudu právě Ilar jako první poznal a povzbudil má méně ušlechtilá nadání. I když mi chyběl výcvik, měl jsem šikovné ruce a dokázal jsem se obratně skrývat. Vymyslel několik malých úkolů, aby mě vyzkoušel - nejprve nevinných, pak o něco horších. Žil jsem jen pro jeho pochvalu." Provinile se na Aleka podíval. "Docela jako ty a já, když jsme se poprvé setkali. To byla jedna z věcí, proč jsem si tě tak dlouho držel od těla; strach, že tě zkazím, stejně jako on mě."

Alek zavrtěl hlavou. "S námi to bylo něco jiného. Pokračuj, odpověz mi to a skoncuji s tím. Co se stalo?"

Je starší než vypadá, pomyslel si znovu Seregil. "Tak dobrá. Jeden z nejhlučnějších oponentů mého otce byl Nazien í Hari, khirnari klanu Haman. Ilar mě přesvědčil, že jistě listiny v Nazienově stanu mému otci pomohou a že jen já dokážu vklouznout dovnitř a 'vypůjčit' si je." Ušklíbl se, znechucený, jaký byl tehdy naivní hlupák. "A tak jsem šel. Té noci byli všichni pryč na jakémsi obřadu, ale jeden z Nazienových příbuzných se vrátil a přistihl mě. Byla tma; nemohl vidět, že tasil nůž na kluka. Viděl jsem jen záblesk ostří a zuřivý lesk v očích. Vyděsil jsem se; vytáhl jsem nůž a bodl. Nechtěl jsem ho zabít, ale udělal jsem to." Hořce se zasmál. "Myslím, že takový konec nečekal ani Ilar, když toho Hamana posílal zpátky."

"On chtěl, aby tě chytili?"

"Jistě; k tomu směřovala veškerá jeho pozornost. 'Faie se zřídka kdy sníží k otevřenému násilí, Aleku, natož k vraždě. To zakazuje atui, náš zákon cti. Atui a klan jsou všim - určují jednotlivce i rodinu.' Smutně potřásl hlavou. "Ilar a jeho spoluspiklenci - ukázalo se, že jich bylo několik - mě museli jen zmanipulovat natolik, abych zradil atui vlastního klanu. Chtěli dosáhnout roztržky ve vyjednávání. No, to se jim podařilo! Následovala dramatická a okázalá gesta, která vyplynula z mé pověsti i až příliš zřetelného vztahu s Ilarem. Byl jsem shledán vinným z vraždy a ze spoluúčasti na spiknutí. Vyprávěl jsem ti někdy, jaký je u nás trest za vraždu?"

"Ne."

"Máme dávný zvyk zvaný dwai sholo."

"Dvě mísy?"

"Ano. Za potrestání nese odpovědnost viníkův klan. Poškozený klan uplatňuje proti rodině proviněného teth'sag. Pokud provinilcův klan poruší atui a neujme se své povinnosti, může poškozená strana vyhlásit krevní mstu a jakékoliv následující zabíjení není považováno za vraždu, dokud není čest obnovena."

Každopádně při dwai sholo je provinilec zamčen v malé cele v domě vlastního khirnari a každý den mu jsou nabídnuty dvě mísy jídla. Jedna z nich je otrávená, druhá ne. Odsouzený si může jednu vybrat nebo obě odmítnout, den za dnem. Pokud přežiješ rok a den, je to považováno za Aurovo znamení a jsi propuštěn. To se stává zřídka."

"Ale k tomu tě neodsoudili."

"Ne." - dusivé vedro, temnota, odsuzující slova -

Seregil sevřel pohár. "Místo toho mě vypověděli."

"A co ostatní?"

"Malá cela a dvě mísy, pokud vím. Všichni kromě Ilara; ten utekl ještě tu noc, kdy mě chytili. Dosáhl svého cíle. Klan Hamanů skandálu využil, aby vyjednávání rozbil. Vše, na čem má rodina i ostatní po desetiletí pracovali, bylo ani ne za týden smeteno. V celém spiknutí šlo o to, aby Korit í Solunova syna přiměli zradit klanovou čest. A víš co?"

Seregil náhle chrptěl, tak silně, že se musel znovu napít vína, než mohl pokračovat. "Nejhorší nebylo to zabití, hanba, a dokonce ani vyhnanství. Nejhorší bylo, že lidé, kterým jsem měl věřit, se mě pokoušeli varovat, ale já byl příliš domýšlivý a svéhlavý a neposlouchal jsem je." Odvrátil zrak; nedokázal snést Alekův soucitný pohled. "Tak tady ji máš, mou ohavnou minulost. Jediný další člověk, kterému jsem svůj příběh vyprávěl, byl Nysander."

"A to všechno se stalo před čtyřiceti lety?"

"Pro Aurēnfaie je to stále docela čerstvá událost."

"Odpustil ti někdy otec?"

"Zemřel už před lety, a ne, neodpustil mi. Ani mé sestry - kromě Adzriel. Zmínil jsem se ti, že Shalar milovala jednoho Hamana? Pochybuji, že by se v našem klanu našlo mnoho těch, kdo by mě spěchali přivítat - to oni nesli břemeno hanby, které jsem uvalil na naše jméno."

Seregil domluvil a obrátil do sebe zbytek vína. Hlavou mu probleskly nezvané vzpomínky na poslední den v přístavu ve Virěsse: rozzuřený, mlčící otec, Adzrieliny slzy, kousavé posměšky a výtržnosti, které ho provázely po lodní lávce na cizí loď. Neplakal tehdy ani teď, ale drtivé výčitky svědomí byly čerstvé jako vždy.

Alek tiše čekal, ruce sevřené na stole před sebou. Seregil, který uvázl v tichu u ohně, náhle zjistil, že touží po doteku těch silných, obratných prstů.

"Takže pojeděš?" zeptal se Alek znovu.

"Ano." Znal odpověď od první chvíle, kdy mu Beka o výpravě řekla. Zformuloval otázku, kterou se ještě neodvážil položit, přinutil se přejít ten kousek podlahy, který ho od Aleka odděloval, a natáhl k němu ruku: "Půjdeš se mnou? Možná nebude moc příjemné být talímeniem vyhnance. Dokonce tam nemám ani pořádné jméno."

Alek uchopil podávanou ruku a stiskl ji tak, že Seregila téměř bolela. "Pamatuješ, co se stalo, když ses naposledy pokoušel odjet beze mne?"

Seregilův úlevný smích je oba překvapil. "Jestli se pamatuju? Myslím, že mám ještě pořád modřiny!" I on sevřel Alekovu ruku, vytáhl ho z křesla a stáhl na postel. "Tady, ukážu ti je."

* * *

Seregilova náhlá touha po milování překvapila Aleka méně než divokost, která následovala. Hněv skrytý pod zuřivou vášní, hněv, který nepatřil jemu, ale přesto mu zanechal na kůži malé modřiny, které odhalí až zítřejší slunce.

Alek nepotřeboval zvýšenou citlivost svazku talímeníů, aby pochopil, že se Seregil pokouší vypálit z vlastní kůže veškeré vzpomínky na nenáviděného dávného milence - ale nešlo to.

Zpocený a bez dechu, sevřený v Seregilově náruči pak naslouchal, jak se přerývaný dech jeho partnera pomalu zklidňuje. Poprvé cítil namísto ukojení a bezpečí prázdnotu a nepokoj. Navzdory tomu, že leželi srdce na srdci, je oddělovala temná propast ticha. Polekalo ho to, ale neodtáhl se.

"Co se stalo s Ilarem? Našli ho někdy?" zašeptal nakonec.

"Nevím."

Alek se dotkl Seregilovy tváře. Čekal, že najde slzy, byla však suchá. "Kdysi, těsně potom, co jsme se setkali, mi Micum řekl, že nikdy neodpouštíš zradu," řekl měkce. "Nysander mi později řekl totéž. Oba věřili, že je to proto, co se ti stalo v Aurēnenu. Byl to on, že? Ilar?"

Seregil chytil Aleka za ruku a přitiskl si jeho dlaň ke rtům. Pak ji přesunul k hrudi. Alek cítil rychlé, silné bušení jeho srdce. Když Seregil konečně promluvil, hrdlo se mu svíralo žalem.

"Dát někomu lásku a důvěru - za to ho nenávidím! Příliš brzy mě okradl o nevinnost. Byl jsem rozmazlený, hloupý a svéhlavý, ale nikdy předtím jsem k nikomu necítil nenávisť. Ale něco mě naučil: co doopravdy znamenají láska, důvěra a čest, a že je nikdy nemůžeš považovat za samozřejmé."

"Pokud se někdy setkáme, alespoň za tohle mu budu muset poděkovat..." zamumlal Alek, ale ztuhl, když mu Seregil náhle sevřel dlaň.

"To nestihneš, talí. Podříznu mu krk."

Kapitola 4.

Nové cesty

Příštího jitra našel Seregil Beka, jak sama postává u ohrady. "Kdy ta vaše expedice do Aurēnenu odjíždí?"

"Brzy." Otočila se a zkoumavě si ho prohlédla. Ztraceně, tolik se podobala svému otci. "Znamená to, že pojeděš?"

"Ano."

"Díky Plameni! Patnáctého tohoto měsíce se máme setkat s velitelkou Kliou v malém rybářském městečku pod průplavem u Ciry."

"Kudy zamíří do Aurēnenu?"

"Nevím. Čím méně informací se dozvíme předem, tím méně jich mohou zachytit plenimarští špehové."

"Velmi moudré."

"Jestli si pospíšíme, můžeme být v Ardinlee za tři dny. Kolik času potřebuješ?"

"Hmmm, nevím." Rozhlédl se kolem, jako by to byl jen kousek rozsáhlého panství. "Bude stačit, když vyjedeme za pár hodin?"

"Pokud to rychleji nejde."

Sledoval, jak hbitě vyrazila ke stanům, a dospěl k názoru, že má v sobě i pěkný kus své matky.

* * *

Alek si zastrčil do boty svou dýku s černou rukojetí a pohodlněji si u levého boku srovnal opasek s mečem.

"Nezapomeň na tohle." Seregil vzal z vysoko zavěšené police svinutou kůži s náradím a hodil ji Alekovi. "S trochou štěstí to budeme potřebovat."

Alek rozvinul černé kožené pouzdro a zkontroloval štíhlé nástroje uložené v našitých kapsách: šperháky, dráty, podložky z citrusového dřeva a malý světelný kámen zasazený do rýhované dřevěné rukojeti. To všechno vyrobil Seregil; takové nástroje na tržišti nenajdete.

Alek pouzdro spokojeně zasunul do vnitřní kapsy pláště, kde ho důvěrně známým způsobem příjemně tížilo. Zbývalo jen sbalit luk, trochu oblečení, pokrývku a několik osobních věcí. Nikdy neměl mnoho majetku: jak rád říkával Seregil,

jediné věci, které mají skutečnou cenu, jsou ty, které si můžeš odnést, když máš naspěch. Alek s ním souhlasil a balení bylo tím pádem snadné. Seregil dobalil svou výstroj a zamyšleně se rozhlédl po místnosti. "Bylo to dobré místo." Alek vstal, postavil se za něj, objal ho kolem pasu a opřel se mu bradou o rameno. "Moc dobré místo," souhlasil. "Ale kdybychom neodjeli teď, našel by se jiný důvod."

"Asi ano. Ale soukromí nás rozmazlilo," odvětil Seregil a se smyslným úsměvem ho odstrčil. "Jen počkej, až uvázneme na palubě nějaké lodi, pěkně naskládání vedle Bečíných vojáků. Budeme si oba přát, abychom byli zpátky."

"Hej, vy tam uvnitř, už jste hotoví?" naléhala Beka, která se náhle objevila ve dveřích. Když je však viděla u sebe, nejistě se zastavila.

Alek zrudl a odskočil od svého partnera.

"Ano, jsme hotoví, kapitáne," odpověděl Seregil a tiše k Alekovi prohodil: "Co jsem ti říkal?"

"Dobrá." Beka hbitě skryla rozpaky. "A co s tím vším?" Mávla rukou po malé místnosti. Kromě sbaleného oblečení a výstroje vypadala chatka stejně jako předchozí večer. Oheň byl připravený k zapálení a na polici u okna se sušily čisté talíře.

Seregil pokrčil rameny a zamířil ke dveřím. "Někomu se to bude hodit."

* * *

"Pořád ještě nenosí meč?" zeptala se Beka Aleka, když byl Seregil z doslechu.

"Od Nysanderovy smrti si ho nevzal."

Smutně přikývla. "Je to hanba; takový vynikající šermíř."

"Nemá smysl se s ním dohadovat," řekl Alek a Beka z tónu jeho hlasu odhadla, že tuhle bitvu se Seregilem už vícekrát prohrál.

* * *

Vyrazili uprostřed dopoledne a vydali se cestou k jihu.

Navzdory jistým obavám bylo pro Seregila příjemné, že znovu vyjel s Micumem. Občas se oba ocitli před ostatními a na chvíli bylo vše jako za starých časů: oni dva s úkolem od Nysandera nebo ženoucí se na nějakou pošetilou výpravu jen tak, čistě pro zábavu.

Potom se však slunce zalesklo na Micumových stříbřitých vlasech nebo Seregilovi sklouzl zrak na přítelovu zmračenou nohu, ztuhla zastrčenou ve tmě, a jeho veselí se znovu rozplynulo, nahrazeno ostrým, provinilým smutkem.

Micum nepatřil k první generaci lidí, kterou přežije, ale ani se všemi zkušenostmi to nebylo snazší. Ve Skale, mezi Tírfaiei, které miloval, zůstávali naživu jen čarodějové, a i ty mohl někdo zabít.

Tu a tam Micuma přistihl, jak ho pozoruje s výrazem lehkého zmatku, který naznačoval, že myslí na podobné věci; zdálo se však, že Micum situaci přijímá. Byl to Seregil, kdo mlčky přibrzdil a vyhledal Aleka, jako prochladlý člověk hledá oheň.

* * *

Dalšího dne, když se stočili k západu, byly cesty stále sušší a zvlněné roviny pomalu zarůstaly krokusy a zlatěnkami. Spolehli se na jasnou noc, jeli dlouho a spali v provizorním ležení; koním dali pít cestou.

Ačkoliv potkali dost vojenských jednotek, měl Seregil potíže představit si, že na zemi i na moři je vedena strašlivá válka. Nicméně rozhovory s Bečínými vojáky mu brzy objasnily, jaká situace doopravdy je. Poznal jen čtyři z deseti Rhylinových jezdců: Syru, Tealah, Tareho a desátníka Nikida, který mezitím, co se neviděli, dospěl v muže a na pravé lici mu přibyla rozeklaná bílá jizva. Ostatních šest jezdců bylo v turně nových, nahradili padlé v boji.

"Dobrá, Beko, vždycky jsem věděl, že to někam dotáhneš," řekl Seregil, když se skupina druhou noc usadila u ohně.

"Pravá ruka velitelky Klii? To je známkou opravdové přízně."

"Taky se dostanou mimo nejostřejší boj," dodal Micum.

Beka vyhyčivě pokrčila rameny. "Vysloužili jsme si to."

"Od té doby, kdy jsme se setkali naposledy, jsme ztratili spoustu lidí, můj pane," poznamenal seržant Rhylin, když si protahoval nohy ztuhlé po celodenní jízdě. "Vzpomínáte si na ty dva, které přitloukli k trámu? Gilly přišel o ruku a vrátil se domů, ale Mirn se uzdravil; je teď se Stebem v Braknilově decurii."

"Jareel jsme ztratili u Dobyččího Brodu pouhý den poté, co jsme se vrátili," přidal se Nikides. "A pamatujete si Kaylah? Padla při průzkumu nepřátelského tábora."

"Neměla v turně milence?" zeptal se Alek a Seregil se pro sebe usmál.

Aleka zaujala myšlenka na službu v armádě víc, než byl ochoten připustit, a za krátký čas, kdy se setkávali v Rhíminee, i později během temných dnů v Plenimaru, se mezi ním a Bečínými jezdci vytvořilo docela pevné pouto.

Nikides přikývl. "Ano, Zira. Nesl to těžce, ale člověk musí jít dál, že? Ted' je Mercalliným desátníkem."

"U seržantky Mercalle?" Seregil překvapeně vzhlédl. Mercalle byla zkušený starý voják, jedna z těch, kteří Beku pomáhali učit, a potom, když dívka získala velení, požádali o čest sloužit s ní. "Myslel jsem, že jste o ni přišli hned v první bitvě války?"

"I my jsme si to mysleli," odvětila Beka. "Spadl na ni kůň a zlámal jí obě ruce a nohu, a taky několik žeber. Ale dorazila k nám znovu, ještě než napadl první snih, připravená k boji."

"Máme štěstí, že se k nám vrátila," řekl desátník Nikides. "Zamlada bojovala dokonce po boku princezny Phorii."

"Ona a Braknil nás provedli několika mizernými dny," dodala Beka. "U Plamene, jejich zkušenosti nás jednou či dvakrát zachránily!"

* * *

Seregil, který nikdy neztrácel drahocenný čas, strávil větší část cesty tím, že Aleka i každého, kdo byl ochoten naslouchat, učil o aurenských klanech: jejich symboly, zvyky a hlavně příbuzenské vztahy. Alek přijímal informace s

obvyklou rychlostí.

"Jen jedenáct hlavních klanů?" ušklíbl se, když si kdosi jiný stěžoval, jak jsou politické zájmy Aurēnfaiēu spleťtí. "V porovnání se vztahy mezi skalskou šlechtou to není složitější než mamčin seznam nákupů."

"Jen si nebuď tak jistý," varoval ho Seregil. "Někdy se těch jedenáct jeví spíše jako jedenáct set."

Beka s ostatními se také postarali, aby Alek oprášil své šermířské umění. Brzy byl samá modřina, ale šťastný, že znovu získal těžce nabytý um.

Seregil cíleně ignoroval pohledy plné naděje, které po něm během cvičení vrhali.

* * *

Když se blížili k pobřeží, stále častěji potkávali oddíly vojáků. Od nich se dozvídali, že plenimarské lodě nyní ovládají větší část severovýchodních vod Vnitřního moře a že stoupá počet útoků na východní Skalu. Skala si stále udržovala rozhodující pozici na šíji a u průplavu, ale tlak narůstal.

Zprávy o bojích na pevnině byly povzbudivější. Podle jednoho kapitána pěchoty, kterého potkali přímo na severu od Círny, držely skalské jednotky mycenské pobřeží až ke Kestonu a na východě pronikly až k řece Folcwine. Nicméně, jak Seregil už dávno předpovídal, nejvyšší pán Plenimaru rozšířil svůj vliv do severních zemí a postupně získával kontrolu nad tamějšími obchodními cestami.

"Dostali Kerry?" zeptal se Alek, když si vzpomněl na svůj domov v horách Železného Srdce.

"O Kerry nic nevím," odpověděl kapitán, "ale slyšel jsem zvěsti, že Wolde přešlo na jejich stranu."

"To je zlé," zamumlal Seregil.

Wolde bylo důležitým článkem na Zlaté stezce, karavanní cestě mezi Skalou a severem. Jestli Plenimarští ukořistili severské železo, vlnu, zlato a stavební dříví hned u zdroje, nebude záležet na tom, zda si Skala Folcwine udrží; po řece stejně nepřipluje žádné zboží.

* * *

Třetího dne dorazili k šíji a překročili hlubokou propast ohromného Průplavu u Círny. Vydali se po Cestě královen na západ a těsně před západem slunce dojeli na dohled k vesničce Ardinlee.

Micum přitáhl koni uzdu, aby se s nimi u odbočky rozloučil, a Seregil znovu pocítil propast změny a vzdálenosti, která se mezi nimi rozevřela.

Beka se naklonila, aby mohla otce obejmout. "Pozdravuj ode mě maminku i ostatní."

"Vyřídím." Obrátil se na Aleka a Seregila a žalostně se ušklíbl. "Jelikož nemůžu jet s vámi, budu vám třem prostě muset věřit, že se tam na jihu navzájem vytáhnete z potíží, jestli bude třeba. Slyšel jsem, že 'faieové' jsou na cizince až chorobně přecitlivělí."

"Budu na to pamatovat," suše odpověděl Seregil.

Micum jim naposledy pokynul, obrátil koně k jihu a odcválal.

Seregil chvíli zůstal stát, pozoruje, jak jeho dávný společník mizí v houstnoucím večerním šeru.

* * *

Klia tábořila na prosperujícím statku jižně od vsi. Když projížděli vinicí, potkali seržantku Mercalle, hlídající přední dveře domu. Odbočili k ní. Seržantka Bece řízně zsalutovala a pak mrkla na Aleka. Navzdory zraněním, které utrpěla, stála ve svých padesáti stejně vzpřímeně jako mladí vojáci, kteří s ní sloužili.

"Vítejte, pánové," pozdravila je, když sesedli. "Neviděla jsem vás od toho fantastického rozloučení, které jste nám uspořádali v Rhimínee."

Seregil se zazubil. "Pamatuju si jenom na začátek večera, potom už skoro nic."

"Aha." Předstírala zklamání. "Díky vám bolela většinu mých jezdců druhý den ráno hlava. Povězte mi, sire Aleku, vzpomínáte si na požehnání, které jste nám dal, když jsme byli všichni ožrali jako slívy?"

"Teď, když o tom mluvíte, matně si vzpomínám, že jsem stál na stole, cosi okázale blábolil a poléval lidi vínem."

"Kéž byste na mě ukápl trochu víc. Možná bych si zlámala méně kostí," řekla Mercalle a promnula si levé rameno. "Z těch, co jste postříkal, padl jen jeden. Ostatní jsou stále mezi námi. Nosíte štěstí, bez debat."

Seregil přikývl: "Vždycky jsem si to myslel."

* * *

Kliu našli v knihovně v prvním patře, jak si s několika uniformovanými pomocníky prohlíží hlášení a mapy. "Povězte mu, že na jeho zásilku nemůžeme čekat," říkala, když Seregil s Alekem a Bekou vstoupili. "Každých několik dní budou odplouvat lodě s depešemi. Může ji poslat některou z nich."

Seregil čekal, až skončí, a mezitím si prohlížel její profil. Klia vždycky vypadala spíše jako velitelka než jako princezna, přesto však na ní válka zanechala stopy. Uniforma jí na štíhlém těle visela, a když se zamračila, objevily se jí kolem úst slabé vrásky. Přes slabounké pozůstatky popálenin na tváři se táhla nová jizva.

Když však nakonec zhlédla a usmála se, spatřil, že ta malá holčička, kterou znával, stále přežívá v jejích modrých očích.

"Takže jste je umluvila, kapitánko?" zeptala se Beky. "Výborně. Pozitíří odplujeme. Měli jste cestou nějaké potíže?"

Beka rázně zsalutovala. "Jenom bolesti uší z cestování se Seregilem, velitelko."

Klia se zasmála. "O tom nepochybují. Zřejmě chcete vidět své seržanty, vidíte? Smíte odejít."

Beka znovu zsalutovala a odešla i s pomocníky.

Klia odcházející Beku pozorovala, pak se otočila k Seregilovi. "Jsem ti zavázána, žeš pro ni vyhádal to doporučení. Už mi jednou zachránila život."

"Slyšel jsem, že její turma strávila více času v týlu nepřitele než před ním."

"To proto, že když vyrůstala, byla pod vlivem svého otce a tebe." Klia obešla stůl, aby si s nimi potřásla rukou. "Bála jsem se, že neprijdeš."

"Beka mi objasnila, že královně dalo dost práce, aby mi otevřela cestu k Iia'sidře," odvětil Seregil. "Za těchto okolností by bylo ode mne velmi nevděčné, kdybych tvou žádost odmítl."

"Děkuji ti," odvětila s pochopením. Ať už Seregil je či není loajální příbuzný, jako Aurēnfaie nespadá pod její velení, i když je vyhnancem. "U Plamene, ráda vás oba vidím! Chápu správně, že chceš jet s námi, Aleku?"

"Jestli mě vezmete."

"Ano, a ráda." Pokynula jim k židlím u okna a nalila víno. "Nehleď na to, jak si cením tvých schopností, může být výhodné mít v doprovodu druhého 'faie.'"

Seregil postřehl na Alekově tváři náznak pobavení; nikdy dřív se Klia o jeho původu nezmínila.

"Kdo ještě s námi jede? Je s tebou kapitánka Myrhini?" zeptal se.

"Teď je to velitelka Myrhini, povýšili ji, aby mohla převzít mé místo na bitevním poli," odvětila Klia s chabě skrývanou lítostí. "Co se týká doprovodu, bude jen malý. Dělalí jsme, co jsme mohli, abychom naši výpravu utajili, jelikož si stále nejsme jisti, jaké má Plenimar záměry se Zengatem. Poslední, co potřebujeme, je způsobit Aurēnenu potíže právě ve chvíli, kdy chceme získat podporu Iia'sidry."

Lord Torsin už je na místě. Mou čestnou stráž a služebnictvem bude turma Urgazhi; Beka mi poslouží jako vojenský pobočník. Řekla vám, že s námi jede Thero, jakožto můj vojenský čaroděj?"

Když to Klia Seregilovi říkala, kradmo na něj pohlédla, stejně jako předtím Beka; strávila dost velkou část dívčích let pod střechou Domu Orěsky a o jejich proslulé rivalitě věděla.

Seregil si v hloubi duše povzdechl. "Dobrá volba. Mohu vědět, proč sis vybrala právě jeho?"

"Oficiálně proto, že zkušenější čaroděje potřebujeme na bitevním poli."

"A skutečný důvod?"

Klia uchopila svinutou zdobenou mapu a bezděčně si ji poklepala o dlaň. "Nepůjdeš mezi šermíře bez meče, ale pokud máš příliš velký meč, urazíš je a nebudou ti důvěřovat. Pokud si vezmeš příliš malý, budou tebou pohrdat. Trik je v tom najít správnou míru."

"A pokud se ti podaří, aby velký meč vypadal menší a méně nebezpečný, tím lépe. Nysander o něm vždycky tvrdil, že je pozoruhodný. Rok s Magyanou jeho dovednosti jen zlepšil - a možná i osobnost."

Alek se na něj varovně zadíval, ale Klia se usmála.

"Připouštím, že je to podivín, ale když je poblíž, cítím se bezpečněji. Čelíme silnému odporu. Jednou z podstatných věcí je, že mnozí Aurēnfaieové nechtějí, abychom se dostali kamkoliv jinam než do Virésse."

"Chceš říct, že do Virésse nemíříme?" zeptal se překvapeně Seregil. Od doby, kdy Aurēnen uzavřel hranice, nebylo nikomu z Tírfaieů dovoleno vstoupit jinam než do východního přístavu.

"Nemáme příliš na vybranou," odvětila Klia. "Balskou úžinu můžeš dnes prakticky přejít po palubách nepřátelských lodí. Přistaneme v Gedre. Znáš to místo?"

"Velmi dobře." Jméno mělo příchut' hořkosladkých vzpomínek. "Tam se máme setkat s Iia'sidrou?"

Kliin úsměv se rozšířil. "Ne. Setkáme se za horami, v Sarikali."

"V Sarikali?" Alek se na ni vyjeveně zadíval. "Nikdy bych nemyslel, že někdy uvidím Aurēnen, natož Sarikali!"

"Mohl bych říci totéž," zamumlal Seregil, snaže se udržet klid, zatímco jím zmítaly vlny protichůdných emocí.

"Měl bys vědět ještě jednu věc," varovala ho. "Lord Torsin byl proti tvé účasti."

Až za chvíli mu došlo, co říká. "Proč?"

"Domnívá se, že tvá přítomnost zkomplikuje vyjednávání s některými klany."

Seregil si výsměšně odfrkl. "Samozřejmě že ano! Což znamená, že královna musela mít velmi dobrý důvod, aby mě tam poslala i proti radě svého nejzkušenějšího vyslance."

"Ano." Klia otočila srolovanou mapu v ruce. "Jako vyslanec v Aurēnenu lord Torsin věrně sloužil naší rodině třicet let. Nikdy nevznikly pochyby o jeho loajalitě nebo moudrosti. Nicméně za celou tu dobu nesměli cizinci vstoupit jinam než na území města Virésse, což znamená, že je blíže seznámen s místním klanem a jeho východními spojenci. Bylo by - pochopitelné, kdyby se díky dlouhodobým stykům s jistým khimari bezděky přiklonil na jejich stranu. Královna a já věříme, že tvůj západnější pohled na věc zaručí velmi cennou rovnováhu."

"Snad," zapochyboval Seregil. "Ale jakožto vyhnanec nemám žádné konexe ani vliv."

"Ať jsi vyhnanec nebo ne, pořád jsi Aurēnfaie, bratr khimari. A pokud jde o vliv..." významně se na něj podívala. "Viš lépe než mnozí jiní, jak různými stezkami se může ubírat. Jistě bude patrné, že ti popřádám sluchu. Vsadím se, že budeš pro některé Aurēnfaie představovat vnímavý kanál. Stejně jako Alek."

Ocitli se na důvěrně známé půdě. "Samozřejmě uděláme, co budeme moci."

"A kromě toho," pokračovala Klia vážně, "v celé Skale není nikdo, koho bych měla za zády raději než vás dva, kdyby se věci zkomplikovaly. Nežádám, abyste pro mě špehovaly ale k vyslídění informací máte talent."

"Proč myslíte, že vám po všech těch letech dovolí vstoupit do Sarikali?" zeptal se Alek.

"Řekla bych, že ze sobeckých důvodů. Vyhlička na Plenimar ovládající Mycenu a nejspíš i uzavírající dohodu se Zengatem na západě přiměl alespoň některé z nich k přezkoumání možných spojení."

"Máme další zprávy o situaci v Zengatu?" vyptával se Seregil.

"Nic jistého, ale koluje spousta klepů, které vyvolávají u Iia'sidry obavy."

"Měly by. Svět je menší, než kdysi býval; je načase, aby si toho všimli. Takže co vlastně Idrilain chce?"

"V ideálním případě? Čaroděje, čerstvé jednotky, koně a volný obchod. Už nám zbývají jen severní země a Virésse a nejspíš to bude ještě horší. Přinejmenším potřebujeme otevřít přístav Gedre. Nejlepší by bylo založení zbrojářské osady na okraji ashekských železných dolů."

Seregil si rukou prohrábl vlasy. "Při Světle, podle toho, co si pamatuji, máme před sebou těžký úkol - pokud se věci významně nezměnily. Virésse bude proti všemu, co by mohlo ohrozit jejich monopol na obchod se Skalou, a všechny

ostatní představa skalské osady na půdě Aurēnenu vyděsí."

Klia unaveně svěřila ramena a vrátila se ke stolu posetému papíry. "Diplomacie se hodně podobá koňskému handlířství, přátelé. Musíte nastavit cenu tak vysoko, aby ji kupující mohl srazit až na hodnotu, kterou doopravdy chcete, a přitom musí stále věřit, že udělal nejlepší možný obchod.

Ale už jsem vás zdržela dost, Thero je na vás zvědavý. Nahoře jsou pro vás připraveny pokoje. Mimochodem, dovolila jsem si požádat tvého sluhu v ulici Kol, aby sem poslal pár nezbytností. Beka říkala, že jste tam v úkrytu v horách žili dost skromně." Přejela pohledem jejich prosté, blátem pokryté oblečení a žertem se ušklíbla. "Teď vidím, že situaci spíše podcenila."

Sarikali. Srdce drahokamu.

Když stoupali do schodů, Alek si to čarovné jméno v duchu stále opakoval. Pečlivě naslouchal všemu, co říkala Klia, ale tento detail a Seregilovo překvapení probudily jeho představivost.

Pokud si vzpomínal, mluvili o Sarikali jen jednou. "Je to magická půda, Aleku, nejposvátnější ze všech," řekl mu Seregil uprostřed jedné dlouhé zimní noci. "Neobydlené město starší než sami 'faieové; živoucí srdce Aurēnenu. Legendy praví, že slunce zlatým kopím probodlo srdce prvního draka a jedenáct kapek krve, které mu ukápaly z prsou, když přelétal nad Aurēnem, stvořilo 'faie. Některé pověsti také tvrdí, že se Aura nad umírajícím drakem slitoval a uložil ho pod městem k hlubokému spánku, dokud se neuzdraví a znovu neprocitne."

Alek na ten příběh skoro zapomněl, ale teď se mu před očima rozběhly stovky představ, jako ta o prvních 'faieích zrozených v legendě z dračí krve.

Thera zastihli nahoře v krajní ložnici, jak pracuje u malého stolku. Čaroděj se z nich všech změnil nejvíce. Oškubaná černá bradka byla pryč a vlnité vlasy si vzadu stahoval do krátkého copu. Hubená tvář se trochu zaplnila a pleť přišla o barvu knihomola. Zůstal mu obvyklý odstup, ale v zelených očích se objevil záblesk vřelosti a jeho ostré rysy tím trochu ztratily na důstojnosti. Zbavil se dokonce i svého neposkvrněného roucha a nahradil ho prostým cestovním úbořem, jakému vždycky dával přednost Nysander.

Sluší mu to, pomyslel si Alek. Během dlouhých temných dní plenimarského zajetí zběžně zahlédl i tuto Therovu stránku a byl rád, že Magyana našla způsob, jak ji zušlechtit. Snad se v Therovi konečně probudil soucit - Nysander vždycky doufal, že právě soucit vyváží Therovo veliké nadání.

Seregil mu podal ruku jako první. Oba chvíli stáli a beze slova si jeden druhého prohlíželi. Rivalita, která je tolik let rozdělovala, zemřela spolu s Nysanderem; teprve se uvidí, co zaplní prázdnotu, která po ní zbyla.

"Daří se ti dobře," konstatoval nakonec Seregil.

"Magyana je pozoruhodná učitelka. A válka..." významně pokrčil rameny. "No, je to drsná, ale účinná škola." Obrátil se k Alekovi a usmál se. "Teď jezdím na koni jako voják, pokud si to dokážeš představit. Dokonce už ani nemám mořskou nemoc."

"To máš štěstí, protože se v téhle roční době musíme přeplavit přes Osijské moře."

"Klia říkala, že mi poskytneš bližší informace ohledně mého návratu," řekl Seregil.

"Ano." Therův úsměv povadl. "Iia'sidra si klade jisté podmínky."

"Ano?"

"Jak víš, rozsudek vyhnanství nebyl zrušen," odvětil Thero s rychlostí, která bezpochyby maskovala neklid. "Na královninu žádost jsi obdržel zvláštní povolení."

"Chápu." Seregil se posadil na kraj postele a sevřel ruce na koleně. "A co dál? Vypálí mi na tvář cejch nebo mi pověsí kolem krku ceduli s nápisem 'zrádce'?"

"Nikdo ho nebude cejchovat!" zděšeně vykřikl Alek.

"Jen žertuji, talí. Dobrá, Thero, vylož mi podmínky."

Čaroděj zjevně neměl ze svého úkolu prázdnou radost. "Stále nesmíš nosit své jméno; budeš oslovován jako Seregil z Rhíminie. Nesmíš nosit oděv Aurēnfaieů ani žádné odznaky klanu, včetně sen'gai."

"To je docela slušné," odpověděl Seregil, Alek však spatřil, jak mu ztuhly svaly ve tváři. Sen'gai, tradiční aurēnská pokrývka hlavy, byl nedílnou součástí identity každého Aurēnfaie. Jeho barvy, vzor a způsob ovnutí označovaly klan i postavení.

"Nesmíš vstoupit do žádného chrámu ani se zúčastnit náboženského obřadu," pokračoval Thero. "Budeš přijat jako hlas rady zastupující Skalu, ale nemáš žádná práva 'faie. A konečně, nesmíš opustit Sarikali, pokud nebudeš doprovázet delegaci. Budeš s nimi ubytován a nebudeš nosit zbraň. Porušíš-li některý z těchto zákonů, bude proti tobě vyhlášeno teth'sag."

"A to je všechno? Žádné veřejné mrskání?"

Thero se s nefalšovaným zájmem předklonil: "Tak pověz, cos čekal?"

Seregil zavrtěl hlavou. "Nic. Nečekal jsem nic. Co si o tom všem myslí Idrilain?"

"Nejsem si jist. O těchto podrobnostech jsem byl zpraven, až když jsem ji v Myceně opustil."

"Takže jsi ji viděl, potom co ji zranili?" naléhal Seregil.

Než pokračoval, utkal Thero ve vzduchu kouzlo. Změna byla tak jemná, že Alekovi zpočátku nedošlo, co se stalo. Vzápětí si uvědomil, že neslyší zvuky zvenčí.

"Mezi námi Pozorovateli, mohu ti říci, že musíme dovést královnin záměr do konce co nejdříve."

"Idrilain umírá, že?" zeptal se Seregil.

Thero zamračene přikývl. "Je to jen otázka času. Řekni mi, jaký dojem na tebe dělá Phoria?"

"V uplynulém roce jsi ji viděl více než já."

"Je proti našemu postupu."

"Jak je to možné?" podivil se Alek. "Pokud má Klia pravdu, Skala není dost silná, aby Plenimar porazila."

"Phoria to nechce akceptovat. Princ Korathan a mnozí generálové ji v tomto náhledu podporují a odmítají připustit, že je magie stejně důležitou zbraní jako luky a meče. Bezpochyby jste slyšeli o plenimarských nekromantech?" Čaroděj sevřel rty. "Stál jsem proti nim v boji. Královna dělá správnou věc, ale Magyana je přesvědčená, že Phoria celý plán zavrhne, jakmile její matka zemře. Proto Idrilain poslala Kliu a ne Korathana. Je to čestný muž, ale věrný své sestře."

"Phoria je od počátku ve středu událostí," přemítal Seregil. "Jak je možné, že nechápe, proti čemu stojí?"

"Nekromanti nejprve nepůsobili jako velká hrozba. Ale jejich počet i moc roste."

"A jen si představte, že by měli Přílbu," podotkl Alek.

Když si tři muži vzpomněli na Seriamaiovu Přílbu a náznak její moci, který zahlédli, jako by pokojem proběhl chlad.

"Nysander nezemřel marně," řekl Thero měkce. "Ale i bez Přílby jsou nekromanti silní a nemilosrdní. Phoria a její stoupenci prostě ještě neviděli dost, aby tomu uvěřili. Bojím se, že ji o tom přesvědčí až nějaká tragédie."

"Tvrdohlavost může být u generála nebezpečná."

Thero si povzdechl. "I u královny."

Kapitola 5.

Virésse

"Takže přicházejí, a ne prostřednictvím tvého města, khirnari," řekl Raghar Ashnazai a líně otáčel vinnou sklenkou po naleštěném povrchu stolu na balkóně.

Hubený Plenimarský má hladké a čisté nehty, zaznamenal Ulan i Sathil, když hosta pozoroval z balustrády; pracovním náčiním tohoto Tírfaie byla slova. Tři sta let obchodování s podobnými lidmi Ulan naučilo opatrnosti.

"Ano, lord Torsin včera odjel, aby se s nimi setkal," odvětil a zahleděl se na přístav rozprostírající se pod balkónem. Mlčky spočítal cizí lodě, které v něm kotvily - dnes jich, navzdory válce, bylo více než dva tucty. Jak by byl bez nich přístav prázdný!

"Pokud klan Bôkthersa a jejich spojenci prosadí svou, na vašem velkém tržišti už nebude tolik kupců ze severu," pokračoval plenimarský vyslanec, jako by mu četl myšlenky.

Samozřejmě, to nebylo možné; Ulan by jakékoliv kouzlo vycítil a zrušil by ho svým vlastním. Ne, síla tohoto muže spočívala ve lstivosti a trpělivosti, ne v magii.

"To je pravda, lorde Raghare," odušil. Dnes ho stará kolena silně bolela, ale když stál, mohl se na plenimarského vyslance dívat svrchu, což za to nepohodlí stálo. "Kdyby se současné obchodní cesty změnily, byla by to pro můj klan i naše spojence velká rána. Stejně jako by pro vaši zem bylo velkou ranou, kdyby se Aurënen spojil se Skalou."

"Pak máme alespoň podobné starosti, ne-li zájmy."

Ulan připustil, že je to pravda, a byl rád, že muže, s nímž jednal, nepodcenil. Jako khirnari Virésse už vyjednával s pěti generacemi Tírfaieů ze Tří Zemí i odjinud. Ashnazaiové byli jedním z nejstarších a nejvlivnějších plenimarských rodů.

"Přesto jsem zvědavý," kontroval lhostejným hlasem. "Plenimar prý nepotřebuje ve válce proti Skalanům žádnou pomoc - mám dojem, že se šeptá něco o nekromancii."

"Překvapujete mě, khirnari. Praktikování nekromancie bylo postaveno mimo zákon už před staletími."

Ulan blahosklonně pokrčil rameny. "Tady ve Virésse se na podobné věci díváme pragmatičtěji. Magie je magie, ne? Jsem si jist, že váš bratranec, Vargúil Ashnazai, by vám řekl totéž. Kdyby ovšem nepoložil život ve službách zesnulého vévody Marda, neválastního bratra vašeho nejvyššího pána."

Tentokrát Raghar úžas nepředstíral. "Jste dobře informován, khirnari."

"Zřejmě shledáte, že většina východních klanů je dobře informována." Ulan se usmál a stříbrošedé oči se mu zúžily jako orlovi. "Vaše země má dlouhé paže; víme, že podobného souseda je lépe nepodceňovat."

"A Skalané?"

"Jako spojenci by představovali jiný druh hrozby."

"Hrozbu daleko přesahující ohrožení monopolu Virésse jako přístavu, myslím. Například pokrevní svazek klanu Bôkthersa se skalským trůnem?"

Ach ano, vskutku velmi lstivé. "Chápete politiku Aurënfaiëů lépe než většina ostatních, Raghare Ashnazai. Většina nezasvěcených o nás uvažuje jako o jednotné, spojené zemi, které vládne namísto královny nebo nejvyššího pána Iia'sidra."

"Nejvyšší pán Estmar chápe, že západní a východní klany mají jiné zájmy. A že na klany jako Bôkthersa a Bry'kha mnozí pohlížejí jako na rušitele pořádku, až příliš připravené mísit se s cizinci."

"O Virésse se říká totéž. Je tu však jistý rozdíl. Bôkthersané jsou do cizinců zamilovaní, zatímco my ve Virésse..."

Odmklčel se, poprvé se na Plenimarského zadíval zpřímá a dovolil mu spatřit náznak své síly. "My vás pouze považujeme za - užitečné."

"Pak tedy smýšlíme podobně, khirnari." Ashnazai se skrze vousy chladně pousmál. Pak vytáhl z rukávu zapečetěný tubus a položil ho na stůl. "Podle mých informací královna Idrilain umírá, ačkoliv se o tom mimo ji nejbližší kruhy neví. Myslím, že se nedožije konce Kliiny mise."

Ulan se na tubus zahleděl. "Pokud vím, Phoria je důstojnou následnicí."

Vyslanec na dokumenty významně poklepal prstem zdobeným prstenem a znovu se usmál. "Vypadá to tak, khirnari, my však máme jisté zprávy naznačující, že mezi ní a královnou došlo k roztržce. Zprávy, které mi lidé ve Skale nechávají dokonce i teď prosakovat k dobře umístěným uším. A i bez podobných zvěstí někteří Skalané nechtějí neplodnou královnu. Dalo by se najít i několik málo dalších právoplatných dědiček. Třeba druhá sestra, Aralain, a její dcera. Nebo Klia, samozřejmě."

"To je dostačující," poznamenal Ulan.

"Snad v dobách míru, ale za války? Tolik smrti a nejistoty. V zájmu Skaly doufejme, že jejich čtyři bohové ty ženy věrně

hlídají, což?"

"Modlím se, aby směl nad jejich životy bdít Aura," odsekl Ulan a odvrátil se, aby skryl odpor. Jak snadno se tihle Tírové uchylují k výhodným úkladným i přímým vraždám. Zdá se, že krátkost života plodí surovou nedočkavost, která se aurěnskému myšlení přičí.

"Jsem vám jako vždy vděčný za vaše informace a podporu," pokračoval, stále hledě na přístav. Na svůj přístav.

"Jsem poctěn vaší důvěrou, khimari."

Ulan slyšel zaskřípání křesla a zašustění pláště. Když se konečně otočil, byl už Ashnazai pryč, ale zapečetěné dokumenty stále ležely na stole.

Vyhnul se křeslu, ve kterém předtím seděl Plenimarský, s úlevou se usadil do protějšího a protáhl si bolavé nohy.

Teprve potom tubus otevřel a vysypal obsah: tři pergameny. Na jednom bylo jisté místopřísežné prohlášení podepsané jakýmsi Urvayem. Další dvě listiny se týkaly skalského dvora a zjevně měly co dělat s pokladnicí. Obě byly podepsány princeznou Phorii a bývalým skalským místodržícím, lordem Barienem. A jedna z nich nesla i královskou pečeť.

Ulan si všechny tři dokumenty dvakrát pečlivě přečetl. Když skončil, s povzdechem je odložil. Ne poprvé si přál, aby tak blízko, za Balskou úžinou, ležela raději Skala či Mycena, a ne Plenimar.

* * *

Té noci se Ulan usadil na balkóně ještě jednou, a tentokrát hostil tři členy Iia'sidry. Jídlo bylo odneseno a víno nalito. Jak velek zvyk, chvíli seděli mlčky a pozorovali ubývající měsíc, který stoupal baldachýnem hvězd. Dva hosté přišli na Ulanovo pozvání, třetí je svým nečekaným příjezdem všechny zaskočila.

Čerstvý vítr jim třepetal konci sen'gai kolem tváří, zvedal Lhaär ä Iriel řídké stříbrné vlasy a na vysušeném krku, za těžkými, drahokamy zdobenými náušnicemi, odhaloval odznaky klanu Khatme.

Nebyl si jist, zda pro ně její příjezd znamená požehnání nebo smůlu. Kvůli ní zůstaly svitky Raghara Ashnazaie uschovány, v Ulanově studovně. Skutečnost, že khimari Khatme cestovala tak daleko, aby se s ním setkala, si bylo možné vyložit jako znamení podpory, kdo však mohl tušit, co si kterýkoliv příslušník toho podivného klanu s pomalovanými očima a propracovaným tetováním myslí?

S ostatními u stolu se měla věc jinak. Elos i Orian, khimari sousedního klanu Golinil, byl manželem Ulanovy dcery. Elos, snadno ovlivnitelný a průhledný jako sklo, chápal, jak propletené jsou zájmy klanů Golinil a Virésse.

Starý Galmyn i Nemius, který přijel z východu z klanu Lhapnos a přinesl zprávu, že jeho vlastní lidé i Hamani Virésse podporují, byl něco jiného. Zájmy dvou klanů, které zastupoval, byly složitější a skrytější, přesto oba hlasovaly proti hrozícímu příjezdu skalské delegace. Ulan byl zvědav, jak by asi situace vypadala, kdyby Skalané netrvali na tom, že s sebou přivedou toho vyhnaného Bôkthersu, Seregila i Korita? Vlastně na tom nezáleželo. V Sarikali mu to bude ku prospěchu.

"Měsíc přeje našemu setkání," poznamenal potěšeně Elos i Orian.

Lhaär ä Iriel ho obdařila chladným pohledem. "Tentýž měsíc svítí i na ostatní. Když vás Iia'sidra přehlasovala, stál pod Aurovým srpkem - pokud si vzpomínám."

"Odhlasovali jen to, že poselstvo smí přijít, nic víc," připomněl jí střízlivě Galmyn i Nemius. Bezpochyby ho napadlo totéž, co Ulan: "Přehlasovali vás," řekla, ne "nás". Co tu ta žena dělá?

"Před padesáti lety by se Skalané dočkali jen strohého odmítnutí," poznamenal Elos. "A teď souhlasíme, že s nimi budeme vyjednávat - a dokonce v Sarikali! To určitě něco znamená."

"Možná to znamená, že západní klany získávají vliv," řekl Ulan. "Jejich zájmy nemusí být nutně slučitelné s našimi."

"Totéž by se dalo říci o klanech Lhapnos a Virésse," skočil jim suše do řeči Galmyn i Nemius. "A přece jsem tady."

"Lhapnos drží s Hamany a klan Hamanů stojí proti Bôktherse a dalším příhraničním klanům. To není žádné tajemství," vyjádřila se Lhaär ä Iriel neomaleně.

Ulan se usmál. "Mám rád, když spolu přátelé mluví na rovinu. Snad nám objasníte, na čí straně je Khatme?"

"Na té, která dbá Aury, jako vždycky. Khatme nijak nemilují žádné z Tírfaieů, ale Skalané ctí Auru - pod jménem Illior. I když se rouhají tím, že Světloňosi staví na roveň další bohy, jejich čarodějové jsou potomky naší vlastní Orěšky a stále prosperují. To nás uvádí do velkého zmatku, který Světloňosi ani draci našim kněžím ještě neobjasnili."

Galmyn i Nemius pozvedl šedivějící obočí: "Jinými slovy, stále stojíte každou nohou na jiné straně dveří."

Když se k němu Lhaär ä Iriel otočila, zdálo se, že se klanové odznaky na její tváři mírně přeuspořádaly: "To jsem rozhodně neřekla, khimari."

Sebevědomý úsměv odumřel Lhapnosanovi na rtech. Ostatní raději na pořádnou chvíli znovu obrátili pozornost k měsíci.

"Kým si tedy můžeme být jisti?" zeptal se Elos.

"Kromě nás a Hamanů, s veškerou úctou k tobě, Lhaär, myslím, že se můžeme spolehnout ještě na Ra'basi," odpověděl Ulan. "Akhendi zůstávají nejistí, ale více by získali podporou otevřených hranic. Několik dalších musíme přesvědčit."

"Vskutku," zamumlal Lhapnosan. "A kdo by to dokázal lépe než vy?"

Kapitola 6.

Opustit domov, vydat se domů

Následující den zabraly přípravy na cestu. Spěšní poslové a vytrvalý proud vozů se zavazadly celé dopoledne zvedali prach na cestě podél vinice.

Alek vyrazil se Seregilem a Kliou do loděnice, prohlédnout si tři lodě, které tu kotvily. Oblečení v jednoduchých jezdeckých šatech, na hřbetech druhořadých koní projeli nepozorováni davem na nábřeží a vjeli na dlouhou přístavní hráz, kde kotvila karavela s vysokou přídí. Námořníci s provazy a různými nástroji se na ní rojili jako mravenci na čerstvém mase.

"To je Zyria. Je krásná, vidíte?" řekla Klia a zavedla je na palubu. "A tyhle dvě, Vlk a Oř, nás budou doprovázet."

"Jsou obrovské!" zvolal Alek.

Každá z nich měřila na délku přes sto stop a byla alespoň dvakrát větší než kterákoliv loď, na níž kdy plul. Na jejich zádech se tyčily kastely, kormidla byla vysoká jako domy. Lodě měly ráhnové oplachtění, dva stěžně a člen nesoucí červené plachty. Hrazení paluby lemovaly štíty s plameny a skalským půlměsícem. Štíty zářily čerstvými barvami a zlacením, které však úplně neskrylo jizvy z nedávných bitev. Kapitán, vysoký, bělovlasý muž jménem Farren, oděný v námořnické haleně potřísněné smolou a solí, se s nimi setkal na palubě.

"Jak pokračuje nakládání?" zeptala se Klia a s uspokojením se rozhlížela.

"Přesně podle plánu, velitelko," odvětil, když si prohlédl kontrolní tabulku, kterou měl na opasku. "Prostor pro koně ještě potřebuje dodělat, ale do půlnoci budeme připraveni."

"Každá loď poveze decurii jezdců a jejich koně," vysvětlila Klia Alekovi. "Pokud bude třeba, vojáci zastoupí lodní lučištníky."

"Zdá se, že jsi připravena na nejhorší," poznamenal Seregil, nahlížeje do velkého proutěného koše.

"Co je to?" zeptal se Alek. Uvnitř bylo něco, co vypadalo jako velké, voskem zapečetěné hrnce na kyselé zeli.

"Benshâlský oheň," odpověděl kapitán. "Jak naznačuje jméno, výrobní postup objevili před léty právě Plenimarští. Je to ohavná směs: tmavý olej, smola, síra, ledek a podobně. Když se vystřelí z balisty, při nárazu se vznítí a přilepí se na všechno, co zasáhne. Hoří dokonce i ve vodě."

"Už jsem to viděl," řekl Seregil. "K uhašení se musí použít písek nebo ocet."

"Nebo moč," dodal Farren. "Proto máme pod zářovou plošinou tyhle sudy. Ve skalském námořnictvu se ničím neplýtvá. Ale tentokrát nebudeme vyhledávat boj, že, velitelko?"

Klia se usklíbila: "My ne, ale za Plenimarské se zaručit nemohu."

* * *

Když se Alek a Seregil tu noc při poslední večeři ve Skale připojili k ostatním, Alek rozrušením nemohl ani jíst. Ještě jednou se oblékli jako skalští šlechtici a Klia uznale povytáhla obočí: "Vypadáte lépe než já."

Seregil se jí dvorně uklonil a usadil se vedle Thera. "Runcer prokázal obvyklou předvídavost."

Když minulou noc otevřeli svá zavazadla, našli v nich to nejlepší z oblečení, které nosívali v Rhíminee: kabátce z jemné vlny a sametu, měkké prádlo, naleštěné boty, kalhoty ze srnčí kůže hladounké jako šije panny. Alekovi byly teď pláště trochu těsné v ramenou, ale na přešívání nebyl čas.

"Až připlujeme do Gedre, setkáte se s 'faiei jako princezna Klia, nebo jako velitelka Klia?" zeptal se Alek, když viděl, že je Klia stále v uniformě.

"Obávám se, že jakmile se tam dostaneme, budu si muset obléknout šaty a rukavičky."

"Přišly nějaké nové zprávy od lorda Torsina?" zeptala se Beka, když si povšimla, že u Kliina loktu leží hromádka depeší.

"Nic nového. Klany Khatme a Lhapnos jsou stejně úzkoprsé jako vždy, ačkoliv se mu zdá, že mezi Hamany vycítil náznak zájmu. Podpora Silmai je stále pevná. Datsia se zřejmě přiklání na naši stranu."

"A co Virése?" dožadoval se Thero.

Klia rozpráhla ruce. "Ulan í Sathil pokračuje v narážkách na to, že oni a jejich východní spojenci budou brzy obchodovat s Plenimarem i se Skalou."

"I když nejvyšší pán Plenimaru otevřeně podporuje obnovu nekromancie?" zavrtěl hlavou Seregil. "Během Velké války trpěli v rukou Plenimarských více než kterýkoliv jiný klan."

"Obávám se, že Viréssané jsou v hloubi srdce pragmatici." Klia se obrátila na Aleka. "Jaké to je, vědět, že za úsvitu vyplujeme do země tvých předků?"

Alek si hrál s kouskem chleba. "Je těžké to popsat, má paní. Když jsem vyrůstal, netušil jsem, že mám v sobě i krev 'faieů. Stále to chápu jen s obtížemi. Kromě toho, má matka patřila k Házadrielfaieům. Kterýkoliv Aurēnfaie, kterého potkám na jihu, bude nanejvýše vzdálený příbuzný. Vždyť ani nevím, ze kterého klanu mí lidé pocházejí."

"Snad by něco ze tvého rodokmenu mohli odhalit rhui'auros" navrhl Thero. "Mám pravdu, Seregile?"

"Stálo by to za zkoušku," odvětil Seregil bez valného nadšení.

"Kdo to je?" zeptal se Alek.

Thero střelil po Seregilovi nefalšovaně nevěřicím pohledem. "Tys mu nikdy nevyprávěl o rhui'auros?"

"Jak vidíš, tak ne. Když jsem odešel, byl jsem ještě dítě, takže jsem s nimi neměl příliš co dělat."

Alek strnul, zvědavý, zda ještě někdo jiný zaznamenal v hlasu jeho přítele ostří hněvu. Tady ležela další tajemství.

"U Světla, jsou to - jsou..." Thero mávl rukou, snažil se najít slova a příliš se utápěl v nadšení, takže si nevšiml chladného přijetí, kterého se mu dostalo od jediného člověka mezi nimi, jenž mohl mít s tímto předmětem osobní zkušenosti. "Stojí u samého zdroje magie! Nysander i Magyana o nich hovořili s úctou, Aleku, jako o sektě kněží a zároveň čarodějů, která sídlí v Sarikali. Rhui'auros jsou podobní Illiorovým věštcům, že, Seregile?"

"Chceš říci, že jsou šílení?" Seregil si prohlédl jídlo, které nejedl. "Myslím, že to je dobrý odhad."

"A co když mi řeknou, že jsem spřízněný s některým z nepřátelských klanů?" zeptal se Alek, pokoušeje se odvést Therovu pozornost.

Čaroděj se odmlčel. "To by zřejmě mohlo způsobit těžkosti."

"Opravdu," zamyslela se Klia. "Asi bys měl být při svém pátrání obezřetný."

"To jsem vždycky," odušil Alek s úsměvem, který plně pochopilo jen málo lidí u stolu. "Ale jak by mi mohli rhui'auros říci, kdo byli mí předkové?"

"Praktikují velmi zvláštní druh magie," vysvětlil mu Thero. "Jen rhui'auros smí putovat vnitřními stezkami duše."

"Jako znalí pravdy z Orěsky?"

"Přesněji řečeno, Aurēnfaieové neužívají stejné kouzlo," podotkl Seregil. "Raději si to zapamatuj, Thero. Pronikání do

cizích myšlenek se krutě trestá."

"V tomto směru nejsem příliš zručný. Jak jsem říkal, rhui'auros věří, že mohou vysledovat khi dané osoby, vlákno duše, které nás spojuje s Illiorem."

"S Aurou," opravil ho Seregil.

"Jelikož jsi z plné poloviny 'faie, Aleku, tvé vlákno by mělo být silné," řekla Beka, která rozhovor se zájmem sledovala.

"Nejsem si jistý, zda je v tom nějaký rozdíl," namítl Thero. "Jsem svým aurěnským předkům vzdálený už přes několik generací, ale mé schopnosti jsou stejné jako Nysanderovy a starých."

"Ano, ale jsi jeden z nemnoha mladých, kteří takovou mocí vládnou," připomněl mu Seregil.

"Pokud mají všichni čarodějové v sobě krev Aurěnfaietu, vědí, se kterými klany jsou příbuzní?" zeptala se Beka.

"Občas ano," odvětil Thero. "Magyanin otec byl aurěnský kupec, který se usadil v Cirně. Můj rod sahá k Druhé Orěsce v Eru, s generacemi vzájemných sňatků osob se smíšenou krví. Ze stejného rodu pocházel Nysanderův učitel, Arkoniel.

Když mluvíme o rhui'auros, Seregile, neuvažoval jsi, zda bys je neměl navštívit i ty sám? Možná by dokázali odhalit, proč máš takové potíže s magií. Schopnosti máš, jen kdybys je dokázal ovládnout."

"Obešel jsem se docela dobře i bez nich."

Alek by byl rád věděl, jestli to byla jen jeho vlastní představitivost nebo jestli Seregil opravdu pobledl.

Kapitola 7.

Pruhované plachty a požár

Za úsvitu už byla Zyria i její doprovod na moři.

K Alekovu velkému zklamání se Beka plavila na Vlkovi s Mercallinou decurií. Viděl ji, jak chodí po palubě a její zrzavé vlasy září ve slunci. Zakřičeli na sebe pozdravy, ale kvůli vzdálenosti a hluku moře bylo mluvit spolu obtížné.

Thero byl s Kličou na jejich lodi, a ačkoliv Alek rád obnovil starou známost, brzy začal mít podezření, že se čaroděj změnil méně, než si původně myslel. Určitě už nebyl tak úsečný, ale stále zůstával poněkud odměřený - psi čumák, jak rád říkal Seregil. Jakmile museli se Seregilem sdílet těsné prostory, brzy se znovu hádali, i když ne tak hořce jako dříve. Alek se o tom zmínil, ale Seregil jen pokrčil rameny. "Cos čekal - že se nějak promění v Nysandera? Jsme tím, kým jsme."

* * *

Celý den sledovali linii pobřeží. Pluli pod plachtami několik mil od roztroušených ostrůvků, které lemovaly břeh.

Alek postával u zábradlí, pozoroval vzdálené útesy a přemýšlel o své první plavbě na palubě Kosatky, s umírajícím Seregilem ležícím v nákladovém prostoru. Na svazích mezi útesy a horami se objevovaly první stopy jarní zeleně a všechno vypadalo mírumilovně - až na červené plachty, stejné jako jejich, které se objevovaly čím dál tím častěji, čím byli jižněji.

Později toho dne míjeli ústí přístavu Rhíminee. Seregil znovu stál u zábradlí a toužebně hleděl na vzdálené město. Na obou stranách přístavních hrází rozeznával desítky kotvicích lodí. Za nimi, na vrcholku šedých útesů, v šikmo dopadajícím odpoledním světle zlatě zářilo Horní město. Skleněné kopule Domu Orěsky a jeho čtyři věže se oslnivě leskly jako hořící body, a když odvrátil pohled, zůstaly mu po nich před očima černé skvrnky. Zamžoural a rozhlédl se po palubě, kde je Seregil. Spatřil ho, jak se opírá o stěnu záďového kastelu a s rukama zkříženými na prsou zírá na město, které opustil. Váhavě vykročil směrem k němu, ale Seregil odešel.

Když jim Rhíminee pomalu zmizelo z očí, vyrazily tři lodě s čerstvým větrem v zádech napříč Osijským mořem k jihovýchodu. Napětí na všech třech plavidlech rostlo, námořníci i vojáci vyhlíželi pruhované plenimarské plachty. Po setmění se však rozhovory znovu rozproudily volněji. Nad hlavami jim plul ubývající měsíc a zkrášloval vlny stříbrem. Seregil odešel s Kličou k přídi probírat taktiku vyjednávání. Thero a Alek, ponechání sami sobě, se procházeli po palubě. Rozeznávali temné stíny doprovodných lodí, plujících po obou stranách vedle nich ve vzdálenosti několika set stop. Noc byla klidná a hlasy se nad vodou dobře nesly. Jakýsi neviditelný hudebník na palubě Oře cosi drnkal na loutnu. Braknil a jeho jezdcí se shromáždili kolem svítilny u palubního průlezu na předové palubě. Starý seržant Aleka s čarodějem zahlédl a mávl na ně.

"To si asi brnká mladý Urien," řekl, když se zaposlouchal do vzdálené hudby.

Když píseň skončila, kdosi z Vlka odpověděl prvním veršem známé balady.

Mladička dívka po pobřeží kráčí, samotinká, jen se stínem svým

Za keři skryl se farmářův chlapec, zrakem ji provází žádostivým

Jednooký Steb odkudsi vytáhl dřevěnou flétnu a jeho přátelé vykřičeli melodii přes vodu.

Stebův milenec, Mírn, Aleka v žertu šťouchl loktem. "Nejsme ti snad dneska dost dobří, aby sis s námi zazpíval? Máš z nás všech k bardovi zdaleka nejbližší."

Alek se mu hluboce uklonil a ujal se dalšího verše:

"Jen se mnou pojď, ach, dívkenko má," hoch začíná ji zvat,

"Bud' ženou mou, já nechám tě žít, se mnou když půjdeš teď spát."

Mírn a mladý Minál vyzvedli Aleka na poklop průlezu a přidali se ke smyslným veršům. Thero zůstal vzadu u zábradlí, Alek však viděl, že čaroděj pohybuje rty. Když píseň skončila, dolehl k nim ze sousedních lodí pozdravy a výkřiky.

"No vidíte, není to těžký život?" zasmál se seržant Braknil a zapálil si dýmku. "Jsme jako parta šlechticů na zábavné plavbě."

"Řekl bych, že až se dostaneme do Aurēnenu, nebude to o moc horší," souhlasila veteránka z bojů, Ariani. "Jako čestná stráž budeme spíš pro parádu."

"Máš pravdu, děvče. Po několika týdnech postávání na stráži se ještě rádi vrátíme do boje. Ale stejně to je něco, být první, kteří uvidí Aurēnen, po všech těch letech. Lord Seregil vám o té zemi určitě vyprávěl, Aleku?"

"Říká, že je to zelená země, teplejší než Skala. Zpíval mi o tom píseň..."

Alek si nedokázal vybavit nápěv, ale část slov mu utkvěla v paměti. "Má láska se halí do splývavé zeleně a měsíc má za korunu. A vše kolem svazují řetězy tekoucího stříbra. Její zrcadla oblohu odráží. Je to delší a velmi smutné."

"Taky je tam běžnější magie," dodal Thero s hranou přisností. "Raději byste si měli dávat pozor, jak se chováte; ,mladička dívka' by vám mohla na urážku odpovědět ostřeji než jen chytrými slovy."

Několik jezdců si vyměnilo vyděšené pohledy.

"Divná země s divnými lidmi," procedil Braknil kolem troubele dýmky. "Slyšel jsem, že jsou zručnými šermíři i lukostřelci. Ostatně, stačí se jen podívat na lorda Seregila, aby člověk viděl, že je to tak. Nebo stačilo, dřív. A snad proto jste tak dobrý lučištník, Aleku."

"Spíš proto, že kdybych se nedokázal trefit, měl bych prázdný žaludek."

Kdosi vytáhl kostky a Alek se k přátelské hře připojil. Vojáci byli družná cháska, a dokonce mezi sebe dokázali vtáhnout i Thera, navzdory jeho počáteční zamlklosti. Hodně si zažertovali, zda je moudré hrát kostky s čarodějem, ale čaroděj dokázal jejich obavy rozptýlit - prohrál každý vrh. Nakonec se vojáci začali rozcházet, aby si našli místo ke spánku - někteří sami, někteří v párech.

Alek ucítil bodnutí závisi, když Steb cestou do podpalubí Mirna objal. Seregila v poslední době rozptylovaly jiné zájmy a zdejší nedostatek soukromí také věci nepomáhal. Natáhl se na palubním poklopu a smířil se s několika dalšími dny zdrženlivosti.

Překvapilo ho, že se k němu přidal Thero. Čaroděj si zkřížil ruce za hlavou, zabručel pár slok jakési písně a pravil:

"Sledoval jsem Seregila. Zdá se mi, že se návratu do Aurēnenu bojí."

"Je tam spousta lidí, kteří ho nepřivítají."

"Cítil jsem se stejně, když jsem se toho dne, co jsme přijeli z Plenimaru, vracel do Domu Orěsky," řekl Thero měkce.

"Než Nysander naposledy odjel, dohlédl na to, aby bylo moje jméno očištěno, ale v myslích lidí vždycky zůstanou jisté pochybnosti - stejně jako v mé..." Odmlčel se, jako by mu některá slova byla stejně odporná jako vzpomínky. "Do jaké míry byl můj vztah s Ylinestrou spojený s útokem na Dům Orěsky. Dokonce ani já to nikdy nebudu vědět jistě."

"Asi je lepší dívat se dopředu než zpět."

"Asi ano."

Znovu umlkli, dva mladíci hledící na nekonečná tajemství nočního nebe.

* * *

Několik dalších dnů uplynulo docela pokojně. Vlastně až příliš pokojně. Alek, který neměl co na práci a nudil se, zjistil, že mu chybí jejich zapadlá samota, přesně jak to Seregil předpověděl.

Prostory v podpalubí připadaly Seregilovi příliš těsné, vzduch příliš nasáklý pachem oleje a koní. I příčkami oddělené, spěšně stlučené přístěnky pro důstojníky nabízely pouhou iluzi soukromí. Využili s Alekem pěkného počasí a zabrali pro sebe zastřešenou část paluby pod přesahující částí kastelu. Bylo to dosti pohodlné místo - na spaní.

Klia nebyla z těch, kdo vyžadují zacházení odpovídající svému postavení, a ubytovala se spolu s ostatními, sdílejíc s nimi válečné historky.

"Zřejmě neuvažujete, že byste se přidali k Jízdní hlídce?" zeptala se a pečlivě si Seregila i Aleka prohlédla, když spolu s Thorem a Braknilem seděli ve stínu jedné z plachet. "Muži jako vy jsou dnes vzácné zboží. Dokázala bych vás využít."

"Nečekal jsem, že to potrvá tak dlouho," řekl Alek.

"Co převzal moc nový nejvyšší pán, věci se změnily," řekla Klia a potřásla hlavou. "Jeho otec dohody dodržoval."

"Tohohle krmili historkami o ztracené slávě," řekl jim Braknil s troubelí dýmky mezi zuby.

"Bezpochyby ho jimi krmil strýček Mardus," souhlasil Seregil. "Ale stejně se to muselo stát."

"Proč myslíš?" zeptal se Thero.

Seregil pokrčil rameny. "Po válce přichází mír. Po míru přichází válka. Zákaz nekromancie vedl jen k tomu, že se rozrůstala potají, dokud nevybuchla jako sopka. Některé věci se stále opakují, jako příliv a odliv."

"Takže ty si myslíš, že nemůžeme dosáhnout trvalého míru?"

"To záleží na úhlu pohledu. Tahle válka skončí a bude mír. Možná vydrží po celý Kliš život, snad i po celý život jejich dětí. Ale čarodějové a Aurēnfaietové žijí dost dlouho, aby viděli, že dříve nebo později začne znovu - staré známé přetahování o majetek, potřeby, moc a čest."

"Je to jako velké kolo, které se pořád točí, nebo jako proměny měsíce," zadumal se Braknil. "Nezáleží na tom, jak vypadají věci dnes - pořád se něco mění, k lepšímu nebo k horšímu. Když jsem byl ještě kluk, nováček u regimentu, můj starý seržant se nás ptával, jestli bychom raději prožili krátký život v míru nebo dlouhý ve válce."

"A cos odpověděl?" zeptal se Seregil.

"No, pokud si vzpomínám, vždycky jsem si přál mít větší výběr. Díky Plameni, myslím, že jsem ho dostal. Ale to, co říkáte, je pravda, i když na ni často zapomínám. Jednoho dne, až se podíváte do zrcadla a uvidíte šediny, jaké mám já dnes, připijte na moje v prach rozpadlé kosti, ano?"

"I já občas zapomínám," zamumlala Klia a spatřil, jak si prohlíží Seregilovu tvář, a pak i jeho, s nedefinovatelným výrazem v očích - nebyl v nich smutek ani závist. "Až se dostaneme do Aurēnenu, bude lepší na to myslet, že? Chápu, že vyjednávat s nimi je dosti odvážná věc."

Seregil se sám pro sebe tiše zasmál: "No, jejich představa o spěchu bude určitě jiná než našel!"

* * *

Třetího odpoledne plavby přecházel Alek po palubě, když tu náhle hlídka ve strážním koši vykřikla: "Plenimarská loď na jihovýchodě, kapitáne!"

Seregil byl s Kliou a kapitánem Farrenem na záďovém kastelu a Alek si pospíšil za nimi. Všichni se zahleděli k obzoru. Alek si zastínil oči, zadíval se na vodu a v oslňujícím světle pozdně odpoledního slunce spatřil zlověstný tvar.

"Vidím ji," řekl kapitán Farren. "Je ale ještě příliš daleko; nedá se říci, jestli nás zahlédli."

"Je plenimarská?" zeptal se Thero, který se k nim u zábradlí připojil.

"Přišel čas, aby sis zasloužil své místo," řekla mu Klia. "Můžeš zabránit tomu, aby nás viděli?"

Thero chvíli přemýšlel, pak si setřepal z rukávu volnou nitku a zvedl ji. Alek jeho trik poznal; čaroděj zkoumal, odkud vane vítr.

Vzápětí Thero spokojeně zvedl obě ruce směrem k nepřátelské lodi a vysokým, zpěvavým hlasem začal zaklínat. Ze záhybů pláště vytáhl hůlku z leštěného křišťálu a mrštil ji ke vzdálenému plavidlu. Zaleskla se jako rampouch, roztočila se a zmizela v šedozelených vlnách. Z místa, kam dopadla, se okamžitě začaly plazit úponky mlhy.

Thero luskl prsty; hůlka vyskočila z vody a vrátila se mu do ruky, jako by byla živá. V brázdě za sebou táhla silný mlžný provaz. Těžké cáry, vyvolané čarodějovým kouzlem, se nadpřirozenou rychlostí rozrostly v hustou hradbu, která skryla jejich loď před cizími zraky.

"Pokud nemají na palubě vlastního čaroděje, budou si myslet, že jsme prostě jenom mrak," řekl a osušil hůlku lemem pláště.

"Ale ani my je nevidíme," podotkl kapitán.

"Já ano," odvětil Thero. "Budu je sledovat."

Lest účinkovala. Během půl hodiny Thero ohlásil, že plenimarská loď zmizela za obzorem. Ukončil kouzlo a mlžný val spadl za ně jako přádeno vlny shozené z přeslice.

Námořníci na palubě radostně zakřičeli a Klia Therovi spokojeně zasalutovala, až mladý čaroděj zrudl.

"Tohle bylo nejhezčí kouzlo, jaké jsem kdy viděl," zavolal Farren ze zádi.

Z opačné strany paluby Alek spatřil, že Seregil zašel za čarodějem. Byl příliš daleko a neslyšel, co si řekli, ale když se rozdělili, Thero se usmíval.

* * *

Příštího jitra probudily Aleka výkřiky, že je země na obzoru.

"To už je Aurēnen?" řekl, když se hrabal z pod pokrývek. Seregil se posadil a promnul si oči, pak vstal a přidal se k hloučku shromážděnému u zábradlí. Na západním obzoru rozeznávali řadu nízkých ostrůvků.

"To jsou Ea'malies, 'Staré Želví Krunýře'," odpověděl Seregil a potlačil zívnutí.

Klia si blízké ostrůvky prohlížela s nedůvěrou. "Pravděpodobné místo pro léčku."

"Posílil jsem hlídky," ujistil ji Farren. "Dnes odpoledne bychom se měli dostat k Velké Želvě. Tam přistaneme, nabereme čerstvou vodu a za další den budeme v Gedre."

Ten den Alekovi připadal delší než všechny ostatní dohromady. S luky v pohotovosti se střídali se Seregilem na stráží a pečlivě sledovali okolní vody. Navzdory Kliiným starostem však ke vzdáleným ostrovům dopluli bez nehody a zamířili k největšímu z nich.

Alek se usadil s Thera a Seregilem na vrcholku příďové nástavby, prohlížel si ostrovy a hledal známky života. Byly to však jen vyprahlé hromady světlých, sluncem vypálených kamenů, tu a tam poseté políčky řídké vegetace.

"Podle toho, cos říkal, jsem si myslel, že je Aurēnen zelený," ozval se Thero, na kterého ostrovy zjevně neučinily žádný dojem.

"Tohle není Aurēnen," vysvětlil Seregil. "Nikdo se k nim doopravdy nehlásí, kromě námořníků a pašeráků. I Gedre je suché, jak ostatně brzy uvidíte. Větry vanou z jihozápadu přes Cathwaydský oceán a přinášejí déšť až nad hory. Za Ashekskými horami uvidíte tolik zeleně, až vám z ní bude přecházet zrak."

"Sarikalí," zamumlal Thero. "Jak si na něj vzpomínáš?"

Seregil se opřel rukama o zábradlí. Ačkoliv se díval na ostrovy, které míjeli, Alek poznal, že jeho přítel vidí jiné místo i čas.

"Je to zvláštní, překrásné město. Slychal jsem tam hudbu, jen tak ve vzduchu. Když utichla, nepamatoval jsem si melodii. Lidé tam někdy slychají i hlasy."

"Duchy?" zeptal se Alek.

Seregil pokrčil rameny. "Říkáme jim Bash'wai, Starodávni. Ti, kdo tvrdí, že je spatřili, je vždycky popisují jako vysoké, černovlasé a černooké, s kůží barvy silného čaje."

"Slyšel jsem, že jsou tam i draci," řekl Thero.

"Většinou jen potěr, ale jsou tam běžní jako ještěrky. Ti větší se drží v horách. Naštěstí. Mohou být nebezpeční."

"Je pravda, že jsou od počátku magičti, ale řeč a inteligence se u nich vyvíjejí, teprve až jsou dost velcí?"

"Je to pravda; což znamená, že tě spíše zabije drak velký jako pes než takový, který je větší než dům. Z potěru přežije jen málo, a když rostou, stěhují se nahoru do hor. Pokud potkáš jakkoliv velkého draka, vždy s ním jednej s úctou."

"Pak tedy je kthir'bai..." začal Alek, byl však přerušen dalším varovným výkřikem hlídky.

"Nepřátelská plavidla před námi na levoboku!"

Vyskočili a zahlédli dvě sady pruhovaných plachet, obeplouvající výběžek ostrova necelou milí před nimi. Alek sevřel dlaň na luku; pohled na plenimarské plachetnice v něm vyvolal nepříjemné vzpomínky.

"Něco mi říká, že o nás věděli," zamumlal Seregil.

"Mají bojové vlajky?" zavolal Farren na hlídku.

"Ne, kapitáne, ale zapálili ohně."

"Vytáhněte bojové standarty!"

Velké lodě, úlisné a rychlé jako smečka ohařů, minuly mys a stočily kormidla směrem k nim. V brázdě za nimi se táhly sloupky černého kouře.

"Příliš pozdě na jakékoliv triky," řekl Thero, který už byl na půli cesty k žebříku.

"Alespoň je nás víc," podotkl Alek.

Seregil potřásl hlavou. "Jsou větší, rychlejší a vyzbrojenější než naše lodě. A nejspíš se hemží vojáky."

"Vojáky?" Alek sevřel rty. Prodral se mezi námořníky a jezdci chvátajícími na svá místa, prorazil si cestu k zábradlí na levoboku a připojil se k řadě lučištníků, kteří už zaujali pozice.

Námořníci stáhli plachtu ze záďového stěžně, aby Zyrrii zpomalili a nechali doprovodné lodě střetnout se s nepřítelem jako první. Když je mjel Vlk, spatřil Alek mezi lidmi, kteří chvátali po palubě se zbraněmi a džbány s beshálským ohněm, Beku. Vykřikovala rozkazy a nevšimla si znamení pro štěstí, které směrem k ní udělal.

Vlk zaútočil jako první, vystřelil nádoby s beshálským ohněm na střed jednoho z nepřátelských plavidel. Z lodě začal stoupat mastný kouř, ale podržela si svůj kurs, a když se hnala kolem, aby se utkala se Zyrrií, vyslala na oplátku salvu šípů.

Minál, stojící po Alekově levici, se nervózně zavrtěl: "Už jsou na dostřel."

"Lučištníci připravte!" vykřikla Klia z paluby na předové nástavbě. "Střílet - teď!"

Alek si vyhlédl muže na předové palubě nepřátelského plavidla, natáhl tětivu k uchu a vypustil první střelu. Ani se nepodíval, zda zasáhl cíl, jen vytahoval jeden šíp za druhým a rychle je posílal přes vodu. Zatímco se k nim velká loď přibližovala, Seregil a lučištníci z turmy Urgazhi vedle něj dělali totéž, každý ve svém vlastním ponurém rytmu.

Nepřátelské střely jim svištěly kolem uší, bušily do paluby a dřevěných štítů připevněných k zábradlí. K syčivé písni tětív a šípů se brzy připojily první výkřiky raněných.

Když se nepřátelská loď přiblížila ještě víc, všiml si Alek, že je pod zábradlím na předí připevněno cosi podobného bronzovým hlavám jakýchsi netvorů. Jejich umístění vypadalo až příliš strategicky na to, aby šlo o pouhé ozdoby, Alek si však nedokázal představit, co by to mohlo být.

Zrovna se chystal ukázat je ostatním, když Seregil překvapeně zaklel a zavrával, zasažen do pravého ramene modře opeřeným plenimarským šípem.

"Je to zlé?" ptal se Alek, když přítel táhl do úkrytu u zábradlí.

"Nic strašného," procedil Seregil mezi zuby a překvapivě snadno šíp vyškubl. Silný kožený řemen toulce a kroužková košile pod pláštěm hrot zastavily, takže mu neprobodl rameno, ale narazil s dostatečnou razancí, aby i skrz blůzu zarazil kovové kroužky košile do masa. Na Seregilově rameni, sotva několik palců od krku, zůstaly krvavé důlky.

S křivým úsměvem podal nepřátelský šíp Alekovi: "Pošli ho za mě zpět původnímu majiteli, ano?"

Alek vstal, přiložil střelu a namířil na loď, která už byla skoro u nich. Než však mohl natáhnout tětivu, bronzové hlavy na levoboku plenimarské lodě náhle vychrlily proudy tekutého ohně. Zasáhly lanoví, odkud se ozvaly nové výkřiky.

Jakýsi námořník spadl na palubu, záda přelomená jako stéblo slámy. Další visel zamotaný v ráhnoví, celý v plamenech, a křičel. Určení muži se vyšplhali nahoru s vědry písku a moči, aby uhasili kouřící otvory v plachtách.

Vojáci na palubě plenimarské lodi se jim vysmívali a mávali jim.

"Co je tohle?" vykřikl Alek zděšeně a sehnul se.

"Bilairyho koule!" zalapal po dechu Seregil a šedé oči se mu v údivu rozšířily. "Oheň. Ti mazaní bastardi se ho naučili rozstříkovat!"

Obě lodě teď byly skoro rovnoběžně vedle sebe a Alek ucítil ořes, který proběhl palubními prkny, když záďové balisty Zyrrii vymřstily náklad nádob. Jedna zasáhla nepřátelský stěžně, další vybuchla poblíž opačného zábradlí a zalila muže šířící se skvrnou plamenů. Alek rychle odvrátil zrak, ale když je mohutná loď mýjela, viděl v brázdě za ní hořící vojáky. Pečlivě zamířil, a než ho loď odvezla z dostřelu, tři z nich zbavil utrpení. Pak využil dočasné přestávky v boji a připojil se k ostatním lučištníkům, sbírajícím nepřátelské šípy k doplnění vlastních toulců.

"K zemi, Aleku!" zařval Steb a strhl ho stranou právě včas, aby ho nezasáhl hořící pruh plátna. Přední plachta byla v plamenech, a když hořela, létaly z ní cáry. Námořníci nad jejich hlavami se ji snažili rychle odříznout, než vzplane stěžně, zatímco jiní dole na palubě dusili požár mokrou pytlouvinou. Pach oleje, moči a spáleného masa se usadil nad lodí jako plášť bodavého kouře.

Kašlající Alek na jednookého vojáka rychle děkovně kývl. "Víš, myslím, že bych raději bojoval na pevné zemi."

"Já taky," souhlasil Steb.

* * *

Beka a kapitánka Vlka, Yala, měly stejné pochybnosti. První plenimarská loď proklouzla kolem až příliš snadno a zamířila ke Kliině plavidlu. Oř se otočil, aby ji pronásledoval, a nechal Vlka, ať zablokuje druhou válečnou loď sám.

Stály na vrcholu záďového kastelu, pozorovaly, jak plachty plenimarské lodě naplňují nebe, a poslouchaly ostré skřípění katapultů na její předí. Přední kastel byl zasažen pytle páleného vápna, který se prorhl a přikryl několik jezdců dusivým šedým mrakem; druhý pytel trefil hlavní plachtu a oslepil několik námořníků a lučištníků usazených na ráhnech.

Výkřiky zmražených mužů byly strašlivé. Někteří lučištníci na střední palubě se na ně zadívali, ale Beka vyštěkla:

"Rekněte svým jezdčům, ať vytrvají na místech, seržantko Mercalle. Zůstaňte a střílejte!"

"Zůstat a střílet!" zařvala Mercalle a zahrnala muže i ženy zpět na místa.

Plenimarská loď však k nim plula otočená předí, takže představovala skromný cíl. Balisty Vlka vrhaly do jejího plachtoví a na předí džbány s ohněm, ale nepřátelské plavidlo se stále přibližovalo.

"Má na předí kloun!" zakřičel kdosi ze stěžňového lana.

"Ostrý obrat!" vykřikla kapitánka Yala.

Kormidelníci se vši silou opřeli do páky kormidla. Loď zasténala a lučištníci se svalili na palubu.

Protivníkovy katapulty znovu zazpívaly a okované železné koule rozštíply Vlkův přední stěžen a protrhly hlavní plachtu tak, že v ní zela díra. Loď se otřásla a zpomalila, padlý stožár přitom vlekla vedle boku. Válečný koráb proplul kolem dost zblízka, aby Beka viděla nelitostné, šklebící se tváře černě oděných příslušníků vojenského námořnictva, kteří na ně namířili šípy. Mercallini jezdci zařvali svůj válečný pokřik a vraceli nepříteli krupobití střel. Mířili k nebi, aby jejich šípy dopadly na výše položenou palubu. Posádka u přední balisty vypálila další ohňové džbány, ty však svůj cíl minuly.

Posádka Vlka se zděšeným údivem spatřila, jak bronzové lvi hlavy umístěné pod zábradlím plenimarské lodě vychrlily proudy tekutého ohně a potřísnily Vlkovy potrhane plachty plameny. Z podpalubí se ozvalo ržání plašících se koní a výkřiky zraněných.

"U Čtveřice!" Beka zalapala po dechu. "Co bylo k čertu tohle, kapitánko?"

Než mohla Yala odpovědět, zasvištěl Bece kolem hlavy šíp a zasáhl kapitánku do oka. Sevřela ho a s mučivým zaúpěním se zhroutila na palubu.

"Otáčí se k nám, kapitánko," varoval pozorovatel. "A vytahuje novou plachtu!"

"Připravte..." Yala se pomalu předklonila, po lici jí stékala krev. "Připravte se odrazit..."

Válečné lodi doutnala jedna z plachet a táhl se za ní dým, ale znovu je zasypala mohutnou salvou šípů. Zbývající skalští obránci, vlepení za štíty u zábradlí, jí střelbu oplátili, jak nejlépe mohli. Na palubě zůstalo ležet tučet těl a Beku bodlo u srdce, když mezi nimi napočítala tři zelené tabardy. Poblíž zádového kastelu zahlédla Mercalle se Zirem a rozběhla se přes palubu k nim.

"Yala je mrtvá. Neviděli jste prvního důstojníka?"

Seržantka ukázala palcem k příďové nástavbě. "Dostala ho ta první nálož páleného vápna."

"Chystají se ke klounování!" zvolal na ně shora zbývající pozorovatel.

"K čemu?" zavolala Beka zděšeně.

Všichni na palubě varování slyšeli, ale v tu chvíli už se nedalo skoro nic dělat. Marten a Ileah spěchali po palubě, mezi sebou podpírali Ileahina bratra Orinea. Tabarda mladého jezdce byla okolo zlomeného šípů, který mu trčel z prsou, potřísněná tmavou krví. Podle mladíkovy barvy Beka poznala, že umírá. Kallien padl na zádi.

Nepřátelská loď už byla téměř nad nimi, mířila přímo na střed Vlka. Když prorážela k záhubě odsouzenou karavelu, z bronzových hlav ještě jednou vyšlehla hořící tekutina.

"Pro Sakorovy oči, koně!" zalapal po dechu Zir a tvář pod hustým vousem mu zbledla.

"Pojďte se mnou," přikázala Beka a vyrazila k hlavnímu poklopu.

"Nemáme čas, kapitánko!" upozornila ji Mercalle.

Poslední, nač si Beka vzpomínala, než se jí celý svět převrátil pod nohama, bylo tlumené zděšené ržání koní.

* * *

Alek hledal po palubě Seregila a poprvé od počátku bitvy zahlédl Thera. Čaroděj klidně stál nahoře na příďové nástavbě. Pak zvedl ruce, obrácené dlaněmi k blížícímu se plavidlu. Kolem něj se zablýskla jasná světelná korona a na okamžik ho skryla. Když posádka radostně vykřikla, Alek ještě mžoural.

Nepřátelská loď bláznivě uhnula z kursu, plachty se zřítily na ráhna a palubu. Propuklo několik požárů, které se rychle šířily, takže se muži vrhali přes palubu do moře. Oř zaútočil, aby plenimarské plavidlo dorazil.

Alek vylezl po žebříku a našel Thera, jak sedí na přepravní bedně obklopen usmívajícími se námořníky.

"Cos to udělal?" zeptal se Alek, jakmile se k němu probil.

"Proměnil jsem jim lana ve vodu," zasípál Thero. Vypadalo to, že je sám se sebou docela spokojen. "A taky jsem je připravil o tohle."

U nohou mu leželo těžké kovové táhlo, dlouhé skoro šest stop.

"Jejich čep kormidla!" vykřikl Farren. "Dokonce ani s plachtami by se bez něj daleko nedostali."

Skalský triumf však byl krátký. Vlk se potápěl.

Alek znovu slezl dolů a připojil se k Seregilovi a Klíe u zábradlí na pravoboku. Před nimi, ve stínu druhé válečné lodě, se nakláněl Vlk. Plenimarské loď kropili šípy a tekutým ohněm. Plachty a stěžeň karavely byly v plamenech a za nimi se táhl velký sloup dýmu, který klesal k vodní hladině. Všichni tři viděli postavy padající nebo skákající z nachýlené paluby do vody.

"Prorazili jí záď," vydechla Klía.

"Vytáhněte všechny plachty," zakřičel Farren na prvního důstojníka. "Připravte se na útok!"

Když Zyria zamířila k opevněnému plavidlu, rozlehl se po celé její délce válečný pokřik. Vlk se rychle potápěl.

"Tamhle je Beka," vykřikl Alek. Hleděl bezmocně na ztroskotavší loď. "Thero, nemůžeš něco udělat?"

"Klid. Už se chystá," řekl Seregil. "Dej mu čas."

Thero stál kousek od nich, oči pevně zavřené. Ruce svíral před sebou a po obličejí mu stékal pot. Pak se jeho rty zvedly v úsměvu a spokojeně zabručel. Aniž otevřel oči, začal si tiše prozpěvovat a utkal ve vzduchu řadu symbolů.

"No, dobrá volba," zamumlal souhlasně Seregil.

"Co? Co je to?" chtěl vědět Alek.

Seregil ukázal na nepřátelskou loď. "Dívej se. Mělo by to být působivé."

Za okamžik vybuchla v břiše plenimarské lodě ohromná ohnivá koule. Plameny, daleko zuřivější než ty na palubě zničeného Vlka, vyrazily ze všech průlezů a rychle zachvátily vše nad hladinou.

"Nádherná!" zajásal Seregil a uštědřil Therovi herdu do zad. "S plameny jsi to vždycky uměl. Jak jsi to udělal?"

Čaroděj otevřel oči a přidušeně vydechl: "Podpalubí bylo plné beshálského ohně. Jen jsem se na něj soustředil, až vybuchl. O zbytek se postaral oheň sám."

Zyria nechala Oře dělat jeho práci a vyplula k Vlkovi. Zlomená karavela se pomalu nakláněla víc a víc a tonula ve

vlnách. Z proraženého trupu šlehaly olejově mastné plameny.

"Rychle, rychle!" syčel Seregil, nakláněl se přes zábradlí a prohlížel si trosky obklopující vrak. Alek vedle něj dělal totéž, modle se, aby našel Beku živou. Oba brzy rozeznali v temných tvarech těla, některá zjevně spálená, jiná bojující, aby se udržela na vodě, a volající o pomoc. Několik koní - příliš málo - kroužilo po hladině a zděšeně ržalo.

"Všechny čluny na vodu," rozkázal kapitán. "Rychle, než je dostanou žraloci."

Seregil a Alek se rozběhli k nejbližší veslici spouštěné z boku lodi. Jakmile s plácnutím narazila na hladinu, usadili se na přídí a zkoumali vlny, zatímco se námořníci opírali do vesel.

"Tamhle vpravo někdo je," zavolal Alek na veslaře a ukázal jim směr. Člun vyrazil a přibližoval se ke skalskému námořníkovi, zmítajícímu se ve vlnách.

Chybělo jim už jen necelých deset stop, když se k hladině vynořilo cosi velkého a vzápětí stáhlo muže pod vodu. Na kratičký děsivý okamžik Alek hleděl do zdivočených očí k záhubě odsouzeného muže i do bezduchých, černých očí žraloka. Pak oba zmizeli.

"Milost Stvořitele!" vydechl a stáhl se zpět.

"Chudák starý Almin," ozval se kdosi za ním a námořníci začali veslovat ještě usilovněji.

Mrtvé ponechali moři, obepluli zád' Vlka a našli několik lidí držících se zlomeného ráhna.

"Tamhle je Mercalle!" vykřikl Alek.

Seržantka a dva jezdcí podpírali mezi sebou třetího. Alek rozeznal mokré zrzavé vlasy, ještě než ji vtáhli do člunu. Kromě šrámu na pravém spánku měla Beka tvář bílou jako sníh.

"Ó Dalno, ať je naživu," zamumlal, když se jí pokoušel nahmatat tep na krku.

"Je živá," procedila Mercalle skrz jektající zuby. "Ale potřebuje léčitele, a brzy."

Ostatní jezdcí vypadali jen o málo lépe. Ileah tekly slzy a její tvář byla ztělesněný žal. Zir a Marten seděli vedle ní na dně lodky, každý z jedné strany, promrzlí, ale podle všeho nezranění.

"To kvůli bratrovi," řekl mu Zir a objal Ileah kolem ramen. "Zemřel, ještě než nás ti bastardi nabrali klounem. Jak je kapitánce?" S obavami se zadíval na Beku.

Seregil se skláněl nad jejím nehybným tělem, a když odpovídal, ani nevzhlédl: "To se ještě nedá říct."

* * *

Jakmile se ocitli na palubě Zyrri, přenesli Beku dolů do jedné z malých kajut. Z podpalubí, kde byli uloženi zranění námořníci, se ozývaly steny a výkřiky. V zatuchlém vzduchu visel zápach krve a benshâlského ohně.

Zatímco Alek vyrazil hledat lodního drysiána, Seregil svlékl Bece promočené šaty. Když byla ještě dítě, udělal totéž; ale teď už dítětem nebyla. Pro jednou byl rád, že je Alek pryč. Překvapen vlastními rozpaky co nejrychleji dokončil svou práci a zavinul dívku do pokrývek. Nerozrušil ho jen pohled na její nahotu, ale i množství jizev hyzdících bledé pihovaté tělo.

Takové věci ho nikdy dříve netrápily, ani s Alekem. Teď však seděl na podlaze vedle Beky, držel její hlavu v dlaních a bojoval s pocitem viny a smutku. Byl první po Micumovi, kdo držel Beku po narození v náručí; nosil ji na ramenou, vyřezával jí dřevěné meče a koníky, pomáhal jí učit se jízdě na koni i úskokům v souboji.

A obstaral jsem jí doporučení, které ji zavedlo až sem - a teď je v bezvědomí, zjizvená a krvácející, pomyslel si sklíčeně. Díky Světlu, že jsem nikdy neměl vlastní děti.

Konečně dorazil drysián, v patách Aleka nesoucího umývadlo s kouřící vodou.

"Odhodilo ji to, když do nich vrazila plenimarská loď," řekl Seregil, když pozoroval drysiána, jak se připravuje k práci.

"Ano, ano, Alek mi už všechno řekl," odvětil netrpělivě Lieus, zatímco omýval krev houbou. "Byl to ošklivý náraz, to ano. Ale poranění není moc hluboké, díky Stvořiteli. Za chvíli se probere, bude ji pěkně bolet hlava a nejspíš jí bude zle. Teď pro ni nemůžu udělat víc než vyčistit ránu, držet ji v teple a nechat ji spát. Vy dva se klidte; jenom mi tu překážíte." Ukázal na Seregila. "Na tvoje rameno se podívám později. Šíp, že?"

"To nic není."

Drysián zabručel a podal Alekovi malou skleničku. "Umyj mu ránu a maž ji, dokud se strup nesloupne. Už jsem viděl, jak se podobná zranění po týdnu zanítla. Nechceš přijít o ruku, že ne, můj pane?"

* * *

Na palubě našli Kliu, kterak zjišťuje situaci. Oř dorazil druhou plenimarskou loď a teď kotvil poblíž.

"Slyšels ho," přikázal Alek a napodobil drysiánův nevrlý tón. "Nechej mě, ať se podívám, co ti ten šíp udělal."

Zranění způsobené kovovými kroužky mokvalo a celé rameno bylo tmavé a oteklé. Teď, když bylo to nejhorší za nimi, Seregila překvapilo, jak moc rána bolí. Alek mu pomohl sundat kroužkovou košili a dal se do ošetřování. Dotýkal se ho sebejistě a jemně jako léčitel.

Stejně ruce ještě před chvílí napínaly luk, zauvažoval Seregil s dalším bodnutím viny. Předtím, než se potkali, Alek nikdy nezabil člověka, a nejspíš by to ani nikdy neudělal, kdyby ho byl Seregil nechal jeho lovu a toulání.

Život se mění, zadumal se, a život mění nás.

Jemný odpolední vítr vanoucí od ostrovů přinášel směs sluncem prohrátých vůní, které necítil už téměř čtyřicet let: divokou mátu a oregano, cedry a sladký pyl vinné révy. Zdejší ostrovy naposledy navštívil několik měsíců předtím, než ho vypověděli. Když pozoroval Velkou Želvu, téměř viděl své mladší já, jak přeskakuje po kamenech a potápí se v zátokách s přáteli, nahý jako ryba - hloupý kluk soustředěný jen sám na sebe, nemající tušení, jak nezměrná bolest leží těsně za obzorem jeho krátkého života.

Život nás všechny mění.

Klia vylezla na blízké ráhno, stále ve svém špinavém zeleném tabardu. Braknilovi a Mercallini jezdcí se shromáždili na palubě před ní. Klia si začínala dělat přehled.

"Kdo vám zůstal, seržantko Mercalle?" slyšel Seregil její otázku.

"Pět jezdců a můj desátník, velitelko," odvětila žena, aniž dala najevo jakékoliv city. Zir a ostatní jezdci působili urované a sklíčeně. Většinou vypadali nezranění, i když se Urienovi, hráči na loutnu, houpala u prsou ovázaná ruka.

"Ale přišli jsme o většinu zbraní a o koně."

"To se dá nahradit. Jezdci ne," přikře odpověděla Kliá. "A vy, Braknile?"

"Žádné úmrtí, velitelko, ale Orandina a Adis silně popálily ty proklaté ohnivé proudy."

Kliá si povzddechla. "Necháme je v Gedre, pokud bude khimari souhlasit."

Když zahlédla Seregila, pokynula mu, aby přišel blíž. "Co si o tom myslíš?"

"Čekali nás," řekl jí.

Kliá se zamračila. "A já myslela, jak jsme byli opatrní."

Ta informace nemusí nutně pocházet ze Skaly, pomyslel si, ale prozatím si tu myšlenku nechal pro sebe.

"Můžeme doplnout do Gedre, aniž zastavíme pro vodu?" zeptala se kapitána.

"Ano, velitelko. Ale než vytáhneme nové plachty, bude tma. Máme spoustu času na to, abychom poslali malou posádku naplnit pár soudků."

Kliá si unaveně třela šíji. "Pokud na nás tyhle lodě čekaly, aby nás mohly přepadnout, pak věděli, proč se chystáme na ostrovy. Mohou číhat a čekat u zdrojů vody. Pro dnešek mám překvapení právě dost. Říkám, spěšme si do Gedre."

* * *

Té noci byl měsíc tmavý, v novu. Nikdo nespál ani nepromluvil hlasitěji než šeptem. Všechny lucerny byly zhasnuté a Thero stál s kapitánem a Kliou na kastelu na zádi, připraveny utkat jakékoliv kouzlo, které by mohli potřebovat, aby si jich nikdo nevšiml.

Z podpalubí k nim jako hlasy duchů doléhaly steny raněných. Alek a Seregil scházeli přibližně jednou za hodinu dolů, aby dohlédli na Beku. Když se konečně probrala, bylo jí tak mizerně, že přikázala, ať jdou pryč a dají jí pokoj.

"To je dobré znamení," poznamenal Seregil, když procházeli k přidi. "Za den či dva bude v pořádku."

Uložili se na velké kolo lana za členem a prohlíželi si hvězdné moře nad hlavami. Hledali i světla nebo plachty nepřitele.

"Naštěstí není popálená," ozval se Alek, když k nim skrze šumění vln dolehl další bolestný výkřik.

Seregil neřekl nic, skryl tvář ve stínu. Nakonec ukázal na tmavý měsíc který byl právě matně viditelný nad západním obzorem. "Alespoň měsíc je dnes na naší straně. Většina 'faieu' nazývá měsíc v novu Ebrahā Rabās, Zrádcův měsíc.

Tam, kam míříme, mu říkají Astha Nöliena."

"Šťastná černá perla," přeložil Alek. "Proč?"

Seregil se k němu otočil a nevesele se usmál. "Tam, odkud pocházím, je pašování běžnou vedlejší činností - od dob, kdy Edikt uzavřel Gedre jako legální přístav. Virése je od vnitrozemské Bôkthersy daleko; je mnohem snazší zamířit si 'zarybařit' do Gedre. Můj strýc, Akaïen í Solun, mě i mé sestry občas brával s sebou. Za noci, jako je tato, jsme plachtily na rybářských člunech se zbožím ukrytým pod sítěmi, abychom se setkali se skalskými obchodními loděmi."

"Myslel jsem, žeš říkal, že je mečír?"

"Je, ale jak říkával, 'špatné zákony dělají dobré darebáky'."

"Takže přece jen nejsi první zloděj v rodině."

Seregil se usmál. "Nejspíše ne, ačkoliv pašování je tu teď považováno prakticky za čestný obchod. Gedre bývalo kvetoucím obchodním přístavem, ale když Iia'sidra uzavřela hranice, začalo upadat. Od těch dob pomalu vadne - spolu s Akhendí, což je faï'thas na druhé straně hor. Severní obchodní cesty byly po staletí jejich životní mízou. Pro ně představuje Kliina mise obrovskou naději."

I pro tebe, talí, pomyslel si Alek a vyslal němou modlitbu ke Čtveřici, aby uspěli.

Kapitola 8.

Gedre

Příštího jitra Seregil sledoval, jak se z mlh vynořuje přístavní město Gedre - jako důvěrně známý sen, který si právě vybavil. Bílé kopule zářily v jasném ranním světle. Za nimi se vlnily hnědé kopce se zelenými skvrnkami, až k úpatí rozeklaných Ashekských vrcholů - Hradba Aurënu, Dračí domov. Byl zřejmě na palubě jediný, kdo si všiml roztroušených ruin nad městem jako linie vyschlé pěny, která zůstává po přílivu.

Vánek z pevniny přinášel přes vodu vůně: jemná rašící jarní tráva, dým z kuchyňských ohnišť, sluncem prohřáté kameny a chrámové kadidlo.

Když Seregil zavřel oči, vybavila se mu jiná jitra, kdy v malé loďce, naložené cizokrajným zbožím, vklouzli do přístavu. Téměř cítil na rameni pevnou strýcovu ruku, páchnoucí solí, kouřem a lidským potem. Právě Akaïen í Solun mu dopřál chválu, kterou si v domě vlastního otce nikdy nevysloužil. "Jsi dobrý obchodník, Seregile. Nikdy bych nepomyslel, že tomu kupci prodáš mé meče za tak výhodnou cenu," nebo "Vedeš nás dobře, chlapče. Od poslední výpravy ses toho naučil o poloze hvězd opravdu hodně."

Otec byl pryč, stejně jako jeho právo na tuto zem. Zvedl ruku a dotkl se hrbolku, který pod tmavě šedým pláštěm vytvářel zavěšený Corruthův prsten. Věděl o něm jen Alek; zbytek světa viděl na jeho prsou pouze těžký stříbrný řetěz se symbolem plamene a pŕlměsíce, který označoval jeho postavení v Kliině doprovodu. Pro teď bylo lépe, aby tito cizinci, kteří byli kdysi jeho lidem, více neviděli.

Věděl, že ho ostatní sledují, a dál pozoroval pobřeží. Nechal vítr, ať mu ochladí oči, jež ho pálily, a díval se na lodi vyplouvající z Gedre, aby je přivítaly.

* * *

Když Alek pozoroval loďky klouzající po vlnách pod barevnými trojúhelníkovými plachtami, plující přivítat Zyríi a její zbylý doprovod, rozbušilo se mu srdce.

Nakláněl se přes zábradlí a mával polonahým námořníkům. Měli na sobě jen krátké suknice kolem štíhlých boků, bez

ohledu na věk či pohlaví. Obeplouvali přídě větších lodí, smáli se, mávali a dlouhé tmavé vlasy jim vlály ve větru. Několik Bečiných jezdců obdivně hvízdlo.

"U Světla!" zamumlal Thero, a když zdravil pružnou, sluncem opálenou dívku, zorničky se mu rozšířily. I ona na něj udělala jakési gesto a za levým uchem mladého čaroděje se objevil voňavý nachový květ. Ostatní bárkaři následovali jejího příkladu. Objevily se další květiny a zdobily i zasypávaly návštěvníky ze Skaly.

"Musíš znovu zvážit slib celibátu, vid'?" zeptal se Alek a škádlivě ho dloubl do žeber.

Thero se ušklíbl. "Nu, je to přísně dobrovolný slib."

"Tohle je nejlepší uvítání za velmi dlouhou dobu," řekla Beka, která se k nim připojila. Kdosi jí kolem okraje vyleštěné přilby vyčaroval věnec bílých a modrých květů a další kvítky měla v dlouhém rusém copu. Pod pihami byla ještě bledá, jakmile se však objevila na dohled pevnina, nikdo ji nedokázal přesvědčit, aby zůstala ležet dole.

Klia stála poblíž, zjevně stejně rozrušená jako ostatní. Dnes měla na sobě roucho a drahokamy hodné svého královského postavení. Husté kaštanové vlasy, uvolněné z obvyklého vojenského copu, jí ve vlnách splývaly přes ramena. Kterýsi aurěnský obdivovatel ji přioděl opaskem a věncem z planých růží.

I Alek se oblékl do svých nejlepších šatů a plášt' si u krku sepal těžkou stříbrnou sponou, zdobenou safíry. Když ho Klia zahlédla, usmála se; byl to dárek od ní, jako gesto vděčnosti za to, že ji zachránil život.

Rozhlédl se a náhle pocítil bodnutí viny, když spatřil, že Seregil stojí sám. Držel prostý bílý květ. Duchem nepřítomný ho za stopku otáčel v prstech a pozoroval loďky.

Alek k němu přistoupil tak blízko, aby se dotkli rameny, a pod pláštěm sevřel přítelovu ruku ve své. Dokonce i po všech těch měsících intimního vztahu byl na veřejnosti stále bolestně plachý.

"Neboj se, talí," zašeptal Seregil. "Na Gedre mám dobré vzpomínky. Jejich khimari je přítelem mé rodiny."

"Budu si muset znovu uvědomit, kdo vlastně jsi," povzdechl si Alek a přešel Seregilovi palcem po hřbetě ruky. Měl rád důvěrně známou stavbu kostí a šlach pod kůží. "Znáš to město dobře?"

Seregilovy tenké rty změkly v úsměvu. Zastrčil si bílý květ za ucho. "Znával jsem."

* * *

Zyria a Oř doplachtily do přístavu jako dva bouři ošlehaní racci a spustily kotvy u dvou zbylých přístavišť. Z několika dalších zůstaly jen hromady do vody sesunutého kamení.

Alek s bázní studoval dav u pobřeží. Nikdy neviděl tolik Aurënfaieů pohromadě a z dálky se mu všichni zdáli tísnivě podobní, dokonce i v různorodém oblečení. Všichni jako by měli Seregilovy tmavé vlasy, světlé oči a jemné rysy.

Samozřejmě, nebyli stejní, ale hrozilo, že Alekovi pro svou podobnost splynou v nerozlišitelný vír.

Většinou na sobě měli prosté tuniky, kratší kalhoty a barevné červené a žluté sen'gai. Seregil strávil značnou část cesty tím, že Skalany učil různé barevné kombinace, teď ale poprvé viděli aurěnské pokrývky hlavy ve skutečnosti. Dodávaly scéně zářivý, exotický tón.

Jakmile se však přiblížili, začaly vycházet najevo odlišnosti: Alek zahlédl v davu plavé i zrzavé vlasy, muže s velkou strumou na krku, dítě bez jedné nohy, ženu se shrbenými rameny. Všichni však byli Aurënfaieové a v Alekových očích byli krásní.

Kdokoliv z nich může být můj pokrevní příbuzný, pomyslel si a v té chvíli pocítil první skutečný záchvěv porozumění. V tomto cizokrajném místě spatřil tváře, které mu připomínaly jeho vlastní víc než obličej lidí z Kerry.

Zyria zakotvila vedle přístavního mola, a když skalští námořníci vytáhli Kliai můstek, dav ustoupil. Alek ji spolu s ostatními následoval a spatřil vousatého starého muže ve skalském oděvu, který je očekával ve společnosti několika důležitě vypadajících 'faieů.

"Lord Torsin?" zeptal se a ukázal ho Seregilovi. V Rhímínee vícekrát potkal vyslancovu neteř; byla v Seregilově kruhu pravidelným hostem. Samého lorda Torsina však viděl jen z dálky, při několika veřejných shromážděních.

Seregil si zastínil oči. "Ano, je to on," řekl. "Ale vypadá nemocně. Jsem zvědav, jestli to Klia ví."

Když obě skupiny zamířily po nábřeží k sobě, natáhl Alek krk, aby se na starého muže lépe podíval. Torsin měl zažloutlou pokožku a oči pod hustým bílým obočím propadlé. Kůže na tvářích a na krku na něm visela, jako by nedávno dosti zhubl. Přesto si však zachoval působivý zjev, vypadal stroze a důstojně. Nakrátko ostříhané vlasy pod nezdobeným sametem byly bílé, podlouhlou tvář brázdily velebné vrásky, které vypadaly, jako by se prohýbaly pod tíhou jeho let. Avšak jakmile přistoupil ke Klie, přísný výraz ustoupil překvapivému úsměvu, kterým si Aleka rázem naklonil.

Nejdůležitější osoby mezi Aurënfaiei se daly snadno rozlišit podle krásných tunik obřadní bílé barvy. V popředí stál muž z Gedre s hustými bílými prameny ve vlasech a mladá, světlovlasá žena v hnědém a zeleně pruhovaném sen'gai klanu Akhendi. Měla z těch dvou více šperků, což ukazovalo na její vyšší postavení. Na jejich prstech, zápěstích i na krku se ve slunci leskly drahokamy zasazené do těžkého zlata.

Nejprve promluvil muž. "Buď vítána ve fai'thast mého klanu, Klio a Idrilain Elesthera Klio z Rhímínee," řekl a podal Klie ruku. "Jsem Riagil i Molan, khimari Gedre. Torsin i Xandus nám včera po svém příjezdu vylíčil vaše přednosti. Vidím, že jako vždy mluvil bez nadsázky."

Z každého zápěstí si sejmul jeden těžký stříbrný náramek a podal jí je. Alek věděl, že mezi 'faiei získává člověk na cti, pokud dá svému hostu vzácný dar, jako by šlo o pouhou maličkost.

Klia se usmála a navlékla si náramky na zápěstí. "Děkuji vám za přivítání, Riagile i Molan Uras Illiene z Gedre, a za vaši velikou štědrost."

Potom vystoupila žena a dala Klie náhrdelník z vyřezávaných karneolů. "Jsem Amali a Yassara, manželka Rhaishe i Arlisandina, khimariho klanu Akhendi. Můj muž je v Sarikali s Iia'sidrou, proto je mi velkým potěšením uvítat vás v Aurěnu a doprovodit vás na zbývajících cestě."

"Jak krásné," řekla Klia, když si dávala náhrdelník kolem krku. "Děkuji za vaši velikou štědrost. Prosím, dovolte mi

představit vám své rádce."

Klia po jednom představila své společníky a s nacvičenou lehkostí odřikávala dlouhé řetězky jejich mužských či ženských rodových linií. Všichni Skalané byli přivítáni zdvořilou pozorností, dokud nedošlo na Seregila.

Úsměv Amali a Yassary zmizel. Nevyslovila žádnou přímou urážku, ale místo toho se tvářila, jako by byl jen vzduch, a rychle ho minula. Seregil předstíral, že si ničeho nevšiml, Alek však viděl, jak přítelovy oči ztvrdly a na okamžik, kdy potlačoval bolest, ztratily jakýkoliv výraz.

Khirmari Gedre si Seregila dlouho zamyšleně prohlížel. "Velmi jste se změnil," řekl nakonec. "Nepoznal bych vás."

Alek se neklidně zavrtěl; tohle nebylo přivítání starého přítele.

Seregil se uklonil, aniž dal najevo překvapení nebo zklamání. "Dobře si na vás vzpomínám, i na vaši laskavost, khirmari.

Dovolte, abych vám představil svého talímenia, Aleka i Amasu."

Žena z klanu Akhendi si stále udržovala odstup, ale Riagil se zjevným potěšením sevřel Alekovu ruku ve svých dlaních. "Buďte vítán, Aleku i Amaso! Tak vy jste ten Házadrielfaie, o kterém nám vyprávěla Adzriel a Illia, když se vrátila ze Skaly."

"Poloviční, můj pane. Z matčiny strany," dostal ze sebe Alek, stále otřesený jejich chováním k Seregilovi. Nečekal, že by o něm kdokoli něco věděl, tím méně, že by se o něj zajímali.

"Pak je dnešní den dvojnásobně šťastný, příteli," odvětil Riagil a laskavě ho poplácal po rameni. "Shledáte, že Gedre je klan, kde jsou ya'shel vítáni."

Riagil pokračoval dál, aby pozdravil níže postavené pobočníky a služebníky. Alek se naklonil k Seregilovi a zašeptal: "Ya'shel?"

"Uctívý výraz pro míšence. Jsou i jiné. Gedre má v krvi nejvíce příměsí ze všech klanů Aurēnenu. Vidíš tu ženu se světlými vlasy? A toho chlapíka u loďky, s černými očima a tmavou kůží? Ya'shel. Smísili se s Dravniany, Zengatskými, Skalany - s každým, s kým obchodují."

"Zpráva o vašem příjezdu už byla odeslána do Sarikali, Klio a Idrilain," oznámil Riagil, když bylo představování u konce. "Prosim, buďte dnes večer mým hostem a na cestu se vydáme zítra. Dům klanu leží v kopcích nad městem, jen kousek odsud."

* * *

Zatímco si šlechtici vyměňovali pozdravy, Beka dohlížela na vylovení zbývajících koní a jezdců.

Navzdory boji, který podstoupila, dopadla Rhylinova decurie lépe než dvě ostatní. Beka jezdce přepočítala a ulevilo se jí, když spatřila, že jsou všichni a nikdo není vážně zraněn. Nicméně přeživší z nebohého Vlka měli protáhlé tváře. Ani ne polovina Mercalliny decurie vyvázla nezraněná.

"Bilairyho koule, kapitánko, od chvíle, kdy jsme dorazili, nikomu nerozumím ani slovo," zamumlal nervózně desátník Nikides a hleděl na dav. "Chci říct, jak rozeznáme, jestli někdo chce bojovat, nebo nám nabízí čaj?"

Než stačila Beka odpovědět, kdosi za nimi pomalu promluvil hlubokým, pobaveným hlasem: "Vaření čaje v Aurēnenu nevyžaduje zbraně. Jsem si jist, že rozdíl brzy postřehnete."

Otočila se a spatřila, že mluvčím je tmavovlasý muž oděný v jednoduché hnědé tunice a obnošených jezdeckých kalhotách. Husté hnědé vlasy měl stažené vzadu, pod černobíle vzorovaným sen'gai. Podle postoje ho Beka odhadla na vojáka.

Je stejně hezký jako strýček Seregil, pomyslela si.

Muž byl vyšší než Seregil a snad i o trochu starší, ale stejně šlachovitý. Tvář měl opálenou a širší licní kosti jí dodávaly hranatější rysy. Oplatil Bece tázavý pohled odzbrojujícím úsměvem; kdoví proč si všimla, že jeho oči mají zvláštní jasný odstín lískově hnědé barvy.

"Zdravím vás, kapitánko. Jsem Nyal i Nhekai Beritis Nagil z Ra'basi," řekl a cosi v živém zabarvení jeho hlasu způsobilo, že se Bece v hloubi srdce rozlilo teplo.

"Beka a Kari Thallia Grelanda z Vodního Luhu," odpověděla a podala mu ruku, jako by byli v nějakém salónu v Rhimínee. Přijal ji a na okamžik, kdy se drželi, ji mozočnatá ruka připadala teplá a důvěrně známá.

"Iia'sidra mne pověřila, abych pro vás pracoval jako tlumočník," vysvětlil jí. "Předpokládám správně, že většina vašich lidí naší řeči nemluví?"

"Myslím, že seržantka Mercalle a já umíme dost, abychom se, mezi námi dvěma, dostaly do nesnází." Ucítila, že se jí na tvář dere sebevědomý úsměv, a rychle ho potlačila. "Prosim, vyřídte Iia'sidře mé díky. Je tu někdo, s kým bych si mohla promluvit o koních a zbraních? Měli jsme na moři jisté potíže."

"Ale samozřejmě! Nehodilo by se, aby doprovod princezny Klie vjel do Sarikali po dvojicích na jednom koni, že?"

Významně na ni mrkl, odkráčel k blízké skupině lidí z Gedre a rychle jim cosi vysvětloval vlastní řečí.

Beka ho chvíli pozorovala, zaujata pohledem na to, jak se mu ve splývavé tunice pohybují boky a ramena. Pak se otočila a přistihla Mercalle s několika jezdci, jak dělají totéž.

"No, to je tedy dlouhonohý kousek potěšení!" šeptem ho ocenila seržantka.

"Seržantko, dohlédněte, aby si vaši lidé sbalili věci a připravili se k jízdě," obořila se na ni Beka poněkud ostřeji, než zamýšlela.

* * *

Ra'basi dodržel slovo. Ačkoliv mnozí z Mercalliny decurie ještě neměli náležité zbraně, vyrazili ke khirmariho domu na koních, z nichž by měl doma každý hodnotu alespoň půlroční mzdy.

Kliin slavný černý hřebec zvládl plavbu dobře, hrdě se nesl v čele průvodu a potrásal bílou hřívou.

"To je kůň ze Silmai," poznamenal Nyal, jedoucí vedle Beky. "Hřívu bílou jako měsíček dostali od Aury; nikde jinde v Aurēnenu se nevyškytují."

"Už princeznu pronesl i prudkými boji," řekla mu Beka. "Klia se o toho koně stará tak pečlivě, jako některé ženy pečují

o své manžely."

"To je jasné. A vy ovládáte aurěnského koně, jako byste se pro to narodila."

Jeho lehký melodický přízvuk způsobil, že se znovu podivně zachvěla. "Má rodina má aurěnské koně v chovném stádu, doma ve Vodním Luhu," vysvětlovala. "Jezdila jsem dřív, než jsem se naučila chodit."

"A teď jste tady, u jezdeckva."

"Jste voják?" Neviděla nic, co by vypadalo jako uniforma, ale Nyal vypadal jako někdo zvyklý velet.

"Je-li to nezbytné," odpověděl. "Stejně jako všichni muži mého klanu."

Beka pozvedla obočí. "Neviděla jsem v čestné stráži žádné ženy. Nesmějí snad být vojáky?"

"Nesmějí?" Nyal nad otázkou chvíli uvažoval. "Nepotřebují povolení. Jednoduše se rozhodly nebýt vojáky. Mají jiné dary." Odmítl se a ztišil hlas. "Pokud mohu být tak smělý, nečekal jsem, že budou ve skalské armádě tak hezké ženy." Obvykle by se Beka při podobné poznámce naježila, ale slova byla pronesena s vážností a zjevnou dobrou vůlí, což jejich hrany poněkud obrousilo. "No - děkuji." Ve snaze změnit téma se znepokojeně rozhlédla po bílých budovách, které lemovaly ulice. Místo šikmých střech měly nízké kopule; připomínaly jí tvarem bubliny nalepené na kostce mýdla. Žádný dům neměl více než dvě poschodí a většina nebyla zdobená, až na kousek tmavého zelenavého kamene zasazeného ve zdi nad vchodem.

"Co je to?" zeptala se.

"Posvátné kameny ze Sarikali, talismany, které chrání všechny, kdo uvnitř žijí. Řekl vám někdy někdo, že jste moc hezká?"

Tentokrát se mu Beka podívala do tváře a sevřela rty do přísné linky. "Jen má matka. Tento druh věcí mě příliš nezajímá."

"Promiňte, nechtěl jsem vás urazit." Nyal se na ni polekaně podíval, a když Beka spatřila, jak mu šikmé sluneční paprsky dopadají na duhovku, vybavila si bledé lístky ležící na dně průzračného lesního jezírka. "Znám váš jazyk, ale ne vaše zvyky. Snad bychom se mohli jeden od druhého poučit?"

"Snad," odvětila Beka a její hlas naštěstí neprozradil, jak neukázněně jí buší srdce.

* * *

Když Klia a aurěnější hodnostáři vyjžděli z města a začali stoupat do kopců pokrytých roztroušenými farmami, vinicemi a tmavými hájky, jezdci klanu Gedre jim utvořili čestnou stráž. V obyčejné, vybledlé trávě podél cesty hustě rostly závěje voňavých nachových a rudých květů.

Alek a Seregil jeli s Therem a ostatními pobočníky těsně za lordem Torsinem. Po tolika dnech na moři bylo příjemné zase mít pod sebou Větrníka. Vypulírovaný aurěnský valach potírával hlavou a nasával do nozder vítr, jako by poznával svou domovinu. Seregilova černá klisna, Cynril, dělala totéž. Oba koně přitahovali obdivné pohledy a Aleka, který na podobné věci myslel jen zřídkakdy, náhle dojem, který vyvolávali, potěšil.

"Jsem zvědavý, kdo je ten Ra'basi," zamumlal a kývl směrem k muži jedoucím vedle Beky v čele oddílu. Část obličeje, kterou ze svého úhlu viděl, v něm vzbudila zvědavost - byl by rád viděl i zbytek.

"Je daleko od domova," řekl Seregil, který si cizince také všiml. "Zdá se, že Beku docela zaujal, nemyslíš?"

"Ani ne," odvětil Alek. Ra'basi se zjevně pokoušel o rozhovor, ale ona mu většinou odpovídala jen pohybem hlavy.

Seregil se tiše zasmál. "Počkej a uvidíš."

Daleko před nimi se na bezmračném modřím jarního nebe leskly sněhem pokryté vrcholky hor. Ten pohled v Alekovi vyvolal nečekaný stesk po domově. "Ashekské hory se hodně podobají horám Železného Srdce v okolí Kerry. Rád bych věděl, jestli Házadrielfaieové cítili totéž, když poprvé spatřili průsmyk u Havraního Vrchu."

Seregil si shrnul z očí větrem rozcuchaný pramen vlasů: "Nejspíš ano."

"Proč Házadští opustili Aurěnen?" zeptal se seržant Rhylin, který jel po Seregilově levici. "Dokonce i když jsme na suchém okraji, je to lepší země, než jakou jsem kdy viděl od Dračího Struku na sever."

"Vím toho jen málo," odpověděl Seregil. "Stalo se to už před dvěma tisíci lety. To je dlouhá doba, dokonce i pro 'faie.' Cizinec z Ra'basi přibrzdl a přidal se k nim.

"Promiňte, že se vnucuji, ale bezděky jsem vyslechl váš rozhovor," řekl skalsky. "Zajímáte se o Házadrielfaie, Seregile i Korite?" Zahanbeně se zarazil. "Chtěl jsem říci Seregile z Rhimínee."

"Jsem proti vám v nevýhodě, Ra'basi," odvětil Seregil s náhlým chladem, který Aleka varoval. "Vy znáte jméno, pod kterým vystupuji, ale já neznám to, které nosíte vy."

"Nyal i Nhekai Beritis Nagil Ra'basi, tlumočník pro jezdeckvo princezny Klii. Odpusťte mi prosím mou neobratnost.

Kapitánka Beka o vás mluví tak příznivě, že jsem si přál setkat se s vámi."

Seregil se v sedle lehce uklonil, Alek však viděl, že je stále ve střehu. "Musel jste hodně cestovat. Slyším ve vaší řeči přízvuk mnoha přístavů."

"Já slyším ve vaší totéž," odpověděl Nyal s okouzujícím úsměvem. "Aura mě obdařil sluchem pro jazyky a neklidným nohama. Většinu života jsem strávil jako průvodce a tlumočník. Jsem velmi poctěn, že mě Iia'sidra uznala za hodného pro toto poslání."

Alek pohledného nově příchozího pozoroval se zájmem. Podle toho, co slyšel, mohl klan Ra'basi mnohé získat, pokud se hranice znovu otevrou, ale byl také úzce spjat se svými severními sousedy, klany Virésse a Golinil, které se stavěly proti jakýmkoliv změnám v Ediktu o izolaci. Jejich khimari, Moriel a Moriel, dosud otevřeně nepodpořila žádnou ze stran.

Vzápětí si Alek uvědomil, že si ho muž také prohlíží.

"Ale vy nejste Skalan, že?" řekl. "Nemáte správný přízvuk ani nevypadáte - ach, už to vidím! Vy jste Házadrielfaie! Ze kterého klanu pocházíte?"

"Nikdy jsem své lidi nepoznal a až donedávna jsem ani nevěděl, že k nim patřím," objasnil mu Alek, zvědavý, jak často

to ještě bude muset vysvětlovat. "Zdá se však, že tady můj původ hodně znamená. Víte o nich něco?"

"Vím," odvětil Nyal. "Má babička mi jejich příběh mnohokrát vyprávěla. Je z klanu Haman a ti přišli při stěhování o mnoho lidí."

Seregil pozvedl obočí. "Vy jste spřízněn s Hamany?"

Nyal se usmál. "Jsem z toulavé rodiny. Tak či onak jsme příbuzní s polovinou klanů v Aurēnenu. Prý proto jsme - jak se to říká - shovívavější. Opravdu, Seregile, i když je má babička z Hamanů, nic proti vám nemám."

"Ani já proti vám," řekl Seregil poněkud nepřesvědčivě. "Omluvíte mne?"

Nečekal na odpověď, otočil koně a vyrazil k zadní části oddílu.

"Návrat zpět je pro něj poněkud obtížný," omluvil ho Alek. "Rád bych slyšel, co víte o Házadech. Snad zítra?"

"Tak tedy zítra - ukrátíme si čas během dlouhé jízdy." Nyal bodře zasalutoval a připojil se k řadě skalských jezdců.

Alek zajel dozadu k Seregilovi. "Co se stalo?" dožadoval se šeptem vysvětlení.

"Chce nás špehovat," zamumlal Seregil.

"Proč, protože je částečně Haman?"

"Ne, protože slyšel, o čem jsme mluvili, ačkoliv byl dvacet stop před námi, i přes hluk vydávaný koňmi."

Alek se rozhlédl a spatřil tlumočníka, jak si povídá s Bekou a jejím seržantem. "Sledoval nás, že?"

"Ano." Seregil ztišil hlas a skalsky měkce řekl: "Naše dlouhé prázdniny už opravdu skončily. Je čas začít myslet jako..." Zvedl levou ruku a krátce překřížil palec a prsteníček.

Alekovi přejel po páteři chlad; bylo to znamení pro "Pozorovatele". Seregil ho použil od Nysanderovy smrti poprvé.

* * *

Ukázalo se, že klanový dům, o kterém mluvil Riagil, je spíše ohrazená vesnice. Bílé, vínem obrostlé stěny uzavíraly rozsáhlé bludiště dvorů, zahrad a domů zdobených malbami mořských živočichů. Kvetoucí stromy a rostliny naplňovaly vzduch těžkým aroma, podtrženým vůní čerstvé vody někde v blízkosti.

"To je nádherna!" tiše zajasal Alek, ačkoliv to stěží vyjadřovalo dojem, který na něj stavba udělala. Na svých cestách nikdy neviděl nic tak bezprostředně půvabného na pohled.

"Dům khirnariho je srdcem fai'thast," řekl mu Seregil, kterého Alekova reakce zjevně potěšila. "Měl bys vidět Bôkthersu."

U Čtveřice, doufám, že ji jednou spatříme oba, pomyslel si Alek.

Jezdce z doprovodu zanechali na velkém nádvoří uvnitř za hlavní bránou. Pak Riagil zavedl hosty k rozlehlé budově s mnoha kopulemi, stojící uprostřed opevněného objektu.

Sesedl a uklonil se Klie. "Vítejte v mém domě, ctěná paní. Učinili jsme veškeré přípravy, abyste se zde vy i vaši lidé cítili pohodlně."

"Máte naše nejhlubší díky," odvětila Klia.

Riagil a jeho manželka, Yhali, odvedli skalské šlechtice chladnými, dlážděnými chodbami k řadě místností, které měly výhled na vnitřní nádvoří.

"Podívejte se tamhle," zasmál se Alek, když zahlédl párek hnědých soviček usazených na jednom ze stromů. "Říká se, že sovy jsou poslové Illiora - vlastně Aury. Platí to i tady?"

"Ne poslové, ale Aurova oblíbená stvoření, a jsou dobrým znamením," odvětil Riagil. "Snad proto, že jsou to jediná draví ptáci, kteří neloví dračí potěr - což jsou skuteční Aurovi poslové."

Alek a Seregil pro sebe dostali malou, vybílenou místnost na konci řady pokojů pro hosty. V hrubé struktuře zdí byla spousta začouzených výklenků pro lampy. Nábytek byl jednoduchý a elegantní, ze světlého dřeva, jen málo zdobený. Postel, široká plošina obklopená vrstvami vzdušné látky, kterou Seregil nazýval tyl, představovala po všech těch přeplněných společných noclehárnách na lodi obzvlášť vítaný pohled. Alek se rozhlédl, pocítil, že touha, kterou během plavby držel pevně na uzdě, o sobě dává vědět a zalitoval, že tu stráví jen jednu noc.

"Připravujeme vám i vašim ženám koupel," řekla Yhali Klie, když s Riagilem odcházela. "Pošlu sluhu, aby vás tam doprovodil."

Riagil se na Seregila chladně zadíval. "Muži použijí modrý pokoj. Cestu si určitě pamatujete."

Seregil přikývl a tentokrát si byl Alek jist, že v šedých očích svého přítele zahlédl zákmít smutku.

Pokud si toho všiml i khirnari, nedal to nijak najevo. "Mí služebníci vás odvedou na hostinu, až se osvěžíte. A co vy, Torsine i Xande?"

"Teď zůstanu tady," odvětil vyslanec. "Zdá se, že jsem se ještě neseznámil s některými členy naší družiny."

Když khirnari i jeho žena odešli, Torsin se otočil a poprvé od příjezdu se obrátil přímo na Aleka. "Mnohokrát jsem slyšel, že jste Klie zachránil život, Aleku i Amaso. Má neteř Melessandra o vás má také vysoké mínění. Jsem poctěn, že se s vámi mohu seznámit."

"Stejně jako já, vážený pane." Když Alek přijímal mužovu podanou ruku, dokázal si udržet vyrovnaný výraz. Poté co strávil skoro celý život jako naprosto bezvýznamná osoba, si začínal na všeobecnou proslulost zvykat.

"Brzy se k vám připojím, pokud mne na okamžik omluvíte," řekl Torsin a vešel do svého pokoje.

"Pojďte, vy dva," obrátil se Seregil na Aleka a Thera. "Věřím, že si koupel vychutnáte. Já to tedy rozhodně mám v úmyslu."

Prošli květinami zarostlým dvorem a vstoupili do klenuté komnaty s modře vymalovanými stěnami, ozdobené dalšími podivnými mořskými tvory, které Alek viděl namalované na venkovních zdech. Sluneční světlo proudilo dovnitř několika okénky umístěnými pod stropem a paprsky tančily po povrchu malého, kouřícího bazénku zapuštěného v podlaze. Přistoupili k nim čtyři muži různého věku, pozdravili je a pomohli jim ze šatů.

"Kdyby to záleželo na Aurēnfaiěích, stala by se koupel na uvítanou zvykem," poznamenal Alek, aby zakryl, jak mu byla v první chvíli taková pozornost nepřijemná.

"Tím nechtějí návštěvníkům říci, že páchnou," podotkl tiše Seregil a zasmál se.

Než Alek Seregila potkal, byla koupel čímsi, co chlapec podstupoval jen v případě, že nebylo zbytí, a i pak jen v horkém létě. Dokud si ho v Rhíminee nezískalo potěšení z horké vody a van, ve kterých nebyly třísky, připadalo mu každodenní mytí nejen absurdní, ale přímo nebezpečné. A dokonce i potom považoval Seregilovu zálibu v takovém fyzickém pohodlí prostě jen za další odpustitelnou libůstku. Později mu jeho přítel vysvětlil, že koupel je nedílnou součástí života Aurēnfaiēů a zároveň jádrem pohostinnosti.

A teď si ji konečně vychutná osobně - i když v lehce pozměněné podobě. Oddělené koupání mužů a žen byl skalský zvyk; Alek si nebyl jistý, jak by si poradil při společné koupeli s Kliou.

Teplou vodu přiváděly do koupelny odkudsi zvenčí trubky z pálené hlíny. Vzduch byl plný páry a provoněný čerstvými bylinami.

Alek vydal sloužícímu i poslední kusy oděvu a sestoupil za ostatními do lázně. Po tolika dnech na moři to byl báječný pocit. Brzy se uvolnil, a zatímco z nich voda smývala veškeré napětí a šrámy z cesty, sledoval hru světla odrážejícího se od vodní hladiny.

"U Světla, tohle mi chybělo," povzdechl si Seregil, lině se protáhl a opřel si hlavu o okraj bazénu.

Když Thero zahlédl na Seregilově rameni zranění po šípě, přivřel oči. Místo bylo stále oteklé a pod jemnou kůží se roztahovala ošklivá nachová modřina, která sahala skoro až k malému, zvolna mizící kulaté jizvě uprostřed prsou.

"Neuvědomil jsem si, že je to tak zlé," řekl.

Seregil ramenem nenuceně pohnul. "Vypadá to horší, než je."

Když se řádně odmačeli a vydrhli, sloužící je usušili, odvedli k silným slavníkům na podlaží a od hlavy až k patám je namasírovali, vtírajíce aromatické oleje do každého svalu a kloubu. Seregilův sloužící věnoval obzvláštní pozornost pohmožděnému ramenu a byl odměněn řadou uznalých povzdechů.

Když se zručné dlaně sloužícího neúprosně propracovávaly po zádech k těm místům Alekova těla, která zpravidla považoval za zapovězená komukoliv jinému než Seregilovi, dělal, co mohl, aby se uvolnil. Zdálo se však, že nikomu jinému nedělá masáž potíže, dokonce ani Therovi, který spokojeně bručel na vedlejším lůžku.

Ber, co ti Světloňoš posílá, a buď za to vděčný, připomněl si Alek, který se stále snažil přijmout Seregilovu filozofii. Během masáže se k nim připojil Torsin a pomalu se usadil do vedlejšího křesla.

"Tak jak si užíváte aurēnské pohostinnosti?" zeptal se a usmál se na Thera i Aleka. "My Skaláné se můžeme považovat za kulturní národ, ale 'faieové nás docela zahanbují."

"Doufám, že nám nabídnou koupel všude, kde se zastavíme," šťastně zamumlal čaroděj.

"Ó ano," ujistil ho Torsin. "Pro hosty i hostitele je velikou hanbou podobné jemnosti opominout."

Alek zasténal: "Chcete říci, že když se neumyjí nebo nepoužijí správný příbor, způsobím skandál?"

"Ne, ale potupíte sám sebe i princeznu," odvětil Torsin. "Zákony, kterými se řídí naši hostitelé, jsou ještě přísnější.

Pokud je host zraněn, hanbu nese celý klan."

Alek se napjal; tohle byla bezpochyby skrytá nářážka na Seregilovu minulost.

Seregil se pozvedl na lokti, aby starému muži viděl do tváře. "Vím, že jste mě tu nechtěl." Hlas mu zněl tiše a ovládaně, ale klouby na zaťatých pěstech mu zběhlaly. "Jsem si stejně jako vy vědom komplikací spojených s mým návratem."

Torsin zavřel hlavou. "Nejsem si tím jistý. Riagil byl váš přítel, přesto musíte vidět, jak vás dnes přijal." Náhle umkl a rozkašlal se do plátěného kapesníku. Záchvat trval několik vteřin, až se mu na čele zaleskl pot.

"Odpusťte. Mé plíce už nejsou, co bývaly," ovládl se nakonec a zastrčil kapesník do rukávu. "Jak jsem říkal, Riagil se nedonutil přivítat vás. Lady Amali ani nevyslovila vaše jméno, ačkoliv Kliu podporuje. Pokud je vaše přítomnost nesnesitelná pro naše spojence, jak si ji vyloží protivníci? Kdyby to záleželo na mně, poslal bych vás raději ihned zpět do Skaly a neriskoval ohrožení úkolu, kterým nás královna pověřila."

"Budete si to pamatovat, můj pane," odvětil Seregil se stejně falešným klidem, který Aleka polekal už dřív. Vstal ze slavníku, zavinul se do čistého prostěradla a bez ohlednutí místnost opustil.

Alek polkl vlastní hněv a vydal se za ním, nechávaje na Therovi, aby celou záležitost vyřídil co nejlépe. Dostihl Seregila v zahradě a chytil ho za paži, aby ho zastavil. Seregil však jeho ruku setřásl a kráčel dál.

Po návratu do pokoje si natáhl kalhoty ze srnčiny a vytřel si prostěradlem vlasy. "Pospěš si, pořádně se uprav, můj ya'sheli," řekl. Stále se ještě tvářil pochmurně.

Alek přešel pokojem, sebral mu mokré plátno a uchopil ho za zápěstí. Seregil na něj hleděl zpoza rozčuchaných vlasů a oči mu plály chladnou zuřivostí. Znovu se Alekovi hrubě vytrhl, popadl hřeben a začal se česat tak prudce, až si vyškubal několik pramenů vlasů.

"Dej mi to, než si něco uděláš!" Alek postrčil Seregila do křesla, vzal mu hřeben a dal se jemně do práce; rozčesal zamotané uzly vlasů a potom ho začal pročesávat v konejšivém rytmu, jako by hřebelcoval bujného koně. Ze Seregila vyzařovaly žhavé vlny vzteku, Alek si jich však nevšímal, věděl, že nejsou namířeny proti němu.

"Myslíš, že Torsin opravdu chtěl...?"

"Přesně to chtěl!" vybuchl Seregil. "Chtěl mi to říct, a před těmi sluhy - jako bych potřeboval, aby mi někdo připomínal, proč nemám ve své vlastní zemi jméno!"

Alek odložil hřeben stranou, přitáhl si Seregilovu vlhkou hlavu k hrudi a podržel jeho hubené tváře v dlaních. "Na tom nezáleží. Jsi tady, protože Idrilain a Adzriel chtěly, abys jel. Dej ostatním věcem čas. Čtyřicet let jsi tu byl jen legendou. Ukaž jim, kým ses stal."

Seregil položil své dlaně na Alekovy, pak vstal a přitáhl ho blíž k sobě. "Ach, talí," zabručel a objal ho. "Co bych si jen bez tebe počal?"

"S tím si nikdy nebudeš muset dělat starosti," slíbil mu Alek. "No, teď musíme vydržet hostinu. Hraj lorda Seregila, jak nejlépe svedeš. Ohrom je svým šarmem."

Seregil se hoře zasmál. "Tak dobrá; jsem lord Seregil, a pokud si je tím nezískám, stále jsem talímenios toho slavného Házadrielfaie, víd? Budu ti jako měsíc celou noc nablízku a budu odrážet tvůj lesk prázdnotou vlastního temného povrchu."

"Chovej se rozumně," varoval ho Alek. "Až se vrátíme na noc, chci, abys měl příjemnější náladu." Políbil ho na rty, aby zdůraznil, co tím myslí, a s potěšením ucítil, jak Seregilovy sevřené rty při dotyku zvláčněly a pootevřely se. Illiore, ochránce zlodějů a bláznů, půjč nám přetvářku, ať přežijeme dnešní večer, pomyslel si.

* * *

Když dorazila mladá žena z khimariho domácnosti, aby je doprovodila na hostinu, nebyl Torsin v dohledu. Spatřili však Thera a Alek si všiml, že si čaroděj dal záležet, aby udělal dojem; měl na sobě tmavě modré roucho vyšívané vzorem tvořeným stříbrnými úponky vinné révy a křišťálovou hůlku, kterou použil na palubě Zyrii, si vsunul do zlatem zdobeného opasku. Stejně jako Alek a Seregil, i on měl na krku medailon s plamenem a půlměsícem jakožto znak příslušnosti ke Klie.

Hostina se konala na velkém nádvoří poblíž středu klanového domu. Nad dlouhými stoly, které už byly připraveny, visely haluze prastarých stromů a jejich sukovité kmeny a spodní větve byly posety stovkami lampiček.

Alek si prohlédl shromážděnou společnost a ulevilo se mu, když viděl, že klan Gedre netrvá na společenských formalitách. Už tu byli lidé nejrozumnějšího věku, smáli se a povídali si. Pro Aleka, který vyrostl na severu, byli 'faieové stvořeními z legend, kouzelníci a děsiví. Když tu však stál uprostřed celého klanu, připadalo mu, jako by se ocitl zpátky při společné večeři na Vodním Luhu.

U stolu poblíž brány zahlédl Beku a s nadějí se zadíval na Seregila, ale jejich průvodkyně už je uváděla ke khimariho stolu, stojícímu pod největším stromem. Klia a Torsin seděli po Riagilově pravici, Amali a Yassara po levici. Alek zklamaně zjistil, že sedí na nejvzdálenějším místě, mezi dvěma Riagilovými vnoučaty.

Přesto shledal, že je jídlo i etiketa stolování podstatně jednodušší, než když se musel účastnit banketů ve Skale.

Vařené ryby, hojnost dušené zvěřiny a pečivo plněné sýrem, zeleninou a kořením byly podávány v chlebových koších majících podobu fantaskních zvířat. Brzy následovaly mísy s pečenou zeleninou, ořechy a několika druhy oliv. Pozorný služící mu neustále doléval pohár kořeněného nápoje, který jeho spolustolovníci nazývali rassos.

Nebylo uspořádáno žádné zábavní představení; místo toho si mnozí účastníci hostiny prostě vylezli na lavici a začali zpívat nebo předvedli nějaký kouzelnický trik. Jak jídlo pokračovalo a rassos tek, byla improvizovaná vystoupení stále častější a divočejší.

Alek, sedící příliš daleko od ostatních, takže se nemohl zúčastnit rozhovoru, závistivě hleděl k Bečině stolu. Lidé z turmy Urgazhi se družně smísili s jezdci aurěnské čestné stráže. Tlumočník, Nyal, seděl vedle Beky a zdálo se, že si vykládají něco zábavného.

Vypadalo to, že i Seregil využívá okolností. Amali ho stále ignorovala, dokázal však zapříst rozhovor s několika jinými 'faiei. Když si všiml, že ho Alek pozoruje, pobaveně na něj mávl, jako by říkal: "Buď okouzluje a zužitkuje příležitosti."

Alek se znovu obrátil na své mladé spolustolovníky.

"Opravdu jsi nic nevěděl o svém původu?" zeptal se chlapec, Mial, poté co se ho vyptával na rodinu. "Copak nemáš žádnou magii?"

"No, Seregil mě naučil trik se psy," řekl Alek a ukázal mu příslušné znamení. "Ale to je všechno."

"To umí každý!" pošklebovalo se děvče, Makia, které vypadalo asi na čtrnáct let.

"Ale je to kouzlo," namítl její bratr; Alek však měl dojem, že jen ze zdvořilosti.

"Vždycky jsem o tom uvažoval jako o triku," připustil Alek. "Žádný z čarodějů, které známe, si nemyslí, že bych měl nějaké magické schopnosti."

"Jsou to Tírfaieové," usklíbila se Makia. "Dívej se."

Nakřčila čelo a zamračila se na svůj talíř. Tři olivové pecky se pomalu vznesly a na okamžik se jí nejistě vznášely před tváří, než s klapnutím spadly zpět na stůl. "A to je mi teprve dvacet dva!"

"Dvacet dva?" Alek se na Miala překvapeně podíval. "A tobě?"

Mladý Aurēnfai se usmál. "Třicet. A kolik je tobě?"

"Skoro devatenáct," odpověděl Alek, který se náhle cítil trochu divně.

Mial na něj chvíli hleděl a pak přikývl. "S některými našimi polovičními míšenci je to stejné; zpočátku dospíváte daleko rychleji. Ale za horami bys raději měl svůj věk držet v tajnosti. Čistokrevnější klany nerozumí ya'shel tak jako my.

Poslední, co tvůj talímenios potřebuje, je další skandál."

Alek cítil, jak mu hoří tvář. "Děkuji. Budu si to pamatovat."

* * *

"Chápu správně, že máte princezně Klie radit ve věci západních klanů?" poznamenala Amali a Yassara a poprvé se obrátila přímo na Seregila.

Seregil vzhledl od zákusku a spatřil, že si ho chladně přeměřuje pohledem. "Doufám, že budu užitečný oběma našim zemím."

"A nemyslíte, že jejich požadavek byl částečně motivován možností, že vaše přítomnost vyvolá v jistých kruzích silnou reakci?"

Klia se na Seregila přes okraj šálku usmála; otevřená řeč byla v Aurēnenu považována za znamení dobré vůle. Po všech těch letech intrikaření ve Skale bude chvíli trvat, než si na to zvykne.

"Ta myšlenka mě napadla," odvětil Seregil a pádně dodal: "Něméně, jelikož byl lord Torsin ze stejných důvodů proti mé účasti, pochybuji, že by to byl jejich záměr."

"Navzdory chybám jeho mládí vás mohu ujistit, že Seregil je čestný muž," klidně vstoupila Klia do hovoru. Když pokračovala, nevzhledla od talíře.

"Znám ho celý život a pro mou matku je neocenitelný. Bezpochyby jste slyšela, že to byl právě on s Alekem, kdo našli ostatky Corrutha i Glamiena, když odkrývali spiknutí proti skalskému trůnu? Jistě vám nemusím vysvětlovat účinky, které měl tento objev na vztahy mezi našimi zeměmi. Kdyby ho nebylo, možná bych tu teď s vámi neseděla a skalské lodě by po všech těch letech nekotvily v místním přístavu."

Riagil pozvedl pohár a pozdravil ji: "Začínám chápat, proč vaše matka svěřila tuto misi právě vám, Klio a Idrilain." "Nezpochybňuji, co o něm říkáte, ani nehaním jeho dobré činy," řekla Amali, zjevně rozhodnutá znovu o Seregilovi mluvit, jako by nebyl přítomen. "Ale pokud je v srdci stále 'faie, ví, že minulost se nedá změnit."

"Tedy nemůže být odpuštěna?" kontrovala Klia. Když otázka zůstala nezodpovězena, obrátila se na Riagila. "Jak myslíte, že ho přijmou v Sarikali?"

Khirmari se na Seregila zamyšleně podíval a pak odpověděl: "Myslím, že by se měl držet blízko svých přátel."

Varování nebo hrozba? podívil se Seregil, neschopen rozlišit, co muž za uhlazenými slovy cítí. Během celého večera často Riagila přistihl, jak ho pozoruje, se stále stejným záhadným výrazem - ani úsměv, ale ani chlad.

Po jídle se lidé procházeli mezi stoly, popíjeli spolu víno a povídali si.

Seregil se zrovna rozhlížel po Alekovi, když mu někdo položil ruku kolem pasu.

"Torsin měl pravdu, co se jí týká, víd?" zamumlal Alek a lehce kývl hlavou směrem k Amali a Yassaře.

"To je atui," odvětil Seregil s neurčitým pokrčením ramen.

"Také se obává, jak vaše přítomnost zapůsobí na Iia'sidru," ozval se zezadu Nyal.

Seregil se na slídila otočil se špatně skrývaným znechucením. "Vidím, že je to převládající názor."

"Úspěch princezny Klii je pro Akhendi velmi důležitý," poznamenal Ra'basi. "Pochybuji, že by vaši minulost soudila tak příkře, kdyby nepředstavovala hrozbu jejím vlastním zájmům."

"Zdá se, že toho o ní hodně víte."

"Jak jsem vám říkal, jsem cestovatel. Člověk se při tom hodně dozví." Zdvořile se uklonil a vmísil se do davu.

Seregil sledoval, jak odchází, a pak si s Alekem vyměnil temný pohled: "Ten muž má pozoruhodný sluch."

* * *

Společnost se postupně ztenčovala, neklidné děti mizely ve stínech za stromy a starší členové jejich rodin se začínali se Skalany loučit. Alek, konečně uvolněný ze společenských povinností, ustoupil do společnosti Beky a jezdců. Když se však Seregil nakonec zvedl k odchodu, Riagil ho posunkem zastavil.

"Pamatujete si na měsíční zahradu?" zeptal se khirmari. "Pokud si vzpomínám, bylo to vaše nejoblíbenější místo."

"Samozřejmě."

"Chtěl byste ji vidět znovu?"

"Velmi rád, khirmari," odvětil Seregil, zvědavý, k čemu tato neočekávaná předehra povede.

Tiše kráčeli uličkami k malému dvoru na vzdálené straně ohrazení. Na rozdíl od ostatních zahrad, kde se sluncem vybělenými zdmi ostře kontrastovaly barevné květiny, toto místo bylo vytvořeno pro noční meditace. Bylo zaplněno všemi druhy bílých květů, léčivek i stříbrolistých rostlin. Květy tvořily podél chodníků dlážděných černou břidlicí náspy podobné navátému sněhu. Dokonce i pod ubývajícím srpkem, který dnes plul mezi hvězdami, květiny v temnotě zářily. Nad jejich hlavami šelestili na lancích dutí papíroví dráčci s kaligraficky vyvedenými vlaječkami a šeptali nočnímu vánku malované modlitby.

Oba muži chvíli mlčky stáli a kochali se dokonalostí zahrady.

Pak si Riagil dlouze povzddechl: "Kdysi jsem tě odsud spícího odnesl do postele. Jako by to ani nebylo tak dávno."

Seregil sebou trhl. "Bylo by pokořující, kdyby tě slyšel někdo z mých skalských společníků."

"Nejsme Tírové, ty ani já," řekl Riagil a jeho tvář na chvíli skryl stín. "Teď však vidím, žeš mezi nimi neobvykle dospěl, zdáš se starší, než jsi."

"To jsem byl vždycky. Snad to máme v rodině. Podívej se na Adzriel, už je khirmari."

"Tvá nejstarší sestra je pozoruhodná žena. Akaien i Solun ji dosti rád předal titul, jakmile dosáhla předepsaného věku."

Ale ať je to jakkoliv, Iia'sidra tě bude stále považovat za výrostka a královnu za pošetilou, že tě zaměstnává jako vyslance."

"Pokud jsem se mezi Tíry něco naučil, pak to, že být podceňován má svou cenu."

"Někdo by si to mohl vyložit jako nedostatek cti."

"Je lepší být zdánlivě beze cti, ale mít ji, než mít její zdání a nemít ji."

"Zvláštní pohled na věc," zamumlal Riagil a překvapil Seregila úsměvem. "Přesto má svou hodnotu. Adzriel o tobě z Rhíminee přinesla příznivé zprávy. Když jsem tě dnes večer viděl mezi tvými společníky, věřím, že jsou její naděje oprávněné."

Odmlčel se a jeho tvář opět zvažněla. "Jsi tak trochu jako dvousečný meč, chlapče, a jako takový tě použiji. Od doby, kdy byl uvalen Edikt, Gedre pomalu vadne, jako víno, kterému osekali kořeny. Stejně jsou na tom Akhendi, kteří se podíleli na obchodování přes náš přístav. Pokud máme přežít, Klia musí uspět. Obchod se severem musí být obnoven. Ať Iia'sidra rozhodne jakkoliv, dej své princezně vědět, že ji Gedre podpoří."

"Nepochybuje o tom," ujistil ho Seregil.

"Děkuji ti. Dnes v noci budu spát klidněji. Teď bych tě rád opustil, ale ještě tu pro tebe něco mám." Riagil vytáhl z opasku zapečetěný pergamen a podal mu ho. "Je od tvé sestry. Vítej doma, Seregile i Korite."

Když zaznělo jeho pravé jméno, Seregilovi se bolestně stáhlo hrdlo. Než mohl odpovědět, Riagil se taktně vzdálil a nechal ho o samotě s jemným šelestěním dráčků.

Seregil přešel palcem po voskovém otisku stromu a draka a představil si těžký otcův pečetní prsten na štíhlém prstu své sestry. Rozlomil pečeť nehtem palce a rozvinul list.

Adzriel vsunula do dopisu několik sušených wandrilových květů. Rozemnul povadlé červené okvětní lístky mezi prsty,

a když četl, vdechoval jejich kořenou vůni.

"Vítej doma, drahý bratře," začínal dopis, "neboť tak ti říkám ve svém srdci, ač je to jinde zakázáno. Mé srdce puká, že se k tobě nemohu otevřeně hlásit jako ke členu rodiny. Až se setkáme, věz, že mi v tom brání okolnosti a ne chlad z mé strany. Vskutku, děkuji ti, že ses ujal tak bolestného a nebezpečného úkolu.

Žádost, abys přijel i ty, nebyla náhlým nápadem. Poprvé mi ta myšlenka probleskla hlavou během našeho až příliš krátkého shledání té noci v Rhíminee. Kéž Aura požehná Nysanderovu ubohému khi, že mi té noci pověděl o tvé skutečné práci. Postarej se o bezpečí našich příbuzných a nechť tě Aura střeží, než se znovu obejmeme v Sarikali. Mám ti toho tolik co říci, haba. - Adzriel."

Haba.

Znovu se mu sevřelo hrdlo, když si opakovaně pročetl drahocenný dopis, ukládaje si ho do paměti.

"V Sarikali," zašeptal dráčkům.

Kapitola 9.

Do hloubi Aurěneny

Dalšího jitra Seregila probudilo plácání malých křídel. Otevřel oči a na okenní římse spatřil hřadující koroptev. Když si čechřala krátký ocas, zelené peří se jí lesklo jako email z Brykhy. Přál si, aby ztratila pírko, ale koroptev dnes pro něj žádný dárek neměla; se zvukným trylkem odletěla.

Soudě podle světla dopadajícího z venku, zaspali. Vzdálené řinčení zbroje ho upozornilo, že se Bečini jezdci už připravují k odjezdu.

Přesto ještě chvíli tiše ležel a vychutnával dotek Alekova prohrátého těla, které se k němu stále spokojeně vinulo, a pohodlí pořádné postele. Dobře jsme ji upotřebili, pomyslel si s ospalým uspokojením.

Křehký pocit míru se však příliš rychle rozplynul. Jeho pohled upoutal plášť, nedbale přehozený přes křeslo, který jako by ho obviňoval. Vybavily se mu vzpomínky na Torsinova i Riagilova slova. Jak khimari úsečně poukázal, život mezi Tíry ho přiměl dospět mnohem rychleji, než dospívali přátelé, které tu zanechal. O smrti a násilí, intrikách a vášních věděl víc, než většina 'faieů dvakrát starších než on. Kolik dětí, se kterými si hrával, vůbec někoho zabilo - natož tolik lidí, jako on během své kariéry Pozorovatele, zloděje a špeha?

Dotkl se Alekovy ruky položené na své hrudi a pohladil krásné zlaté vlasy. Většina 'faieů jeho věku ještě neopouštěla rodinný krb, natož aby je s někým pojilo takové pouto.

Kdo vlastně jsem?

Otázka, kterou tak snadno odsouval celé ty roky v Rhíminee, mu znovu hleděla do tváře.

Zvuky ranního ruchu za oknem zesílily. Lítostivě si povzdychl a přejel Alekovi prstem pod nosem. "Vzbud' se, talí."

"To už je ráno?" zamumlal Alek zastřeným hlasem.

"Nikdo si z tebe nedělá blázný. Pojď, je čas se přesunout."

* * *

Hlavní nádvoří bylo plné lidí a koní. Jezdci Urgazhi i Akhendí měli plno práce s nakládáním dlouhé řady soumarů; ostatní se shromáždili kolem kouřících pánv, z nichž místní kuchaři servírovali rychlou snídani. Nyal má samozřejmě o všem přehled, pomyslel si Seregil a pozoroval muže s rostoucí nechuťí.

"Nejvyšší čas!" zvolala Beka, když je zahlédla. "Klia vás hledá. Raději byste měli popadnout něco k jídlu, dokud můžete, a vzít si to s sebou."

"Nikdo nás nevbudil," postěžoval si Seregil; byl by rád věděl, jestli to nebylo záměrné opomenutí.

U nejbližší pánve si vyprosili opečený chléb a párek a jedli ho cestou mezi jezdci, kde se chtěli dozvědět podrobnosti.

Dva z šesti Mercalliných zbývajících jezdců, Ari a Marten, tady zůstávali s desátníkem Zirem, aby sloužili jako spěšní posli doručující zprávy, které připlují skalskou lodí. Ostatní budou mít stejný úkol v Sarikali.

I Braknil přišel o několik jezdců; Orandin a Adis byli na moři příliš popáleni a až do zpáteční plavby zůstanou na palubě Zyríi.

Zbýající jezdci turmy Urgazhi vypadali mrzutě.

"Slyšel jste to?" zavrčel Tare k Alekovi. "Část cesty musíme jet se zavázanýma očima, zatraceně!"

"To museli cizinci vždy, dokonce i před Ediktem," řekl mu Seregil. "Jenom aurěňští a dravníjští domorodci, kteří žijí v horách, smějí přecházet volně."

"A jak si myslí, že naslepo přejedeme horský průsmyk?" reptal Nikides.

"Jenom si přesunu pásku na zdravé oko," nabídl Steb s úšklebkem.

"Nepřipustí, aby se vám něco stalo, desátníku," ujistil Nikida Seregil a ukázal na muže z klanu Akhendí, který poblíž sedlal koně. "To by poskvřnilo jeho čest."

Nikides se na svého průvodce zamračil. "Jistě mě poprosí o prominutí, když spadnu a zabiju se."

"Bojí se, že spadne," vysvětlil Alek Akhendimu.

"Může jet se mnou," nabídl muž a významně poplácal koně po zadku.

Nikides se zamračil, nepotřeboval tlumočníka. "Zvládnou to."

Muž pokrčil rameny: "Ať si poslouží, ale ať přijme alespoň tohle." Vytáhl z kapsy na opasku kus kořene divokého zázvoru a hodil ho Nikidovi. Desátník si kořen nedůvěřivě prohlížel. "A řekněte mu, že se jmenuji Vanos."

"Někomu se při jízdě naslepo zvedá žaludek," vysvětlil Nikidovi Seregil. "Pokud se vám to stane, žvýkejte kořen. A můžete Vanovi poděkovat za pozornost."

"Správný výraz je 'chypť', dodal Alek.

Nikides se ostýchavě obrátil na svého průvodce a zvedl kořen. "Chypť."

"Neni zaso," odpověděl Vanos s přátelským úsměvem.

"Zdá se, že si budou mít hodně co povídat," zasmál se Alek. "Doufám, žeš přinesl takový kořen i pro mě."

Seregil kousek vytáhl z brašny na opasku a podal mu ho. "Hanba jednoho talímenia je hanbou pro oba. Vypadal bych špatně, kdyby ses ukázal pokrytý zvratky. A neboj se, většinu cesty pojedíš s otevřenýma očima."

Projeli do čela průvodu a zařadili se za Kliu a její hostitele.

"Přátelé, nyní zahajujete poslední krok vaší dlouhé cesty," oznámil Riagil. "Stežka je dobře sjízdná, ale má svá nebezpečí. Největší z nich představují mladí draci, ti, co jsou větší než ještěrky, ale menší než dobytčata. Pokud nějakého potkáte, buďte zticha a odvráťte oči. Za žádných okolností je nesmíte lovit nebo na ně útočit."

"A co když zaútočí jako první?" zašeptal Alek, který si vzpomněl, co jim Seregil vyprávěl na palubě Zyrrii.

Seregil mu dal posunkem najevo, aby byl potichu.

"Ti nejmladší, kterým my říkáme potěr, jsou křehcí tvorečci," pokračoval Riagil. "Pokud nešťastnou náhodou nějakého zabijete, musíte podstoupit několik dnů očišťování. Záměrné zabití přivolá prokletí jeho bratrů a toto prokletí se přeneso na váš klan, dokud vaši lidé nedohlédnou na potrestání."

Každé zvíře, které mluví, je posvátné a nesmí být loveno ani zraněno. Jsou to kthir'bai, obývají je khi velkých čarodějů a rhui'auros."

"Pokud je nepřipustné, abychom někoho zranili, proč jste všichni ozbrojení?" zeptal se Alek jednoho muže z doprovodu, který měl luk a dlouhý meč.

"Jsou tu i jiná nebezpečí," odpověděl mu muž. "Skalní lvi, vlci a občas dokonce i teth'brimash."

"Teth' co?"

"Lidé vypovězení z klanu pro nějaké zneuctění," vysvětlil Seregil. "Z některých se stávají psanci."

"Jsem počtěn, že vás smím vést," uzavřel Riagil. "Jste po staletích první Tírové, kteří navštíví Sarikali. Kéž Aura dovolí, aby to byla první z mnoha výprav, na kterou se naši lidé společně vydají."

* * *

Cesta vedoucí do hor byla zpočátku široká a rovná, jakmile však opustila úpatí a začala se vinout podél okrajů rozeklaných srázů, začal Alek sdílet Nikidovy pochybnosti týkající se jízdy poslepu. Když vzhledl, spatřil odlesky sněhu, který se stále držel na úbočích štítů.

Seregil měl jiné zájmy.

"Řekl bych, že mezi nimi vzniká pouto, co myslíš?" zeptal se šepem, s neutrálním výrazem v obličeji, a lehce kývl k Bece a tlumočnickovi.

"Je to velmi hezký a přátelský muž." Alekovi se upovídaný Ra'basi docela zamlouval, navzdory Seregilovým výhradám. Kvůli Bece si přál, aby se tentokrát Seregil i se svou proslulou intuicí mýlil. "Kolik myslíš, že je mu let?"

Seregil pokrčil rameny. "Asi tak osmdesát."

"Pak pro ni není moc starý," poznamenal Alek.

"U Světla, ještě je neoddávej!"

"Kdo mluvil o sňatku?" škádlil ho Alek.

Beka jim zamávala a přijela k nim. "Celé dopoledne vychvaluju, jak skvěle střílíš z luku, Aleku."

"Tohle je slavný Černý Radly?" zeptal se Nyal.

Alek mu podal luk a Nyal přešel rukou po dlouhých ramenech z leštěného černého tisu.

"Nikdy jsem neviděl krásnější luk, ani takové dřevo. Odkud pochází?"

"Z města jménem Wolde, nahoře na severu, za Mycenou." Alek mu ukázal značku výrobce vyrytou na slonovinové destičce: tis s písmenem R vetkaným v horních větvích.

"Beka tvrdí, že jste jím zabil dyrmagna. O těch stvůrách jsem slyšel celé legendy! Jak vypadala?"

"Vyschlé tělo se živýma očima," odpověděl Alek a potlačil zachvění, které v něm odporná vzpomínka vyvolala. "Ale já ji jen zasáhl jako první. K zabití té bestie bylo třeba víc."

"I jen zranit takového tvora je úkol pro čaroděje," řekl Nyal a vrátil mu luk. "Snad mi o tom jednou budete vyprávět, ale mám za to, že dnes vám dlužím příběh já. Dlouhá jízda se hodí k vyprávění, nemyslíte?"

"Velmi," odpověděl Alek.

"Beka mi pověděla, že neznáte svou matku ani její lid, a tak začnu od počátku. Už dávno, ještě než přišli do severních zemí Tírové, žena jménem Házadriël prohlásila, že obdržela vizi cesty - od Aury, boha, kterého vy na severu nazýváte Illior."

Když ho Alek poslouchal, musel se usmívat. Nyalův hlas zněl stejně jako Seregilův, když zahajoval jeden ze svých dlouhých příběhů.

"V té vizi jí posvátný drak ukázal vzdálenou zemi a řekl jí, ať tam založí nový klan. Házadriël mnoho let putovala Aurēnenem, vyprávěla o svém vidění a svolávala následovníky. Mnozí ji měli za bláznivou a pustili ji z hlavy, nebo ji vyháněli jako buřiče. Jiní ji však vítali, až nakonec sesbírala velkou armádu lidí a odplula s nimi z Bry'khy; nikdy o sobě nedali vědět a byli pokládáni za ztracené, dokud o mnoho generací později tírstí obchodníci nepřinesli příběhy o 'faieich žijících daleko na ledovém severu. Teprve tehdy jsme se dozvěděli, že přijali za vlastní jméno své vůdkyně, Házadriël. Do té doby se o nich mluvilo prostě jako o Kalosi, Ztracených. Vy, Aleku, jste první, kdo navštívil Aurēnen a může se pyšnit příbuzenstvím s nimi."

"Takže nemohu vystopovat svůj rod až k některému z klanů Aurēnenu?" zeptal se Alek zklamaně.

"Škoda, že neznáte svůj vlastní lid."

Alek zavrtěl hlavou. "Tím si nejsem jistý. Podle Seregila si s sebou neodvezli příliš mnoho aurēnské pohostinnosti."

"To je pravda," přitakal Seregil. "Házadriëlfaieové mají pověst, která jejich izolaci posiluje. Jednou jsem o ně zavadil a skoro se mi nepodařilo vyváznout živ, abych o tom mohl mluvit."

"Tos mi nikdy nevyprávěl!" vykřikla Beka pobouřeně.

Ani mi, pomyslel si Alek překvapeně, ale držel jazyk za zuby.

"No, bylo to velmi krátké setkání," připustil, "a nijak příjemné. Když jsem poprvé cestoval do severních zemí, dříve než jsem potkal Bečina otce, slyšel jsem barda, jak vypráví o někom, komu říkal Starší lid. Když Alek rostl, poslouchal stejné příběhy a nikdy ho nenapadlo, že se v nich mluví o jeho vlastních lidech.

Donutil jsem toho ubohého chlapíka i všechny další vypravěče, které jsem asi tak v průběhu jednoho roku potkal, aby mi povyprávěli všechno, co vědí. Myslím, že tehdy jsem se začal učit bardem. Tak či onak, nakonec jsem si poskládal všechny příběhy tak, že jsem dokázal vystopovat onen Starší lid k jednomu místu v Železných horách, k průsmyku u Havraního vrchu. Dychtivý spatřit tvář jiného 'faie, vydal jsem se je hledat."

"To je pochopitelné," skočil mu do řeči Nyal, ale pak se rozpačitě podíval na Beka. "Nechtěl jsem se vás dotknout."

Beka se na něj kysele podívala. "Nic se nestalo."

"Už jsem žil ve Skale deset let a strašlivě se mi stýskalo po domově," pokračoval Seregil. "Posedla mě touha najít jiného 'faie, nezáleželo na tom, koho. Každý, s kým jsem mluvil, mě varoval, že Házadielfaieové cizince zabíjejí, ale já si představoval, že se to týká jen Tírfaieů.

Byla to dlouhá, studená cesta a já se rozhodl jet sám. Koncem jara jsem projel průsmykem. Asi týden poté jsem konečně dorazil do velkého údolí a spatřil něco, co z dálky vypadalo jako osídlený fai'thast. Zamířil jsem k nejbližší vesnici, byl jsem si jistý vřelým přijetím. Neujel jsem však údolím ani míli, když jsem narazil na skupinu ozbrojených jezdců. V první chvíli jsem viděl jen to, že nosí sen'gai. Pozdravil jsem je aurěnsky, ale oni zaútočili a zajali mě." Seregil se odmlčel.

"A co se stalo potom?" dožadovala se Beka pokračování.

"Dva dny mě drželi ve sklepě, než jsem dokázal utéct."

"To muselo být hořké zklamání," poznamenal Nyal vlídně.

Seregil se zadíval jinam a povzdychl si: "Už je to dávno."

Zatímco spolu rozprávěli, oddíl postupně zpomaloval, až se úplně zastavil.

"Tohle je první tajný úsek," vysvětlil Nyal. "Kapitánko, svěříte se mi jakožto průvodci?"

Alek si s pobavením všiml, že Beka souhlasila až příliš rychle.

Skalští jezdci utvořili s Aurěnfaiie dvojice, předali jim své uzdy a zavázali si přes oči pásky z bílé látky.

Pár jezdců z Gedre přistoupil k Alekovi a Seregilovi.

"Co je to?" zeptal se Seregil, když se jeden z mužů přiblížil k jeho koni a podával mu pásku.

"Všichni Skalané musí jet poslepu," odvětil jezdec.

Alek potlačil silnou nelibost a byl skoro vděčný, když i jemu zakryla páska výhled. Kolik drobností ještě 'faieové najdou, aby zdůraznili, že se Seregil vrací jako cizinec?"

"Jste připraven, Aleku i Amaso?" zeptal se jeho průvodce a stiskl mu rameno.

"Jsem." Alek sevřel rozsochu sedla - už v té chvíli měl pocit, že ztrácí rovnováhu. Mezi Skalany se ze všech stran ozývalo bručení, pak krátký chór překvapených vzdechů, když jimi proběhl podivný pocit brnění na kůži. Alek se nedokázal ovládnout a poodhrnul pásku, jen nepatrně, aby zpod ní mohl vyhlédnout, ale rychle ji stáhl zpět, když na jeho oči zaútočila bodavá salva vířících barev a hlavou mu jako šíp projela bolest.

"Tohle bych nedělal, příteli," zasmál se jeho průvodce. "Když nebudeš mít zakryté oči, kouzlo ti je poraní."

Aby odškodnili své hosty nebo možná proto, aby přehlušili jejich stížnosti, začal kdosi zpívat a ostatní se rychle přidali. Hlasy se odrážely ozvěnou mezi skalami.

Kdysi jsem miloval krásku, co brala dech, s desítkou pŕvabů vetkaných ve vlasech.

Útlá jak špička počínajícího měsíce, jako horské nebe byly její oči.

Rok jsem si ji pohledy namlouval, rok se srdce mé jen za ní točí.

Rok neprolitých slzí, rok v botách roztoulaných, rok plný smutných vzdechů, rok písní nezpívaných.

Rok, než si vzala jiného a já byl zas u bezpečných.

Hra slunce a stínů na kůži Alekovi prozradila, že se cesta prudce stočila. Netrvalo dlouho a sáhl do váčku pro kořen, který mu dal Seregil. Voněl vlhkou hlínou a dráždivá šťáva mu vehnala slzy do očí, žaludek se však usadil.

"Nemyslel jsem, že mi bude špatně," řekl, když vyplivl vláknité zbytky. "Připadám si, jako bychom jezdili v kruzích stále dokola."

"To je kouzlo," vysvětlil mu Seregil. "Celé míle kolem průsmyku jsou podobné."

"A jak je tobě?" zeptal se Alek tiše - myslel na Seregilovy časté potíže s magií.

Když se Seregil naklonil blíže, ovanul Alekovu tvář teplý, zázvorem vonící dech. "Zvládám to."

* * *

Připadalo jim, že temná, kymácrivá jízda poslepu trvala celou věčnost. Chvilí jeli podél tekoucí vody, v jiných okamžicích Alek cítil, že projíždějí mezi stěnami.

Konečně se ozvalo Riagilovo zvolání. Zastavili a sundali jim pásky. Alek si promnul oči a mžoural do odpoledního slunce. Byli na malé louce obklopené ze všech stran strmými skalami. Ohlédl se a nespátřil nic než obvyklý terén.

Pár stop od něj si Seregil u pramene, který probublával mezi skalami, omýval obličej. Alek se k němu připojil, napil se a prohlížel si zakrnělé keře a trsy trávy a drobné kvítky zachycené ve skalních puklinách. Po skalách nad jejich hlavami se procházelo několik divokých horských ovcí.

"Uvítali byste dnes večer čerstvé maso?" zeptal se Alek Riagila, který stál poblíž.

Khimari zavrtěl hlavou. "Máme s sebou dost jídla. Nechejte ta zvířata pro někoho, kdo je bude potřebovat. Kromě toho, myslím, že byste je stěží zasáhl. Jsou hezky daleko."

"Vsadil bych skalský sester, že tam dostřelí," řekl Seregil.

"Akhendijská marka tvrdí, že ne," namítl Riagil a jakoby ze vzduchu vytáhl silnou hranatou minci.

Seregil na Aleka zlomyslně mrkl. "Vypadá to, že budeš muset bránit naši čest."

"Díky," zareptal Alek. Zastínil si oči a znovu vzhledl k ovcím. Zvířata se neustále přesunovala, teď byla nejméně o padesát yardů dále než před chvílí, a vítr byl nejistý. Výzvu bohužel zaslechla spousta lidí, kteří ho teď s očekáváním pozorovali. V duchu si povzdychl, vrátil se ke koni a z toulce za sedlem vytáhl šíp.

Nevšímal si publika, zamířil směrem k nejvzdálenější ovci a záměrně vystřelil o kousek výš. Střela se odrazila od skály těsně nad hlavou velkého berana. Zvíře zabečelo a uskočilo.

"U Světla!" vydechl kdosi.

"S tímhle lukem byste si v Aurēnenu dokázal vydělat na živobytí," zasmál se Nyal. "Na lukostřelce se tu hodně sází." V kruhu přihlízejících prošlo z ruky do ruky pár předmětů.

Několik mužů ukázalo Alekovi své toulce. Z knoflíků zasazených po stranách na nich visela spousta malých zdobených řemínků s připevněnými drobnostkami. Některé byly vyřezány z kamene nebo dřeva, jiné odlity z kovu nebo vytvořeny ze zvířecích zubů a jasně barevných per.

"To jsou shatta, sázkové trofeje, které užívají jen lučištníci," vysvětlil Nyal, strhl ze své rozsáhlé sbírky jednu z nich, udělanou z medvědího drápu, a přivázal ji Alekovi k řemeni toulce. "Za ten výstřel si něco zasloužíte. Tohle vás označuje jako vyzyvatele."

"Než zamíříme zpět domů, možná už svůj toulec ani neuzvednete, sire Aleku," řekl Nikides. "Pokud nám dovolí sázet se o pití, vždycky si vsadím na vás."

Alek přijal pochvalu s plachým úsměvem. Jedna z mála věcí, na něž byl během svého dospívání pyšný, bylo jeho střelecké umění, i když spíše proto, že mu přinášelo lovecké úspěchy.

Vrátil se k prameni, aby se napil, a znovu pocítil vděčnost za své schopnosti. V kouscích měkké půdy kolem pramene viděl stopy panterů a vlků, spolu s několika většími otisky, které nepoznal.

"Zrovna tenhle nám chyběl," poznamenal Seregil.

Alek se podíval, kam jeho přítel ukazuje, a spatřil na jedné straně rozšířenou, tříprstou stopu, dvakrát delší než jeho chodidlo.

"Drak?"

"Ano, a nebezpečná velikost."

Alek vložil do otisku dlaň a všiml si hlubokých stop po spárech na koncích všech prstů. "Co když některého z nich potkáme, až budeme mít zavázané oči?" zeptal se zamračeně.

Seregilovo netečné pokrčení ramen příliš uklidňující nebylo.

* * *

Stežka se ještě zúžila, takže místy sotva projel jeden kůň. Alek přemítal, jak musí být riskantní jet tudy v zimě, když mu cosi přistálo na shrnuté kapuci pláště. Sáhl dozadu, čekaje, že najde hroudu hlíny. Místo toho mu cosi proklouzlo mezi konečky prstů.

"Něco na mě sedí," zasyčel a modlil se k Dalnovi, aby to nebylo jedovaté.

"Nevrť se," varoval ho Seregil a sesedl z koně.

To se snáze řekne, než udělá, pomyslel si Alek, když se mu to cosi drápalo po vlasech nahoru. Šimrání drobounkých tlapek ho ujistilo, že to není had. Uvolnil nohu ze třmene, Seregil tam našlápl a vytáhl se nahoru, aby se mohl podívat blíž.

"U Světla!" zavolal aurēnsky, zjevně potěšen tím, co našel. "První drak!"

Rozlehlo se volání v aurēnštině a všichni, kdo mohli, se seběhli kolem, aby se podívali.

"Drak?" Alek otočil hlavu, aby se na něj podíval.

"Potěr. Teď buď opatrný." Seregil dráčka jemně vyprostil a položil ho Alekovi do nastavených dlaní.

Tvoreček vypadal jako oživší ilustrace z manuskriptu. Ač byl sotva pět palců dlouhý, měl dokonalé proporce. Křídla podobná netopyřím byla tak jemná, že Alek viděl přes napjaté blány stíny svých prstů. Zorničky zlatých očí se podobaly štěrbinkám, tlamičku lemovaly špičaté vousky. Jediným zklamáním byla barva; od čenichu až k ocásku byl dráček skvrnitě hnědý, jako ropucha.

"Dnes nám přinášíš štěstí," ozval se Riagil, který se s Amali, Kliou a Therem vynořil z hloučku vojáků.

"To je náš zvyk, když procházíme průsmykem," řekla mu Amali s úsměvem. "První poutník, kterého se takto dotkne drak, přináší štěstí, a každý, kdo se tě dotkne, než dráček odletí, bude to štěstí sdílet."

Alek se cítil trochu rozpačitě, když se ostatní kolem něj shlukli, aby si mohli sáhnout na jeho nohu. Vypadalo to, že dráček nemá naspěch. Ovinul mu koneček pružného ocásku kolem palce a zastrčil mu ježatou hlavičku pod lem rukávu, jako by zkoumal možnou jeskyňku. Měkké břicho hrálo Aleka do dlaně.

Klia vztáhla ruku, aby dráčka pohladila po hřbetě. "Myslela jsem, že bude barevnější."

"Zákony o jejich ochraně se nevztahují na jestřáby a lišky," podotkl Seregil. "Tihle maličci mají barvu okolí, aby se mohli ukrýt. I tak jich přežije jen několik, což je zřejmě dobře. Jinak bychom tu zapadali mezi draky až po stehna."

Alekův malý pasažér s ním jel víc než hodinu, zkoumal záhyby pláště, zahrabával se do dlouhých vlasů a odmítal veškeré nabídky, aby si přelezl k někomu jinému. Náhle se mu však vyškřábal na levé rameno a kousl ho do ušního boltce.

Alek vykřikl bolestí a dráček odletěl, svíraje v párátcích několik pramenů světlých vlasů.

Jejich aurēnský doprovod to pokládal za velmi zábavné.

"Odletěl si postavit zlaté hnízdo," pravil Vanos.

"Polibek na přivítanou doma, Kalosi!" řekl další a plác ho po rameni.

"Je to jako hadí uštknutí!" Alek si sáhl na ucho, ucítil, že mu začíná otékat, a zaklel.

Vanos vytáhl z váčku u opasku glazovanou lahvičku a vyklepal z ní pár kapek lepkavé modré tekutiny.

"Nebojte se, jed není nebezpečnější, než by měl stejně velký sršň," řekl a natáhl prst. "Tohle je lissik. Přestane to bolet a rána se rychleji zahojí."

"Taky ti otisky zoubků trvale zabarví, jako tetování," ozval se zezadu Seregil. "Takové značky jsou velmi ceněné."

Když Aleka napadlo, jaké to bude pro člověka jeho povolání neobvyklé rozlišovací znamení, zaváhal.

"Měl bych?" zeptal se Seregila skalsky.

"Odmítnutí by bylo urážkou."

Alek lehce přikývl.

"Tady to máte," řekl Vanos a nanesl lissik na ránu. Tekutina byla mazlavá a hořce páchla, ale okamžitě pálení zchladila.

"Až se to zahojí, bude to opravdu krásná značka."

"Ne že by nějakou potřeboval," řekl jiný 'faie, přátelsky na Aleka mrkl a ukázal mu podobné znamení u kořene svého pravého palce.

"Máš pěkně červené ucho," poznamenal Thero. "To je zvláštní, že ses tomu tvorečkovi tak znelíbil."

"Kousnutí potěru je ve skutečnosti považováno za znamení Aurovy přízně," řekl Nyal. "Pokud ten maličký přežije, bude znát Aleka i všechny jeho potomky."

Ostatní jezdci se pochlubili svými značkami cti na rukou a na krku. Jeden z nich, Syli, se zasmál, když jim pyšně ukazoval trojí kousnutí na každé ruce. "Bud' mě Aura velmi miluje, nebo jsem dobrý k jídlu."

"Drakův známý, což?" hvízdla obdivně Beka. "To by mohlo být užitečné."

"Snad pro draka," poznamenal Seregil.

* * *

Utábořili se v zastávce, stojící na místě, kde se setkávaly dvě stezky. Stavba se nepodobala ničemu, co Alek zatím v Aurěnu viděl. Podsaditá kulatá věž měla v průměru nejméně osmáct stop a byla vestavěná do nerovných skal jako hliněné vlaštovčí hnízdo. Nahoře byla zakončená kuželovitou střechou ze silné, špinavé plstěné krytiny a ke dveřím umístěným v poloviční výšce věže vedla pevná dřevěná rampa. Z okraje nízké kamenné zídky, která stála před věží, sledovalo jejich příjezd několik tmavookých dětí. Za nimi bylo možné zahlédnout další rozesmáté děti, honící se po rampě s černými kozami i vzájemně mezi sebou. Ze dveří vyhlédla žena a pak vyšla ven ve společnosti dvou mužů.

"Dravniané?" zeptal se Thero.

"Jsou to oni, vid'?" řekl Alek, který je poznal podle Seregilova popisu. Byli menší a robustnější než 'faieové, měli černé oči tvarem podobné mandlím, křivé nohy a hrubé černé vlasy, sádlem uhlazené dozadu. Jejich oděvy z ovčích kůží byly bohatě zdobené barevnými korálky, nejrůznějšími zvířecími zuby a malovanými vzory. "Nečekal jsem, že je uvidím tak daleko na východě."

"Toulají se celým Ashekským pohořím," odpověděl Seregil. "Hory jsou jejich domovem, nikdo neví lépe než oni, jak přežít zimu. Tyhle noclehárny tu stojí celá staletí a asi tu zůstanou navždy; jen občas dostanou novou střechu."

'Faieové je využívají spolu s místními kmeny."

Ačkoliv Alek jejich jazyku nerozuměl, příjemný úsměv, kterým Dravniané přivítali Riagila i ostatní, si nemohl vyložit špatně. Přivázali koně v kamenné ohradě a všichni vyšli po rampě nahoru.

Horní patro tvořila jediná velká místnost s kouřovým otvorem uprostřed podlahy. Kamenné schody vedly podél stěny do spodní místnosti, která sloužila jako topeniště a chlév. Pracovali tam další Dravniané, vyklízeli hnůj po zimě. Jedna z mladých žen jim s plachým úsměvem pokynula.

"Ten zvyk, o kterém jsi nám vyprávěl - že je nutné spát s jejich dcerami...?" vyptával se Thero nervózně a nakrčil nos, když zdola zavanul pronikavý puch. Seregil se zazubil: "To platí jen u jejich domácího krbu. Tady se to neočekává, ale jsem si jistý, že by byli polichoceni, kdyby ses obětoval."

Dívka znovu mávla a Thero rychle ustoupil - v té chvíli byl jeho celibát zjevně v bezpečí.

* * *

Večer uplynul v poměrné pohodě, ačkoliv časté vytí, které k nim přinášel noční vítr, vyvolávalo v Alekovi i v ostatních dvojnásobnou vděčnost za silné zdi a pevné dveře věže. Dozvěděl se, že Dravniané toto roční období nazývají koncem doby hladu.

Ačkoliv byla věž podle měřítek Aurěnfaiů nehostinná, bylo v ní teplo a dobrá společnost. Vyměnili část svého chleba za dravnijský sýr a nakonec z toho připravili společné jídlo. Večer uběhl při vyprávění příběhů a novinek, Nyal a Seregil Skalanům tlumočili.

Po několika hodinách se Ra'basí omluvil a odešel se nadýchat čerstvého vzduchu. Seregil brzy udělal totéž a dal Alekovi kradmé znamení, aby ho po chvíli následoval. Alek předpokládal, že mu Seregil nabízí okamžik soukromí, napočítal tedy do dvaceti a vyklouzl za ním.

Ale Seregil myslel na něco jiného. Hned za dveřmi se dotkl Alekovy ruky a ukázal na stezku, kde stály dvě tmavé, stěží viditelné postavy. "Nyal a Amali," zašeptal. "Vyšla ven před několika minutami a on šel za ní."

Alek sledoval, jak dvojice mizí za zatáčkou stezky. "Vydáme se za nimi?"

"To by bylo příliš riskantní; není se kam ukrýt a tyhle skály odrážejí všechny zvuky. Prostě se tu usadíme a podíváme se, jak dlouho budou pryč."

Sešli z rampy a posadili se na velký plochý kámen vedle ohradní zdi. Ze dveří nad nimi náhle zahlaholil smích.

Museli si najít jiného tlumočníka, pomyslel si Alek. Vzápětí uslyšel Uriena spustit vojenskou baladu.

Alek hleděl do tmy a marně se pokoušel odhadnout Seregilovu náladu. Čím hlouběji pronikali do Aurěnu, tím více se mu přítel vzdaloval, jako by stále pozorněji naslouchal vnitřnímu hlasu, který slyšel jen on.

"Jak to, že mi nikdy nevyprávěl o tom, že tě zajali Házadiřfaieové?" zeptal se nakonec.

Seregil se tiše zasmál: "Protože se to nikdy nestalo, alespoň ne mi. Ten příběh jsem slyšel od jiného vyhnance. Část o sbírání legend byla pravdivá, a dost se mi stýskalo, takže jsem zvažoval, že se k nim vydám, ale muž, který mi tu historku vyprávěl, mi to rozmluvil - stejně jako jsem to kdysi rozmluvil já tobě, pokud si vzpomínáš."

"Takže ty si myslíš, že Nyal je špeh?"

"Poslouchá. A nelíbí se mi, jak rychle se vetřel do přízně Bece. Kdybys byl špeh, jaké bys mohl najít lepší místo než po boku Kliina ochránce?"

"Takže jsi mu předhodil nepravdivý příběh?"

"A teď si počkáme, jestli se znovu vynoří, a odkud."

Alek si povzdychl. "Řekneš něco Klie?"

Seregil pokrčil rameny "Zatím není co hlásit. Teď se zrovna víc bojím o Beku. Pokud se ukáže, že Nyal je špeh, bude to pro ni nepříjemné."

"Tak dobrá, ale stejně si myslím, že se pleteš." Doufám, že se pleteš, opravil se v duchu.

Hlídali asi půl hodiny, a pak ze tmy zaslechli zvuk blížících se kroků. Stáhli se do hlubšího stínu pod rampou a sledovali, jak se Nyal vrací a jednou rukou Amali podpírá. Rozmlouvali s hlavami těsně u sebe a zdálo se, že si Aleka a Seregila nevšimli.

Alek zaslechl, jak Nyalovi šeptá: "Takže nic neřekneš?"

"Samozřejmě že ne, ale mám o moudrosti tvého mlčení jisté pochyby," odpověděl a jeho hlas zněl znepokojeně.

"Přeji si to." Pustila se ho a vyšla po rampě nahoru.

Nyal se za ní díval, jak odchází; pak se sám vrátil na stezku, zjevně ponořený v myšlenkách.

Seregil sevřel Alekovu dlaň. "Dobrá, dobrá," zašeptal. "Tajemství ve tmě. Jak zajímavé."

"Pořád nic nemáme. Akhendí podporují Kliu."

Seregil se zamračil: "A Ra'basi možná ne."

"Pořád říkám, že lovíš v temných vodách."

"Co? Aleku, počkej!" zasyčel Seregil.

Alek už však byl pryč, bezstarostně našlapoval po stezce a kameny mu křupaly pod nohama. Hlasitě si pobrukoval do kroku.

Zastihl tlumočníka, jak sedí na kameni vedle cesty a dívá se na hvězdy.

"Kdo je tam?" zvolal Alek, jako by ho překvapilo, že někoho vidí.

"Alek?" Nyal vyskočil.

Provinile? podivil se Alek, z té dálky nedokázal mužův výraz rozeznat.

"Ach, tady jste!" řekl Alek lehce a přistoupil k němu. "Dravniané už vás unavili? Některé příběhy zůstanou nevyřešené, když tam nejste."

Nyal se zasmál a jeho hlas byl hluboký a plný. "Budou si vyprávět celou noc, ať jim rozumíme nebo ne. Seregila už musí bolet v krku, když je tam s nimi tak dlouho sám. Co tady venku děláte?"

"Musím narazit sud," řekl Alek a plácl rukou po šňůrce kalhot.

Nyal na okamžik vypadal zaraženě, ale pak se široce usmál. "Jo, ulevit si?"

"Ano." Alek se pootočil, aby to uskutečnil.

Nyal se zasmál. "Dokonce i když mluvíte mou vlastní řečí, není vždycky snadné vám Skalanům porozumět. Obzvlášť ženám." Odmlčel se. "Beka Cavishová je vaše přítelkyně, že?"

"Dobrá přítelkyně," odpověděl Alek.

"Má manžela?"

Alek, který se stále díval stranou, zaslechl v mužově hlase naději a pocítil iracionální bodnutí žárlivosti.

Jeho vlastní letný zájem o Beku v prvních dnech jejich přátelství nemohl soutěžit s dívčím odhodláním zahájit vojenskou kariéru. Určitě u ní také hrál velkou roli věkový rozdíl. Na druhé straně Nyal byl dospělý muž, a kromě toho byl i pohledný. Na Bečíně počínání nebylo nic špatného.

"Ne, nemá manžela." Rozvázal si kalhoty a otočil se. Nyal se na něj stále usmíval. Buď byl dokonalý herec, nebo byl bezelstnější, než si Seregil myslel. "Neříkejte mi, že se vám líbí?"

Nyal rozptáhl ruce a Alek měl podezření, že se červená. "Velmi ji obdivuji."

Alek zaváhal. Věděl, že Seregil by neschválil, co se teď chystal udělat. Přistoupil k 'faieovi blíž, podíval se mu do očí a chraptavě řekl: "Beka vás taky obdivuje. Ptal jste se, jestli jsem její přítel. Jsem, a jsem téměř její bratr. Rozumíte? Dobrá, tak tedy jako její skoro-bratr vám říkám, že i vy se mi líbíte, ačkoliv toho o vás vím málo. Jste muž, kterému může věřit?"

Ra'basi napřimil ramena a uctivě se mu uklonil. "Jsem muž cti, Aleku i Amaso. Nijak vaši sestře neublížím." Alek potlačil neuctivé zasmání a poplácal Nyala po rameni. "Tak proč nejdete a neděláte ji společnost?"

Nyal se zazubil a odkráčel k věži. Alek doufal, že mužův proslavený sluch nezaznamenal jeho tlumený smích. Zasmál se ještě jednou, o něco nervózněji, když si představil, co by mu asi provedla Beka, kdyby se někdy dozvěděla, že se stanovil ochráncem její cti. Zadoufal, že je povídavý Ra'basi natolik diskrétní, aby o jejich malém rozhovoru nemluvil.

Zrovna vyrazil zpět, když se ze stínů vynořil Seregil.

"Měl jsem dojem, žeš říkal, že je tady příliš riskantní někoho sledovat?" zalapal Alek po dechu, polekaný jeho nečekaným objevením.

"Ne v tom hluku, který jsi dělal," odsekl Seregil.

"Takže jsi to slyšel?"

"Ano, a buď jsi skvělý, nebo zatracený hlupák!"

"Doufejme, že to první. Nevím, co má s Amali, ale jestli není do Beka doopravdy zamilovaný, tak jsem blázen."

"Ach!" Seregil káravě zvedl prst. "Ale nezmínil se o laskavé paní Amali, vid'?"

"Ani by neměl, nebo snad ano? Slyšeli jsme, jak slibuje, že bude o něčem mlčet."

"Je to zjevně čestný muž, ten tvůj přítel," suše podotkl Seregil. "Naštěstí pro něj myslím, že máš pravdu, alespoň pokud jde o jeho city k Bece. Půjdem a nespustíme ho z očí."

* * *

Tu noc i následující ráno tlumočnickovy myšlenky zjevně zaplnila Beka, ačkoliv stále přijímala jeho pozornost očividně zmateně.

Druhý den zpočátku probíhal skoro stejně jako první. Vzduch se ochladil, a když se zvedl vítr, ucítil Alek na šíji chladný polibek ledového vzduchu. Těsně po poledni začala stezka stoupat méně prudce. Alek, který jel poslepu, musel dávat pozor, aby nezačal dřímat. Brada mu pomalu klesala na hrud', když ho náhle probral teplý závan vlhké, štiplavé mlhy.

"Co je to?" zeptal se a pokrčil nos.

"Dračí dech!" zvolal kterýsi Aurēnfaie.

Už už popadl okraj pásky, když ho někdo chytil za zápěstí. Kolem něj se ozval výbuch smíchu.

"To byl vtíp, Aleku," ujistil ho jeho průvodce a znělo to, jako by se na něm sám podílel. "Je to prostě horký pramen. Na téhle straně hor jsou jich spousty a některé páchnou ještě hůř."

* * *

Pozdě odpoledne ucítil Alek ten divný pach znovu, právě když jim konečně sundali nenáviděné pásky přes oči. Několik mil před nimi viselo nad údolím, vysoko mezi dvěma vrcholky, ledové pole. Průsmyk tu byl širší a na úbočích podél něj se místy objevovala oblaka bílé páry vyvěrající ze země nebo stoupající z hladiny malých jezírek mezi skalami. Pod nimi leželo malé horské pleso, jehož nádherně modrá hladina se pod pláštěm par třpytila jako střípek z ylanského porcelánu. Voda, ve středu temně azurová, postupně světlala a u břehu, který tvořily kalné žluté kameny, byla světle tyrkysová. Pleso obklopovala kamenitá půda, na které nic nerostlo. Jako nějaká skvrna sbíhala úbočím řada tmavších kamenů, až k vodní hladině, a ještě i pod ní.

"Jedno z vašich 'nebeských zrcadel'?" zeptal se Alek.

"Ano," odpověděl Seregil. "Tohle je největší horký pramen podél stezky, velmi posvátné místo."

"Proč?"

Seregil se usmál. "To je Amalin příběh. Teď jsme ve fai'thast klanu Akhendi."

* * *

Utábořili se ve směru proti větru od plesa. V údolíčku bylo teplo; země vydávala žár, který vnímali i přes podrážky bot. Cítili i silný hnusobný zápach, jako když se zkazí vejce. Ukázalo se, že žluté zbarvení, kterého si Alek všiml už předtím, je způsobeno jakousi skořápkovitou usazeninou, která se vytvořila těsně nad okrajem vody.

"Síra," řekl Thero, když vzal špetku mezi prsty. Po zapálení z ní vyšlehl oranžový plamínek.

Navzdory zápachu se většina 'faieů už svlékala, aby se vykoupani. Amali a Yassara nabrala šálek a nabídla ho Klie.

"Podivný druh posvátného místa," podotkl Alek, který si jemně vířící tekutinu prohlížel s nedůvěrou. "Ale jedovatá být nemůže. Všichni ji pijí."

Vyzkoušel vodu a zjistil, že je teplá jako v lázni. Nabral si jí trochu do dlaně a usrkl. Polknutí ho stálo dosti úsilí; mdlá kovová pachut' k pořádnému doušku nelákala.

"Minerální pramen!" poznamenal Thero a oťel si rty - ne však dost diskrétně, aby unikl Amalině pozornosti.

"Zřejmě se divíte, proč uctíváme takové místo?" položila otázku a zasmála se, když viděla čarodějův výraz. "Za chvíli vám to ukážu. Mezitím byste se měli všichni vykoupat, zvláště vy, Aleku i Amaso. Vody jsou léčivé a udělají dobře vašemu uchu."

"Bude vítán i můj talímenios?" zeptal se Alek uctivým tónem, i když se mu sevřely útroby.

Amali zrudla, ale zavrtěla hlavou. "To nemohu připustit."

"Potom vám děkuji za nabídku." Lehce se jí uklonil a odkráčel ke skupince stanů stojících poblíž. Seregil ho následoval.

"Tos nemusel!"

"Ale ano. Nestrpím, aby mě všichni obskakovali, zatímco tebe při každé příležitosti ponižují."

Seregil ho zastavil. "Nedělají to proto, aby mě urazili, ty zatracené trdlo!" zašeptal pohněvaně. "Způsobil jsem si to kdysi sám. Jsi tu kvůli Klie, ne kvůli mně. Každá urážka našich hostitelů se odrazí i ve vztahu k ní."

Alek na něj chvíli hleděl, nenáviděl odevzdanost, která se skrývala za přítelovými příkrými slovy. "Zkusím si to pamatovat," zamumlal, stáhl ze sedla svůj ranec a odnesl ho do stanu, který jim přidělili. Čekal uvnitř, předpokládal, že Seregil vejde vzápětí. Když se nedočkal, vyhlédl Alek ven a spatřil svého druhá, jak sedí u vody a pozoruje ostatní při koupání.

* * *

Seregil si udržoval hluboký odstup, mluvil jen málo, ale hlavní skupině se nijak vyhýbat nesnažil. Když Amali Skalany pozvala k podvečerní procházce po břehu, připojil se k nim bez vysvětlování nebo omluv.

Zavedla je k neočekávaně tmavému kameni. Klenul se nad ostatními balvany a oblázky a jako inkoustová skvrna se rozšiřoval k okraji jezera.

"Podívejte se pozorně," řekla jim a přejela rukou po pokřiveném povrchu.

Alek kámen zkoumal, ale neviděl nic mimořádného, kromě toho, že byl místy podivně ohlazený počasím.

"To je kůže!" zvolal Thero z druhé strany zvedajícího se kamenného plátu. "Nebo alespoň byla. A tohle je páteř. U Světla, to byl drak? Musel být více než tři sta stop dlouhý, pokud vidíme všechno, co z něj zbylo."

"Pak je to, co jsem četla, pravda," zauvažovala Klía a vyšplhala se z druhé strany k rozdrobenému okraji čehosi, co možná bývala kost křídla, která teď vyčnívala ze země. "Draci se po smrti mění v kámen."

"Tehle se proměnil," odvětila Amali. "Ale je jediný takto veliký, který kdy byl nalezen. Jak umírají i jak se rodí, zůstává

tajemstvím. Malí se objevují; velicí mizí. Ale toto místo, nazývané Vhadā'nakori, je posvátné právě díky němu, takže zhluboka pijte, dobře spěte a pečlivě si všimněte svých snů. Za několik dní budeme v Sarikali."

* * *

Seregil věděl, že ho žena z klanu Akhendi nemínila zahrnout do pozvání k Vhadā'nakori; od Gedre se vytrvale chovala odměřeně. Snad za jeho mizerný spánek tu noc mohla její zlá vůle.

Zmítal se neklidně vedle Aleka ve stanu, který sdíleli s Torsinem a Therem. Měl neobyčejně živý sen, dokonce i bez pomoci posvátných vod.

Sen začal stejně jako mnohé noční můry, které měl během uplynulých dvou let. Znovu stál ve svém starém obývacím pokoji v Kohoutkovi, ale tentokrát tam nebyla žádná zmračená těla, žádné hlavy přilepené vlastní krví na křbové římse, které by ho štěkávě obviňovaly.

Místo toho vypadala místnost tak, jak si ji pamatoval ze šťastnějších dnů. Zavalené stoly, haldy knih, nástroje rozložené na pracovním stole pod oknem - všechno bylo, jak má být. Když se však otočil k rohu u křbu, zjistil, že je prázdný. Alekovo úzké lůžko bylo pryč.

Zmatený Seregil přešel ke dveřím ložnice. Otevřel ji a ocitl se ve svém dětském pokoji v Bôktherse. Podrobnosti byly stejně jasné a bolestně důvěrně známé - osvěžující hra stínů listů na zdi nad lůžkem, police u dveří s cvičnými meči, pestrobarevný paraván v rohu - malovaný matkou, kterou nikdy nepoznal. Byly tu i dávno ztracené nebo vyklizené hračky, jako by někdo posbíral jeho nejcennější věci a připravil je v očekávání, že se vrátí.

Jediným rušivým prvkem byly křehké skleněné koule rozsypané na posteli. Když vešel, nevšiml si jich.

Jejich krása ho uchvátila. Některé byly drobné, jiné velké jako pěst a leskly se jako drahokamy, mnohobarevné a průsvitné. Nepoznal je, jak to však ve snech bývá, nějak věděl, že mu také patří.

Mezitím co tam stál, začal mezi prkny podlahy kolem něj náhle prosakovat kouř. Přes podrážky cítil teplo a zdola slyšel rozhněvané praskání ohně.

Jeho první myšlenkou bylo zachránit koule. Ať to však zkoušel jakkoliv, několik mu jich vždycky vyklouzlo, takže se musel zastavit a znovu je sesbírat. Zoufale se rozhlížel kolem sebe, věděl, že všechno zachránit nemůže; oheň už propaloval podlahu a olizoval rohy pokoje.

Věděl, že by měl běžet a varovat Adzriel. Toužil zachránit důvěrné připomínky dětství, ale nemohl se rozhodnout, co vzít a co obětovat. A celou dobu se pokoušel třpytivé koule sesbírat. Podíval se dolů a zjistil, že se některé proměnily v železo a snažily se rozbít ty křehčí. Další se naplnily kouřem nebo tekutinou. Zmatený a zděšený stál bezmocně uprostřed dýmu, který mu zakrýval světlo...

Seregil procítl, zmáčený potem, a srdce mu tlouklo tak, jako by se chtělo probít z hrudi ven. Stále byla tma, ale on už tady rozhodně nehodlal spát. Našel své šaty a vyklouzl ven.

Hvězdy byly ještě dosti jasné a vrhaly matné stíny. Seregil se rychle oblékl a vyškrábal se k dračím kamenům nad vodou.

"Auro Světloňoši, sešli mi porozumění," zašeptal, natáhl se na záda a čekal na svítání.

"Vítej doma, synu Koritův," ozval se mu blízko uší podivný hlásek.

Seregil se překvapeně rozhlédl. Nikdo tady nebyl. Naklonil se přes okraj skály a zadíval se dolů. Spatřil pár lesklých žlutých očí, které na něj zdola hleděly. Pak tvor pohnul hlavou a oči se nachýlily.

"Ty jsi kthir'bai?" zeptal se Seregil.

Oči se nachýlily jiným směrem. "Ano, Aurovo dítě. Znáš mě?"

"Měl bych, Ctihodný?" Seregil se dosud setkal jen s jednou takovou bytostí, s kthir'bai jedné tety, které mělo podobu bílého medvěda. Tenhle tvor byl mnohem menší.

"Snad," řekl mu hlas. "Máš před sebou hodně práce, synu Koritův."

"Budou mi tak ještě někdy říkat?" otázal se Seregil, když mu konečně došlo, že ho kthir'bai oslovuje jeho skutečným jménem.

"Uvidíme." Oči zamrkaly a zmizely.

Seregil zadržel dech a naslouchal, ale zpod skály se neozval žádný zvuk. Znovu si lehl na záda, hleděl na hvězdy a přemítal o novém obratu událostí.

Za několik minut zaslechl našlapování bosých nohou na kámen. Posadil se a spatřil Aleka, jak se k němu škrábe.

"Měl jsi přijít dřív. Byl tady kthir'bai, dole, a znal mé jméno."

Alekův zklamaný výraz byl téměř komický. "A jak vypadal?"

"Byl to jen hlas ve tmě, ale přivítal mě doma."

Alek se posadil vedle něj. "Aspoň někdo. Nemohl jsi spát?"

Seregil povyprávěl Alekovi, co si ze snu vybavoval: skleněné koule, plameny, dětské vzpomínky. Alek tiše naslouchal, hledě za mlhou pokrytou hladinou.

"Vždycky jsi tvrdil, že nemáš žádnou magii, ale tvé sny...!" řekl Alek, když jeho přítel skončil. "Vzpomínáš si na vize, které jsi měl, než jsme našli Marda?"

"Chceš říct, než on našel nás? Varování, která jsem nepochopil, dokud nebylo příliš pozdě? Ty nám tedy přinesly mnoho dobrého."

"Možná se od tebe nečeká, že něco uděláš. Možná prostě máš být připraven."

Seregil si povzdychl a znovu se zamyslel nad slovy kthir'bai. Máš před sebou hodně práce, synu Koritův. "Ne, tohle bylo jiné. Jenom sen. A co ty, talí? Nějaké velké zjevení?"

"Tak bych tomu neřikal. Zdálo se mi, že jsem byl s Therem na palubě Mardovy lodi, ale když se Thero obrátil, byls to ty a plakal jsi. Pak loď vplula pod vodopád a do tunelu. Tím to skončilo. Nemyslím, že bych takové věštby nějak zvlášť rozuměl."

Seregil se tiše zasmál: "Ani mořeplavbě, podle toho, cos říkal. Nu, říkají, že v Sarikali lze nalézt každou odpověď. Možná jich tam pár objevíme. A co tvé ucho?"

Alek se prstem dotkl oteklého boltce a ucukl. "Bolí mě celý krk. Měl jsem přinést lissik."

"Jen pojď, vím o něčem lepším." Vstal, vytáhl Aleka na nohy a odvedl ho k vodě. "Vlez tam a pořádně se namoč."

"Ne. Už jsem ti řekl..."

"A kdo se to dozví?" namítl Seregil s mrknutím. "Tak už běž, než tě tam shodím. I tak máme před sebou dost nepohodlnou jízdu. Ber každou léčbu, kterou můžeš dostat."

* * *

"Tak co, zdálo se něco minulou noc ještě někomu?" zeptala se Klia, když o pár hodin později postávali kolem ranního ohně. "Když jsem se probudila, nedokázala jsem si na nic vzpomenout, ostatně jako vždy."

"Ani já," řekla Beka, zjevně zklamaná.

Ukázalo se, že nikdo ze Skalanů nemá co hlásit.

"Možná to kouzlo na Tíry nepůsobí?" nahodil Alek, který stále přemýšlel o svém vlastním podivném snu.

Když se však ze stanu konečně vynořil Thero, Alek pochopil, že bude muset svou teorii přehodnotit. Mladý čaroděj měl příliš tmavé kruhy pod očima; zjevně si moc neodpočinul.

"Zlé sny?" optal se ho Seregil.

Thero se zmateně zahleděl k vodě. "Zdálo se mi, že se tam topím. Do očí mi svítíl měsíc tak jasný, až to bolelo, dokonce i pod vodou. A celou tu dobu jsem někoho slyšel zpívat ,doma, doma, doma'."

"Jste čaroděj," ozvala se Amali, která je poslouchala. "Vaše magie pochází z Aurěneny, možná tedy doma jste, v jistém smyslu."

"Děkuji vám, paní," řekl Thero. "Poskytla jste mi mnohem pozitivnější výklad, než na jaký jsem dokázal přijít sám. Připadalo mi to jako sen o smrti."

"A není mezi vašimi lidmi voda i symbolem narození?" zeptala se a odkrácěla.

Pod Vhadānakori klesala cesta strměji, a navíc museli Skalané jet větší část dopoledne se zakrytými očima. Alek zarputile žvýkal kousek zázvoru a držel se koně rukama i stehny; chvílemi mu připadalo, že se zvíře chystá zpod něj odejít.

Po několika mučivých milích spolkl pýchu a dovolil Taelovi z klanu Akhendí, aby nasedl před něj a převzal uzdu.

Soudě podle mumlavých nadávek, které slyšel ze všech stran, nebyl jediný, kdo se vzdal. Dokonce i s touto pomocí ho brzy znovu rozbolela záda a stehna, jak se zezadu lepil na svého průvodce.

Muka naštěstí netrvala dlouho. Dojeli na rovný kousek země, kolona se zastavila a nenáviděné pásy byly odstraněny. Alek zamžoural a pak hvízdal.

Hluboko pod nimi se k nížinám na jižním obzoru táhla zvlněná zelená krajina posetá roztroušenými jezery a propletená řekami.

"Tolik zeleně, až z toho bolí oči," zamumlal Thero.

* * *

Sestupovali do podhůří skrze hájky tak silně kvetoucích stromů, že to vypadalo, jako by projížděli mezi mraky. Za nimi vedla vyšlapaná cesta hustými lesy náležejícími k fai'thast Akhendí.

Alek tak toužil napnout luk, až ho svědily konečky prstů. Slunce zešikma zářilo mezi stromy a osvětlovalo mýtiny, na nichž se pásala stáda jelenů. Hejna lovných ptáků zvaných kutka jim přebíhala přes cestu jako vyděšená kuřata.

"Copak tu nikdo neloví?" zeptal se Taela.

Akhendí pokrčil rameny. "Aura je štedrý k tomu, kdo si bere jen to, co potřebuje."

Stezka se napojila na širší cestu, vedoucí skrz malé, roztroušené vsi. Lidé se sbíhali, prohlíželi si je, mávali na Skalany a volali na Amali, která tu byla zjevně milována. Muži, ženy i děti měli na sobě vzájemně podobné verze důvěrně známých tunik a kalhot, někteří pak měli navíc šátky určené pro práci pod širým nebem či šerpy podobné rybářským sítím, ale zdobné jako krajky.

"Nedokážu rozlišit muže a ženy," řekl Minál.

"Ujišťuji vás, jezdcé, že ti, kdo to potřebují, je rozeznají!" odpověděl mu Nyal, čímž své společníky rozesmál.

Obydlí se podobala domům v Gedre, ale místo z kamene byla postavená ze dřeva. Poblíž mnohých z nich stály pod širým nebem stánky, kde majitelé domů nabízeli své zboží. Z toho, co si dal Alek během cesty dohromady, soudil, že práce se dřevem je v této části země obvyklým zaměstnáním.

Všiml si také, že mnohé postranní uličky odbočující z hlavní cesty jsou nepoužívané a zarostlé. Ve větších vesnicích byly domy často prázdné.

Výbočil z řady, sjel k Raigilovi a k Amali a zeptal se: "Má paní, tohle bývala obchodní stezka, že?"

"Ano, jedna z nejrušnějších. Na našich tržištích bývalo k vidění zboží ze všech koutů Aurěneny, ze Tří Zemí i z ještě větší dálky. Naše hostince byly neustále plné kupců. Teď však stejní kupci míří po proudu řeky do Bry'khy nebo po souši do Virése. Mnozí naši lidé se přestěhovali blíž k novým trasám, nebo dokonce odešli do jiných fai'thast."

Smutně potřásla hlavou. "Vesnice, ve které jsem vyrostla, zůstala prázdná. Pro každého 'faie je zahanbující, když musí proti vlastní vůli opustit místo, kde jeho rodina žije od nepaměti, a musí odejít z domu svých předků. Našemu klanu to přineslo smůlu."

Pro mého muže je to ještě těžší - jakožto pro našeho khirnariho a zároveň pro někoho, kdo žije tak dlouho jako on a pamatuje si, jaký býval klan kdysi. Ujišťuji vás, že udělá všechno, co je v jeho silách, aby misi vaší paní pomohl - a totéž udělám i já."

Alek se uklonil a znovu se podívil, co asi dělala s Nyalem na temné stezce v horách.

* * *

Ačkoliv Beka toužila vidět Sarikali, zjistila, že si přeje, aby byli mohli zůstat v Akhendi déle. Tahle země jí připomínala lesy, kterými se potulovala jako dívka, a poklidný život, který tehdy pokládala za samozřejmý.

Na noc se zastavili v jedné z větších vesnic a jejich příjezd vyvolal rozruch, i když zkraje jen opatrný. Vesničané se trousili po malých skupinkách, aby přivítali Amali a prohlédli si Tírfaie, kteří je navštívili. Zanedlouho byli Skalané obklopeni mlčícím, zirájícím zástupem.

"Jsme tady stejně tak postavami z legend, jako jsou 'faieové v severních zemích," řekla Beka svým jezdcům. "Jen se na ně usmějte!"

Jako první k nim přistoupila malá dívka. Pustila se matčiny ruky, připochozovala k seržantu Braknilovi a s nestydatou zvědavostí se zahleděla na jeho prosedivělé vousy. Starý veterán jí pohled pobaveně oplatil a pak jí ukázal bradu, aby si ji mohla prohlédnout blíž. Holčička do ní s chichotáním zabořila prsty. Když to viděly ostatní děti, přišly taky blíž a s radostnou zvědavostí osahávaly lidem vousy, oblečení i jílce zbraní. Následovali je dospělí a brzy měl každý, kdo mluvil oběma jazyky, plné ruce práce s tlumočením otázek i odpovědí.

Předmětem zvlášť dychtivé zvědavosti se staly Bečiny vlasy a pihy. Rozvázala si cop, rozhodila vlasy a usměvavě seděla, zatímco jí děti i dospělí zvedali prameny vlasů, aby na nich viděli měděnou hru slunečních paprsků. Vzhledla a spatřila Nyalu, který ji přes hlavy ostatních pozoroval; jeho oči barvy listí a vody se v koutcích němým pobavením zvedly. Mrkl na ni a Bece zahořely tváře; rychle se podívala jinam. Otočila se a ocitla se tváří v tvář děvčátku, které se tak nebojácně vydalo k Braknilovi. Teď holčičku doprovázel mladý muž asi tak Alekova věku.

Dítě ukázalo na Beka a řeklo něco jako "pletení".

Beka zavrtěla hlavou, že nerozumí.

Mladík natáhl ruku a ukázal jí svazeček barevných kožených řemínků. Pak je přikryl druhou rukou, promnul je v dlaních a podal jí umně spletený náramek s volnými prameny na obou koncích, aby se dal uvázat.

"Chypta," řekla potěšeně. Větší část svého života při podobných tricích pozorovala Seregila.

Naznačil jí, že ještě neskončil. Vzal si od ní dárek zpět, na jednom konci ho podržel a pomalu protáhl mezi prsty druhé ruky. Když skončil, visela uprostřed malá dřevěná žabka.

Děvčátko náramek uvázalo Bece kolem levého zápěstí, pak se rukou dotklo jejího meče a jizvy na čele a vzrušeně cosi vykládalo.

"Je to kouzlo, které pomáhá hojit rány," vysvětlil Seregil, který se s Alekem potuloval mezi lidmi. "Říká, že ještě nikdy neviděla ženu-vojáka, ale že jsi velmi statečná, a tak nejspíš často utržíš nějaká zranění. Ještě není dost velká, aby uměla udělat kouzlo sama, takže jí pomohl bratranec, ale dárek byl její nápad."

"Chypta!" řekla Beka znovu, dojatá takovým darem. "Vydrž minutku, chtěla bych jí taky něco dát. Ztraceně, co s sebou mám?"

Probrala svou mošnu a našla váček se zdobenými hracími kameny, které koupila v Myceně, jaspisové kosočtverce vykládané stříbrem. "Pro tebe," řekla aurěnsky a vložila dítěti jeden do dlaně.

Děvčátko stisklo kámen v pěsti a políbilo Beka na tvář.

"A děkuji i tobě." Beka se podívala na bratrance, pochybovala, že se mu bude líbit tak prostá odměna.

Sklonil se a dotkl se prstem své tváře. Beka pochopila a políbila ho. Děvčátko se smíchem odběhlo.

"Viděl jsi to představení?" zeptala se Beka Seregila a obdivně si prohlížela náramek. "Připomnělo mi to triky, které jsi nám dělával po večeri."

"To, cos viděla teď, byla magie, ne hbité prsty. Takže máš kouzlo, i když nepříliš mocné. Akhendi jsou známi svými kouzly splétání a tkání."

"Myslela jsem, že je to jen cetka! Měla jsem jí dát lepší dárek."

Seregil se usmál. "Vidělas její obličej. Bude ten kámen bakši ukazovat ještě svým pravnoučatům, dárek od ženy Tírfaieů, která nosila meč a měla vlasy barvy - jaké by bylo vhodné poetické přirovnání? Ano, krvavé mědi!"

Beka se žertovně usklíbala: "Doufám, že si vymyslí něco lepšího."

Krátce na to se jakási mladá žena dotkla Alekova rukávu a předvedla mu podobnou hříčku, jejímž výsledkem byl náramek se třemi vetkanými červenými korálky. Poděkoval jí, na něco se zeptal, pak se zasmál a ukázal na Seregila.

"O čem to mluví?" zeptala se Beka.

"To je kouzlo lásky," objasnil jí Seregil. "Řekl jí, že ho ve skutečnosti nepotřebuje."

Dívka mu škádlivě odpověděla, plaše se podívala na Seregila a znovu protáhla náramek dlaněmi. Korálky zmizely a místo nich visel uprostřed vyřezávaný dřevěný ptáček ze světlého dřeva.

"Tohle se mi líbí víc," řekl Alek. "Upozorní mě, kdyby o mě někdo zle smýšlel."

"Snad bych si měl obstarat podobný, než se znovu postavím před Iia'sidru," zamumlal Seregil.

"Co je to?" otázala se Beka, když si všimla jakési leštěné třešňové pecky visící na šňůrce korálků Seregilovi ve vlasech.

"Má zabránit lžím, aby vcházely do mých snů."

Alek si s přítelem vyměnil podivný pohled a Beka ucítila bodnutí závisti. Ti dva měli mezi sebou tajemství, která nebude nikdy sdílet, stejně jako tomu bylo se Seregilem a jejím otcem. Zdaleka ne poprvé si lítostivě přála, aby byl Nysander žil déle a uvedl mezi Pozorovatele i ji.

Mezitím i její jezdci pochopili, o čem jde. S Nyalovou pomocí si vyměňovali dárky a otázky a každý už okázale nosil jedno či dvě kouzla. Nikides flirtoval s několika ženami najednou a Braknil hrál v kroužku dětí dědečka, potírával bradou a vytahoval jim z uší měďáky.

"Všechno nebude tak snadné, vid'?" řekla Beka, když pozorovala, jak jeden z vesnických starších obdarovává Kliu náhrdelníkem.

Seregil si povzddechl. "Nebude."

Kapitola 10.

Srdce drahokamu

"Zdá se, že si paní Amali Kliu docela oblíbila," podotkl Alek, když příštího jitra během příprav na cestu sledoval, jak se obě ženy čemusi společně smějí.

"Všiml jsem si," tiše odvětil Seregil. Rychle se rozhlédl kolem sebe - bezpochyby si ověřoval, že je Nyal mimo doslech.

"Jsou si blízké věkem, takže se mohou snadno spřátelit. Je mnohem mladší než její manžel. Podle našeho přítele Ra'basiho je jeho třetí ženou."

"Takže jsi ho přece jen shledal užitečným?"

"Každý je užitečný," odpověděl Seregil se lživým úšklebkem. "To neznamená, že mu věřím. Ale neviděl jsem, že by spolu ještě někam vyklouzli. Tys je viděl?"

"Ne, a dívám se. Chová se k němu zdvořile, ale mluví spolu jen zřídka."

"V Sarikali je budeme muset sledovat, zjistit, jestli se vyhledají. Mladá žena se stárnoucím manželem - a Nyal je tak pohledný, zábavný společník. To by mohlo být zajímavé."

* * *

Dorazili k široké, rychlé řece a po zbytek dne putovali podél ní stále houstnoucím lesem k jihu. Vesnic ubývalo a zvěře přibývalo - a občas to byla opravdu zvláštní zvěř. Na bažinatých říčních březích se často objevovala stáda černých srnců, ne větších než psi, a spásala z bláta výhonky slézu a leknínů.

Byli tu i medvědi, první, které Alek spatřil od doby, kdy opustil své rodné hory. Tihle však byli spíše hnědí než černí a na prsou měli bílé Aurovy měsíční srpky. Nejpodivnější a nepříjemnější však byli malí šedí obyvatelé stromů, nazývaní pories. První z nich se objevil těsně po poledni, ale brzy to vypadalo, že jsou všude, běžní jako veverky.

Pories byli velcí jako novorozeně, měli ploché, kočkám podobné tváře, pohyblivé uši, hbité, chápavé tlapky a dlouhé ocasy s černými kroužky, kterými divoce mávali, když přeskakovali mezi větvemi.

O několik mil dále pories zmizeli stejně náhle, jako se objevili. Pod stromy už se proplétaly odpolední stíny, když výprava dorazila k širokému soutoku. V místě, které dělilo vody, jako by se rozdělil i les. Na jedné straně se otevřel a nabídl jim výhled na široké, zvlněné údolí.

"Vítejte v Sarikali," řekl Seregil a cosi v jeho hlase Aleka přimělo, aby se otočil a podíval se na něj.

Směs divoké pýchy a úcty Seregila na okamžik proměnila tak, že skalský plášť, který měl na sobě, působil jako oděv šaška.

Stejný výraz se zrcadlil i ve tvářích ostatních Aurēnfaieů, jako by jim z očí zářila celá duše. Ať byl Seregil vyhnanec či ne, byl mezi svými. Alek, který byl vždycky tulákem, mu trošičku záviděl.

"Vítejte, přátelé!" vykřikl Riagil. "Vítejte v Sarikali!"

Beka si zastínila oči a řekla: "Myslela jsem, že je tady město."

Alek udělal totéž, zvědavý, zda tu nepracuje podobné kouzlo jako to, které hlídalo průsmyky v horách. V objetí dvou řek neviděl žádné známky osídlení.

Seregil se zazubil. "Copak, nevidíte nic?"

* * *

Nad užší z obou řek se klenul široký kamenný most, po němž mohli projet čtyři jezdcí vedle sebe.

V síkmo dopadajícím odpoledním světle zářily přílby jezdců turmy Urgazhi jako z tepaného stříbra a pod vyšívanými tabardy se jim blýskala ocel a kroužkové košile. Klia, jedoucí v jejich čele, se skvěla v tmavě vínovém sametu a drahokamy posázených špercích. V masivních zlatých sponách, které jí na ramenou spínaly jezdecký plášť, i ve zlatém opasku její róby plály leštěné rubíny. Měla na sobě také všechny šperky, které dostala od Aurēnfaieů, dokonce i skromná ochranná kouzla. Ačkoliv při této příležitosti odložila brnění, meč jí stále visel po boku v naleštěné pochvě pobité zlatem.

Když překročili řeku, vedl je Riagil k tmavému, zarostlému vršku vzdálenému několik mil. Na jeho tvaru je cosi zvláštního, pomyslel si Alek. Jak se přibližovali, vypadal stále podivněji.

"To je Sarikali, vid'?" řekl a ukázal před sebe. "Ale je to ruina."

"Ne tak docela," odpověděl Seregil.

* * *

Řady tmavých staveb a silné věže zdánlivě vyrůstaly z půdy. Brečťan a jiné popínavé rostliny, které hustě obrůstaly kamenné zdi, posilovaly iluzi, že město nebylo vystavěno, ale vyvěřelo přímo ze země. Sarikali tu stálo pevně a neměnně, jako velký kámen v řece času.

Čím blíže byl Seregil k Sarikali, tím víc jako by se z něj odlupovaly roky strávené ve Skale. Jediná temná vzpomínka, která se k městu vázala, nemohla smazat radost, kterou si s tímto místem vždy spojoval.

Většinu návštěv vykonal v dobách slavnosti, když se tu sešly klany a zalidnily ulice i komnaty. Ulice každé tupy, části města, kterou jednotlivé klany při návštěvách pravidelně osídlovaly, byly ověnceny prapory a šňůrkami s papírovými dráčky. Na tržištích pod širým nebem se dalo najít zboží z celého Aurēnenu i odjinud. Kolem města bývaly rozestety velké barevné stany jako velkolepé letní květy; jasné vlajky a malované tyče označovaly závodistiště a pásma lukostřelby. Vzduch býval plný magie, hudby a vůni exotických jídel, která lákala k vyhledání a ochutnání.

Dnes bylo jediným znamením osídlení několik stád ovcí a dobytka, pasoucích se na planině.

"Byl bych řekl, že lia'sidra vyjede princezně naproti," poznamenal Thero s nelibostí svou mateřštinou. "Zrovna jsem myslel na totéž." Alek se pochybovačně zahleděl na město.

"Tím by jí přiznali určité postavení," řekl Seregil. "Chtějí, aby ona přišla za nimi. Všechno je součástí hry."

* * *

Když dorazili k okraji města, jejich aurēnská eskorta se stáhla a jezdcí turmy Urgazhi se seřadili do dvou řad a vytvořili

princezně kordon.

Klia se otočila k Riagilovi a Amali a uklonila se v sedle. "Děkuji vám oběma za pohostinnost a doprovod."

Amali popojela vpřed a podala Klie ruku. "Přeji vám úspěch. Kéž vás provází Aurovo požehnání!"

Pak s Riagilem odjeli a spolu s jezdci se jim ztratili mezi tmavými budovami.

"Tedy dobrá," řekla Klia a napřímila se. "Zahájení je na nás, přátelé. Předvedme jim to nejlepší. Seregile, od této chvíle jsi mým průvodcem."

* * *

Město se neskrývalo za žádnou hradbou; nebyly tu brány ani strážce. Namísto toho jím vedly nechráněné cesty, pokryté měkkými zelenými drny. Zařezávaly se do zněti budov jako neuspořádané rozsedliny vymleté v horách tisíce let trvajícími dešti. Ulice byly pusté, klenutá okna ve věžích prázdná jako oči mrtvých.

"Nečekal jsem, že bude tak opuštěné," zašeptal Alek, když projížděli podél širokého prostranství.

"Když se klany sjíždějí na slavnosti, vypadá to tu jinak," odvětil Seregil. "U Světla, zapomněl jsem, jak je překrásné!"

Překrásné? pomyslel si Alek. Spíše tajemné a trochu skličující.

Zjevně nebyl jediný, kdo to cítil. Slyšel za sebou jezdce, dorážející na Nyala otázkami, a neutuchající proud tlumočnickových odpovědí.

Kolem se objevily hladké zdi z temně zeleného kamene, zdobené vyleptanými pásy s komplikovanými vzory.

Nerozeznali v nich žádné postavy; žádná vytesaná zvířata, bohy či lidi. Složité vzory se však stáčely a splývaly ve větší propojený celek, který přitahoval oči k jedinému středovému bodu nebo je nechával probíhat řadami pravidelně opakovaných tvarů a symbolů.

Rašelina pod kopyty koní byla pružná, vydávala vůni rozdrcených bylin a tlumila zvuky jejich příchodu. Čím hlouběji ve městě se ocitali, tím bylo vše tišší, což podtrhávalo podivnost tohoto místa. Občas k nim vítr přivál vzdálené krákaní, kokrhání nebo hlasy, ale stejně rychle je zase odnesl pryč.

Alek si postupně uvědomoval, jak v něm narůstá znepokojující pocit, jako by se mu něco plížilo po kůži, a mezi očima cítil i náznak bolesti hlavy.

"Je tu něco podivného," řekla Beka, kterou to zasáhlo také.

"To je magie," řekl Thero s úctou v hlase. "Zdá se, jako by prosakovala přímo ze země!"

"Nebojte se; brzy si zvyknete," ujistil je Seregil.

Když zahruli za roh, spatřil Alek osamělou postavu v dlouhém rouchu, která je důstojně pozorovala ze spodního okna jedné z věží. Výraz muže pod červeným a černým sen'gai a s tetováním na obličeji, jež ho určovalo jako příslušníka klanu Khatme, byl nezúčastněný a nepříjemný. Alek si neklidně připomněl oblíbené úsloví svého otce: Jak tě kde přivítají, tak tě i vyprovodí.

* * *

Seregilova počáteční radost, že vidí Sarikali, neztlumila úplně jeho vnímavost. Izolacionisté zjevně mají ještě stále navrch. Když však na kůži pocítil rtuťovitou hru tajemných energií, zrychlil se mu puls. Zvyk z dětství ho přiměl zadívat se do stínů v naději, že zahlédne bájeného Bash'wai.

Zahruli za důvěrně známý roh a znovu se ocitli na otevřeném prostranství uprostřed města. Seregilovi se zastavil dech. Tady leží Vhadäsoori, čiré jezero několik set yardů široké a tak hluboké, že jeho vody zůstávají černé i v poledne. Říkalo se, že z toho místa vyzařuje magie, byla to nejposvátnější půda v Aurěnu. Zde, v samém středu Srdce, se přísahal, stvrzovala se spojenectví a ověřovaly magické schopnosti. Závazek zpečetěný pohárem čisté jezerní vody byl neporušitelný.

Nádrž byla lemována sto jednadvaceti počasím ohlazenými kamennými sochami, které stály přibližně sto yardů od břehu. Červenohnědý kámen ani způsob provedení se nevyskytoval nikde jinde v celém městě, dokonce ani v celém Aurěnu. O třicet stop vysokých sochách zhruba připomínajících lidské postavy se říkalo, že jsou památkou na lid ještě starší než Bash'wai. Teď se tyčily a nachylovaly nad davem, který se shromáždil na vnější straně kruhu.

Netrpělivé tváře a nejrozmantější sen'gai vytvořily na němém pozadí z tmavého kamene barevnou mozaiku.

Zaslechl hlasitý šepot: "To je on," a domyslel si, že mluví o něm.

Když vedl Kliu s ostatními k okraji kamenného kruhu, dav se trochu rozestoupil. Uvnitř kruhu spatřil jedenáct bíle oděných členů Iia'sidry, čekajících na ně těsně u vody, shromážděných kolem Aurova poháru, který stál na nízkém kamenném piedestalu. Podélná mísa ve tvaru půlměsíce, vyřezaná z mléčně bílého alabastru a vsazená na vysokém stříbrném podstavci, se měkce leskla v podvečerním slunci.

S náhlou ostrou bolestí si vybavil, jak ho sem ještě jako malé dítě přivedl otec; byla to jedna z mála dobrých vzpomínek, které na něj měl. Legendy o původu poháru se různí, vysvětloval mu Korit. Některé tvrdí, že to byl dar Aurova draka původním Jedenácti; další prohlašují, že první putující skupinka 'faieů, kteří objevili město, už našla pohár na místě. Ať byla pravda jakákoliv, stál tady od nepaměti, nedotčen staletími užívání ani vlivem počasí - symbol Aurova spojení s 'faiei i jejich vzájemného svazku.

Svazku, od kterého mě odrázili jako nemocnou větev od stromu, pomyslel si hořce a konečně se podíval členům Iia'sidry do tváří. Devět z těchto Jedenácti ušetřilo jeho život, ale zároveň zpečetilo jeho ponížení.

Tehdy byl mezi khirnari i jeho otec, připravený se dívat, jak atui slouží k popravě jeho jediného syna. Dnes stála na jeho místě Adzriel, Seregil se jí však zatím nepodíval do očí. Dalším novým členem rady byl khirnari klanu Golinil, Elos i Orian. Poblíž stál Ulan i Sathil, důstojný a rozvázný, a jeho vrásčitá, hranatá tvář neprozrazovala zhola nic.

Vedle Adzriel stál Rhaish i Arlisandin z klanu Akhendí. Dlouhé vlasy měl bělejší, než si Seregil pamatoval, vrásky ve tváři hlubší. Byl to spolehlivý spojenec, přinejmenším, i když ne mocný.

Seregil se s velkým úsilím přinutil pohlédnout na svou sestru, která byla nejbližší Aurova poháru. Viděla ho, ale rychle odvrátila zrak - věz, že mi v tom brání okolnosti a ne chlad z mé strany. Jak tam stál, vně kruhu, ujištění, které mu

poslala, nedokázalo zaplnit prázdnotu v jeho srdci. Přemohl svíravou bolest, která ho náhle zasáhla, a spěšně se zadíval jinam.

Na Kliino znamení Seregil i ostatní sesedli. Odepnula si pás s mečem, podala ho Bece a se sebejistotou vojevůdce vkráčela do kamenného kruhu. Seregil, Thero a Torsin ji následovali o několik kroků pozadu.

Tady byla magie Sarikali nejsilnější. Seregil spatřil, jak se Therovy světlé oči lehce rozšířily, když je zahálily hmatatelné magické vlny. I Klia je musela cítit, ale nezaváhala ani nezvolnila krok. Zastavila se až před Iia'sidrou, rozepjala ruce dlaněmi nahoru a aurěnsky, s dokonalým přízvukem, pronesla: "Přicházím k vám ve jménu velkého Aury Světloonoše, u nás zjeveného pod jménem Illior, a jménem své matky, Idrilain II. ze Skaly."

Dopředu vykročil starý Brythir í Nien z klanu Silmai, hubený a vysušený jako mrtvá vrbová haluz. Jakožto nejstarší člen Iia'sidry mluvil za všechny.

"Buď vítána, Klio ä Idrilain Elesthera Corruthestero z Rhíminee, princezno Skaly a potomku Corrutha í Glamiena z Bôkthersy," odvětil, sundal si z krku těžký náhrdelník ze zlata a tyrkysu a nasadil ho Klie. "Kéž nás moudrost Světloonošova řídí v našem úsilí."

Klia mu gesto vrátila a obdarovala ho opaskem ze zlatých plaket s glazovanými Illiorovými draky. "Kéž nás Světlo osvítlí."

Adzriel zdvihla Aurův pohár a naplnila ho vodou. Pozvedla ho k nebi - v bílé tunice a s klenoty byla půvabná. Pak podala pohár nejprve Klie, potom lordu Torsinovi, Therovi a nakonec Seregilovi.

Když přijímal pohár a zvedal ho ke rtům, zavadil svými prsty o sestřiny. Voda byla stejně chladivá a sladká, jak si vzpomínal. Když však pil, střetl se pohledem s Nazienem í Harim z klanu Haman, dědečkem muže, kterého zabil. Nebylo v nich prázdné uvítání.

* * *

Alek seděl na koni a poslouchal, jak Nyal tiše vyjmenovává jednotlivé khimari; všech jedenáct mělo při obřadu bílý šat í sen'gai, takže bylo nemožné odlišit jeden klan od druhého.

Byla tam však jedna tvář, kterou Alek poznal, aniž mu řekli, kdo to je. Už jednou se s Adzriel setkal, těsně před válkou. Rozechvělý vzrušením sledoval, jak nabízí bratrovi alabastrový pohár. Co asi cítí, přemýšlel, když jsou konečně tak blízko sebe, ale přitom musí udržovat takový odstup?

Ostatní si nehlídali tvář tak přísně. Když Seregil pil, několik lidí si vyměnilo temné pohledy; několik jiných se usmálo. Mezi těmi druhými byl i první skutečně starý Aurēnfaie, kterého Alek spatřil. Stařec byl hubený až vyzáblý, oči měl pod povislými víčky hluboko zapadlé a pohyboval se s opatrností zrozenou ze slabosti.

"To je Brythir í Nien ze Silmai," řekl mu Nyal. "Je mu čtyři sta sedmdesát a ani o den méně, což je i pro nás neobvykle vysoký věk."

Alek obrátil pozornost k nejbližším kolemstojícím a zaznamenal sen'gai několika hlavních klanů i sbírku těch menších. Ačkoliv byli mnozí oblečeni v tunikách, někteří měli i roucha a dlouhé, splývavé pláště. I sen'gai se lišily stylem. Některá byla tvořena jen jednoduchými pásy neurčitých tkanin; jiná byla upravena z hedvábí a lemována malými střípci nebo kovovými ozdobami. Každý klan měl také svůj vlastní způsob uzavazování, někteří je vázali jednoduše a těsně, jiní z nich vytvářeli umné tvary.

Potěšilo ho, když objevil malou skupinku v prosté tmavé zelené, náležející Bôktherse. Jeden z nich, mladý muž s podivným bílým pramenem vlasů, se náhle podíval směrem k němu, jako by Alekův pohled vycítil. Chvilíčku si ho s přátelským zájmem prohlížel, pak se obrátil a cosi zašeptal staršímu páru. Muž měl protáhlý, přívětivý obličej, žena byla tmavooká, s tenkými, přísnými rty, které se však, když pohlédla směrem k Alekovi, vřele usmály. Měla na tváři tetování, i když ne tak propracované jako u příslušníků klanu Khatme; jen dvě vodorovné čáry pod oběma očima. Pokývla mu na pozdrav. Alek jí ho oplatil a pak s náhlými rozpaky uhnul pohledem. Vypadalo to, že už odhadli, kdo je.

"Ta žena, která vás právě pozdravila, je Seregilova třetí sestra," zašeptal Nyal.

"Mydri ä Illia?" zeptal se Alek překvapeně. Tahle žena se příliš nepodobala Seregilovi ani Adzriel. "Co znamenají ty značky na její tváři?"

"Má léčitelský dar."

"A co ti ostatní? Znáte je?"

"Toho mladíka nepoznávám, myslím však, že ten starší je Adzrielin nový manžel, Sāaban í Irais."

"Manžel?" Alek znovu zalétl pohledem k Bôkthersanům a pak zpět k Nyalovi.

Nyal překvapeně pozvedl obočí. "Vy o tom nevíte?"

"Myslím, že to neví ani Seregil," řekl Alek. "Je tu někdo z klanu Chyptaulos?"

"Kdepak. Kvůli Ilarovu útěku nebylo teth'sag mezi nimi a Bôkthersany nikdy vyrovnáno; zlá krev mezi oběma klany je stále velmi hořká. Příchod klanu Chyptaulos by také mohl být vyložen jako pohana Kliina rodu."

"Lord Torsin tvrdí, že totéž může způsobit i přítomnost Seregila."

"Snad," odvětil Nyal, "ale Seregil má mocnější spojence."

Když uvítací ceremonie skončila, khimari Silmai odešel a zmizel se svými příbuznými v jedné z mnoha uliček, které se vějířovitě rozbíhaly do města.

Adzriel doprovodila Kliu z kruhu. Jakmile však byly za kameny, ona i Mydri Seregila objaly, svírajíce oběma rukama zadní část jeho pláště, jako by se bály, že ho někdo unese. Seregil jim objetí vrátil a na okamžik skryl tvář v jejich tmavých vlasech. Další Bôkthersané se k nim připojili a Seregil na okamžik zmizel ve šťastné švitořící skupince. Představili mu Sāabana a Alek si všiml, jak se tvář jeho přítele mihlo překvapení, vzápětí následované potěšeným úsměvem. Zdálo se, že Seregil sňatek schvaluje.

Klia zachytila Alekův pohled a usmála se. Beka a Thero se pokoušeli podívat na Seregilovu rodinu pokud možno nenápadně.

"Konečnější znovu tady!" řekla Adzriel, držíc si bratra od sebe na délku paže. "I ty, Aleku talí." Vztáhla ruku, přivinula si Aleka k sobě a hlasitě ho políbila na obě tváře. "Vítej konečně v Aurēnenu!"

Ale já zapomínám na své povinnosti," zvolala a spěšně si protřela oči. "Princezno Klio, dovolte mi představit vám ostatní členy klanu. Má sestra, Mydri a Illia. Můj manžel, Säaban a Irais. A toto je Kheeta a Branín, velký Seregilův přítel z mládí, který se laskavě nabídl, že vám bude v Sarikali sloužit jako správce."

Naposledy představovaný byl mladík, který si Aleka během ceremonie tak otevřeně prohlížel. Zdálo se, že je to doopravdy velký přítel. Seregil mladšího muže bouřlivě objal a bláznivě se usmíval.

"Kheeta a Branín - jsi to ty?" smál se. "Pokud si vzpomínám, jednou nebo dvakrát jsme se společně dostali do nesnází."

"Dvakrát? Způsobil jsi polovinu výprasků, které jsem kdy dostal," zasmál se Kheeta a znovu Seregila objal.

Byl tenhle chlapík jedním ze Seregilových "mladických flirtů", o kterých mluvil? divil se Alek.

"Raději bys měl zavřít pusku, než ti do ní něco vletí," zašeptala Beka a dloublá ho do žeber.

Alek rozpačitě sklonil hlavu a modlil se, aby jeho myšlenky nebyly pro nikoho jiného tak čitelné.

Kheeta pustil Seregila a uctivě se uklonil Klie. "Ctěná příbuzná, v tupě Bôkthersy jsou pro vás připraveny pokoje. Budete-li cokoliv potřebovat, prostě mě o to požádejte."

"Váš dům stojí vedle mého," řekla jí Adzriel. "Povečeřte dnes večer s námi?"

"Nic si nepřejí více," odpověděla Klia. "Ani vám nemohu vypovědět, jak je potěšující vědět, že je v Iia'sidře alespoň jeden khimari, kterému mohu plně důvěřovat."

"A tady je další!" ozvala se Mydri, když se k nim připojila Amali a Yassara, ruku v ruce s bíle oděným khimarim.

U Čtveřice! pomyslel si Alek. Věděl, že je Amalin manžel starší než ona, ale tenhle muž mohl být jejím dědečkem. Kolem očí a úst měl hluboké vrásky a skrovné vlasy pod bílým sen'gai byly barvy železa. Soudě podle hrdého úsměvu a zářících očí jeho ženy však věk láске nebránil.

"Klio a Idrilain, to je můj manžel, Rhaish a Arlisandin, khimari klanu Akhendí," řekla zřetelně zářící Amali.

Následovalo další kolo představování a Alek si s mužem brzy stiskl ruku.

"Ach, sám mladý Házadrielfaie!" zvolal Rhaish. "To je jistě Světloonošovo znamení, že k nám vaše princezna přišla s takovým společníkem!" Aniž pustil Alekovu ruku, natáhl druhou, aby se dotkl dračího kousnutí na jeho uchu. "Ano, Aura vás označil, aby to všichni viděli."

"Uvádíš ubohého Aleka do rozpaků, lásko!" řekla Amali a poklepala manžela po rameni, jako by byl přece jen jejím dědečkem.

"Jsem vděčný, že zde mohu být, ať už z jakéhokoli důvodu," odvětil Alek.

Rozhovor se milosrdně stočil k jiným věcem a Alek vycouval k jezdcům Urgazhi. Byl tu i Nyal, ale Akhendí pozdravit nezašel. Místo toho je pozoroval z dálky, a když sledoval očima Amali, tvářil se zasmušile.

"Má žena o vás mluví velmi láskyplně, drahá," oslovil Rhaish Kliu. "Skalané na půdě Aurēnenu po tak dlouhé době - to je velká událost. Kéž Aura dá, abychom zde v budoucnu viděli více vašich lidí."

"Musíte dnes s námi i s rodinou povečeřet, khimari," pozvala ho Adzriel. "Jako dík za to, že jste laskavě doprovodili mou příbuznou i její lidi, a také proto, že Klia nemůže mít lepšího spojence než vás."

"Pohostinnost Bôkthersy je vždy poctou, má drahá," odvětil Rhaish. "Teď vás opustíme, abyste mohli ubytovat své hosty. Na shledanou večer, přátelé."

* * *

Alek nechal Seregila jeho rodině a jel vedle Beky.

"Co si o tom všem zatím myslíš?" zeptal se jí skalsky.

Zavrtěla hlavou. "Ještě pořád stěží věřím, že jsme doopravdy tu. Každou chvíli čekám, kdy se s lusknutím zjeví některý z těch Seregilových duchů s tmavou kůží."

Když zahrnuli za roh, Alek vzhledl a spatřil, že je někdo pozoruje, nebyli to však duchové Bash'wai. Na balkóně vysoko nad ulicí stálo několik bíle oděných khimari. Zespodu jim neviděl do tváří dost zřetelně, ale měl nepříjemný pocit, že se neusmívají.

* * *

"Skalská královna poslala dítě vedené dětmi!" pravil Ruen a Uri z klanu Datsia, stojí vedle Ulan a Sathila a Naziena a Hariho a pozoruje projíždějící Skalany.

Ulan a Sathil si dovolil náznak úsměvu. Ruen jednání se Skalou podpořil; tato malá pochybnost báječně sloužila Ulanovým cílům.

"Nenechte se oklamat jejich zdánlivým mládím," varoval ho. "Šedozelená moucha se vylihne, spáří i zemře za jediný den, ale za ten kratičký čas zplodí stovky dalších a její bodnutí může zabít i koně. Stejně je tomu i s krátce žijícím Tírem."

"Podívejte se na něj!" zavrčel Nazien a Hari a hleděl dolů na nenáviděného vyhnance, který svobodně projížděl ulicemi.

"Ať to je či není královnin příbuzný, přivést sem vraha mého vnuka je veřejná urážka. Jak mohou být Tírové tak hloupí?"

"Je to urážka celého Aurēnenu," souhlasil Ulan, který nikdy neprozradil, že hlasoval ve prospěch Seregilova dočasného návratu.

* * *

Když pomalu kráčeli k tupě klanu Akhendí, Rhaish a Arlisandin objal svou mladou ženu kolem pasu a políbil ji.

"Cesta ti udělala dobře, talío. Pověz mi, jaké máš dojmy z Klii a jejích lidí."

Amali si pohrávala s jantarovým amuletem, který jí visel na prsou. "Skalská princezna je inteligentní, přímá a čestná.

Torsina a Xanda znáš. A ostatní?" Povzddechla si. "Jak jsi viděl, ubohý Alek je chlapec, který si hraje na muže. Ať je či není ya'shel, je tak nevinný, tak otevřený, že se o něj bojím. Díky Aurovi ve skutečnosti není důležitý. Ale ten čaroděj - to je podivný, nevyzpytatelný muž. Nesmíme ho podcenit, i když je tak mladý. Není ochoten ukázat svou skutečnou

moc."

"A vyhnaneč?"

Amali se zamračila. "Je jiný, než jsem čekala. Pod těmi uctivými způsoby leží hrdé, rozhněvané srdce. Mezi Tíry na svůj věk příliš zmoudřel a podle toho, co mi lidé zaslechli mezi Skalany, je v něm víc, než se na pohled zdá. Naštěstí jsou jeho cíle shodné s našimi, ale nevěřím mu. Co o něm říká Lia'sidra? Bude jeho přítomnost na překážku?"

"To se zatím nedá říci." Rhaish šel chvíli mlčky a pak se vemlouvavě zeptal: "A co mladý Nyal í Nhekaí? Tak dlouhé putování ti jistě poskytlo příležitost obnovit vaši známost."

Amali zrudla: "Samozřejmě, mluvili jsme spolu. Zdá se, že ho docela zaujala Kliina zrzavá kapitánka."

"Ty žárlíš, talío?" dráždil ji.

"Jak se můžeš ptát?"

"Odpusť." Přitáhl si ji blíž. "Tak omámený tírskou ženou, říkáš? Jak zvláštní! Mohlo by to být užitečné."

"Snad. Myslím, že naše naděje v Kliu byla na místě, pokud dokáže na Lia'sidru udělat stejný dojem jako na mě. Musí!"

Amali zavzdychala a přitiskla si ruku na slabounce vyklenuté břicho, kde rostlo její první dítě. "Při Aurovi, tolik věcí závisí na tom, jestli uspěje. Kéž nás provází Světloňošova přízeň!"

"Jistě," zašeptal a smutně se silně víře mládí pousmál. Příliš často bylo boží vůlí, aby si lidé poradili ve světě sami.

Kapitola 11.

Zabydlování

Když jim Adzriel ukázala dům pro hosty, Aleka se zmocnila slabá úzkost. Proti podvečernímu nebi se zlověstně rýsovala vysoká, úzká budova s jakousi malou, otevřenou konstrukcí nahoře.

Ani vevnitř nenašel nic, co by jeho názor změnilo. Ačkoliv byl dům dobře vybavený a personál tvořili samí usměvaví Bôkthersané, působil šerým a skličujícím dojmem - v ničem se nepodobal vzdušnému pohodlí v Gedre.

Když je Kheeta prováděl domem, Alek se znovu podívil, proč si Aurënfaieové pro všechno na světě myslí, že je tohle místo nádherné - ale nechal si svůj názor pro sebe. Matně osvětlené místnosti se shlukovaly v podivných patrech a byly propojeny úzkými chodbami a ochozy, které se svažovaly ve zneklidňujících úhlech. Vnitřní pokoje neměly žádná okna, zatímco vnější se otvíraly do širokých balkónů a mnohé postrádaly závěsy nebo zástěny, takže nezajišťovaly svým obyvatelům pražádné soukromí.

"Vaši Bash'wai měli zajímavou představu o architektuře," zabručel Alek na Seregila, když v úzké chodbě klopýtl o jakýsi neočekávaný výstupek.

Vnitřní stěny byly ze stejného vzorovaného kamene jako vnější. Alekovi, zvyklému ze Skaly na bohaté nástěnné malby a sochy, připadalo zvláštní, že tu lidé nezanachávali žádný obrazový záznam svého každodenního života.

Větší část přízemí zabírala velká přijímací hala. Malé pokoje za ní byly určeny k soukromému použití. Zcela vzadu bylo několik koupelen a ohromná kuchyň, která měla výhled na obezděný dvůr, náležející ke stájím. Po jeho pravé straně byly stáje a nalevo stála nízká kamenná budova, která posloužila Bečíně turně jako kasárna. Zadní brána vedla do uličky mezi jejich a Adzrieliným domem.

Klia, Torsin a Thero měli pokoje v prvním patře, Alek a Seregil dostali velkou místnost ještě o patro výš. Navzdory barevnému aurěnskému nábytku působila dojmem jeskyně; její vysoký strop se ztrácel ve stínu.

Alek objevil na konci chodby úzké schodiště a vyšel po něm na plochou střechu a ke kamennému osmiúhelníkovému pavilónu, který na ní stál.

Klenuté okenní otvory ve všech osmi stěnách nabízely poutavý výhled do údolí. Ohlazené bloky černého kamene uvnitř pavilónu sloužily jako lavice a stoly. Když tam stál, snadno si dokázal představit původní obyvatele domu, jak sedí a těší se večerním chladem. Na okamžik téměř slyšel ztracenou ozvěnu hlasů a kroků i hudbu vyluzovanou neznámými nástroji.

Překvapilo ho šoupaní kůže o kámen. Rozhlédl se kolem sebe a spatřil Seregila, který se na něj zubil ode dveří.

"Sníš s otevřenýma očima?" zeptal se a přešel k oknu směřujícímu k domu Adzriel.

"Asi ano. Jak se tahle věc jmenuje?"

"Kolos."

"Mám pocit, že tu straší."

Seregil položil Alekovi ruku kolem ramen. "A taky ano, ale není se čeho bát. Sarikali je dřímající město a občas mluví ze spánku. Pokud budeš dostatečně dlouho naslouchat, můžeš ho i zaslechnout." Pootočil ho a ukázal na malý balkón téměř na vršku sestřina domu. "Vidíš to okno vpravo nahoře? Tam byl můj pokoj. Sedával jsem v něm celé hodiny a jen tak naslouchal."

Alek si představil neklidného šedookého chlapce, kterým Seregil musel být, s bradou opřenou o jednu ruku, jak naslouchá cizí hudbě prosakující z nočního vzduchu. "Tehdy jsi je slyšel?"

Seregil ho pevněji objal kolem ramen. "Ano," zašeptal a na kratičkou chvíli vypadal zamyšleně, jako to zapomenuté dítě. Sotva však Alek stihl postřehnout jeho city, byl Seregil zpět ve svém škádlivém já. "Přišel jsem ti říci, že koupelny jsou připraveny. Sejdi dolů, hned jak budeš hotový."

A byl pryč.

Alek zaváhal, naslouchal, ale slyšel jen povědomý shon svých druhů, kteří se tu zabydlovali.

* * *

Beka odmítla místnost v hlavní budově a dala přednost malému bočnímu pokoji v kasárnách.

"Co jsme dorazili, ještě jsem neviděla pořádné opevnění," zabručela Mercalle, když si celé místo prohlédla.

"Rád bych věděl, co se stalo s lidem Bash'wai," podotkl Braknil. "Kdokoliv mohl přijet a uchvátit to tady."

"Nejsem o nic šťastnější než vy, ale nedá se nic dělat," prohlásila Beka. "Zapalte strážní ohně, důkladně to tu

prohlédněte a ke všem vchodům postavte strážce. Všichni budou mít službu střídavě na stráži, při doprovodu Klii a pak volný čas. Tak by se neměli začít příliš rychle nudit."

"Pro ty, co budou mimo službu, použijeme standardní postup pro města," řekla Mercalle. "Nejméně tři ve skupině, starší dohlédnou na nováčky a budou je několik prvních dnů, než uvidíme, jak vřele jsme tu ve skutečnosti vítáni, držet poblíž domu. Soudě podle některých Aurēnfaiēu, které jsem dnes viděla, se pravděpodobně schyluje k menším pěstním šarvátkám."

"Dobře řečeno, seržantko. Dejte všem na vědomí, že pokud dojde k nějakým potížím s 'faiei, velitelka Klii si přeje, aby nikdo nevytáhl ocel - ledaže by měl přijít o život. Je to jasné?"

"Jasně jako facka, kapitánko," ujistil ji seržant Rhylin. "Lepší politika je dostat ránu než udeřit."

Beka si povzddechla. "Doufejme, že k ničemu podobnému nedojde. Máme už dost nepřátel za mořem."

Vešla do dlouhého hlavního sálu kasáren a našla tam Nyala, jak ukládá svůj skromný ranec vedle jedné z pryčů.

"Takže se uložíte s námi?" řekla a ucítila pod hrudní kostí další podivné zachvění.

"Neměl bych?" zeptal se a nejspíše znovu sáhl pro ranec.

Koutkem oka zahlédla Kallase a Steba, jak si vyměňují znalecké úšklebky. "Stále vás potřebujeme, samozřejmě," odpověděla stroze. "Musím zvážit, kam vás přidělím, teď, když se budeme rozdělovat. Snad mi paní Adzriel najde jednoho či dva další tlumočníky. Nemůžete přece být na několika místech najednou, že?"

"Udělám, co budu moci, abych to dokázal, kapitánko," odpověděl a mrkl na ni. Jeho úsměv však povadl, když dodával:

"Možná bude nejlepší, když se dnešní večerní slavnosti nezúčastním. Bōkthersané se o vás i vaše lidi dobře postarají."

"Proč se nechcete zúčastnit?" otázala se překvapeně. "Bydlíte tady, v Adzrielině tupě. Jsem si jistá, že vás ve svém domě uvítá."

Ra'basi zaváhal. "Můžeme si promluvit v soukromí?"

Beka ho uvedla do své boční místnosti a zavřela dveře. "V čem je problém?"

"Nejsou to Bōkthersané, kdo nepřivítá mou přítomnost, kapitánko, ale Akhendi. Přesněji řečeno, jejich khirnari, Rhaish i Arlisandin. Víte, Amali a Yassara a já jsme byli nějakou dobu milenci, než se za něj provdala."

Novinka ji zasáhla jako rána do žaludku. Co to se mnou je? Sotva ho zná! zauvažovala ve snaze zůstat klidná. Náhle si však s nemilosrdnou jasností vybavila, že si během jízdy z Gedre Nyal udržoval od Amali odstup, i když byl ke všem ostatním tak přátelský, a jak se vytratil, když se u Vhadäsoori objevil její manžel.

"Ještě ji milujete?" Jen co to dořekla, přála si vzít svá slova zpět.

Nyal odvrátil oči a smutně, plaše se usmál. "Lituji její volby a vždy se budu považovat za jejího přítele."

Tak tedy ano. Beka si přeložila ruce a vzdychla: "Muselo to být nepříjemné - být takto náhodně svedeni dohromady."

Nyal pokrčil rameny. "Bylo to už dávno a většina lidí souhlasila, že si zvolila moudře. Ale její manžel je žárlivý, jak už staří muži bývají. Raději zůstanu dnes večer tady."

"Tak tedy dobře." Když se otáčel, aby odešel, z náhlého popudu mu položila ruku na rameno. "A děkuji, že jste mi to řekl."

"Nu, myslím, že by to bylo nezbytné, dříve nebo později," zamumlal a zmizel.

U Sakorova Plamene, přišla jsi o rozum? spílala si v duchu Beka, když si to rázovala malým pokojem tam a zpátky. Sotva ho znáš a sníš o něm jako žárlivá služka z kuchyně. Až tahle mise skončí, už ho nikdy neuvidíš.

Ano, ale ty oči, a ten hlas! bouřlivě odpovídal její srdce.

Je to Ra'basi, přes všechno cestování, namítla. Podle všech zpráv bude jeho klan nejspíš podporovat Virésse. A Seregil Nyalovi zjevně nedůvěřoval, ačkoliv to nevyslovil.

"Příliš mnoho měsíců bez muže," zabručela Beka nahlas. To se dalo snadno napravit - a bez všech těch potíží s láskou.

Trpká zkušenost ji naučila, že láska je přepych, který si nemůže dovolit.

* * *

Alek a Seregil, čerstvě vykoupání a učesaní, scházeli dolů, aby se s ostatními setkali v hlavní síni.

Jakmile však došli do prvního patra, Seregil se zastavil. "Cítil bych se lépe, kdybychom byli tady dole, blíže Klie," poznamenal a přešel stáječící se chodbou k ostatním pokojům pro hosty. Na opačné straně bylo schodiště s oknem do zadního dvora. "Pokud si vzpomínám, vedou tyhle schody do kuchyně," řekl a vydal se po nich dolů.

Prošli kolem košů se zeleninou a pozdravili kuchaře, kteří je poslali chodbou do hlavní haly v přední části domu. Klii, Kheeta a Thero už tam byli, usazení vedle příjemně hřejícího krbu.

"To je zlé, mít tu Akhendi hned první večer..." vykládal Thero Kheetovi, když je však zahlédl, umlkl.

"Je nezbytné zachovat pohostinnost," zamumlal Kheeta taktně a s pochopením se na Seregila podíval. Alekovými útroby projelo nepříjemné zachvění. Třebaže se tihle dva neviděli čtyřicet let, zůstalo mezi nimi nepopiratelné spojení. "Samozřejmě," odpověděl Seregil a odsunul věc stranou. "Čekáme na lorda Torsina?"

Mění téma stejně rychle jako vždycky, pomyslel si Alek.

"Měl by tu být každou chvíli," řekla Klii. Vzápětí se v zadní chodbě ozvalo hlaholení.

"I kapitánka Beka," dodala princezna a mrkla na ně.

Za okamžik vešla Beka, oděná v hnědých sametových šatech. Rozpuštěné vykartáčované vlasy se jí leskly, a dokonce si vzala i zlaté náušnice a náhrdelník. Slušelo jí to, ale podle toho, jak se tvářila, si to nemyslela. Těsně za ní vešla seržantka Mercalle, a když viděla, jak je Beka nesvá, široce se usmála.

"Není divu, že vám vaši jezdci provolávali slávu," zvolal Kheeta. "Málem jsem vás nepoznal."

"Adzriel vzkázala, že mne zvou také," vysvětlila Beka, začervenala se a ometla si ze šatů jakési imaginární smítko.

Vzhlédla, spatřila, jak na ni Alek a Thero hledí, a naježila se. "Co civíte? Už jste mě přece v šatech viděli."

Alek s čarodějem si vyměnili ostýchavé pohledy. "Ano, ale to už je dávno."

"Vypadáte velmi - pěkně," zariskoval Thero, ale odměnou mu byl jen temný pohled.

"Opravdu, kapitánko," zachichotala se Klia. "Důstojník na vzestupu si musí poradit v salónu stejně jako na poli. Mám pravdu, seržantko?"

Pozornost se obrátila k Mercalle: "Ano, má paní, jenže tato válka zřídka dává mladým důstojníkům příležitost k něčemu jinému než k boji."

Hlavním schodištěm sestoupil Torsin a souhlasně na Beku kývl. "Děláte čest své princezně i své zemi, kapitánko."

"Děkuji vám, můj pane," odpověděla Beka a trochu roztála.

Adzrielino pozvání zahrnovalo veškeré Kliiny společníky. Cestou na slavnost byli všichni v povznesené náladě, dokonce i Seregil.

"Je čas, abyste poznali mou rodinu," řekl, a když Beku i Aleka objal kolem ramen, každého jednou rukou, měl na tváři svůj křivý úsměv.

Adzriel je přivítala s manželem a sestrou po boku. "Vítejte, konečně vítejte, a kéž na vás svítí Aurovo světlo," radovala se a postupně si se všemi podala ruku. Seregil a Alek dostali hlasité polibky na obě líc. Slovo "bratr" zůstalo nevysloveno, ale zdálo se, že se vznáší ve vzduchu jako duch Bash'wai.

"Akhendi a Gedre už jsou tady," řekla jim Mydri, když procházeli několika elegantními komnatami na velký dvůr vzhůru.

"Amali jste velmi zaujala, Klio. Od chvíle, kdy přišla, o ničem jiném nemluví."

Dům Seregilovy sestry byl větší a připadal Alekovi přívětivější, jako by během staletí, kdy ho rodina obývala, drsný kámen získal něco z jejich vlastní vřelosti.

Na širokém kamenném pódiu nad zarostlou zahradou stály nízké dvoumístné pohovky pro nejvýše postavené hosty. Byly rozmístěny tak, aby mohli při večeři sledovat měsíc vycházející nad věžemi Sarikali. Alek napočítal dvacet tři lidí v barvách Bôkthersy a jeden a půlkrát tolik hostů z Akhendi a Gedre. Jezdci, kteří doprovázeli Kliu průsmykem, byli usazeni v zahradě, u dlouhých stolů mezi závěsemi voňavých, trychtýřovitých bílých květů. Radostně volali na Urgazhi a dělali jim mezi sebou místo.

Amali už půvabně seděla vedle svého manžela. Během dlouhé jízdy se k Seregilovi nechovala nijak vřele, a ani teď se nezdálo, že by roztála. Alek byl rád, že ho usadili dál od ní, blízko Adzriela a khimariho Gedre.

Jakmile se však posadil vedle Seregila, se zájmem si prohlédl khimariho Akhendi. Rhaish i Arlisandin seděl a jednou rukou lehce objímal svou ženu, zjevně potěšený, že je po tak dlouhé době zase s ní. Podíval se na Aleka a usmál se.

"Amali mi říkala, že jste byl tím, kdo jim cestou přes průsmyk přinesl štěstí?"

"Prosím? Ach, tohle." Alek zvedl ruku k otisku dráčka kousnutí na uchu. "Ano, můj pane. Bylo to poněkud překvapující."

Rhaish se na Seregila překvapeně podíval. "Myslel bych, že jste svému příteli o podobných věcech všechno vyprávěl."

Alek, který seděl dosti blízko Seregila, vycítil jeho napětí; pochyboval však, že by si ho všiml někdo jiný. "Byl jsem velmi nedbalý, ale vzpomínky mi vždy připadaly - bolestné."

Rhaish vztáhl ruku, jako by mu žehnal. "Kéž je pro vás doba strávená zde lékem," řekl laskavě.

"Děkuji vám, khimari."

"Musíte se posadit ke mně jako nejtěsnější host, Beko a Kari," vyzvala Mydri Beku a ukázala na volné místo vedle sebe. "Vaše rodina přijala našeho - přijala Seregila mezi sebe. Klan Cavishů bude u krbu Bôkthersy vždy vítán."

"Doufám, že jednoho dne budeme moci prokázat našim lidem stejnou pohostinnost," odpověděla Beka. "Seregil je našim velkým přítelem a mnohokrát zachránil mému otci život."

"Obvykle proto, že jsem ho předtím dostal do nesnází," dodal Seregil a rozesmál spoustu hostů.

Zatímco je Adzriel vzájemně představovala, sloužící přinesli podnosy s jídlem a vínem. Alek se ve jménech brzy přestal orientovat, se zájmem však registroval různé Bôkthersany. Mnozí byli představeni jako bratrance či sestřenice; toto slovo často naznačovalo spíše citová než krevní pouta. Ukázalo se, že jedna z nich je Kheetova matka - tmavooká žena, která Alekovi připomínala Kari Cavishovou.

Přísně namířila prst na Seregila: "Zlomil jsi nám srdce, haba, ale jen proto, že jsme tě tolik milovali." Pak ho objala a přísný pohled ustoupil slzavému úsměvu. "Je báječné znovu tě vidět v tomto domě. Kdykoliv přijď do kuchyně a já ti upeču kořeněné koláčky."

"Přinutím tě tenhle slib dodržet, teto Malli," odpověděl Seregil chraplavě a políbil ji hřbety rukou.

Alek věděl, že se dívá na odlesky minulosti, kterou nesdílel. Když však cítil, jak mu začíná svírat srdce stará známá bolest, ucítil Seregilovy dlouhé prsty na svých vlastních. Tentokrát Seregil pochopil a nabídl mu němou omluvu. Jídlo začalo neformálně několika lehkými předkrmy: kousky kořeněného masa či sýra zabalenými v pečivu, olivami, ovocem, pestřími kvítky jedlé zeleně a květin.

"Turab, bôktherská specialita," řekl číšník, když plnil Alekův pohár pěnivým načervenalým pivem.

Seregil cinkl svým pohárem o Alekův a zašeptal: "Můj talí."

Když se Alek zadíval přes okraj sklenice příteli do očí, spatřil v nich podivnou směs radosti a smutku.

"Rád bych od vás slyšel něco o té válce, kapitánko," řekl Adzrielin manžel, Säaban i Irais, když bylo podáváno maso. "I od vás, Klio a Idrilain, pokud to není příliš nepříjemné téma. Mnozí z Bôkthersy se připojí k vašim šikům, pokud Iia'sidra svolí." Z obav zračících se v Adzrielině tváři Alek usoudil, že Säaban možná bude jedním z nich.

"Čím více poznávám váš lid, tím více mne udivuje, proč by měli riskovat životy v cizí válce," odpověděla Beka.

"Ne všichni by šli," připustil. "Ale jsou takoví, kteří by se raději utkali s Plenimarskými teď, než aby později bojovali proti nim i Zengatským na naší vlastní půdě."

"Potřebujeme každou pomoc," řekla Klia. "Ale teď prosím odsuňme chmurné záležitosti stranou a mluvěme o radostnějších věcech."

Jak večer pokračoval a turab tekla, stočil se rozhovor ke vzpomínkám na Seregilovo dětské hrdinství. Kheeta i Branin

vyprávěl spoustu příběhů a Aleka překvapilo zjištění, že je Kheeta vlastně o několik let starší než Seregil. Jeho druh si k němu přisdl a vyprávěli si historky. Alek si prohlížel je i ostatní a pokoušel se pochopit dlouhý život 'faieů, který měl sdílet i on. Adzriel a jejímu manželovi, jak věděl, bylo asi sto deset, což byla mezi Aurēnfaiei nejlepší mladá léta. Nejstarší host, Gedre jménem Corim, prožíval třetí století života a alespoň na první pohled nevypadal starší než Micum. Jsou to oči, pomyslel si Alek. V očích staršího 'faie byl klid, jako by je poznamenaly znalosti a moudrost dlouhého života - Kheeta v nich ještě nic takového neměl. Ale Seregil - měl staré oči v mladé tváři, jako by toho viděl příliš mnoho příliš brzy.

A taky že ano, alespoň za dobu, co ho znám, uvažoval Alek. Než se setkali, Seregil už prožil celý lidský život a viděl jednu lidskou generaci stárnout a umírat. Udělal si jméno, zatímco jeho přátelé z dětství stále pomalu dospívali. Když ho viděl tady, mezi vlastními lidmi, poprvé si uvědomil, jak mladý jeho přítel vlastně je. Co vidí Aurēnfaieové, když se na něj dívají?

Nebo na mne?

Seregil pohodil hlavou, rozesmál se a na chvíli vypadal stejně nevinný jako Kheeta. Bylo báječné ho takto vidět, Alek však nedokázal potlačit temnou myšlenku, že takový mohl být, kdyby se nikdy nevydal do Skaly.

"Jsi vážný jako Aurova sova, a stejně mlčenlivý," podotkla Mydri, sedla si vedle něj a vzala ho za ruku.

"Pořád se pokouším uvěřit, že jsem doopravdy tu," odvětil Alek.

"I já," řekla a její přísné rysy znovu změkly neočekávaně vřelým úsměvem.

"Může být někdy vypovězení zrušeno?" zeptal se Alek šeptem.

Mydri si povzdechla. "Stává se to, obzvlášť u někoho tak mladého. Nicméně rozprava by musela začít na žádost khimariho klanu Haman, což není příliš pravděpodobné. Hamani jsou čestní, ale hrdí způsobem, který rodí hořkost. Starý Nazien není výjimkou. Stále se rmoutí nad ztrátou vnuka a neschvaluje Seregilův návrat."

"U Světla, vy jste ale ponurý pár," zavolal na ně Seregil a Alek si uvědomil, že je jeho druh opilý - což bylo u Seregila něco mimořádného.

"Opravdu?" odsekla Mydri a v očích se jí zaleskla výzva. "Pověz, Aleku, umí Seregil stále tak pěkně zpívat?"

"Jako bard," řekl jí Alek a škádlivě na něj mrkl.

"Zapívej nám!" naléhala Adzriel, která je slyšela. Na její pokyn přinesli sloužící cosi velkého a plochého, zabaleného ve vzorovaném hedvábí. Adzriel předala balík Seregilovi.

Usmál se a rozbalil ho. Byla to harfa, jejíž tmavé dřevo bylo vyleštěné častým užíváním.

"Schovávali jsme ji pro tebe, celé ty roky," řekla mu Mydri, když si ji opřel o hrud' a přeběhl prsty po strunách.

Vybrnkal prostý nápěv, který na tvářích jeho sester vyloudil smutný úsměv, pak pokračoval složitější písní. Prsty mu běžaly po strunách, jak melodie střídala melodii. I když byl opilý a vyšel ze cviku, hrál krásně.

Po chvíli se odmlčel a pak spustil nařikavou píseň vyhnance, kterou Alekovi zazpíval, když mu poprvé vyprávěl o Aurēnenu.

"Má láska se halí do splývavé zeleně a měsíc má za korunu.

A vše kolem svazují řetězy tekoucího stříbra. Její zrcadla oblohu odráží.

Ó, toulat se tvým splývacím pláštěm zeleně pod světlem měsíce, jenž tě vždy korunuje.

Napiji se ještě z tvých stříbrných řetězů a popluji znovu tvými zrcadly oblohy?"

"Opravdu hlas barda," pravil Säaban a otřel si lemem rukávu oči. "Máš velikou schopnost pohnout city - doufám ale, že znáš i radostnější melodie."

"Jen pár," odpověděl Seregil. "Aleku, zpívej mi druhý hlas k 'Pěkně vstává milý můj'."

Skalská píseň byla vřele přijata a vzápětí se jako na povel vynořily další nástroje.

"Kde je Urien?" zeptal se Seregil a pošilhával do zahrady na vojáky. "Někdo by měl tomu chlapci podat loutnu!"

Návrh prorazil zamlklost Urgazhi. Přátelé skoro vynesli rdícího se hudebníka dopředu a začali se dožadovat oblíbených balad, jako by byli v zájezdním hostinci.

"Pro čest decurie, jezdců!" zavelela Mercalle s hranou vážností.

Urien přijal aurēnskou loutnu a obdivně ji pohladil po klenutém dně korpusu.

"Pro čest turmy," řekl a udeřil do strun. "Tahle píseň pochází z doby, kdy jsem k Urgazhi ještě nepatřil."

Říkají: Vlčí duchové a takoví i jsme.

Na nepřitele pod hvězdou morovou táhneme, bojujeme a pálíme hluboko v zápolí, kapitánka je odvážná, jdeme, kam nám zavele.

Čelila smrti, démonům i kouzlům prokletým, tam na tom místě děsivém, pod sluncem ztraceným.

Černé štíty Plenimarských tvořily celý les, až Mardus, jejich vévoda, ve vlastní krvi kles.

Alek zděšeně sledoval, jak Seregilovi zamrzl úsměv na tváři a Thero zbledl. Tohle byla jedna z balad vychvalujících dřívější hrdinství Urgazhi - mluvila o Nysanderově smrti. Naštěstí se okamžitě ozvala Beka.

"Dost, dost!" zaprosila a zamaskovala znepokojení komickým úšklebkem. "U Čtveřice, Uriene, proč jsi ze všech ponurých, otřepaných balad vybral zrovna tuhle? Zapívej nám 'Tvář Illiora nad vodami', ať uctíme naše dobrotivé hostitele."

Zklamaný jezdec přikývl a začal melodii, dokonale předváděje každou kudrlinku. Seregil se vrátil k Alekovi.

"Vypadáš, jako bys uviděl ducha. Jsi v pořádku?" zašeptal, jako by se ho předchozí píseň vůbec nedotkla.

Alek přikývl.

Píseň skončila a Kheeta nabídl harfu Klie.

"A co vy, má paní?"

"Och ne! Mám hlas jako vrána. Thero, neslyšela jsem tě zpívat jakousi baladu po našem vítězství u Křižovatky dvou koní?"

"Tehdy jsem trochu moc pil, má paní," odpověděl čaroděj a jeho hubené tváře zčervenaly, jak se na něj upřely všechny oči.

"Nestyd'te se!" zvolal seržant Braknil. "Slyšeli jsme vás zpívat i za střízliva, na palubě Zyrrii."

"Niméně naši hosté by možná dali přednost malé ukázce magie Třetí Orěsky," namítl Thero.

"Výborně," zasmála se Mydri.

Thero vytáhl váček jemného bílého písku a rozsypal ho do kruhu na zem před pohovky. Vytáhl křišťálovou hůlku a načrtl nad pískem řadu světélkujících znaků. Místo úpravných sestav, které čaroděj obvykle vytvářel, však symboly narostly, vybouřily se a vzápětí vybuchly s takovou silou, že rozházely písek a na všech stranách zpěvrcely poháry s vínem. Thero s překvapeným výkřikem upustil hůlku a strčil si prsty do úst.

Alek se dusil smíchy; obvykle rezervovaný čaroděj vypadal jako kočka, které zrovna ujely nohy na ledě, zklamaný a rozhodnutý získat svou důstojnost zpět, než si toho někdo všimne.

"Omlouvám se!" zvolal zděšeně. "Já - neumím si představit, co se stalo."

"To je má chyba. Měla jsem vás varovat," ujišťovala ho Adzriel a zjevně se snažila nesmát. "Tady se musí čarovat s nejvyšší opatrností. Moc Sarikali se připojuje k naší vlastní a kouzla jsou pak někdy nepředvídatelná. Jak se zjevně stalo i ve vašem případě."

"Už rozumím." Thero se shýbl pro hůlku a zastrčil ji za opasek. Po chvíli přemýšlení rozhodl další písek a zkusil kouzlo předvést znovu; tentokrát kreslil znaky jen prsty. Vzor visel ve vzduchu pár stop nad zemí, pak splynul v plochý disk stříbrného světla, velký jako servírovací mísa. Přidal další symbol a na hladkém povrchu se začaly objevovat lesklé barevné skvrnky. Pak se objevilo miniaturní město ležící nad miniaturním přístavem.

"Nádherné!" zvolala Amali a naklonila se, aby mohla obdivovat jeho výtvar. "Co je to za místo?"

"Rhíminee, má paní," odpověděl.

"Ta rozlezlá šedočerná obludnost je Královský palác, můj domov," suše podotkla Klia. "Zatímco tahleta krásná bílá stavbička, ta s těmi lesklými kopulemi a věžemi, to je Dům Orěsky."

"Navštívila jsem ho, když jsem byla v Rhíminee," řekla Adzriel. "Pokud si vzpomínám, skalští čarodějové byli původně roztroušení po celé vaší zemi, někteří žili osaměle, jiní ve službách různých šlechtických domů."

"Ano, má paní; tomu říkáme Druhá Orěska. Když bylo zničeno staré hlavní město, Ero, královna Tamír založila Rhíminee a uzavřela spojenectví s největšími čaroději těch dnů; tak vznikla Třetí Orěska. Pomohli jí vystavět město i jiné divy; na oplátku je obdařila svou přízní a darovala jim půdu pro Dům Orěsky."

"Je tedy pravda, že jsou ti z vás, kdo mají magické schopnosti, drženi odděleně od ostatních?" zeptal se nějaký Akhendi.

"Ne, vůbec ne," odpověděl Thero. "Prostě jsme tak odlišní uměním magie a účinky, které na nás má - žijeme podobně dlouho, jako vy, ale cenou je neplodnost -, že je dobré mít útočiště, místo, kde můžeme žít a sdílet mezi sebou své vědomosti. Po čarodějích se nezádá, aby tam bydleli, ale mnozí se k tomu sami rozhodnou. Já jsem tam strávil většinu života, ve věži mého učitele, Nysandera i Azusthy. Ujišťuji vás, že jsou čarodějové ve Skale velmi vážení."

"Ale není pro vás smutné být odříznutí od přirozeného běhu života vlastních lidí?" vyptával se dál stejný Akhendi.

Thero se zamyslel a pokrčil rameny. "Ne, vlastně ne. Nikdy jsem jiný život nepoznal."

"Rhaish a já jsme vaše město navštívili jako chlapci," řekl Riagil i Molan Klie. "Zúčastnili jsme se svatby vašich předků, Corrutha i Glamiena a Idrilain I. Tehdy nás vzali na prohlídku vašeho Domu Orěsky. Pamatuješ se, Rhaishi, na tu čarodějku, co nám předváděla kouzla?"

"Myslím, že se jmenovala Oriena," odpověděl khirnari klanu Akhendi. "Bylo to překrásné místo, v zahradách vládlo věčné jaro a na podlaze byla velká mozaika znázorňující Aurova draka. Královský palác byl mnohem tmavší, s mohutnými zdmi, jako nějaká pevnost."

"Což jen dokazuje, že královna Tamír měla mezi své stavitele přizvat ještě více čarodějů," podotkla Klia s úsměvem.

"Ráda bych tuhle Třetí Orěsku viděla," řekla Amali.

"S radostí, má paní, ačkoliv teď je méně šťastným místem, než bývala dříve." Thero vyslovil rychlý příkaz a obraz města byl nahrazen pohledem na zahrady Orěsky. Bylo vidět několik postav v rouchách, místo však vypadalo podivně opuštěně. Obraz se posunul a Alek poznal výhled na centrální atrium z balkónu u dveří Nysanderovy věže. Části dračí mozaiky byly po útoku Marda a jeho nekromantů ještě stále poškozené. I zde bylo méně lidí, než si Alek pamatoval z doby, kdy tam pobýval on.

"Takhle vypadá teď?" zeptal se tiše Seregil.

"Ano." Thero znovu změnil obraz a ukázal jim Seregilovu vilu na ulici Kol.

"Můj skalský domov," vysvětlil Seregil s náznakem ironie.

Alek byl zvědavý, co by asi viděli, kdyby Thero vyvolal obraz jejich skutečného domova. Byla zčernalá sklepní jáma stále na místě, nebo už stálo nad troskami něco nového?

"Umím podobné kouzlo," řekl Säaban. Sluha mu přinesl velkou stříbrnou mísu postavenou na trojnožce. Säaban ji naplnil vodou a lehce do ní foukl. Hladina se na okamžik zčeřila, pak se vyjasnila a poskytla jim pohled na zelené lesy pod sněhem pokrytými vrcholky. Na kopci nad širokým jezerem ležela bílá sprška propojených kamenných budov podobná khirnariho domu v Gedre, ale mnohem rozlehlejší a propracovanější. Město se roztahovalo po svahu až k vodě. Na kraji lesa stál v hájku bělostných bříz chrám se sloupovím a jeho kopule se leskla ve slunci, které scénu

zaplavovalo.

"Bôkthersa!" vydechl Seregil. "Tolik jsem toho zapomněl."

Obraz zmizel a obsluha dolila turab. Seregil si zhluboka přihnul.

"Viděli jsme kousek magie Akhendi, když jsme projížděli vašim fai'thast, khimari," řekla Klia Rhaishi í Arlisandinovi, zvedla levé zápěstí a ukázala mu vyřezávaný lístek, který na něm měla přivázaný.

"Jsou to amulety, že?" zeptal se Thero, který měl podobný.

"Velmi dobře," přitakal khimari a pokýval hlavou. "Kouzlo je obsaženo nejen v přívěsku, ale i v samotném náramku. Jedno bez druhého neúčinkuje."

"Je-li to dovoleno, rád bych se dozvěděl, jak jsou vytvořeny. Ve Skale tento druh neznáme."

"Ale jistě! Mezi mými lidmi je to vcelku běžné umění, ačkoliv někteří ho ovládají lépe než ostatní." Rhaish se otočil k manželce. "Talío, ty takové věci umíš. Máš materiál?"

"Nosím ho všude s sebou." Amali si přisedla k čaroději a z váčku u opasku vytáhla svazek tenkých kožených řemínků.

"Stačí prostě znát vzory," vysvětlila. Jediným plynulým pohybem protáhla šňůrky rukou a vytvořila krátkou, spleť protkanou stuhou, mnohem složitější, než jaké Skalané dosud viděli. "Druhý průchod přidá amulet, podle potřeby toho, kdo jej má nosit." Vytáhla malý váček a vysypala si na klín sbírku malých dřevorezů. Na chvíli se na Thera zahleděla a pak vytáhla jednoduchou, zašpičatělou destičku s vyřezaným symbolem oka. "Pro moudrost," řekla mu, přidala ke tkanině kouzlo a uvázala ho čaroději kolem zápěstí.

"Té nemůže mít člověk nikdy dost," zasmála se Klia.

Amali rychle vytvořila další náramek a podala jí ho, tentokrát s ptačím kouzlem velmi podobným těm, které měli Alek a Torsin. "To je prosté vázací kouzlo. Upozorní vás, pokud vám někdo bude přát něco špatného."

"Mnohokrát se mi hodil," poznamenal Torsin a ukázal Klíe svůj náramek. "Přál bych si, aby je uměli dělat i čarodějové Orěsky."

"Můžete mi říci, k čemu jsou tyhle?" zeptala se Klia a ukázala Amali kouzlo s lístkem a další, se žaludem navlečeným na několika zkroucených šňůrkách. "Nerozuměla jsem té ženě, která je vytvořila, ani slovo."

Amali si je prohlédla a usmála se. "Tohle jsou spíše cetky nebo talismany pro štěstí než kouzla, ale byly darovány s milujícím srdcem. Lístek je pro dobré zdraví; žalud symbolizuje plodné lůno."

"Lístek budu nosit, ale ten druhý si raději nechám na později." Klia si odvázála kouzlo s žaludem a odložila ho stranou.

"Říkáte, že tohle kouzlo ovládají jen Akhendi?" zeptal se Thero a se zájmem si prohlížel náramek na vlastním zápěstí.

"Ostatní se občas dokáží naučit pár triků, ale kouzla s uzly, tkaním nebo vázáním jsou darem našeho klanu." Amali mu podala několik řemínků. "Chcete to vyzkoušet?"

"Ale jak?" zeptal se.

"Prostě myslte na někoho tady a přejte si, aby se řemínky protkaly pro něj."

Po několika neúspěšných pokusech dokázal Thero zauzlovat dva řemínky do zmatené zmrzáky.

Rhaish se zasmál. "Dobrá, snad potřebujete cvičit. Dovolte mi, abych vám předvedl něco náročnějšího."

Sešel do zahrady a vrátil se s hrstí kvetoucí vinné révy. Stáhl si z prstu zlatý prsten, provlékl jím několik úponků a pak je stiskl v dlaních. Před jejich očima se vinná réva proměnila ve zlato, jemné kvítky a lístky se třpytily jako překrásné zlatnické dílo. Rhaish ji spleť do věnečku a daroval ho Klíe.

"Je překrásný!" zvolala a dala si ho na hlavu. "Musí to být nádherné, stvořit takovou krásu s takovou lehkostí."

"Ach, nic není tak snadné, jak vypadá. Skutečné kouzlo spočívá v umění skrýt námahu."

Rozhovor nad vínem jen tak těkal, jako by se všichni sešli pouze proto, aby si užili prostých potěšení večera. Klia je však brzy jemně zavedla zpět k jejich záležitosti.

"Ctění přátelé, lord Torsin í Xandus mi popsal své dojmy z postoje Iia'sidry, co se týče našeho příjezdu. Bylo by velmi zajímavé vyslechnout i vaše myšlenky."

Adzriel si dlouhými prsty poklepala na bradu, zvažujíc otázku, a Aleka znovu udeřilo do očí, jak výrazně se podobá svému bratru.

"Ještě je příliš brzy," odvětila. "Můžete si být jistá podporou Bôkthersy a Akhendi i odporem Virésse, mnozí se však dosud nerozhodli. Vaším cílem je získat vojenskou pomoc pro vaši bojující zemi. Nicméně k tomu, co žádáte, je potřeba zrušit Edikt o izolaci, což vás bezděky zaplétá do sporu, který nás bolí už několik let."

"Nemusí," namítla Klia. "Jeden otevřenější přístav - to je vše, oč žádáme."

"Jeden přístav nebo tucet; na tom nesejde," řekl Riagil. "Khatme a jejich stoupenci chtějí zabránit všem cizincům ve vstupu na aurěnskou půdu. Pak je tu Virésse: Ulan í Sathil bude proti jakémukoliv změně, která by ohrozila jeho monopol na lodní spojení se severem."

"A ti, co se musí spoléhat na jeho dobrou vůli, aby u něj mohli prodávat své zboží, si nemohou dovolit mu vzdorovat," dodal khimari klanu Akhendi a tvář mu potměla zlostí. "Ať uděláte cokoli, nepodceňujte Ulanu í Sathila."

"Dobře si ho pamatuji z vyjednávání se Zengatskými," ozval se Seregil. "Okouzlit by i kámen, ale za uhlazenými způsoby ukrývá vůli a trpělivost draka."

"Během let jsem se s jeho vůlí mnohokrát dostal do sporu," podotkl Torsin s žalostným zasmáním.

"Kdo jsou jeho nejspolehlivější spojenci?" zeptal se Thero.

Adzriel výmluvně pokrčila rameny. "Bezpochyby Goliníl a Lhapnos. Goliníl kvůli pokrevnímu svazku."

"A Lhapnos, protože by zaručeně přišel o cenné obchodní cesty, kdyby se otevřel přístav Gedre. Zboží ze severu Aurěneny by pak nemuselo být převáženo po jejich velké řece a kolem pobřeží do Virésse, ale putovalo by kratší cestou přes naše hory," dodal Rhaish í Arlisandin.

"To je pravda, ale pořád si myslím, že největší překážku tvoří sám Edikt," řekla Mydri.

"Ale ten byl ustanoven kvůli vraždě lorda Corrutha, ne?" zeptal se Alek. "Seregil a já jsme zjistili, kdo ho zabil. Nebyla

tím čest - atui - obnovena?"

Mydri smutně zavrtěla hlavou. "Ta vražda nebyla pravou příčinou Ediktu, ale jen záminkou. Od dob prvního setkání Tírů a Aurēnfaieů jsou mnozí z naší rasy proti jakémukoliv míšení s Tíry. Pro některé je to záležitost atui, jiní, jako Khatme, tvrdí, že je to Aurova vůle. Ve skutečnosti jde prostě o snahu uchovat náš druh."

"Chcete říci, že jsou proti vzniku ya'shel, jako jsem já?" optal se Alek.

"Ano, Aleku i Amaso. Ačkoliv se podobáš 'faieům, tvé roky ubíhají jinak - to je vidět už ze skutečnosti, že jsi v devatenácti letech téměř dospělý muž. Až budeš starší, tvé dospívání se zpomalí, ale podívej se na Seregila a Kheetu; jsou třikrát starší než ty, ale ještě ne tak dospěli. Nejsi ani Aurēnfaie, ani Tírfaie, ale směsicí obou ras. Někteří cítí, že takovým míšením více ztratíme, než získáme."

Ale já myslím, že nejvíc starostí jim dělají skalští čarodějové," pokračovala a podívala se na Thera. "Skalští čarodějové si říkají Třetí Orěska. První Orěska je má vlastní rasa. Smísením krve získali vaši lidé magii, která se však během let změnila. Neplodnost je jenom částí té změny. Někteří z vás mohou na velkou vzdálenost přesouvat věci, a dokonce i lidi, a rovněž číst myšlenky, což je zde přísně zakázáno. Také jste ztratili léčitelskou moc." Mydri se dotkla tetování na své tváři. "Ta zůstala jen kněžím jiných bohů."

"Drysiánům," řekl Seregil.

"Ano, drysiánům. Zdá se, že jediné stopy tohoto daru se objevují mezi Plenimarskými, kteří vzali Aurův dar, smísili ho s temnými kulty Seriamai a vytvořili nekromancii, zvrhlé léčitelství."

To všechno se probíralo už velmi dávno," vysvětlovala Adzriel. "Corruthovo zmizení bylo jen poslední kapkou, která způsobila, že pohár hořkosti přetekl. Naši lidé stále obchodují se zeměmi na jihu a na západě od Aurēnenu. Důvod, proč nebyli dáni do klatby i oni, je ten, že mezi ya'shel zrozenými z jejich druhu se neobjevují magické schopnosti."

Thero překvapeně zamrkal. "Žádná magie?"

"Žádná, kterou by neměli už předtím," opravil ji Säaban. "Tedy sama existence Třetí Orěsky zůstává pro některé překážkou, bez ohledu na přesvědčivost vašich argumentů. Vraťme se však k odpovědi na původní otázku: proti vám nyní stojí Virésse, Goliníl, Lhapos a Khatme - to jsou už čtyři klany z jedenácti."

"A co Ra'basi?" zeptal se Alek, přemýšleje o Nyalovi. "Hraničí na severu s Virésse, že?"

"Moriel a Moriel se zatím nevyslovila jasně, stejně jako Hamani, pro které by bylo otevření Gedre skoro jistě výhodné. Odepřeli nám podporu kvůli svým spojencům, Lhaposu."

"A ze vzdoru k Bôktherse," řekl tiše Seregil.

Säaban přikývl. "To také. Zlá vůle ještě stále zatemňuje jejich úsudek. Silmai, Datsia a Bry'kha jsou také vyhýbaví; leží daleko na západě, obchodují převážně se západem a jihem a jsou pokrevně spojeni převážně mezi sebou, takže nemají mnoho co ztratit nebo získat."

"Kdo z těch tří má největší vliv?" otázala se Klia.

"Brythir i Nien ze Silmai je Starším Iia'sidry a všichni ho mají ve velké úctě," řekla Mydri a ostatní souhlasně přikyvovali.

"Pak se snad Aura na naše úsilí přece jen usmívá," řekla Klia. "Zítřka s ním večeříme."

* * *

Když se večer ochladilo, společnost se postupně přesunula dovnitř. Alek poslouchal Thera, Mydri a Säabana, jak porovnávají kouzla, a byl by se k nim připojil, ale ocitl se v obležení přátelských Bôkthersanů. Na opačném konci místnosti se Seregil ztrácel v hloučku příznivců.

Alek, na chvíli ponechaný sám sobě, se pokusil vystopovat zamotané rodinné vztahy, které se mu s každým novým seznámením víc a víc pletly.

"Pokud bude někdy vypovězení zrušeno, můžete být uveden do našeho klanu jako talímenios," sdělila mu nějaká žena během jednoho takového rozhovoru.

"To by byla velká čest. Doufal jsem také, že bych mohl zjistit, odkud pocházela má matka."

Tváře kolem něj zvažněly. "Je strašné neznat svůj rodokmen," řekla žena a laskavě ho poplácala po ruce.

"Jak dlouho už jste talímenios?" zeptal se Kheetu, který se k nim připojil.

"Dva roky," odpověděl mu Alek a sledoval, jak zareaguje.

Ale Kheetu se jen podíval přes sál na Seregila a souhlasně přikývl. "Je dobré vidět ho konečně šťastného."

"Kde jsou další Seregilovy sestry?"

Kheetu udělal kyselý obličej. "Adzriel přivedla jen Bôkthersany, kteří přijali Seregilův návrat. Nenech se splést tím, co tady vidíš. Těch, kteří jsou proti, je hodně. Shalar a Ilina se řadí k nim. Myslím, že u Shalar je to pochopitelné; milovala jednoho Hamana a po tom, co se stalo, byl sňatek zakázán. A co se týká Iliny, byli si věkem nejbližší, ale nikdy spolu nevyházeli."

Další nešvár; není divu, že Seregil o své minulosti nikdy nemluvil.

"A co Säaban? Seregil nevěděl, že si vzal Adzriel, ale zdá se, že je s její volbou docela spokojený."

"Znali se, než Seregila vypověděli. Säaban a Adzriel byli dlouhá léta přáteli. Je to velmi čestný a inteligentní muž, a taky má mimořádné nadání pro magii."

"Chceš říci, že je čaroděj?"

"Pokud dobře chápu, jak to slovo používáte, pak ano. Dost dobrý."

Alek zrovna začínal v duchu probírat nové možnosti, které se vynořily, když byli znovu přerušeni. Odtáhli ho stranou a znovu a znovu musel odpovídat na několik stále se opakujících otázek: ne, nepamatuje si na Házadriēlfaie; ano, Seregil je ve Skale slavný muž; ano, je šťastný, že je v Aurēnenu; ne, nikdy neviděl místo, které by se podobalo Sarikali.

Prohlížel si sál a hledal únikové cesty, když náhle ucítil na rameni čísi ruku.

"Pojď se mnou. Potřebuji něco udělat a potřebuji, abys mi pomohl," zašeptal Seregil a odvedl ho dveřmi a zadním

schodištěm nahoru.

"Kam jdeme?"

"Uvidíš."

Seregil silně páchl turabem, ale měl pevnější krok, než by Alek čekal. Vystoupali o dvě patra nahoru a v každém se zastavili, aby si prohlédli jednu či dvě místnosti. Obvykle by se Seregil zešíroka rozvykládal a pověděl mu o historii místa nebo věci víc, než kdokoliv potřeboval vědět. Dnes večer však neřekl nic, jen tu a tam zůstal stát a dotýkal se různých předmětů, aby se znovu seznámil s domem.

Alek uměl mlčet. S rukama za zády následoval Seregila klikatou chodbou ve druhém patře. V nepravidelných intervalech míjeli prosté dřevěné dveře, které se, pokud si všiml, vzájemně ničím nelišily. Snadno by se sem vešla malá vesnice nebo i celý klan.

Seregil se zastavil před jedněmi dveřmi těsně u místa, kde se chodba ostře zatáčela. Zaklepal, pak zvedl petlici a vklouzl do potměšilé místnosti.

Už to bylo dávno, kdy se naposledy vloupali do nějakého domu, Alek si však automaticky udělal přehled o pokoji: žádné světlo, žádný pach ohně v krbu nebo svíček, žádný přehoz na posteli. Místnost byla bezpečná, nepoužívaná.

"Tamhle."

Alek slyšel zavržení pantů a pak Seregila spatřil v klenutém oblouku na druhé straně, na pozadí nočního nebe. Ať byl opilý nebo ne, když chtěl, uměl se pohybovat opravdu tiše.

Oblouk vedl na malý balkon s výhledem na dům hostů.

"To je náš pokoj," řekl mu Seregil a ukázal na okno naproti.

"A tohle býval tvůj pokoj."

"Ach ano. Přece jsem ti to říkal." Seregil se opřel o kamenný parapet a jeho tvář byla v měsíčním světle nevyzpytatelná.

"Tak tady jsi sedával a naslouchal snícímu městu," zašeptal Alek.

"Měl jsem vlastní důležité sny. Počkej tady." Seregil znovu zašel dovnitř a přinesl z postele zaprášený pérový polštář.

Opřel ho o zeď, sedl si, stáhl přítele dolů a přitáhl si ho mezi kolena, takže se mu Alek opíral zády o hrud.

"Teď." Oťel se Alekovi o tvář a objal ho těsněji. "Jeden z těch snů se plní. Aura ví, že nic jiného nevyšlo tak, jak jsem si představoval."

Alek se opřel pohodlněji a těšil se ze sdíleného tepla. "O čem jsi ještě snil, když jsi tu seděl?"

"Že opustím Bôkthersu a budu cestovat."

"Jako Nyal."

Alek spíš vycítil, než zaslechl Seregilovo ironické uchechtnutí. "Zřejmě. Žil bych mezi cizinci, roky a roky studoval jejich zvyky, ale vždy bych se vracel sem a do Bôkthersy."

"A co jsi chtěl na svých cestách dělat?"

"Prostě - hledat. Místa, která žádný Aurënfai ne spatřil, lidi, které bych nikdy nepotkal, kdybych zůstal doma. Můj strýc vždycky říkal, že každý dar máme z nějakého důvodu. Mé jazykové a šermířské nadání - uhádl, že se to hodí někomu, kdo je předurčen k cestování. Když se dnes ohlídím zpět, myslím, že jsem v hloubi srdce doufal, že najdu místo, kde budu něčím více než otcovým největším zklamáním."

Alek nad tím chvíli mlčky přemítal. "Je to pro tebe těžké, vid'? Být tady s tím, jak se teď věci mají."

"Ano."

Jak by jediné klidné slovo mohlo vyjádřit takovou bolest, takovou touhu?

"Co sis ještě přál, když jsi tu sedával?" zeptal se Alek rychle; věděl, že nemůže udělat nic, aby Seregilovu bolest zmírnil. Bude lepší změnit téma.

Seregilova ruka mu lehce sklouzla pod bradu, uchopila ji a rty zavadily o Alekovu tvář. Při tom doteku se Alek rozechvěl očekáváním.

"Tohle, talí. Tebe," řekl Seregil a jeho horký dech hřál Aleka na kůži. "Neviděl jsem tvoji tvář, ale snil jsem o tobě. Měl jsem tolik milenců - tucty, možná stovky. Ale žádný z nich..." odmlčel se. "Nedokážu to vysvětlit. Myslím, že nějaká část mé duše tě poznala hned tu první noc, kdy jsme se setkali, i když jsi byl zbitý a špinavý."

"V té daleké cizí zemi." Alek se otočil, aby mu mohl vrátit příští polibek. Kolik mají času, než si někdo všimne, že jsou pryč, a vydá se je hledat?

Času dost.

Ale Seregil ho jen přitáhl blíž a houpal ho v náručí bez obvyklého hravého tápání, které předcházelo milování. Někakou dobu tak seděli, dokud si Alek neuvědomil, že právě proto sem Seregil přišel.

Znovu umlkli a Alek začínal dřímát. Když však Seregil pohnul nohama, probral se.

"No, myslím, že bychom se měli vrátit dolů," řekl Seregil.

Alek neohrabaně vstal, stále omámený spánkem. Noční vzduch mu zchladil pravý bok. Náhlá ztráta fyzického kontaktu způsobila, že byl zmatený a lehce melancholický, jako by byl kůží absorboval i Seregilův zármutek.

Seregil se znovu zahleděl na dům pro hosty. "Děkuji ti, talí. Teď, když se odtamtud podívám sem, vybaví se mi víc než místo, které už mi nepatří."

Vrátili polštář na místo a už byli skoro venku ze dveří, když se Seregil zarazil a obrátil se zpět. Něco si pro sebe mumlal.

"Copak?" zeptal se Alek.

Seregil neodpověděl, místo toho odtáhl kostru postele na jednu stranu a zmizel za ní.

Alek uslyšel zaskřípání kamene o kámen, následované cvaknutím. Seregil se s vítězným výrazem vynořil a držel v ruce kotvící hák a provaz.

"Odkud to je?" zeptal se Alek, pobavený Seregilovým zjevným potěšením.

"Pojd' se podívat sám."

Alek vlezl do zaprášené postele a podíval se přes okraj. Seregil zdvihl jednu z ohlazených dlaždic a odkryl pod ní temný otvor.

"Tu díru jsi udělal ty?"

"Ne, ani jsem nebyl první, kdo ji používal. Ten hák je můj, dal jsem ho tam později, i tohle." Zvedl čirý krystal křemene dlouhý jako jeho dlaň. "Našel jsem tu volnou dlaždici náhodou. Ostatní věci už tam byly. Poklady." Za krystalem následovala půvabná krabička, vykládána aurěnská práce, uvnitř které Alek našel dětský náhrdelník z červených a modrých korálků a lebku sokola. Vedle ní Seregil položil nabarveného dřevěného draka se zlatenými křídly a malý portrét páru Aurěnfaiěů malovaný na slonovině. Nakonec s největší opatrností zvedl křehkou dřevěnou panenku. Velké černé oči a ústa s plnými rty byly namalované, ale vlasy byly skutečné - dlouhé, husté, zářivě černé kudrnaté lokny.

"U Čtveřice!" Alek se vlásků uctivě dotkl prstem. "Myslíš, že to patřilo Bash'wai?"

Seregil, který stále klečel za postelí, se všech věcí dotýkal se zjevnou láskou. Přikývl. "Panenka ano, a snad i náhrdelník."

"A tys o tom nikdy nikomu neřekl?"

"Jenom tobě." Seregil všechno kromě háku opatrně uložil zpět. "Nebylo by to tak zvláštní, kdyby o tom věděl i někdo další."

Vstal a pokřiveně se na Aleka usmál. "A víš, jak dobře umím udržet tajemství."

Alek rozvinul provaz u háku. Byl ještě poddajný a každých pět stop na něm byl uvázaný uzel, aby se po něm lépe šplhalo. "Je moc krátký, nedosáhne na zem."

"Teď jsi mě zklamal, talí," vyplísnil ho Seregil a odnesl hák s lanem na balkón. Obratným pohybem ho vyhodil a zajistil o okraj střechy nad nimi. Mávl Alekovi na rozloučenou, vyhoupl se na provaz a ztratil se mu z očí.

Alek věděl, že to byla výzva. Vydal se za ním a našel ho, jak čeká ve velkém kolosu nahoře.

"Užíval jsem ho, abych vyklouzl ze svého pokoje, a pak jsem se tamhle po zadních schodech vyplížil z domu. Nebo jsme se s Kheetou potkávali tady a vyměňovali si sladkosti, které jsme sebrali v kuchyni. Později to bývalo pivo nebo turab. Vlastně je to zázrak, že jsem si cestou zpět nikdy nezlámal vaz." Chvilí se rozhlížel, pak se upřímně zasmál.

"Jednou nás tu bylo šest, ožralých jak dogy, když naše hlídka zaslechla, že nahoru jde můj otec. Všichni jsme slezli po laně a schovávali se až do rána v mém pokoji."

Alek se usmál, ale nedokázal potlačit další bodnutí žárlivosti, obzvlášť při zmínce o Kheetovi. Alek, který se většinu života toulal se svým otcem, nikdy neměl skutečný domov nebo mnoho přátel. Hlavou mu probleskly myšlenky na rhui'auros a v duchu se zapřísáhl, že než tato cesta skončí, dozví se o své vlastní chybějící minulosti všechno, co bude možné.

Seregil musel jeho rozvířené emoce vycítit, protože se k Alekovi znovu přiblížil a vtiskl mu na rty turabem páchnoucí polibek. "To je jedna z mála dobrých vzpomínek, které mi zůstaly," namítl.

Alek to lehce přešel. "Půjdeme zpět stejnou cestou jako nahoru?"

"Proč ne? Jsme v podstatě střízlívi."

Jakmile se ocitli zpátky na balkóně, Seregil hbitě trhl provazem a hák uvolnil. Znovu lano svinul a vrátil kotvu do skrýše k ostatním hračkám.

"Necháváš to tu pro další dítě, které tajnou schránku objeví?" zeptal se Alek.

"To je jediná správná možnost." Seregil uložil dlaždici zpátky a přesunul na ni nohu postele. "Je dobré vědět, že se některé věci kolem nemění."

Když se vrátili do společnosti, přemítal Alek o hračkách ukrytých ve tmě. Připadalo mu, že zapadají do podivné, složité mozaiky Seregilova života - maličký vzor pro tajné, poklady zaplněné pokoje, které sdíleli v Kohoutkovi, i neočekávané kousky Alekovy vlastní minulosti, které mu Seregil po kapkách předával jakožto drahocenné památky.

Možná že drahocenné není to pravé slovo.

To je jedna z mála hezkých vzpomínek, které mi zůstaly.

A tys o tom nikdy nikomu neřekl?

Jenom tobě.

Kolikrát už se na něj někdo překvapeně podíval, když se zmínil o něčem, s čím se mu Seregil svěřil? On ti to řekl?

Když si to uvědomil, pokořený Alek nasměroval Seregila zpět ke Kheetovi a vydal se hledat Beku.

Kapitola 12.

Velká hra začíná

První kolo jednání začalo příštího jitra a podle toho, co Seregil viděl, se schylovalo k namáhavému procesu.

Iia'sidla se sešla v kamenné besídce s výhledem na velké jezero uprostřed města. K čemu původně velkorysá stavba s osmiúhelníkovým půdorysem sloužila, nebylo známo; uvnitř byla jedna rozlehlá, dvoupatrová síň s ohlazeným kamenným ochozem. Snad to býval chrám, ačkoliv nikdo nevěděl, jaké bohy Bash'wai uctívali. Jedenáct khimari hlavních klanů už bylo usazeno v otevřených lóžích, rozmístěných kolem středového kruhu. Khimari a jejich hlavní poradci seděli vpředu; písaři, příbuzní a nejrůznější služebníci si rozdělili sedadla za nimi. Vně kruhu a na ochozu byla spousta menších klanů, uspořádaných podle vlastní hierarchie. Třebaže nemohli v Iia'sidře hlasovat, jejich hlas byl slyšet.

Seregil, sedící s Alekem ve skalské lóži těsně za Kliou, se rozhlížel po klenutém sále a studoval tváře. Byl zvědavý, jak se bude cítit - poprvé jako dospělý v Iia'sidře. Když zahlédl Adzriel a její malý doprovod, usoudil, že to rozhodně není příjemná zkušenost. Šaaban, který vystupoval i jako poradce, seděl Adzriel po pravici, Mydri po levici. Seregil by tam také býval měl právoplatné místo. Namísto toho seděl na opačné straně kruhu rady, na sobě šaty cizinců, a mluvil cizí

řečí. Lépe se tím příliš neobírat, řekl si přísně. Dostal se sem; teď tu měl práci, důležitou práci na důležitém úkolu. Klia už jednou předvedla pozoruhodné umění vstoupit na scénu. Dnes došla ke sněmovní síni ve slavnostní uniformě v doprovodu dvou decurií. Torsin a Thero vedle ní se podobali živému obrazu moudrosti stáří a inteligence mládí. Ti, kdo čekali prosebníky z umírajícího národa, byli dosti překvapeni.

Jakmile se všichni usadili, vystoupila jakási žena a udeřila do podlahy dutou stříbrnou holí. Kamennou síň se rozeznělo slavnostní zazvonění a všichni utichli.

"Nechť nikdo nezapomene, že stojíme v Sarikali, žijícím srdci Aurēnenu," ohlásila. "Stůjte před zraky Aury a mluvte pravdu."

Znovu rozezněla hůl a odstoupila k malému pódiu. Jako první povstal Brythir i Nien.

"Bratři a sestry Iia'sidry i všichni zde shromáždění lidé Aurovi," začal. "Klia a Idrilain, princezna Skaly, dnes žádá o slyšení. Je zde někdo, kdo má námitky proti její přítomnosti či proti přítomnosti jejích rádců?"

Nastala důležitá odmlka; pak jako jeden povstali khirnari klanů Haman, Lhapos a Golinil.

"Vznášíme námitku proti přítomnosti vyhnance, Seregila z Rhíminee," prohlásil Galmyn i Nemius.

Alek i Thero střelili po Seregilovi znepokojeným pohledem, ale ten něco podobného očekával.

"Vaše námitky jsou zaznamenány," sdělil Brythir i Nien odpůrcům. "Ještě někdo? Tedy dobrá. Klio a Idrilain, můžete promluvit."

Klia vstala a důstojně se shromáždění uklonila. "Vážení khirnari a lidé Aurēnenu, předstupuji dnes před vás jako vyslanec své matky, královny Idrilain. Přináším od ní pozdravy a žádost.

Jak víte, Plenimar znovu válčí se Skalou i s naším spojencem, Mycenou. Od vašich vlastních agentů také víme, že se ucházejí o přízeň vašich nepřátel, Zengatských. Aurēnen již s námi proti Plenimaru bojoval. Stojím dnes před vámi jako válečník, který se jim už postavil na bitevním poli - a dnes jsou stejně silní, jako byli ve dnech Velké války.

Naše obchodní spojení se severními zeměmi již bylo přerušeno. Mycena téměř jistě padne. My Skalané jsme dobří bojovníci, jak dlouho však můžeme vydržet? Pokud si Plenimar přivlastní Tři Země a jejich území, za jak dlouho poté se jejich flotila i zengatští piráti soustředí podél vašeho pobřeží?

Naše dvě rasy čelily Plenimarským během temných dnů Velké války. Po mnoho let se naše krev mísila a vzájemně jsme se nazývali příbuznými. Tváří v tvář této nové krizi navrhuje královna Idrilain obnovu spojení mezi našimi dvěma zeměmi, v zájmu společné obrany a podpory."

Jako první odpověděl Galmyn i Nemius z Lhaposu. "Mluvíte o dodávkách, Klio a Idrilain. Už je přece máte, nebo snad ne? Lodi Tírfaieu stále odváží aurēnské zboží z Virése na sever."

"Ale málokterá z těch lodí je dnes skalská," odvětila. "Jen málo našich plavidel se dokáže dostat k Virése a stále méně se jich vrací. Plenimarské lodě číhají za každým ostrovem. Útočí, aniž jsou vyprovokovány, vyplní náklad, zabijí posádku a pošlou loď ke dnu Osijského moře. Pak plují zpět obchodovat do vašeho přístavu a jejich bohatství roste. Má vlastní loď byla napadena necelý den plavby od Gedre."

"Co byste od nás tedy chtěli?" zeptala se khirnari Khatme, Lhaär a Iriel.

Klia pokynula lordu Torsinovi. "Seznam, prosím."

Vyslanec vykročil dopředu a rozvinul pergamen. Odkášlal si a četl: "Královna Idrilain žádá Iia'sidru nejprve o otevření druhého volného přístavu, Gedre, a nejdéle na dobu trvání současného konfliktu také o povolení shromáždit loďstvo v tomto přístavu a u ostrovů Ea'malie. Oplátkou zaručuje zvýšení plateb za aurēnské koně, obilí a zbraně.

Nadto královna nabízí vojenskou alianci pro vzájemnou podporu a obranu našich dvou zemí. Požaduje poskytnutí aurēnských válečných lodí, vojáků a čarodějů a zaručuje se, že zajistí totéž v případě napadení Aurēnenu."

"Bezcenná záruka od země, která nedokáže ubránit ani sama sebe," podotkl Haman. Torsin pokračoval, jako by ho neslyšel.

"Konečně, naléhavě prosí o znovuoobnovení souladu, který kdysi mezi naším a vaším lidem existoval. V této temné době se modlí, aby Iia'sidra cítila volání krve a znovu jednala se Skalou jako se svým přítelem a spojencem."

Než Torsin pergamen znovu svinul, Nazien i Hari už stál. "Je snad paměť Tírů tak krátká, Torsine i Xande?" zeptal se.

"Zapomněla snad vaše královna, co naše lidi rozdělilo? Nejsem tu dnes jediný, kdo je natolik starý, aby si vzpomněl na výkřiky vašeho lidu, zavrhuje Corrutha i Glamiena, když si vzal Idrilain I., i na jeho okamžité zničení poté, co zemřela - na to, jak byl Skalany zavražděn. Adzriel a Illio, jak můžete podporovat ty, kteří nás žádají, abychom objímali vrahy vašeho vlastního příbuzného?"

"Jsou snad Skalané jediný klan, že čin jednoho člena přináší hanbu všem?" odvětila Adzriel. "Vyhnanec, kdysi můj bratr, dnes stojí mezi námi z části pro svůj podíl na rozřešení tajemství Corruthova zmizení. Díky jeho úsilí konečně kosti mého příbuzného odpočívají v Bôktherse a klan těch, co ho zabili, byl potupen a potrestán. Atui bylo naplněno."

"Ach, ano!" ušklíbl se Nazien. "A jak užitečný nález to byl. Podle mého mínění máme jen slovo jeho vrahů, že ten uzlíček zuhelnatělých kostí, které jsme viděli, patřil Corruthovi. Jaké důkazy byly předloženy?"

"Důkazy dostatečné pro jeho příbuznou, královnu," odvětila Klia. "Dostatečné pro mne, která jsem jeho tělo viděla dřív, než bylo spaleno. A důkazy, které trvají. Seregile, mohl byste?"

Seregil se v duchu zatvrdil, postavil se a podíval se Nazienovi do tváře. "Khirnari, znal jste Corrutha i Glamiena dobře?"

"Ano," vyštěkl Nazien a pak ostře dodal: "Z dob dlouho předtím, než pouto přátelství mezi Hamany a Bôkthersou přetrhl nešvár."

Dobře, že jsem to vzal s sebou, pomyslel si Seregil. Avšak budeš-li tlouci do pohmožděnin často, znečitliví.

"Tedy jistě poznáte tuto věc, khirnari." Vytáhl prsten a pomalu ho nesl kolem kruhu, aby si jej mohli všichni prohlédnout.

Když prsten dorazil k Nazienovi, jeho tvář potměšila. "Patřil Corruthovi," připustil zdráhavě.

"Stáhl jsem tento prsten a pečetní prsten královnina manžela z ruky netknutého mrtvého těla, než bylo spaleno," řekl

Seregil, hledě mu zpřímá do očí. "Jak uvedla princezna Klia, i ona osobně tělo viděla." Když si prsten všichni prohlédli a vzali ho na vědomí, vrátil se na své místo.

"Corruthova vražda je záležitostí Bôkthersy a skalské královny, ne tohoto shromáždění," namítl netrpělivě Elos i Orian z Golinilu. "To, co si princezna Klia klade za cíl, je však vyloučeno Ediktem o izolaci. Více než dvě stě let jsme na svém vlastním území žili v míru, obchodovali s tím, koho jsme si vybrali, a nedovolovali cizincům a barbarům, aby se potulovali po naší půdě."

"Měl byste říci, že jsme obchodovali s tím, koho vybrali ve Virésse!" pohněvaně vybuchl Rhaish i Arlisandin. Mezi mnoha menšími klany usazenými ve vnějším kruhu se ozvalo souhlasné mručení. "To všechno vyhovuje klanům na východě - nemusíte vozit zboží z přístavů, které jste užívali předtím, a tečou k vám příjmy od těch, co musí užívat váš přístav. Kdy naposledy spatřily trhy v Akhendi nebo Ptalosu zboží a zlato Tírfaieů? Ne od doby, kdy nám váš Edikt o izolaci utáhl smyčku kolem krku!"

"Vidělo by snad Virésse raději pád Skaly?" nahodila Iriel a Kasrai z Bry'khy. "Koneckonců, do Benshálu odtamtud bylo vždycky blíž než do Rhiminee!"

Zatímco se ostatní členové rady rozohňovali v důvěrně známé bitvě, Ulan i Sathil zůstával nápadně klidný; khirnari Virésse zjevně věděl, kdy nechat ostatní, aby bojovali za něj.

"To je váš nejsilnější protivník," řekl Seregil Klie nenápadně, tak aby jeho slova zanikla v okolní vřavě.

Klia se podívala směrem k Ulanovi a usmála se. "Ano, vidím. Chci toho muže poznat lépe."

* * *

Silmai byl nejbohatší ze západních klanů a Brythir i Nien ve jménu pohostinnosti ničím nešetřil. Když Seregil, napjatý z událostí dne i z vyhlídky na nadcházející večer, vystupoval s ostatními na střešní zahradu, kterou pro ně khirnari Silmai připravil, byl trochu rozechvělý.

Podél tří stran střechy byly v mohutných zdobených nádobách zasazeny kvetoucí rostliny i stromy a bránily jim ve výhledu na město. Viděli jen široký bulvár dole, který byl kvůli jezdecké přehlídce uzavřen. Nad hlavami jim měkce šelestili modlitební dráčci a jasné hedvábné prapory. V mísách s vodou, zdobených mořskými tvory, převážely stříbrné lodičky na palubách svíčky a kouřící kadidlo. Iluzi, že byli všichni přeneseni přímo do Silmai, posilovaly i sen'gai Datsianů a Bry'khanů, kteří už dorazili.

"Nemají tu být i Hamani?" zašeptal Alek, prohlížeje si s bojovným výrazem dav.

"Ještě tu nejsou. Nebo je snad má přítomnost vystrašila?"

"Nazien i Hari mi nepřipadal jako někdo, kdo se snadno poleká."

Když Brythir i Nien, oděný v tyrkysovém sen'gai a slavnostním splývavém rouchu, vítal Kliu a její společnost, opíral se o ruku mladé temnooké ženy.

"Svým příchodem jste poctili mou domácnost," řekl a jemně popostrčil dopředu děvčátko v barevné vyšívané tunice. Dítě se uklonilo a darovalo Klie pár těžkých zlatých náramků zdobených tyrkysy. Seregil pozoroval, jak je děvčátko nasazuje Klie na zápěstí vedle náramků z Gedre a kouzel Akhendi, a přemítal, zda princeznu náhodou netíží. Bylo nepravděpodobné, že si to někdy ověří osobně.

"Bylo mi řečeno, že si neobvykle ceníte krásy koní," pokračoval Brythir a s pochopením se na ni usmál. "Pokud vím, vy sama jezdíte na silmaiském vraníkovi."

"Je to nejlepší kůň, jakého jsem kdy měla, khirnari," odvětila. "Pronesl mne už nejednou bitvou."

"Jak rád bych vám ukázal veliké pastviny pro koně, náležející našemu fai'thast. Celé kopce jsou pokryty stády."

"Jestliže nám čas strávený v Sarikali přinese úspěch, snad mi je ukážete," odpověděla Klia s jemným úsměvem. Starý muž rozeznal nevyřčený smysl. Nabídl Klie své chatrné rámě a cestou do zahrady na ni, navzdory svému věku, šelmovsky mrkl. "Věřím, že se vám dnešní večerní představení bude velmi líbit, má milá."

"Vyrozuměla jsem, že se k nám připojí Nazien i Hari," řekla princezna. "Je vaším spojencem?"

Stařec ji pohladil po ruce, jako by byla jednou z jeho vnuček. "Jsme přátelé a já doufám, že se mi podaří spřátelit ho i s vámi. Edikt na mne celé ty roky těžce doléhal - ať jsem Corrutha i Glamiena jakkoliv miloval. Byl mým synovcem, víte. Ne, my ze Silmai jsme cestovatelé, námořníci a nejlepší obchodníci v Aurēnenu. Nelíbí se nám pokyny, kam smíme jít a kam nesmíme. Jak jen mi chybí líbezná Rhiminee na vrcholku vysokých útesů!"

"I díky vašim zahradám toužím po západním pobřeží," poznamenal Seregil, který se s ostatními držel poblíž. "Skoro jsem čekal, že za střechami spatřím lesknoucí se zelené vody Zengatského moře."

Brythir na okamžik sevřel hubenou rukou Seregilovo rameno. "Život je dlouhý, Aurovo dítě. Snad ho jednoho dne znovu uvidíte."

Prekvapený Seregil se starci uklonil a odešel do zahrady.

"To je povzbudivé!" zašeptal Alek.

"Nebo lstivé," zamumlal Seregil.

Ostatní hosté jej přijali poněkud chladněji. Datsia, Bry'kha, Ptalos, Ameni, Koramia - všechny tyto klany podporovaly úsilí jeho otce, co se týkalo Zengatu, takže Seregilovým zločinem ztratily nejvíce. Obracel se na ně s obezřetnou zdvořilostí a obdobně byl i přijímán, ačkoliv možná jen kvůli Brythirově pohostinnosti či snad kvůli jejich zájmu o Aleka.

Pokud jeho společníka role novinky nějak tížila, nedal to nijak najevo. Lekce, které Alek získal v salónech v Rhiminee - navzdory tomu, jak dlouho tam nebyli - se mu stále hodily. Skromný, tichý, s pohotovým úsměvem, pohyboval se mezi hosty stejně snadno jako voda mezi kamením. Seregil plul v brázdě za ním a se směsí pýchy a pobavení sledoval, jak si nejrůznější hosté s Alekem tisknou ruku o vteřinku déle, než je obvyklé, nebo na něj až příliš nepokrytě hledí.

Seregil ustoupil a představil si, jak se asi jeho přítel, jeho talimenios jeví jejich očím: štíhlý, zlatovlasý mladý ya'shel, který si vůbec neuvědomuje svůj půvab. Neupoutával je však pouze jeho vzhled. Alek měl dar naslouchat lidem;

způsob, jakým se soustředil na kohokoliv, s kým mluvil, zapřičiňoval, že si dotyčný připadal jako nejzajímavější osoba v místnosti. Nezáleželo na tom, zda šlo o hospodského povaleče nebo lorda - Alek zapůsobil na každého.

Pýcha ustoupila smyslné touze, což mu připomnělo, že od noci v Gedre vlastně jen spali vedle sebe a navíc prožívali skromné časy už skoro celé dva týdny předtím. Právě v tu chvíli se na něj Alek podíval a usmál se. Seregil skryl vlastní úsměv za okrajem poháru s vínem, náhle vděčný za bohatý skalský plášť. Talimenios může být na veřejnosti ošidnou záležitostí.

S příchodem Hamanů se ráz shromáždění jemně změnil. Seregil, držící se zpět, pozoroval, jak se Klia vítá s Nazienem i Harim a jeho doprovodem. K jeho překvapení ji Nazien pozdravil srdečně, stiskl jí ruce a daroval vlastní prsten. Udělala totéž a ponořili se do rozhovoru, na který Brythir hleděl s laskavostí.

"Co si o tom myslíš?" ozval se tiše Alek, který se vynořil zpoza něj.

"Zajímavé. Možná i povzbudivé. Koneckonců, ten Haman nenávidí mě a ne Skalu. Proč tam nezabloudíš a neposlechněš si je?"

* * *

"Ach, tady jsi!" usmála se Klia na Aleka, když se k ní připojil. "Už jste se setkal s mým pobočníkem, Alekem i Amasou, khirnari?"

"Těší mě, ctěný pane," řekl Alek s úklonou.

"Slyšel jsem o něm," s náhlým chladem odvětil Nazien. Tento muž zjevně věděl, kým je, a z principu ho nenáviděl.

Jediným letmým pohledem ho Haman zavrhl tak důkladně, jako by přestal existovat. A ještě překvapivější bylo, že se Klia chovala, jako by si ničeho nevšimla.

Alek ucítil, jak se mu náhle zastavil dech, a o krok ustoupil. Jedině výcvik Pozorovatele ho udržel na místě a přiměl naslouchat, i když mu všechny instinkty radily chvatně vycouvat.

Potloukal se tedy poblíž, předstíral, že naslouchá jinému hovoru, a po očku si prohlížel khirnariho tvář pod černým a žlutým sen'gai. S Nazienem dorazilo dvanáct dalších Hamanů - šest mužů a šest žen, většinou jeho blízkých příbuzných.

Měli stejně tmavé, ostré oči jako on. Většinou se rozhodli považovat Aleka za neviditelného, jeden z nich, ramenatý muž se stopami dračího kousnutí na bradě, však na něj vrhl vyzývavý pohled.

Alek se už chystal odejít, když se Nazien zmínil o Ediktu.

"To je složitá záležitost," říkal khirnari Klíe. "Musíte chápat, že šlo o mnohem více než o Corruthovo zmizení. Exodus Házadrielfaieů, ačkoliv se odehrál už staletí předtím, je v mysli našeho lidu stále čerstvý - byla to hrozná ztráta."

Alek se pomalu přiblížil; tohle odpovídalo tomu, co jim předešlou noc řekla Adzriel.

"Později, když začaly obchodní kontakty se Třemi Zeměmi narůstat, jsme sledovali, jak další 'faieové mizí do severních zemí a mísí svou krev s Tíry," pokračoval Nazien. "Mnozí lidé z našich klanů se s vámi promíchali a ztratili pouta s vlastním druhem."

"Vy tedy cítíte, že 'faieové patří do Aurēnenu a nikam jinam?" zeptala se Klia.

"To je běžný názor," odvětil Nazien. "Snad je pro Tírfaie obtížně pochopitelný, když nacházíte své lidi, kamkoliv přijdete. My jsme oddělená rasa, v tomto světě ojedinělá. Jsme dlouhověci, to je pravda, také se však, díky Aurově převeliké moudrosti, pomalu rozmnožujeme. Neříkám, že je pro nás vlastní život posvátnější, než je vám ten váš, ale takové věci, jako je válka nebo vražda, vnímáme jako větší hrůzu. Myslím, že pro vás bude velmi těžké přesvědčit kteréhokoli khirnari, aby poslal své lidi umírat ve vaší válce."

"Kdybyste to alespoň dovolili těm, kteří chtějí jít," opáčila Klia. "Nepodceňujte naši vlastní lásku k životu. Každý den, kdy jsem zde, umírají další mí lidé proto, že potřebují pomoc, kterou vy můžete tak snadno poskytnout. Nebojujeme o čest, ale o holý život."

"Je-li možné..."

Přerušilo je svolávání k hostině. Už se rychle stmívalo a kolem zahrady i v ulici dole hořely louče. Klia a Nazien se připojili k hostiteli. Alek se stáhl a šel vyhledat Seregila.

"Nu?" zeptal se Seregil, když se usadili na pohovce poblíž princezny.

Alek pokrčil rameny, stále ho trápilo, jak s ním Haman jednal. "Jen další politika."

* * *

Představení bylo zahájeno zároveň s hostinou. Zazněly rohy a na konci ulice se vynořilo tucet jezdců na silmaiských vranících. Koňské postroje i řemeny podbrášíníků byly ověšeny zlatými a tyrkysovými ozdobami a vlající bílé hřívy a ohony zářily jako česané bílé hedvábí.

Jezdci, mezi nimiž byli muži i ženy, působili stejně exoticky jako jejich zvířata. Dlouhé vlasy měli vzadu pevně spletené do copů a všichni měli na čele stříbrný Aurův půlměsíc. Muži byli oblečení v krátkých suknicích, nabarvených tyrkysovou modří svého klanu a pevně přepásaných zlatem. Tuniky žen byly podobné.

"Tamti jsou taky ya'shel, že?" zeptal se Alek a ukázal na několik jezdců se zlatohnědou kůží a kudrnatými černými vlasy.

"Ano. Nejspíš mají v sobě nějakou zengatskou krev," odpověděl Seregil.

Jezdci cválali na neosedlaných koních, přeskakovali z jednoho koňského hřbetu na druhý, jezdili vestoje a jejich naolejované svaly se leskly ve světle pochodní. Pak všichni současně tleskli a z konečků prstů se jim rozvinuly stuhy z vířících barevných světélek, které pak jezdcí spleťtými cviky utkali do vzorů. Skalané tleskali a nadšeně na ně volali. Bečini jezdcí, stojící na stráži vedle Klíi, jim provolávali slávu nejhlasitěji.

Když akrobati skončili a odjeli, vystřídal je jediný jezdec, oděný stejně jako ostatní. Drobným klusem projel až k nim a pozdravil publikum, svíraje boky koně dlouhýma, štíhlýma nohama. Měl zlatohnědou kůži a vlasy tvořily vodopád dlouhých, zvlněných černých kadeří.

"Můj nejmladší vnuk, Täanil i Khormai," sdělil Brythir Klíe.

"A mám jisté podezření, že i hlavní chod hostiny," zamumlal Seregil a šťouchl Aleka loktem. Když se Tāanil vydal na první okruh po travnatém povrchu, naklonil se khirnari ke Klie blíž. "Obratnost mého vnuka se neomezuje jen na jezdeckví. Je to odvážný námořník a studuje jazyky. Bylo mi řečeno, že tím vašim mluví bezvadně. Uvítal by příležitost si s vámi pohovořit." To se vsadím, pomyslel si Seregil a zazubil se, skrytý za vinnou sklenkou. Tāanil projel pole cvalem, držel se za řemen podbřišníku a přeskakoval přitom přes koňský hřbet z boku na bok. Pak udělal stojku, štíhlé tělo vzpřímené jako kopí. Z jednotky Skalanů se ozval ne jeden obdivný výkřik. Po jždě si mladý Silmai přisedl ke Klie na pohovku a všechny očaroval svými příběhy o námořním obchodě a jezdeckví. Když odešel, aby znovu předvedl svůj um, naklonila se Klia k Seregilovi a zašeptala: "Dvoří se mi?" Seregil na ni mrkl. "Existuje více způsobů, jak upevnit vzájemné svazky. Svatba nejmladšího vnuka je malou cenou za nového obchodního partnera, nemyslíš?" "Chceš říci, že je mi nabízeno druhořadé zboží?" Seregil pozvedl obočí. "Já bych Tāanila jistě druhořadým nenazval. Měl jsem na mysli, že kdyby odešel, neztratili by případného khirnari." Klia se tlumeně zasmála. "Myslím, že se toho nemusí příliš obávat, ale dokud jsme tady, mohu jeho společnost snášet." Mrkla. "Koneckonců, ty koně potřebujeme."

Kapitola 13.

Průvodci

Když Alek příštího rána procitl, spatřil nad sebou stát Seregila oděného od hlavy až k patě do černé barvy: černé kožené kalhoty, černé boty, dlouhý černý sametový plášť zdobený černým hedvábím. Pod zlatým odznakem jeho úřadu se na stříbrném řetízku leskl Coruthův rubínový prsten. Celkový dojem byl spíše zlověstný. Seregil vypadal pochmurně a unaveně.

"Moc jsi toho dnes v noci nenaspal," postěžoval si zívající Alek.

"Znovu se mi zdál ten sen, ten, co jsem měl v horách."

"O cestě domů?"

"Pokud to tak je." Posadil se na okraj postele, přitáhl si koleno, objal ho a propletl kolem něj prsty.

Alek vztáhl ruku a dotkl se akhendijského kouzla, které měl Seregil stále vetkané ve vlasech. "Musí být pravdivý, s tímhle strážcem tvých snů."

Seregil vyhybavě pokrčil rameny. "Myslím, že dnes budeš užitečnější v zákulisí."

Zase měníš téma, vid'?" rezignovaně si pomyslel Alek. Pro tuto chvíli se vzdal a opřel se o podhlavník. "Odkud bych měl začít?"

"Měl by ses naučit vyznat ve městě. Požádal jsem Kheetu, aby tě provázel, dokud si tady nezvykneš. Když je Sarikali tak prázdné, je snadné tu zabloudit."

"To je od vás velmi pozorné, lorde Seregile." Alekův orientační smysl měl znepokojivý zvyk - ve městech ho opouštěl.

"Seznam se s oblastí, najdi si pár přátel, měj oči i uši nastražené." Předklonil se a ještě více Alekovi rozcuchal rozčepýřené vlasy. "Snaž se působit tak prostoduše a bezbranně, jak jen dokážeš, dokonce i mezi našimi přívrženci. Dříve či později někdo utrousí zajímavý úlolek informace."

Alek předvedl výraz naivní nevinnosti a Seregil se rozesmál.

"Dokonalé! A když si pomyslím, jak jsi říkával, že z tebe nikdy herce neudělám!"

"A co s tímhle?" zeptal se Alek a ukázal na prsten.

Seregil se překvapeně podíval na svou hrud', zasunul ho do výstřihu pláště a zamířil ke dveřím.

"Idrilain by ti ho nedala, kdyby si nemyslela, že jsi hoden ho nosit," zavolal za ním Alek.

Seregil se na něj zamyšleně ohlédl a zavrtěl hlavou. "Dobrý lov, talí. Kheeta čeká."

Alek si znovu lehl, přemýšlel o prstenu a přemítal, čím souhlas Seregil chce. Souhlas Iia'sidry? Adzriel? Hamana?

"No dobrá," zareptal a vykutálel se z postele. "Alespoň mám dnes co dělat."

Umyl se studenou vodou ze džbánu a oblékl se na projížďku. Pás s mečem nechal viset přes sloupek postele. Většina Aurēnfaiēů, které spatřil, chodila neozbrojená - až na nůž za opaskem. Pro případ potíží měl vždycky v botě tenkou dýku. I jejich pouzdro s náradím bylo teď ukryté. Seregil tvrdil, že je v Sarikali jen málo zámků, a ty jsou většinou kouzelné. Bez ohledu na to by pro údajné diplomaty jistě nebylo vhodné nechat se chytit s pěknou sbírkou šperháků. Místo toho si přehodil přes rameno luk a toulec a zamířil dolů najít si něco k jídlu.

* * *

Kuchař mu dal snídani a sdělil mu, že Klia s ostatními už odjeli do sněmovny Iia'sidry. Na dvoře před stájem našel osedlaného Větrníka a vedle něj dalšího aurēnského koně.

"Vypadá to, že dnes bude pršet," poznamenal Rhylin, který měl službu.

Alek si prohlédl zatažené nebe a přikývl. Větr utichl a mraky zlověstně potěměly. "Neviděl jste Kheetu?"

"Šel si pro něco zpátky do pokoje. Prosil, abyste tu na něj počkal."

Zvuk hlasů vlákal Aleka do stájí. Našel tam jednu z Mercalliných jezdkyň, určených za spěšné kurýry, a jejího průvodce z klanu Akhendí, jak se pokoušejí dvěma lámanými jazyky dohodnout o jakýchsi mastech.

"Míříš na sever?" zeptal se Alek Ileah.

Poklepala na velkou brašnu, která jí visela přes rameno. "Třeba se mi cestou podaří získat pár hezkých dračích otisků, jako máš ty. Máš nějaké dopisy do Rhimínee?"

"Dnes ne. Jak dlouho myslíš, že ti potrvá, než se dostaneš se zprávami zpátky?"

"Kratší dobu než naše cesta sem. Po nehlídaných úsecích pojedeme rychleji a všude podél stezky budou připravení

čerství koně, jako dárek od našich přátel z Akhendi."

"Dobré jitro, Aleku í Amaso!" řekl Kheeta a jak spěchal, volné okraje zeleného sen'gai mu vlály kolem ramen. "Bylo mi řečeno, že tě mám provést kolem."

"Dej nám vědět, jestli v tomhle městě duchů najdeš ucházející krčmu," úpěnlivě zaprosila Ileah.

"Ani mně by nevadilo, kdybych tu něco takového našel," připustil Alek. "Kde začneme, Kheeto?"

Bôkthersan se zazubil. "Přece u Vhadäsoori, samozřejmě."

* * *

Když vyrazili zpět do středu města, přes drny pokrytý bulvár uháněly stíny mraků.

Dnes Sarikali působilo méně opuštěně. Kolem cválali jezdcí a v ulicích byli lidé. Na křižovatkách se objevila tržiště, zboží bylo vyloženo na polštářích nebo na zadních částech vozů. Většina obyvatel, které Alek spatřil, vypadala jako sloužící. K organizaci hostin a koupelí, na kterých měla vznikat spojení, bylo zjevně potřeba mnoho lidí.

"Těžko uvěřit, že je takové město většinu času prázdné," poznamenal Alek.

"Není prázdné tak docela," řekl Kheeta. "Jsou tu Bash'wai a rhu'auos. Jak jsi však řekl, Sarikali většinou patří samo sobě a svým duchům. My jsme jen příležitostní nocležníci, přicházející na slavnosti nebo urovnat spory mezi klaný na neutrální půdě."

Ukázal na jelení lebku usazenou na sloupku vedle ulice. Byla natřená červeně a rohy měla postříbřené. "Podívej se na tohle. To je hraniční značka tupy Bôkthersa. A ta bílá ruka s černým symbolem na dlani, namalovaná na zdi na protější straně ulice, označuje tupu Akhendi."

"Zdržují se tu lidé na vlastních územích často?" Jelikož bylo docela pravděpodobné, že dříve či později vyrazí za nějakou noční prací, bylo dobré znát místní zvyky.

"Řekl bych, že záleží na tom, o koho jde. Násilí je zakázáno, ale nepovolaný se může cítit dosti nevitáný. Já se držím z dosahu tupy Haman a ty i tví společníci uděláte dobře, když učiníte totéž, obzvláště když budete sami. Ani v Khatme nemají návštěvníky příliš rádi."

Dorazili k Vhadäsoori, nechali koně vně kamenného kruhu a vešli dovnitř pěšky. Alek se zastavil před jednou z postav, vytesaných z jednolitého bloku kamene, a přitiskl k drsnému povrchu dlaň. Zpola čekal, že ucítí nějaké magické vibrace, ale kámen byl jen zvlhlý chladnou ranní rosou a mlčel.

"Nedostalo se ti řádného přivítání," řekl Kheeta a zamířil ke kalichu ve tvaru pŕlměsíce, stojícímu na piedestalu.

"Všichni, kdo přicházejí do Sarikali, pijí z Aurova poháru."

"Zůstává tu celou dobu?" podivil se Alek.

"Samozřejmě." Kheeta nabral z nádrže vodu a nabídl mu ji.

Alek uchopil pohár oběma rukama. Úzká alabastrová nádoba byla dokonale hladká, její stříbrný podstavec neposkvřněný.

"Je kouzelný?" zeptal se.

Bôkthersan pokrčil rameny. "Všechno má svou magii, dokonce i když ji nevnímáme."

Alek se zhluboka napil a vrátil pohár Kheetovi. "Copak tu v Aurēnenu nemáte žádné zloděje?"

"V Aurēnenu? Samozřejmě že máme. Ale ne tady."

Město bez zámků a bez lapků a zlodějů? pomyslel si Alek skepticky. To by bylo opravdové kouzlo.

* * *

Zbytek dopoledne strávili průzkumem. Byly tu stovky tup, pokud se započítaly i ty, které patřily menším klanům, takže se Alek prozatím soustředil jen na jedenáct hlavních. Kheeta byl sdílný, upozorňoval ho na značky klanů a zajímavá místa. Jedna neforemná temná stavba mu připadala jako druhá, dokud je jeho průvodce nepojmenoval - někdy to byl chrám, jindy shromaždiště.

Alek se přistihl, že si důkladně prohlíží i svého společníka. "Připadá ti, že se Seregil hodně změnil?" zeptal se nakonec. Kheeta povzdychl. "Ano, zvláště když jedná s lia'sidrou nebo s vaší princeznou. Pak, když se podívá na tebe nebo zavtipkuje, je z něj znovu starý haba."

Alek se chytil neznámého slova: "Slyšel jsem, že ho tak oslovila Adzriel," řekl. "Znamená to něco jako ,talí'?"

Kheeta se zasmál. "Ne, haba jsou malé černé..." odmlčel se, hledaje skalský výraz. "Veverky? Ano, veverky žijící v západních lesích. Bôkthersa jich je plná, neomalených stvořeníček, která se prokoušou i do těch nejpevnějších žoků nebo ti ukradnou chleba přímo z ruky, když se nedíváš. Seregil umí šplhat jako haba a bojovat jako jedna z nich, když je to nutné. Vždycky se to snažil předvádět."

"Před svým otcem?"

"Slyšel jsi o tom?"

"Jen málo," snažil se, aby jeho hlas nezněl příliš dychtivě. Tohle nebyla jedna z informací, pro které ho Seregil vyslal, Alek si však nehodlal nechat ujít příležitost.

"No, potkal jsi Mydri, takže vidíš rozdíl. Seregil a Adzriel se podobají své matce. Snad by se jeho život vyvíjel jinak, kdyby žila." Kheeta se odmlčel a zamračil se při jakési nepříjemné vzpomínce. "Někteří z rodiny říkají, že otce a syna postavila proti sobě Koritova vina."

"Vina? Zač?"

"Za Illiinu smrt při porodu. Většina aurēnských žen rodí jen jedno nebo dvě děti, ale Korit í Solun chtěl syna, který by nesl jeho jméno. Illia se o to z lásky snažila, ale dávala mu dceru za dcerou, až překročila vhodný věk. Slyšel jsem, že poslední porod na ni byl příliš."

Péče o Seregila připadla Adzriel, což je dobře. To, co se nakonec přihodilo s tím bastardem Ilarem..." Kheeta si rozhořčeně odplivl. "No, někteří obviňují otce stejně jako Seregila. Pokoušel jsem se to Seregilovi minulou noc říct, ale neposlouchal mě."

"Vím, jak to myslíš. Některá témata je lepší nechat být."

"A přesto se ve Skale stal velkým hrdinou." Kheetův obdiv a city, které k Seregilovi choval, byly zjevné. "A jak jsem slyšel, ty taky."

"Podařilo se nám vyváznout z jistých ošklivých situací se zdravou kůží," neurčitě odpověděl Alek, který neměl náladu velebit jejich činy, jako by šlo o nějaký příběh pro bardy.

Naštěstí byl těch obtíží ušetřen. Když zahrnuli za roh, zahlédli v potměných dveřích chrámu stát ženu oděnou v rudém rouchu a cibulovité černé pokrývce hlavy. Zjevně byla ponořená do živého hovoru s někým uvnitř. Jakmile přijeli blíž, spatřil Alek, že její ruce pokrývají složité vzory z černých čar.

"Ke kterému klanu patří?"

"K žádnému. To je rhui'auros. Když vstupují do Nha'mahat, vzdávají se svého klanu," odpověděl Kheet a udělal směrem k ní jakési znamení.

Než se Alek stačil zeptat, co je to Nha'mahat, dojeli až k rhui'auros a spatřili, že mluví do prázdna.

"Bash'wai," řekl Kheet, když si uvědomil Alekův údiv.

Alek se ohlédl k prázdným dveřím a po zádech mu přeběhl mráz. "Rhui'auros je vidí?"

"Některí. Nebo to alespoň tvrdí. Mají poněkud zvláštní způsoby a to, co říkají, není vždy to, co tím myslí."

"Lžou?"

"Ne, ale často mluví - nesrozumitelně."

"Budu si to pamatovat, až je půjdeme navštívit. Od chvíle, kdy jsme přijeli, neměl Seregil volnou chvíli..."

Kheet na něj překvapeně zíral. "Seregil mluvil o tom, že je navštívíte?"

Alek si připomněl podivný, napjatý rozhovor v Ardinlee. Od té doby Seregil o rhui'auros nemluvil.

"Nesmíš ho nikdy žádat, aby tam šel," varoval ho Kheet.

"Proč?"

"Pokud ti to neřekl sám, není na mně, abych ti to vykládal."

"Kheeto, prosím," naléhal Alek. "Většinu toho, co o něm vím, jsem se dozvěděl od někoho jiného. Prozrazuje o sobě tak málo, dokonce i teď."

"Neměl bych o tom mluvit. Záleží na něm, jestli ti ten příběh poví nebo ne."

Zavřená ústa a tvrdá hlava musí být charakteristický rys Bôkthersanů, pomyslel si Alek, zatímco jeli mlčky dál.

"Pojďme," promluvil Kheet konečně, když se trochu obměkčil. "Ukážu ti, kde je najdeš, jestli je budeš chtít vyhledat sám."

Opustili osídlenější tupy a vjeli do čtvrti na jižním okraji města. Zdejší budovy byly zarostlé a rozpadaly se, cesty místy dusila vysoká tráva a plané květiny. Dvorů se zmocnil plevel. Přes všechnu podivnost to však zjevně byl oblíbený cíl vycházek; polorozpadlými ulicemi kráčeli v párech a malých skupinkách lidé. Dračí potěr, první, který Alek zahlédl od doby, kdy opustili hory, tu byl hojný jako luční kobylky. Dračci se slunili jako ještěrky na vrcholcích zdí nebo spolu s vrabci a kolibříky poletovali mezi kvetoucím vínem.

Místo také vyvolávalo zcela jiný pocit, magie tu byla silnější a více zviřená.

"Říká se tomu Město duchů," vysvětloval Kheet. "Věří se, že právě tady je závoj mezi námi a Bash'wai nejtenčí."

Nha'mahat leží těsně za městem."

Projeli kolem rozpadajících se domů a dostali se na otevřené prostranství. Na svahu přímo před nimi stála nejpodivnější budova, jakou kdy Alek spatřil. Byla to vlastně mohutná věž tvořená řadou čtvercových pater, které se směrem vzhůru postupně zmenšovaly. Nahoře byl velký kolos a Alek viděl lidi pohybující se za jeho klenutými okny. Ačkoliv se stavba lišila ode všeho, co dosud v Sarikali viděl, byla postavena z téhož tmavého kamene a působila stejným dojmem něčeho, co vyrůstá přímo ze země. Za ní vystupovala ze země bílá pára horkého pramene a v jemném vánku lehce vířila.

"Nha'mahat," řekl Kheet a hodný kus cesty od budovy sesedl z koně. "Půjdeme pěšky. Dávej pozor, ať nešlápneš na potěr. Je ho tu spousta."

Alek ho následoval, s očima nervózně upřenýma na zem.

Přízemí ohraničovalo zastřešené podloubí. Z pilířů viseli modlitební dráčci, noví i starí a rozedraní.

Alek vstoupil pod podloubí a všiml si, že chodníky lemují podnosy s jídlem: ovoce, červeně a žlutě zbarvené vařené obilí a mléko. Hlavním cílem štedrosti byli zřejmě malí dráčci; pod dohledem několika v róbách oděných rhui'auros bojovaly spousty malých tvorečků o jídlo.

Obešel budovu dozadu a spatřil, že se země prudce svažuje. Z temného ústí jeskyně pod věží vycházela pára. Oblaka stoupala nahoru jako kouř z kovářské výhně a další se zvedala z potoka, který dole protékal mezi kameny.

Něco se mu tady stalo, pomyslel si Alek, kterému se náhle vybavil obraz mnohem mladšího Seregila, vlečeného dolů do tmy.

"Chtěl bys jít dovnitř?" zeptal se Kheet, když ho odváděl zpět ke vchodu.

Prostranstvím zavanul porыв studeného větru a přinesl první kapky deště. Alek se zachvěl: "Ne. Ještě ne."

Pokud si Kheet jeho náhlé sklíčenosti všiml, rozhodl se nevyptávat. "Jak myslíš," odpověděl přívětivě. "Jelikož pojedeme zpátky přes Město duchů, co bys řekl nějakému duchařskému příběhu?"

* * *

Rána, kterou Beka utřila během námořní bitvy, se hojila, kapitánka však stále trpěla náhlými bolestmi hlavy. Chystající se bouře jí přinesla další nával a uprostřed dopoledne už to na ní muselo být patrné, protože ji Klia poslala domů s přísným rozkazem, aby si odpočinula.

Beka se sama vrátila do kasáren, zalezla si do svého pokoje a převlékla se z uniformy do lehké košile a tuniky. Natáhla se na posteli, jednou rukou si zakryla oči a jen tak ležela, naslouchajíc cvakání hracích kamenů ve vedlejší místnosti. Už dřímala, když zvenku zaslechla Nyalův hlas. Několik posledních dnů se mu vlastně vyhýbala, protože neměla čas

zabývat se hloupým přívalem citů, které v ní vyvolával. Zvuk obutých nohou za dveřmi ji varoval, že teď už nemá vyhnutí, a pokud se nechce hájit nemocí, musí se s ním setkat. Nechtěla být přistižena v nevýhodné pozici, a tak se na úzké posteli rychle posadila a potlačila vlnu nevolnosti, vyvolanou náhlým pohybem.

Urien nahlédl do dveří a ohlásil: "To je Nyal. Nese vám cosi proti bolesti hlavy."

"Opravdu?" Jak se, při Bilairyho jménu, dozvěděl, že je nemocná?

K její hrůze vešel s malou voničkou květů. Co si pomyslí ostatní?

"Slyšel jsem, že se necítíte dobře," řekl. Místo květů však vytáhl lahvičku. "Na svých cestách jsem nashromáždil pěkných pár tradičních bylin. Tenhle odvar dobře účinkuje při bolestech hlavy."

"A tohle?" zeptala se Beka a s kyselým úsměvem ukázala na květiny.

Podal jí je, jako by to byl jen dodatečný nápad. "Neznám všechna jejich skalská jména. Myslel jsem, že byste možná ráda věděla, co všechno v tom odvaru je."

Beka sklonila hlavu ke květinám, v naději, že Nyal nezachytí její provinilý ruměnec. Přináší ti květiny, že? A proč jsi tak zatraceně zklamaná? "Moc jich neznám. Tyhle malé bílé jsou horkomor a špičky větví patří vrbě." Stiskla hrubý, tmavě zelený lístek a kousíček ho ochutnala. "A tady tohle je horská řechka. Ostatní jsem nikdy neviděla."

Nyal si klekl před ní a shrnul jí vlasy z čela, aby si prohlédl ránu. "Hojí se dobře."

"Cavishovi jsou tvrdohlavá rodina," řekla mu Beka, a když jí lehce přejel prsty po obličejí, odtáhla se. Otevřela lahvičku, lokla si a zašklebila se. Ve směsi byl med, ne však dost, aby potlačil hořkost.

"Žádný pelyněk jsem v té vaší kytičce neviděla," zaprskala.

Zasmál se. "To je ten malý růžový kvítek; říkáme mu 'myší uši'." Nabral pohár vody a podal jí ho. "Když mi ho matka dávala, vždycky mi stiskla nos. Chvilí tu s vámi posedím, dokud neuvidíme, jestli lék pomáhá."

Následovalo neohrabané ticho. Beka netoužila po ničem jiném než lehnout si a spát, ale ne když tu Nyal seděl. Vzduch v pokojíku byl zatuchlý; cítila, jak jí po prsou i zádech stéká pot a litovala, že si vzala tuniku.

Po chvíli si však uvědomila, že bušení v hlavě téměř ustalo.

"To je tedy věc!" řekla a znovu přičichla k lahvičce. "Nevadilo by mi mít trošku po ruce pro ostatní. Když není poblíž žádný drysián, léčí nás obvykle přímo na poli seržant Braknil."

"Dohlédnu, aby dostal recept." Nyal vstal a chystal se k odchodu, ale pak si ji kriticky přeměřil pohledem. "Dnes je tak nehybný vzduch - snad by vám udělala dobře procházka. Mohu vám ukázat kousek města, než začne pršet. Je tady toho tolik, co jste ještě neviděla."

Bylo by snadné předstírat nevolnost. Místo toho si však stáhla vlasy dozadu a šla s ním ven. Řekla si, že se jako velitelka Kliiny ochrany musí o městě něco dozvědět. Co kdyby nastaly nějaké potíže.

Vyrazili pěšky. Bouře už postupovala údolím a přibližovala se. Nyal zamířil k jihu a cestou jí ukazoval tupy různých menších klanů. Snad o každém z nich něco věděl a pobavil Beku několika příběhy. Když procházeli okrajem tupy Akhendi, svádělo ji to vyptat se podrobněji na khirnariho ženu, ale odolala.

Většina města byla neosídlená a čím více se vzdalovali středu, tím zarostleji ulice působily. Tráva byla vyšší a v rozích otevřených oken si stavěly hnízda vlaštovky.

Bece se všechna místa zdála skoro stejná, Nyal však zřejmě někam mířil. Ukázalo se, že jeho cílem je opuštěná čtvrt' v jižní části města, nejtíšší a nejpodivnější, jakou dosud viděla.

"Myslím, že se vám toto místo bude líbit," prohlásil nakonec a zavedl ji na širokou ulici, jejíž volná prostranství byla postupně dobývána zpět zakrslými keři.

Neklidně se rozhlédla. "Myslím, že jsem si už na pocit ze Sarikali zvykla, ale tady je to jiné. Silnější."

"Říkáme tomu Město duchů," odpověděl Nyal. "Tady pracuje magie jinak. Cítíte to?"

"Něco cítím." Ať už to způsobila magie místa, hrozící bouře nebo způsob, jakým o sebe během cesty občas zavádili rukama, náhle ji zalila horkost a nepokoj. Zastavila se a přetáhla si tuniku přes hlavu, takže jí zůstala jen volná lněná blůza, propocená a se skvrnami od rzi. Vytáhla ji z kalhot, uvolnila šněrování u krku a dovolila zvolna silícímu vánku, aby jí chladil kůži. Jako většina jezdkyň si nestanovala prsa, když nebyla v poli. Podívala se na Nyala a spatřila na jeho rtech nevyzpytatelný úsměv - věděla, že upoutala pozornost. Když tu teď s ním byla sama, musela připustit, že se jí přinejmenším líbí.

"Toto je velmi zvláštní místo," pokračoval. "Bash'wai, kteří tu žili, jednoho dne prostě odešli a všechny své věci nechali na místě."

Vstoupili do jednoho z domů a prošli prázdnou chodbou do sálu s fontánou. Poblíž nádržky zarostlé listy leknínů stál stůl prostřený pro šest osob, s šálky a popraskanými talíři z jemného červeného porcelánu. Středu stolu vévodila zašlá stříbrná konvice; vevnitř stále zůstávaly stopy po vínu, které vyschlo před bezpočtem let. Za sálem byla ložnice.

Nábytek už byl polorozpadlý, ale na vyřezávaném dřevěném podnosu ležícím na truhle byla ještě rozložená sbírka zlatých šperků, jako by si je žena, které patřivaly, právě sundala a šla se koupat.

"Jak je možné, že to všechno neodnesli zloději?" zeptala se Beka a vzala do ruky brož.

"Nikdo se neodvážil okrást mrtvého. Jedna má tetička ráda vypráví příběh o ženě, která našla tak překrásný prsten, že neodolala a vzala si ho s sebou. Její klan se brzy poté vrátil domů a ona vzápětí začala trpět nočními můrami. Byly tak silné a děsivé, že nakonec vhodila prsten do řeky. Když se příští rok do Sarikali vrátila, ležel přesně tam, odkud ho předtím sebrala."

Beka vrátila brož na podnos a zahrála zklamaný výraz. "Myslela jsem, že jste mě sem přivedl, abyste mě postrašil, Ra'basi."

Nyal ji vzal za ruku a sevřel ji svými dlouhými prsty. "A proč bych měl na statečnou skalskou kapitánku něco takového zkoušet?"

Rukou jí proběhlo smyslné zachvění, silnější než předtím.

"Snad abyste si mou statečnost ověřil?" škádlila ho. "Nebo abyste si vytvořil příležitost nabídnout mi oporu?" Pohlédla do jasných světle hnědých očí a pocítila další záchvěv smyslného očekávání; nepochybně v ní vzplála vášeň a otevřené city. Bylo by tak snadné zkrátit vzdálenost, která dělila jejich rty, pomyslela si, jako by odhadovala dolet šípů. Bez dalšího přemýšlení ho políbila.

Chtěla to - chtěla ho - od první chvíle, kdy ho zahlédla, tam v Gedre. Teď dovolila svým rukám zatoulat se, chtivě zkoumat pevné, vstřícné tělo, které se k ní tisklo. Rty měl tak sladké, jak si představovala, a když si ji přivínil blíž, zabořila mu prsty do vlasů a stiskla mu zuby dolní ret.

Ruce mu vklouzly pod lem její košile, přejely po nahém pasu nad opaskem s mečem a pomalu se propracovávaly výš.

"Líbezná, krásná," šeptal jí do ucha.

"Nedělej to." Napjala se a o krok ucouvla. Ostatní milenci tyhle lichotky používali a ona je nechávala být; od Nyala však byly nesnesitelné.

"Copak je?" zeptal se, dotčený náhlou změnou. "Jsi panna, nebo mi snad nevěříš?"

Navzdory horké, dráždivé bolesti v podbřišku se rozesmála - či snad právě kvůli ní. "Nejsem panna. Ale nejsem ani krásná a nepotřebuji, aby mi to někdo namlouval. Raději k sobě budme prostě čestní, pokud ti na tom nějak zvlášť nezáleží."

Překvapeně na ni zíral: "Každý, kdo tvrdí, že nejsi krásná, je hlupák. Viděl jsem to hned, když jsem se ti poprvé podíval do očí, i když to od chvíle, kdy jsme se setkali, popíráš."

Znovu ji chytil za ruku. "Promiň mi, jak neobratně trvám na svém, ale přísahám, že ti to budu stále opakovat, dokud mi neuvěříš. Nepodobáš se žádné ženě, kterou jsem kdy potkal."

Beka, lapená mezi pochybami a vzrušením, ztuhla, neschopná odpovědět.

Špatně si její váhání vyložil a přitáhl si její ruku ke rtům. "Dovol mi alespoň, abych ti říkal ,přítelkyně'. Slíbil jsem tvému téměř bratrovi, že tě nikdy nepotupím. Držím slovo."

Snad to mělo být cudné gesto; žár jeho rtů na dlaní v ní však vyvolal vlnu rozechvělé touhy. Lehký dotyk její košile s jeho kůží byl náhle k neunesení. Beka si jednou rukou košili stáhla a nechala ji spadnout na zaprášenou podlahu pod nohama. Nyal se s povzdechem dotýkal jízev na rukou, prsou i na boku. "Jsi opravdová válečnice."

"Všechny rány mám vpředu," řekla Beka a pokoušela se, aby to znělo lehkomylně, když se však prsty dotýkal její kůže, chvěla se. Než se dostal k prsům a ramenům, vyložene se roztřásla.

"Líbí se mi tvé skvrnky," zamumlal a sehnul se, aby ji políbil rameno.

"Pihiy," opravila ho bez dechu, stahující z něj tuniku.

"Ach ano. Pihiy." Na okamžik přestal, aby ji pomohl se svým oděvem, a pak si ji znovu přitáhl k sobě. "Jsou tak romantické."

To je první, pomyslela si, ale teplo jeho těla na jejím způsobilo, že se o to dál nestarala. Kdekoliv se jí dotkl, kreslily jeho prsty na kůži žhnoucí vzory. Ten pocit se nepodobal ničemu, co cítila kdykoliv předtím. Nepatrně se odtáhla a užasle se zeptala: "Snad na mě nepoužíváš kouzlo, Ra'basi?"

Oříškově hnědé oči se rozšířily a pak se v koutcích stáhly do vějířků, když se zasmál. Bohaté vibrace smíchu na jejím břiše a prsou v ní vyvolaly nové, nevídané potěšení.

"Kouzlo?" zaprotestoval a zavrtěl hlavou. "U Světla, jakým hlupákům jsi dovolila, aby se s tebou milovali?"

Polorozpadlou místností se rozlehl Bečin smích. Přitáhla si ho těsněji: "Uč mě!"

* * *

Nyalova péče trvala víc než hodinu, odhadla Beka, když se podívala, jak se stíny připlížily k místu, kde leželi. Když bylo po všem, byla mnohem zkušenější a šťastnější než kdykoliv v poslední době.

Ukázalo se, že postel je příliš vratká, a tak si vypomohli lůžkem z oděvů ustlaným na podlaze. Nakonec vytáhla ze zamotané hromady kalhoty a neochotně si je natáhla. Pak se sklonila, aby svého nového milence dlouze políbila.

Zvenku se ozývalo vzdálené hřmění.

Nyalova zrudlá tvář odrážela její vlastní radost. "Překrásná Tírfaie," řekl, když k ní vzhlížel.

"Překrásný Aurēfaie," odpověděla jeho vlastní řečí; už jeho názor nepopírala.

"Nemyslel jsem, že se mnou půjdeš. Drží se všichni Tirové tak zpátky?"

Beka chvilku uvažovala. "Mám povinnosti. To, co chce mé srdce a tělo, není to, co si má hlava myslí, že bych měla dělat. A..."

"A?" zeptal se, když odvrátila pohled.

"Trochu se bojím toho, co k tobě cítím; bojím se, protože vím, že to nevydrží. A také jsem o někoho přišla. Zemřel. Zabili ho." Beka přivřela oči dlouho potlačovaným žalem. "Byl to válečník, důstojník v mém regimentu. Nebyli jsme spolu dlouho, ale měli jsme se dost rádi. Bolest, kterou jsem cítila, když zemřel, byla..." znovu se odmlčela; hledala slova, která by nezněla příliš chladně, ale nenalezla je. "Bylo to k zbláznění. Takové věci si nemůžu dovolit, ne, když musím vést lidi, kteří na mně závisí."

Nyal ji hladil po tváři, dokud znovu neotevřela oči. "Nechci tě zranit, Beka Cavishová, ani ti způsobit bolest, pokud bude v mé moci tomu zabránit. Co uděláme..." Usmál se a mávl rukou po neuklizeném pokoji. "Jsme dva přátelé, sdílející Aurův dar. Z toho nevzejde žádná bolest. Ať budeš tady nebo ve Skale, budeme přátelé."

"Přátelé," přitakala Beka, i když se jí tichý hlásek v hloubi srdce vysmíval: Pozdě, příliš pozdě!

"Ještě máme čas," řekla a vstala. "Ukaž mi něco víc z tvého města. Zdá se, že mám dnes neuhasitelnou chuť na zázraky."

Nyal se sklesle protáhl a žertovně zasténal. "Válečnice!"

Už byli skoro oblečení, když Bece náhle došlo něco, co řekl předtím. Obrátila se na Nyala, zvedla obočí a dožadovala se odpovědi: "Kdy přesně jste s mým ,skorobratrem' probírali, co se mnou dělat?"

* * *

Kheetu i Aleka překvapilo, když se ve dveřích jednoho z poničených domů náhle objevila Beka.

"Aurovy prsty!" zasmál se Bôkthersan a přitáhl uzdu. "To je první rusovlasý Bash'wai, kterého jsem kdy viděl."

Beka na okamžik ztuhla a tvář pod pihami jí zčervenala. Vzápětí ze stínů za ní vystoupil i Nyal.

"Dobrá, dobrá, kapitánko," řekl Alek skalsky a nemilosrdně se usmíval, když si všiml pocuchaných vlasů a zaprášeného oblečení. "Na průzkumu?"

"Nejsem ve službě," odsekla a cosi v pohledu, který na něj vrhla, ho varovalo, aby dál nežertoval.

"Už jste jí ukázal Důmpilířů?" zeptal se Kheetu, který si zjevně neuvědomoval, co se děje, ani proč by jeho nevinná otázka měla z Aleka vyloudit tak hlasité, mizerně potlačené zasmání.

"Zrovna tam míříme," odvětil Nyal a usilovně se snažil udržet vážnou tvář. "Nešli byste s námi?"

"Ano, pojďte!" řekla Beka, přešla k Alekovi a chytila ho za třmen. Šeptem dodala: "Tak na mě budeš moci zblízka dohlédnout, skorobratříčku."

Alek sebou trhl. K čertu s tebou, Nyale!

Dům, o kterém mluvili, ležel o několik ulic dále. Znovu zaduněla bouře, tentokrát mnohem blíže, a náhlý porыв větru jim sfoukl vlasy do očí.

"Tamhle je to," řekl Kheetu a ukázal šerem na rozsáhlou stavbu bez klasických stěn. A pak se nebesa doopravdy otevřela. Na okamžik všechno ozářil blesk, vzápětí padla tma a ozvalo se ohlušující zadunění hromu. Alek a Kheetu pevně sevřeli uzdy rozčilených koní a rozběhli se prudkým deštěm k úkrytu, s Bekou a Nyalem těsně za zády.

Důmpilířů byl vlastně pavilón s plochou, dlážděnou střechou usazenou na řadách vysokých, pravidelně rozmístěných černých sloupů. Tu a tam mezi sloupy vlály cáry vybledlé látky a naznačovaly, že zde bývaly tvořeny zavěšenými nástěnnými koberci. "Zdá se, že se tu chvíli zdržíme," řekla Beka hlasitě, aby ji bylo v lijáku slyšet.

Pod vnějšími sloupy vanul mokrý vítr, takže se stáhli dál, aby nepromokli. Alek sáhl do pláště pro světelný kámen uložený ve svitku s nástroji, ale pak si vzpomněl, že obojí nechal ve svém pokoji. Kheetu a Nyal lusklí prsty a na jejich konečcích se vzápětí objevily malé svítící koule.

"Co to bylo za místo?" zeptal se Alek. Kvůli Bece mluvil skalsky.

"Letní útočiště," odpověděl Nyal. "V létě tu bývá strašlivé horko. Střecha vrhá stín a dál uvnitř jsou i bazény."

Když kráčeli hlouběji do lesa pilířů, občasné záblesky zvenčí jim vrhaly na cestu pruhy světla a stínu.

Alek předpokládal, že tady jsou sami, ale brzy zaslechl někde vpředu zvuk šplouchající vody a ozvěnu hlasů.

Vstoupili do rozlehlé komnaty a přišli k velkému kulatému bazénu napájenému podzemními prameny. Z něj vějířovitě vedly kanály do menších bazénků a něčeho, co snad byly vodní zahrady nebo nádrže určené k chovu ryb.

Ve velkém bazénu plavalo několik tuctů nahých lidí. Další posedávali poblíž a za svitu chvějících se světelných koulí hráli jakousi hru. Alek si s bodavým neklidem uvědomil, že většina z oblečených měla na sobě sen'gai Hamanů nebo Lhaposanů. Soudě podle jejich věku a oděvu, byli to mladí sloužící z obou delegací, kteří využívali volných chvil, zatímco se starší účastnili rady.

Nyal k nim přistoupil se svou obvyklou otevřeností, ale Kheetu se ostražitě loudal vzadu.

"Nyal í Nhekai!" zvolal jeden z mladých Lhaposanů. "Je to už tak dlouho, co jsem tě viděl naposledy, příteli. Připoj se k nám."

Když však spatřil Aleka a ostatní, jeho pohostinný úsměv pohasl. Lhaposan vstal, jednu ruku poblíž střenky nože, který měl za opaskem. Několik jeho společníků udělalo totéž.

"Ale já zapomněl," řekl a přivřel oči. "V těchto dnech nejsi v nejlepší společnosti."

"To tedy není," poznamenal jeden z plavců a vylezl z bazénu. Přešel k nim a přezíravě se mračil.

Alek strnul. Poznal ho podle dračího kousnutí na bradě. Tohle nebyl žádný sluha. Minulou noc byl na hostině u Silmai spolu s khirnarim Hamanů.

Haman chvíli stál a znechuceně si je prohlížel. "Bôkthersan, Tírfaie." Pak jeho pohled spočinul na Alekovi. "A vyhnancův garshil ke'menios."

Alek rozuměl jen polovině věty - garshil znamenalo "zparchantělý" - ale Hamanův tón nenechával nikoho na pochybách, že šlo úmyslnou urážku.

"To je Emiel í Moranthe z Hamanů, khirnarého synovec," upozornil je Nyal skalsky.

"Vím, kdo to je," odvětil Alek neutrálním tónem, jako by urážku nepochopil.

Kheetu se tolik neovládal; chytil se na udičku a přistoupil blíž: "Měl bys opatrněji volit slova, Emiele í Moranthe!"

Alek mu položil ruku na rameno a auresky řekl: "Může si říkat, co chce. Mě to nezajímá."

Jeho protivník znovu přivřel oči; nikdo z Hamanů se s ním předešlého večera neobtěžoval promluvit a bezpochyby předpokládali, že jejich jazyk nezná.

"Co se děje?" šeptala Beka, která cítila potíže.

"Jen pár urážek mezi klany," řekl Alek klidně. "Nejlepší bude jít pryč."

"Ano," souhlasil Nyal, který už se neusmíval a naléhavě táhl zamračeného Kheetu zpět cestou, kterou sem přišli. Beka však stále hleděla na nahého muže.

"O nic nešlo," opakoval Alek pevně, chytil ji za rukáv a zamířil ven.

"Copak, snad se nás nebojíte?" ušklíbl se Emiel.

Byl to Alek, kdo se otočil a proti veškerému chladnému rozumu se vrátil a postavil se mu čelem. Se stejnou bravurou, jakou dřív užíval, aby urazil rabiáty v postranních uličkách, si zkřížil ruce na prsou a naklonil hlavu na stranu, přičemž si Emiela pomalu prohlédl od hlavy k patě, až se pod tím pohledem jeho rádobyprotivník neklidně ošil.

"Ne," odvětil Alek nakonec tak hlasitě, aby ho všichni slyšeli. "Nevidím nic, čeho bych se měl bát."

Vycítil přicházející útok, a když se na něj Emiel vrhnul, uskočil. Hamanovi společníci ho chytili a přitáhli zpět. Alek ucítil

jejich dlaně na svých rukou, ale setřásl je, nepotřeboval, aby ho pobízeli. Někde za ním Beka rozčileně klela ve dvou jazycích, zatímco ji Kheeta držel.

"Uvědomte si, kde jste, všichni," varoval je Nyal, který se prodral mezi ně.

Emiel mezi sevřenými zuby tiše zasyčel, ale stáhl se. "Děkuji ti, příteli," usklíbl se, ale nespustil oči z Aleka. "Děkuji, žeš nedovolil, abych si ušpinil ruce s tímhle malým garshil ke'menios."

Po těchto slovech nedbale odkráčel k bazénu.

"Pojďte pryč," naléhal Nyal.

Kůže mezi lopatkami se mu naježila a strnul, čekaje, že Hamani každou chvíli změní názor a obnoví boj. Až na několik posměšků a mumlaných urážek je však obránci bazénu nechali v klidu odejít.

"Jak ti to říkal?" zeptala se Beka, jakmile se ocitli z doslechu.

"Na tom nesejde."

"No, to vidím! Co říkal?" naléhala Beka.

"Úplně jsem tomu nerozuměl."

"Nazval tě zparchantělou nájemnou kurvou," zavrčel Kheeta.

Alek ucítil, jak mu zaplály tváře, a byl rád, že je šero.

"Už mi říkali i huř," zalhal. "Nech to být, Beko. Poslední, co Klia potřebuje, je, aby se velitelka její osobní stráže zapletla do rvačky."

"Bilairyho koule! Ten hnusný čubčí..."

"Beko, prosím, takové věci nesmíš říkat nahlas. Ne tady," řekl Nyal. "Emielovo chování je pochopitelné. Seregil zabil jeho příbuzného a Alek je podle našich zvyků jeho příbuzný. Mezi vašimi lidmi je to jistě dost podobné."

"U nás doma můžeš někomu vyrazit zuby a nezačne kvůli tomu válka," odsekla.

Nyal zavrtěl hlavou: "Skala musí být zvláštní místo."

Právě v tu chvíli zachytil Alek koutkem oka jakýsi pohyb; zpomalil a zahleděl se do tmy mezi pilíře. Možná Hamana přece jen tak snadno nesetřásl. Ucítil náznak neznámé vůně, pižmové a kořeněné. Pak to zmizelo.

"Co se děje?" tiše se zeptala Beka.

"Nic," řekl, ačkoliv mu instinkt tvrdil něco jiného.

* * *

Venku pršelo ještě víc než předtím. Mlžné záclony ukotvily mraky ke špicím střech.

"Snad byste měli jet zpátky s námi," navrhl Kheeta.

"Zřejmě ano," souhlasila Beka. Chytila se Bókthersanovy natažené ruky a lehce vyskočila za něj.

Alek uvolnil Nyalovi jeden třmen. Ra'basi se ho chtěl chytit za ruku, ale zarazil se a zkoumal kouzlo Akhendí, které se Alekovi houpalo na zápěstí. Malý vyřezávaný ptáček zčernal.

"Co se s ním stalo?" zeptal se Alek a překvapeně se na náramek zadíval. Špička křídélka byla nalomená.

"Je to varovné kouzlo. Emiel ti přál něco zlého," vysvětlil Nyal.

"Plýtvání dobrou magií, řekl bych," zamumlal Kheeta. "K tomu, aby sis přečetl srdce Hamana, žádné kouzlo nepotřebuješ."

Alek vytáhl dýku a chtěl náramek odseknout a odhodit do křoví.

"Nedělej to," řekl Nyal a zarazil ho. "Může být obnoveno, dokud nezničíš šňůrky."

"Nechci, aby to viděl Seregil. Dozvěděl by se, že se něco stalo, a já mu hrozně nerad lžu."

"Tak mi ho dej," nabídl se Ra'basi. "Predám ho někomu z Akhendí, aby ho spravil."

Alek rozvázal uzly a podal mu ho. "Chci vaše slovo, vás všech, že se o tom Seregil nedozví. I tak má svých starostí dost."

"Víš určitě, že je to rozumné, Aleku?" zeptal se Kheeta. "Není přece dítě."

"Ne, ale je prudký. Haman mě napadl, aby se dostal pod kůži jemu. Jejich hry s nimi hrát nebudu."

"Nejsem si tím jistá," podotkla Beka, teď už víc ustaraná než rozhněvaná. "Drž se od nich dál, obzvlášť když budeš sám. Tohle bylo víc než jen zastrašování."

"Neboj se," řekl Alek a přinutil se k úsměvu. "Pokud jsem se od Seregila něco naučil, tak vyhýbat se lidem."

Kapitola 14.

Tajemství

Thero Bece bolest hlavy, která ji uvolnila ze služby, záviděl. Jak probíhalo vyjednávání, byl čaroděj čím dál neklidnější. Ve většině projevů šlo jen o plané řečnění, podlézání jedné či druhé straně. Vytahovali na světlo staletí staré záležitosti a stížnosti a hádali se o ně. Zjevně nebylo hanbou si během těchto meziher zdřímnout; mnoho přihlížejících na ochozu slyšitelně chrápal.

Brzy po poledni dorazila do města bouře a síň Iia'sidry zalilo světlo lamp. Okny foukal dovnitř studený vítr, který s sebou nesl déšť a listí. Čas od času přehlušil slova řečníků hrom.

Thero se s bradou v dlani díval ven a pozoroval světelnou hru zvlněných potoků deště. Vyvolávala v něm vzpomínky na jeho učednické dny v Nysanderově věži. Za letních odpolední sedával u okna své komnaty, pozoroval, jak bílé blesky pročešávají nebe nad přístavem, a snil o tom, že by se zmocnil jejich síly a vlastními rukama ji usměrnil.

Ovládnout něco, co by mohlo člověka v mžiku zabít - to pomýšlení mu zrychlovalo tep. Jednoho dne nahodil svůj nápad Nysanderovi a zeptal se, zda je to možné.

Starší čaroděj mu věnoval laskavý, snášenlivý pohled a zeptal se: "Kdybys je dokázal ovládnout, milý hochu, bylo by to krásné?"

Odpověď se mi tehdy zdála nesmyslná, pomyslel si smutně.

Právě v té chvíli ozářil Iia'sidru dlouhý, jasný záblesk a proměnil okno, kterým se Thero díval, v obdélník tajuplné modrobílé záře. Čaroděj v něm jako ve dveřích zahlédl černý obrys ženy.

Pak okno znovu potmělo, zvuk hromu otřásl celou budovou a dovnitř vlétla čerstvá sprška deště. Postava ale nebyla žádnou přelétavou vizí. Stála tam mladá rhui'auros, jednu ruku lehce opřenou o kamenný rám, a hleděla přes síň přímo na něj. Její rty se pohybovaly a v mysli slyšel šepot: Potom přijď za námi, bratře. Je čas.

Než stačil čaroděj přikývnout, zmizela ve spršce barev.

Naštěstí byl toho dne sněm brzy odročen. Thero pochyboval, že by dokázal komukoliv říci, co slyšel. Vyšel za Kliou a ostatními do bouře a u svého koně zastihl mladou ženu, která už na něj čekala. Byla velmi mladá a měla šedozelené oči, které se pod směšnou pokrývkou hlavy zdály až příliš velké. Promočené roucho se jí nalepilo ke štíhlému tělu jako druhá kůže a vítr ji šlehal mokřými, zplhlými prameny vlasů přes tvář. Měla se třást zimou, ale netřásla se.

Klia se na ni překvapeně zadívala.

"S vaším dovolením, má paní, rád bych navštívil rhui'auros," vysvětlil.

"V tomhle počasí?" podivila se Klia, ale pak pokrčila rameny. "Dej na sebe pozor. Budu tě potřebovat až zítra."

Vyrazili. Therova podivná společnice nepromluvila, nepřijala jeho plášť ani nabídku, aby se svezla. Brzy byl rád, že má průvodce. V dešti vypadaly všechny široké, opuštěné ulice stejně.

Když konečně dorazili k Nha'mahat, pokynula mu dívka, aby sesedl. Pak ho odvedla za ruku po vyšlapané pěšině k jeskyni pod věží. Z nízkého ústí se linula oblaka páry, plazila se po zemi a rozplývala v závanech větru.

Skála byla pokryta nerostnými usazeninami, tvořícími černé zvlněné pásy s bílými a žlutými tečkami. Stezku ohladily nesčetné páry nohou.

Když Thero následoval dívku do velkého přírodního domu, stáhlo se mu v náhlém úžasu hrdlo. Pokud měl Nysander pravdu, nacházel se v samém lůně tajemství, u pramene magie, která se k jeho lidem dostala skrze krev Aurěneny.

Dóm byl vlhký a primitivní, hrubé zdi zůstaly, až na několik roztroušených lamp a široké schodiště, vinoucí se středem jeskyně jako zkroucený beraní roh, neupravené. Hladký kámen schodů působil v tomto prostředí nepatřičně. Z jakési místnosti nahoře sem dopadalo světlo, a když šli kolem, ucítil Thero sladké výpary kadidla. Tady dole nebylo nic obřadního nebo zdobného. Pára vycházela ze sítě puklin a malých jezírek na zemi. Mezi stíny se pohybovali 'faieové a rhui'auros, tiší jako duchové.

Dívka mu nedopřála čas, aby se zorientoval, ale pokračovala jednou z několika chodeb, které vedly z hlavní síně.

Nebyly tu žádné lampy a ona nic nerozsvítila. Ani pro Thera však tma nepředstavovala problém; tam, kde mu zrak selhal, převzaly jeho úlohu ostatní smysly a ukázaly mu okolí jako němé, černé a šedé tvary. Byl zvědav, zda je to zkouška či zda se prostě předpokládá, že sdílají-li podobnou magii, dokáží i tírští čarodějové vidět ve tmě.

Jak pokračovali, byl vzduch kolem čím dál vlhčí a teplejší a Thero si uvědomil, že se jim chodba tunelu svažuje pod nohama. Tu a tam se podél cesty vyskytovaly stavby podobné úlům, dosti velké, aby se dovnitř vešli jeden nebo dva lidé. Když jednu z nich míjeli, přešel po ní prsty a ucítil tlustou, vlhkem nasáklou vlnu. Malé dveře a otvor na vrcholu byly zakryty koženými chlopněmi.

"Dhima, k meditacím," ozvala se konečně. "Kdykoliv budeš chtít, můžeš je použít."

To však zjevně nebylo cílem současné výpravy. Chodba se prudce stočila doprava a vzduch se ochladil, stezka teď byla příkřejší a užší. Nebyly tu žádné dhimy.

Místy museli sklonit hlavy, aby se vyhnuli převislým kamenům. Jinde se pevně drželi silných provazů provlečených kovovými oky, zapuštěnými do kamene, a sestupovali z krátkých prudkých svahů. V temnotě ztratil představu o čase, ale každým krokem sílilo jeho vnímání magické energie.

Nakonec se znovu dostali na rovinu a Thero uslyšel podobný zvuk, jaký vydává vítr ve větvích. Po několika yardech se tunel znovu stočil a náhle čaroděj mžoural v poměrně jasném měsíčním světle. Překvapeně se rozhlédl a spatřil, že stojí na okraji lesní mýtiny, pod jasným nočním nebem. Půda se lehce svažovala ke břehu lesklého černého jezírka. Po nehybné hladině plul odraz měsíčního srpku, nenarušeny jedinou vlnkou.

Zatímco tu stál, světlo zjasnělo. Rozhlédl se a nenašel po své průvodkyni ani stopy, ale kolem jezírka bylo náhle plno postav. Ty, které rozeznával, měly na sobě roucha a pokrývky hlavy rhui'auros. Podle toho, jak se mu zjezily chloupky na ruce, věděl, že alespoň někteří z nich jsou duchové, ačkoliv vypadali všichni stejně hmatatelní, dokonce i ti s kudrnatými černými vlasy a temnou kůží Bash'wai. Za nimi, v hustém lese černém jako noc, se cosi pohybovalo - mnoho tvorů, a velkých.

"Vítej, Thero, synu Nysanderův, čaroději Třetí Orěsky," zaduněl ze tmy hlas. "Viš, kde jsi?"

Thero, kterého zaskočilo chybné oslovení, chvíli zaváhal, než otázku pochopil. V téže chvíli však znal odpověď.

"U jezera Vhadäsoori, Ctihodný," zašeptal, plný bázně. Jak to věděl, bylo záhadou - nebylo tu ani stopy po sochách a už vůbec ne po městě, avšak magie vyzařující z černých vod byla nezaměnitelná.

"Vidíš očima rhui'auros, synu Nysanderův."

Dívka, která ho předtím doprovázela, vystoupila z davu a nabídla mu pohár zhotovený z dutého klu. Byl dlouhý jako čarodějovo předloktí a zavínutý ve složité vázaných kožených řemíncích, které po stranách vytvářily rukojeti. Thero je uchopil, zavřel oči a zhluboka se napil. Pohár pod jeho prsty vibroval dotykem tisíců rukou.

Když znovu vzhlédl, byli s dívkou na mýtině sami. Už nepůsobila tak mladě a oči vypadaly jako zlaté kotouče.

"My jsme První Orěska," řekla mu. "Jsme tví předci, tvá historie, čaroději. Vidíme v tobě svou budoucnost, jako ty v nás vnímáš svou minulost. Tanec pokračuje a tvůj rod bude scelen."

"Nerozumím," řekl.

"Je to Aurova vůle, Thero, synu Nysanderův syna Arkonielova syna Iya dcery Agazhar z rodu Aurova."

Jemné neviditelné ruce uvolnily tkanice Therova oděvu a vše, šaty i obuv, z něj spadlo. Jiná vůle než jeho vlastní ho přivedla ke břehu jezera. Voda byla chladná jako v zimě, tak chladná, že se mu zastavil dech a kůže vzplála jako oheň.

Otočil se zpět ke břehu a překvapilo ho, když spatřil sám sebe, jak stojí vedle té ženy. Pak ho cosi stáhlo pod hladinu. Voda se nad ním zavřela, zalila mu oči, nos i ústa a potom i plíce, necítil však žádné znepokojení, žádné zděšení. Ztracen v beztvaré tmě, vznášel se a vyčkával. A vzpomínal. Tu noc, kdy spali u dračího jezera v Akhendi, se mu zdálo o tomhle místu a o tom, že se topí. Sen od té doby vybledl a zbyly z něj pouhé zlomky, ale odpovídal skutečnosti, což Thero věděl stejně jistě, jako když nazval toto místo Vhadäsoori.

"Co je cílem magie, Thero, synu Nysanderův?" otázal se hluboký hlas.

"Sloužit, vědět..." Thero si nebyl jist, zda promluvil nahlas nebo si ta slova jen pomyslel; nebyl v tom žádný rozdíl, ostatní ho slyšeli.

"Ne, bratříčku, mylíš se. Co je cílem magie, synu Nysanderův?"

"Tvořit?"

"Ne, bratříčku. Co je cílem magie, synu Nysanderův?"

Dolehla na něj temnota. Tlačila ho na plicích, dusila ho. Pak ucítil první studené bodnutí děsu, ale přinutil se zůstat potichu. "Nevím," odpověděl pokoeně.

"Víš, synu Nysanderův."

Syn Nysanderův. Před slepýma očima mu tančily jiskry, ale Thero si udržel představu svého prvního učitele, otevřeného muže se smyslem pro humor, kterého tak často podceňoval. Se studem si připomněl vlastní domyšlivost, která ho zaslepila, takže neviděl Nysanderovu moudrost, dokud nebylo příliš pozdě na to, aby ji uznal. Vybavil si hořkost, kterou cítil, když ho Nysander držel dál od kouzel, která by dokázal zvládnout, ale jeho prázdné srdce by je neumělo moudře používat. Na okamžik zaslechl hlas svého starého učitele, který mu trpělivě vysvětloval: "Cílem magie není nahradit lidské úsilí, ale pomáhat mu." Kolikrát jen to za ta léta řekl? Kolikrát Thero ignoroval důležitost jeho slov? V Therově zorném úhlu se objevil měsíční srpek, jemně tančící nahoře na vodní hladině. Čaroděj, stále ponořený v temnotě, ucítil síly, které do něj vstupovaly, a ústa se mu široce roztáhla radostí.

"Rovnováha!"

Jako náhle uvolněná korková bójka vystřelil k hladině a rozbil odraz měsíce na ní.

"Rovnováha!" vykřikl vzhůru.

"Ano," souhlasně řekl hlas. "Nysander rozuměl lépe než kterýkoliv Tír účelu Aurových darů. Čekali jsme na jeho příchod, nebylo to však možné. Úkol připadl tobě."

Jaký úkol? divil se Thero, rozechvělý vzrušením.

"Rovnováha mezi vaším lidem a naším vlastním, mezi Tíry a Světle, byla už dávno ztracena. Světlo vyvažuje temnotu. Ticho vyvažuje zvuk. Smrt vyvažuje život. Aurēnfāieové chrání staré cesty; tvůj lid, načas ponechán jen vlastnímu tanci, si proklestil nově."

Thero zkusmo natáhl nohu a došlápl na pevnou půdu. Přebrodl se ke břehu, vyšel ven a přistoupil k osamělé postavě, která ho očekávala, staré ženě Bash'wai. Tvář a kůže byla v měsíčním světle černá, vlasy se leskly stříbrem.

Thero před ní padl na kolena. "Proto sem Klia směla přijet právě teď? Způsobila jste to vy?"

"Způsobila?" zasmála se hlubokým hlasem, příliš znělým pro tak útlou postavu. Pohládila ho po hlavě jako děcko. "Ne, bratříčku, my jen tančíme tanec se všemi kroky, které ovládáme."

Zmatený Thero si přitiskl ruku na oči a pak znovu vzhlédl. "Říkala jsi, že skalští čarodějové budou sceleni. Co to znamená?"

Ale Bash'wai byla pryč. Na jejím místě seděl velký dráček se zlatýma očima. Sotva si Thero stačil uvědomit jeho přítomnost, vyrazil mezi jeho nahá stehna a kousl ho do šourku. Thero se zděšeným výkřikem nadskočil a narazil hlavou do čehosi tvrdého. Měsíc se roztočil a odkutálel jako upuštěný prsten.

* * *

Když Thero znovu přišel k sobě, ležel plně oblečený tvář na zemi v ústí tunelu vedoucího ven z hlavního domu pod Nha'mahat.

Víze! Pomyslel si omámeně. Pohnul se a chtěl se postavit, kolem varlat se mu však sevřely žhavé spáry bolesti, a tak se znovu rozplácl a pevně zavřel oči. Vzpomněl si na Alekův ušní boltec, který natekl na trojnásobek obvyklé velikosti, a zasténal.

Zvuk kroků na kameni ho přiměl znovu otevřít oči. Přes opar bolesti spatřil sedící postavu, která se vyloupila z blízkého stínu a proměnila se v jeho mladou průvodkyni.

"Lissik." Podržela lahvičku tak, aby na ni viděl, a obešla ho, takže mu zmizela z očí.

Těmhle kousnutím říkají značky cti! pomyslel si bezmocně, když mu dál pomáhala. Jestli přežiju dost dlouho, abych se uzdravil, jak se s ní kdy pochlubím?

Kolemchodili lidé a vyhýbali se mu. Snad někomu z nich připadal pohled na skalského čaroděje, hystericky se chichotajícího na zemi a s rouchem vykasaným kolem pasu, podivný, ale nikdo nebyl tak netaktní, aby se o tom zmínil, dokud byl na doslech.

Kapitola 15.

Nepohodlí

"Kde je Thero?" podívoval se Alek hlasitě, když toho večera vyráželi na recepci v tupě klanu Bry'kha.

"Odešel navštívit rhui'auros," sdělila mu Klia. "Už by se měl každou chvíli vrátit."

Déšť zeslábl v teplé, nepříjemné mrholení. Všichni jeli s nasazenými kapucemi v malých skupinkách za Kliou a Torsinem. Alek a Seregil tvořili zadní voj - největší soukromí, kterého se jim za celý den dostalo. Alek využil příležitosti a řekl Seregilovi, že ve Městě duchů potkal Beku a Nyala.

Seregil přijal zprávu klidněji, než Alek čekal. "Podle Thera mají podobné svazky jakožto součást naší mise podporu

královny Idrilain," řekl tiše.

Alek se rozhlédl po Urgazhi. "Cože? Chce sňatky svých vojáků s Aurēnfaie?"

Seregil se uculil. "Nemyslím, že by sňatky byly prioritou, ale jedním z cílů naší nynější výpravy je získat užitečné rouby aurēnské krve, aby byly staré stromy omlazeny."

"Ano, ale...! Podle tebe královna doufá, že se Beka a její jezdkyne vrátí domů těhotné?" rozhorlil se Alek. "Myslíš, že je k tomu naváděla?"

"Pravidla byla dočasně uvolněna. Nikdo o tom otevřeně nemluví, ale Thero zaslechl pověsti, že jim dokonce nabídli odměnu. Předpokládám, že si dokonce i muži smí přivést domů aurēnskou nevěstu."

"Bilairyho koule, Seregile, taková chladnokrevnost, proměnit nejlepší skalskou turmu v chovné stádo!"

"Pokud jde o přežití národa, nezbyvá mnoho věcí, které by byly nemyslitelné. Dokonce to není ani tak neobvyklé. Pamatuješ na můj pobyt mezi Dravniany? Splnil jsem své povinnosti hosta, dá-li se to tak říci. Kdo ví, kolik mých potomků se batolí po Asheku, zatímco tady spolu mluvíme?"

Alek nadzvedl obočí. "Děláš si legraci."

"Ne. Ale pokud jde o naši současnou situaci, vše se děje pro větší slávu Skaly, což činí celou záležitost dostatečně počestnou. Jak vlastenecky se v těchto dnech cítíš ty?"

Alek posměšek ignoroval, přistihl se však, že během následující recepce Urgazhi pečlivěji pozoruje.

* * *

Druhého dne časně ráno Seregil s Kliou a Torsinem právě snídali v hale, když se přištrachal Thero. Ve tváři byl šedivý a vypadal, jako by ho uvnitř vyrobili ze skla a špatně sbalili.

"U Světla!" zvolal Torsin. "Milý Thero, mám poslat pro léčitele?"

"Je mi dobře, můj pane, jen trochu nejsem ve své kůži," odvětil Thero, zastavil se za prázdnou židli a chytil se opěradla.

"Není ti dobře," namítla Klia, když se na něj podívala.

"To může být fičnī horečka," nahodil Seregil, i když měl podezření, že o nic podobného nejde. "Pošlu pro Mydri."

"Ne!" rychle zaprotestoval Thero. "Ne, to není třeba. Prostě jen lehká nevolnost. To přejde."

"Nesmysl. Odved' ho zpět do pokoje, Seregile," poručila Klia.

Thero měl horkou a zpocenou kůži, a když se vlekl zpátky do schodů, ztěžka se o Seregila opíral. Jakmile dorazili do místnosti, zhroutil se na postel, ale odmítl se svléci.

Seregil stál nad ním a mračil se. "No, co se stalo?"

Thero zavřel oči a přejel si rukou po neoholené tváři. "Kousl mě drak."

"Bilairyho koule, Thero! Kde jsi v Sarikali našel natolik velkého, aby ti bylo tak mizerně?"

Čaroděj se přinutil k mdlému úsměvu. "Kde myslíš?"

"Aha, samozřejmě. Radši bys mě měl nechat, ať se na to podívám."

"Už jsem použil lissik."

"Na velká kousnutí lissik nepomáhá. Tak honem, kde to máš? Na ruce? Na noze?"

Thero si s povzdechem povytáhl přední část roucha.

Seregil vyvalil oči. "Když Aleka kousl ten malý, říkals, že má ucho pěkně červené. Tohle vypadá spíš jako..."

"Já vím, jak to vypadá!" zavrčel Thero a zakryl se.

"Potřebuješ ošetření. Přinesu něco od Mydri. Podrobnosti nemusí nikoho zajímat."

"Díky," zasípal Thero, hledě do stropu.

Seregil zavrtěl hlavou. "Víš, nikdy jsem neslyšel, že by drak někoho kousl do..."

"Byla to nehoda. Už běž!" zaprosil Thero.

Nehoda? pomyslel si Seregil, když chvátal ke dveřím. Pokud s tím mají něco společného rhui'auros, tak ne.

K jeho zřetelné úlevě se Mydri příliš nevyptávala. Povšechně jí popsal zranění a ona namíchala několik lektvarů a mísu s odvarem určeným k obkladům. Seregil se na odvar zahleděl a zadoufal, že se Thero dokáže ošetřit sám.

Kapitola 16.

Večerní zábava

Thero zůstal v posteli celý další den. Alek, který byl také pokousán, Seregilův pobavený postoj nesdílel a rád si nechal Therovo tajemství pro sebe.

Potěšilo ho, když Klia rozhodla, že je jeho volné potulování užitečnější než přítomnost v Lia'sidře. Porady Aurēnfaieů postupovaly rychlostí pohyblivého se ledovce, každá otázka se zdála svázána se stáletou historií a předchozími případy. Občas radu navštívil, aby zůstal v obraze, jinak si však našel jiné zaměstnání.

Výsledkem bylo, že Seregila většinou přes den skoro neviděl a večery zabírala nekonečná řada recepcí u velkých i malých klanů, všechny plné nevyčerpáných spodních proudů, vlivů a přání.

Když se konečně dostali do pokoje, někdy jen pár hodin před svítáním, Seregil buď okamžitě usnul, nebo zmizel v kolosu a potmě pochodoval tam a zpátky. Alek toho viděl dost, aby věděl, jakému odmítání musí jeho přítel denně čelit. Na veřejnosti se od něj všichni až na několik nejvěrnějších přátel drželi dál. Příslušníci klanu Haman se netajili svou nenávistí. Ale Seregil jako vždy raději bojoval se svými démony sám. Alekova láska mohla být vítána; jeho zájem však nikoliv.

Jednoho večera, když navštívila Kliu, si Adzriel všimla bratrovy odtazitosti i Alekovy němé bolesti. Položila mu ruku kolem ramen, sevřela ho a zašeptala: "Je mezi vámi pouto, talí. To teď musí stačit. Až bude připravený, přijde za tebou."

Alek neměl jinou možnost než dbát její rady. Naštěstí měl co dělat. Jak se postupně seznamoval s okolím, častěji vycházel sám a brzy uzavřel několik vlastních spojení - ve společnosti, se kterou si vždycky nejlépe rozuměl.

Zatímco Lia'sidra a vlivní členové klanů trávili dny vážnými debatami, níže postavení příslušníci různých domácností

navštěvovali provizorní krčmy a hráčská doupata. Mezi takovými lidmi byl Alekův luk stejně dobrý jako doporučující dopis. Na rozdíl od Seregila byla většina Aurēnfaiēu vynikajícími lučištníky a stejně jako lovci na severu milovali spory a diskuse o lukostřelbě. Někteří měli zalíbení v dlouhých lucích; jiní s grácií nosili naleštěné mistrovské kousky ze dřeva a rohoviny. Nikdo však neznal nic takového, jako byl jeho Černý Radly, a zvědavost skoro vždycky vyústila v přátelské zápolení.

Alek upravil ze skalských mincí několik shatta, které se staly velmi vyhledávanými, ale obvykle vyhrál více než tratil a brzy se na řemeni jeho toulce houpala úctyhodná sbírka trofejí.

Podobné zábavy přinášely ovoce, umožňovaly mu přístup k nejužitečnějšímu zdroji, k bezstarostnému tlachání sloužících, kteří mezi sebou probírali, co zaslechli od svých pánů. Drby byly pro každého špeha zlatem a Alek tiše dával pozor. Tak se dozvěděl, že se khirnari klanu Khatme, Lhaär ä Iriel, zajímá o Kliiny občasné vyjížděky s mladým silmaiským jezdce, Täanilem i Khormaiem. Alek o tom dokonce sám rozsel několik pověstí, ačkoliv pravdou bylo, že Klie onen muž připadal poněkud nudný.

Alek také zachytil spolehlivé zvěsti, že khirnari několika menších klanů, o nichž se předpokládalo, že stojí na straně spřáteleného klanu Datsia, pod pláštěm noci navštívili tupu Ra'basi.

Snad nejdůležitějším zjištěním však bylo, že se khirnari Lhapnosu kvůli podpory pro Skalu pohádal se svým předpokládaným spojencem, Nazienem i Harim, a že několik Hamanových vlastních lidí stojí na straně Lhapnosanů.

Hlavním odpadlíkem byl Alekův neblahý známý, Emiel i Moranthi.

"To je zajímavý vývoj," poznamenal lord Torsin, když Alek podával Klie své noční hlášení.

Princezna na Aleka mrkla. "Vidíte, lorde? Říkala jsem vám, že si svou mzdu zaslouží."

* * *

Desátá noc v Sarikali přinesla vítaný oddech. Poprvé od příjezdu neměli žádné povinnosti venku a Klia vzkázala, že se bude v hlavním sále konat jednoduchá společná večeře.

Když se Seregil vrátil z Iia'sidry - sám - Alek právě seděl na dvoře u stájí a utrácel čas s několika muži seržanta Braknila.

"Měl jste dobrý den, vidíte, lorde Seregile?" zvolal Minál.

"Nijak zvlášť," odsekl Seregil. Ani nezpomalil a zmizel v domě.

Alek se za ním s němým povzděchem vydal nahoru do pokoje.

"Aurovy prsty, nikdy jsem nebyl diplomat!" vybuchl Seregil, jakmile byli sami. Strhl si plášť tak prudce, že knoflík přeletěl přes celou místnost. Odhodil plášť do kouta; vzápětí následovala propocená košile, kterou měl pod ním.

Popadl džbán u umyvadla, vyrazil na balkón a vytil si ho na hlavu.

"Mohls být k ubohému Minálovi trochu příjemnější," vyplínil ho Alek, který se opíral o rám dveří. "Víš, že má o tobě vysoké mínění."

Seregil si ho nevsímal. Setřel si vodu z očí a prodral se kolem něj zpět do pokoje. "Nezáleží na tom, co Klia nebo Torsin řeknou, někdo to vždycky dokáže překroutit. 'Potřebujeme železo.' 'Ach ne, vy chcete osídlit Ashek!' 'Dovolte nám užívat některý severní přístav.' 'Přepadli byste obchodní stezky Ra'basi?'

A nejhorší je Ulan i Sathil, ačkoliv mluví jen zřídka. Kdepak! Prostě tam sedí, usmívá se, jako by souhlasil se vším, co říkáme. Pak jednoduchým, dobře zvoleným komentářem znovu vyvolá vřavu, posadí se a celou tu zábavu pozoruje. Později ho zahlédneš v kroužku nejistých, jak šeptá a hrozí prstem. Bilairyho koule, ten je ale kluzký. Zatraceně, přál bych si, aby byl na naší straně."

"Co můžeš dělat?"

Seregil zasupěl. "Kdyby bylo na mně, vyzval bych celou tu prokletou chásku ke koňským dostihům a všechno vyřešil! Víš, už se to dřív stalo. Čemu se směješ?"

"Tobě. Vztekáš se. A kape z tebe." Alek mu hodil ručník od umyvadla.

Když se Seregil utřel, omluvně se na něj zašklebil. "A jak se dnes dařilo tobě? Něco nového?"

"Ne. Zdá se, že už jsem mezi přátelštějšími klany sesbíral, co se dalo, ale nenašel jsem způsob, jak se vetřít mezi Hamany nebo Khatme." Rozhodl se, že mu neřekne, jak často v jistých čtvrtích vyvolala jeho přítomnost vyzývavé pohledy a šeptané "garshil". "VRhiminee se stačilo jen převléknout a vmísit se do davu. Tady ve mně vidí cizince a svá slova si hlídají. Myslím, že je čas, abych se vydal na malou noční výpravu."

"Zavedl jsem na to s Kliou řeč, ale ona říkala, abychom počkali - je to čestná žena. Buď trpělivý, talí."

"Ty mi radíš trpělivost? To je snad poprvé!"

"Jen proto, že právě teď jinou možnost nevidím," připustil Seregil. "Alespoň máme volný večer. Jak asi ten čas přetrpíme?"

* * *

Když sešli dolů na večeři, většina ostatních už seděla. V hlavní síni byly připraveny dlouhé lavice skalského typu a Beka jim mávnutím pokynula k židlím na konci Kliina stolu.

"Rád bych věděl, kde se celý den schovávala," zamumlal Seregil, když spatřil Nyala sedícího vedle ní.

"Chovej se slušně," upozornil ho Alek.

"Za dnešní skvělé zákusky a sýr můžete poděkovat své kapitance," prohlásil Nyal, když se usadili.

"Mně?" zasmála se Beka. "Včera se doslechl, že přijíždí obchodní karavana z Datsie. Setkali jsme se s nimi ještě před městem a vykoupili jsme jim to nejlepší dřív, než se k tomu dostal kdokoliv jiný. Takový med jsi ještě nejedl, Aleku!"

"Hned jsem si myslel, že vypadáš, jako bys našla něco sladkého," prohodil Seregil.

Alek využil Therova příchodu a pod stolem Seregila kopl.

Klia povstala a zvedla sklenku vína, jako by všichni byli přátelé, kteří se sešli u prosté vojenské kaše. "Nemáme mezi sebou žádné kněze, takže budu mít tu čest já. Při Sakorově Plameni i Illiorově Světle, kéž se usmívají na naše zdejší snažení." Otočila se, rozstříkla na podlahu několik kapek jako požitbu a pak se zhluboka napila. Ostatní udělali totéž.

"Co se děje v Iia'sidře, velitelko?" zavolal od sousedního stolu Zir. "Máme mít sbaleno nebo se máme usadit?" Klia se ušklíbla. "Podle toho, jak se mi to jeví, desátníku, můžete si klidně udělat pohodlí. Zdá se, že pro 'faie znamená čas mnohem méně než pro nás." Odmlčela se a pozdravila Seregila a Aleka pohárem. "Kromě přítomných, samozřejmě." Seregil jí pozdrav s ironickým zasmáním vrátil. "Pokud jsem kdy měl trpělivost Aurěnfaieů, už dávno jsem ji ztratil." Okna a dveře byly otevřené, aby dovnitř mohl vát jemný vítr; stíny na podlaze se pomalu prodlužovaly a hudbu při jídle jim svým večerním zpěvem zajistili ptáci. Jedinou disharmonii tvořily Torsinovy občasné záchvaty kašle.

"Zhoršuje se to," zamumlal Thero, sledující skvrny na vyslancových rtech a potřísněný kapesník. "Samozřejmě to nepřipustí - tvrdí, že je to zdejší podnebím."

"Nemohla by to být podobná horečka, jakou jste měl vy?" zeptala se Beka.

Thero chvilku nechápavě hleděl, než zavrtěl hlavou. "Ne, to ne. Vidím temnotu, která se mu vznáší kolem hrudi."

"Přežije vyjednávání?" zeptal se Alek a s účastí se na starce zadíval.

"U Světla, poslední, co potřebujeme, je, aby nám tady uprostřed toho všeho rokováni umřel," zamumlal Seregil.

"Proč nenechal na své místo nastoupit neteř?" zašeptala Beka. "Lady Melessandra ví o 'faieích tolik co on."

"Tato jednání korunují jeho dlouhou, významnou kariéru," odvětil Seregil. "Zřejmě nedokázal snést pomýšlení, že by neviděl jejich konec."

Když večere skončila, Klia si přesedla k nim. "Dnes večer si můžeme dopřát přepych nicnedělání, přátelé. Kheeta i Branín tvrdí, že kolos nabízí příjemný výhled na západ slunce. Chce se někdo připojit?"

"Přece jen z vás uděláme Aurěnfaie, má paní," řekl Seregil a vstal, aby ji doprovodil.

"Dobrá. Vy s Alekem budete pro dnešní večer našimi minstrelly."

"Pokud mne omluvíte, má paní, musím jít brzy spát," řekl Torsin, který zůstal sedět.

Klia položila starému vyslanci ruku na rameno. "Samozřejmě. Dobře si odpočinite, příteli."

Sloužící vynesli do kolosu víno, koláče a polštáře. Seregil rychle odběhl do pokoje pro svou harfu. Než se k nim připojil, ostatní se už stačili usadit a těšili se z podvečerního chladu. Zelenkáva záře zapadajícího slunce, která se rozlila nad západním obzorem, rychle mizela. Na východě už stoupal nad město načervenalý měsíc v úplňku.

Jezdci se smíchem přenechali Seregilovi s Alekem čestná místa naproti Klie. Beka a Nyal se usadili na podlaze blízko dveří a opřeli se zády o zeď.

Když Seregil udeřil do strun, aby zahrál první tóny "Tíše nad vodou", náhle se mu v krku objevil knedlík; z místa, kde seděl, viděl kolos na domě Adzriel, ve kterém strávil tolik podobných večerů hraním své rodině. Než se stihl zarazit nebo zajíknout, Alek zachytil jeho pohled, lehce tázavě nadzvedl obočí a ujal se melodie. Seregil přemohl nečekané bodnutí smutku, plně se soustředil na složitý prstoklad písně a při refrénu se přidal k ostatním. Mezi jejich hlasy lehké chvění jeho vlastního zaniklo.

Alek se při pomýšlení, že se stýká s královskou rodinou, ještě stále bavil. Docela nedávno pokládal za potěšení, když se v nějaké špinavé krčmě usadil vedle čadícího krbu - ve dnech, kdy byli 'faieové bytostmi z legend a ne jeho příbuznými.

Během večera se Seregil uvolnil a spolu s Alekem se skvěle zhostili role pěvců. Když jim vyschlo v krku, převzal starost o zábavu Thero a předvedl hezkou sbírku iluzí, které sesbíral na toulkách s Magyanou.

"Nějak nám ubývá vína," ohlásil nakonec Kheeta.

"Pomůžu ti," nabídl se Alek. Přál si mít měchýř tak lehký jako hlavu. Posbírali s Kheetou prázdné láhve, zamířili dolů a v prvním patře prošli chodbou ke schodišti pro služebnictvo. Cesta vedla kolem Torsinova pokoje a Alek si všiml, že dveře jsou lehce pootevřené. V místnosti byla tma. Ubohý starý chlapík, pomyslel si a jemně je dovřel. Musí mu být hůř, než dává najevo, když šel tak brzy spát.

"Vaše princezna je skvělá dáma," vřelým hlasem pravil Kheeta, když scházeli do kuchyně. Už měl v sobě dost vína a slova mu poněkud splývala. "Je to smutné..."

"Co je smutné?"

"Že má tak málo krve 'faieů," odvětil Bôkthersan s povzdechem. "Ani nevíš, jaké máš štěstí, že jsi ya'shel. Jen počkej pár set let."

Kuchař otevřel dveře a zapřel je, aby dovnitř pustil vzduch ze dvora. Když šli kolem nich, všiml si Alek postavy v plášti, spěchající zadní brankou ven. Così ve způsobu, jakým ten člověk držel ramena, ho přimělo zastavit se; povědomé tlumené odkašlání, které následovalo, ho donutilo vrazit ještě nenaplněné láhve do náruče svému společníkovi a vyrazit.

"Kam jdeš?" zavolal za ním Kheeta.

"Potřebuju na vzduch." Než se ho Bôkthersan stihl zeptat na něco dalšího, Alek proběhl dvorem ven.

Stráže u ohně mu nevěnovaly více pozornosti než Torsinovi. Proč se starat o někoho z odcházejících vlastních lidí, když tu stáli proto, aby nikdo neproklouzl dovnitř? Za bránou se Alek zastavil, aby se jeho oči mohly přizpůsobit tmě. Blízké zakašlání ho vedlo doleva.

Jednal čistě instinktivně, ale náhle si připadal poněkud hloupě - přilepil se na Kliina nejdůvěryhodnějšího rádce, jako by šlo o plenimarského špeha. Co jí řekne, až se vrátí nahoru, nebo co poví Torsinovi, jestli ho stařec přistihne, jak se mu táhne za patami? Jakoby v odpověď prolétla kolem velká sova - první, kterou viděl od doby, kdy odjeli z Akhendi - a odlétla směrem, kterým odešel i Torsin.

Můžu tvrdit, že jsem dostal znamení, pomyslel si.

Ať byl Torsin nemocný nebo ne, pohyboval se, jako by měl důležitější cíl než jen se nadýchat nočního vzduchu. V krčmách bylo rušnější než jindy a ze všech stran se ozývala hudba. Aurěnfaieové se procházeli ve dvojicích i ve skupinkách a těšili se z noci. Tu a tam se vyslanec zastavil a pozdravil se s někým, koho znal, ale do hovoru se nepouštěl.

Opuštěli tupu Bôkthersy a Torsin Aleka vedl ulicemi kolem hraničních znaků Akhendi a Hamanů. Když konečně zvolnil, Alekovi se zatajil dech. Tato ulice byla označená měsíčním symbolem klanu Khatme. Naštěstí tu bylo na ulicích méně lidí, ale přesto se Alek pečlivě držel ve stínech dveří a uliček. Nepřišel jsem, abych se někam vloupal, říkal si v duchu a doufal, že to nebude muset dokazovat nikomu jinému. Prostě jen dohlížel na churavého starce.

Torsin se zastavil u významně vypadajícího domu - Alek správně odhadl, že patří Lhaär ä Iriel. Když vyslanec vcházel, jeho obličej na okamžik osvětlilo matné světlo svíčky. Alek byl dost blízko, aby v přepadlé tváři rozeznal odevzdaný výraz.

Dokonce ani Alek nemohl přijít na to, jak se do domu tajně dostat. Dobře hlídané vily v Rhíminee byly ve srovnání s touhle budovou příjemně symetrické. Mohly tam být zdi, které bylo třeba přelézt, psi, kterým se bylo nutno vyhnout nebo je cestou kolem očarovat, ale skoro vždycky se našla nějaká skulina, kterou někdo, kdo se vyznal ve své práci, dokázal proklouznout dovnitř. Tady byly jen zavřené dveře a okna mimo dosah.

Možnost vniknutí mařila i skutečnost, že tahle budova, ať byla jakákoliv, přiléhala k několika dalším - a všechny ukazovaly stejně nepřístupnou tvář. Už už se chystal vzdát, když odkudsi shora uslyšel zvuky několika hlasů. Vzhlédl a rozeznal temný výčnělek balkónu. Hlasy byly příliš tiché, takže nedokázal zachytit, o čem se mluví, ale řeč přerušovaná kašlem ho nenechávala na pochybách, že svého muže znovu našel.

Byli tam s ním nejméně dva další lidé, muž a žena - možná sama Lhaär ä Iriel.

Rozhovor netrval dlouho; neviditelní spiklenci brzy zmizeli zpět v domě. Alek chvíli vyčkával, zda se nevrátí, a potom zamířil zpátky k přední části budovy a čekal.

Zakrátko Torsin vyšel, nebyl však sám. Několik minut ho doprovázel jakýsi muž, ale pak se obrátil opačným směrem. Alek se pokoušel rozhodnout, za kterým z nich se má vydat, když se ze stínů vedle něj vynořila známá postava.

"Seregile?"

"Vezmi si Torsina; já půjdu za tím druhým. Dávej si cestou pozor na lidi z Khatme - nebudeme tu vítáni." S těmi slovy Seregil zmizel stejně rychle, jako se objevil.

Torsin zavedl Aleka přímo ke dveřím jejich vlastního domu, tentokrát k předním. Prohodil pár slov se strážnými a vešel dovnitř.

Alek vzhlédl ke kolosu a spatřil, že se tam ještě svítí. Netuše, jak byla vysvětlena jeho a Seregilova nepřítomnost, prošel ze zadu dvorem a vydal se nahoru po zadních schodech. V půli cesty zaslechl dva hlasy - Kliin a Torsinův.

"Myslela jsem, že už jste šel spát," řekla Klia.

"Krátká noční procházka mi pomáhá usnout," odvětil Torsin. Ani zmínky o tom, kde byl.

Alek počkal, než uslyšel, že se oboje dveře zavřely. Potom zašel do pokoje, posadil se a vyčkával, až přijde Seregil a řekne mu i svou část příběhu. To mu připadalo dosti bezpečné, daleko lepší, než kdyby měl sám říci Klíe, že se její spolehlivý vyslanec právě za jejími zády setkal s protivníkem.

* * *

Seregilův muž neměl sen'gai, ale podle střihu tuniky se dalo odhadnout, že patří k východním klanům. To se brzy potvrdilo; zavedl totiž svého pronásledovatele k domu Ulana í Sathila.

Seregil se ukryl v blízkých dveřích a uvažoval o možných souvislostech; Nezkrotné Khatme a světské Virésse; dva klany oddělené nejen horami ležícími mezi zeměmi svých předků, ale i naprosto odlišnými postoji k životu. Jediné, co je spojovalo, byl odpor k dohodě se Skalou.

Důležitější otázkou bylo, zda Torsin o jejich spojení věděl.

Když se vrátil do domu, kde bydlili, kolos už byl temný a hudba utichla. Vešel zadní bránou a zastihl na stráží Korandora a Nikida.

"Prošel tudy dnes večer ještě někdo, desátníku?" zeptal se.

"Jen lord Torsin, můj pane," odvětil Nikides. "Odešel už před hodnou chvílí a od té doby jsme ho neviděli."

"Myslel jsem, že si šel lehnout."

"Říkal, že nemůže usnout. No, podle mě je noční vzduch pro slabé plíce to nejhorší, ale těmhle šlechticům se nedá nic říct - omlouvám se, pane."

Seregil na desátníka znalecky mrkl a pokračoval dál, jako by se i on právě vracel ze zdravotní procházky.

Zastihl Aleka, jak netrpělivě rázuje místností tam a zpátky. Všechny lampy hořely, ale v rozích stále zůstávaly stíny, vzdorující jeho pověřivé snaze zahnat je.

"Zdá se, že se bez nás neobešli," ušklíbl se Seregil a ukázal prstem vzhůru k opuštěnému kolosu.

"Klia sešla dolů asi před půl hodinou," řekl mu Alek a na chvíli se zastavil uprostřed pokoje. "Co říkali, když jsem se nevrátil?"

"Kheeta vykládal něco o tom, že ti nesedlo víno, ale kývl na mě. Co se stalo?"

Alek pokrčil rameny. "Šťěstí ve stínech, pokud se tomu tak dá říct. Náhodou jsem byl dole, když Torsin odcházel.

Potom, co jsme se setkali v tupě Khatme, zamířil rovnou sem. Když vycházel nahoru, potkal se na chodbě s Kliou."

"Věděla, kde byl?"

"To se nedá říct. A co tvůj člověk?"

"Chceš hádat?"

"Virésse?"

"Chytrý hoch. Je opravdu škoda, že nevíme, co bylo řečeno nebo dohodnuto."

"Takže ani ty ses nic nedozvěděl." Alek se svezl do křesla u krbu. "Co myslíš, oč Torsinovi jde?"

"Doufám, že o věc královny," odvětil Seregil s pochybami a natáhl se do křesla naproti.

"Povíme to Klíe?"

Seregil zavřel oči a protřel si víčka. "Opravdu těžké rozhodnutí, že? Když nás brala s sebou, nejspíš jí nešlo zrovna o

špehování vlastních lidí."

"Možná ne, ale řekla, že se obává, zda lord Torsin příliš nesympatizuje s Virésse. Dnešní večer to dokazuje."

"Nedokazuje to nic, kromě toho, že se v domě Lhaär ä Iriel setkal s někým, kdo je ve spojení s Ulanem i Sathilem."

"Takže co uděláme?"

Seregil pokrčil rameny. "Ještě chvíli vyčkáme a budeme se pořádně dívat."

Kapitola 17.

Alek má práci

Ještě chvíli vyčkáme.

Alekovi se zdálo, že od chvíle, kdy dorazili, stále jenom na něco čekají. Úmorně pomalá debata Aurënfaieů a diplomatické směrnice je udržovaly v nečinnosti. Vyčkávání bylo to poslední, co měl chuť dělat, když se konečně přihodilo něco zajímavého.

Příštího jitra vstal časně a vydal se na ranní projížďku po obvodu města. Nad hustou mlhou stoupající z řek se v dálce podobny ostrovům vynořovaly hory. Odněkud zblízka se ozývalo bečení ovcí a mečení koz. Když dojel k Nha'mahat, zastavil a pozdravil rhui'auros, která chystala čerstvé obětiny pro dračí potěr. Touto dobou poletovali dráčci vzrušeně ve velkých hejnech, jako vlaštovky zjara, a kroužili kolem věže. Jiní se hrabali kolem mís v podloubí a několik jich dokonce zmateně přistálo na Alekovi, který celý ztuhl - představa dalšího bolestivého kousnutí se mu nezamlouvala, bez ohledu na to, jak dobrým znamením mohly otisky být.

Cestou zpět projížděl Městem duchů, a když míjel Dům pilířů, s překvapením zaznamenal Nyalova koně. Černý valach se třemi bílými ponožkami tam stál a popásal se vedle houževnatého bílého jezdeckého koně. Alek si koní vždycky všiml, a tak v kobylce rozeznal zvíře, na kterém jela z Gedre přes hory paní Amali.

Kdyby nešlo o Beku, možná by pokračoval v cestě. Místo toho uvázal Větrníka kousek opodál a spěchal dovnitř.

Hlasy se ozývaly z několika směrů, Alek se však vydal za těmi, které zněly nejslibněji, a vedly ho k bazénu uprostřed rozlehlé stavby. Nakonec našel malý, plevelem zarostlý odlehlý dvorek, odkud zněl utěšující hlas muže a tichý pláč ženy. Přikradl se blíž, vklouzl za potrhaný goblén, který visel vedle dvorku, a nahlížel skrze jednu z děr dovnitř.

Amali seděla na kraji prázdné fontány, tvář skrytou v dlaních. Nyal stál nad ní a jemně ji hladil po vlasech.

"Odpusť," řekla Amali skrze prsty. "Ale na koho jiného se mám obrátit? Kdo jiný by mě pochopil?"

Nyal si ji přitáhl blíž a Alek ho na okamžik skoro nepoznával. Ra'basiho pěkná tvář přetékala hněvem, který u něj nikdy předtím neviděl. Když znovu promluvil, skoro ho nebylo slyšet. Alek zachytil jen slova "zraňuje tě".

Amali zvedla slzami pokrytou tvář a naléhavě sepjala ruce. "Ne! Ne, to si nikdy nesmíš myslet! Občas je tak rozrušený, že ho stěží poznávám. Přišla zpráva, že byla opuštěna další vesnice poblíž hranice s Khatme. Je to, jako by Akhendi umírali!"

Nyal cosi zamumlal, ale ona znovu zavrtěla hlavou. "Nemůže. Lidé o tom nebudou chtít ani slyšet. Neopustí je!"

Nyal se odtáhl a o pár kroků poodešel, zjevně rozrušený. "Co tedy ode mě chceš?"

"Nevím!" Natáhla se k němu. "Jenom - potřebuju vědět, že jsi pořád můj přítel, někdo, komu můžu otevřít srdce. Jsem tady tak osamělá!"

"Jsi tam, kde sis to zvolila," odsekl Nyal hořce, když se však Amali znovu rozplakala, její slzy ho obměkčily.

"Jsem tvůj přítel, tvůj upřímný přítel," ujistil ji, přitáhl ji k sobě a jemně ji konejšil. "Můžeš za mnou vždycky přijít, talio. Vždycky. Jen mi ještě řekni: litovala jsi někdy svého rozhodnutí? Alespoň trochu?"

"Nesmíš se mě ptát," zavzlykala a přitiskla se k němu. "Nikdy, nikdy, nikdy! Rhaish je můj život. Kdybych mu jen mohla pomoci."

Amali nemohla vidět zoufalství, které se při jejích slovech objevilo Nyalovi v očích, Alek však ano. Zahanbený, že je tajně poslouchal, počkal, až pár odejde, a vydal se domů.

* * *

Než se Alek vrátil, odjeli ostatní do Iia'sidry. Zkontroloval pokoj, jestli mu Seregil na poslední chvíli nenechal nějaké pokyny, ale nenašel nic. Cestou dolů na snídani se však přistihl, že se zarazil u Torsinových dveří a srdce se mu mírně rozbušilo. Zdálo se, že je dnes den plný příležitostí; dveře byly opět pootevřené.

Nedokázal jen tak ignorovat vyslancovo podivné chování z předchozího večera, i kvůli Seregilovým pochybám o jeho loajalitě. A tohle - otevřené dveře byly prostě příliš lákavé, než aby je minul a neprozkoumal, co je za nimi.

Naposled se provinile rozhlédl, vyslal hbitou modlitbu k Illiorovi, vklouzl dovnitř a zavřel za sebou.

Torsin měl velký pokoj, patřil k němu i přístěnek na protější straně. Pod oknem stál psací stůl, na kterém byla úpravně uložená schránka na depeše, psací potřeby a několik zapečetěných svitků. Nábytek byl běžný: postel s nebesy, skříňka s umyvadlem, truhly na oděvy, všechno v jednoduchém aurěnském stylu - světlé dřevo a čisté linie zdůrazněné tmavšími intarziemi.

Připadal si čím dál provinileji a pracoval rychle, zkoumal stůl a jeho obsah, truhly na šaty i zdi za závěsy, ale nenašel nic, co by stálo za povšimnutí. Všechno bylo pedantsky uspořádané.

Z police u postele si vypůjčil deník, ve kterém našel střízlivé, ale podrobné každodenní zápisy, psané Torsinovým puntičkářským písmem. První byl datován před třemi měsíci. Když ho chtěl odložit zpět, deník upadl a otevřel se na pozdějších záznamech, datovaných asi týden před Kliiným příjezdem. Rukopis se stále dal rozeznat, ale písmena nebyla tak důkladně vyvedená a celá slova občas zabloudila ze řádků nebo na nich byly kaňky a šmouhy.

Tohle způsobila nemoc. Alek zalistoval deníkem zpět, pokoušeje se zjistit, jak dlouho už je na tom lord Torsin špatně, ale přerušil ho zvuk rychlých kroků z chodby.

Postele Aurënfaieů byly velmi nízké, přesto se mu bez větších potíží podařilo vsoukat se pod ni a zmizet z dohledu.

Teprve v úkrytu si uvědomil, že stále svírá v ruce deník.

Petlice se zvedla a Alek zadržel dech. Zpod lemu přehození na posteli sledoval, jak se dveře otevřely a pár obutých nohou - podle velikosti ženských - prošel pokojem ke stolu. Byla to Mercalle; poznal ji podle kulhání. Zaslechl vrznutí víka schránky na depeše a nezaměnitelné šustění pergamenů.

Otočil hlavu, vyhlédl z druhé strany postele a spatřil dno torby na poštu, visící Mercalle u stehna.

Zdá se, že jsem tady přece jenom jediným špehem, pomyslel si, když odešla, a stísněně si vydechl. Přišla prostě sesbírat denní depeše.

Ještě chvíli zůstal tam, kde byl, a znovu otevřel deník. První známky Torsinovy slabosti se objevily několik týdnů před Kliiným příjezdem. Zamyslel se nad tím a nalistoval si poslední záznamy, souhrn včerejší debaty.

U. S. stále lstivý, přenechává L. vyvolání opozice...

Alek se sám pro sebe kysele ušklíbl. Co vlastně čekal? Schůzka s Virésse. Pikle proti princezně?

Pozice pod postelí mu poskytla odlišný pohled na místnost. Viděl odsud pečlivě naleštěnou řádku bot, urovnaných vedle truhly na šatstvo, a ostře nažehlené záhyby roucha visícího na zdi.

Jediný pohled do něčího soukromého pokoje ti o člověku poví víc než hodinový rozhovor, řekl mu kdysi Seregil.

Tehdy to Aleka pobavilo, zvláště když uvážil zdroj: kterýkoliv prostor obývaný Seregilem byl brzy zavalen nepořádkem. Naproti tomu Torsinův pokoj proklamoval řád. Vše bylo na svém místě, nikde nebylo vidět nic nepatřičného.

Když vylézal zpod postele, zahlédl v popelu v krbu, přímo pod kovovou mřížkou roštu, cosi červeného. Kdyby zůstal stát, nevěděl by si toho.

Přitočil se tam a spatřil zpola zuhelnatělé zbytky malého hedvábného střípce, tmavě červeného s několika modrými vlákny. Pochoyboval, že Torsin vlastní podobně zdobený oděv, ale na oblečení Aurēnfaiēu byly střípce dosti běžné, lemovaly pláště a tuniky.

A sen'gai.

Opatrně střípce vytáhl a srdce se mu znovu rozbušilo. Barvou i velikostí odpovídal lemu sen'gai Viréssanů. Někdo ho chtěl zničit, ale tenhle kousek propadl rostem dřív, než ho oheň úplně strávil.

Tohle určitě postrádat nebude, usoudil a vsunul ho do brašny u opasku.

* * *

Po zbylou část dopoledne se potloukal okrajovými oblastmi tupy Khatme v naději, že zaslechne nějaký užitečný rozhovor. I když byl v podobných situacích velmi šikovný, tady štěstí neměl. Kdykoliv se dostal příliš hluboko na jejich území, nepříjemné pohledy a šeptané "garshil" ho varovaly před dalším postupem.

Snad už jsem si všechno štěstí vybral ráno, pomyslel si zklamaně.

Na těch několika odlehlých ulicích, které dokázal prozkoumat, nebyla žádná obvyklá místa, kde by se lidé scházeli. Z oken a balkónů na něj hleděly nepřátelské tetované tváře, které brzy mizely z dohledu. Zdálo se, že tady nikdo nemá čas pít nebo hrát; nebo snad jejich nesnášenlivost způsobila, že měli krčmy hlouběji v tupě, daleko od nečistých slídících pohledů.

V poledne to vzdal a vyrazil domů. Stačilo však jen pár zatáček, aby si uvědomil, že zase jednou zabloudil.

"Illiorovy prsty!" zamumlal a zamračil se, prohlížeje si anonymní zdi a dveře.

"Rouhání ti nepomůže, míšenče. Musíš použít Světloonošovo pravé jméno."

Několik yardů od něj se vynořila žena z Khatme, s lhostejnou tetovanou tváří pod černým a červeným sen'gai. Neměla na sobě nic z obvyklých těžkých šperků, které si Alek s klanem spojoval, ale její tunika byla prošitá pruhy stříbrných korálků ve tvaru granátových jablíček.

"Nechtěl jsem být nezdvořilý," odvětil. "A můžete si ušetřit magii; ztratil jsem se sám od sebe, bez cizí pomoci."

"Pozoruji tě celé dopoledne, míšenče. Co tady pohledáváš?"

"Byl jsem prostě zvědavý."

"Lžeš, míšenče."

Že by Khatme přece jen četli myšlenky, nebo prostě vypadám stejně provinile, jak se cítím? Alek nasadil nejstatečnější výraz, jaký svedl, a odpověděl: "Omlouvám se, Khatme. Lež je postup, který my Tírové používáme, když děláme něco, po čem nikomu nic není."

"Tedy zdvořilá faleš? Jak zajímavé."

Alek měl pocit, že zahlédl pod černými liniemi pokrývajícími tvář náznak úsměvu. "Říkáte, že mě sledujete, ale já vás neviděl," namítl. "Špehovala jste mě?"

"Špehoval jsi lorda Torsina, když sem včera v noci přišel na žádost khirnari, míšenče?"

Nemělo smysl zapírat. "To se vás netýká. A jmenuji se Alek í Amasa, ne míšenec."

"Vím. Vrať se zpět, odkud jsi přišel." Než stačil odpovědět, byla pryč, rozplynula se jako dým.

"Vrátit se, odkud jsem přišel?" zavrčel. "A o co jiného se snažím?"

Tentokrát se mu to však podařilo a dostal se zpět do míst, která poznával, poblíž sídla Iia'sidry. Jelikož neměl nic lepšího na práci, vešel dovnitř, usadil se v nenápadném koutě a pozoroval obličej. Nejbedlivěji sledoval Torsina. Když byla rada kvůli oběda odročena, podařilo se mu upozornit na sebe Seregila. Kývl na něj, ať jde ven, a rychle ho odvedl do prázdné postranní ulice.

"Zjistil jsi něco v tupě Khatme?" zeptal se Seregil s nadějí.

"No, ne. Tam ne." Alek se zatvrdil a pustil se do chvatného vysvětlování, co našel v Torsinově pokoji. Na to, co viděl mezi Nyalem a Amali pro tuto chvíli zapomněl.

Seregil na něj nevěřícně hleděl a pak zašeptal: "Ty ses vloupal do Torsinova pokoje? U Bilairyho kouli, neřekl jsem ti snad, že máš čekat?"

"Ano, a kdybych tě poslouchal, neměli bychom tohle, že?" Alek mu ukázal střípce patřící Virésse. "Co je s tebou? Člen

Kliiny delegace proklouzne pryč, aby si pohovořil s nepřitelem, a ty říkáš, že máme čekat? V Rhimínee bys tam byl osobně už minulou noc!"

Než Seregil odpověděl, zadíval se na něj: "Tady to není totéž. Nemáme co dělat s Plenimarskými. Aurënfaieové jsou skalskými spojenci, alespoň myšlením, pokud ne v činech. Tohle není stejná situace, jako kdyby plánovali její vraždu. A Torsin?"

"Tohle ale může být důkaz, který Klia hledá, důkaz o jeho rozdělené věrnosti."

"Přemýšlel jsem o tom. Torsin se neuchází o Ulanovu přízeň proto, že by mu byl sympatický. Bojí se, že bychom mohli urážkou Virése ztratit všechno: že Gedre nezískáme a přijdeme při vyjednávání i o přístav ve Virése. Přesto, jestli jednal za jejími zády...?"

"Jak se ti jeví tady, v Iia'sidře?"

"Myslíš nějaké provinilé pohledy nebo tajná kývnutí hlavou?" zeptal se Seregil s pokřiveným úšklebkem. "Nic takového jsem neviděl. Ještě je tu možnost, kterou jsme nezvážili - že jedná jménem Klii a my ostatní to nemáme vědět."

"Dobrá; to nás přivádí zpět k mé původní otázce: co budeme dělat?"

Seregil pokrčil rameny. "Jsme Pozorovatelé. Budeme pozorovat."

"Když mluvíme o pozorování lidí, viděl jsem dnes časně ráno Nyala s Amali."

"Ale?" Tohle Seregila zřetelně zaujalo. "A copak dělali?"

"Rozrušil ji manžel, a tak se obrátila na Nyala."

"Bývali milenci. Zjevně mezi nimi ještě existuje pouto," řekl Seregil. "Čím ji rozrušil?"

"Neslyšel jsem všechno, ale znělo to tak, že si jednání Iia'sidry vybírá na Rhaishovi svou daň."

Seregil se zamračil. "To není dobré. Potřebujeme, aby byl silný. Myslíš, že jsou Amali a Nyal stále tajnými milenci?"

Alek si znovu vybavil ranní scénu: Amali tisknoucí se k vysokému Ra'basimu, hněv, který spatřil na mužově tváři a náznak hrubosti. "Nevím."

"Myslím, že je na čase, abychom to zjistili, a nejen kvůli Klie. Podívejme se, jestli Adzriel neví víc, než dává najevo."

* * *

Zastihli Adzriel v jejím kolosu, jak sedí se Säabanem.

"Nyal a Amali?" Když Seregil zavedl na toto téma řeč, Säaban se zasmál. "Copak jste vy dva sbírali hospodské klepy?"

"Ne tak docela," uhnul Seregil. "Zaslechli jsme několik takových pověstí a Nyal se velmi zajímá o Beku Cavishovou; pokud ji klame, mám v úmyslu podniknout jisté kroky."

"Bývali milenci, než si vzala Rhaish a Arlisandina," řekla Adzriel. "Smutný příběh, námět pro balady."

"Co se stalo?"

Adzriel pokrčila rameny. "Zvolila povinnost před láskou, řekla bych, a vzala si raději khirnariho svého klanu než někoho odjinud. Vím však, že postupně začala Rhaish vroucně milovat; to Nyal se trápí jejím rozhodnutím. Případá mi jako typ muže, který nepřestává milovat, i když se od něj jeho láska odvrátí. Snad mu Beka zhojí srdce."

"Jen pokud on během té doby nezlomí její. Rhaish stárne. Je v pořádku?"

"Sama jsem zvědavá. Zdá se, že není ve své kůži. Bezpochyby jde o napětí z probíhajících jednání."

"Už zažil spoustu žalu," podotkl Säaban. "Zemřely mu dvě manželky, jedna neplodná a jedna při porodu, i s dítětem."

Amali teď čeká jejich první dítě. To je samo o sobě dosti špatné, ale být khirnari a sledovat, jak tví vlastní lidé strádají tak jako Akhendi - můžu si jen představit, jak se to asi podepisuje na jeho duchu. Mám pocit, že Amali nechtěla od Nyala nic víc než rameno, na kterém by se mohla vyplakat."

* * *

"Ačkoliv k tomu muži cítím nechut', neslyšel jsem o něm nic špatného," zamumlal Seregil, když se vraceli do svého pokoje.

"Myslíš khirnariho Akhendi?" zeptal se Alek.

"Ne, Nyala. Péče o milenkou, která ho odvrhla, ukazuje lepší povahu, než mám já."

Alek si dovolil samolibý úsměv: "Vidíš? Věděl jsem, že se v něm mýlíš."

* * *

Amali se choulila ve tmě u okna ložnice a potlačovala slzy. Rhaish sebou znovu zmítal ze spaní. Neřekl jí, o čem se mu zdává, ačkoliv byly jeho sny noc co noc horší, až se potil a sténal. Kdyby ho probudila, vykřikl by a hleděl by na ni šilenýma, nevidoucíma očima.

Amali a Yassafe nebyl strach cizí; viděla svou rodinu na pokraji hladovění, vyhnanou strádáním ze zemí, které znali, a přinucenou žít jako žebráci na ulicích různých měst mimo území Akhendi. Dovolila Nyalovi, aby její strach na chvíli zahojil, ale on ji chtěl odvést pryč, aby se znovu potloukala jako teth'brimash. To Rhaish ji zachránil, pozvedl a přiměl k tomu, že znovu s hrdostí nosila sen'gai svého lidu. Její rodiče i bratři teď jedli u khirnariho stolu a ona nosila pod srdcem jeho syna. Než přišli Skalané a přinesli naději, cítila se v bezpečí. Teď její manžel vykřikoval ze sna slova šilenství.

Když v kapse nočních šatů nahmatala ochranné kouzlo, které ji Nyal svěřil k opravě, provinile se zachvěla. Nebylo jeho, ale přesto ho s ní spojovalo, jako příležitost znovu se setkat, až ho spraví. Přejela prsty po hrubých uzlicích náramku: dětská práce, ale účinná. Když ji ho Nyal v Domě pilířů předával, zavadil prsty o její dlaň. Vychutnala si vzpomínku na ten dotek, i další, které následovaly: jeho prsty na vlasech, objetí, které ji na okamžik skrylo před všemi obavami a strachy. Netoužila po Ra'basim, ale po pocitu míru, který jí vždycky dokázal dát - i když nikdy ne na dost dlouho.

Vsunula kouzlo zpět do kapsy jako talisman, který může znovu přivolat podobnou útěchu, pokud ji bude potřebovat. Osušila si slzy, našla měkký kousek látky a šla svému milovanému otřít čelo.

Kapitola 18.

Magyana

Chladný horský vzduch na tváři. Rozeklané vrcholky proti čistému nebi. Poslední průsmyk, který je třeba projít, aby se ocitla na vysoko položené planině. Na chvíli zavřela oči a nasála směs vůní - mokřý kámen, divoký tymián a nasládlá pára z kohoutku jejího koně.

Svoboda. Před sebou nic než nekonečné dny zkoumání...

Magyaně vyklouzl brk z prstů. Trhla sebou a probírala se z dřimoty. Měla sucho v ústech. Ze zatuchlého, přehřátého vzduchu v královnině stanu ji bolela hlava. Sen byl tak jasný - na okamžik ji přemohl odpor. Tohle jsem nikdy nechtěla!

Zvedla pero, přistříhla ho a rezignovaně se opřela v křesle. Svoboda byla iluzí, kterou dokázala příliš mnoho let příliš dobře udržovat. Dary, které čaroděj Orěsky na nejvyšších úrovních získával, bylo třeba zaplatit - cena se u každého lišila podle jeho nadání.

Právě teď byl účet za její toulavá léta splatný, a tak seděla zde, neschopná udělat víc než pozorovat, jak nejlepší z královen, Idrilain, bojuje se smrtí, svým posledním protivníkem.

Idrilain se dokázala sebrat, alespoň na čas. Kliin odjezd do Aurēnenu ji vzpružil. Během následujícího měsíce umíněně lpěla na životě, a když ustoupila infekce na plicích, dokonce trochu přibrala. Většinu dní strávila v zakaleném polospánku, jen občas se probírala k jasným rozhovorům a několika otázkami si ujasňovala průběh války i Kliiny mise, ačkoliv o tom druhém bylo krutě málo zpráv. Idrilain nebyla dost silná a ani si nepřála cestovat zpět do Rhimínee, byla ochotná zůstat v táboře, který teď v podstatě náležel Phorii. Magyana, jakožto královnina čarodějka, zůstávala s ní, polapená v nevětraném stanu, obklopená nádobkami s léky a těžkým pachem nemoci a staré umírající ženy...

Magyana trestuhodně myšlenky odsunula. Měla přece své závazky, závazky lásky, přísahy a cti, dokud nebude Idrilain dost zdravá, aby ji propustila, nebo dokud nepropustí sama sebe.

Nechala královnu spát a odnesla si křesílko a psací potřeby ven. Podvečerní světlo koupalo široce rozprostřený tábor v klamně jemném světle. Ponořila pero do kalamáře a začala znovu.

"Drahý Thero, včera Plenimarští zatlačili linii mycenských jednotek až na pět mil od místa, kde teď sedím. Ve Skale byla na východním pobřeží vypálena další města. Ze všech končin k nám přicházejí temné zvěsti - polovina lučištníků regimentu Bílý Jestřáb zničených během jediné noci, přemožených ďábelským oparem; dyrmagnos vyvolávající za denního světla strašidelné přízraky a ohnivé fontány. Některé z těchto zpráv jsou pouhými pohádkami, ale několik jich bylo ověřeno. Náš kolega, Elutheus, osobně viděl nekromanta, který u Gresherova Brodu svolával blesky. Dokonce ani Phoria nemůže nebrat podobná hlášení v úvahu, tvrdohlavě však tvrdí, že to jsou jen ojedinělé útoky, které nestojí za pozornost. Krátkodobě může mít pravdu. Po zničení Přílby nedokáží nekromanti nejvyššího pána ovládnout dostatečnou moc, aby nás porazili pouhou magií, ale přesto nám i jen podobná hrozba, kterou mezi našimi vojáky posilují i řeči a hlášení, velmi škodí.

Nicméně všechny novinky nejsou špatné. Musím uznat, že Phoria je rozhodný vůdce, i když nemá smysl pro diplomacii, a generálové jí důvěřují. Během minulých týdnů zorganizovala významné úder proti silám nepřítele na východě a několikrát zvítězila. Pověz Klie, že její přítelkyně, kapitánka Myrhini, ukořistila Plenimarským padesát koní. To je opravdu velký zisk - mnoho jezdců je na nohou, protože nemáme dost koní, abychom nahradili zvířata zabitá v bitvách. Ostatní si vypomáhají jakýmkoliv koňmi, které mohou po kraji zabavit, a taková situace jim věru nezískává oblibu u místních.

Včera jsme dostali třetí Kliinu depeši. Phoria toho moc nenamluví, ale je zřetelně netrpělivá. Jistě se Iia'sidra dá přemluvit k alespoň malému ústupku. Jinak se obávám, že vás povolá zpět. S každým úmrtím nějakého schopného velitele nám víc a víc chybí Kliina přítomnost na poli."

Magyana se odmlčela, zvažovala informace, které se neodvažovala napsat, dokonce ani do tohoto dopisu. Například skutečnost, že ona, nejstarší ze zbývajících čarodějů Orěsky, se bojí svému žáku pergamen otevřeně translokovat, protože by se o tom Phoria mohla doslechnout. Korunní princezna se netajila nedůvěrou k čarodějům obecně a k rádkyni své matky obzvlášť. Magyana už byla jednou předvolána, aby vysvětlila své činy - a to na žádost generála Armenea jenom věštila budoucnost z koule. Během týdnů, kdy byla Phoria vojevůdcem, došlo k jemnému posunu. Všude pracovaly pozorné oči a uši, včetně těch patřících tomu hezkému hadovi, kapitánovi Traneovi.

I tak má Klia nad čím přemýšlet, pomyslela si Magyana a opředla dopis kouzlem, které dokázal rozplést jen Thero. Později ho osobně předá poslovi. Ať si to Traneus vyloží, jak chce.

Kapitola 19.

Další večerní zábava

Tentokrát byl sen méně souvislý, ale zato živější. Hořící místnost byl pořád jeho pokoj v Bôktherse, ale z krbové římsy na něj hleděly hlavy Thryis a ostatních. Tentokrát neměl šanci vybrat si, co zachrání a čeho se vzdá. Oheň se rozběhl po závěsech postele, záclonách i po jeho nohách, ale dotek plamenů byl ledově smrtící.

Kouř stoupající mezi prkny podlahy zahustil pruhy slunečního světla, které pronikalo do malého pokoje a oslepovalo ho svým jasnem. Plíce měl plné kouře a ruce k ničemu.

Z druhé strany místnosti, kam bylo skrze dým sotva vidět, se blížila skloněná postava.

"Ne!" pomyslel si. "Tady ne. Tady nikdy."

Ilarova přítomnost nedávala větší smysl než přítomnost skleněných koulí, které tak odhodlaně svíral v obou rukách. Když se k němu Ilar přibližoval, plameny se před ním stahovaly. Ilarův úsměv byl vřelý a vítající.

Tak hezký. Tak pivabný.

Už dávno zapomněl, jak se Ilar pohyboval - lehce a snadno jako rys. Došel skoro na dosah.

Seregil cítil, jak do něj pronikají studené plameny, cítil, jak mu hladké sklo klouže mezi prsty.

Ilar k němu natáhl ruku. Ne, cosi mu nabízel, jakýsi zakrvácený meč.
"Ne!" vykřikl Seregil a zuřivě stiskl skleněné koule. "Ne, nechci ho!"

* * *

Seregil nadskočil na posteli, zmáčený potem a ohromený, že Alek vedle něj pořád spí. Copak nevykřikl? Vykřikl? pomyslel si, náhle zděšený. Nemohl ani popadnout dech. Chladný dým ze snu mu pořád naplňoval plíce, takže ho i Alekova lehká paže strašlivě tížila na prsou. Lapal po dechu, dusil se. Vyklouzl z postele, tak opatrně, jak jen mu rostoucí panika dovolovala - pořád se iracionálně bál, že vzbudí Aleka. Popadl rozházené oblečení a vyklopýtal na matně osvětlenou chodbu. Jakmile se začal pohybovat, dýchal se mu lépe. Když se však zastavil, aby si natáhl kalhoty a obul se, dusivý pocit ho znovu přemohl. Spěchal ven a cestou si natahoval kabátec - ukázalo se, že Alekův. Už skoro běžel, minul druhé odpočívadlo a chvátil po širším schodišti vedoucím do síně. Co vlastně dělám?

Zpomalil a jakoby v odpověď se mu znovu zatajil dech. Musel znovu zrychlit, modle se, aby v tomhle stavu nikoho nepotkal.

Pouhý instinkt ho vedl postranní chodbou a kuchyní ven na dvůr u stájí. Měsíc už byl nízko a stíny temné. Hlasy a matná záře světla ukazovaly, že strážce stojí přímo za bránou. Přelézt neviděný zadní zeď bylo velmi jednoduché pro někoho, kdo byl známý jako -

Haba

- Kočka z Rhiminee.

Když seskočil z vrcholku zdi, měkká tráva na ulici utlumila zvuk jeho bot. Odklusal pryč, nezavázaný plášť mu volně vlál kolem nahých boků.

Chvilí ho srdce, dech a hbité nohy hnaly vpřed a odrážely pryč veškeré myšlenky. Postupně však trochu vychládal, panický úprk zpomalil v chůzi a zamyslel se.

Zhouba Kohoutka spolu s jeho dětským pokojem - že by nějaký návrat domů? Podivil se a začal rozebírat sen, který vyvolal takové střemhlavé noční putování. Ale co zbytek - skleněné koule, oheň, kouř, Ilar. Ať se snažil, jak chtěl, význam snu mu stále unikal.

Pak si však znovu vybavil minulost, po které tesknil - a teď byl zde, sám pod hvězdami, jak o tom často sníval během dlouhých osamělých let ve Skale.

Sám se svými myšlenkami.

Nikdy se příliš rád nedíval do vlastního nitra. Ve skutečnosti se tomu dokázal docela obratně vyhýbat. "Ber, co ti Světloňoš posílá, a buď za to vděčný." Kolikrát jen se dovolával svého kréda, opory, bašty proti sebeodhalení? Světloňoš posílá sny - a šílenství. Úzké rty se mu stáhly do neveselého úsměvu: raději se tím neobírat příliš dlouho. Přesto ho tento sen přinutil být venku sám, poprvé od jejich příjezdu do Sarikali. Naskočila mu husí kůže. Zavázal si plášť a bezděčně si uvědomil, že je mu v ramenou trochu volný.

Alek.

Od příplutí byl Seregil neustále s ním nebo s ostatními a každou bdělou chvíli se něčím zaměstnával - tolik záležitostí, tolik práce. Bylo tak snadné potlačovat myšlenky, které v něm vřely od chvíle, kdy vykročil v Gedre na pevnou zem - k čertu, od chvíle, kdy mu Beka řekla o téhle výpravě.

Vyhnanec

Zrádce

Sám, ve strašidelném tichu nočního Sarikali, přišel o svou obranu.

Vrah

Zabiják hostů

Se zřetelností halucinace cítil v pravé pěsti tvrdost dávno odloženého jílce dýky, znovu vnímal první zachvění a poddajnost, když ostří zajelo do Hamanovy -

Znal jsi ho. Měl jméno. Tohle byl hlas jeho otce, naplněný znechucením.

Dhymir í Tilmani Nazien

Zabiják hostů

- do hrudi Dhymira í Tilmani Naziena... před tolika nocemi, roky a zabitími. V tom pocitu byla jakási obscénní jednoduchost. Jak je možné, že usmrtit člověka bodnutím stálo méně námahy, méně síly než vyřezat značku na desku stolu v krčmě?

S touto myšlenkou se vrátila stará nezodpověditelná otázka: Co ho přimělo vytáhnout nůž, když mohl stejně dobře utéci? Jediným úderem vzal cizí život a úplně změnil svůj vlastní. Jediným úderem.

Uplynulo téměř devět let, než zabil podruhé, tehdy však chránil sebe i mycenskou zlodějkou, která ho učila základy svého řemesla v temných hampejzech a špinavých uličkách Kestonu. Druhé zabití nebylo obtíženo podobnými pochybnostmi. Jeho učitelka byla spokojená, řekla, že z něho může udělat prvotřídního čmuchala, ale dokonce i pod jejím pochybným poručnictvím nikdy nezabíjel, pokud k tomu nebyl donucen.

Ještě později probodl čihajícího lupiče, aby ochránil svého mladého společníka jménem Micum, kterého potkal teprve krátce předtím. Jeho nový přítel předpokládal, že to bylo poprvé, a přiměl ho líznout si krve z ostří, což byl starý vojenský zvyk.

"Napij se krve své první oběti a jeho duch ani duchové dalších tě nebudou strašit," slíbil Micum, tak vážný, s tak dobrým záměrem. Seregil nikdy neměl to srdce přiznat se, že už bylo příliš pozdě nebo že ho straší jen jedna smrt, jedna, která ho však trýzní natolik, že vyplatí všechny ostatní.

Z myšlenek ho vytrhl záblesk světla, který se před ním objevil, když zahýbal za roh. Procházel se a nemyslel na směr,

nebo se to alespoň domníval. Když si uvědomil, že ho toulavé nohy zavedly hluboko do tupy Hamanů, zaškubal mu koutkem úst ponurý úsměv.

Světlo vycházelo z velkého koše na žhavé uhlí. V dosahu jeho mihotavé záře spatřil muže, shromážděné kolem. Byli mladí a pili. Už z dálky rozeznal několik, které viděl v síni rady, včetně Nazienových příbuzných.

Kdyby se otočil, nikdy by se nedozvěděli, že tady byl.

Ale neotočil se, dokonce ani nezpomalil.

Ber, co ti Světlonoš posílá...

Se zvráceným vzrušením zachvěním narovnal ramena, uhladil si vlasy a kráčel dál. Procházel kolem nich dost blízko, aby mu oheň osvětlil tvář. Neřekl nic, nepozdravil ani je neprovokoval, když se však půl tuctu párů očí rozšířilo, okamžitě ho poznalo a nenávistně sledovalo, nedokázal potlačit malé bezděčné pousmání. Když ucítil, jak se mu mezi lopatky vpalují jejich pohledy, znovu se mu zatajil dech.

Nevyhnutelný útok byl rychlý, ale podivně tichý. Jen nezbytný zvuk nohou, pak ruce, které ho ve tmě sevřely. Mrštili s ním o zeď a pak ho hodili na zem. Seregil instinktivně zvedl paže, aby si kryl tvář, ale jinak neudělal na svou ochranu jediný pohyb. Boty a pěsti si ho znovu našly, byly ze všech směrů, do břicha, do slabin i do stále ještě choulostivé pohmožděniny na rameni, kterou mu způsobil šíp. Zvedli ho, strkali mezi sebou, bušili do něj, plivali na něho, znovu ho hodili na zem a kopali. Když ho kdosi zasáhl nohou do týla, tma se mu před očima proměnila v roj bílých jisker.

Mohlo to trvat minuty či hodiny. Bolest byla surová, náladová, silná.

Uspokojující.

"Zabiják hostů!" syčeli, když ho mlátili. "Vyhnanec!" "Bezejmenný!"

Podivné, jak mohou takové nadávky znít sladce, když je okoření přízvuk Hamanů, pomyslel si a snivě proplouval na okraji bezvědomí. Kdyby mu dovolili popadnout dech, aby mohl promluvit, byl by jim poděkoval - oni se mu v tom však snažili zabránit.

Kde máte nože?

Výprask skončil stejně náhle, jako začal, ačkoliv i bez rozhlášení věděl, že nad ním stále stojí. Někdo zamumlal rozkaz, ale Seregil nezachytil jaký, protože mu zvonilo v uších.

Pak mu obličej zalil horký, dráždivý proud tekutiny. Druhý ucítil na nohách a třetí ho zasáhl do prsou.

Ach, pomyslel si a mrkal, aby dostal moč z očí. To tedy bylo hezké.

Uštedřili mu několik posledních přezíravých kopanců a nechali ho ležet. Ještě převrhli koš se žhavým uhlím, jako by mu chtěli odepřít pohodlí tepla. Mohli ho stejně dobře vysypat přímo do něj.

Šlechtný Haman. Milosrdní bratři.

Z hrudi se mu vydral tichý smích, jako kdyby někdo kroutil rezavý drát. Ach, bolelo to - zůstalo mu pár zlomených žeber, aby si uplynulou noc pamatoval - jakmile však začal, nedokázal přestat. Bezdeché lapání po dechu přerostlo v nedůstojné chichotání a posléze vykvetlo v drsný smích z plna hrdla, který mu způsobil další bolesti těla i hlavy. Ten zvuk by Hamany nejspíš přilákal zpátky, ale byli už příliš daleko. Před očima mu vířily červené tečky a měl velmi podivný pocit, že pokud se brzy nepřestane smát, nezasažený obličej se mu sveze z hlavy jako špatně padnoucí maska. Nakonec se smích ztišil, přešel ve skytání a supění a pak v kňučení. Připadal si úžasně lehký, dokonce očištěný, ačkoliv měl ve vyschlých ústech pachut' moči. Odplazil se o pár stop na bezpečnější místo, natáhl se na rosou provlhlou travu a olizoval vodu ze stébel pod svými rty. Bylo tu tak málo vlhkosti, že to bylo spíše mučení. Vzdal se a vrávoravě se postavil.

"To je v pořádku," zamumlal jen tak do vzduchu. "Je čas jít domů."

Když znovu zašeptal poslední slovo, cosi se mu bolestně sevřelo v hrudi.

Domů.

* * *

Seregil si posléze nebyl jistý, jak se dostal zpátky do domu pro hosty, ale když přišel k sobě, byl zkroucený v zadním rohu koupelny a světlo úsvitu kolem něj měkce proudilo otevřeným oknem. Dýchání bolelo. Pohyb bolel. Mít otevřené oči bolelo, a tak je zavřel.

Probraly ho spěchající kroky.

"Jak se sem dostal?"

"Nevím." To byl Olmis, jeden ze sluhů. "Našel jsem ho, když jsem přišel ohřívát vodu."

"Viděl ho někdo?"

"Ptal jsem stráží. Nikdo nic neslyšel."

Seregil zvedl jedno víčko a spatřil Aleka klečícího vedle něj. Vypadal rozrušeně.

"Seregile, co se ti stalo?" zeptal se a pak, když ucítil puch, který vycházel ze Seregilova vlhkého oděvu, odvrátil se a znechuceně nakřčil nos. "U Bilairyho kouli, ty tedy smrdíš!"

"Šel jsem se projít." Když Seregil promluvil, jako by mu v boku vybuchl oheň. Jeho slova se proměnila v lapání po dechu.

"Teď v noci, chceš říct?"

"Ano. Prostě jsem musel - měl jsem zlý sen." Než se stačil zarazit, znovu se zasmál. Další bolest.

Alek se na něj zadíval a pak kývl na Olmise, aby mu pomohl svléci Seregilovi špinavé oblečení. Když mu sundali plášť, oba překvapeně vykřikli. Seregil snadno uhodl, jak asi zrovna vypadá.

"Kdo ti to udělal?" naléhal Alek.

Seregil se nad otázkou zamyslel a pak povzdychl: "Upadl jsem ve tmě."

"A podle toho, jak páchne, tak do žumpy," zareptal Olmis, když mu stahoval kalhoty.

Alek samozřejmě věděl, že lže, což Seregil snadno poznal podle milencových pevně sevřených rtů. Olmis Alekovi

pomohl zvednout přítele do horké lázně a smýt z nočního výprasku, co se dalo.

Asi se pokoušeli být jemní, ale Seregila všechno bolelo, a tak jejich snahu příliš neoceníl. Už si nepřipadal lehký. Euforické kouzlo noci bylo zlomeno; tahle bolest byla tupá, zvedala mu žaludek a neustávala - žádné zářivé záblesky nebo vlny. Zavřel oči a přetrpěl koupel, přetrpěl vyzvednutí z vody a zavinutí do měkkých houní. Nechal se unášet pryč, dál od mohutného bušení v hlavě.

"Měl bych dojít pro Mydri," řekl Olmis a jeho hlas už Seregilovi zněl jen slabě.

"Nechci, aby ho takhle viděl ještě někdo další. Ne jeho sestry a obzvláště ne princezna. Tohle se nikdy nestalo," řekl mu Alek.

Výborně, talí, pomyslel si Seregil. Ani já to nechci být nucen vysvětlovat, protože nemůžu.

* * *

Seregil procitl podepřený v měkké posteli. Zmateně se rozhlédl a poznal nad svou hlavou hru odražených plamenů na nařaseném tylu nebes.

"Spal jsi celý den."

Opatrně pohnul jedním okem a zahlédl Aleka sedícího v křesle těsně vedle postele, s rozevřenou knihou na klíně.

"Kde...?" zasípal.

"Takže ty jsi upadl, vid'?"

Alek prudce zaklapl knihu, naklonil se dopředu, přiložil Seregilovi ke rtům pohár vody a pak jiný, s jakýmsi sladkým mléčným odvarem. Seregil vroucně doufal, že je to buď lék proti bolesti, nebo prudký jed. Aby se mohl napít, musel lehce nadzvednout hlavu. Jakmile se však pohnul, napjaly se mu v hrdle a šíji žhavé dráty bolesti. Co nejrychleji polkl a zhroutil se zpátky, modle se, aby nápoj nezvrátil. To by vyžadovalo mnohem více pohybu.

"Všem jsem řekl, že jsi v noci dostal horečku." Tentokrát Alekovi bezpochyby zazněla v hlase jen stěží ovládaná zlost. V Seregilově popleteném mozku cosi zapadlo na správné místo. "Nebyl jsem venku na výzvědách bez tebe." Zatoužil, aby ho vzpružila trocha hysterie z předchozí noci, ale ta byla pryč, zůstal jen mrtvý klid a deprese.

"Tak oč šlo?" naléhal Alek a stálh pokrývkou. "Kdo ti to udělal - a proč?"

Seregil se podíval dolů a spatřil, že má profesionálně ovázaná žebra, obvaz byl utažený přesně tak, aby ulevil v bolesti a pomohl srůst přeraženým kostem. Zbytek nahého těla pokrýval skutečně působivý šik modřin nejrůznějších velikostí a tvarů. Štiplavý pach moči nahradilo těžké aroma jakési bylinné masti, jejíž mastný lesk na své kůži i viděl.

"Nyal tě ovázal," sdělil mu Alek a vyměnil povlečení. Ruce měl přitom mnohem jemnější než tón hlasu. "Počkal jsem, až ostatní odejdou za svými povinnostmi, a pak jsem ho přivedl nahoru. Kromě Olmise o tom prozatím nikdo jiný neví. A teď, kdo ti to udělal?"

"Nevím. Byla tma." Seregil zavřel oči. Byla to jen malá lež, opravdu; jen jednoho z nich znal jménem, khirnariho synovce Emiela i Moranthiho, a Kheeta se zmínil o jeho špatných vztazích s Alekem, i když mu odmítl sdělit podrobnosti.

Jestli ti jde o pomstu, talí, netrap se tím. Váhy jsou ještě pořád silně nachýlené na stranu Hamanů.

Jakmile zavřel oči, zjistil, že je obtížné znovu je otevřít. Mléčná tekutina byla zjevně prostředek proti bolesti a Seregil jeho otupující účinky uvítal.

Po chvíli zaslechl Alekův povzdech: "Až příště budeš cítit potřebu jít ven, upadnout', povíš mi to, rozumíš?"

"Pokusím se," zašeptal Seregil, překvapený náhlými slzami pod víčky.

Jeho čela se dotkly teplé rty. "A příště si sakra vezmi své vlastní oblečení."

* * *

Na Alekovo naléhání trvala Seregilova "horečka" i příští den.

"Půjdu hlídat Torsina a Virésse," řekl Seregilovi a nařídil mu, aby se nehnul z postele. "Pokud se stane cokoli zajímavého, dopodrobna ti to vyličím."

Seregil ve skutečnosti nebyl v stavu se s ním přit. Krátký výlet k noční nádobě, i když ho zvládl sám, byl přehlídkou více bolestí, než o kolika chtěl přemýšlet. V moči měl krev a děkoval všem bohům, kteří naslouchali, že Alek není tak dobrý ošetřovatel, aby to zkontroloval. Bude si muset promluvit s hochem, který vynáší odpad, a říci mu, aby mlčel. Ztraceně, pokud to bude nutné, zaplatí mu. Už přežil horší nakládačky a nemá smysl vyděsit Aleka víc, než je teď.

Seregil zůstal přes den sám. Na chvíli upadl do spánku, ale když procitl, zděšený a zpocený, spatřil, že se nad ním sklání Ilar. Opřel se, aby se mohl odsunout, narazil však na pevný val bolesti.

S přidušeným zasténáním se zhroutil zpátky a zjistil, že se dívá na Nyala. Z výrazu v Ra'basiho tváři usoudil, že se při probuzení nedíval právě přívětivě.

"Přišel jsem zkontrolovat obvazy."

"Myslel jsem, že jsi - někdo jiný," zasípal Seregil a bojoval s nevolností, která mu vřela v hrdle.

"Jsi v bezpečí, příteli," ujistil ho Nyal, který nic nechápal. "Tady, napij se ještě."

Seregil si vděčně usrkl mléčného odvaru. "Co je to?"

"Drcená semínka carianského máku, heřmánek a lístky kostihoje vařené v kozím mléku s medem. Mělo by ti to přinést úlevu."

"Přináší. Díky."

Seregil už cítil účinky, lék právě obrušoval hrany bolesti. Zatímco mu Ra'basi jemně kontroloval obvazy kolem hrudi, hleděl na strop a ptal se sám sebe, co si k čertu myslel, když se vydal Hamanům napospas. Srdce mu sevřel pocit pokoření, když ho napadlo, jak si asi budou vykládat jeho nepřítomnost v radě Iia'sidry. Útočníci by měli mít dost rozumu, aby se nechvástali tím, že spáchali násilí na posvátné půdě, ale síti rozežírajících klevet, která provází každé větší shromáždění, už možná prosakují šeptandy. A kromě toho, opustil vlastně svou odpovědnost a naložil její břemeno na Aleka.

"Šílenství," zasyčel.

"Opravdu. Alek se na tebe pořád velmi hněvá, a právem. Nikdy jsem tě nepovažoval za hlupáka."

Seregil se dokázal slabě zasmát. "Prostě mě dost dobře neznáš."

Nyal se na něj zamračil, náhle bez jakýchkoliv sympatií. "Kdyby se to malé noční setkání odehrálo jen krůček za hranicemi Sarikali, tvůj talímenios by tě možná právě teď oplakával."

Seregil se zahanbeně podíval jinam.

"Cože, tohle není směšné? Dobrá." Nyal odkudsi zpoza Seregilova zorného úhlu vytáhl kouřící houbu a začal mu čistit rány.

"Nevěděl jsem, že jsi léčitel," řekl Seregil, když dokázal znovu promluvit.

"Vlastně nejsem, ale na cestách člověk pochyťte nejrůznější dovednosti."

Seregil si profil druhého muže prohlédl. "Pochytíme, vid'?"

Nyal vzhledl od své práce: "To znělo skoro přátelsky, Bôkthersane."

"Budeš mít potíže, když mi tak budeš říkat."

Nyal nedbale mávl houbou: "Kdo to slyší?"

Seregil přijal rýpnutí s úšklebkem. "Jsi slídivý východní bastard. Nemluvě o tom, že jsi milencem mladé ženy, která je mi téměř dcerou. Ta kombinace mě znervózňuje."

"Toho jsem si všiml." Nyal Seregila opatrně otočil, aby mu rozetřel čerstvou mast na záda. "Myslíš, že jsem špeh?"

"Snad, nebo jen protiváha k mé přítomnosti."

Nyal ho znovu otočil na záda a Seregil se mu zadíval do očí. Opravdu neuvěřitelné oči, čisté a zdánlivě bezelstné. Je podivné, že si jich nevšiml dřív. Není divu, že Beka...

Uvědomil si, že se mu zatoulaly myšlenky. "Tak jsi?"

"Protiváha?"

"Špeh."

Nyal pokrčil rameny. "Odpovídám své khirnari, jako každý jiný. Řekl jsem jí, že vaše princezna říká v soukromí totéž, co Iia'sidře."

"A co Amali ä Yassara?" Aurovy prsty, opravdu to vyslovil? Nyalův nápoj musí mít rozmanitější účinky, než si myslel. Ra'basi se jen usmál. "Jsi všímavý muž. Amali a já jsme bývali milenci, jenže se rozhodla přijmout nabídku Rhaishe í Arlisandina. Ale stále se o ni starám a mluvím s ní, když je to bezpečné."

"Bezpečné?"

"Rhaish í Arlisandin svou ženu velmi miluje; bylo by ode mě hanebné způsobit mezi nimi nešváry."

"Aha, chápu." Seregil by si významně poklepal na nos, kdyby dokázal zvednout ruku tak vysoko.

"Mezi Amali a mnou není nic nečestného, dávám ti své slovo. Teď pojď, musíš vstát a hýbat se, než ti svaly ztuhnou ještě víc. Zřejmě to bude bolet."

Ukázalo se, že nejhorší je dostat se z postele. S Nyalovou asistencí a značným klením dokázal vklouznout do volného roucha a několikrát vrávoravě obejít pokoj. Jednou se zahlédl v zrcadle a přikrčil se - oči příliš velké, kůže příliš bledá, výraz příliš bezmocný na bezectnou Kočku z Rhimínee. Ne, byl tu vyděšený, hanbou zatížený mladý vyhnanec, který se vrací domů.

"Můžu jít sám," zavrčel a odstrčil Nyala, ale vzápětí zjistil, že nemůže, rozhodně ne.

Zakolísal a Nyal ho zachytil. "To zatím stačí. Pojď, potřebuješ trochu čerstvého vzduchu."

Seregil se znovu vydal do Ra'basiho schopných rukou a zanedlouho víceméně pohodlně seděl v prosluněném zadním rohu balkónu. Nyal ho právě obkládal polštáři, když se ode dveří ozvalo hbité klepání.

Nyal se odešel podívat, ale vrátila se Mydri. Seregil si chvatně prohlédl své roucho, doufaje, že kolem krku nejsou vidět žádné výmluvné značky. Byla to zbytečná námaha.

"Tak tedy horečka?" pravila a zamračila se na něj. "Co sis myslel, Seregile?"

"Co ti Alek řekl?"

"Nemusel mi nic říkat. Viděla jsem mu to na tváři. Měl bys tomu chlapci povědět, aby se nesnažil lhát; nemá k tomu nadání."

Ale má, když chce, pomyslel si Seregil. "Pokud jsi tady, abys mě plísnila..."

"Plísnit tě?" Mydri zvedla obočí způsobem, který vždycky znamenal, že se doopravdy hněvá. "Už nejsi dítě, nebo mi to alespoň tvrdili. Máš představu, co by to udělalo s vyjednáváním, kdyby se proslechlo, že člen Kliiny delegace byl napaden Hamanem? Nazien už vyjadřuje Klie obdiv..."

"Kdo mluvil o Hamanech?"

Její ruka se pohnula příliš rychle, vteřinku mu trvalo, než si uvědomil, že dostal políček, až mu vhrkly slzy do očí a zazvonilo v uších. Pak se nad ním znovu sklonila a bolestivě mu zatlačila prstem na hrud'

"Nepřidávej ke své hlouposti ještě lhaní, bratříčku! Myslel jsi, že z takového planého činu vzejde něco dobrého?"

Myslel jsi vůbec, nebo jsi jenom slepě pelášil pryč, jako vždycky? Copak ses tak málo změnil?"

Slova bolela mnohem více než rána. Nejspíš se tolik nezměnil, ale právě teď to říkat nemusela.

"Víš to ještě někdo?" zeptal se zasmušile.

"Oficiálně? Nikdo. Kdo by se naparoval, že porušil posvátný Aurův mír? Ale něco se šeptá. Zítra musíš být v Iia'sidře, a raději budeš vypadat, jako bys byl nemocný!"

"To by neměl být problém."

Chvilí si myslel, že ho znovu udeří. Ušetřila mu poslední znechucený pohled a odkráčela. Čekal, že za sebou práskne dveřmi, ale Mydri se ovládla. Nesmí sluhům umožnit, aby měli o čem mluvit.

Opřel si hlavu o polštář a zavřel oči. Soustředil se na ptačí zpěv a vítr a lidi procházející dole po ulici. Když po chvíli ucítil na tváři dotek studených prstů, dost se lekl. Myslel si, že Nyal odešel, když přišla jeho sestra, ale Ra'basi byl

zpátky a prohlížel si ho s nevíтанou pozorností.

"I lidé ve Skale tě tak rádi bijí?" zeptal se muž a zkoumal novou značku, kterou po sobě nechala Mydri.

Seregila měla jeho dotěrnost rozhněvat, ale cítil se náhle příliš unavený, příliš nemocný.

"Tu a tam," odpověděl a znovu zavřel oči. "Ale většinou jsou to takoví, které neznám."

Kapitola 20.

Idrilainin odchod

Než se Korathan dostal do Phoriina tábora, bylo dávno po půlnoci. Už před několika míleми nechal svůj doprovod daleko za sebou a spěchal vpřed sám, v marné naději, že uslyší matčina poslední slova.

Hlídky poznaly jeho pozdravné výkřiky a bez vyzvání se mu klidily z cesty. Vřítel se do tábora a u stanu s matčíným praporem přitáhl uzdu. Jeho příjezd rozehnal dav sloužících a důstojníků, který se tam shromáždil.

Uvnitř ho přepadl těžký pach smrti.

Dnes v noci o královnu pečovala jen Phoria a vysušený drysián. Když vešel, seděla k němu sestra zády, ale drysiánova vážná tvář mu prozradila, že jeho matka už zemřela.

"Přijel jsi příliš pozdě," střízlivě mu sdělila Phoria.

Ze stavu její uniformy usoudil, že i ji povolali přímo z bitevního pole. Tváře měla suché, ovládala i obličej, ale Korathan cítil strašlivý hněv, který stěží držela na uzdě.

"Tvého posla přepadli, a tak se zdržel," odvětil a sundal si plášť. Přisedl si vedle ní k úzkému polnímu lůžku a podíval se dolů na zchladlé tělo, které bývalo jejich matkou.

Drysián už začal s konečnými přípravami pro pohřební hranici. Idrilain měla pod bohatě zdobeným pohřebním pláštěm oblečenu svou pošramocenou polní zbroj. Pomyslel si, že by ji to potěšilo; byl by rád věděl, zda to byl nápad Phorii nebo sloužících. Řemen válečné přílby byl pevně přitážen, aby udržel čelisti zavřené, a kalné oči zůstaly otevřené, aby tudy mohla projít duše. Zpusťovaná tvář ve smrti znovu získala jistou důstojnost, princ však na bezbarvých rtech viděl stopy krve a zaschlých slin.

"Umírala těžce?" zeptal se.

"Bojovala až do konce," odvětil drysián, který měl blízko k slzám.

"Ať je k tobě Astellus laskavý a Sakor osvětlí tvou cestu domů, má matko," zašeptal chraplavě a zakryl chladné Idrilaininy dlaně svými. "Mluvila hodně, než odešla?"

"Nedostávalo se jí dechu," odpověděla Phoria, prudce se otočila a zamířila ven. "Řekla jen ,Klia nesmí selhat'."

Korathan zavrtěl hlavou. Věděl lépe než kdokoliv jiný, jakou bolest Phoria skrývá za svou zlobou. Celá léta mlčky sledoval, jak se propast mezi královnou a její dědičkou prohlubuje, zatímco se Idrilain s Kliou sblíží. Oddaný oběma, nedokázal ji utěšit. Phoria se dokonce ani jemu nikdy nesvěřila, co způsobilo konečnou roztržku mezi ní a matkou.

Ať to bylo cokoli, ty jsi teď královnou, má sestro, mé dvojče.

Korathan nechal drysiána, aby dokončil svůj úkol, a pomalu odešel k Phoriině stanu. Když se přiblížil, slyšel, jak sestra ostře zvýšila hlas. Za okamžik spěšně vyšla ven Magyana.

Když spatřila Korathana, uctivě se mu poklonila a řekla: "Upřímnou soustrast, drahý princí. Budeme vaši matku těžce postrádat."

Korathan přikývl a pokračoval dovnitř.

Zastihl Phorii, jak sedí u svého vojenského stolu, šedivějící vlasy volně kolem ramen. Potřísněná tunika a kroužková košile ležely na hromádce vedle židle. Ani nevzhledla od mapy, ležící před ní, a bezbarvě řekla: "Ustanovím tě svým místodržícím, Kore. Chci tě v Rhíminee. Situace tady je příliš naléhavá, takže nemohu opustit bitevní pole. Proto bude korunovace zítra, jakmile seženeš nezbytné kněze. Obřad povede můj polní čaroděj."

"Organeus?" Korathan si sedl naproti ní. "Bývá zvykem, že obřad vede čaroděj bývalé královny. To by byla..."

"Magyana. Ano, vím." Phoria konečně vzhledla a šedé oči se jí nebezpečně leskly. "Ale jen proto, že Nysander zemřel. Kým byla předtím? Jen tulačkou, která trávila více času v cizích zemích než ve vlastní. A co udělala v matčíných službách, kromě toho, že ji přesvědčila, aby se stala závislou na cizincích?"

"Máš na mysli misi do Aurēnenu?"

Phoria si nezdořile odfrkla. "Královna ještě ani nevychladla a Magyana je tady a vymáhá po mně záruky, že budu pokračovat v Idrilainině plánu! Nysander by asi udělal totéž. Samí všetečkové, tihle staří čarodějové. Zapomněli, kam patří."

"Cos jí řekla?" rychle se zeptal Korathan, v naději, že se vyhne další tirádě.

"Sdělila jsem jí, že jakožto královna se čarodějům nezodpovídám a že se dozví o mých rozhodnutích, až to já uznám za vhodné."

Korathan zaváhal a pečlivě vážil slova. Když byla Phoria v takové náladě, bylo to nezbytné. "Zamýšlíš přerušit jednání? Podle toho, jak si poslední měsíce stojíme, by aurēnská pomoc mohla být cenná."

Phoria vstala a začala přecházet po stanu. "Je to znamení slabosti, Kore. Troufám si říci, že mycenské jednotky podél severozápadní hranice se vzdávají proto, že..."

"Oni se vzdávají?" zasténal Kor. Nikdy v dějinách Tří Zemí Mycena neselhala a vždy stála po boku Skaly proti vpádům z Plenimaru.

"Včera. Složili zbraně, výměnou za slib, že budou propuštěni. Bezpochyby se doslechli, že skalská královna vyslala svou nejmladší dceru žebrot k faieům a to jim sebralo poslední zbytky odvahy, přesně, jak jsem předpokládala. Jižní Mycena je stále s námi, ale je jen otázkou času, kdy i oni obrátí kabáty. A Plenimarští to samozřejmě také vědí. Dostala jsem hlášení o nájezdech na západní pobřeží Skaly až na sever k Ylani."

Když Korathana zavalil ohromný rozsah jejich potíží, složil na chvíli hlavu do dlaní. "Za posledních šest dní mě zatlačili

skoro o deset mil zpátky. Jednotky, se kterými jsem se střetl u Ovesného brodu, měly v čelní linii nekromanty. Mocné, Phorio, ne ty okrasné kejklíře, které jsme potkávali tady. Při útoku zabili koně celé turmě a pak poslali jejich mrtvolu cválat zpět mezi naše jednotky. Byla to naprostá porážka. Myslím..."

"Co? Že matka měla pravdu?" Phoria se k němu otočila. "Že potřebujeme Aurēnfaie a jejich magii, abychom tuhle válku přežili? Povím ti, co potřebujeme: aurēnské koně, aurēnskou ocel a aurēnský přístav Gedre, pokud máme ubránit Rhíminee a jižní ostrovy. Ale Iia'sidra jenom diskutuje!"

Korathan s ostražitým obdivem pozoroval, jak jeho dvojče přechází po místnosti, levou ruku tak silně sevřenou na jilci meče, až jí zběhlaly klouby.

Její starý válečný meč, uvědomil si. Na čas odložila Ghērilaianin meč, aby jí mohl být při korunovaci formálně propůjčen, s veškerou mocí a autoritou, kterou představoval. Celý život věděl, že ta chvíle jednou přijde, že jeho sestra bude královnou. Proč měl teď, když ji sledoval, náhle pocit, že mu ujíždí půda pod nohama?

"Poslala jsi zprávu Klíe?" zeptal se nakonec.

Phoria zavrtěla hlavou. "Ještě ne. Zítra čekám čerstvé depeše. Počkáme a uvidíme, odkud tam vítr vane. Buď silný, Kore. Musíme si za každou cenu uchovat pozici síly."

"Ať dostaneš jakékoliv zprávy, dokonce i kdyby dorazily zítra, budou nejméně týden staré. Kromě toho Klia jistě předvede věci v nejlepším světle, jakmile se jí donese, že jsi převzala trůn."

Phoria se na něj podivně usmála, stiskla rty a světlé oči se jí zúžily jako kočce. Přešla ke stolu u stěny stanu, odemkla kovovou schránku a vytáhla svazek malých pergamenů. "Klia a Torsin nejsou mými jedinými zdroji informací v Sarikali."

"Ach ano, tvoji špehové. Co říkají? Dá nám Iia'sidra, oč žádáme?"

Phoriina ústa se semkla v nepoddajnou linku. "Ať tak či tak, dostaneme, co potřebujeme. Chci tě v Rhíminee, můj bratře."

Přešla k němu, vzala jednu z jeho velkých rukou do svých a stáhla mu z prstu prsten, ten s velkým černým kamenem, v němž byl vyřezán drak polykající vlastní ocas. S úsměvem si ho navlékla na ukazováček levé ruky. "Buď připraven, Kore. Až se k tobě tenhle drak vrátí, bude čas vyrazit za dalším."

Kapitola 21.

Rhui'auros

"Nebude moc těžké hrát uzdravujícího se nemocného, vid'?" řekl Alek, když třetího rána po výprasku pomáhal Seregilovi s oblékáním. Tam, kde se kůže neskryvala pod obvazy, byly na těle jeho přítele patrné šokující sestavy fialových a zelených modřin; navíc Seregil ještě příliš nejděl, kromě masových vývarů a Nyalových lektvarů.

"Budu potřebovat herecké umění, abych je přesvědčil, že se uzdravuju." Když Seregil strkal ruce do rukávů pláště, tlumeně zasténal. "A abych o tom přesvědčil sám sebe."

Seregil mu stále odmítal prozradit, co se oné noci přesně stalo; Aleka však skoro stejně jako jeho tvrdohlavé mlčení trápila skutečnost, že jeho přítel měl od útoku zřetelně lepší náladu.

Jakmile z něj vytáhnu pár starých tajemství, jde a opatří si náklad dalších.

"Dnes půjdu s tebou," řekl. "Začíná to být skoro zajímavé. Khimari Silmai se otevřeně postavil na Kliinu stranu a je přesvědčený, že se k nám přiklání i Ra'basi. Včera jsi zameškal recepci, na které byli; srdečná atmosféra a kupodivu chyběli Viréssané. Myslíš, že v tom má prsty Nyal?"

"Tvrdí, že se ho na jeho názor neptali. Možná že Ra'basi už nechťejí být pod nadvládou Virése." Seregil odkulhal k malému zrcadlu nad umývadlem. To, co viděl, ho zjevně uspokojilo; zkusmo si protáhl ruce a znovu bolestně zalapal po dechu. "Ó ano, je mi mnohem lépe!" zamumlal a zamračil se na svou pobledlou tvář. "Pomoz mi ze schodů, ano?"

Myslím, že pak už si poradím."

* * *

Ostatní snídali v síni. Klia seděla a soustředěně studovala hromádku nových depeší.

"Cítíš se lépe?" zeptala se a vzhledla.

"Mnohem," zalhal Seregil. Posadil se na židli vedle Thera a přijal šálek čaje, ačkoliv neměl v úmyslu ho pít. Čaroděj se mračil nad dopisem.

"Od Magyany?" zeptal se.

"Ano." Thero mu ho podal a Seregil si jej zběžně přečetl. Držel ho přitom tak, aby viděl i Alek.

"Včera jsme dostali třetí Kliinu depeši. Phoria toho moc nenamluví, ale je zřetelně netrpělivá," četl Alek nahlas. "Jistě se Iia'sidra dá přemluvit k alespoň malému ústupku? Jinak se obávám, že vás povolá zpět..."

"Ano, už jsme to viděli," řekl mu Torsin. "Žádá malé ústupky. Oč jiného se celé týdny snažíme?"

Seregil zaznamenal rychlý pohled, který Alek na vyslance vrhl. Zjevně si vzpomněl na jeho noční návštěvu v tupě Khatme.

"Podobné narážky jsem dostala i od své ctěné sestry," zavrčela Klia a odhodila právě rozečtený dopis stranou. "Jen ať sem přijde a podívá se, čemu čelím. Je to jako zkoušet se hádat se stromy!" S výrazem marnosti v obličeji se obrátila na Seregila. "Pověz mi, můj rádce, jak přimět tvé lidi, aby si pospíšili! Čas se krátí."

Seregil povzdychl. "Dovolte nám s Alekem dělat to, co umíme nejlépe, má paní."

Klia zavrtěla hlavou. "Ještě ne. Riziko je příliš velké. Musí existovat jiný způsob."

Seregil se zahleděl do hlubin svého šálku a přál si, aby měl dost jasnou hlavu a dokázal nějaký vymyslet.

* * *

Jízda ke sněmovnímu sálu byla namáhavá záležitost. Alek si nevšímal Seregilových mumlaných varování a pomohl mu nasednout a sesednout z koně - tvrdil, že vypadá slabý. Než se Seregil konečně usadil na svém místě těsně za Kliou,

byl bledý a zpocený, když však znovu nabral dech, zdálo se, že se trochu sebral.

Alek si prohlédl tvář kolem kruhu. Jakmile došel k lóži Hamanů, zarazil se a náhle se mu sevřel žaludek. Emiel i Moranthi se na Seregila otevřeně šklebil. Když zachytil Alekův pohled, lehce, cynicky na něj kývl.

"Byl to on, že?" procedil Alek mezi zuby.

Seregil se na něj sotva podíval, jako by nevěděl, o čem Alek mluví, a naznačil mu, ať je zticha.

Alek se znovu zahleděl na Emiela a myslel si: Jen až tě já se svými přáteli někdy za temné noci chytím na ulici. Nebo i já sám, když na to přijde. Doufal, že je z jeho výrazu jasné, co si myslí - ať to stojí cokoliv.

* * *

Seregil zaregistroval Hamanův odhadující pohled, ale vytrvale ho ignoroval. Bylo snazší předstírat, že té noci ve tmě nikoho nepoznal.

A koho se vlastně pokouším oklamat?

S nacvičenou lehkostí odsunul tu myšlenku stranou. Právě teď měl na práci důležitější věci.

Pokud šlo o posun v postojích Ra'basi, Alek se nemýlil. Moriel a Moriel se osobně ujala zápasu s otázkami týkajícími se jistých skalských námořních postupů, které kladl do popředí Elos z Golinilu. Zda to představuje plnou podporu, se teprve uvidí.

* * *

Další den se Alek, spokojený, že je Seregil znovu na nohou, vrátil ke svým potulkám městem. Na Kliinu žádost s sebou vzal Nyala a vyrazil získávat přízeň mezi Ra'basi. Doufal, že se s nimi trochu spřátelí a nasbírá užitečné informace. Nejprve se zdálo, že to bude snadný úkol. Brzy ho přivítali v provizorní krčmě, známé hbitým servírováním silného piva a kořeněných vajec. Setkávali se tady lidé z různých klanů a navíc byl Artis, sládek, který tu během dne obsluhoval, služebníkem jednoho z nejbližších rádců khirnari klanu Ra'basi. Zřídil si krám v přízemí opuštěného domu a své zákazníky obsluhoval otevřeným oknem, které mělo výhled do zahrady obehnané zdí. Bylo tu možné trávit čas s lukem, hrou v kostky a zápasu.

Pivo však bylo průměrné, vejce nepoživatelná a výsledky Alekova špehování hubené. Po třech dnech lelkování a pití si ke sbírce shatta přidal skoro tucet dalších, přišel o svůj druhý nejlepší nůž, když ho musel dát ženě z klanu Datsia, která ho přemohla v zápase, a dozvěděl se jen to, že khirnari Ra'basi se před týdnem nějak nepohodla s Vírěsse, ačkoliv nikdo neznal bližší podrobnosti.

Když tady po střeleckých závodech lenošil s Nyalem a Kheetou, usoudil, že se nejspíš dozvěděl všechno, co se mezi Ra'basi dá zjistit. Právě se chystal odejít, když zaslechl, jak Artis zahájil tirádu proti Khatme. Zjevně měl předchozího večera s někým z nich spor ohledně soudku piva, který prodal. Alek, kterého jeho vlastní neúspěch v tom podivném klanu stále hnětl, se přiloudal blíž, aby lépe slyšel.

"Já říkám, že je to nadutá banda hvězdopavců," rozčiloval se Artis, když z parapetu svého okna servíroval pivo.

"Myslí si, že jsou Aurovi blíž než my ostatní."

"Zjistil jsem, že ty, kdo k nim nepatří, nemají moc rádi," nahodil Alek. "Ostatně ani ya'shel."

"Vždycky to byla podivná, odtažitá parta," zabručel sládek.

"Co vy víte o Khatme?" ušklíbla se žena z klanu Golinil.

"Tolik co vy," řekl Artis líně, roznášeje poháry kalného čerstvého piva. "Drží se sami sebe a slouží sami sobě, přes všechny ty řeči o Aurovi."

"Slyšel jsem, že mají znamenité čaroděje," vložil se do rozhovoru Alek.

"Čaroděje, věštec, rhui'auros," zdráhavě připustil sládek. "Ale magie je dar, který má sloužit, což je něco, co Khatme moc ochotně nedělá. Místo toho dřepí v orlích hnízdech vlastního fai'thast, sní si podivné sny a posílají nám dolů výzvy."

"Víte, za celou dobu, co jsem tady, jsem málokdy někoho viděl používat magii. Tam, odkud pocházím, si lidé představují, že faieové vrhají kouzla vlevo vpravo."

Několik Alekových společníků se zachichotalo.

"Rozhlédni se, Skalane," řekl Artis. "Vidíš něco, co vyžaduje magii? Měli bychom snad létat vzduchem, místo abychom užívali vlastní nohy? Nebo srážet ptáky z oblohy, místo abychom se učili střilet z luku?"

"Tohle vaše pivo by trochu čarování sneslo," zasmál se chlapec.

Artis se na něj přísně podíval a pak načrtl nad jejich poháry jednoduchý znak. Pivo lehce zpěnilo a zavanula z něj silná, sladová vůně.

"Tak, a teď ochutnejte," vyzval je.

Obsah Alekova poháru byl zřetelně méně kalný než předtím. Alek si zaujatě lokl, ale okamžitě pivo vyplivl.

"Chutná to jako voda z bažiny!" zaprskal.

"Samozřejmě," uznal Artis, který se teď smál. "Pivo má své vlastní kouzlo. Nepotřebuje žádnou pomoc, jak každý sládek ví."

"A protože to ví, považuje to za příliš samozřejmé," řekl nový hlas.

Ze stínů slepé uličky vedle domu vykročil šedivý, scvrklý rhui'auros.

Kheeta s ostatními zvedli levou ruku a uctivě se muži uklonili. Na oplátku vztáhl tetovanou paži a požehnal jim.

"Vítejte, Ctihodný," řekl Artis a nabídl mu pivo a jídlo.

Ostatní hosté uvolnili starci místo. Sedl si, zhltl vejce a chléb, jako by už celé dny nejedl, a polil si pivem přední část svého i tak nepřilíh čistého roucha.

Když skončil, vzhledl a ukázal na Aleka. "Náš bratříček se ptá na magii a vy se ušklíbáte, děti Aurovy?" Zavrtěl hlavou, zvedl luk, který mu ležel u nohy, a vložil ho Alekovi do rukou. "Pověz mi, co cítíš?"

Alek přejel dlaní po hladkém lučišti. "Dřevo, sílu..." začal, vtom však rhui'auros pevně zapřel prst o střed jeho čela a

chlapec zalapal po dechu.

Na kůži mezi očima měl náhle pocit chladu, jako by ho tam políbil horský vítr. Pak se chlad rozprostřel hlouběji a luk jako by se mu v rukou rozvibroval. Připomnělo mu to chvíli, kdy se dotkl drysiánské hole a ucítil ve dřevě vlnu síly.

"Cítím - já nevím. Jako bych držel něco živého."

"Cítíš magii Shariel a Malai, její khi," odvětil rhui'auros a ukázal na ženu z Ptalosu, které luk patřil. Pokynul Kheetovi, aby Alekovi podal nůž, který měl za opaskem.

Když ho chlapec sevřel, i kov v něm vyvolal podobné vjemy. "Ano, tady je to taky."

"Naše khi nás zalévá způsobem, jakým olej promáčí knot," vysvětloval rhui'auros. "Na všem, čeho se dotkneme, kousíček ulpívá, a odtud pak pochází všechny naše dary. Shariel a Malai, vezmi si luk Aleka i Amasy."

Poslechla, a když se muž dotkl jejího čela, oči se jí rozšířily údivem. "U Světla, khi je tam silné jako vítr za bouře!"

"Střílíš dobře, vid'?" zeptal se rhui'auros, když si všiml sbírky shatta na Alekově toulci.

"Ano, Ctihodný."

"Lépe než většina?"

"Snad. Je to prostě něco, v čem jsem dobrý."

"Tak dobrý, abys střelil dyrmagna?"

"Ano, ale..."

"On bojoval s dyrmagnem?" zašeptal někdo.

"Byla to dobrá rána," připustil Alek a vzpomněl si na podivný, snový klid, který ho zaplavil ve chvíli, kdy zamířil na nenáviděnou mučitelku. Když vypouštěl šíp, luk se mu v rukou podivně chvěl, ale vždycky ten pocit, a vlastně i svůj úspěch, připisoval kouzlům, kterými Nysander střelu opřel.

"Bratříčku, kdepak mě navštívíš?" pokáral ho rhui'auros. "Tvůj přítel Thero teď přichází do Nha'mahat často, ale na tebe jen čekám a čekám."

"Promiňte, Ctihodný. Já - neuvědomil jsem si, že jsem očekáván," zakoktal se Alek, zaražený sdělením o Therovi.

Čaroděj se o tom nikdy nezmínil. "Chtěl jsem, ale..."

"Musíš s sebou přivést i Seregila i Korita. Pověz mu, ať přijde dnes večer."

"Vyhnanec už nemá jméno," připomněl mu jakýsi Akhendi.

"Ne?" zeptal se rhui'auros a zvedl se k odchodu. "Jak jsem zapomnětlivý. Přijď dnes večer, Aleku i Amaso. Musíš mi toho hodně říci."

Já vám? pomyslel si Alek, ale než se mohl ještě zeptat, rhui'auros se mu rozplynul před očima, zmizel jako obraz z barevného písku v silném větru.

"No, alespoň si nemůžete stěžovat, že jste neviděl kouzlo," podotkl Artis. "A teď, jak to bylo s tím zabitím dyrmagna?"

Alekovou první myšlenkou bylo najít Seregila a říci mu o podivné výzvě, ale jeho kumpáni z krčmy by mu nedovolili odejít, aniž by vyslechli příběh o bitvě proti Irtuk Beshar a Mardovi. Veden náhlou inspirací náležitě zdůraznil Seregilovu roli v bitvě, soudě, že vyprávění o vyhnanecově hrdinství by mohlo příteli při získávání ztraceného místa mezi vlastními lidmi jen pomoci. Když však líčil svou tehdejší roli, znovu se mu vybavila slova rhui'auros a vyvolala v něm zvědavost, zda jeho ruku toho dne skutečně vedlo něco víc než jen zkušenost.

* * *

Odpolední slunce osvětlovalo východní polovinu síně Iia'sidry a druhou část nechávalo v šeru. Když Alek vklouzl dovnitř, na volné místo uprostřed místnosti právě vpochodoval kterýsi člen delegace Khatme a pronesl kázání, zahrnující obsáhlý seznam historických plenění jejich země cizinci.

Mnozí v publiku souhlasně přikyvovali. Thero, kterého bylo za Kliu stěží vidět, vypadal rozzlobeně, Seregil znuděně a unaveně. Za nimi se rýsoval Braknil s čestnou stráží, tváře služebně netečné. Alek prošel mezi menšími klany a usadil se vedle Seregila.

"Ach, dorazil jsi na nejzajímavější část," zamumlal jeho přítel a potlačil zívnutí.

"Jak dlouho tu ještě budeš?"

"Moc dlouho ne. Všichni jsou dnes mrzutí; myslím, že už jsou všichni zralí pro džbánec rassosu. Já tedy ano."

Torsin se otočil a střelil po nich ostrým pohledem. Seregil skryl úsměv za dlaní a zapadl do křesla trochu hlouběji.

Druhou rukou naznačil Alekovi, aby zůstal.

Když Khatme konečně skončil, Klia vstala, aby odpověděla. Alek jí neviděl do tváře, ale z jejího držení ramen usoudil, že toho má taky dost.

"Ctěný Khatme, mluvil jste o zájmech Aurěnenů dobře a jasně," začala. "Mluvil jste o nájezdech a o těch, kdo zradili zákony pohostinnosti, ale ve všech těch příbězích jsem neslyšela ani zmínku o Skale. Nepochybují, že máte dobrý důvod obávat se některých cizinců, ale proč byste se měli bát nás? Skala na Aurěnen nikdy nezaútočila. Místo toho jsme v dobré víře obchodovali, v dobré víře jsme cestovali vaší zemí a v dobré víře jsme i respektovali Edikt o izolaci, ačkoliv věříme, že je nespravedlivý. Mnozí zde mi neváhají připomínat zavraždění lorda Corrutha; není to snad proto, že je to jediný přestupek, který nám můžete vytknout?"

"Požadujete přístup k našemu severnímu pobřeží, našemu přístavu, našim železným dolům," prohlásil nějaký Haman.

"Pokud vám povolíme přivést horníky a kováře, aby si zde založili osady, jak můžeme čekat, že odejdou, až je nebudete potřebovat?"

"A proč myslíte, že neodejdou?" namítla Klia. "Viděla jsem Gedre. Projížděla jsem studené, pusté hory, v nichž máte doly. S veškerou povinnou úctou, snad byste měli navštívit mou zemi. Pak byste možná pochopili, že nijak netoužíme po té vaší, jen po železe, abychom mohli vybojovat svou válku a vás od ní uchránit."

Tato odpověď jí mezi příznivci vynesla menší potlesk a několik nepříliš tlučených zasmání. Klia však zůstala vážná.

"Vyslechla jsem Ilbise i Tarienu z Khatme, jak přednáší dějiny vašeho lidu. Nikde v nich jsem neslyšela, že by se Skala

postavila proti vaší zemi jako útočník - ostatně ani proti žádné jiné. My, stejně jako vy, chápeme, co je to mít dost. Díky svému hospodářství, obchodu a požehnání Čtveřice jsme si nikdy nepotřebovali brát, co nám nebylo svobodně nabízeno. Totéž se dá říci o Myceně, která právě kolísá, srážena na kolena plenimarským útokem. Bojujeme, abychom zahnali útočníka, ne abychom dobývali. Předchozí nejvyšší pán Plenimaru se mnoho let držel ve svých hranicích. To jeho syn obnovil starý konflikt. Musím já, nejmladší dcera královny Tírfaieů, připomínat Aurēnfaiēům jejich hrdinskou roli v první Velké válce, kde jsme bojovali vedle sebe?

Už mě začíná bolet v krku z toho, jak vás každý den ujišťuji o tomtéž. Pokud nám nedovolíte těžít, prodějte nám vaše železo a dovolte našim lodím, aby si pro něj připluly do Gedre."

"A tak je to pořád," zamumlal Seregil. "Válka může být ztracena, než se dostaneme za otázku, zda je Klia osobně odpovědná za vraždu Corrutha."

"Jsou nějaké plány na dnešní večer?" zeptal se Alek a nervózně se podíval na Torsina.

"Máme večeřet v tupě Khaladi. Na to se doopravdy těším. Mají výjimečně dobré tanečníky."

Alek se s ným povzdechem znovu opřel. Zatímco se Rhaish i Arlisandin a Galmyn i Nemius z Lhapnosu oddávali slovnímu souboji o jakousi řeku, která oddělovala jejich území, stíny se poposunuly o několik dalších palců. Debata skončila tím, že Akhendi rozhněvaně opustil jednací síň. Jeho výbuch dal znamení k ukončení denní rozpravy.

"Co to mělo společného se Skalou?" stěžoval si Alek, když se shromáždění rozešlo.

"Rovnováha obchodu, jako obvykle," řekl mu Torsin. "V tuto chvíli jsou Akhendi závislí na dobré vůli Lhapnosu, aby mohli přeplavit zboží do přístavu. Pokud by se otevřel přístav Gedre, výhodu by získali Akhendi. To je pouze jeden z několika důvodů, proč se Lhapnos staví proti Kliině žádosti."

"K zešílení!" zašeptala Klia. "Ať se nakonec rozhodnou jakkoliv, bude to mít více co dělat s jejich potíženími než s našimi. Kdybychom jednali s jediným panovníkem, měly by se věci jinak."

Pak k nim dorazil jejich večerní hostitel a Klia se nechala odvést stranou k soukromému rozhovoru.

Seregil se na Aleka tázavě zadíval. "Mám dojem, že čekáš, abys mi něco řekl."

"Tady ne."

Cesta zpět do domu se zdála dlouhá. Když konečně osaměli ve svém pokoji, Alek zavřel dveře a opřel se o ně zády.

"Dnes jsem potkal rhui'auros."

Seregilův výraz se nezměnil, Alek si však všiml náhlého napětí v koutcích přítelových úst.

"Požádal mě, abychom přišli dnes večer do Nha'mahat. Oba."

Seregil stále nic neříkal.

"Kheeta naznačil, žeš z nich měl - špatný pocit?"

"Špatný pocit?" Seregil zvedl obočí, jako by zvažoval slova, která Alek zvolil. "Ano, dalo by se to tak říci."

"Ale proč? Ten, kterého jsem potkal, vypadal dost laskavý, i když poněkud výstřední."

Seregil si přeložil ruce na prsou. Byla to jen Alekova představa, nebo se lehce chvěl?

Pak promluvil tak tiše, že se Alek musel natáhnout, aby ho slyšel. "Během mého přelíčení..." začal, "přišel jeden rhui'auros a říkal, že musím být odveden sem, do Sarikali. Nikdo nevěděl, co si o tom myslet. Už jsem se ke všemu přiznal..."

Zajíkl se a Alek skrze pouto talímení spatřil záblesk temné vzpomínky; zrak se mu zakalil a žhavé spáry paniky mu sevřely hrud'

"Mučili tě?" K olověné tíži v Alekově žaludku se přidaly vzpomínky na vlastní zkušenosti.

"Ne tak, jak si myslíš." Seregil přešel k truhle s oděvy, odklopil víko a začal se v ní prohrabávat. "Bylo to dávno. Nezáleží na tom."

Alek však stále cítil trpkou chuť paniky, doléhající na jeho společníka. Přešel k němu a položil mu ruku na rameno.

Seregil pod lehkým dotykem trochu poklesl.

"Prostě jen nechápu, co se mnou zamýšlejí teď."

"Pokud bys tam raději nechodil, mohl bych vymyslet nějakou omluvu."

Seregil se dokázal pokřiveně usklíbnout. "Nemyslím, že by to bylo rozumné. Ne, půjdeme. Spolu. Je čas, abys to udělal, talí."

Alek chvíli mlčel. "Myslíš, že mi dokáží říci něco o mé matce?" Ta slova se mu říkala těžce. "Já - já potřebuju vědět, kdo jsem."

"Ber, co ti Světlonoš posílá, Aleku."

"Co tím myslíš?"

V Seregilových očích se znovu objevil podivný, ostražitý pohled. "Uvidíš."

Kapitola 22.

Sny a vize

Menší klany neměly v Iia'sidře oficiální hlas, nebyly však bez vlivu. Khaladi patřili k nejuznávanějším a zuřivě nezávislým; Klia je považovala za důležité možné spojení.

V Sarikali obývali malý úsek ve východní části města. Jejich khimari, Mallia a Tama, přivítala Skalany v čele skupiny, která působila jako celý klan, a pěšky je odvedla na volné území za okrajem města. Její modré a žluté sen'gai bylo vytvořeno ze stočených pruhů hedvábí protkaných červenou stuhou a na sobě měla bohatý stříbřitý plášť, přehozený přes těsně padnoucí tuniku.

Khaladi byli vyšší a svalnatější než většina 'faieů, s nimiž se Alek setkal, a mnozí měli kolem zápěstí a kotníků pásy složitěho tetování. Usmívali se a přijali hosty se směsí úcty a důvěrnosti, takže se mezi nimi brzy cítil uvolněně.

Na rovném prostranství těsně za městem byl z pestrobarevných koberec vytvořený ohni lemovaný kruh. Měl několik

set yardů v průměru a místo obvyklých pohovek byly po obvodu rozmístěny nízké stoly a hromady polštářů. Mallia a Tama a její rodina osobně obsloužili Kliin doprovod, přinesli umyvadla a omyli jim ruce, jako symbol obvyklé koupele, a potom jim nabídli víno a sušené ovoce namáčené v medu. Vzápětí dorazili muzikanti s píšťalami a strunnými nástroji s dlouhým krkem, jaké Alek nikdy předtím neviděl. Místo aby na struny brnkali, přejížděli po nich krátkými luky. Zvuk, který nástroje vydávaly, byl zároveň sladký i truchlivý.

Slunce se nachýlilo k západu, slavnost pokročila a pro Aleka nebylo nijak těžké představit si, že je v jejich horském fai'thast. Za jiných okolností by v podobné společnosti spokojeně strávil celou noc.

Místo toho bedlivě sledoval Seregila, který často umlkal a pozoroval postup měsíce.

Tolik tě děsí náš dnešní cíl? podivil se Alek, který se kvůli svému očekávání cítil poněkud provinile.

Když se hostina nachýlila ke konci, snad třicet či více příslušníků klanu Khaladi vstalo a sundalo tuniky. Nechali si jen krátké, přiléhavé kožené kalhoty. Jejich lehce naolejovaná kůže se ve světle ohně leskla jako satén.

"Teď něco uvidíme!" zašeptal Seregil a poprvé za celý večer vypadal šťastně. "Jsme skvělí tanečníci, nejlepší v celém Aurēnenu," řekla khimari Klie. "Tancem oslavujeme kruhy jednoty, která tvoří náš svět - jednotu mezi naším lidem a Aurou, mezi nebem a zemí, jednotu, která nás mezi sebou spojuje. Možná ucítíte magii tance, ale nelekejte se. Je to jen sdílení khi, které spojuje tanečníky s těmi, kdo je sledují."

Když umělci zaujímali svá místa, spustili hudebníci ponurou, táhlou melodii. Tanečníci pracovali v párech, pomalu se zvedali a vzájemně vyvažovali s vlnivou grácií. Bez sebemenšího náznaku napětí nebo chvění vytvářeli svými těly obrazy, které byly, jak vstávali a klesali, zároveň ukázněné i erotické, klenuté, prolamované i vinoucí se.

Uchvácený Alek ucítil proud khi, o kterém khimari mluvila; proměnlivá energie všech po sobě následujících tanců ho zahálila a vtáhla do sebe, ačkoliv se nepohnul z místa, kde seděl.

Některé tance předváděli tanečníci stejného pohlaví nebo páry mužů a páry žen, většinou se však zapojily všechny různorodé skupiny společně. Jeden z nejdokladnějších tanců předvedly páry dětí.

Klia seděla bez hnutí, jednu ruku mimoděk přitisknutou ke rtům. V Therově obličeji se zračil čirý úžas, který změkčoval jeho rysy tak, že vypadaly téměř krásně. Alek, sedící za nimi, viděl mezi čestnou stráží Beku, které se v očích leskly slzy. Vedle ní stál Nyal, ne tak zaujatý, protože sledoval spíše ji.

Jeden pár mužů přitahoval Alekovu pozornost tanec po tanci. Nebylo to pouze jejich umění, které ho zaujalo, ale i způsob, jakým se na sebe vzájemně dívali, s důvěrou, předvídaním, pracující v dokonalém souladu. Když je sledoval během jednoho obzvláště smyslného tance, zatajil se mu dech; nikdo mu nemusel říkat, že jsou talimenios a společně žijí tímto tancem, tímto spojením duší po většinu života.

Ucítil, jak Seregil položil ruku na jeho. Alek bez nejmenších rozpaků obrátil dlaň, propletl s ním své prsty a dovolil, ať za něj mluví tanec.

Měsíc však stoupal a Aleka čím dál více zneklidňovalo pomýšlení na výzvu rhui'auros.

Od chvíle, kdy se Thero v Ardinlee o rhui'auros i o jejich schopnostech zmínil poprvé, byl zvědavý, jaké by to bylo, kdyby do malé mozaiky svého života mohl přidat tenhle chybějící kousek. Když se toulával s otcem, neznal žádné příbuzné, žádné město nepovažoval za své. Nikdy se otce na důvody jeho mlčení nevyptával. Teprve ve Vodním Luhu, když ho rodina Micuma Cavishe přijala za svého, si uvědomil, co postrádal. Důkazem bylo i jeho prosté jméno: Alek i Amasa z Kerry. Tam, kde měla být další jména, která by ho spojovala s předky, zůstávaly pouze otázky. Než dostatečně dospěl, aby je položil, byl jeho otec mrtev a všechny odpovědi se omezily na popel zaoraný do pole jakéhosi cizince. Možná se dnes v noci o sobě dozví pravdu.

Společně se Seregilem doprovodili Kliu domů a pak zamířili k Nha'mahat.

Město duchů bylo té noci opuštěné a Alek zjistil, že se vrhá do stínů v domnění, že někoho vidí v prázdném okně nebo ve vzdychání větru slyší šepot hlasů.

"Co myslíš, co se bude dít?" zeptal se nakonec, když už nedokázal snést trvající ticho.

"Byl bych rád, kdybych ti to mohl říci, talí," odvětil Seregil. "Neměl jsem zrovna běžnou zkušenost. Mám za to, že jde o něco podobného, jako v Illiorově chrámu; lidé si přicházejí pro víze, sny - a říká se, že rhui'auros jsou neobyčejnými průvodci."

Pamatuji si ten dům, tu ulici, pomyslel si Seregil, udivený silou paměti.

Od příjezdu se téhle části města vyhýbal, ale jako dítě sem chodil často. V těch dnech býval Nha'mahat lákavě tajemným místem, kam směli vejít jen dospělí, a rhui'auros byly jen výstřední postavy, které mohly nabídnout sladkosti, příběhy nebo jedno či dvě pestrá kouzla, pokud člověk dostatečně dlouho otálel mezi oblouky podloubí. Když do věže konečně vstoupil, byl tento pohled na věc, spolu se Seregilovým dětstvím, rozbit.

Útržky vzpomínek na to, co následovalo, ho až doposud strašily i v těch nejodtažitějších snech, jako hladoví vlci potulující se těsně za bezpečným kruhem kolem světla ohně.

Černá sluj.

Dusivé vedro uvnitř těsné dhimy.

Sondovací kouzla, která ho svlékla, obrátila naruby, stáhla z kůže a nechala napospas veškerým pochybnostem, ješitnosti a všednosti jeho dospívajícího já, zatímco rhui'auros hledali pravdu o zabití nešťastného Hamana.

Alek jel vedle něj, zahalený do vlastního zvláštního mlčení, šťastný, plný očekávání. Jistá část Seregilovy mysli toužila varovat ho, říci mu...

Sevřel otěže tak pevně, až ho zbolely klouby prstů. Ne, o té noci nebudu nikdy mluvit, dokonce ani s tebou. Dnes vstupuji do věže jako svobodný člověk, z vlastní vůle.

A na příkaz rhui'auros, zašeptal vnitřní hlas, ukrývající se za vychrtlými vlky vzpomínek.

Když konečně dorazili k Nha'mahat, sesedli a odvedli koně ke hlavnímu vchodu. Z temného podloubí se vynořila jakási žena a vzala jim otěže.

Alek stále nemluvil. Žádné otázky. Žádné zkoumavé pohledy.

Buď požehnan, talí.

Na jejich zaklepání odpověděl jeden z rhui'auros. Stříbrná maska zakrývající obličej byla stejná jako ty, které se nosily v Illiorově chrámu: hladká, vyrovnaná, bez rysů.

"Vítejte," pozdravil je zpoza ní hluboký mužský hlas.

Tetování na jeho dlani se podobalo tetování Illiorových kněží. A proč ne? To Aurēnfaieové naučili Tíry cestám Aury.

Poprvé od příjezdu si uvědomil, jak hluboce jsou Skalané a 'faieové stále propojeni, ať si to uvědomují nebo ne. Pro Tíry už uplynulo dost let, aby zapomněli, ale pro jeho vlastní lid? Nepravděpodobné. Proč tedy mají některé staré klany strach obnovovat dávné svazky?

Muž jim dal masky a odvedl je do síně meditací, nízké místnosti bez oken osvětlené lampami stojícími ve výklencích. Na slavnících tu bezbranně ležel nejméně tucet lidí, snící tváře skryté za stříbrnými maskami. Vlhký vzduch ztěžkl hustými oblaky vonného kouře, který vycházel z koše s uhlím blízko středu místnosti. Přímě za ním se vinulo dolů spirálovité schodiště. Ze spodní jeskyně tudy stoupaly sloupy páry.

"Počkejte tady," řekl jejich průvodce Seregilovi a ukázal na prázdný slavník u protější stěny. "Někdo pro vás přijde.

Elesarit čeká na Aleka i Amasu nahoře."

Alek se dotkl dlani hřbetu Seregilovy ruky a odešel za mužem k úzkému schodišti v zadní části komnaty.

Seregil přešel k určenému slavníku. Musel přitom projít kolem točitého schodiště. Zatajil dech; věděl, kam vede.

* * *

Alek zaváhal a ohlédl se za Seregilem. Když mu rhui'auros řekl, aby přivedl i jeho, očekával, že vykonají návštěvu společně.

Tři řady schodů vyšli mlčky, v temných chodbách nikoho nepotkali. Na třetím podlaží zamířili krátkým průchodem k malé komnatě. V jednom rohu blikala hliněná lampička a v jejím mihotavém světle Alek viděl, že je místnost prázdná, až na zdobený kovový koš na uhlí u protější zdi. Nevěděl, co se od něj čeká, obrátil se tedy, aby se zeptal svého průvodce, ale ten už byl pryč.

Opravdu zvláštní lidé, pomyslel si, ale právě oni drželi klíč, kterým lze odemknout branku k jeho minulosti. Alek byl příliš rozrušený a nedokázal sedět v klidu, a tak se procházel pokojem a v obavách naslouchal, zda neuslyší zvuk blížících se kroků.

Nakonec přišel. Rhui'auros, který vstoupil, neměl masku a Alek v něm poznal starce, s nímž se setkal v krčmě. Přikráčel k Alekovi, upustil kožený vak, jenž přinesl, a vřele sevřel chlapci ruce.

"Tak jsi konečně tady, bratříčku. Hledáš svou minulost, myslím?"

"Ano, Ctihodný. A já - rád bych věděl, co to znamená být Házadriēlfaie."

"Dobře, dobře! Posad' se."

Alek si se zkříženýma nohama sedl doprostřed místnosti, na místo, které mu muž ukázal.

Elesarit přitáhl koš blíž ke středu, zapálil oheň, vzal z vaku dvě hrsti čehosí, co vypadalo jako směs popela a semínek, a hodil je do plamenů. Vyvalil se dusivý kouř a vechnal Alekovi slzy do očí.

Elesarit si stáhl roucho přes hlavu a odhodil ho do kouta. Kromě tetovaných spirál na rukou a nohou byl nahý. Začal kolem Aleka pomalu kroužit, bosá chodidla byla při pohybu sotva slyšet. Přestože byl hubený a scvrklý, pohyboval se ladně a proplétal zdobené ruce i slabé tělo kouřem. Alek cítil, jak mu na pažích naskakuje husí kůže a ihned pochopil, že stejně jako tance Khaladi, které sledoval před nedlouhou dobou, i tyto pohyby jsou druhem magie. Někde na pokraji vnímání slyšel slabou hudbu, podivnou a vzdálenou - snad šlo o kouzlo, snad jen o vzpomínku.

Obrád ho znervózňoval: stařec mlčel, z kouře se vynořovaly a utkávaly tvary, které se dřív, než je dokázal rozeznat, zase rozplývaly, a vůně stoupající ze směsi hořící v koši na žhavé uhlí ho opájela. Alek měl lehkou hlavu a musel bojovat proti náhlé vlně závratí.

A rhui'auros stále tančil, objevoval se v jeho zorném poli a zase z něj mizel, vynořoval se a znovu ztrácel v houstnoucím kouři, který jako by se shlukoval v brázdě za ním.

Aleka fascinovaly tanečnickovy nohy. Když se tichounce pohybovaly kolem něj, nedokázal z nich odtrhnout zrak: dlouhé prsty, hnědá kůže a rozvětvené vystupující žíly pod pohybujiícím se černým tetováním.

Kouř pálil Aleka v očích, zjistil však, že nemá sílu ani zvednout ruku a protřít si je. Slyšel, jak rhui'auros krouží za ním, ale starcovy nohy jaksi zůstaly vpředu, naplňující jeho zorné pole.

To nejsou jeho nohy, uvědomil si s němou úzkostí. Byla to ženská chodidla - drobná a jemná, navzdory špině za nehty a tmavým prasklinám na mozolnatých patách. Ty nohy netančily. Běžely.

Vzápětí se na ně díval, jako by byly jeho vlastní, jak letí pod lemem potřísněné hnědé sukně, jak utíkají po pěšině vedoucí ojíňenou loukou, těsně před rozbřeskem.

Špatný krok na ostrý kámen. Krev. Nohy nepřestávají běžet.

Prchají.

Alek nic neslyšel, neměl žádné fyzické vjemy, ale znal zoufalství, které ženu hnalo, se stejnou jistotou, jako by šlo o jeho vlastní city.

Rychle jako ve snu ustoupila louka lesu, jedna krajina se proměnila ve druhou. Cítil, jak jí hoří plíce, vnímal svíravou bolest hluboko v břiše, odkud stále tekla temná krev, i lehkou váhu břemene, které nesla v náručí, drobný uzlíček zavinitý v dlouhém, tmavém sen'gai.

Dítě.

Tvář novorozeněte byla ještě pokryta krví. Oči mělo otevřené a modré jako jeho vlastní.

Alekův pohled se postupně posunul směrem vzhůru a on se díval jejíma očima na osamělou postavu v dálce, stojící na balvanu, zatímco se objevovaly první ranní paprsky.

Dívčino zoufalství ustoupilo naději.

Amaso!

Alek otce rozeznal nejprve podle způsobu, jakým nesl na rameni luk. Teď mu vítr odvál z tváře zapletené světlé vlasy a odhalil hranatou, vousatou tvář, kterou se Alek tak často bezúspěšně pokoušel rozeznat i u sebe. Byl mladý, ne o moc starší než sám Alek, a když se díval za dívku, měl ve tváři výraz zoufalství.

Stále se přibližoval, až se stal všim, co Alek viděl. Pak přišlo škubnutí, zakymáčení a Alek hleděl do tváře mladé ženy, která měla jeho vlastní tmavě modré oči, plné rty a jemné rysy, rámované rozčuchanými chomáči tmavě hnědých vlasů, krutě sestřížených.

Ireyo!

Nevěděl, zda to byl jeho vlastní či otcův hlas, ale cítil agónii zoufalého výkřiku. Se stejnou bezmocí, jakou zakoušel jeho otec, Alek v hrůze pozoroval, jak mu hodila dítě do náručí a rozběhla se zpět cestou, kterou přišla, vstříc jezdcům, kteří ji pronásledovali.

A pak se Alek znovu díval na malá, zjizvená chodidla. Běžela k nim s rozpraženými pažemi, jako by chtěla zachytit šípy, které jí mířily přímo do srdce, šípy z lukůbratří.

Síla první střely srazila Aleka na záda a žhavá bolest mu vyrazila dech. Zmizela však stejně rychle, jako se objevila, a on cítil, že jeho život utíká z rány jako dým a stoupá v jiskřivém ranním vzduchu, až do místa, odkud spatřil jezdce shromážděné kolem nehybného těla pod sebou. Neviděl jim do tváře a nevěděl, zda byli svým činem potěšeni nebo zděšeni. Věděl jen, že si vzdálené postavy prchající s drobným uzlíčkem k západu nevšimli.

"Otevři oči, synu Ireyi a Shaar."

Vize se zhroutila.

Když otevřel oči, ležel natažený na studené zemi, ruce široce rozhozené.

Elesarit se nad ním sklonil, víčka přivřená, rty pootevřené v podivném úšklebku.

"Má matka?" zeptal se Alek vyschlými rty, příliš unavený, než aby se dokázal posadit. Bolelo ho vzadu v hlavě.

Vlastně ho bolelo všechno.

"Ano, bratříčku, a tvůj otec, Tírfaie," řekl měkce Elesarit a konečky prstů se dotkl Alekova spánku.

"Můj otec - neměl další jména?"

"Žádná, která by znal."

Znovu ho obklíčil kouř a přinesl s sebou další vlnu závratě. Strop nad Alekovou hlavou se rozplynul v kaleidoskop měnících se barev.

Dost! zaprosil, ale jeho ústa se nepohnula. Nevyšel z nich jediný zvuk.

"Neseš vzpomínky svého lidu," řekl rhui'auros, ztracený kdesi ve vířící skvrně. "Vezmu si je od tebe, ale dám ti něco na oplátku."

Náhle stál Alek na drsném horském úbočí, pod velikým přibývajícím měsícem. Kam až dohlédl, všude se táhly pusté vrcholky. Hluboko pod ním se po vinoucí se stezce ubíralo loučemi osvětlené procesí; připadalo mu, že jsou to stovky, ne-li tisíce lidí. Řetěz drobných, poskakujících světelek se táhl nocí jako jantarový náhrdelník pohozený na zmačkaném černém sametu.

"Žádej, co chceš," zaduněl za ním hluboký, nelidský hlas, podobný kamenům, které na sebe narážejí v lavině.

Alek se otočil a sáhl po meči, který neměl. Několik yardů od místa, kde stál, se vysoko do tmy tyčila neporušená skalní stěna; jen téměř dole byl malý otvor, ne o moc větší než vchod do psí boudy.

"Žádej, co chceš," řekl hlas znovu a jeho vibrace uvolnily kamínky, které se Alekovi sypaly kolem nohou.

Klesl na všechny čtyři a nahlédl do otvoru, viděl však jen tmu.

"Kdo jste?" pokusil se zeptat, ale slova se nějak proměnila v otázku: "Kdo jsem?"

"Jsi tulák, který si nosí domov v srdci," odpověděl neviditelný mluvčí a jeho hlas zněl potěšeně. "Jsi pták, který si staví hnízdo na vlnách. Nezplodíš dítě se žádnou ženou."

Zasáhl ho smrtelný chlad. "Kletba?"

"Požehnání."

Náhle Alek ucítil teplo a tíhu na zádech. Někdo přes něj přehodil kožešinové roucho, které předtím nahřál u ohně. Bylo tak těžké, že nedokázal zvednout hlavu, aby se podíval, kdo ho přikryl, potom však zahlédl mužovy ruce a poznal je - energické, s dlouhými prsty - ruce Aurēnfaie. Seregilovy.

"Dítě země a světla," řekl hlas. "Bratr stínů, pozorovatel v temnotách, přítel čarodějů."

"Z jakého jsem klanu?" zajíkl se Alek. Roucho ho tížilo.

"Akavi'shel, malý ya'sheli, a ze žádného klanu. Sova a drak. Vždy a nikdy. Co to držíš?"

Alek se podíval na své ruce, přitisknuté ke skalnaté půdě, jak se pokoušel pod vahou pláště nadzvednout. Mezi prsty levé ruky měl zapletený náramek Akhendi se zčernalým kouzlem. Pod pravou měl smotaný krví potřísněný pruh plátna - sen'gai, ale nedokázal určit barvu.

Kožešina na něj byla příliš těžká. Spadl dopředu, chycen pod její dusivou velikostí.

"Jaké jméno mi dala matka?" vydechl, když měsíc začal mizet.

Nedostalo se mu žádné odpovědi.

Alek byl vyčerpaný, lapený v pasti a bolet ho každíčký sval. Položil si hlavu na paži a plakal pro devatenáct let mrtvou ženu a pro mlčícího muže s dítětem, který bezmocně přihlížel, jak jeho jediná láska umírá.

* * *

Seregil při čekání zhluboka dýchal, doufaje, že kouř ze silných bylin otupí ostří jeho strachu. V síni nebyly žádné

meditační symboly - žádná Plodná královna, Oblačné oko nebo Měsíční srpek. Snad byli rhui'auros Světloňoši příliš blízko a podobné věci nepotřebovali.

"Aura Elustri, sešli mi světlo," zamumlal. Položil ruce volně do klína, zavřel oči a pokusil se najít vnitřní klid nutný k osvobození myšlenek; ten však nepřicházel.

Vyšel jsem ze cviku. Jak často zašel během všech těch let strávených ve Skale do chrámu? Nejspíš ani ne tucetkrát - a vždycky kvůli něčemu nezbytnému.

Dokonce i dech snících, kteří v místnosti leželi, mu drásl nervy, jako výsměch jeho neklidu. Jistým způsobem se mu ulevilo, když pro něj konečně přišel průvodce a odvedl ho točitým schodištěm dolů do jeskyně.

Ó ano, tohle místo si pamatoval, drsné kameny, horko a mrtvý, kovový pach, který způsoboval, že se mu už tak sevřené vnitřnosti zkroutily v křečích.

Z hlavní síně vedly tři chodby, svažující se dolů do tmy. Seregilův průvodce mávnutím vyvolal světelnou kouli a vyrazil chodbou po pravici.

Tatáž? podivil se Seregil, který klopýtal za ním. Nevěděl to jistě; té noci byl příliš zděšený, zpola tažen, zpola nesen do naprosté černi.

Jak postupovali dál, horko bylo stále větší. Ze štěrbin ve skále vystupovala hustá pára. Shora odkapávala vysrážená voda. Jen s obtížemi popadal dech.

Topící se v temnotě...

Podél chodby stály v nepravidelných vzdálenostech malé dhimy, ale průvodce Seregila odvedl mnohem hlouběji do nitra země. Až pak se u jedné zastavil.

"Tady," nařídil muž a nadzvedl koženou klopou. "Šaty nechte venku."

Seregil si svlékl vše kromě stříbrné masky a natěsnil se dovnitř. Bylo tam dusno a páchlo to mokrou vlnou; malá puklina poskytovala trvalý přítok horkých výparů. Seregil se vtiskl na sitinovou rohož blízko otvoru, kterým stoupala pára. Jeho průvodce počkal, až se usadí, a pak spustil klopou dolů. Seregila zahálila tma; mužovy kroky postupně utichly, jak odcházel směrem, odkud přišli.

Čeho se tolik bojím? podívoval se Seregil a bojoval s panikou, která hrozila, že ho zaplaví. Skončili se mnou, vynesli rozsudek. Je to pryč. Jsem tu s povolením Iia'sidry jako zástupce skalské královny.

Proč nikdo nepřichází?

Tělo mu zmáčel pot a dráždil strupy na odřených zádech a bocích. Uvnitř v masce se tvořila loužička potu, který mu po kapkách stékal po nose. Nenáviděl ten pocit, nenáviděl tmu a iracionální dojem, že se stěny kolem něj svírají.

Nikdy se nebál tmy, dokonce ani jako dítě.

Jenom tady. Tehdy.

A teď.

Zkřížil si ruce na holé hrudi. Navzdory horku se chvěl. Tady nedokázal vlky vzpomínek zahnat. Vrhali se na něj, s tvářemi všech rhui'auros, kteří ho vyslyšali. Větkali svá kouzla hluboko do jeho mysli, vytáhli myšlenky a obavy, jako by šlo jen o zkažené zuby.

Ted', když se tu rozechvěle choulil a bylo mu zle, následovaly další vzpomínky, ty, které pohřbil ještě hlouběji. Ostrý úder ruky na tvář, když se pokoušel říci sbohem; způsob, jakým se přátelé vyhýbali jeho očím; pohled na to, jak se jediný domov, který kdy znal nebo ve který doufal, rozplývá v dálce v pouhé nic...

Pořád nikdo nepřicházel.

Seregilův dech zněl přes masku jako ostré pískání. Dhima zachycovala páru, která ho pálila v plicích. Natáhl ruce a sáhl na dřevěná žebra po obou stranách, aby se ujistil, že se na něj nasáklé stěny neztítí. Dotkl se prsty pálicího dřeva a nechal je tam. Za okamžik však ostře zasykl překvapením, když mu cosi horkého a hladkého přelétlo nad levou rukou. Než ji stačil stáhnout, neviditelný tvor se zachytil na jeho zápěstí. Zuby jako jehly mu pronikly do svalu dlaně těsně pod palcem a celou rukou se rychle rozšířila bolest.

Drak, a velký nejméně jako kočka, soudě podle váhy.

Seregil se přinutil zůstat nehybný. Tvor ho pustil, seskočil na jeho nahé stehno a drápal se od něj.

Seregil se nepohnul, dokud si nebyl jistý, že je pryč, a pak si přitiskl ruku k hrudi. Co dělá drak téhle velikosti tak daleko z hor, a jak jedovaté může být takové kousnutí? Vzpomněl si na Thera a musel potlačit hysterický smích.

"Zůstane ti znamení štěstí."

Seregil trhnul hlavou vzhůru. Ani ne stopu vlevo seděl rozpálený, nahý rhui'auros. Jeho široká tvář mu někoho matně připomínala. Na velkých rukách měl hustě rozmístěné obrazce. Svalnatou hrud' pokrývaly další a zdálo se, že se pohybují, jako by žily svým vlastním životem. Muž natáhl ruku, aby prozkoumal Seregilovu ránu.

Nebylo tu světlo; Seregil dokonce neviděl ani vlastní dlaň, ale svého společníka viděl tak jasně, jako by oba seděli na denním světle.

"Vzpomínám si na vás. Jmenujete se Lhial."

"A tobě teď říkají vyhnanec, že? Drak nyní následuje sovu."

Poslední věta mu byla povědomá, ale nedokázal si ji zařadit, i když rozeznal dvojí odkaz na Auru: draci Aurēnenu a sovy Skaly.

Rhui'auros otočil hlavu a škádlivě se na něj zadíval. "Pojď, bratříčku, dovol mi, ať si prohlédnu tvou nejčerstvější ránu."

Seregil se nepohnul. Tohle byl jeden z těch, co ho vyslyšali. "Proč jste žádal, abych přišel?" zeptal se nakonec, hlasem sotva silnějším než chraplavý šepot.

"Byl jsi na dlouhé cestě. Ted' ses vrátil."

"Vyhostili jste mě," hořce odsekl Seregil.

Rhui'auros se usmál. "Abys žil, bratříčku. A žiješ. Teď mi podej ruku, než ti ještě více oteče."

Zmatený Seregil sledoval, jak se jeho ruka při doteku rhui'auros zviditelňuje. Z obou dlaní se teď začalo šířit měkké světlo, projasňující malou místnůstku, až byli vidět oba muži. Lhial se přisunul blíž, tak, že se dotkli nahými koleny. Jemně dloubl do jedné z modřin na Seregilově hrudi a zavrtěl hlavou: "Takhle ničeho nedosáhneš, bratříčku. Máš před sebou jinou práci."

Obrátil pozornost k Seregilově ruce a prohlédl si kousnutí - rovnoběžné pramínky krve vytékající z otvorů na spodní části dlaně a na hřbetu ruky, kde se kolem palce sevřely dračí čelisti. Rhui'auros vytáhl lahvičku lissiku a vetřel tmavou masť do rány. "Pamatuješ si na noc, kdy tě sem přivedli?" zeptal se, ale nevzhlédl.

"Jak bych mohl zapomenout?"

"A víš proč?"

"Aby mě vyzkoušeli. Aby mě vyhnali."

Lhial se sám pro sebe usmál. "Tak tohle sis myslel, celé ty roky?"

"Tak proč tedy?"

"Aby tě přivedli ke tvému osudu, bratříčku."

"Nevěřím v osud."

"A myslíš, že z toho vyplyne nějaký rozdíl?"

Rhui'auros s pobaveným úsměvem vzhlédl a Seregil couvl ke stěně dhimy. Lhialovy oči získaly barvu tepaného zlata. Seregilovou myslí proběhl obraz: zářící zlaté oči kthir'bai, hledící na něj z temnoty - té noci v Asheku.

Máš před sebou hodně práce, synu Koritův.

"Kráčím závějeji času," řekl mu Lhial tiše. "Když se dívám na tebe, vidím všechna tvá zrození, všechny tvé smrti, všechnu práci, kterou pro tebe Světloňoš uchystal. Čas je však tancem mnoha kroků i chyb. Ti z nás, kteří vidí, někdy musí jednat. Tvým tancem nemělo být dwai sholo. Té noci jsem se ujistil, že sem budeš přiveden, a tak jsi byl ušetřen, abys mohl vykonat jiné úkoly. Některé jsi už splnil."

"Nysanderova smrt byla součástí toho tance?"

Zlaté oči pomalu zamrkaly. "To, čeho jste spolu dosáhli, je jeho součástí. On tančí ochotně, příteli. Jeho khi se pod tvým zlomeným mečem vznáší jako jestřáb. Stále tančí. I ty bys měl."

Seregilovi se zamlžil zrak slzami. Setřel si je volnou rukou, pak se zadíval do očí, které byly znovu modré a plné zájmu.

"Bolí to, bratříčku?" zeptal se a pohládl Seregila po tváři.

"Už ne tolik."

"To je dobře. Bylo by škoda zničit tak obratné ruce." Lhial se usadil zády ke stěně, pak cosi popadl ve stínu nad hlavou a hodil to Seregilovi.

Zachytil tu věc a zjistil, že svírá až příliš dobře známou skleněnou kouli, velkou jako švestka. Ve tmavém, lehce zdrsněném povrchu viděl svůj vlastní odraz.

"Nebyly černé," zašeptal, drže ji v nastavené dlani.

"Sny," řekl rhui'auros a pokrčil rameny.

"Co je to?"

"Co je to?" napodobil ho Lhial a než stačil Seregil odložit první, hodil mu dvě další.

Seregil jednu zachytil, ale druhou minul. Rozbila se mu vedle pravého kolena a pokryla ho červy. Na okamžik ztuhl, pak je s odporem smetl.

"Je jich ještě spousta," prohlásil rhui'auros s úšklebkem a hodil po něm další.

Chytil jich pět, pak se jedna roztříštila. Z téhle vylétl závan sněhu a než vločky roztály, na okamžik zajiskřily.

Seregil neměl čas nad tím přemýšlet, protože mu rhui'auros vzápětí hodil další. Příští pád uvolnil lesklého zeleného motýla z letních luk v Bôktherse. A ještě jedna, která ho postříkala temnou, sraženou krví s úlomky kostí. Z prstů jeho společníka vylétaly další a další, jedna za druhou, dokud jich Seregil kolem sebe neměl malou hromádku.

"Vskutku šikovné ruce; chytil jsi jich hodně," poznamenal Lhial souhlasně.

"Co je to?" zeptal se Seregil, který se v obavě, že by mohl ještě nějaké rozbít, neodvažoval pohnout.

"Jsou tvé."

"Moje? Nikdy předtím jsem je neviděl."

"Jsou tvé," trval rhui'auros na svém. "Teď je musíš všechny posbírat a odnést si je s sebou. Jen do toho, bratříčku, posbírej je."

Hrozilo mu, že ho přemůže stejný pocit bezmoci, jaký měl ve snu. "Nemůžu. Jejich příliš mnoho. Dejte mi alespoň moji košili."

Rhui'auros zavrtěl hlavou. "Pospěš si. Je čas jít. Nemůžeš odejít, dokud je všechny nepobereš."

Když se na něj rhui'auros skrze chuchvalce páry znovu zadíval, jeho oči zežlály. Seregila sevřel strach.

Postavil se v nízkém přístřešku, jak nejlépe to šlo, a pokusil se je posbírat do náruče. Byly však jako vejce, padaly mu, rozbíjely se a propouštěly na svobodu špínu, parfémů, útržky hudby, úlomky zuhelnatělých kostí. Nemohl se pohnout, aniž by je rozmačkal nebo odkopl z dohledu kamsi do stínu.

"To je nemožné!" vykřikl, "Nejsou moje. Nechci je!"

"Pak si musíš vybrat - a brzy," řekl mu Lhial a tón jeho hlasu byl laskavý i nemilosrdný zároveň. "Úsměvy skrývají nože."

Světlo zmizelo a Seregil se potopil do tmy.

"Úsměvy skrývají nože," zašeptal mu znovu Lhial těsně u ucha. Seregil nadskočil a rozmáchl se rukou. Nebylo tam nic, jen vzduch. Chvilí čekal a pak znovu opatrně natáhl paži.

Koule byly pryč.

Lhial byl pryč.

Seregil se zmatený, rozčilený a o nic moudřejší, než když vešel, plazil ke dveřím - ale nemohl je najít. Zdravou rukou hmatl podél zdi; dřív než se vzdal, několikrát celou místnostku obešel; dveře byly taky pryč.

Vrátil se k rohoži a zničeně se posadil, objímaje si rukama kolena. Slova, která mu rhui'auros řekl na rozloučenou, podivné skleněné koule, které ho teď strašily nejen ve snech, ale i ve dne - to musí mít nějaký význam. Cítil ve střevech, že ano, ale ať ho vezme Bilairy, jestli dokáže najít vzor.

Strhl si masku, vytřel si pot z očí a položil si čelo na kolena.

"Díky za poučení, Ctíhodný," zavrčel.

* * *

Seregil procítl ve veřejné meditační síni. Hlava mu třetila. Byl oblečený, stříbrná maska opět na svém místě. Zvedl levou ruku a zjistil, že je v pořádku. Žádné dračí kousnutí. Žádná skvrna od lissiku. Téměř toho zalitoval; byla by to pěkná značka. Rád by věděl, zda vůbec sešel dolů do jeskyně nebo mu kouř prostě přinesl vizi? Vstal tak rychle, jak jen mu bušení v hlavě dovolovalo, a na vedlejším slavníku našel sedícího Aleka. Na obličejích měl stále masku a zdálo se, že zírá napříč místností, ponořený v myšlenkách,

Seregil vstal a chtěl přejít k němu. V tu chvíli mu cosi vyklouzlo ze záhybů pláště a odkutálelo se ke schodišti - malá koule z černého skla. Než stihl zareagovat, překulila se přes hranu a beze zvuku zmizela. Seregil za ní chvíli hleděl a pak šel probrat Aleka.

Když se dotkl jeho ramena, Alek sebou trhl. "Už můžeme odejít?" zašeptal a nejistě se postavil.

"Ano, myslím, že jsme byli propuštěni."

Sundali si masky, položili je na podlahu vedle dřímajícího strážce dveří a vyšli ven.

Alek vypadal omámeně - ať se mu ve věži přihodilo cokoliv, přemohlo ho to. Vzal koně za uzdu a vyrazil pěšky. Neříkal nic, ale Seregil cítil, že na něj těžce doléhá smutek. Natáhl ruku, přiměl ho zastavit se a spatřil, že Alek pláče.

"Copak je, talí? Co se ti tam stalo?"

"Nebylo - nebylo to takové, jak jsem čekal. S mou matkou jsi měl pravdu. Zabili ji její vlastní lidé, těsně poté, co jsem se narodil. Rhui'auros mi to ukázal. Jmenovala se Ireya a Shaar."

"Dobrá, to je začátek." Seregil ho chtěl obejmout, Alek se však odtáhl.

"Existuje nějaký klan Akavi'shel?"

"O žádném nevím. To slovo znamená 'mnohá krev'."

Alek sklonil hlavu a plakal dál. "Jen další slovo pro míšence. Vždy a nikdy..."

"Co ještě ti řekl?" zeptal se Seregil měkce.

"Že nikdy nebudu mít žádné děti."

Alekův zjevný zármutek Seregila překvapil. "Rhui'auros zřídka něco sdělí tak jasně," namítl. "Co přesně řekl?"

"Že nezpodím dítě se žádnou ženou," odvětil Alek. "To se mi zdá dost jasné."

Bylo to zřejmé a Seregil chvilku mlčel a přemítal si tu záležitost v hlavě. Nakonec prohlásil: "Nevěděl jsem, že chceš děti."

Z Alekova hrdla vyšel pronikavý zvuk, zpola zasmání, zpola sten. "Ani já! Chci říci, že jsem nad tím nikdy moc nepřemýšlel. Prostě jsem myslel, že se to přihodí, dříve či později. Každý muž chce děti, ne? Aby nesly jeho jméno."

Ta slova zasáhla Seregila jako meč. "Já ne," odpověděl rychle, pokoušeje se celou věc zlehčit. "A pak, nebyl jsem vychován jako Dalnan. Copak si myslíš, že já ti porodím nějaké děti?"

Svazek mezi nimi byl příliš silný, takže nedokázal zakrýt náhlý záblesk obav a hněvu. Jediný pohled na Alekovu sklíčenou tvář mu sdělil, že zašel příliš daleko.

"Nikdy nás nic nerozdělí," zašeptal Alek.

Tentokrát se nevzpouzel, když ho Seregil objal, ale přitáhl si ho ještě blíže.

Seregil ho držel, hladil ho po zádech a žasl nad tou divokou směsí lásky a bolesti.

"Ten rhui'auros..." Alekův hlas zněl tlumeně, hlavu měl opřenou o Seregilův krk. "Nedokážu ani vysvětlit, co jsem viděl nebo jak se mě to dotklo. Bilairyho koule, teď vidím, proč to místo nenávidíš!"

"Nezáleží na tom, co si myslíš, že ti ukázali, talí, mě se nezbavíš. Ne, dokud žiju a dýchám."

Alek se k němu ještě chvíli tiskl, pak se vymanol z objetí a otřel si oči rukávem.

"Díval jsem se, jak umírá má matka. Cítil jsem to." Ještě v něm stále byl hluboký žal, ale i bázeň. "Zemřela, aby mě zachránila, ale můj otec o ní nikdy nemluvil. Ani jedinkrát."

Seregil mu odsunul z tváře zbloudilý pramen vlasů. "Některé věci jsou příliš bolestné, nedá se o nich mluvit. Musel ji velmi milovat."

Alek se na okamžik zahleděl do dálky, jako by spatřil něco, co Seregil nemohl vidět. "Ano, miloval ji." Znovu si otřel oči. "A co chtěli tobě?"

Seregil si znovu vybavil bláznivé skleněné koule, sních, špínu a motýla. Kdesi za těmito útržky byl vzorec, spojení, cosi povědomého.

Jsou tvé. "Nejsem si jistý."

"Řekli ti něco o tom, jestli bude tvé vyhnanství zrušeno?"

"Nějak mě nenapadlo se zeptat."

Nebo jsem možná nechtěl slyšet odpověď, pomyslel si.

Cestou zpět padla na Seregila strnulost. Než se dostali k domu a ustájili koně, bolely ho všechny kosti.

Schody vedoucí nahoru osvětlovalo několik lampiček. Alekova ruka se mu vplížila kolem pasu. Vděčný za jeho dotyk mlčky objetí opětoval.

Byl tak unavený, že si sotva všiml proužku světla pod dveřmi v prvním patře.

* * *

Uprostřed noci Thera probudil jako pírkó lehounký dotyk na hrudi. Vyděšeně nadskočil a prozkoumal kouty svého pokoje.

Nikdo tam nebyl. Malé ochranné symboly, které umístil na dveře, když dostal tento pokoj, byly neporušené.

Teprve až obešel celou místnost, všiml si malého pergamenového svítku ležícího mezi rozházenými příkrývkami.

Uchopil ho, zlomil jednoduchou voskovou pečeť a rozvinul list. Malý čtverec byl prázdný, až na drobný symbol v jednom rohu - Magyanin znak.

Na chvíli se zarazil, když zaslechl z chodby kroky. Vyslovil vyhledávací kouzlo, zjistil, že to jsou jen Alek se Seregilem, a obrátil pozornost zpět k Magyaninu vzkazu.

Ruce, srdce a oči, pronesl nezvučně a přejel dlaní nad listem. Na povrch pergamentu prosákl inkoust a ustálil se do Magyanina stěsnaného, neúpravného písma.

"Můj milý Thero, posílám ti smutné zprávy tajně a na své vlastní riziko. U tvých rukou, srdce a očí..."

Mladý čaroděj četl dál a hrdlo se mu sevřelo hrůzou. Když skončil, natáhl na sebe roucho a bos se přikradl ke Kliině pokoji.

Kapitola 23.

Rozhovor

Když kráčet kolem jezera Vhadäsoori, Ulan í Sathil mnul mezi prsty Torsinovo znamení - půl stříbrného sesteru. Noc byla dosti tmavá a Ulan Skalana dříve uslyšel, než spatřil. Suché zakašlání bylo stejně charakteristické jako pozdrav, který se tichounkou ozvěnou nesl nad vodou. Vždy bylo bolestné, když začal některý z Tírů takhle upadat, a obzvlášť, šlo-li o někoho tak cenného.

Ulan zjistil směr, odkud zvuk přichází, vstoupil na hladinu jezera a lehce klouzal k místu, kde na něj Torsin čekal. Byl to dobrý trik - jeden z těch, které skalským čarodějům nezůstaly - a v mysli Tírů, kteří ho spatřili, zanechával silný dojem. Pro khimariho bolavá stará kolena to také bylo mnohem snazší než chůze.

Torsin už toto kouzlo samozřejmě viděl dříve, a když Ulan vykročil na břeh, vypadal jen lehce překvapeně.

"Aura vám žehnej, starý příteli."

"Kéž vás Světlo osvěcuje," odvětil Torsin a přejel si kapesníkem rty. "Děkuji, že jste se mnou setkal na základě tak kratičké poznámky."

"Procházka pod poklidným hvězdným nebem je jedním z mála potěšení, které starým mužům, jako jsme my, ještě zbývají, vidíte?" odvětil Ulan. "Navrhl bych natáhnout se na trávě a pozorovat oblohu, jak jsme to dělávali dříve, obávám se však, že by se už ani jeden z nás bez pomoci magie nezvedl na nohy."

"Vskutku ne." Torsin se odmlčel a Ulan měl pocit, že v povzdech, který následoval, cítí lítost. Když však vyslanec znovu promluvil, byl jako obvykle přímý. "Situace ve Skale se prudce mění. Dostal jsem pokyny, abych vám předložil předběžný protínávrh, který pro vás jistě bude mnohem stravitelnější."

Rád bych věděl, od koho jsou ty pokyny? pomyslel si Ulan.

Oba muži se zavěsili do sebe a pomalu kráčeli podél břehu. Mluvili příliš potichu, než aby je mohla štihlá postava, stojící ve stínu vztyčeného kamene, slyšet.

Kapitola 24.

Špatné zprávy

Těsně před svítáním Seregila probudilo spěšné zaklepání. Posadil se, stále ještě zpola lapen v noční mříž, a zamumlal:

"Ano? Kdo je tam?"

Dveře se o pár palců pootevřely a dovnitř nahlédl Kheeta. "Promiň, že jdu tak brzy, ale je to Kliin rozkaz. Chce, abyste i s Alekem okamžitě přišli do jejího pokoje."

Pak se dveře zase zavřely a Seregil padl zpět do polštářů ve snaze poskládat dohromady útržkovité obrazy posledního snu. Znovu se pokoušel zachránit skleněné koule před stoupajícím ohněm, ale pokaždé, když je chtěl posbírat, přibývalo jich: plné hrsti, plný pokoj, temné, neomezené množství těch proklatých věcí, pod nimiž měly své nory neviditelné příšery, které se stále blížily.

"Ó Illiore, stvořiteli snů, poskytni mi výklad, než z toho zešílím," zašeptal nahlas. Vykutálek se z postele a potmě šmátral po botách. "Vstávej, Aleku. Klia nás očekává."

Neozvala se žádná odpověď. Druhá polovina postele byla prázdná, pokrývky studené. Poté co se vrátili z Nha'mahat, byl Alek příliš otřesený a nemohl usnout. Když Seregil upadal do spánku, seděl ještě u ohně.

"Aleku?" zavolal znovu.

Nahmatal na krbové římse svíčku a vtřel ji v závěji popela, dokud nenašel žhavý uhlík. Konečně knot vzplál a Seregil svíčku zvedl.

Aleka nebylo nikde vidět.

Zmateně se dooblékal a vyrazil ke Klie sám. Byl na půli cesty dolů, když zaslechl ze schodiště vedoucího na střechnu kroky. Nakonec se objevil Alek, se zamženým pohledem, stále v nočním úboru.

"Tos byl celou noc tam nahoře?"

Alek se poškrábal vzadu na krku. "Nemohl jsem usnout, tak jsem šel do kolosu přemýšlet. Nakonec jsem si nejspíš zdříml. Kam míříš tak brzy po ránu? Doufal jsem, že si pár hodin poležím v teplé posteli."

"Teď ne, talí. Poslala pro nás Klia."

To ho probudilo. "Myslíš, že se Iia'sidra dobrala nějakého rozhodnutí?" zeptal se a vydal se dolů za Seregilem.

"I kdyby ano, pochybuji, že by nám to sdělili za svítání."

Cestou k chodbě v prvním patře, která vedla do Kliiny komnaty, slyšeli z kuchyně důvěrně známé zvuky: řinčení hrnců, spěšné kroky, hlasy jezdců Urgazhi, kteří lámanou aurěnštinou žertovali s kuchaři, když si šli pro snídani.

"Vypadá to jako úplně obyčejné ráno," poznamenal Alek.

Na jejich zaklepání odpověděl Thero a vpustil je do Kliina obývacího pokoje.

Princezna seděla u malého psacího stolku. I když už byla oblečená pro den v radě, při pohledu na bledou, až příliš klidnou tvář měl Seregil náhle velmi špatný pocit. Ne, tohle nebylo obyčejné ráno.

Thero se přesunul a postavil se za ni, jako by byla královnou a on jejím dvorním čarodějem. Lord Torsin a Beka už zabrali jedině židle v místnosti a zdálo se, že se cítí stejně stísněně jako Seregil.

"Dobrá, jste tu všichni. Královna, má matka, zemřela," oznámila Klia hluše.

Při těch slovech se Seregilovi podlomila kolena. Na ostatní to zapůsobilo obdobně. Alek si přitiskl ruku na srdce v dalnanském gestu vyjadřujícím úctu k mrtvému. Beka seděla s rukama sevřenýma na jílci meče, hlavu skloněnou. Zdálo se však, že nejvíce ta zpráva zasáhla lorda Torsina. Svezl se na židli a křečovitě se rozkašlal do potřísněného kapesníku. "Už ji nespátřím jako dřív," zalapal nakonec po dechu.

Thero přidržel dopis tak, aby ho viděli i ostatní: "Je od Magyany, datován včera a napsán ve zjevném chvatu. Stojí tu: „Královna zemřela předevčírem v noci. Statečná duše, už nemohla dále žít, ani s naší magií a léčiteli. Zdá se, že se nad námi uzavírá temnota.

Severní Mycena padla do rukou Plenimaru. Phoria už byla korunována, přímo na bitevním poli. Korathan nahradí lady Morthianu v Rhímínee jako místodržící.

Navzdory veškerému naléhání Phoria nedovolila poslat tuto zprávu Klie, proto riskují všechno, abyste nebyli zaskočení.

V současné době jsem v nemilosti a mám jen mizivý vliv. Nebyla jsem uvolněna ze služby, ale mé rady už nejsou žádány. Královna naslouchá Korathanovi, ale ten je své sestře zcela oddán, stejně jako její čaroděj, Organeus.

Phoria stále nenařídila Kliin návrat, což mě mate. Ona i její stoupenci v příznivý výsledek věří jen pramálo. Musíš Klie zdůraznit, že teď většina záleží na ní samé.

Kéž bych ti mohla dát více pokynů, milý hochu, ale věci jsou zatím příliš nejisté. Díky Illiorovi, že mne dosud neodeslali pryč z královského tábora, dokud nejste všichni bezpečně na cestě domů. Magyana."

"Nemohlo se to stát v méně vhodné chvíli," řekla Klia. "Právě když jsme začínali dělat pokroky s Hamany a některými nerozhodnutými klany. Jak zareagují na tohle?"

Torsinem otřásla další vlna kašle, až se na židli celý zkroutil. Když záchvat přešel, otřel si rty a zasípal: "To je obtížné předpovědět, má paní. Vědí toho o Phorii tak málo."

"Podle mého je nejvíce znepokojující ta skutečnost, že neposlala zprávu sama," řekl Seregil. "Co myslíte, že vyvolalo takový nedostatek ohledů k sestře?"

"Ví Iia'sidra o jejím odporu k jednání?" zeptal se Alek.

"Mám podezření, že někteří ano," odvětil pochmurně Torsin.

"Dva dny!" Klia bouchla pěsti do leštěné stolní desky, až ostatní nadskočili. "Naše matka je celé dva dny mrtvá a ona mi neposlala zprávu? Co když už to Aurēnfaiiové vědí? Co si asi myslí?"

"Můžeme to zjistit, má paní," ozval se Alek. "Kdybychom byli v Rhímínee, Seregil a já bychom dávno provedli několik nočních návštěv u našich odpůrců. Nechtěla nás královna v téhle misi hlavně proto?"

"Snad, ale tady rozhodují já," upozornila ho Klia. "Kdyby přistihli kteréhokoliv Skalana při špehování, mohlo by to zničit vše, oč se snažíme. A zvaž Seregilovu pozici. Co myslíš, že by mu udělali, kdyby ho chytili? Ne, ještě počkáme. Pojďte se mnou dnes na zasedání rady, oba. Chci znát vaše dojmy."

Torsin si se Seregilem vyměnil stísněný pohled a pak jemně řekl: "Dnes nesmíte jít do Iia'sidry, má paní."

"Nebudte směšný. Teď více než kdy jindy..."

"Má pravdu," namítl Seregil. Přešel k ní, poklekl a položil jí ruku na koleno. Takto zblízka viděl, jak má zarudlé oči.

"Truchlení je mezi Aurēnfaiie hluboce posvátný obřad; může trvat celé měsíce. Musíš zachovat alespoň skalský čtyřdenní rituál. Totéž nejspíš platí pro mě, když uvážím, jak jsme zdůraznili, že jsem příbuzným vaší rodiny. Alek může být mýma očima i ušima."

Klia si opřela hlavu o ruku a roztřeseně si povzddechla. "Máte pravdu, samozřejmě. Ale každým dnem, kdy jsem zde bez odpovědi, se Plenimarští přibližují k srdci Skaly. Tohle zdržení je poslední věc, kterou by si matka přála!"

"Přesto z té situace možná dokážeme vyždímat nějakou výhodu," ujistil ji Seregil. "V souladu s aurēnskými zvyky se od khimari očekává, že tě navštíví. To by mohlo poskytnout příležitost, řekněme, k soukromým rozhovorům."

Klia si ho s úšklebkem přeměřila. "Nemohu se objevit na veřejnosti, ale mohu pletichařit zpoza smutečního závoje?"

Seregil se křivě pousmál: "Je to tak. Vsadím se, že jistí lidé budou pečlivě sledovat, kdo k tobě přichází a jak dlouho se zdrží."

"Jak ale oznámíme královninu smrt?" zeptal se náhle Thero. "Kdyby nebylo Magyany, ještě bychom o ničem nevěděli."

"A co mám tedy dělat? Lhát?" zeptala se znovu rozhněvaná Klia. "Přetvařovat se, dokud naše nová královna neuzná za vhodné dát mi o tomto obratu události vědět? Jestliže by mě nedostatečný smutek v očích Iia'sidry zneuctil, co by asi řekli na tohle? To může být Phoriin záměr. U Čtveřice, nebudu jí za hlupáka!"

"Máte naprostou pravdu, má paní," souhlasil Torsin. "Vaše přímost je naší největší výhodou."

"Tak tedy dobrá. Lorde Torsine, dnes půjdete do Iia'sidry a oznámíte královnin odchod. Ať se Phoria trápí sama, jak jsme to zjistili. Alek a Thero vás doprovodí, spolu s plnou čestnou stráží. Chci podrobná hlášení o všem, co se bude dít. Kapitánko, obstarajte svým jezdcům černé šerpy a dohlédněte, aby si převrátili pláště a zastíhli koním hřívý. Má matka byla skalská válečnice; dostane se jí válečnických poet."

Beka vstala: "Přejete si, abych svým jezdcům oznámila královninu smrt?"

"Ano. Smíte odejít. A teď, Seregile, co ještě musím udělat, abych vyhověla aurěnským zvyklostem?"

"Raději to prober s mými sestrami. Přivedu je."

"Děkuji ti, příteli. Ještě nejsme poraženi. Teď, pokud nás omluvíš, potřebuji chvíli mluvit s lordem Torsinem."

Je čas, abychom se dozvěděli, zda ví o jeho setkání s Khatme, pomyslel si Seregil, když vyšel za ostatními. Když se otočil, aby zavřel dveře, jeho pohled upoutalo cosi vedle zárubni: malá rozšlápnutí hrudka vlhké hlíny. Klekl si, aby si ji prohlédl podrobněji.

"Co je to?" zeptal se Thero, už na půli cesty ke schodům.

"Jak myslíš, že je to staré?" otázal se Seregil Aleka.

Alek se usadil vedle něj a dloubl do hrudky prstem. "Nanejvýš pár minut. Podlaha pod ní je ještě vlhká a ani hlína zatím na okrajích neosychá. Spadla někomu z boty." Zvedl ji, přičichl k ní a podíval se podrobněji. "Koňský hnůj s trochou nalepeného sena a ovsu."

"Musela to sem přinést Beka," řekl Thero.

Alek zavrtěl hlavou. "Ne, už byla uvnitř, když jsme dorazili, a tohle je čerstvější. A já jsem stál celou dobu blízko dveří; kdyby někdo prošel kolem, slyšel bych ho. Tenhle člověk nechtěl být slyšen a podle tohohle kousku bláta stál u zdi těsně vedle dveří - určitě potají poslouchal. Vešel dovnitř dvorem u stájí."

"Nebo přišel ze stájí," zamumlal Seregil, prohlédl si podlahu na chodbě a obojí schodiště. "Tady je několik dalších skvrn, vedou k zadním schodům. Náš návštěvník není moc zkušený. Já bych si zul boty, ale náš špeh se prostě přikradl a spoléhal na štěstí."

"Ale jak by někdo věděl, že má přijít právě teď?" zeptal se Thero. "Šel jsem ke Klie přímo ze svého pokoje. Nikdo se nemohl o Magyanině dopisu dozvědět."

"Beka přišla přes dvůr u stájí," upozornil Seregil. "Každý, kdo si všiml, že byla předvolána, ji mohl sledovat. Způsob přiblížení také ukazuje, že ať to byl kdokoli, musel být velmi drzý, velmi hloupý, nebo věřil, že pokud ho - nebo ji - v domě někdo uvidí, nebude se ptát, co tady dělá."

"Nyal!" zašeptal Alek.

"Ten tlumočník?" otázal se Thero nedůvěřivě. "Nemůžete si přece doopravdy myslet, že by Iia'sidra nasadila ke Klie špeha, obzvláště ne někoho tak nevhodného, jako se zdá být tenhle?"

Seregil chvíli mlčel, vybavoval si rozhovor, který s Ra'basim vedli během jeho léčení. Možná že mu odvar proti bolesti zatemnil úsudek, doufal však, že Nyal špehem není. Ironie té skutečnosti ho přiměla k úsměvu. Teď to byl Alek, kdo byl připraven věřit v Nyalovu vinu.

"Tohle není poprvé, kdy máme důvod ptát se po jeho motivech." Alek načrtl podrobnosti schůzky Nyala a Amali, jak na ně narazili venku u dravnijské zastávky.

"Neslyšeli jste ale, o čem mluvili?" zeptal se Thero.

"Ne."

"To je směla."

"Samá podezření a dohady," řekl Seregil. "Pořád stavíme na písku."

"Kdo jiný by to mohl být?" řekl Alek. "Někdo ze stráže nebo služebnictva?"

"Myslím, že taková teorie by Beku ani Adzriel nepotěšila."

"Přidám sem pár kouzel," prohlásil Thero a zadíval se na dveřní rám, jako by ho ten předmět nějak zradil. "Raději bychom měli Kliu varovat."

"Později. Dnes ráno se i tak má čím trápit," doporučil Seregil. "Běžte s Alekem do Iia'sidry, jak máte v plánu. Já zjistím, co náš přítel Ra'basi dnes ráno dělal."

Alek vyrazil po schodech nahoru, aby se převlékl, ale ještě se otočil. "Víš, když se Phoria takhle pokouší skrýt královninu smrt, jsem opravdu zvědavý, kdo je naším skutečným nepřítelem."

Seregil pokrčil rameny. "Myslím, že jich máme na obou stranách Osijského moře spoustu."

Alek odchvátal, ale Thero ještě chvíli otálel, tvář vážnější než obvykle.

"Bojíš se o Magyanu?" zeptal se Seregil.

"Phoria se dozví, kdo nám dal vědět."

"Magyana to riziko chápe. Dá si na sebe pozor."

Thero se vydal ke dveřím do svého pokoje. "Snad ano."

* * *

Seregil se cestou k Adzriel zastavil ve stáji, aby se poptal po Nyalovi, a ulehčilo se mu, když zjistil, že Beka není v dohledu. Steb a Mirn stáli na stráži u zadní brány.

"Jak dlouho už jste ve službě?" zeptal se jich.

"Nastoupili jsme před svítáním, můj pane," odpověděl Steb a ve snaze potlačit zívnutí si přes pásku protíral slepé oko.

"Nějaká návštěva? Šel někdo dovnitř nebo ven z domu?"

"Žádní návštěvníci, pane, a dnes byla v domě první kapitánka. Poslala pro ni princezna Klia. Když se vrátila, řekla nám o ubohé staré Idrilain." Jednooký jezdec se odmlčel a položil si ruku na srdce. "Mezitím si většina z nás zašla do kuchyně pro snídani, ale to je všechno."

"Aha. Mimochodem, viděli jste dnes ráno Nyala? Potřebuji s ním mluvit."

"Nyal?" řekl Mirn. "Odjel chvíli poté, co kapitánku zavolali do domu."

"Hned potom? Určitě?" zeptal se Seregil.

"Řekl bych, že ho probudilo její pobíhání." Mirn se uculil a vysloužil si od kamaráda rýpnutí loktem a temný pohled.

Seregil se tvářil, že nic neviděl. "Ale dnes ráno odjel, jakmile odešla do domu?"

"No, hned ne," vysvětlil Steb. "Ještě s námi posnídal a pak zamířil ven. Viděli jsme ho odjíždět."

"Zřejmě bude brzo zpátky. Vždycky je to tak," dodal Mirn.

"Takže tohle není jeho první ranní vyjížďka?"

"Ne, pane, ačkoliv většinou s ním jezdívá kapitánka. To proto si někteří myslí..."

"Řekněte jim, ať si tyhle domněnky nechají pro sebe," obořil se na něj Seregil.

V kasárnách Beku zastihl při rozhovoru s jejími třemi seržanty.

"Dobře, že jste všichni tady," řekl Seregil a připojil se k nim. "Zdá se, že máme v domě slídila."

Mercalle ostře vzhledla. "Proč myslíte, pane?"

"Jde jen o podezření," odvětil. "Sledujte, kdo vchází do domu. Vyšší podlaží jsou každopádně za hranicí, takže by tam neměl chodit nikdo než Kliini lidé a služebnictvo."

Beka se na něj podezřívavě podívala, tušila, že se za jeho žádostí skrývá víc, než prozradil. Byl to přesně ten druh němého tázavého pohledu, který užíval její otec.

Seregil na ni kývl a odešel zadní bránou k domu Adzriel.

Přijít takto časně zrána mělo v sobě hořkosladkou příchut' čehosi důvěrně známého. Jako kluk často vyklouzl z domu, aby se před svítáním projel, nebo zůstával, když se mu to podařilo, s partou kamarádů venku celou noc. Kolikrát jen, podívil se, jsme s Kheetou proklouzli jistými zadními dvířky dovnitř a plížili se jako zloději nahoru do svých postelí?

Na prchavý okamžik byl v pokušení zkusit to i teď a nedbale sejít dolů, jako by...

...jako bych sem patřil.

Odsunul bolest u srdce, aby se k ní vrátil později, zaklepal a byl uveden do síně poblíž kuchyně, kde jeho sestry a členové domácnosti právě zahájili neformální snídani. Když spatřil ten útěšný rodinný obrázek, znovu ho bodlo v hrudi.

První si ho všimla Mydri. "Oč jde, Seregile? Co se stalo?"

Adzriel a ostatní se otočili a znehybněli, s rukama nad nalámaným chlebem a vařenými vejci.

"Naše - vaše příbuzná, Idrilain, zemřela," sdělil jim, rád, že má přijatelnou omluvu pro zklamaný výraz ve tváři.

* * *

Alek zaujal své místo v Iia'sidře, za lordem Torsinem a Thorem, rozhlédl se a zjistil, že ho sleduje khimari Virése.

Když se jejich pohledy setkaly, Ulan i Sathil, už usazený mezi svými lidmi, na Aleka srdečně kývl. Alek mu pozdrav oplatil, rychle odvrátil pohled a předstíral, že zdraví Riagila i Molana. Lidé už si všimli Kliina i Adzrielina prázdného křesla.

Brythir i Nien ze Silmai se v křesle předklonil a zahleděl se na Torsina. "Princezna Klia se dnes nezúčastní?"

Vyslanec povstal s výrazem zasmušilé důstojnosti. "Čtení khimari, přináším tragickou novinu. Právě jsme dostali zprávu, že královna Idrilain ze Skaly zemřela, podlehlá následkům zranění z bitvy. Princezna Klia vás během smutku prosí o trpělivost."

Pak vstal Säaban i Irais. "Adzriel a Illia také lituje. Se svou sestrou Mydri se připojí ke Klíe, aby držely nad odchodem své příbuzné smutek."

Při zprávě o královnině smrti dala většina účastníků rady najevo politování či překvapení. Khatme vypadali nevyzpytatelně, Virése vážně. Rhaish i Arlisandin z Akhendi strnule hleděl na podlahu. Amali, která stála za ním, působila ohromeně.

Khimari Silmai si přitiskl obě ruce k hrudi a poklonil se Torsinovi. "Kéž Aurovo světlo provází její khi. Vyřídíte prosím náš veliký žal, Torsine i Xande. Nevrátí se princezna kvůli truchlení do Skaly?"

"Idrilaininým přáním bylo, aby její dcera zůstala, dokud nedokončí svou misi. Princezna Klia vás žádá o čtyři dny, aby mohla provést příslušné obřady, a modlí se, aby poté byly naše dlouhé rozhovory co nejdříve zakončeny."

"Má někdo námitky?" otázal se starý Silmai shromáždění. "Dobrá. Sejdeme se znovu, až uplyne čtyřdenní smutek."

* * *

Než se Alek s ostatními vrátili do domu pro hosty, byla už na něm všude patrná znamení smutku.

Podle skalského zvyku byl hlavní vchod zapečetěn a na dveře byl zavěšen obrácený štít. Na schodu přede dveřmi hořelo v koši na žhavé uhlí kadidlo. Z tyčí zasazených do země, z oken i ze střechy vedla lanka k aurěnským modlitebním dráčkům.

Když postranními dveřmi vstoupili do hlavní síně, přivítal je tichý, bzučivý zpěv; uprostřed místnosti stálo v kruhu šest rhui'auros a tiše prozpěvovali.

Klia byla se Seregilem, Adzrielem a Mydri a dokončovala velkého modlitebního draka. Několik sloužících z klanu Bôkthersa, stojících poblíž, sestavovalo další. Vypadalo to, jako by jimi hodlali ověnčit celý dům.

"Jaké máte zprávy?" zeptala se Klia, když vešli.

"Všechno je v pořádku, má paní," odvětil Torsin. "Rada se znovu sejde pátého dne."

Seregil odeslal služebnictvo pryč a zeptal se: "A jaké dojmy máš ty?"

"Viréssané už o tom věděli," řekl mu Alek. "Nemůžu to vysvětlit, ale mám ten pocit ze způsobu, jak nás Ulan i Sathil pozoroval, když jsme vstoupili."

"Myslím, že má pravdu," souhlasil Thero. "Neodvážil jsem se dotknout Ulanovy mysli, ale krátce jsem zavadil o myšlenky Ela z Golinílu. Nebyl vůbec překvapený, soustředil se jen na Ulana."

"Tos udělal?" Seregil se na čaroděje zděšeně zadíval. "Neřikal jsem ti, jak to může být nebezpečné?"

Thero po něm střelil netrpělivým pohledem. "Nemyslíš, že jsem celá ta dlouhá setkání proklímal, že ne? Studoval jsem členy Iia'sidry. Ulan i Sathil a khimari Khatme, Akhendi a Silmai mají kolem sebe nejsilnější magickou auru. Nejsem si jistý plným rozsahem jejich schopností, ale mám dost rozumu, abych se od nich držel dál. Většina ostatních má mnohem omezenější možnosti - obzvlášť Elos z Golinílu. Jestli má Ulan nějaké slabé místo, je to právě manžel jeho

dcery."

"Pokud to věděli, pak máš s tím špehem v domě nejspíš pravdu," poznamenala Klia zamračeně.

Adzriel prudce zhlédla, tvář stejně vážnou jako její bratr. "Pro tento dům jsem vybírala služebnictvo já osobně. Jsou mimo podezření."

Seregil zavrtěl hlavou. "Na ně jsem nemyslel."

Kapitola 25.

Noční práce

Skalský smutek byl strohý obřad: bylo třeba zdržet se ohňů, teplých jídel, jakéhokoliv alkoholu, milování i hudby. V každém pokoji byla na noc povolena jediná svíčka. Aby duše zemřelého mohla navštívit kohokoliv z těch, které milovala, nesmí ji nic zneklidnit či rušit.

Pro Aleka šlo o nové záležitosti - jeho dalnanská výchova přikazovala rychlé spálení a zaorání popela do země. Od doby, kdy přišel se Seregilem na jih, už viděl smrt mnohokrát, ale jeho přítel nepocházel ze Skaly a nebyl z těch, kdo lpí na zvyklostech. Když byla zavražděna Thryis a její rodina, Seregil celý hostinec zapálil jako pohřební hranici a přísahal vrahovi pomstu. Slib naplnil Alek, když Vargúla Ashnazaie zardousil. Seregilův žal nad smrtí Nysandera byl příliš hluboký a němý, aby stačilo jen vykonat rituály. Na čas i on téměř přestal žít.

Tentokrát však Seregil ochotně zachovával zdrženlivost a seděl vedle Klii při nekonečném proudu návštěv. Alek u svého přítele vycítil nefalšovaný smutek, ačkoliv o tom Seregil příliš nemluvil.

Nakonec ho z toho vytáhla Beka. Všichni tři se druhé noci sešli s Therem v jeho pokoji a utráceli čas přelétavým hovorem.

Thero splétal na zdi stíny vrhané svíčkou do fantastických obrazů. Seregil zůstával neobvykle tichý a schlíple seděl v kresle, nohy natažené před sebou, bradu opřenou o ruku. Alek si prohlížel přítelův zamyšlený obličej, zvědavý, zda Seregil pozoruje Therovu stínohru či zda zabloudil mezi vlastními vnitřními přízraky.

Beka náhle šťouchla Seregila do nohy, zhlédla a s hraným překvapením nadzvedla obočí.

"Ach, to jsi ty," řekla. "A já myslela, že tady musí sedět Alek. Nikdo jiný, koho znám, nevydrží být tak dlouho zticha."

"Zrovna jsem přemýšlel o Idrilain," odvětil.

"Měls ji rád, vid', strýčku?"

Alek se usmál, tušil, že použila důvěrné oslovení, aby ho vytrhla ze zamyšlení; teď už mu říkala "strýčku" jen v soukromí.

Seregil se pohnul, přehodil si kolena přes sebe a jedno sevřel rukama. "Ano, měl. Byla královnou, když jsem přišel do Rhiminee, a dělala, co mohla, aby mi našla místo u dvora. Samozřejmě to nefungovalo, ale kdyby nebylo jí, možná bych nikdy nepotkal Nysandera." Povzdechl si. "Jistým způsobem pro mě Idrilain byla Skalou. Teď sedí na trůnu Phoria."

"Myslíš, že nebude dobře vládnout?"

Seregil se podíval na Aleka - sdíleli spolu jedno tajemství. "Předpokládám, že bude vládnout podle své povahy."

* * *

Ukázalo se, že Aurënfaie v první řadě zajímá povaha nové královny.

Adzriel zařídila Klie přijímací pokoj hned vedle hlavní haly; smísila skalskou i aurënskou výzdobu. Kliin obrácený štít nesla trojnožka, vytvořená z kopí bez hrotů. Kadidelnice naplnily vzduch hořkosladkou vůní myrhy a plané rostliny, která zastavovala krvácení, což byla vojenská polní bylina. Troje dveře do místnosti lemovaly jemné aurënské svitky, popsané modlitbami zvoucimi královninu duši dovnitř, kdyby přišla svou dceru navštívit a zapomněla, kudy se dát. Okno zaclonila aurënská pergamenová zástěna, v níž zůstal jen malý otvor, aby khi mohlo vstoupit a odejít.

Další aurënskou zvyklostí byl malý košík na žhavé uhlí u dveří, kam každý host vhodil při vstupu svazeček z konečků cedrových větví, jako oběť zemřelému. Jejich vůně prý byla mrtvému příjemná, ale živým se z ní brzy dělalo poměrně špatně. Na konci každého dne se pod stropem vznášel a pomalu převaloval oblak kouře. Jeho pach pronikal šaty i vlasy a následoval je i do lůžka.

Seregil, který denně sedával vedle Klii, byl zvědavý, jak by si mrtvá královna, kdyby se rozhodla pro návštěvu, všechny ty rozhovory vykládala.

Každý návštěvník, bez ohledu na klan či postavení, začal obvyklou kondolencí, ale hovor se brzy stočil k nenápadným otázkám na Phorii.

Alek hlásil podobné zájmy. Všichni členové skalské delegace, dokonce i jezdci turmy Urgazhi, byli náhle považováni za autority, co se povahy nové královny týče. Lidé, kteří se s Alekem od jeho příjezdu neuráčili promluvit, ho náhle na ulici tlačili do kouta. Všichni chtěli vědět jedině: "Jaká je ta nová královna? Jaké má zájmy, co se týká Skaly? Co chce od Aurënu?"

Braknil a Mercalle mohli ve Phoriiin prospěch říci nejvíce; bojovali po jejím boku, když byli mladší, a horlivě chválili její udatnost.

* * *

Alek, který na rozdíl od Seregila neměl s královskou rodinou spojení, byl k užítku v síni, kde pomáhal Therovi a Torsinovi vítat návštěvníky a dohlížel, aby byli všichni hodnostáři řádně obslouženi, zatímco čekali, až je Klia přijme. Totéž dělal i třetího dne, když dorazil Rhaish i Arlisandin se svou mladou ženou. Když se Torsin a khimari pustili do tiché debaty, stáhl se, ale Amali šla za ním a položila mu ruku na rameno.

"Musím si s vámi o něčem soukromě pohovořit," zašeptala a rychle se ohlédla na manžela.

"Samozřejmě, má paní." Alek ji odvedl do neužívané místnosti hned za síní.

Jakmile zavřel dveře, přešla k opačné zdi a rozčileně sepjala dlaně. Alek si založil ruce a čekal. Od příjezdu do Sarikali ho neoslovila přímo více než dvakrát.

"Nyal i Nhekai mi poradil promluvit s vámi," odhodlala se konečně. "Tvrdí, že jste čestný muž. Musím vás požádat, abyste mi dal slovo, že ať odpovíte na žádost, kterou se vám chystám předložit, jakkoliv, to, co řeknu, se nedostane za zdi tohoto pokoje."

"Snad by bylo lepší, kdybyste si promluvila s někým, kdo má větší pravomoci," navrhl Alek, Amali však zavrtěla hlavou.

"Ne! Nyal mi řekl, že mám mluvit jen s vámi."

"Máte mé slovo, má paní - pokud něco z toho, co mi řeknete, nebude v rozporu s mou oddaností k princezně Klie."

"Oddaností!" zvolala tiše a zaťala ruce. "To zřejmě musíte posoudit vy sám. Ulan i Sathil svolal jistě khirnari, aby se s ním dnes večer setkali. Můj manžel je mezi pozvanými."

"Nerozumím vám. Myslel jsem, že jsou s vaším manželem nepřátelé?"

"Je mezi nimi zlá krev," připustila a vypadala ještě neklidněji než předtím. "Proto mi to dělá takové starosti. Ať jim chce Ulan říci cokoli, pro vaši princeznu to nevěstí nic dobrého, ale můj muž mi nepoví, jaký má ta schůzka důvod. Je z toho všeho tak - tak rozčilený. Nedokážu si představit, co ho mohlo přesvědčit, aby šel do Ulanova domu."

"Proč to ale povídáte mně?"

"Už jsem vám řekla, že to byl Nyalův nápad. Nejdřív jsem o tom mluvila s ním. Prohlásil: 'Jakmile to bude možné, pověz to Alekovi i Amasovi.' Proč mě za vámi poslal?"

"To vám nemohu říci, má paní, ale slibuji, že jsou u mne vaše tajemství v bezpečí."

Amali mu na chvíli sevřela dlaně ve svých, a když se Alekovi zadívala do tváře, stály jí v očích slzy. "Miluji svého manžela, Aleku i Amaso. Nechci, aby ho někdo zranil či zneuctil. Nemluvila bych s vámi, kdybych se o něj nebála. Nedokážu to vysvětlit - od chvíle, kdy celá ta hrozná debata začala, na mne doléhá tolik obav. Teď, více než kdy jindy, je můj muž nejlepším spojencem Klii a Idrilain."

"Princezna si to uvědomuje. Kdy se mají khirnari setkat?"

"U večerního jídla. Viréssané vždycky večeri až po západu slunce."

Alek si tu informaci uložil v hlavě. "Snad byste se měla vrátit do síně, než vás začnou postrádat."

Obdařila ho malým, vděčným úsměvem a vyklouzla ven. Alek chvíli počkal a pak vyrazil ke kasárnám, aby vyhledal Nyala.

Ra'basi hrál s Bekou a několika jejími jezdci karty, jakmile se však Alek objevil ve dveřích, omluvil se a zašel za ním do stáje.

"Právě jsem mluvil s Amali," řekl mu Alek.

Zdálo se, že se Nyalovi ulevilo. "Obával jsem se, že za tebou nezajde."

"Proč, Nyale? Proč já?"

Muž se na něj kysele podíval. "Kdo může takovou informaci zužitkovat lépe než ty? Pokud se nemýlím, ty a Seregil máte určité - nadání, řekněme? Ale Seregila teď povinnosti, krevní pouto a jisté záležitosti, o kterých dobře víš, váží ke Klie. Tebe ne."

"Záležitosti jako atui?"

Ra'basi pokrčil rameny. "Někdy je čest otázkou perspektivy, ne?"

"Tak mi to bylo řečeno." Alek by byl rád věděl, jestli ho Ra'basi právě urazil nebo poctil důvěrou. "Jaký má ta schůzka důvod? Zdá se, že se Amali obává o manželovo bezpečí."

"Nemám ponětí. Doslechl jsem se o ní, až když za mnou Amali přišla. Ra'basi nebyli pozváni."

Aha, tak o tohle ti jde! Alek si tu myšlenku nechal pro sebe a otevřeně pokračoval: "To je zvláštní. Moriel a Moriel přece stále podporuje Virése?"

"Snad se Virése stává domýšlivým," řekl Nyal cynicky. "Snad Ulan i Sathil zapomíná, že Ra'basi je součástí Jedenácti a ne nějaký malý klan, který mu dluží věrnost."

"A jestli tu informaci použiji, co potom? Co ode mě chceš na oplátku?"

Nyal pokrčil rameny. "Jen dozvědět se věci, které se týkají zájmů mého klanu. Nebo klanu Akhendi."

"Akhendi? To žádáš pro svou khirnari?"

Nyal viditelně zčervenál. "To žádám pro sebe."

Alek se zamračil. "Nebo pro Amali a Yassarů? Kolik máš milenek, Nyale?"

"Jednu milenkou," odvětil a zpřímá se podíval Alekovi do očí, "ale mnohé, které miluji."

* * *

Když pozdě odpoledne Seregil konečně vyšel z přijímací komnaty, Alek už na něj čekal. Odtáhl ho stranou a rychle zopakoval, co mu řekli Amali a Nyal. Zadržel dech v očekávání, že se Seregil vytasí s nějakým důvodem, aby nic nezkoumal.

K jeho úlevě Seregil zdráhavě přikývl. "Klia se to nesmí dozvědět, dokud nebudeš zpátky."

"Je snazší se omluvit než získat souhlas, že?" ušklíbl se Alek. "Ty zřejmě nemůžeš..."

Seregil si prsty prohrábl vlasy a zamračil se. "Tohle nenávidím, víš. Nenávidím, když nemůžu jednat, když jsem tak proklaté svázaný ctí a právem a okolnostmi."

Alek zvedl ruku k přítelově tváři a nechal své prsty sklouznout k mizící podlitině, kterou bylo nad límcem sotva vidět.

"To rád slyším, talí. Od chvíle, co jsme tady, nějak nejsi ve své kůži."

"Já?" Seregil se falešně zasmál. "Rád bych věděl, kdo vlastně je moje 'já'. Běž, Aleku. Zůstanu tady a budu se chovat jako hodný malý vyhnanec."

* * *

Těsně po setmění vklouzli do Kliiny přijímací místnosti. Alek se cítil trochu provinile, ale i povzneseně. Pod pláštěm měl oblečenou aurenskou tuniku, kalhoty a volné sandály, které Seregil ukradl nějakému sluhovi. Jeho svitek s nástroji byl

konečně vytáhnout ze skryše v truhle na šaty a znovu ukryt v hlubinách tuniky. Bylo riskantní mít ho s sebou, proto o něm Seregilovi neřekl, ale cítil se s ním lépe.

Dělám to pro Kliu, ať chce nebo ne, pomyslel si a potlačil pochybnosti.

Odsunuli zástěnu zakrývající okno a Alek přehodil nohu přes parapet. Náhlé vzrušení způsobilo, že měl trochu závrat'. Konečně, po všech těch týdnech, má nějakou užitečnou práci. Přesto k němu na okamžik zabloudila věcná myšlenka.

"Nemám sen'gai!" zašeptal a zvedl ruku k hlavě.

"Nevím, jestli bych ho ještě dokázal správně uvázat," přiznal Seregil. "Kromě toho, s odkrytou hlavou budeš ve tmě působit anonymněji - prostě další sluha, který si vyšel na večerní procházku."

"Vždycky jsem sluha," posteskl si Alek žertem, pokoušeje se zároveň šeptat a kňourat.

"Dětské řeči," odsekl Seregil, chytil ho ze zadu za krk a hravě s ním zatřásl. "Štěstí ve stínech."

"V to doufám."

Na zem to nebylo daleko a Alek seskočil naprosto nehlučně. Tato strana domu byla kolmá k ulici a vedla na otevřené prostranství. Pokud se podél ní vydá dozadu, dojde ke zdi stájového dvora. Oba směry znamenaly nutnost obejít strážce. Kdesi vpředu slyšel, jak si Arbelus a Minál cosi povídají. Počkal, až zajdou zpátky ke dveřím, rychle přešel travnatý prostor a na druhé straně splynul se stínem.

Když před týdnem sledoval Torsina, byl to jen náhlý popud, šťastná náhoda. Tentokrát dostal úkol a měl pocit, jako by viděl okolí jinými očima, pozměněnými vzpomínkami na podobnou práci, kterou dělávali v Rhimínee. Tady však nebyli žádní kapsáři, Městská hlídka nebo zadní uličky, kterým by bylo třeba se vyhnout. Ze stínů na něj nevolaly žádné dívky. Nepotloukali se tu blázni, žebráci ani opilí vojáci. Provizorní krčmy pronikavě nepáchly jako mizerné skalské putyky.

Místo toho dnes nad městem ležel příkrov ticha, které na Aleka doléhalo, a jeho představivost mu ve stínech u dveří malovala duchy. Nikdy předtím si tak jasně neuvědomoval, že je Sarikali městem mrtvých a žije si ho jen občas pronajímají. Bylo pro něj úlevou někoho potkat na ulici, i když se držel dostatečně daleko.

Když míjel tupu Hamanů, zažil nepříjemný okamžik. Koutkem oka zachytil nalevo v postranní uličce jakýsi pohyb.

Přešel kolem sousední budovy, zahrnul za roh a ohlédl se, čekaje, až se vynoří případní chodci. Nikdo se neobjevil.

Ticho neporušilo nic než hlasy nočních ptáků.

Potlačil úporný pocit, že je sledován, a pokračoval v cestě. Běžel, aby nahradil ztracený čas. Nechtěl se opozdit, i když nebyl pozván.

Ohromný dům Ulan a Sathila stál na malém návrší, odkud bylo vidět Vhadäsoori. Podle Seregila, který ho zamlada znával, byl obklopen řadou dvorů, ne nepodobný klanovému domu v Gedre. Když Alek ze skryše v blízké uličce odhadoval velkolepé hladké zdi, znovu zatoužil po vilách v Rhimínee, s jejich vysokými, dobře rostlými stromy a užitečně zdobenými vnějšími zdmi. Přestože však dům Virése neměl správný tvar, všechny chybějící úchyty byly více než nahrazeny skandálním nedostatkem zdí, psů, hlídek a zámek. Přinejmenším tu bylo několik přístupných oken. Většina oken byla tmavá. Jediné viditelné známky světla se soustředily vlevo od hlavního vchodu. Alek si sundal sandály a přitáhl se nahoru, jakmile však zaslechl zvuk blížících se kopyt, znovu se skrčil dole. Dorazili čtyři jezdci a zaklepali u dveří. Když vcházeli dovnitř, Alek návštěvníky ve světle vycházejícím z domu na okamžik zahlédl. Ze svého úhlu pohledu nerozeznal tváře, ale spatřil, že mají nachové sen'gai klanu Bry'kha.

Zdá se, že jdou právě včas.

Počkal, až se dveře zavřou, a přeběhl k oknu vpravo od nich, které vypadalo slibně; bylo temné, ale nezajištěné okenicí.

Přehoupl se přes řimsu, přikrčil se a naslouchal. Jakmile si byl jistý, že je místnost prázdná, vytáhl ze svého pouzdra s nástroji světelný kámen a zastínil ho rukou. V jeho zářii viděl, že je v prázdné místnosti. Zastrčil si kámen do opasku a vyklouzl na neosvětlenou chodbu. Bosé nohy nebylo na hladké kamenné podlaze slyšet.

Našel cestu k chodbě vedoucí do hlavní síně. Ze skryše u dveří pozoroval sluhu, který přešel místností a za okamžik se vrátil s několika Lhaposany. Zachytil slova "vítání" a "zahradu".

Opravdu štěstí ve stínech, pomyslel si Alek a vrátil se, odkud přišel. Ať si 'faieové mysleli o zlodějích a čtenářích myšlenek cokoli, zdálo se, že jejich bůh měl pro pokorného šepha jeden či dva laskavé skutky. Teď jen zbývá, aby mu štěstí vydrželo, než najde tu správnou zahradu.

Po několika špatných odbočeních skončil v místnosti s nízkým balkónem, z něhož bylo vidět na osvětlený dvůr. Vplížil se do dveřního oblouku, vyhlédl ven a hned se stáhl zpátky, se srdcem až v krku. Ani ne dvacet stop od něj seděl Ulan a Sathil. Mnohem opatrněji se podíval znovu.

Velkou, bujně zarostlou zahradu osvětlovaly lampy ve tvaru půlměsíce, postavené na vysokých sloupech. Ulan se díval na hosty. Alek většinu z nich neviděl, zůstávali skryti za rohem zdi. Podle hluku rozhovoru usoudil, že jich nebude více než deset. Viděl jen khirnari Lhaposu a Bry'khy s nějakými příbuznými a členy menších klanů. Mezi nimi kroužili sluhové s vínem a sladkostmi.

Zrovna se chystal odplazit na protější stranu klenutého vchodu na balkón, když k němu dorazil závan výrazného pachu. Ztuhl, stále na čtyřech. Stejnou kořeněnou, pižmovou vůni předtím cítil jen jednou, ve stínech v Domě pilířů. Chlupy na krku se mu zježily a na pažích mu naskočila husí kůže.

Otočil se a zkoumal místnost, chtěje zjistit zdroj té vůně. Přitom pohlédl ke dveřím - právě včas, aby zaregistroval, že světlo pod nimi nabývá na intenzitě. Jen co se za ně vtiskl, otevřely se. Skulinou mezi dveřmi a zárubněmi zahlédl unuděného strážce, jak zvedá lucernu a rozhlíží se po pokoji. Spokojen s výsledkem zase odešel a dveře za sebou zavřel.

Skoro minutu zůstal Alek na místě, nasával vzduch jako pes a čekal, až mu srdce přestane tlouci jak splašené. Na okamžik měl pocit, že znovu ucítil ten parfém.

"Kdo jste?" zašeptal, a když to udělal, uvědomil si, že se víc než mlčení bojí odpovědi.

Nikdo se neozval a vůně se nevrátila.

Nebud' hlupák, nadával si, když se plížil zpátky k oknu. Chodbou prošel někdo, kdo užívá silnou voňavku; možná dokonce ten, koho strážný hledal. Nejspíš šlo o běžnou vůni. Pak si uvědomil, že se od příjezdu do Aurēnenu zúčastnil nekonečné řady setkání a nikdy nic podobného necítil.

Zahnal rozptylující myšlenky, váhání si nemohl dovolit.

Teď stál na opačné straně dveřního oblouku, rozhlížel se kolem a s těžkým srdcem rozeznal Seregilova starého přítele, Riagila i Molana z Gedre, sedícího mezi Ruenem i Urim z klanu Datsia a Rhaishem i Arlisandinem. Byli tu i khirnari Bry'khy a Silmai, spolu s khirnari několika menších klanů.

Z rozhovoru bylo zřejmé, že jsou očekávání ještě další hosté. Za okamžik vešli Hamani, ale Nazien i Hari mezi nimi nebyl. Všichni tihle muži byli mladší a vedl je Emiel i Moranthi, který se poklonil, aby pozdravil hostitele.

Alek zkrivil rty, když ho spatřil; jeho znechucení tlumilo jedině vědomí, že toho namyšleného bastarda sleduje nepozorován.

Teď už zřejmě byla společnost úplná, protože Ulan vstal, aby hosty oslovil. Alek se svezl na zem, opřel se zády o zeď a naslouchal.

"Přátelé, můj odpor ke skalským požadavkům není pro vás žádným tajemstvím," začal Ulan. "Často jsem obviňován ze sobeckých zájmů. To nepopírám, ani se neomlouvám. Jsem Viréssan a khirnari klanu. Mám povinnosti především ke svým lidem. Na tom není nic nečestného."

Odmíchl se, snad aby dal svým hostům čas zvážit jejich vlastní loajalitu. "Až dosud byl můj odpor založen na přání uchránit prosperitu našeho klanu. Stejně jako vy, i já jsem si velmi vážil Idrilain a Elesthery. Patřila k Tírfaieům, ale měla veliké atui a odvalu. Klia a Idrilain se své matce velmi podobá a i ji chovám v úctě.

Ale teď je Idrilain mrtvá a na trůn nenastupuje Klia, ale její nevlastní sestra, Phoria. Dnes večer jsem vás nesvolal jako Viréssan nebo jako khirnari, ale jako jeden z vás, jako někdo, kdo ví, že musíme v záležitostech okolního světa jednat jako jediný lid. Tahle nová královna není ženou cti. Mám o tom důkaz."

Alek se zvedl na všechny čtyři a vyhlédl ven. Ulan držel hrst dokumentů. Největší z nich nesl velkou voskovou pečeť, kterou Alek znal až příliš dobře.

Ó Illiore! Vzpomínky na tajemství, která téměř zapomněl, zahálily Aleka jako plášť. Byla to Královská plná moc, bezpochyby druhý ztracený exemplář padělaného dokumentu, který Phoria před pěti lety použila, aby přesměrovala zásilku zlata určeného skalské pokladnici. Při povrchním pohledu šlo o hloupou nerozvážnost, kterou udělala, aby ochránila synovce lorda Bariena, královnina místodržícího, o němž se také šeptalo, že je Phoriiným milencem. Ve skutečnosti celou záležitost tajně zosnovali nepřátelé královny, frakce známá jako Lerani. Alek a Seregil odkryli celé spiknutí pouhou náhodou, během vyšetřování téhož padělatele. Svědkem výsledné konfrontace mezi Idrilain a její dcerou byl jen Nysander. Alek věděl pouze to, že Phoria zůstala dědičkou.

Když Ulan uzpůsoboval fakta daleko horšímu obrazu a popisoval Phorii jako slabou ženu vedenou spíše vášní než ctí, Alek si s pocitem marnosti jen kousal ret.

Zarískoval pohled do dvora. Ve tvářích Hamanů a Lhaposanů spatřil škodolibou spokojenost. Khirnari Gedre si znepokojeně šeptal s Rhaishem i Arlisandinem, který zbledl. Starší klanu Silmai jen hleděl na své ruce, jako by byl ponořen v myšlenkách.

Ulan i Sathil pokračoval, dáváje najevo jen upřímnou snahu podat informace. Alek si však byl jist, že v jeho očích zahlédl lesk triumfu.

Ty jsi tedy pletichář, pomyslel si Alek, který nevěděl, zda by měl cítit hněv či úctu.

* * *

Seregil byl příliš nepokojný, aby dokázal zůstat ve společnosti, a tak se zanedlouho vzdálil a předstíral, že si čte u ohně. Jedna kniha za druhou však končila na nepořádné hromádce vedle křesla. Brzy byl na nohou, chodil pokojem sem a tam a přemítal si nejrůznější nešťastné scénáře vysvětlující Alekovu dlouhou nepřítomnost.

Pokud pominul nájezd na Torsinův pokoj, uplynuly už celé měsíce od doby, kdy on nebo Alek provedli pořádné vloupání. Když se hvězdy posouvaly k půlnoci, zjistil, že se o Aleka bojí, jako by byl pořád ještě zelenáč, jeho žák. Možná ho chytili. Seregil si dokázal představit, co by Klia řekla, kdyby Aleka přivedla domů stráž z Virése a obvinila ho ze špehování. Nebo ho možná dostali do spárů Seregilovi hamanští přátelé.

Ne, pomyslel si a poškrábal si hojící se odřeniny na předloktí, na to je Alek příliš chytrý. Možná se prostě ztratil.

Seregil málem přesvědčil sám sebe, že se ho vydá hledat, když Alek vklouzl dovnitř.

"No?" zeptal se Seregil.

Alek se mračil. "Nebude se ti to líbit. Ulan zjistil, co bylo mezi Phorií a Barienem: celou tu záležitost s padělanými dokumenty, leranským zlatem, všechno."

"U Bilairyho smradlavého poklopce!"

"Odvedl dokonalou práci a vykreslil naši novou královnu jako bezecnou lhářku," pokračoval Alek, když se převlékal do vlastních šatů. "Víš, co to znamená, že?"

"Ano." Seregil si povzdechl. "Pojďme, najdeme Thera a probereme to s ním."

* * *

Klia vešla k Therovi v jemné sametové róbě, rozpuštěné vlasy měla rozcuchané kolem ramen. Když si však všimla, jak všichni tři nepokojně postávají u krbu, náhle vůbec nevypadala ospale. Thero zavřel dveře a utkal kouzlo, zapečetil komnatu před slídícíma očima i ušima.

Klia se na něj tázavě zadívala a pak se usadila do jediného křesla v místnosti. "Dobrá, ven s tím."

Seregil se opřel loktem o krbovou římsu a začal vyprávět příběh, který měl v úmyslu navždy zamlčet.

"Jde o Phorii a předchozího místodržícího tvé matky."

"O Bariena? Ten je už dva roky po smrti a zemřel vlastní rukou. Co by k čertu mohlo...?"

Seregil smílivě zvedl ruku. "Bude to vyžadovat jisté vysvětlení. Víš, že Barien a tvá sestra byli milenci?"

"Vždycky jsem je podezírala, ačkoliv jsem nikdy nepochopila, proč to drží v takové tajnosti. Když zemřel, byla zničená."

"Uvědomuješ si, zda po jeho smrti napětí mezi tvou matkou a Phorií narostlo?"

"Nejspíš ano, i když ani jedna z nich o důvodech nemluvila. Proč se v tom vrtáte teď, v tuhle hodinu?"

Seregil si v duchu povzdechl; tak skončila jeho naděje, že se Idrilain Klíe před jejím odjezdem do Aurëneny svědila.

Koho by napadlo, že to bude nutné?

"Má paní, Phoria a místodržící královnu neúmyslně zradili. Barien měl synovce, lorda Teukra. Několik let před Barienovou smrtí Lerani Teukra zatáhli do spiknutí. Vyšlo to najevo, když jsme stopovali ženu, která tebe i Aleka málem zabila."

"Kassarie." Klíe se dotkla slabé jizvy na tváři a oči jí potměněly rozčilenou nedůvěrou. "Barien a Phoria se zapletli s ní? S tou špinavou rebelantkou?"

"Nevědomě, přísahám."

"To, co vám teď musíme říci, věděl jen Nysander, Seregil, Alek a já," ujistil ji Thero. "Nysander se to dozvěděl od vaší matky a Phorii těsně po Barienově smrti. Svěřil se nám s tím, protože to přímo ovlivňovalo práci, kterou Seregil a Alek pro Nysandera dělali."

"Když Barien zemřel, byl Seregil ve vězení," řekla Klíe.

Seregil se na ni ostýchavě usklíbl a záměrně se Therovi vyhnul pohledem. "Ne tak docela. Thero byl tak laskavý, půjčil mi své tělo a dělal mi společnost, když jsme s Alekem pátrali, jak se věci mají..."

Klíe zvedla ruku. "Prostě pokračuj."

"Našli jsme padělatele, který zhotovil dokumenty vedoucí k mému uvěznění. Vedly by i k popravám, mé i dalších skalských šlechticů, jejichž krev nebyla naprosto čistá. Narazili jsme i na důkaz hlubšího spiknutí, které mělo tvou matku zdiskreditovat. Tři roky předtím jistí příznivci Leranů zlákali mladého hloupého Teukra a přivedili mu obrovský dluh. Věděli, že se ho místodržící bude snažit chránit. Barien se v zoufalství obrátil na Phorii a ona mu pomohla převést lodní zásilku zlata a splatit tak synovcovy dluhy. Použili k tomu zfalšovanou Královskou plnou moc, dokument, který padělal tentýž muž, jehož jsme s Alekem vypátrali. Phoria ani Barien neměli ponětí, kdo za tím spiknutím byl, ujišťuji tě. Všechno zařídil Teukros. Peníze byly co nejrychleji zaplaceny a všichni tři si mysleli, že je všechno za nimi. Netušili, že zlato odešlo přímo do truhel Leranů. Když jsme s Alekem toho padělatele zahnali do kouta, všechno vyšlo najevo. Barien hanbu neunesl a zabil se. Phoria matce a Nysanderovi všechno přiznala."

Klíe sevřela područky křesla. "A nikdo nepomyslel, že bych o tom snad potřebovala vědět já?"

"Ve vši upřímnosti, ne, má paní," ujistil ji Seregil. "Nás několik, kteří jsme o tom věděli, jsme Idrilain a Nysanderovi přísahali mlčení. Předpokládali jsme, že si ten příběh vezmeme s sebou do hrobu. Nepočítali jsme s tím, že by mezi královními nepřáteli byl někdo, kdo by tohle tajemství znal."

"A teď přicházím na řadu já, má paní," řekl Alek. Vypadalo to, že se cítí zjevně nepříjemně. "Dnes jsem získal informaci, že Ulan i Sathil pořádá ve svém domě tajné jednání. Byli pozváni právě ti khirnari, kteří stojí na vaší straně nebo se snad přikláníjí našim směrům. Odpusťte, ale neuposlechl jsem vaše rozkazy a špehoval jsem je."

"S mým svolením," rychle dodal Seregil.

"Pokračuj," povzdechla Klíe.

"Ulanovi i Sathilovi se nějak dostala do rukou jedna z těch falešných plných mocí a informace, že do toho byla Phoria zapletená," pokračoval Alek. "Viděl jsem tu listinu na vlastní oči. Měl ještě nějaké další dokumenty, ale byl jsem příliš daleko, nevím, co v nich bylo. Každopádně je použil k tomu, aby Phorii postavil do co nejhoršího světla - však víte, jakou váhu 'faieové' přikládají cti a rodině. Vyličil Phorii jako nedůvěryhodnou, téměř zrádce, někoho, s kým je nebezpečné jednat. Také nahodil, že vaše matka poněkud ztratila soudnost, když ji nevyřadila z dědické linie."

"To by bylo to nejmenší, co by udělal kterýkoliv khirnari, kdyby ji přímo nevypověděl," dodal Seregil. "Dědická pravidla nedávají mým lidem žádný smysl. Touto záležitostí si názor na ně nijak nezlepší."

"Kdo tam byl?" zeptala se Klíe a probodla Aleka nevyzpytatelným pohledem.

Alek odříkal seznam těch, které zahlédl.

"A jak reagovali na Ulanovo odhalení?"

"Všechny jsem neviděl, ale z toho, co jsem zaslechl, zmateně. Silmai mluvil ve váš prospěch; Hamani působili potěšeně."

"Jsem si jistý, že přesně tak si to Ulan i Sathil představoval," podotkl Thero.

Klíe přikývla: "Jak myslíte, že se k těm informacím dostal?"

"Uvažoval jsem nad tím," odpověděl Seregil. "Je tu několik možností. Může je mít od Plenimarských. Měli mezi Lerany jednoho či dva špehy. Možná něco vyklouzlo někomu, kdo byl zapojen do Teukrova debaklu. Nebo o tom Ulan ví celé roky a prostě vyčkával na příležitost, kdy se mu bude tahle znalost nejvíc hodit."

"To si dokážu představit," řekla Klíe. "Myslíte, že by mohlo existovat ještě jiné vysvětlení?"

Seregil se na Aleka rychle podíval. Chlapec lehce přikývl a odvrátil se.

"Lord Torsin, má paní..."

"Torsin?"

"Torsin se s kýmsi tajně setkal v tupě Khatme, asi dva týdny po našem příjezdu," řekl Seregil. "Nejméně jedna osoba na této schůzce patřila k Virěsse. Existuje důkaz, že ho k té schůzce vyzval Ulan. Alek jen náhodou zjistil, že je pryč."

Klíe se na Aleka pochybovačně podívala, což mladíkovi vehnalo do tváří barvu. "Když jsem vám dvěma nařídila, abyste bez mého povolení nešpehovali, vztahovalo se to i na špehování našich vlastních lidí."

Seregil chtěl odpovédět, ale Klíe mu to nedovolila. "Poslouchejte, vy dva. Torsinem se nemusíte zabývat. Ať získal

Ulan tu zničující informaci o mé sestře odkudkoliv, ujišťuji vás, že nepochází od Torsina. Doporučuji vám, abyste se snažili zjistit, odkud doopravdy pochází."

Ví o půlnočních schůzkách svého vyslance - nebo si myslí, že o nich ví, pomyslel si Seregil, kterého neočekávané pokárání zabolelo. Nepřišlo mu na mysl, že před ním Klia má nějaké tajnosti. Na druhé straně si byl dosti jistý, že Torsin neví nic o jeho a Alekových skutečných schopnostech. Pokud ano, hrála Klia mnohem složitější hru, než odhadoval. Podíval se na čaroděje, zvědavý, zda to Thero věděl. Nezdálo se, že by byl nějak překvapený.

"Pokud ty listiny přišly z Plenimaru, mohlo by to objasnit i plenimarské válečné lodi, které na nás číhaly u Ea'malies," zadumal se čaroděj. "Ctěný khimari možná zaplatil informaci informací."

Klia pomalu přikývla. "Velmi ráda bych se o tom všem dozvěděla pravdu. Vyjednávání se až moc protáhlo. Každá Phoriina depeše je ještě netrpělivější než předchozí. Ta dnešní mne málem obviňuje z úmyslného protahování."

"Jak si to Phoria může myslet?" rozhorlil se Alek.

"Kdo může vysvětlit, co si má sestra v těchto dnech myslí, a proč?" Klia si unaveně promnula oči. "Tahle záležitost s Virésse může být právě tím, co obrátí věci v náš prospěch. Pověz, můj aurénský rádce, bylo by možné říci, že Ulan proti mně jedná nečestně?"

"Dalo by se to tvrdit," řekl Seregil. "Samozřejmě, pokud bychom museli lia'sidře vysvětlovat, jak jsme se o tom dozvěděli, Alek by se ocitl na dosti nejisté půdě."

"Nechám na tobě, abys nás uchránil od nutnosti komukoliv cokoliv vysvětlovat. Za dva dny máme být spolu s Jedenáctkou hosty Ulana i Sathila."

"Opravdu navrhuje to, co si myslím, má paní?"

Klia výmluvně pokrčila rameny. "K čemu je přivést si na hon skvělé lovecké psy, pokud je nepustíš z vodítka? Zítra si nejprve o všem, co jste mi dnes řekli, v soukromí pohovořím s lordem Torsinem a Adzriel a Illiou. Nesmíme dovolit, aby někdo zaskočil mého hlavního rádce nebo našeho nejlepšího spojence."

"Řeknete Torsinovi, že jsem ho sledoval?" zeptal se Alek nervózně.

"Ne, ale chci tvé slovo, že se to nebude opakovat. Rozuměl jsi?"

"Ano, má paní."

Klia se významně podívala i na Seregila. "Totéž se týká i tebe."

"Máš mé slovo. Ale co Nyal? Kdyby ho nebylo, možná bychom se o celém jednání vůbec nedozvěděli. Požádal Aleka, aby mu řekl, co se dozví."

Klia si povzddechla. "Ach ano, Nyal. Dobře nám posloužil a zpráva se stejně rozšíří; zdá se, že přesně tak si to Ulan přeje. Řekni mu jen, co Alek slyšel. Nic víc."

Kapitola 26.

Válka

Vzrušení z vítězství způsobilo, že se Phoria cítila mladší. Dva dny bojovali ve slabém jarním dešti a vytlačovali Plenimarské z průsmyku západně od řeky. Cena byla na obou stranách vysoká, Skala však získala několik drahocenných akrů půdy.

Když jela v čele toho, co zbylo z regimentu Jízdni hlídky, ozývaly se tábořem pozdravné výkřiky a mísily se s oznámeními o zabitých i s nářkem těch, kdo je postrádali. Padlí, kteří zůstávali ve vozech dole na cestě za tábořem, by si zasloužili více smutku.

Cesta tábořem vedla novou královnou podél stanů trhovců a Phoria zahlédla hrnčířku stojící s rukama v bok, která bezpochyby zhruba sčítala prázdná sedla a odhadovala, kolik bude třeba uren, určených pro poslední cestu popela mrtvých domů.

Zatím Phoria podobné myšlenky odsunula. Vítězství byla tohoto jara velmi obtížná a tohle si zamýšlela vychutnat. Shromáždění vojáci a služebnictvo ji u stanu uvítali dalším provoláváním slávy.

"Dnes jste jim ukázala, generálko!" zvolal šedivý veterán, který mával v ruce stardartou regimentu. "Dopřejte nám zítra možnost být na nás hrdá!"

"Jsem na vás hrdá každý den, kdy jste na bitevním poli, seržante," zavolala na něj Phoria, čímž si vysloužila další pozdravy. Vojáci se na ni stále obraceli jako na generálku, což bylo právě teď přesně to, co chtěla.

Sesedla a vešla se svými pobočníky dovnitř k připravenému jídlu. Žádná hostina, ale dostatečná odměna pro poctivé vojáky.

Ještě seděli u stolu, když se v otevřeném vchodu objevil kapitán Traneus. Byl až po kolena zamazaný od bláta a přes rameno nesl tornu.

"Jaké máte zprávy z Rhíminee, kapitáne?" zavolala na něj Phoria.

"Zprávu od prince Korathana, má paní, a čerstvé depeše z Aurěnu," řekl a podal jí tornu.

Uvnitř našla tři dokumenty. První, od Korathana, ji oloupil o radost z vítězství. Dvakrát si ho pročetla, pomalu odložila a rozhlédla se po vyčkávajících tvářích, které se k ní obrátily. "Plenimarští zaútočili na jižní pobřeží Skaly. Už vypálili tři města: Kalis, Yalin a Hluboký Trebolin."

"Yalin?" Generál Arlis zalapal po dechu. "To je jen padesát mil od Rhíminee!"

V Phoriiných očích zaplápolala bolest. Položila bratrův list před sebe na stůl a otevřela pergamen s Kliinou pečeti. Přinášel stejné zprávy jako vždy - postup vpřed byl velmi pomalý. Teď viděla Klia příčinu ve váhaní Hamanů; nedosáhla však zatím žádných ústupků. Konec v nedohlednu.

Zavřela oči, a jak bolest přerůstala v bušení v hlavě, masírovala si kořen nosu. "Nechte mě o samotě."

Jakmile utichlo šoupaní nohou a vrzání kůže, vzhledla a zjistila, že Traneus je stále na místě.

Až teď sáhla po třetím dopisu. Byl zapečetěn jen několika kapkami vosku. Stejně jako ostatní, které dostala během

několika posledních týdnů, byl velmi opatrně stylizovaný. Klia nelhala, ale líčila věci z nadějnějšího úhlu. "Náš informátor mi sděluje, že vliv Virésse posílil," řekla Traneovi. "Vyjednávání jsou stále na mrtvém bodě. Nesdílí optimistický pohled mé sestry na výsledek. Prý je dokonce možné, že Virésse dává přednost plenimarskému zlatu před naším."

Podala dopis Traneovi, který ho zamkl v blízké kazetě k dalším úhledně uloženým listinám.

"Jakou zprávu mám odvézt zpět, má paní?"

Phoria si stáhla z levé ruky prsten. Prsty měla po celodenní bitvě oteklé a musela ho naslinit, aby jej dostala dolů. Pak šperk otřela lemem tuniky, chvíli ho držela a těšila se hrou světla na drakovi vyřezaném v černém kameni. "Vrať ho mému bratru. Chci, aby jej měl na ruce do dvou dnů. Kromě tebe se o tom nesmí nikdo dozvědět. Vyjed' ihned."

Traneus právě dorazil z Rhíminee, měl za sebou těžkou několikadenní cestu po moři či souši. Úkol, kterým ho pověřila, znamenal, že si vůbec neodpočine, ale jeho tvář neprozrazovala nic než poslušnost a úctu, přesně jak očekávala. Pokud Traneus tuto válku přežije, na jeho nadanou ruku se může dostat prsten jiného druhu.

Phoria, která ve velkém stanu osaměla, se znovu usadila, a když si na prstu prohlížela nepatrně světlejší kroužek kůže v místě, kde mívala prsten, usmála se.

Bolest hlavy téměř zmizela.

Kapitola 27.

Další duchové

Posledního dne truchlení se Seregil probudil před svítáním a znovu se pokusil pochopit svůj sen, než vybledne.

Tentokrát si vybavoval rhui'auros, Lhiala, stojícího v rohu místnosti, jak se mu pokouší cosi velmi důležitého říci, ale jeho hlas byl v praskání plamenů příliš slabý.

Necítil paniku, i když věděl, že by měl; cítil, že ho Nha'mahat táhne jako hák pod hrudní kosti. S povzdechem vykrouzl z postele, zvědav, zda se tam dostane, než začnou ke Klíe přijíždět ranní návštěvníci.

* * *

Když se Seregil na koňském hřbetě blížil k Nha'mahat, kdosi v horním okně právě zpíval jitní píseň. Kolem budovy kroužila hejna drobných dráček, jejichž šedohnědá těla s prvními ranními paprsky získávala temně zlatou barvu.

"Marös Aura Elustri chyptir," zašeptal, ačkoliv si nebyl jist, proč se vlastně modlí; jen náhle cítil vděčnost za to, co vidí, a za skutečnost, že byl zde, na požehnaném místě, aby to mohl vidět.

Ve dveřích si oblékl masku a následoval průvodce do hlavní síně. Už tu leželo několik snících. "Rád bych hovořil s Lhialem, pokud smím," řekl Seregil dívce.

"Lhial je mrtev," odvětila.

"Mrtev?" zalpal po dechu. "Kdy? Jak?"

"Téměř před čtyřiceti lety. Myslí, že to byly úbytě."

Seregil měl pocit, jako by se mu zahoupala země pod nohama. "Aha. Mohu použít dhimu?"

Připravila nádoby s ohněm a dala mu hrst bylin, svolávajících sny. S uctívou úklonou věci přijal a odspěchal dolů do jeskyně. Zcela náhodně si zvolil jeden z přístřešků, svlékl se a proplazil pod klopou dveří. Tentokrát dusivou páru uvítal. Usadil se na sítinovou rohož, vhodil byliny do nádoby a mával rukou, aby smísl kouř a páru.

Dýchal hluboce a pravidelně a jak nad ním přebíral vládu jemný omamný kouř, pomalu se uvolňoval.

Nejprve si uvědomil, že necítí strach, a necítil ho ani od chvíle, kdy se sem impulzivně rozhodl jít. Nedusil se. Přišel sem z vlastní vůle, bez obav nebo odporu.

Seregil zavřel oči a přemítal. Pod maskou se sbírala sladká vůně a dráždila ho v nose. Bylinný kouř v plicích páčil a lehce se mu točila hlava, on však ten pocit přivítal a čekal.

"Začínáš rozumět, synu Koritův," řekl povědomý hlas.

Seregil otevřel oči a zjistil, že se nalézá na sluncem zalitém kameni, z něhož bylo vidět dračí jezero v horách patřících k fai'thast klanu Akhendí. Vedle něj seděl Lhial, oči měl opět zlaté.

"Tím si nejsem jistý, Ctihodný," přiznal Seregil a trochu se chvěl, jak mu chladný horský vítr omýval holou kůži.

Rhui'auros zvedl škebli a hodil ji dolů do jezera. Seregil ji sledoval očima, pak se ohlédl a na Lhialově místě našel Nysandera. Výměna ho kupodivu nepřekvapila. Místo toho pocítil stejnou nevysvětlitelnou vděčnost, jakou v něm vyvolal pohled na hejno dračího potěru.

Nysander seděl se zkříženýma nohama a s upřímnou, vážnou tváří se díval nad vodu. Na sobě měl jeden ze svých starých ošumělých plášťů a špičky obnošených bot byly mokré, jako by prošel zrosenou trávou. Vlnící se bílé vlasy, které rámovaly lysou lebku, mu ve větru pvlávaly a Seregil si na krátce sestřižených vousech všiml skvrny od inkoustu. Nebylo to od Nysanderovy smrti poprvé, kdy se Seregilovi o starém příteli zdálo. Když si na něj vzpomněl v bdělém stavu, ať dělal, co chtěl, vždycky mu v mysli vyvstal pohled na Nysanderovu zkrvavenou, mrtvou tvář a všechny šťastnější vzpomínky zatemnil.

Rychle se odvrátil, připravený, že se vize změní. Jemná ruka mu sevřela bradu a otočila ho zpět, aby se čaroději podíval do tváře.

"Otevři oči, Seregile."

Udělal to a skoro se rozplakal úlevou, když našel Nysandera nezměněného.

"Občas máš tvrdohlavou mysl, milý hochu," řekl Nysander a pohlídl Seregila po tváři. "Dokážeš stopovat černou kočku za bezhvězdné noci, ale velký kus tvého vlastního srdce ti zůstává skrytý. Musíš mu věnovat větší pozornost."

Nysander odtáhl ruku a Seregil spatřil, že čaroděj drží tajemné skleněné koule. Bezstarostně švihl zápěstím a vyhodil je do vzduchu. Na okamžik se ve slunečním světle zaleskly, potom upadly a roztříštily se o skálu u jejích nohou. Na kratičký, strašlivý okamžik se Seregil ocitl na větrem bičovaných plenimarských skalách a ze zničené čepele kapala krev

- Nysanderova krev. Pak obraz stejně rychle zmizel.

"Nebyl to hezký zvuk?" zeptal se čaroděj a usmíval se na drobné střípky.

Seregil zamrkal, aby potlačil slzy, a pokoušel se pochopit, co viděl. "Rhui'auros říkal, že si je musím nechat."

Ale Nysander byl pryč a na jeho místě znovu seděl Lhial a vrtěl hlavou. "Říkal jsem, že jsou tvé, synu Koritův. Ale ty to víš. Věděl jsi to ještě dřív, než jsi ke mně přišel."

"Ne!" vykřikl Seregil, ale už méně přesvědčeně. "Co myslíte, že mám dělat?"

Vítr se ochladil. Přitáhl si kolena k sobě a objal je rukama, pokoušeje se zahřát. Ucítil vedle sebe pohyb, ohlédl se a spatřil, že tentokrát Lhiala nahradil mladý drak velký jako býk. Měl zlaté a laskavé oči.

"Jsi dítětem Aury, bratříčku, dítětem Illiora. Další krok tvého tance se blíží. Vezmi si jen to, co potřebuješ," řekl mu drak, mluvící Lhialovým hlasem. Pak zazněl zvuk podobný letnímu hromu, jak drak roztáhl kožnatá křídla a vzletl, až zastínil slunce.

Seregil se topil ve tmě. Horké, štiplavé ovzduší dhimy se kolem něj sevřelo jako pěst. Bojoval o nadechnutí; našel koženou klopou, vydrápal se ven a zhroutil se bez dechu na horkou, drsnou skálu.

Pod levou rukou cosi nahmatal. I kdyby sem z hlavní jeskyně nedopadalo slabounké světlo, věděl by, co to je; rozeznal ji pod prsty. Chladnou, lehce drsnou skleněnou kouli. Vyškrábal se na nohy a krátce ji potěžkal v dlani; byla těžká, příliš těžká na něco, co nebylo větší než havraní vejce. Byla skvostná i odporná; byla jeho, mohl s ní naložit, jak chtěl. Vezmi si jen to, co potřebuješ.

S náhlou prudkostí mrštil koulí o zeď. Tentokrát se neobjevila žádná vize, jen ostré, uspokojující zazvonění rozbíjeného skla.

* * *

Když vyšel z Nha'mahat, slunce ještě stálo nízko nad východním obzorem. Tělo ho bolelo a byl tak unavený, jako by skutečně pěšky putoval do hor a zpátky.

Vrátil se zpět do domu pro hosty a zastihl Aleka ještě v posteli, s polštářem přes hlavu. Když Seregil zavřel dveře, probudil se a vynořil, rozcuchaný a zívající.

"Tady jsi," řekl a zvedl se na lokti. "Zase jsi po ránu zmizel? Kdes byl tentokrát?"

Nedostal odpověď. Seregil se posadil na okraj postele a prohrábl Alekovy zamotané vlasy. "Jen jsem se procházel," řekl nakonec. "Pojď. Dnes máme před sebou plno práce."

* * *

Haman byl mezi posledními, kteří přišli projevít Klie úctu. Seregil, varovaný, že Nazien i Hari dorazil, se s Alekem takticky stáhl do postranní komnaty, kde mohli jednání pozorovat zpoza dveří.

Khirnariho doprovázelo deset dalších příslušníků klanu, včetně Emiela i Moranthiho.

"Myslíš, že Nazien ví, kde byl jeho synovec včera v noci?" zašeptal Alek.

Sám sobě navzdory si Seregil uvědomil, že si přeje, aby to Nazien nevěděl. Ačkoliv byl Haman hrdý a namyšlený, Klia si ho zjevně oblíbila a zdálo se dokonce, že jde o oboustrannou záležitost.

Nazien spolu s ostatními položili cedrové větévky na žhnoucí koš a poklonili se princezně.

Zatímco si s ní Nazien tiše povídal, Seregil pozoroval výraz jeho synovce, zda nespátří něco zrádného. Emiel však vypadal jen odměřeně a trochu znučeně.

Když ukončili úvodní pozdravy, Klia se předklonila a vážně se na starého muže zadívala: "Povězte mi, khirnari, bude lia'sidra brzy hlasovat o mé petici? Toužím se vrátit do své domoviny a vzdát patřičnou čest u matčina hrobu."

"Už je čas," souhlasil Nazien. "Byla jste dosti trpělivá, ačkoliv by mne udivilo, kdyby vás výsledek hlasování uspokojil."

"Vy tedy myslíte, že nebudu mít úspěch?"

Nazien rozhodil rukama. "Nemohu mluvit za ostatní. Sám za sebe, bez ohledu na své city k vašemu příbuznému, vyhnanci, bych byl rád, abyste věděla, že jsem nikdy nepodporoval přísná opatření, která na nás Edikt o izolaci uvalil." Emiel stál za strýcem a nic neříkal, Seregil však měl dojem, že vidí v jeho postoji napětí.

"Jsem starý a snad i přející," pokračoval Nazien. "Tu a tam mám občas pocit, má paní, že ve vás vidím kousek svého přítele Corrutha, jak jsem ho viděl naposledy. Podobáte se mu v mnoha ohledech: jste trpělivá, přímá a bystrá. Myslím, že jste možná zdědila i jeho tvrdohlavost."

"Jak zvláštní," řekla tiše Klia. "Corruth i Glamien je pro mě postavou z bájí. Jeho tělo bylo, dřív než ho zničili, relikvií z dávných časů. A přesto je to pro vás přítel z mládí, nezměněný, stejně jako pro mne Seregil. Ráda bych věděla, jaké to je, být 'faie nebo čaroděj, žít dosti dlouho, aby měl člověk tolik vzpomínek? V porovnání s tím je můj život tak krátký - i když mi to tak nepřipadá."

"Protože ho dobře užíváte," odvětil Nazien. "Bojím se však, že váš čas v Sarikali se krátí, a obávám se, že se už neuvidíme. Byl bych velmi poctěn, kdybyste si se mnou vyjela na lov, než odjedete."

"To já budu poctěna," odpověděla vřele Klia. "Dnes večer pořádá Vírěsse velké setkání; snad příštího jitra?"

"Jak si přejete, Klio ä Idrilain."

"Možná byste ji měl varovat, že my Hamani bereme lov velmi vážně," živě podotkl Emiel. "Tradice velí, že ze všeho, co bude ten den uloveno, bude uspořádána hostina. Vždy je tu možnost, že vy i vaši lidé s námi budete muset povečeřet chléb a turab."

"Pak jsem vybrala své společníky velmi šťastně, Emiele i Moranthi," zasmála se Klia. "Alek i Amasa nás nejspíš všechny dokáže zásobit hojností jídla."

Zatímco se několik Hamanů snažilo skrýt šokované pohledy, Seregil dloubl Aleka do žeber: "Zní to, jako bys byl také zván."

Kapitola 28.

Lupiči na recepci

Ať to způsobil Kliin tichý souhlas s tím, že budou špehovat v její prospěch, nebo prostě konec vynucené abstinence, jakmile se večer spolu ocitli o samotě, překvapil Seregil Aleka výbuchem vášně.

"Co děláš?" smál se Alek, když byl nepříliš jemně zahrán na postel. Díky Seregilově časté chmurné náladě a přetrvávajícím následkům jeho tajemného "pádu" se v těchto dnech, ba dokonce i týdnech, dotýkali jen zřídka.

"Pokud se musíš ptát, pak už to bylo příliš dávno," zavrčel Seregil, škubnutím rozeplul Alekův plášť a zašátral po jeho opasku. Byl prudký, naléhal, lačný potěšit. Alek mu zcela přirozeně odpovídal. Až mnohem později si uvědomili, že dveře balkónu zůstaly otevřené pro celý svět.

"Nejspíš jsme odsud všechny vyštvali do kuchyně, rudé nebo proklínající naše jména," zasmál se Seregil, když konečně padl na zem vedle postele.

Alek nechal viset paži přes okraj lůžka a hrál si s pramenem Seregilových tmavých vlasů. "Jestli nás ještě slyší, řekni, ať pošlou pro léčitele, aby mi znovu pospojoval klouby."

Seregil uchopil jeho ruku, stáhl ho přes okraj lůžka, a když na něm Alek přistál, zahromoval: "U Bilairyho střev, talí, jsi samý loket a koleno." Přičichl k Alekově šiji a uznale se nadechl. "Tak krásně voníš! Jak to, že vždycky zapomenu, jak..."

Alek se převálil na záda, aby se na něj mohl podívat. "Když jsem se tehdy vrátil od Ulan a Sathila, zapomněl jsem ti říct jednu věc. Ta záležitost s Phorií prostě způsobila, že jsem to pustil z hlavy."

"Hmmm? Zapomněl jsi..." zamumlal Seregil a ruce se mu zatoulaly.

Alek jednu zachytil a přitiskl si ji k hrudi. "Poslouchej, ano? Když jsem sledoval Ulanu, jakási vůně silného parfému mě varovala, že do pokoje, kde jsem se skrýval, přichází hlídač."

To Seregila zaujalo. "Jak tě varovala?"

"Zneklidnila mě, takže jsem si všiml, že přichází noční hlídač. Kdyby se to nestalo, určitě by mě chytili. A navíc to nebylo poprvé, kdy jsem tu vůni ucítil."

"Cože?"

Alek se odsunul a posadil se. "Poprvé se to stalo chvíli poté, co jsme přijeli do Sarikali. Kheeta mě vzal do Domu pilířů a tam jsme narazili na Emiela i Moranthiho..." když viděl, jak Seregil nebezpečně přivřel oči, zajíkl se. "Bylo to jen pár urážek, nic víc."

"Chápu. A co s tím?"

"Když jsme odcházeli, ucítil jsem stejnou vůni ve chvíli, kdy jsem měl dojem, že slyším, jak někdo jde za námi. Možná to tehdy také bylo varování."

Seregil zamyšleně přikývl. "Někteří lidé zažili s Bash'wai něco podobného."

Alekovi přeběhl mráz po zádech. "Myslíš, že to byl Bash'wai?"

"Zřejmě. Zajímavé."

"Takhle je to taky možné vidět," odvětil Alek. "Ale tam, odkud pocházím, je pokládáno za neštěstí, když se o tebe zajímají mrtví."

"A tam, odkud pocházím já, říkáme ber, co ti Světloňoš posílá, a buď za to vděčný," zasmál se Seregil a vstal, aby Aleka znovu hodil do postele. "Dávej pozor a dej mi vědět, kdybys to znovu ucítil."

* * *

Když Seregil a Alek příštího rána procházeli chodbou u kuchyně, desátník Nikides se na ně významně uculil. "Je dobré mít truchlení za sebou, vidíte, pánové?"

"Proklatě dobré," bezstarostně souhlasil Seregil.

"K čertu!" zašeptal Alek a silně zrudl.

Seregil chytil přítele kolem pasu. "Ale jdi, nemyslíš, že to bylo nějaké tajemství, vid? Nebo se za mě stydíš, můj tvrdohlavý dalnanský puritáne?"

Na okamžik se lekl, že se Alek odtáhne. Místo toho zjistil, že ho jeho druh přitiskl ke zdi nyní opuštěné chodby. Přitlačil mu ruce ke stěně, z každé strany hlavy jednu, a vášnivě ho políbil. "Samozřejmě že se nestydím, ale byl jsem tvrdohlavý dalnanský puritán, než jsi prošel kolem, takže se příště prosím ujisti, že jsou dveře zavřené, ano?"

Seregil v žertovném soustředění lehce vyplázl jazyk. "Jemine, vidím, že na tobě budeme muset ještě hodně pracovat." Zasmál se, proklouzl Alekovi pod rukou a zamířil dál do síně. "Při slavnosti slunovratu Bash'wai..."

"Nechci vědět, co dělají," řekl Alek. "Jen se modlím, abychom byli do té doby zpátky ve Skale."

Klia a čaroděj už byli dole, čekali na ostatní, aby společně vyrazili na zasedání rady.

"Vy dva dnes vypadáte opravdu odpočatě," suše poznamenala Klia.

"I vy, má paní," zdvořile odvětil dobře naladěný Seregil, pokoušeje se nerozesmát, když viděl, jak se za ním Alek krčí.

"Dnes budeme váš důvtip všichni potřebovat."

* * *

Když se členové Iia'sidry scházeli k ranní poradě, viselo ve vzduchu sněmovní síně očekávání. Seregil s Alekem se posadili na svá obvyklá místa za Kliou; Seregil si prohlížel tvář kolem kruhu a v mnoha vyčetl jemné, společné napětí, které tam před týdnem nebylo. Khatme vypadali neobvykle optimisticky, Akhendi zamračeně - obojí bylo pro Skalu nepříznivé. Ulanovy soukromé pikle zjevně účinkovaly.

Jako první promluvil Elos i Orian. Chvilíčku se zdržel, nechávaje ostatní čekat, než zastrčí konce svého hnědého a bílého sen'gai na místo, a pak se na sněm obrátil s lehkostí řečníka, který má svůj projev připraven předem.

"Klio a Idirlain, prokázala jste velkou trpělivost," začal a potvrdil svá slova lehkou poklonou. "Vaše přítomnost zde dělala vaší rase čest a přinesla nám nový pohled na váš lid." Pak se obrátil ke shromáždění. "Copak si my, členové

Lia'sidry, neuvědomujeme bolest, kterou naše prodleva jistě působí princezně i jejím lidem? V této síni byly probrány mnohé záležitosti; všichni už se vyslovili. Co ještě se dá dělat?" Odmlčel se a dostalo se mu souhlasného šumu.

"Musíme sloužit přání Aurově i lidí. Proto navrhuji, abychom hlasovali u Vhadäsoori za sedm dní."

Khirmari jeden po druhém projevíli jednomyslný souhlas.

"To je první věc, na které se za celou tu dobu shodli," zamumlal Alek.

Rozhodnutí nečekaně ukončilo zasedání. Lidé opustili zavedené zvyky a volně se procházeli, velké i malé klany.

Některé, včetně Akhendi, rychle odešly. Jiné zůstaly, aby si vzájemně lichotily či se dohadovaly.

Skalané a Bôkthersané odešli a vrátili se společně do své tupy.

"Od Ulanu bylo velmi taktické, že nechal manžela své dcery naléhat na hlasování," kysele podotkla Adzriel.

"Myslíte, že má v úmyslu využít pochybností, které zasel?" zeptala se Klia.

"Samozřejmě," odpověděl Seregil. "Jak dlouho myslíte, že tenhle manévr plánoval? Všimla jste si, že je jedním z posledních, kdo pořádá hostinu na vaši počest?"

"Jen zdánlivě na mou počest," řekla Klia. "Pozval celé Sarikali."

"Už jsem byl na recepcích Virése. Možná nás vyhodí z Aurëneny s prázdnými rukama, nejprve nám však alespoň předvedou něco zajímavého. Souhlasíte, lorde Torsine?"

Torsin, který zrovna tiše kašlal, si kapesníkem otřel rty a usmál se. "Nemůže nám předvést svou obvyklou sbírku zahraniční zábavy, určitě nám ale zařídí pamětihodný večer."

"Pokud si je tak jistý rozhodnutím, proč nechal Ela i Oriana ustanovit datum až za týden?" zeptal se Alek. "Proč ne zítra?"

"To je nejkratší povolený čas před hlasováním," vysvětlil Säaban i Irais. "Jak už jste si všichni všimli, Aurënfaiéové se neradi do něčeho vrhají překotně. Sedm je šťastné číslo: čtvrtina cyklu měsíce a čas potřebný k tomu, aby prošel každou fází."

"Ráda bych věděla, pro koho bude to číslo šťastné," podotkla Klia.

"Stejný měsíc svítí na všechny," citovala Mydri.

"To je pravda," souhlasil Seregil. "A ještě není po všem; máme alespoň trochu času naklonit si nerozhodnuté. Váš zítřejší lov s Hamany mi připadá jako obrat na kole štěstí. Nazien i Hari už si vás oblíbil; mohl by být cenným zastáncem. Kdyby přešel na naši stranu, jeho hlas by byl důležitý."

"Což by však znamenalo znepřátelit si Lhapnos i mnohé členy vlastního klanu," připomněl mu Torsin. "Příliš bych na jeho podporu nesázel."

"Abych byla upřímná, má paní, nejsem si jistá, zda se mi zamlouvá představa, že s nimi odjízďte do hor," řekla Beka.

Adzriel zavrtěla hlavou. "Ať je mezi našimi klany jakékoliv napětí, znám Naziena jako čestného muže. Dá na vaši princeznu stejný pozor, jako by byla na území jeho vlastního fai'thast, bez ohledu na to, na čí je straně."

"A já s sebou budu mít vás, Aleka a celou decurii vojáků, aby mě chránili," vesele dodala Klia. "Po všech těch týdnech formalit se těším na pořádnou jednodenní jízdu."

* * *

Když se toho večera Skalané a Bôkthersané vydali k tupě Virése, visel ubývající měsíc nízko nad obzorem. Na Seregilovo doporučení se celá delegace oblékla do nejskvostnějších šatů.

"Nechceme tam přijít jako chudí příbuzní," upozornil je, protože tušil, co se pro ně chystá.

V důsledku toho byla Klia vystrojená jako královna. Když kráčela zavěšená do lorda Torsina, atlasová róba šelestila. Na zápěstích, krku i na prstech jí zářily aurënské klenoty. Na čele měla zlatou korunku s měsíčním srpkem posázeným diamanty, které odrážely dokonce i jemné světlo hvězd a měsíce a měnily je v oheň. Vzala si i prostá kouzla Akhendi. I ostatní byli podobně vyšňořeni. Alek by mohl být v Rhímínee pokládán za člena královské rodiny. Beka, která byla určena jako Kliina osobní pobočnice, vypadala v těsně padnoucím tabardu, naleštěném okruží a přilbě se širokým okrajem velmi elegantně.

Ještě než došli k Vhadäsoori, rozeznali světla, která se míhala venku před domem virésského khirmariho.

S Kliou a Adzriel v čele prošli kolem břehu jezera a vynořili se mezi kamennými strážci na druhé straně. Dům jejich hostitele byl ověnčen kouzelnými světly, něčí zkušenou rukou umělecky naaranžovanými mezi dlouhou řadou sloupů do podoby hroznů.

"Vypadá to trochu jinak, než když jsem tu byl naposledy," zamumlal Alek.

"Tentokrát budeš muset použít dveře," zašeptal Seregil.

"Co je na tom legračního?"

Uvítala je Ulanova manželka, Hathia a Thana, a hejno květy ověšených dětí, které každému hostu darovaly pergamenovou lampičku zavěšenou na červenomodré hedvábné šňůrce.

"Jak krásné kouzlo!" zvolala Klia, když zvedla tu svou a obdivovala měkkou, pohyblivou zář, vycházející zevnitř.

"To je reosu," namítla Hathia, když je zvala dovnitř.

"Není to kouzlo. Je to lampa se světluškou," vysvětlil Seregil. "Pamatuji si, jak jsme je jako děti za letních večerů vyráběli. Ale nevzpomínám si, že bych tak časné zjara někdy viděl v Sarikali světlušky."

"V bažinách Virése jich je právě touto dobou spousta," odvětila hostitelka a nechala na hostech, aby odhadovali cenu a potíže spojené s dovozem dostatečného množství drobného hmyzu přes celou zem, jen pro potěšení z několika lampiček.

Prošli přijímací síní a pokračovali na terasu, z níž byl vynikající výhled na ohromné zahradní nádvoří uprostřed domu.

Uvítala je podívaná, která všechny přiměla k obdivným povzdechům.

Na kvetoucích stromech lemujících zahradu visely stovky reosu. Další se mírně pohupovaly na šňůrkách jasně zbarvených modlitebních dráčků, šelestících nad jejich hlavami. Zdi nádvoří byly pokryty pruhy karmínového hedvábí

a tylu, které se pod věnci z pozlacených ulit mořských ústřic ve večerním vánku smyslně vlnily. Z potměšlého kouta se ozývaly tiché tóny fléten a činelů. V zahradě už byla spousta lidí a různými dveřmi neustále proudili dovnitř další. Vzduch byl provoněn kořením a kadidlem z pultůctvů cizích zemí; jejich vůně se mísila s libým aroma vanoucím z jídel, která byla naservírována na dlouhých stolech ověšených barevnými skalskými čalouny. Ulan í Sathil otevřel dveře celému Sarikali a zdálo se, že je tu dost jídla, aby stačilo opravdu pro všechny.

Mezi mísami s vařenými ptáky znovu oděnými do vlastního peří leželi velcí jeleni, upečení vcelku. V obrovských ulitách byly rozloženy ryby a dary moře z východního pobřeží. Rozmanité rosoly se chvěly a leskly vedle pahorků z růžových jiker létajících ryb, velkých uzených úhořů i jiných nákladných lahůdek. Na ohromných dřevěných tácech ležících na podlaze byly naskládány hromady voňavého petrželového chleba v podobě talířů, sahající až do výše dospělého muže. Obrazu dominovalo pečivo velikosti polštářů, virésská specialita. Bylo vymodelováno do podoby fantastických tvorů a ozdobeno jedlými barvami a pozlátkem. V objemných, vyšperkovaných džbánech vyřezaných z bloků horského ledu se jako čirý oheň třpytilo víno.

Zastavili se, aby ten pohled obdivovali, a Ulan vykročil dopředu: "Vítejte, drahá lady, i vaši příbuzní a lidé," řekl a daroval Klie šňůru černých gathwaydských perel velikých jako angrešt.

"Jsem velmi poctěna, khirnari," odpověděla Klia. Sundala si diamantovou korunku a vložila ji do rukou Hathii. Tak marnotratný dar ženě hostitele nemohl nikoho urazit, ale beze slov ukázal, že je Klia Ulanovi rovna. Měla dokonalé způsoby a nedala nijak najevo, že ví o jeho tajných jednáních.

"Na někoho, kdo je proti Kliině misi, Ulan rozhodně neskrbí," poznamenal Alek uctivým šepotem, když následovali svou velitelku dolů po schodech.

"Ta přehlídka poslouží spíše jemu než Klie," podotkl Seregil, který dokázal rozeznat ukázkou moci, když ji viděl.

"Princezna nakonec odjede domů. On tady zůstane jako síla, se kterou je nutno počítat pokaždé, jakmile se Iia'sidra sejde."

"Hodně jsem toho o vás od našeho přítele Torsina za ta léta slyšela," říkala Hathia Klie. "Říká se, že ve vás ožili nejlepší z vašich předků."

"Totéž se říká o mé sestře, královně," odpověděla Klia právě tak hlasitě, aby to zaslechli i zvědaví přihlížející. "Kéž nám Aura pomůže, abychom byly obě hodny podobného ocenění. Váš pohled na naši rodinu je jedinečný, když jste zažili již tolik generací. Ulane í Sathile, věřím, že jste v dobách před Ediktem Skalu navštívili?"

Když se Ulan usmál, vrásky na tvářích se mu prohloubily. "Mnohokrát. Pamatuji si, jak jsem tančil s Ğirilani, než byla korunována. To už bude - kolik generací zpátky?"

Zamyšleně se odmlčel, ačkoliv Seregil měl podezření, že celá slovní výměna byla předem pečlivě naplánována.

"Snad osm generací Tírů?" řekla Hathia.

"Ano, talío, nejméně tolik. Ğirilani a já jsme tehdy byli stěží více než děti. Naštěstí pro tebe," dodal a mrkl na manželku.

"Byla okouzlující."

Kliin příchod znamenal začátek hostiny. Hostů bylo příliš mnoho, takže se všichni nevešli ke stolům; každý si vzal chlebový talíř a posadil se, kam to šlo, na trávu, na okraje vodotrysků či do některé místnosti kolem nádvoří.

Pohostinnost Virése se vyznačovala kombinací hojnosti a neformálnosti.

Úspěšná představení probíhala již od počátku recepce: hudebníci, žongléři, vypravěči, tanečníci a akrobati.

Seregil a Alek zůstávali zpočátku u Klii, a když kolem nich proudil dav, sledovali okolí a naslouchali. Jako jeden z prvních k princezně zašel Nazien í Hari a Seregil s úlevou zaznamenal, že Emiel a jeho kamarádi nejsou v dohledu. Snad khirnariho veřejná kritika jeho postupů unavovala. Nebo k uším starého Hamana konečně dorazily zvěsti o napadení Seregila a on nechtěl riskovat další přestoupení zákona Sarikali. Ať byla příčina jakákoliv, Seregilovi se bez nich dýchalo o něco lépe a Nazien byl samý úsměv.

"Počasí vypadá slibně. Doufám, že budeme mít dobrý lov," řekl Nazien a nabídl Klie rámě.

"Pro mě bude dostatečnou zábavou ostrá jízda a šance prohlédnout si kousek vaší země, khirnari," odpověděla Klia vřele.

Seregil dal Alekovi diskrétním šťouchnutím znamení a ztratil se v okolním davu, nechávaje Kliu okouzlovat potenciální spojence. Měli jinou práci.

"Od té doby, co jsme opustili Rhíminee, je to největší množství lidí, mezi kterými se pohybujeme," poznamenal Alek.

A mně to chybí, pomyslel si Seregil, který už natahoval uši, aby zachytil zajímavé útržky rozhovorů. Měl podezření, že Alek cítí totéž. Ihned si znovu osvojil nenápadné chování, které ho činilo na podobných setkáních neviditelným, ale modré oči měl ostražitě jako lovecký pes cítící, že je kořist blízko.

Nebylo obtížné chvíli nenápadně otálet poblíž, zatímco Lhaär ä Iriel sdělovala sympatickému Hamanovi, že trvá na svém nesouhlasu s jakýmkoliv zmírněním Ediktu. Stejně tak bylo snadné sledovat jednoho z příbuzných hostitele, jak nenápadně vyslýchá jakousi ženu z klanu Bry'kha, co si myslí o tom, zda se mají aurěšší žoldnéři připojit k válce na severu.

Alek se chvíli jen tak potloukal kolem, pak přivedl Kliu a přinesl zprávu, že některé hosty přepych, který je obklopuje, poněkud dráždí.

"Před chvílí jsem stál poblíž Moriel ä Moriel," hlásil a nenápadně ukázal k Ra'basi. Byl s ní Nyal a živě gestikuloval směrem k Bece Cavishové. "Říkala jakémusi Lhaposanovi, že hodujeme na kořisti, kterou si Virése drží pro sebe díky ochraně Ediktu."

"Slyšela jsem i další, kteří prohlašovali totéž," zamumlala Klia. "Ale ona patří k těm, kterým stále nerozumím. Ra'basi mají ze zboží, které připlouvá k východnímu pobřeží, prospěch, i když jde jen o drobky po Virése. Dala však už vícekrát jasně najevo, že se jim nelíbí, když jsou považováni za závislý klan." Podívala se k hlavnímu vchodu a rozjasnila se.

"Ach, konečně jsou tady Akhendi! Už jsem se bála, že nepřijdou."

"Rhaish í Arlisandin nevypadá příliš potěšeně, že se sem tak brzy vrací," podotkl Alek.

"Má k tomu dost důvodů," přitakal Seregil. Khirnari byl bledý a zarputilý, ačkoliv pozdravil hostitele a jeho ženu dosti zdvořile. Šedivé vlasy pod sen'gai měl rozčuchané větrem a byl oblečen ve stejném prostém rouchu, které měl na ranním shromáždění.

"Půjdu si ho vyslechnout," řekla Klia a odešla, aby se s ním setkala. Seregil a Alek jí šli v patách a cestou přibrali ještě Thera.

V zahradě bylo plno lidí. Než se k Rhaishovi dostali, už si ho vyčíhal lord Torsin a khirnari Gedre. Když Rhaish podával velvyslanci ruku, nešikovně upustil lucernu reosu Torsinovi k nohám.

"Ach, to je cena stáří," povzdechl, zavrtěl hlavou a toporně poklekl na jedno koleno, aby ji zvedl.

Klia i Thero přistoupili blíž, ale princezna byla rychlejší. Podala muži ruku a pokusila se mu pomoci vstát. Rhaish ruku odtáhl a lapaje po dechu se vyškrábal na všechny čtyři. Když si všiml, že tím, kdo se mu snažil pomoci, byla Klia, hluboce se poklonil. "Odpusťte, má drahá, neviděl jsem vás tady," řekl a v rozpacích trochu zčervenal.

"Kde je dnes večer vaše paní?" zeptala se Klia a s nadějí se rozhlédla. "Chybí mi."

"Několik posledních dní je unavená a její ženy se domnívaly, že by dnes večer měla zůstat doma," odvětil Rhaish rychle, stále nervózní. "Požádala mě, abych vám vyřídil, že lituje a doufá, že se uvidíte zítra, pokud jí to stav dovolí. Ani já se dlouho nezdržím."

"Přirozeně. Je od vás milé, že jste se zastavil. I já jsem měla pocit, že Amali vypadá už několik dní znaveně. Víte, u nás doma ve Skale pijí těhotné ženy speciální čaj pro povzbuzení. Možná má kapitánka ví, co se do něj dává; její matka se v porodnictví vyzná." Klia se v družném rozhovoru zachytila khirnariho lokte a odvedla ho k vychlazenému vínu.

"Máme práci," nahodil Alek.

"To předpokládám," souhlasil Thero.

Seregil zvedl obočí a zadíval se na čaroděje. "Bojíš se, že přijdeš o důstojnost, vid'?"

Thero se obrátil, aby si prohlédl prostřený stůl. "Přemýšlím o Nysanderových starých tricích. To hejno pečených střízlíků poskytuje jisté možnosti."

"Náš hostitel je zhyčkaný muž, pokus se nenadělat příliš nepořádku."

V prvních dnech známosti s Nysanderem se Thero za sklon svého učitele předvádět na večírcích kouzelnické triky styděl. Teď se mladý čaroděj pokoušel o stejné hlouposti s hereckým nadáním, které by u něj Seregil nikdy nečekal. Thero na chvíli nechal jídlo být a místo toho začal s reosu. Obrátil se na skupinku dětí z Virésse, přivolał z větvi blízkého stromu několik tuctů lampiček a nechal je kroužit nad rozradostněnými dětskými tvářičkami. Jakmile získal pozornost dětí i některých dospělých, sestavil lampičky do podoby člověka a nechal je poskakovat jako bláznivého akrobata.

Když tyhle staré triky upoutaly dostatek kolemjdoucích, Alek a Seregil vyklouzli nejbližšími dveřmi a vydali se hledat khirnariho soukromé pokoje.

* * *

Beka je viděla odcházet a sledovala, zda za nimi nikdo nejde. Pak, spokojená, že jim v dané chvíli nic nehrozí, obrátila svou pozornost zpět k Therovi, kterého teď obklopoval menší dav.

"Myslím, že váš přítel přišel o rozum," zasmál se Kheeta, jakmile se k ní připojil.

"Měl byste vidět jeho starého učitele, když se někdy stavil," odvětila Beka a toužebně zavzpomínala na pěkná kouzla, která Nysander vymýšlel.

Zdálo se, že někteří ze starších 'faieů Kheetův názor sdílejí. Khirnari Akhendi stál vedle Klii a pochybovačně těkal zrakem z čaroděje na princeznu, která se vesele smála, jako by Thero hrál šarlatána pravidelně.

Čaroděj odeslal lampičky zpět na větve a pokračoval tím, že dětem, které se kolem něj seběhly, tahal z uší květiny a barevný kouř. Pohled na usmávajícího se Thera byl vzácností; vidět ho dovádět bylo ještě vzácnější.

Beku vyrušilo povědomé tlumené zakašlání. Otočila se a spatřila lorda Torsina, jak si tiskne ke rtům čistý kapesník a trhá rameny. Pospíšila si za ním, nabídla mu rámě a pohár vína. Vděčně se napil a pohládl ji po ruce. Jeho dlaň byla studená.

"Není vám zle, můj pane?" zeptala se, když si všimla čerstvých skvrn na bílém kapesníku, který lord zasouval do rukávu.

"Ne, kapitánko, to je jen stáří," odvětil se smutným úsměvem. "A jako mnozí starci, i já se unavím dříve, než bych rád. Nejspíš se trochu projdu a pak zamířím domů do postele."

"Pošlu s vámi doprovod." Beka pokynula desátníku Nikidovi, jenž stál poblíž.

"Není třeba," namítl Torsin. "Mnohem raději se o sebe postarám sám."

"Ale váš kašel..."

"Kašlu už dosti dlouho," důrazně zavrtěl Torsin hlavou. "Vždyť víte, jak mám rád tiché procházky pod hvězdami. S dnešním rozhodnutím..." smutně se rozhlédl. "Saricali mi bude chybět. Ať bude výsledek jakýkoliv, pochybuji, že kdokoliv z nás toto město ještě někdy spatří."

"To by mi bylo líto, můj pane," řekla Beka.

Starý vyslanec se naposledy zasněně podíval na Thera, který právě oživil kus pečiva vymodelovaný do podoby draka, a odešel se rozloučit s Kliou a hostitelem. Beka se otočila a narazila do Nyala.

Propletl své prsty s jejími, zvedl jí ruku a přitiskl si ji ke rtům. "Budu velmi litovat, až odejdeš. Od dnešního rána, kdy bylo ohlášeno hlasování, na nic jiného nemyslím. Bude to tím horší rozloučení, když vím, že se vracíš do války, talío." Tohle něžné slovo užil poprvé a jeho zvuk ji zahřál u srdce a vehnal jí slzy do očí.

"Mohla bys jet se mnou." Slova jí unikla, než si je stačila promyslet.

"Pokud by hlasování zrušilo Edikt, mohla bys zůstat," oponoval jí, stále ji drže za ruku.

Možnost chvíličky visela ve vzduchu, ale pak Beka zavrtěla hlavou. "Nemohu se vzdát velení a opustit Kliu. Ne teď,

když je třeba každého vojáka."

"Takhle dopadá láska k válečnici." Nyal jí přejel palcem po kloubech prstů, kde byly pozůstatky mizících jizev.

"Má nabídka trvá." Vyhledala smutné hnědé oči a dodala aurěnsky: "Ber, co ti Světloňoš posílá, a buď za to vděčný, talí."

Nyal se tiše zasmál. "To je bôktherské přísloví; ale zamyslim se nad ním."

* * *

Seregil a Alek se pohybovali bludištěm domu s obvyklou opatrností, brzy je však uklidnilo zjištění, že většina domáček má plno práce na nádvoří. Několika lidem, na které cestou narazili - většinou šlo o služebnictvo a milence - se snadno vyhnuli.

"Je ti tady něco povědomé?" zeptal se Seregil.

"Ne, byl jsem v druhém křídle."

Kdysi Seregil rozlehlý dům dobře znal. Procházel povědomými chodbami a dvory a dokázal alespoň najít cestu ke khimariho soukromým obytným místnostem. Pokoje měly vyhlídku do malého dvora lemovaného záhony pivonek a planých růží. K nádrži uprostřed patřila velká stříbrná socha ryby.

"Pokud tady ty papíry rychle nenajdeme, vzdáme to a vrátíme se," řekl Seregil, zkusil dveře a zjistil, že jsou odemčené.

"Musíme být zpátky, než nás někdo začne postrádat." V kalném měsíčním světle se úkosem podíval na Aleka. "Nic jsi necítil, že?"

"Jen květiny."

Hledání jim usnadnila skutečnost, že Ulan ani jeho žena neměli rádi příliš mnoho nábytku. V každé místnosti ho bylo jen tolik, aby byla obyvatelná, nic víc. Silné koberce tlumily zvuky kroků, ale nebyly tu žádné goblény, jen vzdušné hedvábné závěsy kolem postelí.

"To je divné," zašeptal Alek, který hlídal dveře. "Všechno je to prvotřídní kvalita, ale po tom, co jsme prozatím shlédli dnes večer, bych čekal, že má Ulan nákladnější vkus."

"Co z toho plyne?" zeptal se Seregil, který prohrabával truhlu na šaty.

"Že ho nezajímají věci? Že touží po moci a předvádění bohatství, jako třeba dnes, je prostě předváděním jeho moci?"

"Výborně. Ale přesto je v něm ještě něco víc. Žije pro svůj klan. Jistě, během té doby se sám stal slavným, ale moc, zboží, obchod, respekt? To všechno je pro Vírěsse. Tak se pozná skvělý khimari."

Přerušil svůj projev a sklonil se nad zásuvkou v malé truhličce. "Podívej se."

Hodil Alekovi cosi lesklého - nový skalský sester rozřiznutý na dvě poloviny.

"Vsadím se, že vím, co to je," zašeptal Alek a hodil minci zpět. "Ulan posílá střapce ze sen'gai, Torsin tohle."

"Pokud máš pravdu, setkali se alespoň pětkrát." Seregil mu ukázal další kusy. "Proč myslíš, že je má Ulan na dosah? Nu, co to znamená?"

"Že je Ulan skvělý khimari."

"Ach ano. Jeden z nejlepších. Proto se staví proti Klie, ne proto, že by se mu ona nebo Tírové nelíbili. Pokud by jeho klanu nějak prospělo, kdyby dal Klie, co chce, už bychom byli s jeho požehnáním doma ve Skale. A hele, tady je něco dalšího! Vypadá to jako schránka na poštu." Seregil ji zvedl. Měla správnou velikost, ale byla naprosto hladká, beze stopy po klíčové dírce.

"To, co hledáme, je nejspíš uvnitř - pokud to ještě existuje. Každopádně se k tomu nedostaneme. Tohle je zamčeno kouzlem."

"Měli jsme vzít Thera..." Alek umkl, když zaslechl blížící se kroky. Varovně zasykl a ukryl se za dveřmi. Seregil tiše vklouzl pod postel a Alek si v duchu poznamenal, že kdyby měl někdy v Aurěnenou podezření, že má v pokoji vetřelce, podíval by se nejprve tam. Neviditelný návštěvník se chvilku zdržel na dvoře a pak se vrátil, odkud přišel.

"Tak tolik o tom ochránci mezi Bash'wai," postěžoval si Seregil, vylezl a oprášil si plášť. "Ani závan, co?"

"Obávám se, že ne. Co myslíš, že to znamená?"

"Kdopak ví, když jde o Bash'wai."

Přešel do obývacího pokoje vedle ložnice. Za chvíli se vynořil a vítězně zvedl pokrčený arch pergamenu. "Tohle by mohlo být k užítu," zašeptal a s pomocí světelného kamene ho prozkoumal. "Je to začátek dopisu, ale po několika řádcích stránku zničila velká inkoustová skvrna. Není tak pečlivý, jak jsem si myslel, když to nechá jen tak povalovat." Alek natáhl krk, aby se podíval. "To není aurěnské písmo."

"Je plenimarské." Když si Seregil prohlédl první řádky, významně zvedl obočí. "Podívejme, jak je svět občas malý."

Pozdrav zní, ctěný Raghare Ashnazai."

"Ashnazai? Příbuzný Vargúla Ashnazaie?"

"Ó ano. Plenimarské rodiny drží hodně při sobě, obzvlášť ty mocné. Nekromanti, špehové, diplomaté, vlivné osoby; jak okouzlující spolek musí Ashnazaiové představovat u polední tabule."

Vrátil pergamen tam, odkud jej vzal. "No, je to lepší než nic. Přinejmenším víme, s kým jedná. Raději se hned vrátíme. Dokážu si představit, že Therovi docházejí triky. Koneckonců, je k nim nezbytné mít jistý smysl pro humor."

Vrátili se k hlavnímu nádvoří, rozdělili se a vešli každý jinými dveřmi.

Co se týká Thera, Seregil měl zjevně pravdu, pomyslel si Alek, když zastihl čaroděje při rozhovoru v malé skupince zahrnující jejich hostitele, Kliu a khimari Khatme. Byli s nimi i Adzriel a Säaban a všichni působili napjatě. Lhaär ä Iriel právě hrozila Therovi prstem.

"Tady jsi," zamumlala Kliu, když se postavil vedle ní. "Chudák Thero by potřeboval trochu opory."

"Ale já jsem viděl i Aurěnfaiu užívat magii k nevinné zábavě," bojoval čaroděj. "Ujišťuji vás, že jsem nechtěl nikoho urazit."

"Možná jste viděl hlupáky a děti," přísně odsekla Lhaär ä Iriel. "Moc, kterou nám propůjčil Aura, je posvátná věc, není

na hraní."

"A smích snad není Aurovým darem, Lhaär ä Iriel?" zeptal se Ulan í Sathil, který se postavil na obranu hosta. "Vskutku, sám jsem strávil pěknou řádku deštivých odpolední tím, že jsem předváděl podobné triky dětem v naší domácnosti," dodal Säaban.

Alek potlačil úšklebek. "Proboha, Thero, do čeho ses to zapletl?" Čaroděj ho okatě ignoroval.

"Ale jděte, tohle je můj dům a já prohlašuji, že se nic nestalo," řekl Ulan. "Musíme být tolerantní ke vzájemným odlišnostem, nebo ne?"

Khirnari Khatme mu věnovala temný pohled a odplula.

Ulan na Thera mrkl. "Nic si z ní nedělejte, Thero í Procepie. Khatme mají odlišné názory na tolik věcí. Jsem poctěn, že jste mohl procvičit svůj talent a přitom pobavit mé hosty. Prosím, nechápejte její nevlídnost jako urážku ze strany mého domu."

Thero se hluboce poklonil. "Pokud jsem se vám alespoň trochu odměnil za vaši velkorysou pohostinnost, khirnari, jsem spokojen."

Zbytek skupinky se rozešel, Alek však zůstal s Therem.

"Doopravdy jsem se bavil, dokud mě Khatme neodvedla, aby mě pokárala," připustil Thero. "Pamatuješ na ten Nysanderův trik, kdy nechal zpívat džbány s vínem? Myslím, že jsem s ním sklídl docela slušný úspěch." Odměl se a nenápadně udělal znamení "šťěstí".

Alek přikývl a vzápětí ztuhl, když ho v nozdrách podráždil závan důvěrně známé vůně.

"Co je?" zeptal se Thero.

"Já - nejsem si jistý." Vůně Bash'wai, pokud to skutečně bylo ono, už zmizela. Alek se otočil a začichal.

"Copak děláš?" zeptal se Seregil, který se k nim zrovna přidal, a pobaveně se uculil.

"Myslím, že jsem to zase cítil, jen na vteřinku," zamumlal Alek.

"Co cítil?" zeptal se Thero.

"Někteří lidé Bash'wai vidí. Alek tvrdí, že je cítí," vysvětlil Seregil.

"Je to jako těžký parfém," řekl Alek, který stále ještě věřil.

"Opravdu?" Thero se rozhlédl po okolí. "Já bych tady mezi všemi ostatními pachy ducha rozeznal jen těžko."

"Mohlo to být některý Ykarnan." Seregil ukázal na několik lidí v černých tunikách a sen'gai v barvě mořské zelené. "Mají rádi velmi výrazné vůně."

"Nejspíš máš pravdu," připustil Alek. "Povězte, nevíte, kde je lord Torsin? Myslel jsem, že bude s Kliou, ale nikde ho nevidím."

"Odešel," odpověděl Thero.

"Odešel? Jak je to dávno?" vyptával se Seregil.

"Myslím, že těsně po vás dvou."

"Seregile, Aleku!" zvolala Klia a mávala na ně přes davy lidí. "Náš hostitel požádal, zda byste něco nezahráli."

Alek se ušklíbl: "Zase budeme zpívat za jídlo? Úplně jako za starých časů."

Kapitola 29.

Neočekávané úmrtí

Když příštího jitra dorazil Alek do kuchyně, Klia a zbytek účastníků lovu už snídali. Šťěstí se při losování usmálo na Braknilovu decurii. Byl s nimi i Nyal, který si povídal s Kheetou a Bekou.

Klia se řídila Nazienovou radou a oblékla se do vojenského - jako jediné ozdoby si ponechala jen několik kouzel Akhendi. Alek se sám pro sebe usmál; v měkkém světle krbu vypadala jako bezstarostný mladý voják, jak si ji pamatoval ze setkání u ohrady obchodníka s koňmi v Cimě.

"Zase jsi měl dnes ráno potíže, jak najít cestu z postele?" pokárala ho v dobrém rozmaru Beka, což vyloudilo úsměv na tvářích několika Braknilových jezdců, zřejmě těch, co měli předevečirem v noci hlídku.

Alek si ji nevšímal a plně se soustředil na talíř s chlebem a klobásou, který mu podal jeden z kuchařů. Tentokrát se osobně ujistil, že jsou balkónové dveře zavřené.

"Měla byste jíst, má paní," naléhal Kheeta, když spatřil, že se Klia jídla z talíře, který držela na kolenou, sotva dotkla.

"Se starým Nazienem nejspíš do večera urazíte půl cesty k Hamanům a zase zpět."

"Už mě varovali, ale obávám se, že právě teď nemám na jídlo žaludek," odvětila princezna a žalostně se dotkla svého břicha. "Je smutné, že to jakožto voják musím připustit, ale nejspíš jsem včera pila poněkud přes míru. Ještě jsem vaše vína nezvládla."

"Měla jsem dojem, že vypadáte churavě," řekla Beka. "Neměli bychom ten lov odložit? Mohla bych Nazienovi poslat vzkaz."

"Bylo by třeba něčeho horšího, než je pokazený žaludek a bolest hlavy, abych si nechala tenhle lov ujít," odvětila Klia a bez valného nadšení okusovala plátek jablka. "Nazien už je skoro na naší straně, tím jsem si jistá. Čas kvapí a tento den nám může přinést více prospěchu než týdenní debaty."

Vztáhla ruku a přejela prstem po sbírce shatta, která se houpala na Alekově toulci. "Tys s nimi hrál, Aleku. Co myslíš? Co nám přinese větší přínos: střílet velmi dobře či velmi špatně?"

"Kdybychom byli v Rhiminee, řekl bych, že to druhé, má paní. Tady bych však soudil, že bude nejlepší ukázat, co umíme."

"To by bylo nejvhodnější, pokud vám jde o Nazienovu úctu," souhlasil Nyal.

Alek se odmlčel a zvažoval další otázku. "Jste si jistá, že je moudré, abych jel s vámi? Hamani dali jasně najevo, že se jim nelíbí o nic víc než Seregil, a já bych vám nerad stál v cestě, pokud myslíte, že se k nám přikláníjí."

"To nechej na mně," odvětila. "Jsi člen téhle delegace a přítel. Ať se pro tentokrát přizpůsobí oni."
"Taky jsi náš nejlepší lovec," dodala Beka a mrkla na něj. "Jen ať o tom Emiel a jeho přátelé popřemýšlejí!"
"Jak se dnes cítí lord Torsin?" zeptal se Nyal.
"Myslím, že ještě spí," odvětila Klia. "Nařídila jsem služebnictvu, aby ho nerušili. Tak to bude doopravdy nejlepší.
Další den odpočinku našemu ubohému společníkovi prospěje."
Kheeta dojedl a odešel. Za chvíli byl zpátky se zprávou, že Hamani už dorazili.
"Je dnes s khimarim i Emiel i Moranthi?" zeptala se Klia.
"Ano, spolu se zhruba tuctem svých příznivců," odpověděl Kheeta. "Ale Nazien s sebou přivedl i dost starších příbuzných."
Klia si s Bekou a Alekem vyměnila pobavené pohledy. "Střílejte dobře, přátelé, a hezky se usmívejte."
* * *

Na ulici už je čekal Nazien i Hari s dvacítkou Hamanů, všichni připravení v sedlech. Jejich černé a žluté sen'gai vypadalo proti mlhavému rannímu nebi dosti divoce, jako varovné barvy sršně. Všichni měli s sebou luky, oštěpy a meče. Toulce mladíků z Emielovy frakce byly hustě ozdobeny shatta.
Je jich víc, pomyslel si Alek neklidně, zvědavý, zda si to uvědomila i Klia. Letný pohled na Beku mu prozradil, že má podobné pochybnosti.
Princezna však zamířila k Nazienovi a vřele si s ním stiskla ruce.
Emiel jel na čestném místě za strýcem, s pečlivě neutrálním výrazem v obličeji. Alespoň pro tuto chvíli se zdálo, že hodlá Aleka ignorovat.
To mi vyhovuje, ty arogantní bastarde - dokud budeš dbát na své vychování, pomyslel si a podezřívavě sledoval, jak Emiel podává Klie ruku.
Zrovna se chystali nasadnout, když se na ulici objevil khirnari Akhendi s několika příbuznými, včetně Amali. Byli na časně ranní procházce.
"Zřejmě jí ještě bývá po ránu špatně," poznamenala Beka. "Vypadá pobledlá."
"Zdá se, že budete mít příjemný den," zvolal Rhaish i Arlisandin a šel Kliu i ostatní pozdravit. "Odpočinula jste si dobře, Klio ä Idrilain?"
"Dosti dobře," odvětila Klia a se zájmem se zadívala na Amali. "Ale vy vypadáte unaveně, má milá. Co vás přimělo jít ven tak časně?"
Amali si s Kliou stiskla ruce a usmála se: "Ach, v těchto dnech chodím spát se západem slunce a teď zrána je tak příjemný čas na vycházku." Rychle zalétla pohledem k Hamanům. "Věřím, že dnes budete opatrná. Hory mohou být nebezpečné - pro ty, co na ně nejsou zvyklí."
Nazien se zjevně naježil. "Jsem si jist, že se dokážeme o princeznino bezpečí postarat."
"Jistěže," chladně odvětil Rhaish. "Přeji vám všem dobrý lov."
Mělo to snad být varování? podivil se Alek, když naslouchal té podivné výměně zdvořilostí.
Akhendi šli dál svou cestou, Alek však spatřil, jak se za nimi Amali ohlédla.
Služebníci z Bôkthersy přivedli Klie a její skupince koně. Jakmile nasedli, Alek zjistil, že ho jeho postavení přivedlo vedle Emiela. Vypadalo to, že se mu prostě nemůže vyhnout. Emiel ho o tom brzy přesvědčil.
"Váš společník se k nám nepřipojí?" zeptal se.
"Myslím, že odpověď už znáte," chladně odvětil Alek.
"Jistě. Nikdy neuměl s lukem zacházet. Ale ostří - nu, to byla jiná záležitost."
Alek se přinutil k úsměvu. "Máte pravdu. Také je výborným učitelem. Snad byste se mnou někdy rád v přátelském souboji zkřížil meč?"
Hamanův úsměv se rozšířil: "Takovou příležitost bych uvítal."
Nyal popojel blíž. "Ve městě jsou zapovězeny dokonce i cvičné zápasy. Spadají pod zákaz násilí." Ostře se na Emiela zadíval. "Ze všech lidí právě vy byste to měl vědět."
Emiel znovu pobídl koně, následován svými společníky.
Nyal je pozoroval se zjevným pobavením. "Přecitlivělý hoch, vid'?"
* * *

Seregil vyhlížel z horního okna a neradostně sčítal sen'gai. Celý ten nápad se mu nelíbil a začal se mu zamlouvat ještě méně, když viděl, o kolik je Hamanů více. Klia však vypadala bezstarostně, smála se s Nazienem a chválila koně.
I ty to vidíš, vid' talí? pomyslel si; i na dálku rozeznal v Alekově postoji ostražitost.
Zdálo se, že se před ním rýsuje vskutku velmi dlouhý den.
Jakmile lovecká výprava konečně odjela, zamířil Seregil do koupelny a zjistil, že ji má jenom pro sebe.
"Mám vám připravit lázeň?" zeptal se Olmis, který se zvedl ze stoličky v koutě.
"Ano, tak horkou, jak jen to půjde." Aby udržel v tajnosti hojící se pohmožděniny, musel se celé dny obejít bez řádné koupele. Tento člověk už o jeho trestuhodném tajemství věděl a mlčel.
Seregil se svlékl, vklouzl do horké, vonící vody, ponořil se a dovolil, ať ho kolébá.
"Dnes ráno vypadáte mnohem lépe," podotkl Olmis, když mu přinesl drsnou houbu a mýdlo.
"Cítím se mnohem lépe," odvětil Seregil a přemítal, zda se má odvážit dopřát si řádnou masáž. Než si to však rozmyslel, vtrhl dovnitř Thero. Čaroděj, který obvykle úzkostlivě dbal na svůj vzhled, byl neoholený a neučesaný a plášť měl zapnutý nakřivo.
Zarazil se hned za dveřmi. "Seregile, musíš mi okamžitě pomoci!" řekl skalsky. "Našli lorda Torsina, mrtvého."
"Našli?" Seregil se šplouchnutím vyskočil z vany a hrábl po ručníku. "Kde ho našli?"
Když spatřil Seregilovo zbité tělo, Therovi se znatelně rozšířily zorničky, našťěstí to v té chvíli nechal být. "U

Vhadäsoori. Kdosi z Bry'khy..."

"U Světla!" zasykl Seregil. Poslední, co Klia při svém vyjednávání potřebovala, byla další smrt. "Víš někdo, kdy dnes ráno odešel?"

"Neměl jsem čas zeptat se."

Seregil si natáhl kalhoty a obul se, ve spěchu přitom nemotorně přeskakoval z jedné nohy na druhou. "Pověz těm, co ho našli, že s ním nesmí hýbat!"

"Obávám se, že na to už je pozdě. Žena, která tu zprávu přinesla, říkala, že její příbuzní jsou s tělem na cestě. Měli by tu být každou chvíli."

"Bilairyho koule!" Seregil si přehodil plášť a vyrazil.

Zvuk hlasů je zavedl do hlavní síně. Právě dorazila žena z Bry'khy ve středním věku a dva mladí. Na dřevěné desce nesli v plášti zahalené tělo. Pokroucené tvary pod nouzovou pokrývkou naznačovaly, že Torsin nezemřel pokojně.

Nosiči, doprovázeni seržantem Rhylinem a čtyřmi jezdci, uložili provizorní nosítka uprostřed místnosti na zem. Žena se představila jako Alia a Makinia. Mladí muži, kteří přišli s ní, byli její synové.

"Tohle jsem našel vedle něj," řekl jeden z chlapců a podal Seregilovi zkrvavený kapesník.

"Děkuji. Seržante Rhyline, postavte venku u dveří stráž a pošlete někoho, aby sdělil mým sestrám, co se stalo." Otočil se zpět k Bry'khanům. "Prosím, zůstaňte ještě chvíli zde."

Když Seregil klekal vedle nosítek, zaplavil ho vítaný pocit odstupů; tělo se v jeho mysli redukovalo na hádanku, kterou je třeba vyřešit.

Stáhl plášť a spatřil Torsina ležícího na zádech, kolena přitažená k sobě a zkroucená k levému boku. Pravou paží měl toporně nataženou nad hlavou, dlaň byla pod schnoucím blátem bílá a opuchlá. Levá ruka byla pevně přitisknutá k hrudi. Měl na sobě stejné roucho jako předchozího večera, teď však bylo poskvrněné a provlhlé. Ve vlasech i v člancích těžkého zlatého řetězu uvízly starci kousky tlející trávy.

Někdo uvázal mrtvému kolem obličeje pruh pláma, skrze které prosakovala z úst černá krev. Další krev mu zasychala na přední části pláště a na hřbetě ruky sevřené na srdci v pěst.

"U Světla, podřízli mu krk!" zvolal Thero.

Seregil nahlédl pod čelist strnule přiraženou k hrudi. "Ne, hrdlo má v pořádku."

Když stahoval z tváře mrtvého plátno, už si byl jistý, co uvidí. Rty, brada i vousy byly potřísněny zaschlou krví a kousky trávy a bláta. Smrt surově změnila důstojné rysy a v otevřených očích i mezi přivřenými rty měl plno práce hmyz. Z levé strany hlavy měl fialovou podlitinu s lehkými dolíčky. Zbytek obličeje a krk byl šedivý jako olovo.

Thero zalapal po dechu a učinil ochranné znamení.

"To není nutné," řekl mu Seregil. Už viděl více mrtvých, než by si přál, a známky smrti znal jako abecedu. Přitiskl koneček prstu k nafialovělé lici a uvolnil ho. "Touhle stranou hlavy ležel na zemi. Kůže je zbarvena tím, jak se v ní po smrti usadila krev. Vidíš, tady dole na paži a krku?" Znovu stiskl potmělou kůži a ta mu pod prsty vůbec nezbledla. "Zemřel už včera večer."

Znovu se podíval na Bry'khany. "Když jste ho našli, ležel na břiše u jezera, že? Tuhle ruku měl nataženou ve vodě, druhá byla zkroucená pod tělem?"

Bry'khané si vyměnili překvapené pohledy. "Ano," odpověděla Alia. "Šli jsme dnes ráno k Vhadäsoori pro požehnanou vodu a našli jsme ho ležet přesně, jak jste říkal. Jak to víte?"

Seregil v zaujetí její otázky ignoroval. "Kde byl Pohár?"

"Vedle něj na zemi. Musel ho upustit, když pil." Udělala nad mrtvým znamením požehnání. "Nakládali jsme s ním s veškerou úctou a pronesli jsme slova pro zemřelého."

"Vám i vašim příbuzným náleží náš vděk, Alia a Makinio, i vděk princezny," odpověděl Seregil, který si přál, aby byli nechali tělo tam, kde leželo. "Našli jste vedle těla ještě něco jiného?"

"Jen tu látku."

"Kde je Pohár teď?"

Starší hoch pokrčil rameny. "Položil jsem ho zpátky na kámen."

"Běže a hned ho přineste!" ostře nařídil Seregil. "Anebo ho raději odneste Brythirovi i Nienovi ze Silmai a sdělte mu, co se stalo. Povězte khimarimu, že se obávám jedu."

"Otrávit Aurův pohár?" zalapala žena po dechu. "To není možné!"

"Nemá smysl pokoušet osud. Pokud to dokážete, zjistíte, zda ho mezitím někdo použil. Pospěšte si, prosím!"

Jakmile byli pryč, Seregil si mrzutě odfrkl: "Díky jejich laskavosti jsme možná nadobro ztratili stopu."

"Není divu, že ho ráno nikdo neviděl odcházet," zamumlal Thero a dřep si vedle těla. "Tyhle šaty měl na sobě včera večer. Vůbec se domů nevrátil."

"Beka říkala, že při odchodu z Ulanova sídla odmítl doprovod."

Čaroděj se opatrně dotkl Torsinovy tváře. "Zdá se, že mé zkušenosti se smrtí jsou stále docela omezené. Nikdy jsem neviděl, aby někdo podobně zmodral. Co to může znamenat?"

"Nejpravděpodobněji udušení." Seregil zvedl kapesník. "Nakonec mu vysadily plíce a utopily ho ve vlastní krvi."

Samozřejmě, možná byl uskrčen nebo zadušen. Raději si ho prohlédneme celého, jen pro jistotu. Pomoz mi ho svléci."

A modli se k Aurovi, aby nebyl zavražděn, pomyslel si. Pokud věděl, v Sarikali nikdy k vraždě nedošlo. Bylo by lepší, kdyby Skala neustanovila precedens. Nedalo se odhadnout, jak by na to 'faieové reagovali.

Thero byl sice, co se týče smrti, nezkušený, ale válka se svými následky ho už otužila. V dobách, kdy žil ukrytý v Domě Orěsky, neměl na podobné věci žaludek; teď pracoval s pochmurným odhodláním, stíhal a stahoval oděv ze ztuhlých údů, ústa stisknutá v úzkou linku.

Nenašli žádné patrné stopy poranění nebo pohmoždění ani důkaz, že by byl Torsin oloupen. Jeho lebka i dlouhé kosti

byly v pořádku, na pravé ruce a zápěstí nebyly známky toho, že by odvracel ránu nějakého útočníka; levá pěst bude muset počkat, až povolí posmrtná strnulost.

"Takže co myslíš? Byl to jed?" zašeptal Thero, když skončili.

Seregil dloubal do tuhých svalů obličeje a krku mrtvého a znovu prohlížel sraštělé rty. "Těžko říci, když takhle ztratil barvu. Cítíš na něm nějaké stopy magie?"

"Ne. Co dělal u jezera?"

"Je to cestou z tupy Virésse. Musel se tam zastavit, aby svlažil hrdlo, a pak se složil. Vrávorál, než došel k vodě."

"Jak to víš?"

Seregil zvedl odloženou botu. "Podívej se na přední část, jak je poškrábaná a potřísněná. Torsin by si na recepci nikdy nevzal špinavé boty; muselo se to tedy stát poté, co odešel. A vidíš, jak má umazanou přední část roucha, kolena a rukávy? Než se dostal k vodě, alespoň dvakrát upadl, ale měl ještě dost duchapřítomnosti, aby použil Pohár místo dlaní. Byl nemocný, to ano, ale smrt ho zřejmě na břehu zasáhla neočekávaně."

"A co to zkroucení těla?"

"Nezdá se, že by šlo o smrtelnou agónii, pokud máš na mysli tohle. Složil se a upadl na bok. Posmrtná ztuhlost pak způsobila, že jeho údy zůstaly v takové pozici. Připouštím, že to vypadá hrozně, ale není na tom nic neobvyklého. Přesto bych se rád podíval na místo, kde byl nalezen."

"Nemůžeme ho tady nechat ležet jen tak."

"Požádáme sluhy, ať ho uloží nahoře."

Thero se podíval na své špinavé ruce a povzdechl si. "Nejprve Idrilain a teď on. Jako by nás pronásledovala smrt." Seregil si povzdechl. "Oba byli staří a nemocní. Doufáme, že nás má Bilairy na nějakou dobu u svých bran dost."

* * *

Adzriel dorazila do domu právě ve chvíli, kdy Seregil s Therem odcházeli k Vhadäsoori.

"Kheeta nám poslal vzkaz. Ubohý lord Torsin!" zvolala. "Bude nám velice chybět. Myslíte, že přijde další období truchlení?"

"Pochybuji," odvětil Seregil. "Nebyl to královský příbuzný."

"To je dobře," zadumala se, navzdory svému zájmu pragmatická. "Jednání jsou i tak dosti skrovná."

"Odcházíme se podívat na místo, kde byl nalezen. Půjдете s námi?"

"Snad bych měla."

* * *

Než se dostali k posvátnému jezeru, slunce ozářilo i nejvyšší z věží Sarikali. Menší dav čumilů, který se shromáždil za kruhem kamenů, Seregila znechutil. Uvnitř stál vedle Poháru starý Brythir i Nien s Lhaär a Iriel a Ulanem i Sathilem. Viréssan viditelně vypadal nejotřeseněji.

Přišel jsi zjistit, odkud vítr fouká, když odešel tvůj hlavní zastánce? pomyslel si Seregil.

"Zůstaňte chvíli tady, prosím," řekl Adzriel a Therovi. "Už tam šlapalo dost lidí."

Jako vztažný bod použil piedestal a Ulanův dům. Pomalu prošel místy, kudy zřejmě procházel Torsin - začal poblíž kamenných soch a vešel do kruhu.

Předchozí noci padla silná rosa a tráva byla ještě vlhká. Seregil tu a tam našel cosi, co vypadalo jako orosené otisky skalských bot. Paty byly hlubší než u plochých podrážek, které upřednostňovali 'faieové. Nepravidelná vzdálenost a občasné jamky či důlky v travnatém povrchu hovořily o člověku, který už stál na nohou dosti nejistě.

Možná by u břehu našel i zřetelnější stopy, kdyby jeho předchůdci v dobré snaze celou oblast nepošlapali. Dokonce i Micumovi by dělalo velké potíže vyznat se v tomhle zmatku. Seregil v duchu zuřil.

Nicméně jeho vytrvalost byla částečně odměněna. U břehu našel dlouhé rýhy způsobené prsty, snažícími se dosáhnout k vodě. V místě, kde leželo tělo, byla tráva slehlá a vedle byly nejrůznější otisky nohou. Odhalil několik nevyrovnaných kroků - Torsinovy poslední. Rovnoběžné řady aurěnských bot patřily nejspíše Bry'khanům, kteří ho odnesli pryč. Našel i známky toho, že u těla někdo poklekl - tyto stopy později překřížili Bry'khané. Torsinovy stopy zjevně vznikly jako první.

Narovnal se a mávnutím přivolał svou sestru a Thera.

"Truchlíme nad vaší ztrátou," řekl mu Brythir a jeho sraštělá tvář prozrazovala zármutek. "Od chvíle, kdy jsem přišel, se Poháru nikdo nedotkl."

"Prý si myslíte, že mohl být Pohár otráven," řekla Lhaär jedovatě. "Žil jste mezi Tíry příliš dlouho. Žádný Aurënfaie by neotrávil Aurův pohár."

"Mluvil jsem ve spěchu, khirnari," odvětil Seregil a uklonil se. "Když jsem uslyšel, že byl Pohár nalezen vedle těla, přál jsem si nevynechat žádnou možnost. Teď jsem si však prohlédl půdu a jsem si skoro jistý, že lord Torsin zemřel sám a že umíral, ještě než se dostal k vodě."

"Smím prozkoumat Pohár, khirnari?" zeptal se Thero. "Pokud se ho dotkl před smrtí, mohlo by být možné dozvědět se něco o stavu jeho mysli."

"Aurěnské zákony zakazují čtení myšlenek," střízlivě namítla khirnari Khatme.

Brythir jí položil ruku na paži. "Pod naší ochranou zemřel host, Lhaär a Iriel. Je správné, aby jeho lidé provedli svá vlastní pátrání, co se týká příčiny smrti. Kroně toho, Torsinova mysl zmizela s odcházejícím khi. Thero i Proceprios prozkoumá jen vzpomínky v kameni. Můžete pracovat, mladý čaroději. Co vyčtete z tohoto němého předmětu?"

Thero zblízka prozkoumal alabastrovou nádobu, zašel dokonce tak daleko, že nabral trošičku vody a ochutnal ji.

"Dovolujete mi, aby nás znecitl svými podezřeními," namítala tiše Khatme.

"Pravda nikoho o čest nepřipravuje," řekl Ulan i Sathil.

Thero se nenechal odradit, přitiskl si Pohár k čelu a neslyšně pohyboval rty v němém vzývání. Po několika minutách ho

vrátil na piedestal a zavrtěl hlavou. "Než přišel Torsin, poznala tato nádoba jen úctu. On sám se jí dotkl s rozháranou myslí, což bylo způsobeno mimořádně silnou nemocí."

"Cítíte jeho nemoc?" zeptala se Adzriel.

Thero si přitiskl ruku k hrudi. "Cítil jsem něco z toho, co cítil Torsin, když Pohár držel - žhavou bolest tady pod hrudní kostí."

"A co jeho poslední myšlenky?" vyzvala ho Khatme.

"Neovládám kouzlo, které by bylo potřebné," odvětil Thero.

"Děkujeme vám za trpělivost, khirnari," řekl Seregil. "Teď nelze udělat víc než vyčkat návratu princezny Klii."

Brythir smutně zavrtěl hlavou. "Škoda, že jí takovou zprávou pokazíme pěkný den."

Kapitola 30.

Lov

Jakmile přebrodili říčku a zamířili do hor, Alekovy úvodní výčitky svědomí se poněkud zmenšily. Mladší Haman byl ve výborné náladě a jeho rozpoložení se brzy přeneslo i na skalské jezdce. Alek se stejně jako ostatní radoval, že alespoň na jeden den unikl temným zdem Sarikali - obzvláště, když se den vyvíjel tak slibně. Stoupající slunce vysílalo pruhy zlata po nebi modrém tak dokonale jako tyrkysy z Círny.

Dokonce i v těsné blízkosti města byly v měkké půdě patrné hojné stopy zvěře: jeleni, černí srnci, kanci a hejna jakýchsi velkých ptáků. Byly tu i známky dalších lovců - vlků, medvědů a lišek.

Jejich průvodci však nezpomalili, ale spěchali k lesu, kde vycházející slunce ještě zastiňovaly vysokánské duby a jedle. Aurēnfaieové neměli žádné honící psy. Jakmile byla zvěř na dohled, sesedli s koní a nechali několik vybraných lovců, ať se k ní připlíží, zatímco ostatní čekali. Tento způsob lovu ovládal Alek nejlépe a brzy si vysloužil chválu svých hostitelů, když jedinou střelou skolil urostlou srnu. Podivné bylo, že Klie se moc nedařilo.

"Doufám, že bohatství dnešní hostiny nebude záviset na mně," poznamenala kajicně, když vypustila šíp příliš brzy.

Navzdory tomu začalo být mnoho mladších Hamanů, kteří se dosud chovali rezervovaně, srdečnějších - alespoň k ní, když už ne k jejímu doprovodu. Obzvláště pozorný byl Emiel. Když Klie nevyšel další výstřel, dokonce jí půjčil vlastní luk.

"Zřejmě se nakonec přece jenom rozhodla hrát upejpavou," zamumlala Beka, čekající, až se Klia s Emielem vrátí z výpravy za jelenem. "Už jsem ji viděla střilet líp za šera a deště!"

* * *

Když se ranní mlha rozptýlila, oteplilo se. Vzduch pod stromy ztěžkl. Ptáci umkli a jezdce i koně začaly soužit roje drobných mušek, které jim bzučely nad hlavami a zanechávaly na nekryté kůži svědící skvrny. Oblíbeným terčem útoků byly uši a nosy.

Těsně před polednem dojeli k velké travnaté mýtině na hřebeni kopce a Nazien dal pokyn k zastavení. Mýtinu lemovaly topoly a jejich listy ve tvaru mincí šelestily ve větru. Podél jednoho z okrajů palouku tekla široký potok a chladný vítr odvál horko i mušky. Hranice dříví, stará ohniště a známky několika dalších stezek vedoucích mezi stromy ukazovaly, že jde o hojně navštěvovaný cíl.

"Dokud nepomine polední vedro, bude zvěř spát," řekl Nazien Klie. "Můžeme udělat totéž."

Ze sedlových brašen se vynořilo ovoce, chléb a víno. Skupina Bečíných jezdců pomohla očistit a připravit k rožnění několik ptáků kutka. Alek zůstal trochu stranou a kradmo sledoval Emiela a khirnariho, kteří seděli s Kliou ve stínu.

Po jídle se většina jezdců uložila ke spánku. Alek se pohodlně opřel zády o strom a zrovna začínal dřímat, když vycítil, že nad ním někdo stojí. Byla to jakási žena a obdařila ho opatrným úsměvem. Orilli ě něco, pomyslel si, pokoušeje se vzpomenout si i na zbytek jména. Za ní postávalo několik jejích společníků a sledovalo ji.

"Střelíte na Tíra neobvykle dobře," řekla.

"Děkuji," odvětil a pak promyšleně dodal: "Rhui'auros říkají, že je to můj dar od Aury, díky matčině krvi."

Zdvořile přikývla. "Omlouvám se, ya'shele. Mí přátelé a já bychom rádi věděli, zdali byste se nám s vaším zvláštním černým lukem postavil."

"To by se mi líbilo." Snad měla Klia, co se týká diplomatické hodnoty této vyjížďky, přece jen pravdu.

Prvním terčem byla tobolka stromu na opačné straně mýtiny. Byl to lehký cíl a Alek nad většinou hamanských lučištníků snadno zvítězil. Na konci utkání mu přibýlo na toulci pět nových shatta.

"Nechtěli byste vyzkoušet něco obtížnějšího?" zeptal se.

Když řezal tucet rovných mladých větví a přistříhoval je do podoby prutů, vyměňovali si ostatní pobavené pohledy. Alek je kolmo zabodl do kousku měkké půdy, ustoupil o dvacet stop a patou vyryl do mechu čáru.

"A co s tím máme dělat? Rozštípnout je v polovině?" ušklíbl se jakýsi mladý Haman.

"Můžete." Alek si opřel toulec o pravý bok. "Ale mě to učili takhle."

Plynule za sebou vytáhl čtyři šípy a ustřelil špičky čtyř prutů, střídavě výš a níž.

Otočil se a spatřil na tvářích protivníků směs obdivu a úleku. "Mistr Radly z Wolde, který tyhle luky dělá, je neprodá nikomu, kdo to nedokáže."

Muž jménem Ura zvedl shatta z vyřezaného kančího tesáku. "Vsadím se, že se vám to nepodaří zopakovat!"

Byly uzavřeny další sázky. Alek přiměřil šíp k těživě a vyčkal, až ustanou poryvy větru. V jeho srdci se rozhostil důvěrně známý klid, jako vždycky, když se zcela odevzdal luku. Zvedl levou paži a jediným plynulým pohybem natáhl tětivu a vystřelil. Když šíp hladce ustřelil koneček, zvolený prut se zachvěl. Přiložil k drážce druhý šíp, pak i třetí a čtvrtý, a všechny je spolehlivě poslal k cíli. Mezi jeho soupeři se rozlehl užaslý smích a trocha tichého reptání.

"Při očích Světlohoše, jste opravdu tak dobrý, jak se o vás říká!" zvolala Orilli. "Pojď, Uro, vyrovnej sázku."

Alek přijal výhru se zdvořilým úsměvem, ale nedokázal odolat a rozhlédl se kolem, zda Klia jeho vítězství viděla.

Nebyla tam.

Nazien dřímá na mechu, ale Klia v dohledu nebyla. Zděšeně si uvědomil, že nevidí ani Emiela.

Zůstaň klidný, přesvědčoval sám sebe, když se omlouval a mířil k Bece, která si povídala s Nyalem. Koně má tady, nemohla odejít daleko.

"Vyšla si s Emielem na procházku, tamhle tím směrem," řekla mu Beka a ukázala na stezku vedoucí mezi stromy.

"Stěžovala si na horko a Emiel se nabídl, že jí ukáže stinná jezírka dole po proudu. Zkoušela jsem jít s nimi jako doprovod, ale nařídila nám zůstat tady." Bečiny oči prozrazovaly, že se jí ta situace líbí mnohem méně, než zprvu předpokládala.

"Jak dlouho už jsou pryč?"

"Odešli těsně poté, co jsi začal střílet," odpověděl Nyal a pohlédl ke slunci. "Asi půl hodiny, možná o chvilku déle."

Alekův neklid se vrátil s plnou silou. "Podívám se tam. Snad se mi ta jezírka budou líbit."

"Určitě," odpověděla Beka tiše. "Dej pozor a drž se z dohledu."

Stezka vedla strmým svahem mezi řídce rostoucími stromy. Potok, který zavlažoval mýtinu, protínal svah a řítí se dolů řadou hlubokých tůní. Podél břehu byly jasně patrné dvojí stopy; Alek se vydal za nimi a četl příběh, který vyprávěly. Dva lidé se procházeli podél vody, několikrát přiskočili úzké řečiště a u větších jezírek se zdrželi, snad aby se podívali po rybách.

Když Alek zahnul po proudu, náhle zahlédl mezi stromy záblesk hamanské žluti. Tiše se přikradl blíž, s úmyslem ujistit se, že je tam i Klia, a diskrétně se ztratit.

To, co spatřil, když se přiblížil, ho však přimělo úkryt opustit. Klia sebou zmítala na zemi - pod Emielem, který klečel nad ní a rukama jí svíral hrdlo. Klia v jeho ruku bojovala, snažila se uvolnit a patami vykopávala hroudy vlhkého mechu. Z vlasů jí črčela voda a zmáčela jí horní část tuniky.

Alek se k nim vrhnul a srazil Hamana stranou. Emiel tvrdě dopadl na záda.

"Cos chtěl?" zavrčel Alek a sklonil se nad ním, ruku na jílci nože. "Chystal ses ji utopit a tvrdit, že se ztratila? Máte tady v lese zvířata, která škrtí?"

Popadl Hamana za lem tuniky, jednou rukou ho zvedl, druhou sevřel v pěst a dvakrát udeřil Emiela do tváře. Popustil uzdu potlačované nenávisti, za veškerá pokoření a útoky, kterých se jim se Seregilem dostalo. Emielovi tekla krev z nosu a šrámu nad pravým okem. Vytřhl se ze sevření, odskočil a smýkl Alekem za vlasy. Bolest jen posílila Alekův hněv. Popadl Emiela oběma rukama a udeřil s ním o nejbližší strom. Tím ho na okamžik omráčil a Emiel se sesunul na zem.

"Tolik o cti Hamanů!" odplivl si Alek a stáhl Emielovi sen'gai. Odrhl pruh, svázal muži ruce za zády a zakřičel na Beku. Emiel zasténal a pokusil se vstát, Alek mu však podrazil nohy. Napřáhl pěst, vítaje další záminku k ráně, ale zarazilo ho drásavé zakašlání.

Klia byla na kolenou, jednu ruku si tiskla k hrdlu a druhou natahovala k němu.

"Je to v pořádku, má paní, mám ho," ujistil ji Alek.

Klia zavrtěla hlavou a pomalu se složila do mechu.

Aleka zachvátily docela jiné obavy. Zapomněl na Emiela, přiskočil k ní a vzal ji do náručí. Klia byla jen zpola při vědomí, slabě sebou v jeho v rukách trhala, dýchala mělce a přerývaně. Naklonil jí hlavu a spatřil na jejím hrdle ošklivé červené šrámy.

"Klio, slyšíš mě? Otevři oči!" Alek sevřel princeznu hlavu v dlaních. Obličej měla bílý, kůže vlhkou a studenou. "Co se děje? Co ti udělal?"

Klia se na něj dívala zastřeným zrakem a zasténala: "Je mi zima!"

Převrátil ji na břicho a zatlačil na záda v naději, že dostane vodu z plic. Výsledkem jeho úsilí však bylo jen suché, kašlavé hvízdání. Otočil ji zpátky a zjistil, že ztratila vědomí.

"Co se stalo?" křičela Beka, která se řítí stezkou dolů s Nyalem a několika ozbrojenými Urgazhi v patách.

"Napařil ji!" odplivl si Alek. "Škrtil ji nebo topil - to nevím přesně. Sotva dýchá! Musíme ji dostat zpět do Sarikali."

"Jezdci, držte ostatní dál!" nařídil Braknil, který právě dorazil. "Musíme se dostat ke koním."

"Koho držet dál?" dožadoval se vysvětlení Nazien, který dorazil s několika svými lidmi. "Co se děje?"

Užasle se zarazil, když spatřil nejprve svého příbuzného, zakrváceného a svázaného vlastním sen'gai, a potom Kliu, která lapala po dechu v Alekově náruči. "Emiele i Moranthi, cos to udělal?"

"Nic, strýčku. Přisahám při Aurově srpku!" odpověděl Emiel a s námahou se zvedl na kolena. Z rozbitého nosu mu črčela krev a jedno oko měl už tak oteklé, že ho nemohl otevřít. "Zastavila se, aby se napila, a potom upadla. Vytáhl jsem ji z vody, ale dusila se. Pokoušel jsem se jí pomoci, když se objevil tenhle" - střelil po Alekovi tvrdým pohledem - "tenhle kluk a napařil mě."

"Lháří!" Alek si opřel Kliinu hlavu o rameno. "Viděl jsem, že měl ruce na jejím krku. Podívejte se sám; pořád je vidět otisky. Při žádném pádu by si nemohla takhle vyrazit dech."

Nazien udělal krok vpřed, aby si Kliu prohlédl, ale Beka a Braknil mu zastoupili cestu. Ostatní Urgazhi se postavili vedle nich s výstražně tasenými čepelemi. Na okamžik byl na tváři starého Hamana patrný boj urážky a účasti, pak muž viditelně ustoupil. "Prosím, věrte mi, přátelé, nemám s tím nic společného. Nikdo vám nebrání vrátit se do města. S průvodcem najdete cestu rychleji. Budete mi důvěřovat, smím vás vést?"

"Po tomhle?" prohlásila Beka stojící nad princeznou. Hovořila výhružným tónem, ale pihy jí ostře vystoupily na náhle sinalé tváři.

Klia se pohnula Alekovi v ruku. Otevřela oči a zasípala: "Nechej ho."

"Mám dovolit khirnarimu, aby nás vedl?" zeptala se Beka zděšeně.

Princezna se na ni zadívala pohledem, který nestrpěl odpor.

"Má paní přijímá váš slib," řekla Beka Nazienovi zdráhavě.

"Ztrácíme čas! Pomozte mi někdo, zatraceně," vyštěkl Alek.

"Seržante, postarejte se o koně. Desátníku Kallasi, vy a Arbelus si vezmete na starost vězně," nařídila Beka. "Mirne, Stebe, pomůžete Alekovi dostat Kliu zpět na mýtinu. Někdo s ní bude muset jet."

"Já pojedu," řekl Alek. "Jen mi dej doprovod, který nám bude stačit."

* * *

Později si Alek dokázal z té dlouhé, šílené jízdy vybavit stěží víc než záblesky Nyalova sen'gai mezi stromy před sebou a Kliu, bojující o dech.

Kdesi za nimi jel seržant Braknil s hlídaným hamanským vězněm, ale v té chvíli bylo Alekovi jedno, jestli je ještě uvidí, pokud se dostane s Kliou do města dřív, než bude pozdě.

Sevřel ji pevněji, pokoušeje se udržet ji vsedě, aniž by ohrozil její stále namáhavější dýchání. Cop se jí ve větru uvolnil a vítr mu vmetl princezniny vlasy do obličeje. Pozměnil držení, přitiskl jí hlavu na svou tvář a podpíral ji, jak nejlépe dokázal.

Pokud Klia zemře, všechno, oč usilovali, bude ztraceno. Skala padne, stateční skalští bojovníci budou smeteni černým přílivem plenimarských vojáků a nekromantů - Rhímínee, Vodní Luh, těch několik míst, která se naučil nazývat domovem, všechno rozdrťí nekontrolovatelný příval Plenimarských. S novou ozvěnou mu v mysli zazněla slova z vize: Jsi pták, který si staví hnízdo na vlnách.

Měla to snad být předzvěst pádu? A co Seregil? Vyslali ho sem, aby byl průvodcem i strážcem - najde spásu na kterémkoliv břehu Osijského moře?

Než se dostali na dohled k řece, Alekovi ztuhly svaly a oděv měl promáčený potem. Popohnal koně přes brod a pádil vpřed. Všichni kromě Ariani zůstali za ním. Dívka, která pracovala pro Urgazhi jako zvěd, byla z celé skupiny nejrychlejší. Pobídla zpěněného koně do cvalu a hnala se v čele jako předvoj.

* * *

Odpoledne Seregil pomáhal seržantce Mercalle ve stáji s léčením zchromlého koně, když z dálky zazněl chladný výkřik - válečný pokřik turny Urgazhi.

Seržantka se prudce ohlédla. "To je Ariani!" Otočila se k překvapeným jezdcům, lenošícím před kasárnami, a vyštěkla: "Vyhlaste poplach! Máme potíže!"

Výkřik se ozval znovu, tentokrát blíž, a při tom zvuku se Seregilovi zjezily chloupky vzadu na krku. Vyběhl na ulici.

Kheeta, Rhylin a muži, kteří měli právě hlídku, stáli na horních schodech a stínili si oči.

"Tamhle jede!" zvolal Rhylin.

Na konci ulice se objevila Ariani, světlý cop za ní vlál. Dojela k nim a prudce přitáhla koni uzdu. "Haman zaútočil na Kliu!" vykřikla, když zpěněné zvíře zasípalo a otočilo se bokem. "Veze ji Alek. Jedou těsně za mnou. U Čtveřice, pošlete pro léčitele!"

Kheeta okamžitě vyrazil.

"Je to moc zlé?" naléhal Seregil.

"Jeden z Hamanů se ji pokusil uškrtit."

"Který Haman?"

"Nejsem si jistá, pane, ale Alek toho zkurvysyna přistihl."

"Kde byla kapitánka?" zeptala se Mercalle.

"Na tom teď nesejde!" vyštěkl Seregil. "V síni je deska. Jděte pro ni, rychle!"

V dohledu se objevila skupinka jezdců a Seregil vpředu rozeznal Aleka, tisknoucího k sobě jednou rukou skleslé tělo.

Beka, Nyal a khirnari Hamanů byli těsně za ním.

Alek dorazil k domu a zastavil koně, tvář bílou hněvem nebo vyčerpáním. Při pohledu na jeho zakrvácenou ruku Seregil usoudil, že za Kliu bojoval.

"Žije?" zeptal se Seregil a uchopil Větrníkovu ohlávku.

"Myslím, že ano," zasípal Alek, který princeznu stále pevně svíral. "Seregile, byl to Emiel. On to udělal."

"Bastard!" Vzpomínka na to, jak se sám vydal do rukou toho muže, zasáhla Seregila jako nová rána do žaludku. Potlačil ji a pomohl Mercalle položit Kliu na desku, vděčný, že ostatní ještě nevědí, k čemu už toho dne posloužila.

Mercalle a Beka postávaly za Seregilem, který si klekl nad Kliou a shrnul jí rozčuchané vlasy z tváře. Byla studená a dýchala s mučivým úsilím. Jemná kůže pod očima měla zlověstně namodralou barvu. Seregil si prohlédl její ruce a za nehty spatřil lehké stopy zaschlé krve.

Výborně! pomyslel si. S trochou štěstí i on sám zanechá na Emielovi pár šrámů, než den skončí.

Princezna těžce zalapala po dechu a otevřela oči.

"To je v pořádku," řekl a uchopil její dlaň.

Kliiny prsty se sevřely kolem jeho. Pohnula rty, ale nevyšel z nich žádný zvuk.

"Co říká?" zeptal se Alek, který popojel až k němu.

Seregil se naklonil blíž a přiložil ucho těsně k jejím ústům.

"Žád - nou pomstu," vypravila ze sebe. "Žádné teth..."

"Žádné teth'sag?"

Přikývla. "To je rozkaz. Smlouva - na ní záleží."

"Rozumíme, velitelko," odpověděla Beka. "Dosvědčím to."

"I já," zachraptěla Mercalle a po vrásčitých lících ji tekly slzy.

Klia se nedokázala pohnout ani říci více, přelétla však po všech zoufalým pohledem, jako by jim chtěla vnutit svou vůli. Seregil kdysi viděl, jak jeden z jeho společníků na cestách sklouzl pod led na řece. Led byl čirý, ale příliš silný, a nebylo

ho možné prorazit. Než ho strhl proud, ještě žijící muž chvíličku hleděl Seregilovi do očí se stejně žhavým zoufalstvím. Kliia omdlela a Seregil zděšeně hledal na krku tep.

"Má silné srdce," řekl ostatním a neochotně pustil její ruku. "Kde je Emiel? Ať bude či nebude vyhlášeno teth'sag, za tohle se musí zodpovídat."

"Za námi, pod dozorem stráží," odvětila Beka.

Seregil vytáhl z pochvy Kliinu dýku. "Neměla ani čas se bránit."

"Všiml jsem si." Alek sesedl a znaveně se opřel o bok koně. "Musel ji překvapit."

Beka sklonila hlavu: "Zklamala jsem ji."

"Ne, kapitánko, vina padá na můj klan," řekl jí Nazien í Hari, hlas prázdný zármutkem. "Mezi mými lidmi neměla princezna potřebovat žádnou ochranu."

"Na to bude dost času později. Vezměte ji dovnitř!" rozkázal Seregil.

Thero je potkal v siní a vzal si ji na starost. "Sem, položte ji na stůl. Nemáme čas. Ostatní ustupte. Potřebuje vzduch."

Sklonil se nad Kliou a přitiskl jí ruce na spánky, hrdlo a na hrud'.

Seregil jí mezitím rozeplnul tuniku, aby si rány prohlédl blíž. Kůže pod bradou a pás, kterým měla pod plátěnou halenou převázaná prsa, byly rozdrásané mělkými škrábanci.

Ve dveřích se objevil Braknil s přilbou v ruce: "Jak je jí?"

"Žije," odvětil Alek.

"Ach, díky Čtveřici! Máme toho Hamana se stráží na dvoře u stájí."

"Hned tam budu," řekl mu Seregil, stále soustředěný na Kliu.

Vzápětí přispěchala Mydri s Kheetou v patách. "U Světla, co se stalo?"

"Alek ti to vysvětlí," odpověděl Seregil. Nechal Kliu těm, co jí dokáží pomoci nejlépe, a zamířil na dvůr.

Výborně, Aleku, pomyslel si znovu, když spatřil Emielův zbitý obličej. Mladý Haman seděl na nízké stoličce a ignoroval ozbrojené vojáky kolem sebe. Zbylí příslušníci lovecké družiny jeho klanu stáli za ním se zarputilými výrazy. Braknilovi jezdci měli tasené meče a zdálo se, že by stačilo jediné seržantovo slůvko, aby obviněného rozsekali na kusy.

Nazien stál opodál, šedivý hanbou.

Nosil jsi svou nenávist ke mně jako znamení cti, říkal si Seregil v duchu s uspokojením. Snad teď ochutnáš kousek hanby, jaká sužovala mou rodinu.

Obviněný se choval jinak. Když k němu Seregil přistoupil a zastavil se přímo před ním, dával najevo obvyklé opovržení.

"Alek í Amasa říká, že tě viděl útočit na princeznu Kliu," řekl Seregil.

"Musím mluvit s tímhle vyhnancem, khirnari?"

"Budeš s ním mluvit a řekneš mu pravdu!" zavrčel Nazien.

Emiel se znechuceně obrátil zpět k Seregilovi. "Alek í Amasa se mýlí."

"Sundej si tuniku a halenu."

Emiel vstal a nápadně pomalu si rozeplnul opasek, pak si stáhl oba kusy oděvu najednou a odhodil je na stoličku. Když mu však Seregil zkoumal ruce a paže, přes všechnu předstíranou odvahu před jeho dotykem ucukl. Na hřbetech rukou měl několik čerstvých škrábanců, jinak byla na mozolnatých prstech a dlaních patrná jen špína z dlouhého lovu. Hrud' i krk byly rovněž nepoznamenané.

"Byl chycen těsně po útoku?" zeptal se Seregil.

"Ano, můj pane," ujistil ho Braknil. "Alek říkal, že ji ještě škrtil, když je našel."

"Spadla. Pokoušel jsem se jí pomoci," odsekl Emiel. "Snad to byl nějaký záchvat. Tírové jsou náchylní k nemocem, alespoň pokud jsem slyšel. Měl bys o tom vědět víc než já."

Seregil bojoval s nutkáním odstranit Emielův arogantní výraz úderem do tváře. Alekův a Kheetův příchod byl vítaným rozptýlením.

"Co říká?" naléhal Alek cestou ode dveří kuchyně.

"Že se jí pokoušel pomoci."

Alek se na Emiela vrhnul, ale Seregil ho odstrčil. "Nedělej to," zašeptal mu do ucha. "Vrať se dovnitř a čekej. Musíme si promluvit." Alek se přestal rvát, ale neotočil se.

"Jestli zemře, Hamane, nebude pro tebe žádné dwai sholo!" zasyčel.

"Dost. Běž!" Seregil kývl na Kheetu a Bôkthersan vzal Aleka za ruku a odtáhl ho zpět dovnitř.

"Chceš říci ještě něco?" otázal se Seregil Emiela.

"Nemám ti co říci, vyhnanče."

"Dobrá. Seržante, prohledejte toho muže i jeho sedlové brašny." Odmlčel se a aniž se podíval na Naziena í Hariho, dodal: "Prohledejte všechny Hamany, kteří byli dnes s vámi, a přineste mi všechno, co najdete. Budou drženi tady, dokud nedostanete jiný příkaz."

Ticho mu šlo v patách do domu. Kheeta a Alek se tísnil v rohu bývalé smuteční komnaty.

"Přenesli ji do koupelny žen," řekl mu Kheeta. "Mydri nařídila, aby pro ni připravili malou dhimu."

"Prozatím nikomu neříkej, cos viděl venku, ano?"

Kheeta přikývl a ztratil se.

Když konečně osaměli, Seregil posbíral tu trochu trpělivosti, která mu zbývala, a soustředil se na Aleka. "Potřebuju, aby ses uklidnil."

Alek na něj hleděl, oči potměněle obavami a zlostí. Z hloubi jeho duše vyzařovala bolest; Seregil cítil, jak se i jemu stahuje hrdlo. "Pro milost Stvořitele, Seregile, co když zemře?"

"To není v našich rukou. Pověz mi přesně, cos viděl. Všechno."

"V poledne jsme se zastavili na mýtině v horách. Něco jsme snědli a čekali jsme, až přejde polední vedro. Emiel nabídl

Klie, že jí ukáže nějaká jezírka podél potoka."

"Slyšel jsi to pozvání?"

"Ne, já - dělal jsem něco jiného," připustil Alek zahanbeně. "Několik jeho přátel mě vyzvalo ke střeleckému souboji. Když jsem je naposledy zahlédl, Klia a Emiel seděli ve stínu a povíдали si. Po té soutěži byli pryč. Beka je viděla a věděla, kam šli. Nabídla se, že je doprovodí, ale Klia odmítla. Musela doufat, že Emiela přesvědčí. Každopádně nemohli být sami déle než půl hodiny, když jsem ho přistihl, jak s ní zápasí na zemi. Měla mokré vlasy i tuniku a tvrdě bojovala. Když jsem ho dostal pryč, už dýchala dost těžce. Posadil jsem ji na koně a přijeli jsme, jak nejrychleji to šlo."

Seregil všechno uvážil a pak zavrtěl hlavou; slova, která musel říci, mu hořkla v ústech. "Je možné, že říká pravdu."

"Já ho viděl! A tys viděl stopy na nich obou."

"Otisky na jejím krku nejsou správné. Měly by tam být podlitiny, stopy prstů, ale nejsou."

"Zatraceně, Seregile, vím, co jsem viděl!"

Seregil si prohrábl rukou vlasy a povzdechl. "Víš, co si myslíš, žes viděl. Jakou měla Klia tvář, když ses k ní dostal? Bledou nebo zrudlou?"

"Bledou."

"Sakra. Nemá na krku žádné podlitiny a kosti tadyhle..." dotkl se prstem hrtanu, "jsou nepoškozené. Kdyby ji škrtil, měla by tvář fialovou. Netvrdím, že je nevinný, říkám jen, že ji nerdousil. Musíš se té představy vzdát, jinak mi nebudeš k ničemu."

"Ale co ty škrábance, které má na hrdle?"

"Klia má pod nehty krev, ale ne jeho. Udělala si to sama, v panice si drásala krk. To je běžná reakce na dušení. Nebo na jed."

"Jed? Všichni jsme jedli ze stejných talířů. Já osobně jsem se s ní dělil o měch s vínem. Pořád mi vychází, že jí Emiel u té vody něco udělal."

"Zdá se. Víš určitě, že s nimi nebyl nikdo jiný?"

"Půda byla místy tak měkká, že by v ní nechaly otisky i myši. Kdyby tam během posledních dvou dnů byl kdokoli další, viděl bych jeho stopy."

"Pak tedy doufejme, že Braknil najde něco, co nám pomůže udržet obvinění, ačkoliv mi Emiel nepřipadá jako typ, který by si nechal v kapse prázdnou lahvičku od jedu. Mezitím musíme být opatrní v tom, co říkáme."

Alek si sevřel hlavu do dlaní. "Beka má pravdu. Zklamali jsme ji. Proklatě, jak jen jsem mohl být tak hloupý? Soutěž v lukostřelbě!"

Dveře se otevřely a dovnitř nahlédl Kheeta. "Aleku, Mydri tě potřebuje. Musíš jít hned."

* * *

U dveří koupelny hlídali čtyři jezci z Rhylinovy decurie. Beka a Rhylin byli uvnitř. Za nimi se rozkládalo jeviště plné tichého zmatku, Alekův zrak však nejdříve padl na Thera a dvě Seregilovy sestry, které se skláněly nad Kliou. Princezna byla zabalená v čistém plátěném rouchu a ležela na desce vedle jedné ze zapuštěných van, která byla proměněna v ohniště. Nad plameny stála železná trojnožka a držela velkou, kouřící konvici. Thero nehybně klečel vedle princezny, oči zavřené, a jednu její dlaň svíral ve svých.

Mydri dohlížela na pětice služebníků pracujících v místnosti.

"Už se odvar máčí?" zavolala na ženu pracující u blízkého koše na žhavé uhlí. "Morso, Keraine, dokončete tu dhimu a začněte ji vyhřívat!" Poslední příkaz směřoval k několika mužům, kteří se snažili napnout na dřevěný rám silný plstěný potah.

Alek si klekl vedle Klii a naslouchal mdlému, stále hvízdavému dechu v jejím krku. Tvář získala modravě sinalý odstín a temné kruhy pod očima se znepokojivě prohloubily.

"Podívej se na tohle," řekl Seregil a zvedl Kliinu ruku. Maso pod nehty získalo tmavě modrou barvu. Bosé nohy vypadaly až ke kotníkům stejně a byly na dotek ledové.

"Vykazuje příznaky otravy," řekla Mydri pochybovačně, "ale nepodobá se to ničemu, co jsem kdy viděla. Žádný z obvyklých prostředků nedokáže zmírnit její strnulost, nicméně zatím žije."

Alek se znovu podíval na Thera. Čaroděj se potil a trásl. "Co dělá?"

"Pokoušel jsem se o průzkumný trans," řekl Thero, ale oči neotevřel. "Nějaké kouzlo blokuje mé vize, což dokládá, že at to udělal kdokoli, zametal za sebou stopy. Teď jí jen půjčuji sílu. S Magyanou jsme dělali totéž pro její matku."

Žena u koše na uhlí přinesla pohár a začala trpělivě, po lžičkách, vpravovat jeho obsah mezi Kliiny rty, vždy jen několik kapek. Pomocníci dokončili dhimu a přenesli ji, takže skryla Kliu, ženu i provizorní ohniště.

"Co jsi viděl Kliu jíst od chvíle, kdy jste se dnes ráno potkali?" zeptala se Mydri Aleka.

"Před odjezdem nejedla skoro nic," odpověděl Alek. "Stěžovala si, že je jí špatně po vínu."

"To říkala i Beka, ale pak Klia něco jedla. Chci jen seznám. Všechno, cos ji za celý den viděl jíst."

"Kousek chleba, jablko. V lese jsem jí nasbíral několik lístků libavky, aby se jí usadil žaludek. Myslím, že si trošičku vzala. A jsem si jistý, že byly v pořádku. Ochutnal jsem je, abych se o nich ujistil."

Než jsme se zastavili na oběd, vypadala lépe. Vzala si se mnou a s Bekou kousek pečené kutky, vypila trochu vína..."

Alek zavřel oči a vybavoval si oběd. "Nazien jí nabídl sýr a chléb, ale viděl jsem ho jíst ze stejného kusu."

"Mohla se otrávit i náhodou," řekla Mydri. "Nejedla nic volně rostoucího, kromě libavky? Bobule, houby? Pupeny karamonu lákavě voní, ale i v malém množství jsou nebezpečné."

Seregil zavrtěl hlavou: "Na to má dost rozumu."

Zpod dhimy se ozvaly dáivé zvuky a pokračovaly několik minut. Když ustaly, podala pečovatelská umyvadlo Mydri.

Ta pozorně prohlédla obsah a podala ho jinému sloužícímu, aby ho odnesl. "Zdá se, že máš pravdu, Aleku."

"A co hadí ušknutí?" navrhl Thero.

"V Aurēnenu hadi nežijí, jen draci," odvětil Seregil.

Mydri pokrčila rameny. "Pocení a očistění by mělo pomoci. Kromě nějakých posilujících kouzel teď stejně víc udělat nemůžeme. Přezívá už dlouho. Snad to přejde."

"Snad?" optal se Alek chraplavě.

Do místnosti váhavě vešla seržantka Mercalle, v ruce tornu na depeše. "Kapitánko? Zrovna jsem se chystala odeslat zásilku, když jsme dostali zprávy o lordu Torsinovi, takže jsem čekala, až se velitelka vrátí." Žalostně se podívala na dhimu. "Všechno je zapečetěné a připravené k odeslání, ale neměl by někdo napsat královně Phorii, co se stalo?"

Beka se podívala na Seregila a ostatní. "Od koho teď přijímám rozkazy?"

"Měl bys to být ty, Thero," odpověděl Seregil. "Jsi poslední zbývající Skalan s urozenou krví. Se mnou by Iia'sidra jistě nejednala."

Thero důstojně přikývl. "Dobrá. Odešlete to tak, jak to je. Budeme královnu informovat o nemoci její sestry, jakmile určíme příčinu. Bylo by riskantní šířit pověsti bez dostatečných informací."

Mercalle zasalutovala. "A co s Hamany, můj pane?"

Thero se podíval na Seregila: "Teď jsi mým rádcem. Co s nimi?"

"Zadrž Emiela, ale Naziena s ostatními nechej na čestné slovo odejít zpět do jejich tupy. Neboj se. Nikam neodejde, a kdyby se dal na útěk někdo z jeho lidí, dozvíme se, kdo je náš travič. Beko, urči nějaké své jezdce, aby je sledovali, ale diskrétně."

"Osobně na to dohlédnu," ujistila ho.

Kapitola 31.

Stráž u odsouzenec

Domácnost zaplavila neblahá předtucha. Služebníci celou noc tiše vykonávali své povinnosti, vařili jídla, která zůstávala nesněžena, a chystali postele, v nichž nikdo nespál. Lord Torsin byl pro danou chvíli zapomenut.

Seregil zanechal Kliu v péči Mydri a zaměstnal Aleka, Thera i Adzriel průzkumem každické láhve, nože i šperku, které zabavili Hamanům. Ani bystrý zrak, ani magie však přítomnost jedu neodhalily.

"Sám jsi říkal, že by si nenechali nic, co by je prozradilo," trval Alek na svém. "Chci se vrátit na tu mýtinu. Nebyl čas pořádně se porozhlédnout kolem."

"Pokud se Klia dotkla předmětu obsahujícího jed, mohl bych ho najít," nabídl se Thero.

"Tebe potřebujeme tady," namítl Seregil.

"Säaban má podobný dar," podotkla Adzriel. "A také zná cestu k té mýtině. Mám ho požádat, aby to zařídil?"

"Pokud vyrazíme před rozbřeskem, budeme v poledne zpátky," dodal Alek.

"To by asi bylo nejlepší," řekl Seregil. "Mimochodem, kde je Nyal?"

"Od chvíle, kdy jste se vrátili, jsem ho neviděl," odvětil Thero. "Nemůže být s Bekou?"

"Jedinkrát o něj stojím a není k nalezení," zabručel Seregil s náhlou únavou. "Přiveďte ho. Možná zaslechl něco užitečného."

Noc se vlekla. Tři z nich posedávali na podlaze vedle dhimy a naslouchali Mydriině tiché uzdravující písni, která pronikala skrze plstěné stěny; tu a tam střídavě nahlíželi dovnitř.

Seregil seděl u Klii, vlasy i šaty se mu lepily ke kůži, a nechával svou mysl bloudit zpět k dhimam pod Nha'mahat a ke slovům rhui'auru, která tam vyslechl: Úsměvy skrývají nože. Hamani se jistě usmívali, když dnes ráno vyjžděli.

Dokud se Mydri nedotkla jeho paže, nevěděl, že dřímá.

"Měl by sis odpočinout," řekla, sama zívající.

Thero a Alek usnuli tam, kde seděli, přímo u dhimy. Seregil je tiše obešel a zamířil k oknu, aby si zchladil tvář. Vyhlédl ven a spatřil ubývající měsíc, mizící za západními věžemi.

Téměř Illiorův měsíc, napadlo ho. Či spíše Aurův srpek. Konečně byl zpátky mezi svými lidmi; bylo načase začít myslet jako 'faie.

"Jsi dítětem Aury, dítětem Illiora," řekl mu Lhial. Aura Elustri, stvořitel 'faieů, matka draků. Illior Světlonoš, ochránce čarodějů, bláznů a zlodějů. Světlo a tma. Muž a žena. Moudrost a šílenství.

Pro každého přichozího jiná tvář, pomyslel si Seregil, když odešel od okna a vyrazil na dvůr u stáje. Přesně jako já.

* * *

Kasárna byla silně střežená, ale samotná budova byla prázdná, až na Kallase, Steba a Mirna, kteří zasmušilého Hamana hlídali. Emiel seděl na slavníku v nejbližším rohu. Hliněná lampa visící nad jeho hlavou nejistě osvětlovala věžňův obličej. Při Seregilově příchodu Emiel nevzhlédl, jen seděl a dál zíral z okénka nad okapem a pozoroval měsíc.

"Nechejte nás," nařídil Seregil strážím. Když váhali, netrpělivě dodal: "Půjčte mi meč a zůstaňte u dveří. Slibuju vám, že přes mě neprojde."

Steb podal Seregilovi svůj meč a i s ostatními se uklidil.

Seregil pomalu přešel k vězni.

"Přišel jsi zabít dalšího Hamana, vyhnance?" zeptal se Emiel klidně, jako by se ptal na počasí.

"Mít na svědomí jednoho je až moc." Seregil opřel špičku zbraně o podlahu. Bylo to poprvé od Nysanderovy smrti, kdy se dotkl meče; připadal mu v ruce divný. "Nícméně, teth'sag není vražda, že?"

Hamanův pohled nezakolísal: "Zabít mě zde by byla vražda."

"Ale zabít mou příbuznou, Kliu a Idrilain, bylo teth'sag?"

"Je mrtvá?"

"Odpověz mi na otázku. Kdyby nějaký Haman zabil Kliu a Idrilain, bylo by to teth'sag vůči Bôktherse? Vůči mně?"

"Ne, svazek je příliš vzdálený." Emiel vstal a podíval se mu do tváře. "I kdyby tomu tak nebylo, nikdy bych nezneuctil

svůj klan kvůli někomu takovému, jako jsi ty. Jsi pro nás mrtvý, vyhnanče, duch, který přichází na chvíli strašit. Rušíš svou přítomností khi mého zabitého příbuzného, ale už brzy budeš pryč. Umím být trpělivý."

"Tak trpělivý jako jsi byl se svými přáteli té noci, kdy jste mě potkali v tupě Hamanů?"

Emiel se vrátil k pozorování měsíce, Seregil však slyšel, jak se směje.

"Odpověz."

"Už jsem ti řekl, vyhnanče, že ti nemám co povědět."

Seregil si muže před sebou přeměřil a nechal meč sklouznout. Klapl a roztočil se na nerovné prkenné podlaze. Strážní se na něj vylekaně podívali.

"Zůstaňte, kde jste, dokud vás nezavolám," řekl jim Seregil a pokynul jim, ať se stáhnou. Přistoupil k Emielovi, zastavil se jen několik palců od něj a zašeptal: "Hamani jsou velcí obchodníci. Mám pro tebe spravedlivý obchod. Odpověz na mou otázku a můžeš ochutnat další kousek teth'sag. Hned tady. Hned teď."

Emiel se pomalu odvrátil a Seregil si jeho pohyb mylně vyložil jako odmítnutí. Vzápětí zjistil, že leží na zádech a v ústech má krev. Před očima mu tančily černé body a celá levá strana hlavy, kde ho zasáhla Emielova pěst, mu ztuhla.

Než Seregil posbíral myšlenky, byli Steb a ostatní téměř u Emiela. "Ne! To je v pořádku. Jděte," vypravil ze sebe a vydrápal se na nohy. Pohled, který mu desátník uštědřil, ho upozornil, že bude muset později vysvětlit své chování Bece. Nebo ještě hůř, Alekovi, který mu nejspíš nabídne, že mu vrazí i z druhé strany. Teď ale nebyl na podobné obavy čas.

Emielův arogantní úšklebek byl znovu na svém místě. "Tak se ptej, vyhnanče. Polož kolik otázek chceš. Cena všech je stejná."

"To je fér," odpověděl Seregil a kontroloval si jazykem zuby. "Vím o tajné schůzce, kterou uspořádal před několika dny Ulan i Sathil, i co vám tam sdělil. Vím také, že nesdílíš sympatie svého strýce se Skalou. Jak reagoval Nazien, když jsi mu řekl, co ses dozvěděl?"

Emiel si pohrdavě odfrkl a znovu zaútočil, vrazil do Seregila tak silně, až zavrával. "Kvůli tomu plýtváš svou hezkou tvář? Přirozeně byl šokovaný a zděšený. Klia a Idrilain má ohromné atui. Stejně jako měla její matka. Ale ta vaše nová královna?" zavrtěl hlavou. "Dokonce i můj strýc by rád věděl, zda bychom neměli raději počkat ještě jednu generaci, než zrušíme Edikt. Stejně uvažují i mnozí další khimari."

"Odpovídáš štedře," zamumlal Seregil a téměř se mu podařil křivý úsměv.

"Ptej se dál."

Seregil se napjal a nadechl, tentokrát byl rozhodnutý nenechat se nachytat. "Dobrá..."

Ale Emiel ho znovu překvapil, místo na obličej zaútočil na břicho. Seregil se sklonil a zalapal po dechu. Když se dokázal znovu nadechnout, zeptal se: "Věděl jsi o soukromých rozhovorech lorda Torsina s Ulanem i Sathilem?"

"S Viréssanem? Ne."

Seregil se opřel o zeď, jednou rukou si tiskl břicho. V uších mu zvonilo a hlava ho bolela, ale všiml si, jak jeho poslední otázka protivníkem otřásla.

Zvažoval, zda má dál probírat Torsina, rozhodl se však, že ne, nechtěl toho příliš prozradit, pro případ, že Emiel říká pravdu a nic neví. Místo toho se falešně zasmál: "Takže ty myslíš, že mám hezkou tvář?"

Emiel k němu výhrůžně vykročil: "To je další otázka, vyhnanče?"

Seregil spěšně o krok ustoupil: "Stahuji ji."

"Tak ti odpovím zdarma." Emiel se ušklíbl a promluvil dost hlasitě, aby to slyšeli i ostatní. "Vždycky jsi byl pěkná malá děvka, vyhnanče, dokonce hezčí než ten chyptaulský zrádce, se kterým ses toho léta kurvil."

Ta slova přimrazila Seregila na místo.

"Ty si na to nevzpomínáš, ale já tam byl taky. Pamatuji si na tebe i na Ilara i Sontíra - tak se jmenoval, že? Muž, kvůli němuž jsi zabil mého příbuzného. Škoda, že ho nezajímalo jen šoustání, co, zabijáku hostů? Možná bychom byli všichni přáteli. Mohl tě vynechat. Líbí se ti, když takhle dostáváš?"

Ta slova ho zasáhla víc než jakákoliv rána. V Seregilově hrdle stoupalo pokoření jako žluč. Kolik Urgazhi v doslechu mu rozumělo? Když se skláněl pro meč a zamířil ke dveřím, Emielův opovrhlivý pohled mu sežehl kůži.

"Nemluvím moc dobře řečí faieů, pane, ale nelíbilo se mi, jak to znělo," zabručel Steb, když mu Seregil vracel zbraň.

Emiel i Moranthi se právě přiznal. Pokusil se zavraždit Kliu. Zabijte ho. Víc by nebylo třeba říkat.

Zamkl ta slova za zkrvaveným úsměvem a zavrtěl hlavou. "Dohlédněte, aby náš host nedošel úrazu, jezdcí. O ostrá slova se starat nemusíte."

Jak se obával, zprávy se mezi Urgazhi roznesly. Alek ho čekal venku.

"Cos to dělal?" hněval se a otočil Seregilovu tvář ke strážnímu ohni, aby si prohlédl nejnovější ránu.

Seregil se odtáhl a pokračoval v chůzi do domu. "Nestarej se, to byla moje věc."

"Právě toho se bojím."

"Nebylo to jako posledně. Vyprovokoval jsem ho, abych viděl, co řekne. Atui ho přimělo k úderu."

"Takže pro něj je čestné tě praštit?"

"Naprostě. Ale když už byl v tom, uklouzlo mu pár cenných útržků informací." Zastavil se kousek od hlavní síně a ztišil hlas. "Jak jsme se obávali, Ulan nám dosti uškodil. Pochybují o Phoriině cti a někteří z těch, co nás podporovali za života Idrilain, teď váhají. Ale podle toho, co Emiel řekl, nejsou Torsinova tajná setkání s Ulanem obecně známá."

Přitiskl si prst na choullovité místo u oka a doufal, že neoteče. "Možná toho dokážeme využít, abychom vrhli na Viréssu stín pochybností. Pokud se nám to podaří a dokážeme, že Klia byla otrávena, snad přesvědčíme některé klany, aby se vrátili na naši stranu. Musím si promluvit s Adzriel."

"Je v síni."

Seregil ho poplácal po rameni. "Uvidíme, co se ti podaří najít v horách. Potřebujeme vědět, jakou roli v tom všem

Hamani hrají."

"Bude s tím hodně práce," připustil Alek. "Pokud něco zahodili během jízdy, je možné, že to nikdy nenajdeme."

"Musíme se o to pokusit. Jinak můžeme rovnou schovat hlavy do písku a nechat všechno, ať se rozpadne na kusy."

* * *

Adzriel rozmlouvala s Rhylinem a Mercalle u krbu v síni. Seregil a Alek ji odvedli do komnaty zařízené pro truchlení a načrtli jí, co se večer dozvěděli.

"Nemůžeš přece věřit, že jsou Hamani nevinní?" zeptala se, když si prohlédla Seregilův obličej.

"Ještě nejsem připravený to tvrdit, ale něco nehraje. Myslím, že Emiel by toho byl schopen, ale kdyby se chystal zajít do extrému, aby bylo po jeho, nebyl by logičtější cílem jeho strýc?"

"A co Nazien?" otázal se Alek. "Mohl z nás všech udělat hlupáky."

Seregil pokrčil rameny. "To je ještě nepravděpodobnější. I když to připouštím velmi nerad, působí na mě jako čestný muž."

Adzriel se dotkla Seregilovy pohmožděné tváře a zamračila se. "A co uděláš teď?"

"Budu pátrat dál. Hádám správně, že každý, kdo upadne v důvodné podezření, může být vyloučen z hlasování?"

"Ano. Hamani musí prokázat svou nevinu nebo je vy musíte během jednoho měsíčního cyklu usvědčit."

"Tolik času nemáme," řekl Alek.

"Asi ne," odvětila Adzriel. "Prosím, Aleku, ráda bych se Seregilem zůstala chvíli o samotě, než odejde."

Alek se na Seregila znepokojeně zadíval a pak se uklonil. "Samozřejmě, má paní."

Adzriel na něj mrkla: "Neboj se, brzy ti ho pošlu zpět, talí."

Něžně se za Alekem dívala, jak odchází, pak se obrátila a dotkla se prstem Seregilova oteklého rtu.

"Musíš s tím přestat," řekla měkce. "Je to chyba, vyhledávat podobné příležitosti."

"Co tím myslíš?" zeptal se a založil si ruce.

"Víš přesně, co tím myslím! Domníváš se snad, že mi Mydri o tom minulém případě neřekla? Co čekáš od podobného chování? Spravedlnost? Vykoupení?"

"Tentokrát to bylo jiné," namítl Seregil. "Občas musíš protivníka přimět, aby dělal to, co chceš. Nechal jsem Emiela, aby si myslel, že..."

"A co si budou myslet všichni ostatní, až tě zítra uvidí?" dožadovala se rozzlobeně odpovědi. "Alespoň jednou v životě poslechni dobrou radu. Poslechni mě, když už nějakou starší sestru, tak jako khimari klanu, ke kterému se, jak se modlím, jednoho dne vrátíš zpět. Dovolit Hamanovi, aby na tebe vztáhl ruku, zahanbuje princeznu, které sloužíš, i klan, ze kterého pocházíš. Vrháš hanbu i na Aleka. Zvažil jsi to?"

"Myslel jsem na to, opravdu. Ale dnes v noci..."

"Dnes v noci jsi znovu dovolil Hamanovi, aby na tebe vztáhl ruku, jako by to bylo jeho právo."

Seregil věděl, že tentokrát to bylo jiné. Věděl, že ať byla cena jakákoliv, informace, kterou získal, za ni stála. Každý lapka i urozený pletichář v Rhimínee by mu za to zatleskal. A zároveň se stejnou jistotou věděl, že to jeho sestra nikdy nepochopí.

"Odpusť, talio. Zdá se, že mám zvláštní nadání přinášet bolest a hanbu těm, které miluji."

Sevřela mu bradu do dlaně. "Sebelítost je slabost, kterou si nemůžeš dovolit. Víš, v co doufám, talí. Chci svého bratra zpět. Chci, abys byl znovu Aurēnfaie."

Když ji přitáhl blíž, pálily ho v očích slzy. I já to chci, víc než tušíš. Jenom mám vlastní představy, jak dosáhnout nemožného.

* * *

Alek pomalu procházel síní tam a zpátky. Na chvíli ji měl jen pro sebe, poprvé od Kliina tajemného zhroucení získal klid k přemýšlení. Když se však pokoušel porozumět událostem dne, přemohla ho jejich ničivost. Kliina nemoc a Torsinova předčasná smrt. Jako by nestačilo, že se možná vrátí do Skaly s prázdnými rukama, doprostřed ztracené války. Stál vedle a dovolil, aby mu Kliu otrávil přímo před nosem. A teď se Seregil chová jako blázen. Snad už byli oba přece jen až příliš dlouho pryč z Rhimínee.

Když Seregil vyšel z postranní komnaty, vypadal pohnutě.

"No?"

"Vrať se na tu mýtinu, jakmile začne svítat. Najdi všechno, co se dá najít."

Alek otevřel ústa k odpovědi, ale místo toho široce zívá.

"Běž se trochu vyspat," poradil mu Seregil. "Dnes v noci už nemůžeš nic dělat a zítra se před námi rýsuje velmi dlouhý den."

"Přijdeš nahoru?"

"Možná později."

Alek sledoval, jak Seregil míří potmělou síní ke koupelně. "Pořád si myslím, že jí Emiel něco udělal."

Seregil se zastavil, ale neohlédl se. "Najdi mi nějaký důkaz, talí," zachrptěl. "Najdi mi důkaz."

Kapitola 32.

Hadi a zrádci

Seregil se probral otřesený. Znovu se mu zdálo o Kohoutkovi, ale tentokrát seděl na střeše. Slyšel zvuky hádky.

Posadil se, ztuhlý a zmatený, a rozhlédl se po kalné síni, aby se zorientoval. Zůstal s Kliou, dokud ho Mydri nevyhnala, a pak si přichystal provizorní lůžko ze dvou křesel. Nečekal, že usne, ale když se probudil, měl ztuhlý krk a jednu nohu až ke kyčli znecitlivělou. Noční lampa kapala a v oknech se objevovalo matné světlo.

Hádka, která ho vzbudila, se odehrávala za hlavními dveřmi, ve skalštině. Překulhal síň, vyhlédl ven a spatřil Nyala,

stojícího proti několika jezdcům Urgazhi. Desátník Nikides a Tare odhodlaně blokovali dveře. Ra'basijský tlumočník stál o několik schodů níž, vypadal unaveně a měl na tváři omluvný výraz, byl však odhodlaný.

"To je rozkaz kapitánky Beky," říkal Nikides. "Nesmíme vpustit dovnitř žádné Aurēnfai, kromě Bôkthersanů. Až se vrátí..."

"Ale rhui'auros mi řekl, že pro mě Seregil poslal!" trval Nyal na svém.

"Který rhui'auros?" zeptal se Seregil a vystrčil hlavu.

"Elesarit."

Tohle jméno Seregil nečekal, ale přesto spolupracoval. "Samozřejmě. To je v pořádku, desátníku. Vezmu si ho na starost."

Jakmile se za nimi zavřely dveře, popadl Ra'basiho za paži a zastavil ho.

"Co ti ten rhui'auros řekl - přesně?"

Nyal se po něm překvapeně podíval: "Jen, že jsi požadoval mé služby."

"A že jsem pro tebe poslal?"

"No, vlastně ne, když o tom teď přemýšlím. Prostě jsem předpokládal..."

"Vyřídíme to později. Kde jsi byl?"

"V tupě Ra'basi. Při všem tom zmatku tady jsem si myslel, že bude lepší držet se mimo. Nechal jsem Bece vzkaz u seržantky Mercalle, kdybyste mě potřebovali."

"Beka je ještě venku, dává pozor na Hamany."

"Přirozeně. Je Klii...?"

"Pokud vím, ano. Pojďme se podívat."

U dveří koupelny potkali Säabana i Iraise. Měl na sobě jezdecké šaty a vypadalo to, že ani on příliš nespál.

"Mizerná noc," řekl jim. "Teď je s ní Alek. Jakmile přijde, můžeme i s mými jezdci vyrazit."

U protější stěny ležela dhima, jako želva převrácená na záda. Kliu přesunuli blíž k hlavnímu bazénu a čelo a zápěstí jí ovinuli mokrým plátnem. Mydri a Adzriel seděly u ní, každá ji držela za jednu ruku. Nad nimi stáli Alek s Thorem, vážní a s vpadlými očima.

"Pocením se jí dýchání jen zhoršuje," vysvětlila Mydri ustaraně. "Dala jsem jí projímadlo, byliny, zazpívala jsem šest očištných písní, ale nic nepomáhá."

"U Světla!" Nyal poklekl vedle Klii na jedno koleno a prohlédl si její ruce a chodidla. Byly čím dál tmavší a temnota se šířila po údech dál.

"Otevřela vůbec oči, pohnula se?" zeptal se Nyal.

"Už celé hodiny ne."

"Potom se musíte mýlit. Nebyla otrávena."

Seregil se na Ra'basiho ostře zadíval. "Co o tom víš?"

Nyal udiveně zavrtěl hlavou. "Nevím, jak se to mohlo stát, ale má všechny příznaky uštknutí apaki'nhagem."

"Čím?"

"To je had," odpověděl Nyal.

"Myslel jsem, že v Aurēnenu hadi nežijí!" zvolal Alek.

"Ne na zemi. Apaki'nhagové jsou mořští hadi. Je jich spousta různých druhů."

"Apaki'nhag. „Jenný vrah?“" překládal Seregil.

Nyal přikývl. "Tak jim říkají, protože uštknutí je bezbolestné a účinky jedu se obvykle neprojeví několik hodin, někdy dokonce celé dny. Lovci škeblí se jich často omylem dotknou, nevšimnou si jich mezi rostlinami a neuvědomí si, že byli uštknuti, dokud neonemocní. Mezi námořníky a rybáři jsem viděl dost případů, takže dokážu příznaky rozpoznat. Dobře, že jste to sundali," ukázal na dhimu. "Pocení způsobí jen to, že se jed dostane hlouběji do těla."

"Vodní had? Když jsem ji našel, byla mokrá," řekl jim Alek. "Emiel tvrdí, že se zastavila, aby se napíla..."

"Ne, Aleku. Apaki'nhagové žijí ve slaných vodách."

"Kde se vyskytují?" zeptal se Seregil.

"Podél východního pobřeží. Nikdy jsem neslyšel o žádném, který by se objevil jižně od Ra'basi."

"Ra'basi, Gedre, Virésse, Goliníl," vyjmenoval Seregil a odpočítal pravděpodobná místa na prstech jedné ruky. "A nezapomeňme na Plenimar."

"Plenimar?" ozval se Alek.

"Ještě nejsem připravený je vyloučit. Ať už se na této otravě podíleli přímo či ne, pozvedli travičství na umění a rozhodně mohli prodat jed i způsob, jak ho nejlépe použít. Mají stejně dobrý důvod jako kdokoliv jiný přát si Kliin pád."

"Pokud máš pravdu, možná nebyla otrávena jídlem, ale něčím, čeho se dotkla," pravil Thero, který se soustředil na bezprostřednější záležitosti.

"Nebo spíš něčím, co se dotklo jí," opravil ho Seregil a prozkoumal Kliiny studené ruce. "Hledáme stopy dvounohého hada. Říkáš, že oběť kousnutí necítí, Nyale?"

"Správně. Tihle hadi mají docela malé zuby a jed způsobuje znecitlivění. Ra'basští léčitelé občas užívají velmi ředěný roztok v léčivých balzámech."

"Jehla nebo malé ostří v prstenu je mezi plenimarskými nájemnými vrahy nejoblíbenější hračkou." Seregil shrnul Klie rukávy šatů, aby si mohl prohlédnout její paže.

"Ten jed, Nyale - účinkoval by rychleji na někoho, kdo už je nemocný?" zeptal se Thero.

"Ano, pro někoho starého nebo churavého je skoro vždycky smrtelný, během..."

"Torsin!" zvolal Seregil a vzhlédl k čaroději. "Aleku, hledej, kudy se to dostalo do těla."

Cestou do vyslancovy komnaty brali s Therem schody po dvou. Na čarodějův příkaz se rozhořely studené lampy. Tvář mrtvého ztratila olovený odstín, potměla a objevily se první zelenavé skvrny, náznaky rozkladu. Ztuhlost už pominula a kdosi mu narovnal údy, podvázal uvolněnou čelist a přikryl tělo vonnými bylinami. Jejich vůně ani pryskyřičný kouř kadidla však nedokázaly překrýt těžký pach. Vedle truhly na šaty ležela okrouhlá, solí glazovaná urna s přiléhavým koženým víkem, připravená přijmout popel zemřelého, aby mohl být dopraven domů.

"To je nepříliš jemná nárazka na to, že mí lidé nenechávají své mrtvé ležet," poznamenal Seregil a ukázal na nádobu.

"Máme štěstí, že ho ještě neodvezli někam na pohřební hranici."

"Nejsem si jistý, jestli je 'štěstí' slovo, které bych zvolil," odpověděl Thero, který při tom zápachu skoro vycouval.

"K čertu s tím horkem, co?" zamumlal Seregil a nakrčil nos. "Tak ať to máme z krku."

Narovnal Torsinovi prsty na pravé ruce a prohlédl si je. Slyšel, jak se Thero nadechl a zadržel dech, když vypáčil zařatou levou pěst. Snad přece jen ještě není tak zocelený, jak Seregil předpokládal.

Následoval však vzrušený výdech. "Podívej se na tohle!" zvolal čaroděj a vytáhl ze svraštělé dlaně smotaný chomáč jemných vláken.

Seregil ho vzal a uhladil si prameny na dlani: červené a modré hedvábí, svázané do malého střapce, stejné jako to, které našel Alek přede dvěma týdny ve vyslancově krbu. "To je ze sen'gai. Vidíš? K uzlíku je pořád ještě připojený kousek látky."

"Sen'gai? Ale jsou to barvy Virésse!"

"To ano." Seregil se s cynickým úsměvem vrátil k prohlídce pravé ruky. Stále ještě byla napuchlá, jak ležela ve vodě, ale s pomocí lampy nakonec na dlani našel malý vpich, přímo pod palcem. Když zatlačil na kůži, vytekla ven malá kapka tmavé krve.

Thero vytáhl zpoza opasku stříbrný nůž a jemně ji seškrábl.

"Myslíš, že se kolem Vhadäsoori plížil nějaký apaki'nhag?" otázal se Seregil.

"Dost bych o tom pochyboval. Tohle nevypadá na hadí uštknutí."

"Spíš jako jehla nebo trn. Nyal musel mít pravdu, co se týká znečitlivujícího účinku jedu. Šlo to hluboko."

"Takže když odešel z Ulanova domu, travič ho sledoval k Vhadäsoori," spekoval Thero. "Soudě podle toho, zápasili, Torsin útočnicka uchopil a v posledním tažení mu utrl tráseň ze sen'gai."

Vyrušil je Alekův hlasitý příchod. "Našli jsme to!" hlásil vítězně. "Na levé ruce má droboučký vpich, mezi ukazovákem a prostředníkem."

"Ale tam jsem se díval," namítl Seregil. "Jak jsi ho objevil?"

Alek se dotkl dračího kousnutí na svém uchu. "Tohle mi dodalo nápad. Když jsme nemohli nic najít, zkoušel jsem natřít ji kůži lissikem, aby byla vidět poranění - a bylo tam. Teď je důkladně označené. Maso kolem začíná bělat. Nyal tvrdí, že je to spolehlivé znamení."

"No, zrovna jsme na Torsinovi našli něco podobného. A taky tohle," Seregil podal Alekovi střapce. "Thero myslí, že vrah sledoval vyslance z hostiny, Torsin se s ním pral a utrl mu kousek sen'gai. Co si o tom myslíš ty?"

Alek si útržek látky prohlédl a zavrtěl hlavou: "Tohle je odštížené, ne utržené. Vidíš, jak jsou vlákna rovná? U takové volně tkané látky by byly nitě na cucky, kdyby někdo škuhl dost silně, aby je přetrhl. Řekl bych, že to bylo znamení, stejně jako to předchozí. Třeba šel Torsin k Vhadäsoori, aby se tam s někým setkal. S někým z Virésse."

"Možná," řekl Seregil. "Ale pokud má Nyal ohledně účinků jedu pravdu, Torsin umíral, ještě než tam došel. A navíc, soudě podle rozdílných příznaků u něj a u Klii, ho nejspíš přece jen zabily jeho plíce. Jed pouze uspišil nevyhnutelné."

"To, co jsem cítil z Aurova poháru, tvou teorii potvrzuje," souhlasil Thero. "Niméně asi nevěděl, jak vážně je nemocný, jinak by byl požádal o doprovod domů."

Alek zvedl střapce. "Jestli je tohle opravdu znamení, možná měl důvod chtít odejít sám."

Seregil znovu prohlédl vpich. "Pokud je to jed apaki'nhaga, pak k otravě nejspíš došlo na hostině. Jestliže byli s Kliou otráveni v přibližně stejnou dobu, což zní pravděpodobně, pak možná travič vzhledem k Torsinově stavu špatně odhadl účinky."

"Snad dokonce chtěl, aby na Hamany padlo podezření," spekoval Alek. "Nebylo žádným tajemstvím, že se s nimi chystáme na lov."

"Navíc máme důkaz proti Virésse," podotkl Thero a ukázal na střapce.

"A ti obchodují s Plenimarem," pokračoval Alek. "Vsadím se s tebou o zlatý sester, že pokud najdeme věcičku, kterou náš travič použil, bude plenimarská."

"V téhle sázce bych si přisadil na tebe," řekl Seregil. "Požádám Adzriel, zda by mohla zařadit prohledání domu Ulana i Sathila. Thero, pokud najdu použitý předmět, možná dokážeš uhodnout, kdo ho měl."

"Nebo když najdeš chybějící varovné kouzlo," dodal Alek.

"Co?" zeptal se Seregil a oči se mu zúžily.

"Chybí mu varovné kouzlo," řekl jim Alek a ukázal na levé zápěstí mrtvého. "Torsin měl stejný varovný náramek jako já, vzpomínáš?"

"Mělo ho upozornit na zlé úmysly, že? Vidím, že i tvoje je pryč."

"To je dlouhá historie, ale Torsin ho určitě ještě včera nebo předevčirem měl. Vzpomínám si, že když jsme poslední den smutku vítali návštěvníky, pohrával si s ním."

"Kdybychom ho našli, mohli bychom zjistit, kdo ho otrávil," pravil Thero s nadějí. "Mluvil jsem s našimi přáteli z Akhendi. Lidé z jejich klanu občas dokáží z použitého kouzla něco vycítit."

"Mohli si ho sundat i sám - v tom případě je nejspíš někde tady," upozornil je Seregil.

Důkladně pokoj prohledali, ale nic nenašli.

"Třeba ho ztratil," nahodil Alek, když se vzdával. "Nebo ho někdo vzal. Říkám, podívejme se po něm v domě Ulana i

Sathila." Znovu zvedl střepec. "Viréssané určitě měli důvod přát si mít Kliu z cesty, měli ji i Torsina snadno v dosahu a věděli o tom hadím jedu."

Seregil si poklepal prstem na rty a zamračil se - napadla ho další myšlenka: "Totéž se dá říci o většině východních klanů. Například o Ra'basi."

Alek zasténal: "Ó, Illiore, už jsme zase u toho?"

"Zase u čeho?" zeptal se Thero.

"Možná u ničeho, až na to, že jsem Nyalovi od chvíle, kdy jsme se setkali, příliš nevěřil," vysvětlil Seregil, kterého to pomyšlení příliš netěšilo. "Ra'basi nejsou ve vyjednávání úplně neutrální a jak Alek právě poukázal, znají působení jedu, o který jde."

"Mohl se to dozvědět každý," podotkl Thero.

"Ano, ale kdo jiný sem od počátku přicházel a odcházel odsud zcela volně? S výjimkou Bôkthersanů, kdo z Aurënfaieů měl bližší kontakt s Kliou a Torsinem?"

"A s Bekou," dodal Alek nešťastně.

"Ale právě on tě na ten jed upozornil!" zvolal Thero.

Seregil pokrčil rameny. "Nebyl by prvním vrahem, který zametá stopy tak, že se snaží pomáhat, když došlo ke škodě. Poslední den dva byl všude s Kliou. Věděl, že je Torsin nemocný, i jak jed působí."

"To ale vypadá spíš jako další důvod, aby nám neřekl, oč jde," trval na svém Alek. "Pomalů s tím, Seregile. Jestli ho falešně obviníš, nezraníš jen jeho. Pomysli na Beku."

"Ano, ale co to jeho tragické romantické pouto s Amali a Yassarou? Jednou jsi řekl, že ho podle tvého názoru nemám rád, protože se mi příliš podobá. Pokud máš pravdu, máme dobrý důvod mu nedůvěřovat. Kolikrát myslíš, že jsem se někomu záměrně vlichotil nebo se někam vetřel a špehoval přes ložnici?"

Alek se na něj nevesele usmál. "Přirozeně vícekrát, než chci vědět."

"Podle všeho, co víme, by mohli být příštím cílem Akhendi," hloubal Thero.

"Povídám, budme zticha, než získáme další důkazy," varoval Alek, stále na pochybách. "Beka už vydala rozkazy, aby dovnitř nemohl nikdo kromě Bôkthersanů. Nemůžeme prozatím zůstat při tom?"

"Máme ještě daleko ke vznesení jakéhokoliv obvinění," připustil Seregil a prohrábl si rukou rozčuchané vlasy.

"Mezitím nechci, aby uhořel, že ho podezříváme. Jen zajistěte, aby nezůstal s Kliou sám."

"Přese všechno nám zbývá příliš mnoho dalších možností," řekl Thero. "Pokud byli Klia i Torsin otráveni na hostině v tupě Virése, což se zdá být stejně dobrá teorie jako kterákoliv jiná, zužuje se okruh podezřelých na..."

"Skoro každého v celém tom prokletém městě," dokončil za něj Alek. "Byly tam stovky lidí."

"Až na Emiela i Moranthiho," dodal Seregil.

"Stavíme na písku," zamumlal Alek.

"Ano," souhlasil Seregil. "Ale bude to základ něčeho pevnějšího." Naposledy se podíval na Torsinovu ruku; teď, když tmavá krev zmizela, byla stopa vpichu téměř nepostřehnutelná. "Chci, abyste si tenhle objev na chvíli nechali pro sebe. Chovejte se, jako byste si mysleli, že zemřel přirozenou smrtí."

"A co Nyal?" zeptal se Thero.

"Řekněte mu, že jsme na nic nepřišli. Jestli on nebo někdo jiný ví, že to bylo jinak, může jim dříve či později uklouznout nějaká poznámka." Složil mrtvému ruce na prsou a otočil se ke dveřím. "Podívejme se, co dělá náš užitečný Ra'basi teď."

* * *

Nemuseli chodit daleko. Vyšli z Torsinova pokoje, sešli dolů a v hale potkali Nyala a Mydri, kteří doprovázeli Kliu. Princeznu právě přenášeli na nosítkách do její ložnice.

Když Seregil spatřil smrtelnou sinalost na její tváři, zaplavil ho strach. Jen nepatrné pohyby prsou ukazovaly, že ještě žije. "Odvar černého čaje v brandy by jí mohl pomoci dýchat," radil Nyal. "Jinak se dá dělat málo, jen ji držet v teple a čekat, jak se věc vyvine."

Podíval se vyčkávavě na Seregila. "Co myslíš, otrávil i Torsina?"

"Ne. Bylo to tak, jak jsme si mysleli, selhání plic."

Zdálo se, že Ra'basi jejich tvrzení přijal. Seregil ho kradmo pozoroval, cítil však jistou lítost, když si vzpomněl, jak k němu byl Nyal po té nešťastné procházce v tupě Hamanů laskavý. Navzdory všemu ostatnímu, z čeho ho mohl podezírat, ho někdy během té doby začal mít rád.

Jakmile uložili Kliu do postele, ukázal jim Alek drobnou modrou tečku mezi jejími prsty. Dokonce i po použití lissiku to bylo prostě jen píchnutí s kouskem světlejší tkáně kolem.

"Rozrůstá se to," zamračil se Nyal, když stiskl bílou kůži.

"Takhle vypadá uštknutí apaki'nhaga?" zeptal se Seregil.

"Ano, ale až oběť opravdu onemocní. Jed pomalu zabíjí tkáň kolem rány. Tohle místo brzy zčerná a možná bude nutné část ruky amputovat, jestli přežije."

Není divu, že si u Torsina stopy vpichu nevšiml, pomyslel si Seregil. Nejenom že měl ruku napuchlou, protože byla ve vodě, ale zemřel příliš rychle, než se mohly objevit zrádné příznaky.

"Jestli?" zachraptěl Alek. "Přece už vydržela tak dlouho..."

Nyal mu položil ruku na rameno. "Apaki'nhagů je mnoho druhů a někteří jsou jedovatější než jiní. Příznaky jsou stejné, liší se jen následky. Některé oběti přežijí bez újmy. Jiné oslepnou nebo jsou z nich mrzáci."

Seregil položil dlaň na Kliino zpocené čelo, pak se naklonil těsně k jejímu uchu. "Ať se stane cokoliv, neopustím Aurënen, dokud se nedozvím, kdo a proč ti to udělal."

Narovnal se a chvíli Nyala mlčky sledoval.

"Co je?" zeptal se starší muž.

"Tohle je pro nás nebezpečná doba. Než skončím, může i tvůj vlastní klan upadnout v podezření. Budeš stát při nás?"

"Dokud budu moci jednat se ctí," vážně ho ujistil Nyal. "Ale co Bečín rozkaz? Neměl bych tu vůbec být."

"Zdržuj se v kasárnách. Vyřídím tu záležitost, až se vrátí. Pokud budeš potřebovat odejít, rozhodně dej někomu vědět, kde tě Mydri najde, až tě bude potřebovat."

"Udělám, co budu moci." Nyal se naposledy podíval na Kliu a vytratil se. Seregil napočítal do tří a pak vyhlédl ze dveří. Spatřil Nyala, jak se na zadním schodišti zastavuje s Mercalle a několika jejími jezdci. Než pokračoval dolů, krátce spolu promluvili.

Seregil vyšel ven, aby se s Mercalle setkal také. "Přišli jsme pomoci Rhylinovi," řekla mu.

I Mydri vyšla ven a připojila se k nim. "Seregile, požádal bys někoho z kuchařů, aby poslal nahoru medovou placku, horkou vodu a čisté obvazy? Chystám se udělat všechno, co je v mé moci, abych ruku zachránila."

Předním schodištěm přispěchal Kheeta. "Je tu Alek? Säaban a ostatní už čekají před domem."

"Tady jsem," odvětil Alek a přidal se k nim. "Za chvíličku jsem dole."

"Raději by sis měl vzít meč," podotkl Seregil.

Alek se překvapeně podíval dolů. "Už jsem si odvykl. Je nahoře."

Seregil ho poplácal po rameni. "Dobrý lov, talí, a buď opatrný."

Alek se pousmál: "Zrovna jsem ti chtěl říci totéž. Myslím, že jsem dostal ten snazší úkol."

"Nejspíš ano. Pochybuji, že by mě Ulan rád znovu viděl tak brzy."

Díval se za Alekem, dokud nezmizel z dohledu, a pak zadem zamířil k sestřinu domu.

* * *

Alek popadl meč visící na sloupku postele a cestou dolů si ho ve spěchu připínal. V tom chvatu málem zakopl o Beku, která seděla o samotě na schodech těsně pod odpočívadlem prvního patra. Poposunula se blíž ke zdi, ale zůstala sedět tam, kde byla, ztělesněné vyčerpání.

"Kdy ses vrátila?" zeptal se.

"Právě teď. Chci se na ni zajíť podívat, ale potřebuju být chvíli sama. Tohle je stejně dobré místo jako každé jiné."

"Její stav se nezměnil."

"Slyšela jsem. Zřejmě je to svým způsobem dobrá zpráva."

"Udělali Hamani něco zajímavého?"

"Vůbec nic. Steb mi vyličil Seregilovu noční návštěvu u Emiela. Je v pořádku?"

"Ach ano. Vlastně se zdá, že je víc ve své kůži, než byl spoustu dní předtím." Alek zaváhal a pak tiše dodal: "A co se týká Nyala..."

"Myslíš, že má s tím vším něco společného, že?" Podívala se dolů na své sevřené ruce.

"Seregil si to myslí, ale zatím je to jen podezření."

Povzdechla si. "Poprosila jsem ho, ať se vrátí do Skaly se mnou."

Alek překvapeně zamrkal. "A co on na to?"

"Poprosil mě, ať zůstanu. Nemůžu."

"Jsi - chci říct, slyšel jsem..." Alek umkl, cítil, že se červená.

"Těhotná?" Beka mu věnovala temný pohled. "Slyšel jsi o přemii, vid? To nebyl rozkaz, jen možnost. Kipa a Ileah si myslí, že možná jsou. To ale není cesta pro mě." Náhle zívla a přitiskla si ruku k ústům. "Raději bys měl jít."

"A ty by sis raději měla odpočinout." Alek zamířil dolů, ale několik schodů pod ní se zastavil, vztáhl ruku a chytil ji za koleno. "Jen - dobrá, dej na sebe pozor."

Kysele se na něj zamračila. "Nejsem zaslepená láskou, Aleku. Já prostě jen doufám, že se Seregil mylí."

"Já taky."

Kapitola 33.

Hledání

Před domem Aleka čekal početný doprovod. Säaban a Kheeta měli s sebou půl tuctu příbuzných, všechny s meči a luky. Vedle nich postávali jezdci z Braknilovy decurie, odění do bitvy.

"Máš pro mě něco, co patří Klíe?" zeptal se Säaban a tvářil se pod zeleným sen'gai ještě vážněji než obvykle.

Alek mu podal tuniku, kterou měla Klíe při lovu. Stále byla potřísněná špínou a krví. Säaban ji na okamžik podržel v rukách a pak přikývl. "Dobře. Stopy jejího khi jsou silné. Cítím dokonce i její nevolnost. Pokud se dotkla něčeho, co ji zranilo, a pokud je to tam, měl bych to vycítit. Ale bude to vyžadovat velké soustředění. Nemohu jen tak projet kolem a vylovit věci ze vzduchu."

"Ale kdybych vám ukázal, kde upadla, mohl byste prohledat bezprostřední okolí, že? Emiel mohl upustit prsten - nebo co to bylo - do vody."

Säaban pokrčil rameny. "To je možné."

Možné. Alek si povzdechl a pomyslel si, že se možná vrátí s prázdnými rukama. "Tak dobrá. Vyrážíme."

Jeli stejnou cestou jako předtím; spěchali, zastavovali, jen když Alek poznal místa, kde stáli i předchozího dne.

Poprvé od příjezdu měl Alek příležitost promluvit si se Säabanem více a připadalo mu, že kdyby nebylo Seregilova vypovězení, nazývali by se příbuznými.

Säaban byl díky svým klidným způsobům na hostinách snadno k přehlédnutí. Toho dne se však osvědčil jako cenný společník, zkušený a trpělivý stopař. Připomínal Alekovi Micuma Cavishe a jejich podobnost podtrhoval i meč na mužově boku. Jílec byl opotřebovaný, pochva poškrábaná a ošlehaná nečasem.

"Měl jsem v úmyslu se vás na něco zeptat," řekl Alek, když sesedli a pročešávali místo. "Zabíjení je zakázáno a vražda

je mezi 'faiei vzácná, ale váš meč zjevně nese stopy užívání."

"Stejně jako tvůj," odvětil Säaban s vědoucím mrknutím. "Většinou bojujeme se Zengaty. Otrokáři jsou v posledních deseti letech čím dál drzejší."

"Myslel jsem, že s nimi Seregilův otec vyjednal mír?"

"S některými, ne se všemi. Žijí v kmenech, nemají společného vládce. Spíše jako Aurënfaieové, řekl bych," dodal s prchavým úsměvem.

"A v horách jsou i bandité," řekl Kheeta, který měl pochvu meče zjevně zašlou méně. "Severně od Bôkthersy se potloukají nebezpečné bandy - tlupy opravdových parchantů: většinou teth'brimash s pár Zengatskými a Dravniany. Kradou, berou lidi do otroctví, zkrátka co je napadne." Hrdě potáhl za svůj bílý pramen vlasů: "Tak jsem přišel k tomuhle. Když jsem poprvé vyjel bojovat, jeden z těch bezectných mizerů se mi pokusil useknout hlavu. Tak tak jsem se stihl sklonit, abych unikl ráně, a pak jsem mu to oplatil, ale níž."

"I když se nám boj přičí, ti, kdo žijí podél hranic a pobřeží musí své děti učit lukostřelbě a šermu, jakmile udrží zbraň," řekl Säaban.

"Takže se Seregil nenaučil tak dobře šermovat až ve Skale?"

Kheeta si odfrkl. "Kdepak. Pochází se starého šermířského rodu: jeho otec, strýc, před nimi i jejich otec, samí výborní šermíři."

"Tak tomu bývá i u našich lidí," řekl seržant Braknil, který rozhovor sledoval.

"Pozoroval jsem vás při cvičení," podotkl Kheeta, "a raději bych bojoval s vámi než proti vám."

"Měli bychom předvést malou ukázkou Iia'sidre," zažertoval Alek. "Třeba bychom si je naklonili, aby nám pomohli."

"Konečný výsledek hlasování bude mít se Skalou společného jen málo," sdělil mu Säaban.

"A to, co se stalo Klie a Torsinovi? Myslel jsem, že zranit hosta je velmi vážný zločin, obzvlášť v Sarikali," řekl Alek.

"To je žalostný útok, ale jde o atui, podobně jako když se toho nešťastného činu dopustil Seregil. Bôkthersa byla vypovězena z Iia'sidry, dokud nebyla celá záležitost vyšetřena a teth'sag uspokojeno - stejně jako jsou teď Hamani. Jen díky účtě k rhuiauros dopadla celá záležitost tak, jak dopadla," vysvětlil Kheeta.

"Díky rhuiauros?" Alek se na oba muže překvapeně zahleděl.

Säaban s Kheetou se na sebe podívali. "Tak je to pravda. Seregil ti nevyprávěl o tom, co se stalo."

"Moc ne," Alek se zavrtěl. "Jen, že ho rhuiauros vyslechli a Iia'sidra ušetřila jeho život."

"Právě rhuiauros zachránili Seregila před popravou, ne Iia'sidra," vysvětlil Säaban. "Vina byla zřejmá a Hamani požadovali dvě mísy, navzdory jeho mládí. Korit i Solun proti rozsudku neprotestoval. Než ale mohl být vykonán, vložili se do věci rhuiauros a požádali, aby byl Seregil přiveden do Sarikali. Strávil v Nha'mahat tři dny. Nakonec sami rhuiauros přikázali, jak má být potrestán. Seregil byl převezen přímo do Virésse a poslán do Skaly."

"Tři dny?" Alek si vzpomněl, jak mizerně vypadal Seregil tu noc, kdy tam spolu šli. "Co mu udělali?"

"To nikdo přesně neví, ale byl jsem u toho, když vyšel ven," odvětil Kheeta, náhle zamračený. "Na nikoho z nás se nepodíval ani nepromluvil. Cesta do Virésse trvala skoro týden a on za celou tu dobu řekl stěží několik slov. Jednou, když jsem se k němu dostal dost blízko, abych s ním mohl mluvit, řekl, že si přál, aby ho prostě zabili."

"Někteří tvrdí, že mu rhuiauros sebrali část khi," zamumlal Säaban.

"Myslím, že to mu udělal Ilar," odvětil Alek. "Ale vy jste říkali, že to, co se stalo teď, je něčím podobné?"

"Svým způsobem," odpověděl starší z Bôkthersanů. "Jako potomek Corruha i Glamiena může Klia vyhlásit teth'sag. Mezitím klan, který upadl v podezření, nemůže hlasovat."

"A pokud se vina neprokáže?"

Säaban rozhodil rukama. "Pak nemůže být teth'sag vykonáno. Jak chcete pokračovat, pokud v lese nenajdete to, co hledáte?"

"Myslím, že začneme u někoho, kdo měl nejvíce důvodů Klie ublížit. Jak to vidím já, je to především Virésse, protože ti mohou nejvíce ztratit. Pak je to Khatme, kteří nás nenávidí, jelikož jsme Tírové, cizinci."

Säaban jeho odpověď zvážil: "To, co povídáš, dává smysl, ale uvažuješ jako Tír. Tenhle zločin spáchal Aurënfaie. Mohou mít jiné důvody, než jaké čekáš."

"Říkáte, že bych měl myslet jako Aurënfaie?"

"Jelikož jím nejsi, pochybuji, že je to možné, stejně jako já nedokážu myslet jako vrah. Zabít někoho jiného je šílenství. Jak může někdo uvažovat jako šílenec, aniž je sám šílený?"

Alek se usmál: "Seregil prohlašuje, že Aurënfaieové nemají k vraždám nadání. Tam, odkud pocházím, je to pro většinu lidí snazší - ať už vraždu spáchat nebo o ní jen uvažovat."

* * *

Uprostřed dopoledne dorazili na mýtinu a našli všechno tak, jak to vypadalo den předtím. Popel v ohništích byl navlhlý a neporušený. Nad odpadky, ponechanými tam, kde lovci čistili kořist, líně bzučely mouchy.

Alek ještě rozeznal Kliiny stopy podél řady jezírek. "Tady jsem ji a Emiela našel," řekl Säabanovi a ukázal mu místo střetu.

Bôkthersan si přehodil Kliinu tuniku přes jedno rameno a začal si monotónně pobrukovat.

Jezírko nevydalo nic. Nicméně několik yardů po proudu se Säaban náhle zastavil, ponořil ruku do vody a vylovil nasáklý váček na hroty k šípům. Plaketka ze slonoviny na jedné z tkanic, kterými byl zavázán, zobrazovala plamen a přibývající měsíc, symbol skalského královského rodu.

"Ano, patří Klie," řekl Alek, když si váček prohlédl. "Musela ho ztratit během zápasu."

Säaban podržel váček v ruce a soustředil se. Když opět promluvil, zněl jeho hlas vysoko, téměř jako zpěv: "Ano. Podlomily se jí nohy a upadla, tváří do vody. Tvář - oční víčka měla těžká, strnulá."

"Emiel?" zeptal se Alek s nadějí.

Säaban zavrtěl hlavou. "Promiň, Aleku. Z tohoto cítím jen Kliu."

Pátrali ještě hodinu, ale nezískali nic než pár ztracených knoflíků a skalský amulet.

Když prohledávali okraje hlavní mýtiny, Alek se zadíval na Säabana, který stál na opačné straně a unaveně si třel čelo. Nestěžoval si, Alek však pochopil, že dokonce i magie 'faieů si vybírá od uživatelů svou daň.

Pomaloučku se vrátil po stezce, kterou sešli Klia s Emielem k proudu, a cestou prohrabal hromádky tlícího listí a trsy kapradin. Došel až k místu, kde je zastihl, a znovu se rozhlédl kolem sebe. Jediné další stopy tu zanechali vojáci, kteří nesli Kliu nahoru ke koním - vyšlapali strmější, ale hlubší pěšinu. Vyšel tudy, dívaje se kolem sebe. Půdu pokrývalo tlející listí a čerstvý podrost; nějaká drobnost by tu snadno zapadla. Säaban šel za ním a tiše si broukal, pátraje svým vlastním způsobem.

Když Alek došel nahoru, otočil se a vydal se znovu dolů; věděl, že z opačného směru vypadají věci jinak. Na půli cesty byla jeho trpělivost odměněna jakýmsi zábleskem v trsu drobných růžových kvítků.

Alek si klekl a srdce se mu náhle rozbušilo. Byl to náramek Akhendi, zpola zašlápnutý v měkké půdě. Vytáhl ho a spatřil, že je to jeden z těch, které pro Kliu udělala Amali první noc v Sarikali - složitý vzor pásku si nemohl s ničím splést. Řemínky byly přetržené, ale kouzlo v podobě ptáčka na něm stále viselo, pokryté blátem. Alek ho očistil lemem blůzy a vítězoslavně hvízdal.

Světlé dřevo zrádně zčernalo.

"Aha, není divu, že jsem si ho nevšiml," řekl Säaban, ačkoliv vypadal trochu zklamaně. "Kouzlo náramku překáží mé magii. Jsi si jistý, že je Kliin?"

"Ano, viděl jsem ho u ní včera ráno." Alek se kouzla dotkl. "A bylo světlé. Zřejmě z něho nedokážete nic vyčíst?"

"Ne. Bude lepší, když ho zanesete Akhendi."

Poprvé ten den se Alek usmál. "Znám někoho z Akhendi, kdo mi pomůže."

Kheeta se usmál stejným způsobem. "Doufáme, že i Seregil při pátrání uspěl."

Kapitola 34.

Vyšetřování

Seregil netrpělivě přecházel halou v domě své sestry a čekal na ni, až vstane a oblékne se. Odmítl nabízenou snídani a rychle načrtl své záměry.

"Je nutné, abys to byl ty?" zeptala se. "S takovým pátráním musí souhlasit Iia'sidra a tvoje účast se většinou nebude příliš líbit."

"Musím se tam dostat. Samozřejmě tím pověřím Thera, ale já u toho musím být. U Světla, dávno bych to udělal po svém, kdybychom byli kdekoli jinde než tady. Pokud je naším travičem Ulan, už měl příliš mnoho času odstranit veškeré důkazy."

"Udělám, co budu moci," řekla nakonec. "Ale nesmí tam být žádní vojáci."

"Dobrá. Předpokládám, že ostatní khirnari budou na své přítomnosti trvat?"

"Přinejmenším Brythir i Nien. Jakékoliv obvinění v Sarikali musí být učiněno před ním. Dej mi čas, abych svolala shromáždění. Alespoň hodinu."

Seregil už byl na půli cesty ke dveřím. "Potkáme se tam. Ještě si nejdřív potřebuju s někým promluvit."

* * *

Začínám tu být pravidelným návštěvníkem, napadlo ho, když před sebou spatřil Nha'mahat. V bezpečné vzdálenosti sesedl z koně a pěšky přešel vlhkou trávou, přičemž pečlivě sledoval dračí potěr. Touhle dobou jich tu byly spousty, dováděli a plácali se u ranní oběti na chrámové verandě.

"Rád bych mluvil s Elesaritem," řekl maskovanému průvodci, s nímž se setkal u dveří.

"To jsem já, bratříčku," odpověděl stařec a uvedl ho dovnitř.

K Seregilově úlevě rhuí'auros minul schody vedoucí do jeskyně a místo toho ho zavedl do nevelké, úsporně zařízené místnosti. Na stolku na malé otevřené terase Seregil spatřil připravenou snídani pro dva. Několik dráček se tahalo o krajíček tmavého chleba a rozházelo kousky po vyleštěné stolní desce. Rhuí'auros se zasmál, zaplašil je a hodil drobký za nimi.

"Jen pojď, skoro celý den jsi nic nejedl," řekl a odkryl víka nádob obsahujících skalské sýry a teplé pokrmy. Naplnil talíř a položil ho před Seregila.

"Vy jste mě očekával?" Když rozkrojil nožem klobásku a zhltl ji, jeho žaludek potěšeně zakručel. Pak si však všiml mísy ovesných koláčků pokapaných máslem a medem a jídlo se mu náhle zarazilo v krku. Tohle vždy podával při svých proslulých snídaních Nysander.

"Hodně ti schází, vid', bratříčku?" zeptal se Elesarit, jehož jídlo bylo stále nedotčeno. Sundal si masku a odhalil vrásčitou tvář, laskavou i vážnou zároveň.

"Ano," tiše odpověděl Seregil.

"Někdy je žal lepším průvodcem než radost."

Seregil přikývl a vzal si kousek ovesného koláče. "Poslal jste za mnou dnes ráno Nyala?"

"Přišel, že?"

"Ano. Kdyby nebylo jeho, možná bychom nezjistili, co s Kliou je, ani jak jí pomoci."

Rhuí'auros dramaticky povytáhl obočí. Za jiných okolností by to působilo komicky. "Někdo ublížil vaší princezně?"

"Vy to víte? Tak proč jste Nyala posílal?"

Stařec se na něj lživě zadíval, ale neodpověděl.

Seregil potlačil netrpělivost. Stejně jako o Illiorových věštečích, i o rhuí'auros se tvrdilo, že je provází šilenství způsobené dotykem božského. Tenhle chlapík zjevně nebyl výjimkou.

"Proč jste ho za mnou poslal?" zeptal se znovu.

"Já ho za tebou neposlal."

"Ale právě jste říkal..." Seregil umkl, příliš unavený nájemné náznaky a hádanky. "Tak proč jsem tady já?"

"V zájmu své princezny?" nahodil muž a vypadal přitom stejně zmateně jako Seregil.

"Tak dobře. Jelikož jste mě očekával, musí být něco, co mi chcete říci."

Zpod stolu vylezl drak velký jako kočka a skočil Elesaritovi na klín. Chvilí si o něj nepřítomně otíral hladká záda a pak vrhl na Seregila nejasný, rozostřený pohled.

Seregil, přišpendlený tím podivným výrazem na místě, cítil, jak se mu po zádech plazí nepříjemný chlad. Drak ho pozoroval a ve žlutých očích měl více inteligence než muž, který ho držel.

Elesarit náhle napřáhl k Seregilovi zaťatou pěst, ten ji však instinktivně odrazil.

"Budeš potřebovat tohle, bratříčku."

Seregil váhavě nastavil dlaň, aby si vzal, co mu stařec nabízí. Spadlo do ní cosi hladkého a studeného. Chvilíčku si myslel, že je to další z těch tajemných koulí ze snů, místo toho však našel útlu lahvičku z tmavě modrého skla, vrhajícího duhové odlesky. Uzavírala ji krásná stříbrná zátka. Byla nádherná.

"Je plenimarská," řekl a zachvěl se vzrušeným očekáváním, i když jistá část jeho mysli pípla: příliš snadné.

"Opravdu?" Elesarit se naklonil, aby si ji prohlédl blíž. "Ten, kdo má dvě srdce, je dvakrát silnější, ya'shel khi."

Seregil naslouchal nesmyslnému blouznění jen zpola. Odzátkoval lahvičku a opatrně si přičichl. Kéž by se byl Nyala zeptal, jak jed apaki'n'haga voní. Štiplavý pach mu však byl bohužel důvěrně známý. Ukápl jednu kapku a promnul ji mezi palcem a ukazováčkem. "Je to jen lissik."

"Čekal jsi něco jiného?"

Seregil bez dalších poznámek víčko zase zavřel. Ztrácel tady čas.

"Je to dar, bratříčku," jemně ho pokáral Elesarit. "Ber, co ti Světloňoš posílá, a buď zato vděčný. To, co čekáme, není vždycky to, co potřebujeme."

Seregil odolal touze mrštit lahvičkou přes pokoj. "Pokud se mě váš drak nechystá kousnout, nejsem si jistý, zač být vděčný, Ctihodný."

Rhui'auros si ho změřil se směsicí soucitu a náklonnosti: "Máš velmi tvrdohlavou mysl, milý hochu."

Seregilova ramena zalil studený pot; tatáž slova mu během poslední vize řekl Nysander. Znovu se podíval na ovesné koláčky, potom zpět na Elesaritu, zpola doufaje, že znovu zahlédne starého přítele.

Rhui'auros smutně zavrtěl hlavou. "Zřídka vidáme někoho bojovat se svými dary tak jako tebe, Seregile i Korite."

Zklamání a matný pocit viny se usadily Seregilovi v žaludku jako mizerná večeře. Nysander mu hrozně chyběl, chyběl mu bystrý rozum a otevřenost starého čaroděje. Možná si nechával svá tajemství pro sebe, ale nikdy nemluvil v hádankách.

"Omlouvám se, Ctihodný," řekl nakonec. "Jestli mám nějaký dar, nikdy mi nesloužil."

"Ale ano, bratříčku. Je od Illiora."

"Povězte mi, co je to!"

"Tolik otázek! Brzy budeš muset začít pokládat ty správné. Úsměvy skrývají nože."

Správné otázky? "Kdo zabil Torsina?"

"Odpověď už znáš." Starý muž mu pokynul směrem ke dveřím a už se neusmíval. "Teď jdi. Máš práci!"

Drak roztáhl křídla, vycenil na něj zuby ostré jako jehly a významně zasyčel. Seregil spěchal chodbou pryč a nepříjemný zvuk ho vyprovázel. Ohlédl se přes rameno a zděsil se, když spatřil, že ho ten tvor vlastně honí. Z otevřených dveří za sebou zaslechl hlasitý smích.

Brát schody po třech s drakem, i když malým, v patách, nebyla příjemná zkušenost. Na druhém odpočívadle se Seregil zastavil a pokusil se ho odehnat, ale tvor se po napřažené ruce ohnal.

Seregil se odmítl bránit a dal se na útěk. U uší mu zněl další smích, tentokrát tajemně netělesný.

Jeho divoký pronásledovatel se vzdal někde mezi poslední částí schodiště a meditační komnatou. Přesto se Seregil kradmo ohlížel přes rameno, dokud se nedostal ven. Potěr mu skotačil u nohou, pípál a třepotal křídélky. Opatrně mezi nimi prošel a spěchal ke koni. Teprve když ho odvažoval, si uvědomil, že stále svírá v ruce lahvičku lissiku.

Copak jsem opravdu čekal, že mi rhui'auros dá vrahovu zbraň? vysmíval se sám sobě, když ji schovával do kapsy.

Cynrilin pravidelný krok ho uklidnil. Jakmile se mu v hlavě rozjasnilo, pomalu začal zkoumat Elesaritovo blouznění, aby rozluštil vzkaz, který ukrývalo. V hloubi srdce věděl, že by byla hloupost pustit slova rhui'auros z hlavy jako nesmysly; jejich šílenství skrývalo Illiorovu tvář.

"Illior!" řekl nahlas, když si uvědomil, že Elesarit použil místo Aurova jména jméno skalské. Bylo to jako najít v zamotaném klubku volný konec - když se vydal po vlákně, klíčky se začínaly rozmotávat.

Ten, kdo má dvě srdce, je dvakrát silnější, ya'shel khi.

Ya'shel khi. Duše míšence. Ta slova ho naplnila podivnou směsí strachu a radosti.

* * *

Vrátil se do domu, v němž bydleli, a našel všechno vzhůru nohama.

"Klia se probudila!" řekla mu seržantka Mercalle, když chvátal dovnitř. "Nehýbe se a nemluví, ale otevřela oči."

Seregil nečekal, až se dozví víc. Zamířil nahoru a zastihl Mydri, Thera a Nyala, jak se znepokojeně sklánějí nad lůžkem.

"Díky Aurovi!" zvolal tiše a uchopil její dlaň do svých. Všiml si, že je ovázaná, a voněla bylinami a medem. Klia se na něj dívala, oči měla bdělé a plné bolesti.

"Slyšíš mě, Klio? Zamrkej, jestli mi rozumíš."

Kliina bezbarvá víčka se pomalu zdvihla a klesla. Levé se pohybovalo víc než pravé, to se jen znepokojivě prohnulo.

"Vš, co se stalo a co jsme až doposud zjistili?" zeptal se Thera. "Může říct, kdo to udělal?"

"Ještě pořád má příliš zmatené myšlenky."

"Vypátrám to," slíbil Seregil a pohladil princeznu po tváři. "Přisahám, že uvidíme, jak proti nim Lia'sidra vyhlašuje teth'sag."

Klia nepatrně zasténala a zavřela oči.

Pokynul ostatním, aby vyšli na chodbu, a zavřel dveře. "Znamená to, že bude žít?"

"Je to nadějně znamení," odvětil Nyal, ale se zjevnými obavami. "Může trvat celé dny, než dokáže promluvit."

"A co její ruka?"

"Zasažená oblast kolem rány se zvětšuje," řekla Mydri.

"Myslíš, že by o ni mohla přijít?"

"Pokud maso odumře, jak Nyal očekává, pak ano. Musíme ale dát obkladu čas, aby začal účinkovat."

"Udělejte všechno, co musíte, jen ne amputaci," prosil Seregil. "Thero, potřebuji tě. Můžeš se mnou jít k Ulanovi?"

Čaroděj se ohlédl na Mydri, která přikývla. "Ano, Thero, pro tuto chvíli jsi udělal všechno, co se dalo. Běž a dělej, co musíš."

* * *

Když Seregil a Thero došli do Lia'sidry, čekalo je tam mlčící shromáždění. Každý khirnari, kterého se věc přímo netýkala, mohl žádat, aby byl svědkem výsledku, a téměř deset se jich rozhodlo své právo uplatnit - mezi nimi Khatme, Akhendi, Lhapnos, Golinil, Ra'basi, Bry'kha a několik menších klanů. Doprovázení malou čestnou stráží Silmai se pěšky vydali do tupy Virésse. Seregil od počátku dával pečlivě najevo, že je podřízen Therovi.

Ulan je přivítal až překvapivě srdečně. "Nabídl bych vám jídlo, ale vzhledem k okolnostem by obvyklá gesta vypadala nepatřičně."

Thero, předem poučen Adzriel, se lehce uklonil a podle očekávání odpověděl: "Věříme nabízenému pohostinství, khirnari. Kéž Aura dá a prokážeme vaši nevinu."

"Můj dům je velký, jak víte," řekl Ulan a zavedl je do zahrady, ve které se konala hostina. "Máte v úmyslu prohledat ho celý?"

"Seregil mi bude asistovat při věštbě," odvětil Thero.

"Věštbě?" řekl Elos. "Jak ji chcete provést?"

"Využiju tohle." Čaroděj vytáhl čtvereček potřísněného pláma. "To je krev z rány na Kliině ruce," vysvětlil, ale nedodal, že je tam i Torsinova krev.

"Krvavá magie? Nekromancie!" zasyčela Lhaär ä Iriel a udělala k Therovi znamení rukou.

Seregil s tísni zaznamenal, že Khatme není jediná, kdo to neschvaluje.

"Brythire i Niene, jak můžete připustit takovou ohavnost?" zvolala Moriel ä Moriel.

"Užití krve je nepodstatné. Nejde o žádnou nekromancii," ujistil je Thero. "Pokud princeznu Kliu bodli něčím ostrým, jak předpokládáme, pak by na tom předmětu ulpěla trocha jedu a její krve, stejně jako na téhle látce. Jde jenom o vyhledávací kouzlo, něco jako přivolání."

"Faieové znají podobnou magii," ozval se Brythir a opřel se Adzriel o rámě. "Pokud ostatní khirnari nezamýšlejí žádat hlasování, říkám, že můžete pokračovat, Thero i Procepie."

"Prosím, nechte ho pokračovat," dodal Ulan. "Nemám co skrývat."

"Děkuji vám, khirnari," řekl Thero. "Nejprve se chci zeptat, zda byl někde ve vaší tupě po hostině nalezen akhendijský náramek?"

"Ne, nic podobného."

"Výborně." Thero pooděšel k blízké kamenné lavičce, rozprostřel potřísněnou látku a hůlkou nad ní utkal zaklínadlo.

Ostatní přítomní s rostoucím zájmem sledovali barevné vzory, které se na jeho příkaz objevovaly a zase rozplývaly. Seregil se tiše soustředil na rozlehlou zahradu. Ozdoby z hostiny už byly samozřejmě odklizeny. Zavzpomínal, jak stály stoly, a začal zahradu metodicky prohledávat, doufaje, že najde alespoň ztracené kouzlo Akhendi, když nic jiného. Bohužel, Ulanovi sloužící uklízeli důkladně. Našel jen přehlédnutou skořápku slávky a ztracený nůž.

"Cítím něco v tomto směru," prohlásil nakonec Thero a pomalu se přesouval k části domu, kde byly khirnariho pokoje. Pokračovali stejnými chodbami, kterými před několika dny procházeli s Alekem. Seregil Thera doprovázel. Čaroděj kráčel se zpola zavřenýma očima a mezi zvednutými dlaněmi držel svou hůlku.

Cestou k zahradě u Ulanových soukromých pokojů neprozrazoval čarodějův výraz nic než lhostejné soustředění. Pak náhle prudce otevřel oči a rozhlédl se kolem čelo sraštělé. "Ano, něco tady je, ale je to velmi slabé."

To je příliš snadné, znovu si pomyslel Seregil a ještě jednou prohlédl ložnici a obývací pokoj. Pracovat za denního světla a před publikem zahrnujícím vlastníka místnosti bylo poněkud zneklidňující. Připadalo mu to až obscénní, jako by špehoval někoho, kdo si obléká smuteční šat. Začínalo se oteplovat a Seregilovi při práci stékal po zádech i bocích pot. Znovu nic nenašel. "Jsi si jistý?" zamumlal, když se vrátil k Therovi, stojícímu u bazénku s rybkami.

Thero přikývl. "Připouštím, že je to nejasné, ale něco tu je."

Seregil přemítal, na která zákoutí mohl zapomenout. Zahleděl se na voňavé lekníny plovoucí na temné hladině bazénku. Pod okrouhlými zelenými listy proplouvaly rybky jako mihající se inspirace. Jediný neladící prvek představovala osamělá mrtvá rybka v protilehlém rohu bazénku. Obvykle úzkostlivě pečlivý khirnari se od Kliina kolapsu zjevně zabýval naléhavějšími věcmi než péčí o své ryby.

Ostatní pozorovali každý Seregilův pohyb se směsí zájmu a nepřátelství. Seregil se snažil nevšímat si jich a znovu se rozhlédl po dvoře. Pokud Thero říká, že tu něco je, pak tu něco je. Jde jen o to, podívat se na správné místo.

Nebo položit správné otázky.

Jeho zrak přitáhly spousty bílých pivoněk a růží; představa, že by je měl bez pádného důvodu vytrhat z kořenů se mu příliš nezamlouvala. Kolem květů poletovala drobná červená šídla. Jedno z nich zabloudilo na okraj leknínového listu.

Ve vodě se zaleskla ryba a spolkla ho.

"Mají pořád hlad," zamumlal Ulan a zvedl víko nádoby stojící na okraji nádrže. Nabral hrst drobků a studená voda zavřela, jak se i další ryby vrhly na svá sousta.

Seregil si znovu prohlédl mrtvou rybku. Byla velká, delší než jeho dlaň, a šupiny měla ještě světlé. Tato skutečnost spolu s faktem, že ji její hladoví společníci prozatím nezačali okusovat, naznačovala, že není mrtvá dlouho.

Zvědavě obešel bazének až k místu, kde plula, a podebral ji, aby si ji mohl prohlédnout podrobněji. Temné oči byly stále jasné. Ano, uhynula nedávno.

"Mohu si půjčit nůž?" zeptal se Seregil a pečlivě se snažil zakrýt rostoucí vzrušení.

Došlo tím sice k porušení podmínek jeho návratu, ale silmaiský starší mu sám podal dýku.

Jediným tahem rozřízl rybce břicho a byl odměněn zábleskem kovu mezi vnitřnostmi. Špičkou nože vytáhl hladký prsten. No, není úplně hladký, pomyslel si, když objevil drobný trn vyčnívající z vnější strany.

Ostatní se shlukli kolem něj a vzrušeně si šeptali. Seregil se přes jejich hlavy podíval na Ulan a Sathila, který nehybně stál vedle růží. Jeho tvář nenesla ani stopy po provinilém zblednutí nebo panice.

Karty bych proti tobě hrál nerad, napadlo Seregila se zdráhavou úctou.

"Chytrá věcička," poznamenal a ukázal ostatním, jak lze trn vytáhnout a zase skrýt pomocí páčky uvnitř kroužku.

"Plenimarští ji celkem poeticky pojmenovali kar'makti, což znamená 'jazyk kolibříka'. U některých je osten namočený v jedu, jiné mají zásobu uvnitř prstenu. Raději bychom s ním měli zacházet opatrně, dokud nezjistím, který druh to je.

Mohl by být ještě nebezpečný."

"Jak mohla tak podivná ozdoba zůstat nepovšimnuta?" zeptala se Adzriel.

"Vidíte tohle?" Seregil jim ukázal několik stop zlata na okrajích kroužku. "Byl zasazen ve větším prstenu, který mohl mít v sobě otvor pro trn."

"Dokážete předložit ten druhý prsten?" zeptal se starý Silmai Ulane.

"Ne - žádný takový nemám a ani jsem nikdy neměl," odvětil Viréssan. "Tu věc tady mohl odhodit kdokoli."

"Zdá se, že se v podobných zařízeních vyznáš, vyhnanče," podotkla khirnari Khatme a obrátila se k Seregilovi.

"Mou práci ve Skale bylo vědět," odvětil Seregil a nechal ji, ať si to vysvětlí, jak chce. "Viděl jste tenhle prsten někdy předtím, Ulane i Sathile?"

"Jistěže ne!" odvětil Ulan, který konečně popustil uzdu rozčilení. "Přisahám před Aurou a před khi svého otce. Možná že se násilí odehrálo pod mou střechou; přijímám hanbu, která je s tím spojena. Ale já jsem to neudělal."

Než Seregil podal prsten Therovi přesvědčil se, že trn je úplně zatažený. "Můžeš z něj něco přechíst?"

Čaroděj stiskl prsten v dlaních a zašeptal rychlé kouzlo. "Vyžadovalo by to větší soustředění."

"Smím?" zeptala se Adzriel. Po chvíli však i ona zavřela hlavou a vrátila ho.

"Buď byl příliš dlouho v rybě, nebo ho někdo záměrně zamaskoval," řekl čaroděj. "Když zvážím potíže při hledání, hádal bych spíše to druhé."

Byli by udělali lépe, kdyby zatáhli trn, pomyslel si Seregil. "Nic jiného v domě necítíš?"

"Ne. Nic víc už se nedozvíme."

"Kromě toho, že náš travič je muž," podotkl Seregil a lehce si navlékl prsten na ukazováček. "A že se vyzná v hadech východního pobřeží i v plenimarských travičských úskocích."

"Všechno zřejmě ukazuje na Virése," řekl Elos i Orian, který si ochranitelsky stoupl vedle Ulane.

"Ne definitivně," odvětil Seregil. "Ještě je jedna záležitost, na kterou bych se chtěl zeptat, khirnari." Vytáhl z váčku střípce Viréssanů a podržel ho tak, aby si ho ostatní mohli prohlédnout. "Toto jsme našli v ruce lorda Torsina, když zemřel. Měl někdo z vašeho klanu ve zvyku posílat mu podobná znamení jako signál k tajné schůzce?"

Khirnari nepatrně přivřel oči a Seregil vycítil, že ho konečně zaskočil. "Já," připustil Ulan. "Ale ne té noci. Ostatně proč, když byl v mém domě?"

"Kdo jiný než Viréssan by však poslal takové znamení?" zeptal se Silmai. "Obávám se, že Virése musí zůstat v klatbě, Ulane. Dokud celou záležitost Skalanům uspokojivě neobjasníme, nemůžete hlasovat s Iia'sidrou."

Ulan i Sathil se staršímu khirnari mu uklonil. "Musí to tak být. Udělám vše, co je v mé moci, abych ospravedlnil újmu, kterou Skalané pod mou střechou utrpěli."

"Proč jste se tajně setkával s lordem Torsinem?" zeptal se Seregil.

"To nemá s celou záležitostí nic společného!" namítl Ulan.

Tohle ho zjevně zasáhlo.

Thero uhlazeně zakročil: "Prozatím, khirnari, mluvím za princeznu Kliu a musím vědět o všech záležitostech, které se týkají vás dvou, a nezáleží na tom, zda mají něco společného s otravou princezny Klii."

Ulan se podíval na khirnariho Silmai, ale nedočkal se pomoci. "Dobrá, ale musím trvat na soukromém rozhovoru."

Jistě zamýšlel vyloučit i Seregila, ale Thero mu pokynul, aby je následoval, jako by si vůbec nedokázal představit, že by mu mohli odepřít přítomnost rádce.

Seregil potlačil obdivný úšklebek, narovnal se a vydal se za oběma muži do vnitřního pokoje. Jakmile se však ocitli s khirnariem o samotě, jeho pobavení rychle povadlo.

"Mohu se podívat na ten střípce?" zeptal se Ulan. Když zkoumal ústřížek hedvábí, jeho oči zůstaly pod vnějším zdáním úcty chladné. "Určitě byl odříznut ze sen'gai nějakého Viréssana, ale ne z mého. Jakožto khirnari mám mezi ostatními vetkané i temně rudé vlákno. Tady není."

Co se týká smrti lorda Torsina, i pro mě je to velká ztráta. Řadu let byl mým velkým přítelem. Chápal činnost Iia'sidry lépe než kterýkoliv Tírfaie, jehož znám."

"A sympatizoval se zájmy Virése," skočil mu do řeči Thero.

Seregil ho užasle pozoroval. Ačkoliv byl Thero tak mladý, zdálo se, že se s tímto letitým intrikánem rozhodl utkat. Když

se střetl s khirnariho odhadujícím pohledem, nedal najevo nejmenší známku zaváhání.

"Co jste s ním probíral, když jste se setkali?" zeptal se čaroděj. "Záležitosti, které by chránily zájmy vašeho klanu?"

Ulan blahosklonně přikývl. "Ale jistě. Vypracovávali jsme kompromis, kterého si byla princezna Klia vědoma: otevřít Gedre pro obchod na dobu skalské války, ale s tím, že až pomine nutnost, kontrola nad přepravou zboží se vrátí do Virése. Mnozí z ostatních khirnari mají o původní Kliině nabídce vážné pochybnosti, vzhledem k povaze vaší nové královny."

"A vy jste zajistil, aby se o jejích chybách dozvěděli," tiše podotkl Seregil.

Ulan naklonil hlavu, jako by přijal kompliment. "Gedre je příliš daleko, příliš špatně střežené a je to příliš slabý klan, aby se sám ubránil, kdyby Phoria porušila dohody. Kdo může říci, zda žena, která zradila vlastní zemi a vlastní matku, nezatožou přivlastnit si bohatství, které nabízí Aurěnen, jakmile uvidí, jak se k němu dostat?"

A cos plánoval, než se Phoria stala královnou? žasl Seregil se zdráhavým obdivem. Kolik různých scénářů musel tento muž připravit, aby chránil zájmy svého klanu? Skrýval tajemství o Phorii, aby s ním zahrál jako s vítěznou kartou. Co by udělal, kdyby byla Idrilain, zdravá a silná, na trůnu?

"Právě plenimarská blokáda severních obchodních cest zmíněnou potřebu vyvolala," řekl Thero.

"Toho jsem si vědom. Ostatně to byla skalská vlastnická kontrola stejné obchodní cesty, která během několika minulých staletí stmelila obchodní svazky mezi Plenimarem a východními klany," odvětil Ulan. "Ať Plenimar zvítězí či prohraje, zůstane pro Aurěnen nejatraktivnějším partnerem."

"Navzdory tomu, že si budou předcházet Zengatské, aby je podporovali v útocích proti Aurěnenu - v případě, že bude Iia'sidra hlasovat ve prospěch Skaly?" zeptal se Seregil.

Ulan na něj blahosklonně pohlédl: "Vy jste to neslyšel? Zengatští mají právě potíže. Znovu vypukla kmenová válka, jak je u té popudlivé rasy pravidlem."

"Jste si tím jist?" zalapal Thero po dechu.

"Mám spolehlivé zvědy. Nemohu samozřejmě uvést jejich jména, ale Seregil by zřejmě jednoho či dva poznal."

"Ilar?" Seregil zachraptěl, když ho předtucha zasáhla jako blesk. "Žije?"

Khirnari se nevyzpytatelně usmál. "Nespojili jsme se od doby, kdy zmizel, ale i kdyby to byl on, jistě právě vy musíte připustit, že vyhnanci mohou být užiteční."

Od doby, kdy zmizel? Proč by khirnari Virése vůbec mladého Chyptaula znal, kdyby k tomu neměl dobrý důvod? Když se setkal s Ulanovým chladným pohledem, Seregil v hloubi duše věděl, jaká by byla odpověď na jeho otázku. Se stejnou jistotou věděl, že Ulan by nikdy nepřiznal pravdu, pokud by to nebylo v jeho vlastním zájmu.

"Načasování téhle kmenové války bylo velmi šťastné," podotkl Thero. "Pro Aurěnen by bylo velmi neblahé, kdyby se Zengatští a Plenimarští spojili."

"Štěstí může být velmi drahá věc," odpověděl Ulan s významným pohledem. "Kdo však může vyčíslit cenu za bezpečí své vlasti? To se vás ale netýká, i když vám to jednoho dne může být ku prospěchu."

"Vy věříte, že tentokrát zvítězí Plenimar, že?" zeptal se Seregil, který se ovládal jen s největším úsilím.

"Ano. Proč obětovat životy a magii Aurěnfaiëu pro ztracenou věc?"

"Jak mohl Torsin s takovou dohodou souhlasit?" rozčileně namítal Thero.

"Byl to Tírfaie, měřící budoucnost svým krátkým životem. Totéž se dá říci o Klie a jejím rodu, ačkoliv jsou nepochybně bystří." Ulan odmítavě mávl rukou. "Vy dva jste ještě příliš mladí, abyste viděli, jak pomalu se otáčí kolo dějin. Nepřeji si vidět Skalu trpět; ale jsem rozhodnutý, že Virése trpět neuvidím. Ať je Phoria dcerou Idrilain či ne, nebude to dobrý spojenec."

"A nejvyšší pán Plenimaru se svými nekromanty ano?" zvolal Seregil. "Znáte jméno Raghar Ashnazai, khirnari. Setkal jsem se s jeho příbuzným, nekromantem."

"A přemohl jste ho, stejně jako dyrmagna," lhostejně opáčil Ulan. "Když jste to dokázal s hrstkou Tírů, čeho by se od nich měli obávat Aurěnfaiëové?"

"Byla to jediná dyrmagnos a hrstka nekromantů, ale jejich porážka stála život velkého Nysandera i Azusthry," řekl Thero tiše a něco v jeho hlase přimělo Seregila, aby se na přítele nervózně podíval. Na okamžik měl dojem, že vidí v čarodějových očích zlaté záblesky. Zřejmě světelný klam. "Dejte si pozor, co vyměníte za vlastní prosperitu, Ulane i Sathile," pokračoval Thero. "Jsou i takoví, kteří vidí dále než vy."

Ulan přešel ke dveřím a otevřel je. "Torsin byl můj přítel a já lituji jeho ztráty. Nic víc není třeba říkat. Co se týká neštěstí, které se Klie stalo pod mou střechou, je to velmi žalostná pohana, ale zřejmě si vše přivodila sama. Zasela nešváry ve městě, které bylo od nepaměti známé jako místo míru. Snad je to Aurův trest."

Thero zbělal, ale držel jazyk za zuby.

Seregil byl méně zdrženlivý. "Světloňoš s tím nemá co dělat," zavrčel. "Pamatujte, khirnari, pravda vyjde najevo. Dohlédnu na to."

"Vy?" Ulan se nesnažil zakrýt pohrdání. "Co vy víte o pravdě?"

Kapitola 35.

Obvinění

Když se Alek i s doprovodem vrátil z průzkumu, spatřil Seregila, který na něj čekal na předních schodech.

"Měli jste štěstí?" zavolal.

Alek seskočil ze sedla a dal mu kouzlo Akhendí. "Tohle je Kliino. Musela o něj přijít při zápasu."

"Illiorovy prsty!" zvolal Seregil, když si prohlížel zčernalou řezbu.

"Kheeta šel pro Rhaishe," řekl Alek. "Säaban tvrdí, že by nám měl dokázat zjistit, kdo to způsobil. Před lovem bylo bílé. Chceš se vsadit, kdo ho proměnil?"

Seregil vytáhl z váčku travičův prsten. "Ještě ne, myslím."

"Kdes ho našel?"

"V nádrži s rybkami u Ulanovy ložnice. Ale Therovi se zatím nepodařilo nic z něj vyčist. Říká, že je maskovaný."

Alek zvedl obočí. "Je těžké to zařít?"

"Dost těžké, abych došel k závěru, že máme co dělat s někým mocným."

"Zatraceně! To kouzlo by na tom mohlo být podobně."

"Mohlo by jít o užitečné zjištění," podotkl Seregil a znovu si prohlédl náramek. "Naznačovalo by to, že kdokoliv maskoval jednu věc, maskoval i druhou. Nejspíš tam tedy musel být poté, kdy na ni Emiel zaútočil."

"Takže zjistíme, kdo z lovecké výpravy byl i na hostině v tupě Virésse?"

Seregil pokrčil rameny. "Jestli se ukáže, že je maskované i tohle, pak ano."

* * *

Kheeta dorazil s khimarim Akhendi a Seregil ho uvedl do přijímacího pokoje vedle síně, kde už čekali Alek a Thero.

"Našli jste v lese něco?" zeptal se Rhaish.

"Tohle," řekl Alek a podal mu zčernalé kouzlo. "Mohl byste nám říci, kdo to způsobil?"

Khimari náramek chvíličku podržel. "Aha, ano, to je práce mé ženy. Bylo by nejlepší, kdybych ji ho odnesl. Pošlu vám zprávu, co zjistí. Dnes se necítí tak dobře, aby mohla ven."

"Pokud vám to nevadí, khimari, ušetříme vám práci a půjdeme s vámi," přerušil ho Seregil.

"Výborně," odvětil Rhaish, zjevně zaražený takovou smělostí. Nebylo zvykem dožadovat se vstupu do domu khimariho.

"Promiňte mi tu drzost," dodal rychle Seregil, doufaje, že poněkud zahladí špatný dojem. "Ale jde nám o čas, kvůli Klie."

"Samozřejmě. Nedomýšlel jsem to. Uděláme vše, co je v našich silách, abychom zajistili její uzdravení."

"Děkuji vám, khimari." Seregil pokynul Alekovi, aby je doprovodil, a odvedl muže ven.

* * *

V porovnání s Virésse byla tupa Akhendi skromná. Vadnoucí místo vypovídalo o lepších časech.

Našli Amali, jak odpočívá na hedvábím potažené pohovce v jedné ze zahrad, netečně uždibuje z mísy se sušenými bobulemi a pozoruje několik svých žen, jak hrají kostky.

Když spatřila manžela, trochu se rozjasnila. "Jsi tak brzy zpět, talí? A vedeš mi společnost!"

"Odpusťte nám neodpuštělné vniknutí," dvorně řekl Seregil. "Nerušil bych vás, kdyby to nebylo mimořádně naléhavé."

"Nic si z toho nedělejte," odvětila a posadila se. "Co vás sem přivádí?"

Seregil jí ukázal náramek. "Má paní, váš dar Klii byl myšlen v dobrém. Věřím, že nás může dovést k útočníkovi."

"To je výtečné!" prohlásila a opatrně vzala zničený náramek mezi dva prsty. "Ale co se mu stalo?"

"Klia ho ztratila během lovu," vysvětlil Alek. "Když jsme se tam dnes ráno vrátili, našel jsem ho."

"Aha." Stiskla kouzlo v dlaních a zamumlala jakési zaklínadlo. Vzápětí zasténala a padla na polštáře, tvář zcela bez barvy. "Haman!" řekla mdle. "Vidím jeho tvář, zkřivenou hněvem. Znáám toho muže: je tady ve městě. Synovec Naziena i Hariho."

"Emiel i Moranthi?" zeptal se Alek a střelil po Seregilovi vítězným pohledem.

"Ano, tak se jmenuje," zašeptala Amali. "Takový hněv a pohrdání! Takové násilí!"

"Můžete nám říci ještě něco, má paní?" dožadoval se Seregil a naklonil se dopředu.

"Dost!" Rhaish, rty stažené hněvem, jí vytrhl náramek z rukou, jako by to byl jedovatý had. "Talío, na tohle nejsi dostatečně v pořádku." Otočil se k Seregilovi a přísně pravil: "Vidíte, v jakém je stavu. Co ještě potřebujete?"

"Kdyby nám mohla říci víc o povaze útoku, khimari, mělo by to pro nás velkou cenu."

"Tak nám to prozatím nechejte. Až se jí vrátí síly, možná uvidí víc."

"Raději bych měl to kouzlo u sebe," namítl Seregil. "Až bude vaší paní lépe, znovu ho přinesu."

"Dobře." Rhaish se na náramek zamyšleně podíval a podal mu ho zpět. "Je to podivné, když tolik věcí závisí na tak prostinkém předmětu."

"Podle mých zkušeností často ty nejjednodušší věci poskytnou nejvíce informací," odvětil Seregil.

* * *

"No?" dožadoval se Alek, když s Therem mířili domů. "Říkal jsem ti, že na ni zaútočil. Tady máš důkaz!"

"Zřejmě ano," hloubal Seregil, duchem někde jinde.

"Zřejmě? U Čtveřice, Seregile, pracovala se svým vlastním kouzlem."

Seregil ztlumil hlas až k šepotu: "Ale proč, Aleku? Kliu a Torsina otrávil v tupě Virésse, tím jsem si jist. Pokud to udělal nějaký Haman, musel by to být někdo jiný než Emiel, protože ten tam nebyl."

"Pokud za tím stojí Hamani, naplánoval to hlupák," dodal Thero. "Všichni věděli, že se další den chystají na lov. Proč by volili jed, který by zapůsobil v době, kdy bude v jejich společnosti?"

"A proč si přidělavat potíže a útočit na ni, když už umírala?" podotkl Seregil.

"Ledaže by Emiel o jedu nevěděl," řekl Alek. "Je to násilnický mizera, Seregile. Jednou se do mě pustil přímo ve městě, před svědky, ani nemluvě o tom, co provedl tobě!"

"To bylo něco jiného. Zaútočit na Kliu by bylo šílenství. Na základě toho, co nám pověděla Amali, by mohl dostat dwai sholo." Podal Therovi otrávený prsten. "Podívej se na něj. Vsadím svého nejlepšího koně, že pokud zjistíš, kdo ho použil, Haman to nebude."

"Ty tedy myslíš, že může jít o nezávislé události?" zeptal se čaroděj, hledě na smrtící kovový kroužek.

"Myslíš, že chce Kliu vidět mrtvou více než jeden klan?" Alek cítil, jak ho začíná bolet hlava. "Snad se Sarikali přece

jenom dost podobá Rhíminee."

To bylo deprimující pomyšlení.

* * *

Jakmile skalští návštěvníci odešli, Rhaish i Arlisandin poslal ženy pryč a klekl si vedle Amali. Z vítězného výrazu na její tváři mu přeběhl mráz po zádech; na okamžik se mu zatočila hlava.

"U Světla," zalapal po dechu a chytil ji za zápěstí. "Amali, cos to udělala?"

Hrdě zvedla bradu, ačkoliv muž viděl, že má slzy v očích. "To, co muselo být uděláno, manželí. Pro Akhendi i pro tebe. Ten Haman není čestný člověk; násilí je v něm."

Natáhla k němu ruku, ale Rhaish couvl. Hrozivá směs žalu a uctívání, zračící se v obličejí jeho ženy, ho sežehla jako lesní požár a svět kolem potemněl. Dovrávorat k vedlejšímu křesílku a zakryl si oči dlaněmi.

"Nedůvěřoval jsi mi, manželí!" zaprosila úpěnlivě. "Ale já jsem viděla, jak se trápíš. Když mi Aura dal do rukou prostředky, věděla jsem, co musím udělat."

"V tomhle nemá prsty Světloňoš," zamumlal.

* * *

Alek a Seregil zamířili přímo do Kliiny komnaty. Ačkoliv princezna ještě zcela nenabyla vědomí, zdálo se jim správné být s ní co nejvíce, jako by ji i pouhou blízkostí mohli dodat životní sílu.

Její pokoj byl zároveň tou nejlídanější místností v domě. Před dveřmi měli stanoviště dva jezdcí z Urgazhi. Uvnitř dřímala u Kliina lůžka Beka. Když vstoupili, zprudka procitla a ruka jí zalétla k jílcí nože.

"To jsme jenom my," zašeptal Seregil a přistoupil k posteli.

Klia spala, ale v sínalě tváři už měla nádech barvy. Na čele a nad horním rtem se jí leskl pot.

"Pořád ještě nemůže mluvit, ale Mydri do ní dostala trochu vývaru," sdělila jim Beka. "Větší část dne vypadá takhle, jenom sem tam otevře oči. Těžko říci, zda vnímá, co jí říkáme."

Když ho pach nemoci udeřil do chřípi, zalapal Alek po dechu. Princeznina levá ruka byla ovázaná od prstů až k zápěstí a po celé délce předloktí se táhly červené pruhy infekce. Tohle tam ráno nebylo.

"Amali tvrdí, že na ni rozhodně zaútočil Emiel," řekl Seregil Bece.

Vyčerpaně zavřela oči. "Věděla jsem to. Pověděla vám, proč?"

"Ne. Myslím, že bych si měl raději promluvit s Nazienem, ačkoliv se na to vůbec netěším."

"A co Vírěsse?" zeptala se.

Seregil si prohrábl rukou vlasy a povzdychl: "Nalezení prstenu v Ulanově nádržce s rybkami by mohlo být zatraceně pěkným důkazem."

"Mohlo by?"

"No, odhodit prsten přímo u dveří vlastní ložnice je buď největší troufalost, nebo největší hloupost, jakou jsem kdy viděl. Ještě jsem se nerozhodl, co."

"Pokud naši traviči pochází z klanu Haman, mohli ho tam odhodit, aby vina padla na Ulana," podotkl Alek.

"Potřebovali bychom vědět, zda jsou pro zrušení Ediktu. Kdyby Nazien opravdu hodlal přejít ke Klie, možná by mohl chtít vidět Ulana zneuctěného. Jinak by ho podporoval. Pokud jde o Emiela, byl na straně Vírěsse, takže je nepravděpodobné, že by stál v pozadí podobné lsti."

"Možná jsme vraha těsně minuli," podotkl Alek zachmuřeně, když si vzpomněl na neviděného návštěvníka, který je vyrušil při prohledávání Ulanových pokojů.

Vzápětí vklouzl dovnitř Thero a ostatní ho přivítali nadějnými pohledy.

"Zatím nic," oznámil jim čaroděj a naklonil se přes Kliino lože, aby podal prsten Seregilovi. "Kdybych se jí jen mohl zeptat na tu noc."

"Ať je naším vrahem kdokoliv, vybral si dobrý okamžik," zamumlal Alek. "I kdybychom očistili Hamany nebo Vírěsse, většina Sarikali stále zůstane v podezření."

"Dokonce i kdyby nám povolili čtení myšlenek, trvalo by to měsíce," dodal čaroděj.

Beka vzala travičův prsten: "Tohle je velmi užitečné, i pokud z něj nedokážete zjistit víc."

"Už jsem říkal, že se z něj nemá dát nic zjistit. Někdo přikryl prsten takovým krycím kouzlem, že nemohu vypátrat jeho majitele," odsekl Thero. "Máme co dělat se skutečným čarodějem, ne s nějakým pout'ovým kejkliřem."

"Podle všeho, co víme, muž, kterého hledáme, už jistě uprchl," prskala Beka a podala mu prsten zpět. "Lidé tady pořád přicházejí a odcházejí. Náš člověk může dávno být na míle daleko. U Plamene, Seregile, nemohli by něco udělat ti vaši rhui'auros?"

Seregil vzdychl a skryl tvář ve dlaních. "Podle jednoho, se kterým jsem mluvil dnes ráno, už vím, kdo to udělal - ať to znamená cokoliv."

Beka se zastavila vedle Seregila a položila mu ruku na rameno. "Pověz nám, co říkal, slovo za slovem."

Seregil se na Kliu podíval a zjistil, že má oči otevřené a dívá se na něj. Chytil ji za zdravou ruku a jemně ji přidržel. "Tak se na to podívejme. Dal mi snídani a mluvili jsme o Nysanderovi. Připustil, že poslal Nyala, ale tvrdil, že ho nevyslal za mnou." Pohlédl na Thera a zavrtěl hlavou. "Sám víš, jací jsou. Každopádně mi dal plenimarskou lahvičku s lissikem. Když jsem poznal, odkud pochází, řekl mi: 'Ten, kdo má dvě srdce, je dvakrát silnější,' a oslovil mě 'ya'shel khi'."

"Duše míšence," přeložil Alek pro Beka.

Seregil přikývl. "Celý den mi to vrtá hlavou, spolu s jeho řečmi o mém takzvaném daru. Ať je to cokoliv."

"A řekl ti, že se svým darem bojuješ," napověděl Alek.

Seregil znovu pokrčil rameny. "Dar nevhodnosti pro magii? Dar schopnosti vybírat kapsy a umění lhát? V tom, co řekl, mi dává smysl jediná věc - že tak či onak nepokládáme správné otázky."

"Nebo se neptáme správných lidí," dodala Beka. "Co říkala Adzriel o hlasování? Dojde k němu, když teď věci vypadají

takhle?"

"Nedošlo k žádné změně, pokud ví."

"Hamani i Viréssané jsou v klatbě," podotkl Alek. "Nedává nám to výhodu? Víme přece jistě, že by Virésse hlasovalo proti nám a Hamani možná taky."

"Hamani by byli úhelným kamenem," řekl Seregil. "Kdyby zůstali mimo jen Viréssané, Nazienův hlas by zrušil všechny svazky, ať už k dobrému či zlému. Teď zůstávají věci nejisté. Z devíti zbývajících jsou určitě proti nám Golinil, Khatme a Lhapos. Co Ra'basi a zbytek? Kdo to může vědět, teď, když se na Phorii všichni dívají skrz prsty? Ulan by mohl zvítězit, aniž by musel hlasovat. Beko, rád bych, abys přivedla Naziena i Hariho. Neříkej proč, jen že mám informaci týkající se jeho synovce."

"Možná nastal čas, abych se vrátil do krčem," nabídl se Alek. "Jelikož nemáme možnost se někam vloupat, nevím, jak jinak bychom mohli zjistit víc, než víme teď. Ať ten prsten odhodil kdokoli, chtěl, abychom skončili právě tam, kde jsme - pěkně v bahně."

"Možná bys mohl..."

Přerušil ho příchod Mydri, která nesla Klie čerstvý odvar.

"Ale ne sám," pokračoval Seregil. "Vezmi s sebou Kheetu a jednoho nebo dva jezdce. Nikdo nebude odcházet sám - už ne."

"Takže si myslíš, že tady vrah pořád ještě je?" zeptala se Beka.

"Musíme být na takovou možnost připraveni - i na to, že s námi ještě neskončil," odpověděl Seregil.

"Buďte opatrní," varovala je Mydri, když zachytila nit rozhovoru. "Adzriel rozeslala lidi poslouchat, co se děje ve městě; zprávy o tom, co jste našli, se už rozšířily a vládnou tu nebezpečné nálady. Nejhorší je to v Akhendí, ti otevřeně obviňují Virésse z vraždy. Jde řeč o tom, aby byl dán do klatby i Golinil, a někteří dokonce podezřívají i Khatme. Šeptá se, že Lhaār a Iriel a Ulan i Sathil se tajně setkávali a strojili proti Klie úklady."

"Nějaké nové zprávy z Nha'mahat?" zeptal se Seregil.

Mydri se na něj překvapeně podívala. "Víš, že se do záležitostí Iia'sidry nepletou."

"Samozřejmě." Seregil se sklonil, naposledy Kliu pohládl po ruce a pokynul Alekovi, aby šel s ním.

Cestou zpět se na chodbě téměř srazili se seržantkou Mercalle.

"Promiňte, pánové," řekla a krátce jim zasalutovala. "Potřebuji mluvit s kapitánkou Bekou ohledně rozkazů."

"Oč jde, seržantko?" zeptala se Beka, která k nim právě došla.

"O vězně, kapitánko. Jeho lidé jsou před hlavním vchodem a ptají se, co s ním hodláme dělat."

"Výborně, Nazien nám ušetřil starosti," zamumlal Seregil. "Povězte mu, že si s ním hned promluvíme, seržante. Uved'te je do komnaty vedle hlavní síně."

Mercalle kývla na jednoho z Urgazhi, stojícího na stráži u dveří, a muž odspěchal. "Je tu ještě jedna věc," dodala.

"Domácí služebnictvo si přeje vědět, co se má udělat s lordem Torsinem."

Beka se zamračila: "U Sakorova Plamene, už je to pár dní, že? Budeme ho muset spálit a jeho ostatky odeslat domů do Skaly."

"Bude nutné udělat to mimo město," řekl jí Seregil. "Nyal nejspíš dokáže obstarat materiál, který budeme potřebovat."

Nechejme ho spálit dnes v noci; patřičné obřady mohou obstarat kněží v Rhíminee. Teď byste raději měli přivést do síně Emiela. Chci, aby tam byl, až budu jeho strýci sdělovat špatné zprávy."

"Nemůžu se dočkat, až uvidím jejich obličej," řekla Beka a odkráčela s Mercalle k zadnímu schodišti.

Thero počkal, až obě ženy odejdou, a pak zašeptal: "Přemýšlel jsem o tom, cos říkal o rhui'auros. Ať si tvá sestra myslí cokoli, věřím, že v této záležitosti vidí víc než jenom politiku. Jsem přesvědčený, že to spojenectví chtějí."

"Já vím," odpověděl Seregil. "Jenom mě mate, proč to neobjasní vlastním lidem."

"Možná je Aurēnfaičov neposlouchají," nadhodil Alek.

* * *

Když Beka s Mercalle vyšly ven, Nyal lelkoval na dvoře u stájí. Jakmile ho Beka spatřila, srdce jí neovladatelně poskočilo. Soudě podle prachu na botách a pláští byl někde venku na vyjíždě. Přišla blíž a ucítila z jeho dechu pivo a byliny a vůni svěžího větru ve vlasech. Dala by celý měsíční žold za pět minut samoty v Nyalově náručí.

"Potřebujeme materiál na pohřební hranici, rychlou a žhavou," řekla mu neutrálním tónem.

Světle hnědé oči se mu rozšířily zděšením: "Aurovo Světlo, Klia..."

"Pro lorda Torsina," objasnila.

"Aha, samozřejmě. Ve městě jsou pro podobné případy potřebné věci uskladněny," odpověděl. "Určitě vám je dají k dispozici, ale nejlepší by bylo, kdyby takový požadavek vznesl ve jménu Skaly někdo z Bókthersy. Mohu se obrátit na Kheetu i Branína?"

"Děkuji," řekla Beka vděčně. "Bude-li to možné, chtěla bych mít jeho popel připravený pro zítřejšího kurýra."

"Na všechno dohlédnu," slíbil, už na odchodu.

"Je to náš dobrý přítel, kapitánko," řekla Mercalle se zjevnou náklonností.

U Čtveřice, jak moc tomu chci věřit! pomyslela si Beka, když pozorovala, jak její milenec mizí z dohledu. "Dejte dohromady čestnou stráž, seržantko. Za pět minut ať se hlásí v hlavní síni. Lord Seregil se setká s Hamany a chceme náležitě zapůsobit."

Mercalle vědoucne mrkla. "Ujistím se, aby byli vysocí a zamračení, kapitánko."

"Nemělo by být těžké sehnat nějaké zamračené, když uvážíme, kdo jsou naši hosté," odpověděla Beka a poplácala ji po rameni.

Příliš ji zneklidňoval Kliin stav a vlastní pocit viny, takže nevídanému hostu v "kasárnách" nevěnovala zvláštní pozornost. Zašla pro Emiela a uvědomila si, že to pro něj nemohly být zrovna příjemné dny, když na něj celou dobu

hleděly Kliiny stráže s rukama na dýkách. Nebyl mezi nimi nikdo, kdo by mu s chutí nepodřizl krk.

Uvnitř odpočívalo půl tuctu jezdců. Dva další hlídali vzadu, kde seděl na svém slanníku Emiel; na talíři vedle sebe měl zbytky minulého jídla. Když se Beka přiblížila, vzhledl, a ji potěšilo, že zaznamenala na jeho tváři záblesk obav.

"Vstávej. Čekají tě v domě," nařídila.

Emiel vyšel ven a zamrkal, jak se jeho oči přizpůsobovaly odpolednímu slunci. Nedal najevo strach, ale přistihla ho při rychlém pohledu k zadní bráně, která byla provokativně otevřená.

Jen běž, zkus vyběhnout ven, napadlo Beka a nepatrně uvolnila sevření, uvažujíc, zda tuší, jak by příležitost dostat ho uvítala.

Muž to samozřejmě chápal a udržel si prezíravý výraz až do chvíle, kdy vstoupil do síně a spatřil strýce a půl tuctu příbuzných. Postávali napjatě před Therovým improvizovaným soudem. Alek a Säaban stáli čaroději po boku a za nimi Mercallina stráž. Vzápětí vešel Seregil, v doprovodu Rhaisha i Arlisandina.

"Přejete si přítomnost někoho dalšího?" zeptal se Thero Naziena.

"Ne," odpověděl starý Haman. "Tvrdíte, že máte důkaz o vině mého příbuzného. Ukažte mi ho, nechť je celá záležitost vyřízena."

Akhendi vykročil dopředu a Seregil mu podal Kliino varovné kouzlo.

"Znáte dovednost mých lidí, co se týká podobné magie," řekl Rhaish. "Zde je zapsána vina vašeho příbuzného, v téhle drobné řezbě. Myslím, že poznáváte, co to je."

Nazien vzal náramek, sevřel ho v dlaních a zavřel oči. Po chvíli mu poklesla ramena. Když vzhledl na Emiela, měl v očích znechucení. "Přivedl jsem tě do Sarikali, aby ses naučil moudrosti, synovče. Místo toho jsi zneuctil naše jméno."

Beka cítila, jak mladý Haman strnul. "Ne," zasípal. "Ne, strýčku..."

"Mlč!" přikázal Nazien, otočil se k Emielovi zády a obrátil se na Thera. "Slibuji odčinění viny, abych zabránil teth'sag mezi našimi lidmi. Pokud nebudou během dalšího cyklu měsíce nalezeny důkazy o nevině mého příbuzného, propadne smrti za pokus o vraždu královniny sestry."

Nazien si Emiela dlouze přeměřil kamenným pohledem. "Věděl jste," otázal se nakonec, "že jsem během lovu Klie přísahal svou podporu?"

"Ne, khimari, to jsme nevěděli," odpověděl Thero. "Princezna nepromluvila od chvíle, kdy se zhroutila."

"Rád bych věděl, kdo vás slyšel přísahat?" trpce se otázal Rhaish i Arlisandin.

Haman se na něj vyrovnaně podíval. "Mluvili jsme soukromě, ale Klia jistě má slova potvrdit, až znovu přijde k sobě.

Pěkný den. Kéž Aurovo světlo všem ozáří pravdu."

Nikdo z Hamanů se na Emiela při odchodu ani nepodíval. Mladík pozoroval, jak jeho příbuzní odcházejí, a pak se obrátil na Rhaisha i Arlisandina.

"Mohl jsem vědět, že Akhendi použijí ty ubohoučké cetky, aby prodali svou čest!" vyštěkl, vyškubl se z Bečina sevření a vrhl se na khimariho s napřaženými rukama, aby se ho pokusil zardousit.

Beka ho strhla k zemi, potřebovala však pomoc tří silných jezdců, aby ho udržela dole - tolik sebou mlátil a klel. Beka dostala loktem do oka, ale ač oslepena, vytrvala, než sebou Haman náhle škubl a schlípl.

Zastřeně se rozhlédla a spatřila nad sebou Aleka, který si mnul pěst.

"Díky," zachraptěla a vstala. "Svažte toho šílence, seržantko, a vyklidte jednu ze spižiren; použijeme ji jako celu. Pokud ho musíme zadržet, chci ho mít za zamčenými dveřmi!"

Mercalle kývla na své muže, kteří nikterak jemně odtáhli bezvědomého Hamana dvěma pryč.

Beka se poklonila Akhendimu. "Přijměte mou omluvu."

"Vůbec nic se nestalo," odpověděl starší muž, zjevně otřesen tím, čeho byl právě svědkem. "Pokud mne omluvíte, musím se vrátit ke své manželce. Stále se necítí dobře."

"Děkuji vám, khimari," řekl Thero a podržel náramek. "Vaše pomoc byla neocenitelná. Doufám, že se z něj dozvím ještě víc."

"Neznám vaše postupy, Thero i Procepie, ale musím vás varovat, abyste nerozvažoval žádné uzlíky. Pokud by bylo kouzlo předmětu narušeno tak silně, už by nikdo nedokázal nic přechíst."

"To by nemělo být nutné," odpověděl Seregil, vzal náramek a zastrčil ho za tuniku, aby ho odnesl a bezpečně uschoval.

"Kapitánko, dohlédněte, ať se khimari dostane bezpečně domů."

* * *

Poslat Beka s Akhendim bylo dobré rozhodnutí. Ve vzduchu viselo toho dne cosi jiného a nad dříve mírnými ulicemi se vznášelo napětí. Nešlo o nic zjevného, jen o pocit, který měla, když měli příliš tiché krčmy a malé hloučky lidí.

Když se vrátila, Nyal ji čekal na předních schodech. "Jsi vyčerpaná, talío," řekl, vzal ji za ruku a přitáhl si ji k sobě.

"Ještě nemám čas být vyčerpaná," odtušila kysele, ačkoliv věděla, že má pravdu. Únava už ji vysloveně bolela a svět se nořil do mlhy.

"Slyšel jsem, že se Emiel nepřiznal."

Na okamžik spatřila Beka Ra'basiho Seregilovým očima - neznámý člověk kladoucí příliš mnoho otázek. "Není na mně, abych o tom mluvila," řekla stroze a rychle změnila téma. "Myslím, že naše potíže rozrušily veškeré obyvatelstvo Sarikali."

Nyal na ni úkosem pohlédl. "Snad měli Khatme celé ty roky pravdu. Pusťte Skalany do Sarikali a hned máme na ulicích rvačky."

"No, však už budeme brzy pryč."

"A za sebou zanecháte zkázu. Váš jednoduchý požadavek přivedl pěknou řádku pomalu se rozehřívajících klanových sporů k varu. Teď, když došlo k úmrtí, mají náhle všichni nové důvody svým nepřítelům nevěřit."

"Válčily někdy klany mezi sebou?" zeptala se Beka. Taková věc se jí zdála téměř nemožná, přese všechno, co viděla

ted'.

Nyal pokrčil rameny. "Ano, i když ne dlouho. Zabít ve válce není vražda, ale životy jsou přesto zkráceny. Prolít krev 'faie je pro jiného 'faie - Auro, odpusť! - to nejhorší, co si můžeš představit."

Snad by ji jeho slova tolik nezasáhla, kdyby nebyla tak unavená. Ted' se však cítila, jako by jí nasypal do čerstvé rány sůl.

"Co vy víte o válce?" vyštěkla. "Vaši lidé tady sedí a melou pantem, ale když se pokoušíme získat pomoc a zachránit několik set našich krátkých životů, dáváte ruce za záda a diskutujete, zda neznečistíme vaše posvátné pobřeží! Nevadí, že jste zabili jednoho z našich lidí a zmrzačili Kliu tak, že možná..."

Náhle umlkla, když zahlédla, že se stráže poblíž rozpačitě vrtí. V podstatě křičela.

Nebyla to Nyalova chyba, vůbec ne, ale právě ted' pro ni představoval všechny ty pomalu mluvící, právem se ohánějící a překážející Aurēnfaie v celé zemi.

"Jsem unavená a ještě toho musím tolik udělat," řekla a pevně sevřela oči.

"Na chvíli si odpočiň," měkce odvětil Nyal. "Spi, jestli můžeš."

Povzdechla si. "Ne. Musím nechat postavit pohřební hranici."

Kapitola 36.

Odkud vítr vane

Po konfrontaci s Hamanem zůstal Seregil podivně zamyšlený.

"Myslíš, že Nazien říkal pravdu, když tvrdil, že podpoří Skalu?" zeptal se Alek poté, co ostatní ze síně odešli.

"Pravděpodobně ano. Půjdem si poslechnout, co se povídá po městě, a jakmile se rozeběhnou zprávy o dnešních událostech, zjistíme, odkud vítr vane."

"Kdybychom se rozdělili..."

"Ne," Seregil zavrtěl hlavou a zamračil se. "Nechci, aby se kterýkoliv Skalan někam vydal sám."

Alek se ušklíbl. "Najednou jsme opatrní, co?"

Seregil se zasmál: "Řekněme, že se dokonce i já dokážu poučit z vlastního mizerného příkladu."

* * *

Toho večera procházeli městské krčmy a náměstí a snažili se zachytit vlákna dotčeného veřejného mínění.

Mezi spřátelené klany vešli otevřeně a slyšeli střídavě osočování i obranu Virésse. Proti Hamanům se zatím mluvilo méně; zpráva o Alekově objevu se ještě neroznesla.

Později zariskovali a vstoupili na území nepřítele, pronikli až ke zdem zahrady Naziena i Hariho, aby viděli, jak Hamani plují v proudu obvinění. Dům byl tmavý, nevoněla tu žádná večeře.

"Znamení pokory a pokání," zašeptal Seregil Alekovi, když se kradli pryč. "Nazien si bere činy svého synovce velmi k srdci."

Naopak tupa Virésse zářila světly ještě dlouho po půlnoci. Seregil s Alekem se drželi ve stínech. Mezi lidmi na ulicích rozeznali sen'gai půl tuctu klanů. Dům Ulan a Sathila byl příliš nebezpečným terčem pro vloupání, když se však ukryli poblíž, spatřili vcházet khirnari Khatme spolu s Moriel a Moriel z Ra'basi.

Navzdory jejich zřetelné ukázce podpory patrolovaly na hranicích tupy skupinky virésských strážných. Potulovali se tam totiž rozčilení příznivci Klii a vyhledávali příležitost k boji. Mnozí měli zelené a hnědé sen'gai klanu Akhendi.

"Myslíš, že je to spontánní podpora nebo náš přítel Rhaish i Arlisandin zajistil, aby se jeho největší oponent cítil nepříjemně?" zeptal se Seregil.

"Snad bychom měli tupě Akhendi oplatit předešlou návštěvu."

Zdálo se, že se celá delegace Akhendi vypravila v noci do ulic. Zdravili Seregila a Aleka jako přátele, lítovali je a zaplavovali lihovinami a otázkami.

Zpráva o travičském prstenu v myslích většiny z nich zpečetila Ulanův osud a někteří byli přesvědčeni, že jsou s ním Hamani smlouvení. Všichni souhlasili, že je pro Akhendi výhodné, když na jejich nejnenáviděnějším protivníkovi ulpí byť i jen náznak skandálu.

"Věděli jsme, že udělají cokoliv, aby chránili své zájmy, ale úkladná vražda!" zvolala hospodská, která jim přinesla džbánky nejlepšího pití. "Možná mají Khatme pravdu, co se týká příliš širokých kontaktů s cizinci. Tím se samozřejmě nechci dotknout zde přítomných. Mluvím o Plenimarských."

"Od nás neuslyšíte na obranu Plenimaru ani slovíčko," ujistil ji Seregil.

Zastavili se v další krčmě a potkali Rhaisha i Arlisandina ve společnosti několika mladších příbuzných. Khirnari vypadal překvapeně, že je vidí.

"Dnes večer vládne ve městě takový neklid, že jsme se rozhodli zaskočit sem a podívat se, zda jste vy a vaši lidé v bezpečí," vysvětloval Seregil, který si k němu přisedl u dlouhého stolu a přijal džbánek piva.

"Děkuji vám," odvětil Rhaish. "Tohle jsou opravdu nejisté časy, když se v Sarikali objevují zákeřné zbraně Plenimarských."

"Svírá se mi srdce," přitakal Seregil. "Myslel jsem, že budete na Torsinově pohřbu."

Rhaish smutně zavrtěl hlavou. "Jak jste říkal, nálada ve městě je dnes tak nejistá. Domníval jsem se, že bude lépe, když zůstanu se svými vlastními lidmi."

Jeho slova podtrhl rozčilený křik, který se náhle ozval ze směru k tupě Khatme.

"Chraň nás Aura!" zasténal Rhaish a poslal muže na průzkum. "Dohlédněte, aby se nikdo z našich lidí nedopustil násilí!"

"Zřejmě od vás bylo moudré zůstat blízko domu," podotkl Seregil. "Ti, co zaútočili na nás, by mohli udeřit i na naše nejbližší spojence."

"Přesně, jak říkáte," unaveně připustil Rhaish. "Ale není snad vina Virésse zjevná? Proč Klia proti nim nevyhlásila teth'sag?"

"Skalané." Seregil pokrčil rameny a rozhodil rukama, jako by tím bylo řečeno vše.

"Musím se postarat o své lidi," řekl Rhaish a zvedl se. "Doufám, že mne o případných nových zjištěních budete informovat?"

"Přirozeně. Kéž na vás svítí Aurovo světlo."

"I na vás." Když khirnari odcházel, muži z jeho doprovodu se postavili za něj.

Alek sledoval skloněnou postavu mizící ve tmě. "Ubohý chlapík. Pokud se všechno pokazí, kromě Gedre a nás nikdo jiný neprohraje tolik jako on. A schyluje se k prohře, že?"

Seregil chvíli mlčel a naslouchal, jak se vzdálený křik stává naléhavějším. "Kvůli tomuhle jsem se nevracel, Aleku. Nevracel jsem se, abych pozoroval, jak se dvě země, které nazývám domovem, vzájemně ničí. Musíme zjistit, co se doopravdy stalo - a brzy."

Vzápětí se přímo před nimi objevila drobná kulička modravého světla, jedna z Therových koulí se vzkazy. Zazněl z ní čarodějův hlas, prostý jakýchkoliv emocí: "Okamžitě se vraťte."

Kapitola 37.

Horší zprávy

Díky Nyalovi probíhaly přípravy na Torsinův pohřeb rychle. Dokonce odněkud vyšťáral i svazeček koření, s jehož pomocí pak za zručné asistence Kheetovy matky mrtvé tělo připravili. Než se svými pomocníky všla byliny do vrstev plátna, byl puch téměř nesnesitelný.

Beka nechtěla odvolat ze stráže v domě příliš vojáků, takže s sebou vzala jen Nyala, Kheetu a tři desátníky, aby nesli pochodně. Jako katafalk posloužil zahalený vůz pokrytý modlitebními svítky. Na něm vyvezli Torsina na planinu za městem. Adzriel a Säaban se k nim připojili, oba s malovanými modlitebními dráčky vyjadřujícími úctu mrtvému. Byla už úplná tma, ale měkká záře čarodějných světel jim dostatečně osvětlovala cestu.

"No jen se podívejte na tohle," tiše se ozval Nikides.

Navzdory všeobecnému neklidu se na měsícem osvětlené pláni sešla nejméně stovka Aurēnfaieů. Obdélníková hranice z cedrových a dubových polen sahala do výše patnácti stop a nad ní se tyčily dvě vyřezávané dračí hlavy. Po stranách se třepotaly tucty modlitebních svítek.

"Člověk by řekl, že patří k nim," prohlásil desátník Zir.

"Byl to dobrý muž," odvětil Nyal.

Beka Torsina příliš neznala, ale měla v tuto poslední chvíli pocit spravedlnosti; byl to muž, který strávil život - a možná ho i obětoval - úsilím dát obě rasy dohromady. Kallas a Nikides vložili tělo do rakvi podobného výklenku pod vrcholem hranice. Adzriel pronesla několik modliteb za mrtvého a ustoupila. Beka a její muži se právě chystali zapálit troud, když přicválal další jezdec a přidal se k nim. Byl to seržant Rhylin, a dokonce i v teplém světle loučí vypadala tvář vysokého muže našedle.

"Tohle posílá Thero - máte to přidat na hranici," zašeptal chraplavě a podal Bece malý, v plánu zavinutý balíček.

"Co je to?" zeptala se, děsíc se odpovědi. Tuhá látka byla svázána na uzel řemínkem a téměř nic nevážila.

"Kliiny..." začal a po tvářích mu tekly slzy.

"U Sakorova Plamene!" Beka topornými a neobratnými prsty rozvázala uzel a rozvinula plátno. Zaplavil ji puch, nedokázala však přestat, musela pokračovat.

V čerstvých konečcích cedrových větví a růžových lístcích byly zabalené dva černé, oteklé prsty - ukazovák a prostředník. Ještě je spojoval značný kus bezbarvého masa; z hrubého spodního okraje trčely bílé konce dvou úhledně oddělených kostí.

"Takže dlaň Mydri zachránila?" zeptala se. Když se chvatně snažila balíček znovu zavázat, sypaly se z něj okvětní lístky.

Rhylin si setřel slzy z očí. "Ještě si není jistá. Sněť se šíří příliš rychle. Thero na ni seslal kouzlo. Nemuseli jsme ji ani držet."

Beka zaplašila představy, vyvolané Rhylinovými slovy, a napadlo ji, zda bude její velitelka ještě někdy schopná držet luk. "Díky Stvořiteli, že to nebyla pravá ruka," zašeptala. Vyšplhala po straně hranice a položila balíček Torsinovi na hrud', přímo nad srdce.

Slezla dolů, poklekla a vsunula pochodeň do silné vrstvy troudu a roští pod poleny. Jakmile plameny sycené včelím voskem a vonnými pryskyřicemi vyšlehly a pohltily hranici, zazpívali Urgazhi vojenskou pohřební píseň.

Píseň dozněla a zanechala po sobě jen praskot plamenů. Když bílý dým potměl, ozval se odněkud ze skupiny 'faieů jiný žalozpěv. Šířil se davem a přerostl ve zlověstný, hlasitý nárek beze slov, který bez ustání ve vlnách sílil a zase slábl. Jezdci strnuli a s obavami se zahleděli na Beku.

Pokrčila rameny a obrátila se zpět k hučícímu ohni.

Kvílení trvalo hodiny, dokud se plameny nezměnily v pouhý doutnající popel. Skalané se během noci k žalozpěvu občas připojovali, stěží si uvědomující, co dělají.

Beka s ostatními se do domu pro hosty vrátili až za mlhavého, načervenalého svítání a byli ochraptělí, s lehkou hlavou a pokrytí sazemi. Horká schránka s Torsinovým popelem se cestou houpala Bece u stehna. Nakonec museli dlouhé kosti zlámat, aby se vešly dovnitř.

Mercalle stála s poslem, Urienem, a s jeho průvodcem u stájí. Akhendiho pravou lícní kost zdobila ohavně vypadající podlitina.

"Copak se ti stalo, příteli?" zeptal se Nyal, který na něj mžoural kouřem zarudlými očima.

Muž se na něj studeně zadíval a pokrčil rameny. "Lehčí neshoda s nějakým tvým příbuzným."
"Část klanu Ra'basi podporuje Virésse," řekla Mercalle Bece a vyhnula se pohledem tlumočnickovi.
"Všechno se určitě vyřeší, než dojde k hlasování," odvětila Beka.
"Kapitánko!" vykřikla jakási jezdyně z kuchyňských dveří. "Kapitánko Beko, jste tady?"
Beka se otočila a spatřila Kipu, znepokojeně se rozhlížející po dvoře.
"Ach, tady jste, kapitánko," zvolala, když ji zahlédla. "Vyhližím vás. Lord Thero říkal, že jakmile se objevíte, mám vás za ním zavést."
"Jde o Kliu? Je...?" zeptala se Beka a následovala mladou ženu dovnitř.
"Nevím, kapitánko, ale určitě to znělo jako špatné zprávy."

* * *

Beka vyběhla ke Kliině pokoji, stěží popadajíc dech. Ve dveřích se setkala s Mydri, která si opírala o bok mísy plnou zkrvavené vody a pruhů látky.

"Dnes v noci došlo k obratu k horšímu," řekla Bece. "Znovu spí. Prozatím."

Okno ložnice bylo zavřené, místnost osvětlovala jen silná vrstva uhlí v krbu. Ve vzduchu stále visel zápach krve a spáleného masa. Všechny ostatní stopy po amputaci byly naštěstí odklizeny.

Klia byla bledá a tichá, kolem ruky silnou vrstvu nových obvazů. Seregil a Alek spali zkroucení v křeslech vedle její postele. Soudě podle prostého, pomačkaného oděvu byli většinu noci venku za prací.

Beka se přiblížila k lůžku, když však koutkem oka zahlédla v protějším koutě pohyb, strnula. Ruka jí sjela k noži.

"To jsem já," zašeptal Thero a přiblížil se, takže ve světle vycházejícím z krbu spatřila jeho oteklé, zarudlé oči.

"Zřejmě je nejlepší, že už je po všem," řekla Beka a potlačila vzpomínku na oddělené prsty.

"Jen doufám, že přežije šok," odvětil Thero. "Vůbec se nebudí a to mě děsí - i Mydri."

Seregil otevřel oči a šťouchl Aleka do kolena. Alek prudce procítl a šžoural kolem sebe se zastřeným zrakem.

"Byly nějaké potíže s pohřební hranicí?" zeptal se Seregil vyčerpaně.

"Ne. 'Faieové, kteří přišli, se s ním náležitě rozloučili. Byli jste tady?" ukázala na Kliinu ovázanou ruku.

"Ne. Vrátili jsme se před chvílí," řekl Alek.

Seregil jí přisunul křeslo a podal poloprázdnou láhev vína. "Vezmi si, budeš to potřebovat."

Beka se zhluboka napila a rozhlédla se po ostatních. "Takže co se stalo?" Když Thero zapečetil místnost kouzlem a vytáhl ze vzduchu dopis složený typickým Magyaniným způsobem, srdce jí pokleslo.

"Něco, co nikdo z nás nepovažoval za možné," odpověděl. "Písmo je těžko rozluštitelné, přečtu vám to. Začíná: 'Mí přátelé, píši vám na útěku z Myceny před královninou nemilostí. Phoria nařídila útok na Gedre, aby přístav získala.'"

Beka nevěřícně zalapala po dechu. "Útok!"

Seregil na ni kývl, aby mlčela.

"Máte ve svém středu špeha," pokračoval Thero. "Někdo posílá hlášení, že se Iia'sidra nechce odhodlat k činům. Viděla jsem je na vlastní oči. Tak se královna dozvěděla i to, že jsem to byla já, kdo vám poslal zprávu o smrti staré královny. Byla jsem vyhoštěna."

Nemylte se; Phoria připravovala podobný úder v každém případě. Čerstvé útoky na západní pobřeží Skaly ji poskytly omluvu, kterou potřebovala, aby zajistila svému šílenému plánu podporu. Nedávná vítězství v Myceně jí přinesla loajalitu většiny. Generálové, kteří by před měsícem o podobné akci pochybovali, ji nyní podporují. A ti, kteří nesouhlasí, jsou po popravě generála Hyla zticha."

"Hylus?" zeptala se Beka. "Proč ho, pro všechno na světě, popravila? Byl to brilantní taktik a věrný voják."

"Věrný Idrilain," podotkl Seregil s cynickým zamračením. "Pokračuj, Thero."

"Včera za úsvitu opustil princ Korathan přístav Rhímínee se třemi rychlými válečnými loděmi. Domnívám se, že hodlá připlout pod vlajkami posílů a dobýt přístav s pomocí momentu překvapení. Velmi pravděpodobně je překvapí. Mohlo by být možné domluvit se s ním, jen kdybyste našli způsob, jak mu zabránit v příjezdu! I kdyby dokázal Gedre zajistit, žádný krátkodobý zisk, který by to mohlo přinést, nikdy nevyváží ztrátu Aurēnenu jakožto spojenců. Pokud by se teď 'faieové postavili proti nám, jaká naděje by zůstala Skale i Orēsce?" To je všechno." Thero dopis složil a nechal ho zmizet mezi prsty.

Beka si chýtila hlavu do dlaní a připadala si nemocná. "Bilairyho koule. Ví to Iia'sidra?"

"Ještě ne, pokud můžeme říci," odvětil Alek. "Všichni mají zatím plno práce s tím, jak se vzájemně obviňují z otrávení Klii."

"Je jenom otázkou času, než se zpráva dostane ven," upozornil Seregil. "A bude po všem. Nejen že jde o válečný akt, ale potvrdí se veškerá podezření, která Ulan ohledně Phoriiných motivů vzbudil."

"Jak to mohla Phoria udělat?" zeptal se Alek. "Copak nechápe, co to znamená? Mohou Kliu zabít nebo držet jako rukojmí."

"Phoria je generálka," odvětila Beka. "Ve válce generálové utrácí životy, aby získali výhody pro ostatní. Rozhodla se, že jsme postradatelní. Ale přesto - její vlastní sestra?"

Seregil se hořce zasmál. "Klia byla vždycky miláčkem lidu i jezdeckva. Teď, když byl Korathan povýšen a ostatní bratři jsou mrtví, je jako velitelka Královniny jízdy další na řadě. Je to její právo, pokud k tomu nepřimějí Aralain. Myslím, že si Phoria nepřeje, aby byla její nejmladší sestra tak mocná."

"Phoria využila místních událostí jako dvojí výhody," řekl Thero. "Klia je z cesty a Phoria má ospravedlnění, aby si z Aurēnenu vzala, co chce."

Šok už ustupoval zlosti. Beka vstala a rázně chodila sem a tam, jako před útokem. "Musíme dostat Kliu do bezpečí, než se to 'faieové dozvědí."

Thero zavrtěl hlavou. "Je příliš nemocná, nemůžeme ji převážet."

"A co pomocí kouzla?"

"Obzvlášť ne pomocí kouzla," odpověděl Thero. "Dokonce i kdybychom našli někoho, kdo by provedl translokaci, příliš magie by ji zabil."

"Je tady v bezpečí," ozval se Seregil.

"Jak to můžeš říci?" odsekla Beka. "Dobře se na ni podívej! K tomuhle vedou všechny ty řeči o zákonu pohostinství a o posvátné půdě. Teď se všichni rvou přímo na ulicích!"

"Myslel jsem, že se to nemůže stát, ne v Sarikali," připustil Seregil. "Ale teď o nebezpečí víme a hlídají nás tví jezdcí i Bôkthersané."

"Mohu kolem pozemku vybudovat ochrany," dodal Thero. "Nikdo se nedostane dovnitř ani sem nesešle kouzlo, aniž se o tom dozvím."

"Jenže jakmile prosáknou zprávy o Korathanově misi, zůstaneme v pasti," zavrčela Beka.

"Vím," řekl Seregil. "Proto musíme udělat, co žádá Magyana - pokusit se ho zastavit, než se o jeho záměrech někdo dozví."

"A jak si představuješ, že to uděláme? Pochybuji, že by nám pomohl nějaký zdvořilý dopis, dokonce i kdyby se k princovi dostal včas."

Seregil s Alekem si vyměnili nenápadné pohledy. "Myslím, že je čas dokázat, že mě sem Idrilain poslala právem."

"Dnes večer bude zrádcův měsíc," řekl jí Alek, jako by tím bylo vše vysvětleno.

Seregil se zasmál. "Jaké znamení osudu představuje?"

"O čem to sakra mluvíte?" dožadovala se Beka vysvětlení. "Musíme najít způsob, jak Korathana zastavit..." zarazila se a zahleděla se na něj. "Nechceš říct, že půjdeš ty?"

"No, Alek a já."

Alek se ušklíbl. "Znáš někoho jiného, komu bys tuhle informaci svěřila a kdo zároveň dokáže projít Aurēnenem?"

"Ale co podmínky vypovězení? Pokud tě chytí, zabijí tě! A Aleka možná taky!"

Náhle se nedívala na špeha a spiklence, ale na muže, který jí byl už od narození přítelem a strýčkem, nosil ji na ramenou, přinášel podivuhodné dárky a učil ty nejjemnější finesy boje. A Alek - do očí jí vstoupily slzy. Rychle se otočila.

Seregil ji chytil kolem ramen a obrátil zpět tvář k sobě. "Pak bude zatraceně dobré, když nás nechytí," řekl jí. "Mimo to, budeme na území Akhendí a pak Gedre. Možná mě přivlečou zpátky, ale nezraní mě. Vím, že je to riskantní, ale není jiné cesty. Tvůj otec by to chápal. Doufám, že to pochopíš i ty. Potřebujeme tvoji pomoc, kapitánko."

Jemné pokárání stačilo, aby se jí v hlavě rozjasnilo. "Tak dobrá. Kdy nejdříve se může Korathan dostat do Gedre?"

"S dobrým větrem? Za čtyři nebo pět dní. Za tři dny můžeme dorazit k pobřeží a vyplout mu vstříc, abychom se s ním setkali, než se dostane na dohled přístavu."

"To je dost času, pokud nedojde k nějaké nehodě," řekla zamračeně. "Ale pořád si myslím, že je to pro tebe sebevražda. Snad bychom to mohli zvládnout s Alekem, nebo s Thorem."

Seregil zavrtěl hlavou. "Korathan bude potřebovat hodně přesvědčování, aby se postavil své sestře, a s veškerou úctou, myslím, že já jsem ten, kdo má největší šanci mu vše vysvětlit. Zná mě a ví, že si mě jeho matka cenila. I když je Phorii věrný, je z nich dvou rozumnější. Myslím, že ho přesvědčím."

"A jak se chceš dostat do Gedre, aniž tě chytí? Předpokládám, že se za tebou někdo vydá, jakmile se ukáže, že jsi pryč."

"Nejprve nás budou muset najít. Přes hory vedou i jiné stezky. Ta, kterou mám na mysli, je místy obtížně schůdná, ale kratší než cesta, kterou jsme dorazili. Můj strýc ji užíval, aby nás dostal přes hory při pašeráckých výpravách."

"A jsou i ostatní průchody chráněny magií?" otázal se Thero. "Pokud se ti něco stane, co bude s Alekem? Nemůžeš tamtudy projít, stejně jako my."

"Toho se budeme strachovat, až bude třeba," odpověděl Seregil. "Teď musíme vymyslet, jak se bez povšimnutí dostat z města."

"Alespoň měsíc je na naší straně," řekl Alek. "Pokud budeme mít aurénské koně i oděv, neměli bychom upoutat pozornost. Mohli by nás začít postrádat až ráno."

"Možná i později, pokud udělám pár triků," dodal čaroděj.

"Můžete vyjet jako doprovod s jedním z mých posílů," zauvažovala Beka. "Až budete dost daleko z města, ukradnete si jiné koně, zatímco můj jezdec odvede vaše s sebou a nechá falešnou stopu."

"Občas zapomínám, či jsi dcera," zasmál se Seregil. Když však pokračoval, jeho úsměv povadl. "Budeme si to muset nechat pro sebe. Kromě vybraného jezdce se o tom nesmí nikdo dozvědět, ani naši vlastní lidé, jinak budou všichni dříve nebo později nuceni lhát."

Hrej na strunu Kliiny nemoci, Beko. Drž od ní lía'sidru dál, jak dlouho to jen půjde. Jestli tu uváznete v pasti, Adzriel tě bude chránit, i kdyby vás kvůli tomu musela prohlásit za rukojmí." Pokrčil rameny. "Kdo ví? Možná uvidíš Bôkthersu dřív než já."

"Pořád tady ale zůstaneme zavření se špehem." Thero znechuceně zavrtěl hlavou. "Od chvíle, kdy jsem přečetl ten dopis, žasnu, jak nás může někdo z našich vlastních lidí špehovat. Přisahám, že bych vycítil, kdyby užívali magii!"

"Torsin dokázal obstarávat svoje záležitosti docela dlouho, než jsme to zjistili," připomněl mu Seregil. "K tomu není třeba žádné kouzlo."

"Ale Klia o tom věděla," namítl čaroděj.

"Až zjistím, kdo to je, bude si přát mít po ruce jed!" zasyčela Beka a udeřila se pěstí do stehna. "Musí existovat způsob, jak ho vyplašit!"

"Už jsem o tom přemýšlel," řekl Alek. "Nebude se ti to líbit, ale co kurýři? Bylo by pro ně snadné pronést hlášení ven, koneckonců je nosí právě oni. Jsou i poslední, kdo má v ruce brašnu, než je zapečetěna."

"Mercallina decurie?" odfrkla Beka. "U Plamene, Aleku, prošli jsme spolu Bilairyho bránou tam i zpátky!"

"Ne se všemi. Co nováčci? Phoria mohla někoho z nich získat."

"Nebo ho umístit do turmy Urgazhi dřív, než to všechno začalo," dodal Seregil. "Na jejím místě bych to udělal právě tak. Jak znám Phorii, chtěla mít své oči a uši všude, kde mohla - obzvlášť v Kliiných jednotkách."

Beka tvrdohlavě zavrtěla hlavou. "Polovinu Mercalliny decurie jsme ztratili v bitvě cestou sem. Ileah, Urien a Ari jsou jediní noví rekruti, kteří nám zůstali, a to jsou ještě štěňata. A co se týká ostatních, Zir a Marten jsou se mnou od doby, kdy se turma zformovala. Známe je. Tucetkrát mi zachránili život a já pro ně udělala totéž. Jsou věrní do morku kostí."

"Dovol mi promluvit s Mercalle," trval Alek na svém. "Má k nim blíž než kdokoliv jiný. Možná něco viděla, něco, co jí ani nepřipadalo podezřelé."

Beka však stále váhala. "Víš, co může mezi ostatními způsobit i pouhý náznak podobného podezření? Potřebuju, aby drželi pohromadě."

"Nedostane se to z téhle místnosti," slíbil Alek. "Pokud něco vyjde najevo, Thero si s tím poradí v naprosté tajnosti. Ale musíme vědět."

Beka hodila po Seregilovi zkoumavým pohledem, ale pomoc u něj nenašla. "Dobrá, pošlete tedy pro Mercalle."

Podívala se na Kliu. "Ale nevyptávejte se jí tady. Tady ne."

"Můžeme použít můj pokoj," řekl Thero. Vývolal malou kouli se zprávou a mávnutím ruky ji odeslal skrze zeď pryč.

* * *

Chladnější vzduch v čarodějově pokoji jako by Seregilovi pročistil hlavu, dost na to, aby litoval, že sám nedospěl ke stejnému závěru jako Alek.

Alek měl celou dobu pravdu - a rhui'auros také. Od chvíle, kdy dojeli do Aurēnenu, byl příliš pohlcen vlastní minulostí, vlastními démony, takže nebyl nikomu moc k užítku. Možná to dokonce trvalo ještě déle. Když zavrhl Rhiminee, pohřbil muže, kterým tam byl - Kočku z Rhiminee? Už bych byl stokrát mrtvý nebo bych umíral hladem kvůli nedostatku zakázek, kdybych se takhle choval celou dobu.

Posadil se na židli vedle Therovy úhledně ustlané postele; ostatní zůstali stát.

Vzápětí vešla Mercalle a postavila se před Theroem do pozoru, nedbajíc na napětí v místnosti: "Poslal jste pro mne, pane?"

"To jsem byl já, seržantko," ozval se Alek a Seregil si všiml, že si nervózně mne palec o prsty. Alek Urgazhi obdivoval a vždycky se jich trochu bál. Vznést proti nim takové obvinění byla obtížná povinnost, obzvlášť, když ho sám vymyslel. Jakmile se však do toho dal, už nezaváhal. "Máme důvod se domnívat, že máme v domácnosti špeha," prohlásil.

"Někoho, kdo je schopen dopravit hlášení královně Phorii. Je mi líto, že to musím říci, ale mohl by to být někdo z vaší decurie."

Šedivější seržantka na něj mlčky, vyděšeně hleděla a Seregil získal chladnou jistotu. Zatraceně, něco ví.

"Vím, že je to těžké," pokračoval Alek. "Představa, že někdo z Urgazhi uvrhl Kliu do nebezpečí..."

Mercalle na okamžik zakolísala, pak klesla před Bekou na kolena. "Odpusťte, kapitánko, nikdy bych nemyslela, že to dopadne takhle!" Odvrátila zrak, vytáhla zpoza opasku dýku a nabídla ji Bece jílcem napřed.

Beka neučinila žádný pohyb, aby zbraň přijala. Tvář měla bezvýraznou, ale Seregil rozeznal v jejích očích bolest a musel potlačit touhu chytit seržantku za vlasy a zatřást s ní. Mercalle a Braknil Beku cvičili, když nastoupila k regimentu.

Když si vysloužila velitelské okruží, oba požádali, aby pod ní mohli sloužit. To oni tři vykovali turmu Urgazhi.

První zrada - ta je vždycky nejhorší, nikdy se zcela nezhojí.

"Postavte se a vysvětlete své chování," nařídila Beka.

Mercalle se pomalu postavila do pozoru. "Jsem ráda, že to vyšlo najevo, kapitánko. Nenabízím omluvu, ale na svou čest jsem doufala, že to poslouží dobrému. Přisahám při Sakorově Plameni."

"Pokračujte."

"V noci, kdy královna Idrilain pověřila Kliu touto misí, mě generálka Phoria povolala k sobě," řekla Mercalle.

"Domnívala se, že se její matka nedožije konce výpravy. Jako dědička chtěla mít na scéně vlastního informátora."

"Ale proč ty?" naléhala Beka a tentokrát nebylo pochyb, že se za jejími slovy skrývá bolest.

Mercalle hleděla na protější stěnu, vyhýbala se jí pohledem. "Phoria byla první důstojník, pod kterým jsem sloužila. S veškerou úctou, kapitánko, získala jsem pod ní hodnotu dřív, než jste se narodila. Zažily jsme spolu zlé časy - i dobré.

Byla při tom, když jsem si brala oba manžely, i když jsem je pohřbívala. Nejsem nijak pyšná na to, co tady po mně chtěla, ale rozkaz je rozkaz a jako vojevůdce byla v právu. Myslela jsem si, že když to neudělám já, najde si někoho, kdo nebude ke Klie cítit takovou loajalitu jako já - ani k vám, kapitánko. Žádala po mně jen, ať jí posílám zprávy o tom, co vidím. To jsem dělala. Nikdy jsem neotevřela žádný dopis, který mi byl svěřen, ani jsem žádný nezaložila. Pokud bylo to, co jsem napsala, v rozporu s jinými dopisy, všechno padá na mou hlavu. Sdělovala jsem jen pravdu, jak jsem ji viděla, a pokoušela jsem se všechno popsat ke Kliině prospěchu. Kdybych jen tušila, k čemu to povede..." Po líci jí pomalu stekla slza. "Raději bych si usekla pravou ruku, než abych někomu z vás úmyslně ublížila."

"Poslala jste zprávu, že víme o královnině smrti?" zeptal se Seregil.

"Vyjádřila jsem úctu, pane. Myslela jsem, že jste to udělali i vy."

"Takže to vy jste tehdy naslouchala za dveřmi Kliiny komnaty, když jsme se o tom dozvěděli," řekl Alek.

Mercalle na něj vrhla další vyděšený pohled. "Jen chvíli. Takové byly mé rozkazy."

Seregil si vybavil kousky bláta ze stájí, které našli venku v chodbě, a zavrtěl hlavou. Bilairyho koule, dobře, že si alespoň jeden z nich zachoval trochu soudnosti.

"Jsou do toho zapojeni i jiní jezdcí?" otázala se Beka.

"Na mou čest, kapitánko, ne. Jak bych jim mohla přikázat dělat něco, co bylo i mně tak protivné?"

"Poslala jste Phorii zprávu, co se stalo Klie?" naléhal Seregil.

"Ne. Lord Thero mi nařídil, že to nesmíme nikomu říci, ten den, kdy onemocněla."

Seregil si odfrkl: "Čestný špeh. Jen doufám, že nám říkáte pravdu, seržantko. Jinak nás můžete všechny odsoudit k záhubě."

"Kdy jste odeslala poslední hlášení?" zeptal se Alek.

"Den předtím, než Klia onemocněla."

"A co jste v něm psala?"

"Že bylo určeno datum hlasování a zdá se, že nikdo příliš nedoufá v dobrý výsledek."

"Promluvíme si o tom později," zavrčela Beka. Zašla ke dveřím a přivolala dvě dívky, které měly strážní službu, Ariani a Patru. "Jezdci, držte seržantku Mercalle pod dohledem. Dokud neřeknu jinak, je uvolněna ze služby."

Ke své cti nezaváhaly, ačkoliv když slyšely rozkaz, vypadaly obě, jako by do nich uhodil hrom. Jakmile odešly, obrátila se Beka na Aleka: "Ty jsi věděl, že je to ona?"

"Ne," ujistil ji. "Až do téhle chvíle ne."

"Ach, Aleku," zamumlal Seregil. Jeho vlastní pověst chytrého intrikána se zakládala na více náhodných objevech podobného druhu, než si chtěl připustit - ale vždycky je uměl zužitkovat tím, že je posléze prohlásil za záměrné.

"To, co říkala, má jistou logiku," nanesl Thero. "Snad bylo lepší mít špeha mezi přáteli než mezi nepřáteli."

Beka zlostně přešla k oknu. "Toho jsem si vědoma. Kdyby Phoria dala stejný rozkaz mně..." Bouchla rukou do římsy.

"Ne! Sakra, ne! Našla bych způsob, jak to Klie říct, jak ji chránit. U Plamene, jak to mohla Phoria udělat? Zní to, jako by se smrti vlastní matky počítala."

Thero smutně potřásl hlavou. "Přátelé, myslím, že jsme svědky začátku nové éry v dějinách Skaly, takové, která se nám nebude příliš líbit."

"O to se můžeme strachovat později," řekl Seregil. "Právě teď máme dost jiných starostí. Jakmile se setmí, vyrazíme."

Beka se k němu otočila: "Co máme říci tvým sestrám?"

"Nechte to na mně, promluví s nimi sám." Seregil si prohrábl rukou vlasy a povzdychl; vyhlídka na podobné rozloučení se mu nezamlouvala.

Kapitola 38.

Zrádcův měsíc

Seregil odložil návštěvu svých sester až na večer, ačkoliv na ně stále myslel. On i Alek se připravovali odděleně, zdánlivě proto, aby se vyhnuli nežádoucí pozornosti, ve skutečnosti se však Seregil potřeboval rozloučit o samotě.

Když toho odpoledne v pokoji osaměl, zjistil, že až příliš rychle sbírá těch několik věcí, které potřeboval na cestu: kroužkovou košili, teplé aurénské oblečení, měch na vodu, nářadí.

Zatímco pracoval, Corruťův prsten ho lehce ťukal do hrudi. Na chvíli se zarazil a sevřel ho v dlaní. Dobře věděl, že právě odhazuje veškeré naděje, že ho bude někdy moci se ctí nosit. Ocitl se mimo zákon.

Náhla vlna závratě ho přiměla posadit se na okraj postele. Udržet tvář před ostatními bylo snadné; přetvářka byla jedním z jeho největších nadání. Teď, když zůstal sám, však cítil, jak se v něm cosi láme, něco ostrého a zraňujícího, jako jedna z roztržštěných skleněných koulí z jeho vizi. Přitiskl si dlaně na oči a potlačil slzy, které se mu draly zpod pevně sevřených víček.

"Mám pravdu. Vím, že mám pravdu!" zašeptal. Byl jediným, komu by Korathan naslouchal.

Ale nejsi si jeho souhlasem tak jistý, jak se tváříš, víd?

Zahanbený chvilkovou slabostí, oťel si obličej a vytáhl ze smotané deky tenký nůž. Potěžkal důvěrně známý jílec v dlaní. Ode dne, kdy přistáli v Gedre, mu nůž i dýku opatrovala Beka. Nehtem palce vyzkoušel štíhlé ostří a vložil nůž do kapsy v botě. Další porušený příkaz.

A co když selže? No, bylo by to opravdu velkolepé poslední selhání. Neuchránil Kliu. Nedostal vraha. A teď nejspíš zbytečně zahazuje vlastní život, a možná i Alekův, aby zabránil Phorii v nesmyslném aktu agrese.

I kdyby uspěli, co je čeká ve Skale? Jaká královna tam teď vládne a jak rada přivítá sestru bezpečně doma?

Jedna otázka číhala za všemi ostatními, jedna, kterou nehodlal zkoumat, dokud nebude bezpečně pryč z Aurěneny -navždy

- otázka, které se bude nejspíš vyhýbat celý zbytek života.

Co když...?

Ne!

Hodil ranec na postel, rychle obešel pokoj a prohlédl si věci, které tady zůstávaly. To, co tu nechá, už nejspíš neuvidí. Na tom nezáleží. Byl na odchodu, když jeho oči upoutal stříbrný záblesk na hromadě oblečení vedle postele. Sklonil se a vylovil lahvičku lissiku, kterou mu dal rhui'auros.

"Třeba by se mohla hodit," zamumlal a vložil ji do vāčku za opaskem.

* * *

Když konečně proklouzl do sousedních dveří, první lampy už hořely. Alek se nenabídl, že ho doprovodí, věnoval mu jen rychlé, chápavé objetí.

Adzriel i Mydri byly doma. Zatáhl je do malého obývacího pokoje, zavřel dveře a opřel se o ně.

"Dnes v noci odcházím ze Sarikali."

Jako první se vzpamatovala Mydri: "To nemůžeš!"

Adzriel ji pohledem umlčela a prohlédla si bratrovu tvář žalem naplněnými očima. "Kvůli Klie?"

"Kvůli ní. Kvůli Skale. I kvůli Aurěneny."

"Ale jestli opustíš město, znamená to teth'sag," řekla Mydri.

"Jen pro mě," odvětil. "Jsem stále vyhnanecem, takže nemohou volat k zodpovědnosti Bòkthersu."

"Ach, talí," řekla Adzriel měkce. "S tím vším, co jsi tady dokázal, možná jsi mohl získat zpět své jméno."

Už byla tady - otázka, kterou pohřbil zaživa.

"Snad, ale cena by byla příliš vysoká," odpověděl.

"Alespoň nám pověz proč!" prosila Mydri.

Přitáhl si obě ženy blíž, náhle potřeboval jejich objetí, jejich horké slzy na krku.

Ó Auro! vykřikl v duchu, když se k nim tiskl. Jak bylo lákavé dovolit, aby ho přesvědčily, vzít všechno zpět a prostě tu počkat, až se stane nevyhnutelné, tak blízko k domovu, jak jen se nejspíš v tomhle životě dostane. Kdyby vzali Kliu jako rukojmí, snad by mu i dovolili zůstat s ní.

Bolelo to. U Světlá, bolelo to, když opouštěl jejich objetí, ale musel to udělat, než bude příliš pozdě.

"Je mi líto, ale nemůžu vám to vysvětlit," řekl jim. "Nemohly byste dodržet atui, kdybyste znaly mé tajemství. Jediné, oč žádám, je, abyste do zítřka mlčely. Později, až bude všechno v pořádku, vám to objasním - přísahám. Ale teď vám slibuji, při khi našich rodičů, že to, co udělám, bude čestné a správné. Jeden moudrý muž mě varoval, že si budu muset vybrat. Tohle je ta chvíle, i když jsem doufal v něco jiného."

"Počkej tady." Adzriel se otočila a odpěchala.

"Ty hlupáčku!" zasykla Mydri a znovu se na něj zahleděla. "Bylo tak těžké dostat tě sem, a ty jsi uděláš tohle? I mně?"

Seregil ji chytil za ruku a přitiskl si ji k srdci. "Jsi léčitelka. Pověz mi, co cítíš," vyzval ji a její hněv se setkal s jeho. "Je to radost? Zrada? Nenávisť k tobě nebo k mým lidem?"

Utichla a Seregil ucítil teplo, které se mu zpod její dlaně pomalu rozlévalo po kůži. "Ne," zašeptala. "Ne, haba, nic takového necítím. Jenom odhodlání a obavy."

Seregil se tiše zasmál: "Právě teď spíše obavy než odhodlání."

Mydri si ho znovu přitáhla a pevně ho sevřela v objetí. "Pořád jsi hloupý, haba, ale navzdory tomu jsi dospěl ve skvělého, dobrého muže. Kéž na tebe Aura vždy a všude dohlíží."

"Naše zbylé sestry mě za to budou jen více nenávidět."

"Jsou ještě hloupější než ty," řekla s uplakaným smíchem a odstrčila ho. "Z nás pěti jediná Adzriel stojí za fajfku tabáku."

Otevřeně se rozesmál a poděkoval jí polibkem.

Adzriel se vrátila s dlouhým, štíhlým balíkem v náruči. "Chtěly jsme ti ho dát, až budeš odjíždět. Zdá se, že čas už nadešel, i když trochu dřív, než jsem čekala." Odhrnula látku zakrývající horní konec a podala mu jílec meče.

Seregil po něm bezmyšlenkovitě sáhl a sevřel ruku kolem kůží a drátem omotané rukojeti. Jediným plynulým pohybem vytáhl čepel z pochvy. Leštěná ocel odrážela světlo jako temné stříbro. Rýhovaný žlábek běžící středem čepele zbraň zpevňoval i zlehčoval. Zašpičatělé, do kříže umístěné ochranné bodce se ladně stáčely k ostří, výborné k zachycení soupeřova meče.

Seregil meč potěžkal a zadržel dech. Dokonale mu seděl v ruce a okrouhlý, hladký jílec ho skvěle vyvažoval.

"To je Akaienova práce, že?" zeptal se, rozeznáváje v čistých, silných liniích meče strýcovu ruku.

"Samozřejmě," odpověděla Adzriel. "Věděly jsme, že otcův bys nechtěl, a tak ti vykoval tenhle. Když jsem viděla, jaký život vedeš v Rhiminee, měla jsem podezření, že bys nechtěl nic příliš zdobeného."

"Je nádherný! A tohle!" Přejel palcem po neobvyklém jílcu, kde byla v ocelové fasetě zasazená leštěná čočka z kamene ze Sarikali. "Nikdy jsem nic podobného neviděl."

Jakmile to však vyslovil, přepadl ho velmi silný pocit, že už někde něco velmi podobného viděl, i když si nebyl jistý kde.

"Říkal, že se mu zjevil ve snu, je to talisman, který tě má chránit a přinést ti štěstí," vysvětlila Mydri.

"Štěstí ve stínech," zamumlal skalsky a zavrtěl hlavou.

"Znáš Akaiena a jeho sny!" řekla Mydri laskavě.

Seregil se na ni překvapeně zadíval. "Zapomněl jsem."

Zastrčil meč do pochvy a přejel prsty po její jemné kůži a dlouhém řemenu. Bojoval s nutkáním připevnit si ho. "Nemám tady nosit zbraň, vždyť víš."

"Nemáš ani opouštět město," odvětila Adzriel s pochopením. "Mluvila jsem s Alekem a Bekou a bála jsem se, že ho nepřijmeš."

Seregil zasněně zavrtěl hlavou. Od okamžiku, kdy se téhle zbraně dotkl, připadala jeho ruce důvěrně známá; vůbec ho nenapadlo ji odmítnout.

"Jedno ti slibuji." Znovu meč vytasil, vložil jílec Adzriel do ruky, namířil hrot proti svému srdci a opřel se o něj, až se mu špice zabořila do pláště. "Při Aurovi Elustri a při jménu, které jsem dřív nosil, tato čepel nebude nikdy v hněvu tasena proti žádnému Aurēnfaiei."

"Tak se krot' a chraň se," poradila Adzriel a vrátila mu zbraň. "Co mám říci, až zjistí, že jsi pryč?"

Seregil se křivě usmál: "Pověz jim, že se mi stýskalo po domově."

* * *

Ukryl meč ve stáji a cestou vzhůru bral schody po dvou. Odolal přání podívat se ještě naposledy na Kliu a spěchal do svého pokoje. Přitom pečlivě informoval několik sluhů, které potkal, že se s Alekem už chystají jít spát.

V ložnici byla skoro úplná tma, osvětlovala ji jediná lampička. Okenice balkónu byly těsně uzavřeny. Tunika a kalhoty, které si ukradl už předtím, ležely na pečlivě ustlané posteli spolu se sen'gai Akhendi.

"Aleku?" zavolal tiše, když se spěšně převlékal.

"Tady jsem. Zrovna končím," ozval se hlas odněkud zpoza postele.

Do světlá vstoupil Alek a vytíral si mokré vlasy. Seregil se zarazil, pohled na přítele v oděvu Aurēnfaieu ho neočekávaně dojal. Alekovi to slušelo, vypadal spíše jako 'faie než jako ya'shel. Vždycky byl štíhlý a šlachovitý - Seregil to věděl od první chvíle, kdy ho spatřil - ale teď se to stalo jaksi zjevnějším. Když si sundal ručník, podobnost

vynikla ještě mnohem víc. Díky odvaru ze skořápek vlašských ořechů, který si připravili už předtím, byly teď jeho žluté vlasy a obočí stejně hnědé jako Seregilovy.

"Zabralo to?" zeptal se Alek a prohrábl si mokré vlasy hřebenem.

"Rozhodně. Sam jsem tě málem nepoznal."

Alek cosi vytáhl z kapsy v opasku - další sen'gai. "Doufám, že to umíš uvázat. Mně se to moc nedařilo, ale neodvážil jsem se požádat někoho o pomoc."

"Udělal jsi dobře. Kdes vzal tohle?" Seregil s obavami ukázal na hnědě a zeleně vzorovaný pás. Nosit cizí barvy bylo zločinem.

Alek pokrčil rameny. "Na prádelní šňůře, dnes odpoledne. Byl jsem náhodou na správném místě, když nebyl nikdo v dohledu. 'Ber, co ti bůh posílá, a buď za to vděčný,' že? Musíme vyrazit!"

Seregil uhladil látku mezi prsty, potom přiložil střed Alekovi na čelo a začal mu ovíjet volné konce kolem hlavy, aby zformoval něco co nejvíce podobného stylu Akhendí. Přetáhl dlouhé konce přes Alekovo označené ucho, o krok ustoupil a souhlasně si ho prohlédl. "Akhendí mají mezi sebou dosti ya'shel, takže bys neměl budit velkou pozornost, ale stejně dobře by ses mohl vydávat za čistokrevného 'faie.'"

I v matném světle Seregil viděl, že jeho příteli potěšeně zčervenaly tváře.

"A co ty?" zeptal se Alek a připnul si meč.

Seregil se podíval na zbývající sen'gai, ležící nedotčené na posteli. "Ne. Pokud si ještě někdy nějaké nasadím, bude to takové, na které mám právo."

Dovnitř vklouzl Thero a zavřel za sebou dveře. "Myslel jsem, že už máte nejvyšší čas. Jste připraveni?"

Seregil si vyměnil pohled s Alekem a přikývl. "Běž napřed a ujisti se, že je vzduch čistý. Půjdeme hned za tebou."

* * *

Neosvětlený dvůr u stáji vypadal opuštěně. Thero se na okamžik zastavil, pak kývl na Aleka a Seregila. Seregil v duchu poděkoval Bece a zamířil ke stáji.

Uvnitř byla jediná žena, která ve mlhavém svitu světelného kamene seděla koně a dávala mu aurěnskou výstroj. Dvě další zvířata, aurěnský a skalský kůň, už byla připravena. Slyšela je přicházet, otočila se a odsunula si okraj přílby.

"Bilairyho koule!" zavřel Seregil.

Byla to Beka. Vyměnila své kapitánské okruží za brašnu na depeše a oblékla si obnošený tabard obyčejného jezdce.

Dlouhé rusé vlasy si vzadu na krku pevně svázala.

"Co to děláš?" zasyčel stejně překvapený Thero.

"Půjdu s nimi, jak daleko to bude nutné," zašeptala a podala Alekovi a Seregilovi uzdy aurěnských koní.

"Potřebujeme tě tady!"

"Celý den jsem s tím zápolila," odpověděla. "Tohle je rozhodnutí velitele. Právě teď je nejdůležitější zastavit Korathana. Rhylin a Braknil si tady poradí, dokud se to všechno nevyřeší. A pokud se nám to nepodaří - no, možná na tom nesejde."

Seregil položil čaroději ruku na paži, aby zabránil dalšímu dohadování. "Má pravdu."

Thero se zamračil a ustoupil. "Můžu vás skrýt, než vyjedete z města," nabídl se a vytáhl hůlku.

"Raději ne. Je tady příliš mnoho lidí, kteří by na nás vycítili tvá kouzla. Poradíme si, koneckonců jsme dva..." a udělal rychlé, nenápadné znamení pro "Pozorovatele".

Alek ho také viděl a kývl k Bece. "Nepřišel čas, abychom byli tři? Myslím, že by Magyana souhlasila."

"Taky věřím, že ano," souhlasil Seregil. "Možná je to o trochu dřív, než jsme plánovali, ale není pochyby, že je toho hodná."

"Chcete říct...?" Beka zatajila dech a oči se jí rozšířily.

Ušklíbl se. Pozorovatelé byli podivná, roztržštěná skupina - dokonce ani on nevěděl, kdo všechno k nim patří - ale Beka viděla během svého dětství a dospívání příliš mnoho, aby si o nich nevytvořila vlastní představu.

"Beko, chápeš, co to znamená být Pozorovatel?" otázal se Thero.

"Dost," odvětila a potvrdila tak Seregilovo podezření. "Jestli to znamená sloužit Skale jako Seregil a můj otec, pak ano."

"Je toho mnohem víc, ale tím se budeme zabývat později," řekl Seregil s nadějí, že během temných dnů, které je čekají, nebude mít Beka důvod svého kvapného rozhodnutí litovat. "Do toho, Thero."

Thero vytáhl z opasku starý nůž ze slonoviny a nechal ho rotovat jen pár palců od Bečina obličejů. Byl to test pravdy - takový, který nedovoluje omyl. Beka neucukla, upírala zrak na čaroděje.

Při tom pohledu vyschlo Seregilovi v hrdle. Byl to nůž, který patřival Nysanderovi. Když jako mladiček přísahal, točil se před jeho vlastní tváří. O mnoho let později ucítil jeho hrozbu Alek a ve výzvě obstál.

"Beko, dcero Kari," zašeptal Thero. "Pozorovatel musí pozorně sledovat, hlásit pravdu a střežit tajemství, která mají být střežena. Přisáháš při svém srdci i očích a při Čtveřici, že se podle toho zachováš?"

"Ano."

Nůž spadl Therovi do napřažené ruky. "Tak tedy vítěj a přeji ti štěstí ve stínech."

Teprve pak dala najevo úlevu. "Nebylo to tak zlé."

"Tohle byla snadná část," řekl jí Alek a široce se usmíval. "Teď jsi doopravdy uprostřed všeho dění."

Seregil ucítil, jak se mu na okamžik zastavilo srdce, když se k němu otočila, oči plné němého triumfu. "Ať se stane cokoliv, jsem s vámi."

"Nejprve jsem ti obstaral pověření k vojsku, a teď tohle. Tvá ubohá matka se mnou už nikdy nepromluví." Seregil jí krátce stiskl rameno a pak se vydal vytáhnout z úkrytu v seně svůj meč.

"Kdes ho vzal?" zeptal se Alek.

"Dostal jsem ho od sester." Seregil mu hodil opasek s mečem a přehodil si ranec přes hrušku sedla.

Alek vytáhl čepel. "Je překrásný."

Seregil si vzal pás zpět a nadvakrát si ho omotal kolem těla. Alek mu podal meč, jeho přítel ho zastrčil a pohrával si s řemínky pochvy tak dlouho, dokud mu nevisel u levého boku ve správné poloze. Jeho ruce si vzpomínaly na každický pohyb, aniž nad tím musel přemýšlet; váha zbraně u boku mu připadala správná a náležitá. "Pojedme."

"Štěstí ve stínech," zašeptal znovu Thero, když je doprovázel k bráně.

"I ve světle," odvětil Seregil. Na chvíli sevřel čarodějovo hubené rameno, nevěda, co jiného říci. Pokud se jim nepodaří úkol splnit, může to být jejich poslední loučení.

Thero na okamžik přikryl Seregilovu ruku svou. Zavládlo mezi nimi ticho nabitě citem, který žádný z nich neuměl pořádně vyjádřit.

Zachránil je Alek. "Dohlédneme, aby tvé komnaty v Domě Orěsky řádně vyvětrali, než se vrátíš," zažertoval.

Ve tmě se zaleskl Therův úsměv. Vzápětí byl čaroděj pryč a zavřel za nimi bránu.

Seregil nasedl na koně a vzhlédl k tmavému kotouči novoluní, který bylo ve třpytu hvězd stěží vidět.

Ebrahā rabās.

Astha Nōliena.

* * *

Nyal sledoval, jak Beka a ostatní mizí z dohledu, a pak zamířil opačným směrem, aniž si všiml rhui'auros, který ho pozoroval.

* * *

Ačkoliv to vypadalo jako hloupé riskování, Seregil se naposledy zastavil u Vhadäsoori. Za temnými vodami viděl několik lidí, shromážděných při jakémsi obřadu u Aurova poháru, tato strana jezera však byla opuštěná. Veden jakousi polovědomou touhou sesedl a došel až k vodě. Poklekl, vytáhl meč a ponořil ho i s jílcem do posvátných vod.

"Auro Elustri, přijímám tvůj dar," zašeptal tak tiše, aby ho ostatní neslyšeli.

Přehmátl rukou na jílcí, postavil se a nabídl zbraň měsíci. Pak se tiše zasmál.

Alek k němu přistoupil, nervózně si prohlížeje okolní stíny. "Co je tady tak zábavného?"

"Podívej se na tohle." Seregil zvedl jílec; okrouhlý, temný kámen vypadal na pozadí hvězd jako druhý měsíc v novu.

"Můj strýc a jeho sny."

"Takže to máte v rodině, vid'?"

"Zjevně." Vrátil meč do pochvy, nabral si do dlaní vodu a napil se. Pocítil ostrou, lehkou závat', jako obvykle, když ho čekala práce.

Byl čas jít.

* * *

Vyrazili k severu, dychtiví dostat se pryč z obydlených ulic. Té noci byl neklid ještě horší. Ze všech směrů k nim doléhaly rozhněvané hlasy. Alek měl dojem, že zachytil prchavý náznak tajemné vůně Bash'wai. Zostražitěl a každou chvíli očekával útok.

Většina lidí, které potkali, jim nevěnovala moc pozornosti, dokud se nedostali na okraj tupy Golinil. Z postranní uličky se vynořilo půl tuctu mladíků a vydali se za nimi.

"Odjíždíte sloužit vaší cizácké královně, Akhendi?" vykřikl jeden z nich na Aleka. Urážku následovala sprška kamení a jeden zasáhl Beku do přílby. Další udeřil Seregila doprostřed zad. Koně se plašili, ale Seregil udržovat pomalé, rovnoměrné tempo.

"Kéž vám Aura přinese mír, bratři," řekl.

"Mír! Mír!" ozvalo se posměšně a přilétly další kameny. Jeden škrábl Beku na tváři, když se nemoudře ohlédl. Alek rozhněvaně přitáhl uzdu, připravený k odplatě, ale Beka mu s koněm zastoupila cestu.

"Pojed'; na tohle nemáme čas!" varovala ho a pobídla koně do cvalu.

Mladíci z Golinilu štvanci brzy vzdali, ale jezdcí nezpomalili, dokud se neocitli na otevřeném prostranství. Jak daleko musíme odjet, než poruší zákon? přemítal Alek, když pod nebem posetým hvězdami zpomalili do drobného klusu.

Právě v tu chvíli ho obklopila vůně Bash'wai, tak silná, až mu to vyrazilo dech. Zavrával v sedle, spíše kolem sebe cítil, než viděl temnou silu, která ho oslepila a hučela mu v uších. Pak se hvězdy vrátily, jasnější než kdy předtím, ale poněkud nachýlené stranou.

Tvrdě přistál na zemi; později děkoval, že nenastavil ruku, jinak by si ji zřejmě zlomil nebo vykloubil. Takhle se ošklivě udeřil do žeber. Chvilí ležel bez hnutí, lapal po dechu a celé tělo ho brnělo.

Pak se objevil Seregil, zlostně klel a ohmatával Alekovi tvář i celou hlavu. "Nevšiml jsem si - necítím krev. Kam tě trefili?"

"Trefili?" Alek se s námahou posadil. "Ne, to byli jen Bash'wai. Tak silně jsem je nikdy předtím necítil."

Beka se sklonila nad Seregilovým ramenem, v ruce obnažený meč. "Co ti udělali? Omdllel jsi."

"To musí být jejich představa, jak mi říci sbohem," odpověděl Alek a mračil se, když mu Seregil pomáhal vstát.

"Nebo varování," nadhodila Beka temně a prohlížela si okolní tmou.

"Ne, tohle bylo jiné." Vybavil se mu pocit, že je zcela zaplavený, a zachvěl se.

"Celý se třeseš," zamumlal Seregil a přitiskl mu ruku na tvář.

"Je mi dobře. Kde je můj kůň?"

Beka mu podala uzdu. "Raději chvíli pojedeme pomalu. Nepotřebujeme, aby ses ve cvalu zřítíl dolů."

Když znovu vyráželi, ohlédl se Alek k městu. Zpola čekal, že uvidí, jak se za ním táhnou tajemné stíny. Sarikali odsud vypadalo ošidně mírumilovné, tmavé, rozházené stavby na pozadí nebe, tu a tam ozářené strážními ohni.

"Sbohem," zašeptal.

* * *

Když přejeli most a vjeli na hlavní cestu, do úkrytu stromů rostoucích za ním, stačilo jim světlo hvězd. Během noci Alek zkusmo sáhl k poutu talímení a hledal odpovědi na otázky, které nemohl položit dříve, protože se mu nedostávalo času nebo soukromí. Seregil se na něj ohlédl a usmál se, ale jeho myšlenky zůstaly zahaleny v tichu. Po stranách cesty rostly vysoké jedle a duby a místy se nad ni nakláněly a tvořily skličující tunely. Kolem nich pískali a přelétali netopýři, kteří honili mohutné můry s křídly podobnými zaprášeným otiskům dlaní. Vedle Aleka chvíli letěla sova a ze spárů jí visela jakási kořist s dlouhým ocáskem. Ostatní tvorové dávali svou přítomnost najevo zlatými záblesky očí nebo polekanými výkřiky.

Když se cesta dostala blízko ke břehu, na chvíli zastavili a napojili koně. Alek, který měl také žízeň, sesedl a vydal se proti proudu, aby se napil. Jakmile se sklonil nad vodu, zasáhl ho smrdutý puch. I koně to cítili a nervózně větřili.

"Zpátky!" zasykl Alek na ostatní - věděl, že tohle není žádný Bash'wai.

"Co je?" zeptala se někde za ním Beka.

Když se z olšovi na protějším břehu vynořil ohromný medvěd a vydal se přes vodu k Alekovi, začali se koně znovu plašit a snažili se vytrhnout jezdcům otěže.

"Nehýbejte se," varoval Alek ostatní a jeho myšlenky už se rozběhly vyšlapanými stezkami. Byla to medvědice, po zimní péči o mláďata dost vyhublá. Pokud se náhodou nějak dostal mezi ni a medvěď, pak je zcela jistě u konce své cesty.

Medvědice se zastavila jen několik stop od něj, kývala mohutnou hlavou ze strany na stranu a pozorovala ho. Beka a Seregil byli ještě v sedlech, mohli by jí ujet. Nespustil ze zvířete zrak, jen koutkem oka odhadoval vzdálenost k nejbližšímu stromu, na který by mohl vylézt.

Příliš daleko.

Medvědice hlasitě zabručela, naklonila se a očichala mu obličej. Aleka dusil její horký, smrdutý dech. Pak ho srazila na zem. Rozplácl se na zádech a nad sebou viděl jen siluetu zvířete na pozadí nebe. Oči medvědice se leskly jako roztavené zlato.

"Raději neotálej, bratříčku," řekla mu. "Úsměvy skrývají nože."

S posledním hlubokým zabručením ho obešla a brodila se pryč proti proudu. Alek zůstal ležet na místě, kde upadl, tak ohromený, že se nedokázal ani pohnout.

"U Plamene, nikdy jsem neviděla medvěda, který by se choval takhle!" vykřikla Beka.

"Slyšeli jste ji?" zeptal se mdle.

"Až když jsi nás varoval," odpověděla Beka. "Objevila se odnikud."

"Ale ne, slyšeli jste, co říkala?" zeptal se znovu a roztřeseně se postavil.

"Ona k tobě mluvila?" rozčileně se otázel Seregil. "U světla, Aleku, to byla kthir'bai. Co říkala?"

Alek se sklonil a vložil ruku do jednoho z otisků tlap. Nebylo to žádné zjevení. "Totěž, co ti řekl rhui'auros," odpověděl užasle. "Úsměvy skrývají nože."

"Alespoň se shodují, i když říkají nepochopitelné věci," zavrčela Beka.

"Mám podezření, že už brzy zjistíme, co to znamená," podotkl Seregil.

* * *

Zatímco jeli, stoupala z půdy mlha, sbírala se pod temnými větvemi a skapávala z konečků stále zeleného jehličí. Přes úzká místa stezky se táhly pavoučí sítě; brzy byli všichni omotáni lepkavými vlhkými vlákny.

Těsně po půlnoci dojeli k vesničce u malého jezera.

"Tady je první stanoviště, kde se mění koně pro posly, v chlévě těsně za vsí," zašeptala Beka. "Troufne si tady vyměnit zvířata nebo ho objedeme?"

Seregil nepřítomně plácl pavouka, který mu lezl po stehně. "Potřebujeme koně. V tom, co máme na sobě, bychom měli být bezpeční. Pochybuju, že by tu někde byla stráž."

Těsně za poslední chalupou našli chatrný přístavek s cedrovou střechou hustě porostlou mechem. Uvnitř byli ustájeni tři statní koně. Sesedli a v záři Seregilova světelného kamene přehodili sedla.

Když však vyváděli nové koně ven, vynořil se z kupky sena vzadu v přístavku rozespalý obličej. Beka rychle popadla Seregilovo světlo a mávla na ostatní, ať jdou ven. Podržela světelný kámen tak, aby měla obličej ve stínu pod okrajem přílby, a spatřila chlapce. Už seděl a s ospalým zájmem si ji měřil; nebyla to stráž, jen někdo, kdo má za úkol pečovat o koně.

Cosí zamumlal a Beka rozeznala slovo "posel".

"Ano, jen spi," odpověděla lámanou aurenštinou. Její znalosti se zlepšily, přesto zatím více rozuměla, než dokázala odpovědět. "Necháváme tu svoje."

"Jsi to ty, Vanosí?" zeptal se chlapec a natáhl hlavu, aby se podíval na Aleka.

Alek cosí zašeptal a rychle se vytratil.

Chlapec zašilhal zpět na odcházející Beka. "Vás neznám."

Beka omluvně pokrčila rameny, jako by nerozuměla, vložila kámen do kapsy a vyvedla koně ven.

Seno za jejími zády zašustilo a dívka zaslechla mumlání: "Mizerná Skalanka."

Jako doma, pomyslela si pobaveně. Vytáhla z brašny minci a hodila ji směrem k chlapci.

"Tak, teď nás viděli," zabručel Alek, když znovu vyrazili na cestu.

"Nemohli jsme tomu zabránit," odvětil Seregil. "Spletl si nás s obvyklými jezdci. Než nás někdo přijde hledat, budeme dávno pryč."

"Doufám, že máš pravdu," zapochybovala Beka.

* * *

Když Seregil a ostatní odešli, prošel Thero všechny místnosti. Vzhůru byli jen Braknil a Rhylin; co se týká ostatních,

mysleli si, že je Beka u princezny. Klia byla stále v bezvědomí, milosrdně nevěděla, že jí Mydri během noci opakovaně prohlížela zmraženou ruku a zvažovala, zda má či nemá amputovat další část.

Zpočátku jejich malá delegace nadělala v temném domě spoustu hluku, jako semena ve vyschlé tykvi. Teď, když jich tolik chybělo, tady bylo zjevně prázdno. Thero posílil ochranná kouzla, která nad domem utkal už dříve, a usadil se v kolosu. Vytáhl z kapsy hroudu steklého vosku, a zatímco mu vonící noční vítr příjemně chladil krk, začal ji zahřívát mezi prsty. Jakmile vosk změkkl, rozdělil hroudu na dvě části a vytáhl hůlku. Odmotal z ní dva dlouhé prameny vlasů - jeden Seregilův, jeden Alekův - a zapracoval každý do jedné voskové kuličky, dokud v nich úplně nezmizely. Vyslovil náležitá zaklínadla a pokryl je síti vzorů, které vytvořil špičkou dýky. Když skončil, uprostřed obou kuliček na okamžik zazářilo červené světlo. Spokojeně je odložil k pozdějšímu použití.

Už bylo dávno po půlnoci; v dále se jako špendlíkové hlavičky třpytilo jen pár ohňů. Představil si skupinky přátel nebo milence, jak společně bdí v jejich svitu, a náhle ho zaplavila vlna osamělosti. Lidé, kterým důvěřoval nejvíce, byli už míle daleko. A těm, jejichž důvěru tady v cizí zemi potřeboval, musí lhát, ve službách princezny musí porušit svou čest.

Zahnal temné myšlenky a pohodlněji se usadil na kamenném sedadle, aby mohl meditovat. Místo toho ho však svévolná představivost zavedla zpět k tajemným vizím, které zažil během své první návštěvy Nha'mahat. Bezděky si přejel rukou po klíně; dračí kousnutí se zahojilo, ale otisky zubů zůstaly jako působivá připomínka zcela pochopeného osvícení.

Když mu cosi mu přistálo na hřbetě ruky, dost se lekl. Podíval se dolů a spatřil dráčka ne většího než palec. Přitiskl k čarodějově ruce lechtající tlapičky a zvědavě si ho prohlížel.

Thero seděl bez hnutí, zvědavý, jestli ho tvoreček kousne. Místo toho však dráček složil svá jemná křídélka k bokům a usnul. Hladké břicho hrálo čaroděje na kůži.

"Díky," zašeptal mu. "Potřebuju společnost."

Teplo z dračího tělíčka se šířilo rukou a prohřívalo ji. Thero se s úsměvem oddal tiché meditaci. Až začne nevyhnutelná vřava - ať k tomu dojde jakkoliv - bude potřebovat veškerý svůj důvtip.

Kapitola 39.

Cesty se rozdělují

Za noci se z hor přivalily mraky a svítání se pomalu probouzelo za jemným závojem deště. Beka slízla několik sladkých kapek, které jí pokropily tvář, vděčná za chuť čerstvé vody.

Měli za sebou celou noc vytrvalé jízdy. Drželi se hlavní cesty, aby uchovali iluzi, že jsou pravidelní kurýři, přece jen si však udělali kratší zastávku, aby ukradli čtyři koně navíc. Až přijde čas rozloučit se, což už nebude trvat dlouho, vezme s sebou Beka koně z výměnné zastávky, aby zmátla stopu.

Byl to dobrý plán - několikrát si vyzkoušela podobnou lest na Plenimarských - ale Seregil byl už několik hodin úplně potichu a trávil víc času, než se jí líbilo, upřenými pohledy do hustých lesů kolem silnice. I Alek ho pozoroval; cítil potíže.

Seregil přitáhl otěže tak prudce, že do něj svým koněm vrazila.

"Zatraceně, co je zase?" zeptala se, a když Seregilův čilý ryzák vyhodil zadními kopyty, rychle stáhla své zvíře zpět.

Neodpověděl, jen uklidnil koně a pečlivě sledoval zarostlou postranní stezku po levé straně. Netvářil se nijak povzbudivě.

"Minuli jsme odbočku, kterou hledáš, že?" zeptal se Alek a Beka zaslechla v jeho hlase spodní tón obav. To by byl opravdu důvod k neklidu. Bylo to už půl života, co Seregil jel těmihle cestami, jiného průvodce však neměli.

Seregil pokrčil rameny. "Možná. Nebo snad od doby, kdy jsem ji viděl naposledy, zpusťla - Amali přece říkala, že místní vesnice vymírají." Vzhlédl k rozjasňujícímu se nebi a sevřel rty ještě víc. "Pojedme, brzy budeme muset odbočit z hlavní cesty. Jsou i jiné možnosti, jak se k té stezce dostat."

* * *

Khimariho Akhendi probudil zvuk nadzvedávané petlice u dveří jeho komnaty. S bušícím srdcem sáhl pod polštář pro nůž a napřáhl ruku, aby chránil Amali, zjistil však, že je druhá polovina postele prázdná.

Dovnitř vklouzl se svíčkou jeho správce, Glamiel, a tiše přešel k posteli.

"Kde je má žena?" dožadoval se Rhaish vysvětlení a chytil se za bolavou hrud'

"V zahradě, khimari. Vstala před chvílíčkou."

"Aha." Spánek k němu v těchto dnech přicházel jen zřídka a po probuzení ho zanechával zmateného. "Co se tedy děje? Ještě nesvítá."

"Svítá, khimari. Amali přikázala, ať vás nerušíme, ale dnes ráno dorazily podivné zprávy." Glamiel přešel k vysokému oknu a odtáhl závěsy. Místnost naplnilo šedé světlo a vůně deště. Vyhlédl ven mezi kvetoucími větvemi, které okno rámovaly, a spatřil svou ženu, jak sedí sama v besídce. Minulou noc plakala, prosila ho, aby jí vysvětlil, proč mlčí a proč se hněvá. Co jí mohl říci?

Rozptýlen vlastními myšlenkami nezaslechl první část Glamielových zpráv a musel ho požádat, aby mu je zopakoval.

"Skalané vyslali včera v noci posla," řekl mu muž.

"Co na tom?"

"Jak říkáte, khimari, nikdo na tom neviděl nic zvláštního; ale právě teď přišla zpráva z první zastávky, že jim doprovod Akhendi nedal obvyklé znamení a jezdce chlapec od koní nikdy předtím neviděl. Jeden z doprovázejících tvrdil, že je Vanos i Namal, ale ten je stále ve skalských kasárnách. Osobně jsem s ním mluvil. Jsou tam i všichni ostatní, kteří byli určení Skalaný doprovod. Co máme dělat?"

"Kdy ses o tom dozvěděl?"

"Před chvílí, khimari. Měli bychom informovat Brythira i Niena?"

"Ne. Ne, dokud se nedozvíme, co naši skalští přátelé dělají." Chvilku uvažoval a dodal: "Pošlete pro Seregila. Chci s ním hned mluvit."

Jakmile Rhaish znovu osaměl, opřel se o polštáře a před očima se mu vybavil obraz Seregila, obratně rozřezávajícího mrtvou rybkou a vydávajícího prsten s takovou jistotou, jako by dávno věděl, že tam je. A předtím v zahradě pátral tak pozorně, tak schopně. V té chvíli mu to připadalo uspokojivé, udivující. Teď ho ta vzpomínka zneklidnila.

* * *

Thero probudil chladný polibek deštěm naplněného větru. Venku za stěnami kolosu pleskala o střešní tašky ranní přeháňka a z ulice sem doléhal zvuk hlasů. Thero zachytil Seregilovo jméno, poslal tím směrem kouzlo pohledu a spatřil Mirna a Steba, jak mluví s jakýmsi Akhendim, kterého nepoznal.

"Ještě jsem dnes ráno lorda Seregila neviděl," říkal Mirn. "Jakmile sejde dolů, povím mu, že ho lord Rhaish hledá."

"Je to naléhavá záležitost," odvětil Akhendi.

A je to tady, pomyslel si Thero. Seběhl dolů do Seregilova opuštěného pokoje a zavřel za sebou dveře na petlici.

Ukázalo se, že to stihl jen tak tak. Petlice se nadzvedla a narazila na zámek.

"Seregile, čekají tě dole." Naneštěstí to byl Kheeta. Sloužícího by mohl odbýt strohou odpovědí. "Jsi vzhůru? Seregile? Aleku?"

Thero přejel rukou po posteli, aby z ní získal vzpomínku - jakoukoliv. Postel rytmicky zaskřípala a ozvalo se mužské hrdelní zasténání. Znechucený čaroděj o krok ustoupil. Čekal chrápání, ale zřejmě měl tušit, co uslyší.

Zvuky nicméně přinesly žádaný efekt. Na opačné straně dveří zavládlo významné ticho a pak se kroky taktně vzdálily.

Thero neztrácel čas, vytáhl voskové kuličky, které si v noci připravil, zformoval z nich hrubá tělíčka a položil je pod podušku. Hůlkou vytvářel ve vzduchu obrazce a nehlesně broukal, vzpomínaje na tváře, údy, tvary rukou a nohou.

Voskové napodobeniny pod pokrývkami nabobtnaly a prodloužily se. Než skončil, dosti se podobaly Seregilovi a Alekovi, byly však tuhé a obličej měly strnulé. Thero položil prst na Seregilovo studené čelo a foukl mu do nozder.

Bledé lice zalila barva, rysy se uvolnily a získaly výraz podobný spánku. S Alekovým dvojníkem udělal totéž a urovnal pár do spící pozice. Vzpomněl si na společné noci během cesty a přidal postavám pravidelný dech, Alekovi i náznak chrápání. S trochou štěstí a s ohleduplností sloužících pro ně získá dalších pár drahocenných hodin.

Nechal dveře odemčené a zamířil do hlavní síně, kde se Kheeta omlouval návštěvníkům z Akhendí.

"Dobré jitro," pozdravil Thero a šel hosta přivítat. "Co vás sem v tuto časnou hodinu přivádí?"

Muž se uklonil. "Buď pozdraven, Thero i Procepie. Amali a Yassara si přeje prozkoumat kouzlo Akhendí, které jí Seregil přinesl. Dnes ráno se cítí docela silná."

Kouzlo! Thero sáhl k váčku za opaskem, ale pak se zamračil. Naposledy ho měl Seregil; v tom všem zmatku, který způsobil Magyanin dopis, nepomyslel na to, aby si ho vyžádal zpět.

"To jste měl říci!" zvolal Kheeta, znovu na půli cesty ke schodům. "Určitě jim nebude vadit, když je kvůli tomu vyruším."

"Já tam zajdu," ozval se Thero rychle, lituje vlastní lsti. "Pošlu ho k vám, jakmile" - přísně se podíval na Kheetu - "se probudí."

* * *

"Tady; to je ona," zvolal Seregil šťastně a zahleděl se na další bezvýznamnou odbočku.

Beka tlumeně zasténala. Až na hejno kutek zobajících ve vysoké trávě vypadala stezka úplně stejně jako všechny ostatní, které toho rána minuli.

"Když sis byl naposledy jistý, stálo nás to půl hodiny jízdy špatným směrem," podotkl Alek, mnohem trpělivěji než Beka.

"Ne, je to ona," trval Seregil na svém. "Vidiš ten balvan?" Ukázal na velký šedý kámen pár yardů vpravo od cesty. "Co ti připomíná?"

Beka sevřela oči. "Podívej, mám hlad a nevzpomínám si, kdy jsem naposledy spala..."

"Myslím to vážně. Co ti připomíná?" bláznivě se usmíval a Beka přemýšlela, kdy naposledy odpočíval on.

Alek odpověděl na její tázavý pohled obvyklým pokrčením ramen a obrátil pozornost k dotyčnému balvanu.

Byl asi šest stop dlouhý, čtyři stopy vysoký a měl zhruba oválný tvar. Bližší konec se ostře zužoval ve dvojici hladkých vypouklín, díky nimž vypadal kámen skoro jako...

"Medvěd?" nahodila a přemítala, jestli se taky nezbláznila. Zúžený konec připomínal nízko posazenou hlavu, za níž se zvedala hladká křivka medvědích zad.

"Vidím ho," zasmál se Alek. "Zdá se, že nás loví medvědi. Tohle je tvůj orientační bod?"

"Ano," odpověděl Seregil se zjevným ulehčením. "Zatraceně, úplně jsem na něj zapomněl, dokud jsem ho zase nezahlédl. Když se podíváte blíž, uvidíte, že mu někdo namaloval oči. Ale tohle bývala frekventovaná cesta. V horách bylo několik vesnic a za nimi dravnijský obchodní tábor."

"Teď tudy mnoho lidí nechodí," řekla pochybovačně Beka. Plevellem zarostlou cestu dusily i stopu vysoké stroměčky.

"To je dobře," řekl Seregil. "Čím méně lidí potkáme, tím budu raději. Však víte, že Thero není jediný, kdo umí použít k posílání zpráv magii." Zadíval se na slunce. "Už je pozdě. Měli jsme být o kus dál."

Nesesedli, jen přehodili sedla a výstroj na dva z ukradených koní a přelezli si na ně. Bylo to poněkud složitější a Beka jim musela pomoci s podbřišníky, alespoň však nenechali stopařům žádné výmluvní otisky nohou.

Beka si dlouhými provazy upevnila uzdy koní, které jí nechali, k sedlu a dovolila jim kráčet do jisté míry nezávisle.

Kdyby je někdo stopoval, bude to vypadat, že "spolucestující", kteří se k nim připojili předchozí noci, zamířili vlastní cestou, zatímco tři kurýři pokračují po hlavní silnici.

"Drž se z dohledu, dokud to půjde," upozornil ji Seregil a stiskl jí ruku. "Bez průvodce se přes hory nedostaneš, takže

musíš zůstat na téhle straně."

"Postarejte se o sebe," odvětila. "Dokud to půjde, budu se držet silnice, a potom odbočím tam, kde to bude vypadat nejlépe. Zůstanu venku ještě dva dny. Pak se každopádně vrátím ke Klíe. Přinejhorším mě chytí a odvezou do Sarikali dřív. Co budete dělat vy, až si promluvíte s Korathanem?"

Seregil pokrčil rameny. "Nejspíš zůstaneme s ním, i když možná budeme v řetězech. Jestli bude po mém, vyplujeme rovnou zpět do Skaly."

"Takže se tam uvidíme," řekla vesele a potlačila zlou předtuchu.

Alek se na ni vřele usmál. "Šťěstí ve stínech, Pozorovatelko."

"I vám oběma." Sledovala ze sedla, jak zamířili stezkou pryč. Seregil zmizel za první zatáčkou bez ohlednutí; Alek se zastavil, zamával a následoval jej.

"Šťěstí ve stínech," zašeptala znovu. Vedla svou řádku koní dál po hlavní silnici, směrem k horám.

* * *

Stežka se nezlepšila, ale byla dosti průjezdná, aby mohli Seregil s Alekem jet za sebou drobným klusem. O několik mil později narazili na zbytky první vesnice. Seregil zastavil, aby si ji rychle projel.

Některé chalupy vyhořely; zbylé pomalu upadaly. Velká mýtina rychle zarůstala stromky a plevelem, rašícím na opuštěných zahradách i v bránách.

Alek do jednoho z domů nahlédl, ale našel jen několik rozbitých kameninových nádob. "Zdá se, že si vesničané sbalili věci a odešli."

Seregil zajel k němu a podal mu měch s vodou. "Kde není obchod, není obživa. Alespoň že studna je ještě čistá."

Alek se napil, prohledal ranec a vytáhl proužek sušeného masa. "Jsem zvědavý, jestli cestou najdeme čerstvé koně."

"Nějak to zvládneme," řekl Seregil, který si prohlížel mraky. "Když si pospíšíme, můžeme před setměním dorazit do druhé vesnice. Jestli to půjde, raději bych strávil noc pod střechou. Ještě pořád bude v noci venku zatraceně zima."

Těsně za vesnicí narazili na široký odkryv, příkrý a zrádný, s uvolněnými kameny a nebezpečnými potůčky tekoucími z pramene kdesi nahoře. Několik hromádek kamenů stále označovalo směr k rozcestí.

Nechali koně jít podle jejich vlastní úvahy, aby si zvířata sama našla cestu svahem. Alek se ohlédl přes rameno a spatřil, že neokovaná kopyta nezanechávají téměř žádné stopy. Chtělo by to opravdu dobrého stopaře, aby je chytili, pomyslel si spokojeně.

* * *

"Nemám to! Zničila jsem to, spálila v ohni," vzlykala Amali, skrčená na posteli. Začala vzdorně, ale brzy se rozplývala v slzách. Vypadala dokonce mladší, než byla doopravdy, a Rhaish zaváhal, nevěděl, zda by ji dokázal udeřit, kdyby to bylo nutné.

"Nelži mi! Musím to mít," prohlásil přísně a sklonil se nad ní. "Pokud jsou mé obavy namístě, možná tě už odhalili. Proč by jinak Seregil ještě nepřišel?"

"Proč mi neřekneš, co se chystá?" zavzlykala a instinktivně si kryla oběma rukama břicho.

To gesto mu zlomilo srdce. Svezl se na postel vedle ní. "Pro Akhendi, a pro naše dítě, musíš mi dát zbytek, jestli ho ještě máš. Znáš tě příliš dobře, lásko. Nikdy bys nezničila cizí dílo." Snažil se zakrýt rostoucí zoufalství. "Musíš mi dovolit, abych tě chránil, jako vždycky."

Amali potlačila další vzlyknutí, slezla z postele a zamířila ke kazetě na toaletním stolku. Otevřela ji, zvedla táč s potřebami pro tkaní náramků a sáhla pod něj. "Tady, a ať ho použiješ lépe než já!" Hodila mu náramek k nohám.

Rhaish se sklonil, aby ho zvedl, a vzpomněl si na podobný okamžik před čtyřmi dny. Se zachvěním vzpomínku zahnal - věděl, že je zatracený.

Uzlíky tohoto náramku byly jednoduché, ale dobře udělané; navzdory narušení kouzla v nich ještě zbývala trocha magie, dost na to, aby náramek udržel vzpomínku na svého tvůrce, rolnickou ženu z jedné z horských vesnic, i na mladého muže, pro kterého byl utkáán. Když Aleka i Amasy prostoupilo vlákna stejně jistě jako jeho pot.

Amali pořád plakala. Rhaish si jí na chvíli přestal všimnout, posadil se do křesla u postele, stiskl náramek v rukou a vyslovil kouzlo. Šňůrky mu zateply v dlaních. Zavřel oči a zahlédl Aleka i místo, kde právě byl, viděl těsně nad jeho hlavou větev, z níž kapala voda, i vzdálené vrcholky hor, stěží rozeznatelné proláklinou mezi stromy. Po jeho boku spatřil jet Seregila, který na cosi ukazoval - velký kámen neobvyklého tvaru, který Rhaish okamžitě poznal.

To zjištění mu vyrazilo dech. Svezl se v křesle. Věděli to! Klíe to musí vědět, proč by jinak ze všech lidí poslala k severnímu pobřeží právě je?

Jeho dlaně sevřely studené ruce. Shlédl na Amalinu slzami pokrytou tvář. Klečela před ním. "Musíš se vrátit domů, talio. Nikomu nic z toho neříkej a jed' domů."

"Chtěla jsem jen pomoci," zašeptala, zvedla odhozený náramek a se zděšeným údivem se na něj zadívala. "Co jsem to udělala, lásko?"

"Nic, co by neustanovil Světloňoš." Rhaish ji jemně pohladil po tváři, teplo jejího těla na nohou ho těšilo. On sám byl studený, prochladlý do morku kostí, navzdory hřejivým slunečním paprskům deroucím se mezi mraky. "Teď běž a připrav náš dům pro můj návrat. Nebudeš čekat dlouho."

Když vcházel do opuštěné zahrady, nohy se mu chvěly. Nedbal na to, že mu mokrá tráva promáčí pantofle a lem roucha. Sedl si do Amaliny besídky, znovu stiskl náramek v dlaních a sledoval pohled za pohledem jejich okolí, dokud mu síla dovolovala, až viděl dost, aby uhádl, kam míří.

Složil si ruce na hrudi a chvíli odpočíval. Cítil, jak do něj ze vzduchu i z půdy plyne utěšující moc Sarikali a obnovuje jeho sílu. Nastavil dlaně, a zatímco si představoval vzdálenou vesnici a muže, kterému tam důvěřoval, nad prsty se mu objevila koule stříbrného světla. Když v duchu zformuloval vzkaz, dotkl se jí a koule odlétla. Doufal, že v sobě nese správná slova určená správným uším.

* * *

Amali pozorovala manžela zpoza závěsů v okně. Osušila si slzy a připravila se k odeslání podobného kouzla. "Kéž nás Aura chrání," zašeptala, když skončila. Modlila se, aby tentokrát jednala správně.

Kapitola 40.

Gambit

Navzdory veškeré Therově opatrnosti propukla bouře mnohem dřív, než doufal. Uprostřed dopoledne pomáhal Mydri převlékat Kliu, když dovnitř přispěchal zděšený desátník Kallas.

"Vedle mají nějaké potíže, pane. Myslím, že byste měl raději jít."

Před domem Adzriel se shromáždil menší dav. Adzriel se Säabanem byli ve dveřích a čelili khimarimu Hamanů. Vedle něj stála hrůzu nahánějící Lhaär ä Iriel, jejíž potetovaná tvář plála spravedlivým rozhořčením.

"Nikdy by neodjel, aniž by s vámi promluvil!" prohlašoval Nazien í Hari a mřil na ni obviňujícím prstem.

"Víte stejně dobře jako já, že ho vyhnanství odřízlo od klanu i od rodiny," chladně odsekla Adzriel. "V této záležitosti nelze uplatnit atui Bôkthersy. A dokonce i kdyby ano, nemohla bych vám říci, kam odešel nebo proč, protože to sama nevím. Přisahám při Aurově vlastním Světle."

"Tamhle je čaroděj!" vykřikl někdo jiný a celý nepřátelský dav se zahleděl na Thera.

"Kde je Seregil z Rhímínee?" dožadovala se odpovědi Lhaär. Thero kolem ní viděl slabou korunu moci. Srdce mu pokleslo; možná že nechte myšlenky, ale tyhle oči žádný dvojník neošálí.

"Opustil město," odvětil střízlivě. "Nevím, kam šel." To byla svým způsobem pravda. Seregil mu svou trasu záměrně neodhalil.

Objevil se khimari Akhendi ve společnosti vůdců Ra'basi a Silmai. "Proč odešli?" zeptal se Rhaish. Thero v duchu zmalomyslně; veškerá jeho opatrnost vyšla naprázdno. Jak se to všichni mohli tak rychle dozvědět?

Prohlédl si dav, hledaje pod sen'gai Ra'basi jedinou známější tvář, ale Nyal nebyl k nalezení.

"Nemohu vám říci, proč odešel, khimari. Snad si napětí způsobené situací, ve které tu byl, vybralo větší daň, než si kdokoliv z nás uvědomil."

"Nesmysl!" zavrčel Brythir. "Vaše královna i princezna se za něj obě zaručily jako za čestného muže. Odhadl jsem ho stejně. Ten by jen tak neutekl! Budete muset odpovědět na otázky Iia'sidry. Očekávám vás tam ihned i s celou vaší domácností!"

"Odpusťte, khimari, ale to není možné." Davem se neslo nebezpečné mumlání a Thero byl náhle rád, že má za zády vojáky. "Princezna Klia je stále na pokraji smrti, otrávena rukou Aurēnfaie. Máme navíc důvod věřit, že ani Torsin nezemřel přirozenou smrtí. Navštívím Iia'sidru, jakmile se sejde, ale nemohu s dobrým svědomím dovolit nikomu jinému opustit domácnost, dokud bude princezna v nebezpečí."

"Torsin byl zavražděn?" Starý khimari zamrkal. "O tom jste předtím nic neřekl."

"Věřili jsme, že se vrah může prozradit sám, tím, že ví, co se stalo."

"Víte, kdo je ten vrah?" vyslýchala jej khimari Khatme a tvářila se skepticky.

"Ani o tom nemohu nic říci," odvětil Thero a nechal je, ať si to vyloží, jak chtějí, v naději, že tím odvrátí pozornost od Seregilova zmizení.

"Pojďte tedy, čaroději," řekl Brythir a pokynul mu, aby ho následoval.

Seržant Braknil se k Therovi zezadu přitočil a zašeptal: "Přece nechcete jít sám!"

"Zůstaňte tady, všichni," chladně přikázal Thero. "Teď záleží jen na Kliině bezpečí. Pošlete Bôkthersany s mými díky zpět k Adzriel a pak začněte s hlídkami ve stavu obležení." Zpola sešel ze schodů a zastavil se. "Seržantku Mercalle pusťte a povolejte zpět do služby. Potřebujeme každou ruku."

"Děkuji vám, pane. Je věrná Skale, ať si o jejich činech myslíte cokoliv." Ztišil hlas a dodal: "Dávejte na sebe pozor, pane. Pokud nás budete potřebovat - k čemukoliv - pošlete vzkaz."

"Jsem si jist, že to nebude nutné, seržante." Thero sešel dolů a připojil se ke khimari. Adzriel s ostatními otálela před vlastními dveřmi, a když ji mjel, věnovala mu malý úsměv. Snad povzbuzující - nebo spiklenecký?

* * *

Když dorazili, většina Iia'sidry už čekala ve velké síni. Thero poprvé zaujal čestné místo v kruhu, zanechán bez pomoci a v tichu. Lidé kolem něj mluvili velmi tlumeně nebo si zakrývali ústa rukou a občas na něj vrhali kradmé pohledy.

Ulan í Sathil byl na svém místě, ale tvářil se, že ho celá aféra nezajímá. Naziena doprovázela velká skupina Hamanů, mezi nimiž Thero rozeznal mnoho Emielových společníků. Zjevně toužili po krvi.

Poslední vešla Adzriel s doprovodem dvaceti Bôkthersanů a zaujala své místo v kruhu, s manželem po boku.

Tentokrát se nekonal žádný obřad nebo zvonění; tohle byla soukromá záležitost mezi Skalou a Hamany. Ostatní se sešli jen proto, aby byli svědky.

Jakmile se poslední khimari usadila, Nazien í Hari předstoupil. Sloužilo mu ke cti, že na něm nebylo patrné zadostiučinění, když prohlásil: "Před tímto shromážděním vyhlašuji teth'sag proti Seregilovi Vyhnanci, dříve Seregilovi z Bôkthersy, a proti všem, kdo ho podněcují a pomáhají mu. Porušil sliby týkající se jeho návratu a já vyhlašuji mstu, což je právem Hamanů."

"Jak příhodné pro vás," ušklíbla se Iriel ä Kasrai z Bry'khy. "Možná by Seregil našel důkaz proti vašemu synovci, kdyby tady zůstal o něco déle."

"Ticho!" vyštěkl Brythir. "Je to tak, jak Nazien í Hari říká. Ani sama Iia'sidra jim nemůže upřít právo na teth'sag. Seregil to věděl. Sám si zvolil a jeho bývalý klan musí naplnit, k čemu jej zavazuje atui."

"Vina či nevina Emiela í Moranathiho se této záležitosti netýká," prohlásil Nazien. "Jako khimari Hamanů i jako dědeček muže, kterého vyhnane zabil, nemám na vybranou. Požaduji, aby Bôkthersané vykonali spravedlnost podle práva."

Adzriel vstala, bledá, ale neskloněná. "Dostane se vám spravedlnosti, khirnari." Mydri a Säaban zůstali klidní, ale Kheeta a několik dalších za nimi si zakryli tváře.

Khirnari Silmai se znovu obrátil na čaroděje. "Teď, Thero i Procepie, vás žádám, abyste objasnil Seregilovo zmizení. Proč odjel a kdo mu pomáhal?"

"Lituji, ale nemohu vám nic říci," odpověděl Thero znovu a za očekávaného křiku usedl.

Ze stínů u dveří se vynořila osamělá postava a vstoupila do kruhu. Konečně tady byl - Nyal.

"Podle mého mínění zjistíte, že Seregila doprovázeli Alek i Amasa a skalská kapitánka," oznámil. Na Thera se přitom nepodíval.

Ty plíživá kryso! pomyslel si čaroděj, vzteky bez sebe. Tak odtud se to Hamani dozvěděli tak rychle.

Pak vstal Ulan i Sathil a komnata utichla. Ačkoliv snad byla jeho čest poskvrněna, stále vzbuzoval respekt. "Možná bychom se raději měli přímo zeptat, proč odešel," řekl. "Tenhle náhlý a nevysvětlitelný útěk nedává smysl. Ačkoliv toho muže nemám moc rád, dokonce i já musím připustit, že si vyhnanec od svého příjezdu sem vedl dobře. Získal si jistou úctu a snad i podporu mnohých a těšil se ze společnosti svých bývalých příbuzných. Proč by tedy uprostřed pátrání namířeného proti mému klanu a Hamanům spáchal takovou zradu?" Odmlčel se a dodal: "Vskutku, proč, pokud by on sám nebo Skalané neměli co skrývat?"

"K čemu mříte?" protestovala Adzriel.

Ulan rozhodil ruce. "Jen spekuluji. Snad Seregil ví něco, co má přednost před výsledkem jeho nynější mise."

Thero na okamžik zapomněl dýchat. Dozvěděli se Ulanovi plenimarští špehové o Korathanově mizerně načasovaném útoku tak brzy nebo je i v této záležitosti nějak dokázal zradit Nyal? Vstal a prohlásil: "Mohu vás ujistit, khirnari, že pro Seregila i pro nás není nic důležitějšího než úspěšné završení našeho zdejšího úsilí." Dokonce i jeho vlastním uším zněl tenhle útržek pravdy mnohem méně přesvědčivě než kterákoliv ze lží, které dosud vyslovil.

"Nechtěl jsem se dotknout cti Thera i Procepie, když jsem poukázal, že máme jen jeho slovo," pokračoval Ulan uhlazeně. "Ani když musím zmínit, že to je Seregil, usvědčený zrádce a vrah, kdo ví nejvíce o zařízení, které bylo podle jeho tvrzení použito k otrávení Klii. Právě on tak snadno šťastnou náhodou našel v mém domě ten prsten, čímž zdiskreditoval největšího oponenta Skaly."

"Tvrdíte, že on otrávil Kliu?" zeptal se Brythir.

"Netvrdím nic; není přece mrtvá, že? Člověk, který toho tolik ví o jedech, možná ví i to, jak je nadávkovat, aby úplně nezabily, a mohl by vyvolat zdání zpackaného pokusu o vraždu."

"To je směšné!" namítl Thero, ale jeho protest se utopil v obnovené bouři výkřiků. Lidé vstávali ze sedadel, křičeli a hádali se, tlačili se ke středovému prostranství. V tom hluku zanikl dokonce i hlas Brythira i Niena.

Thero zavrtěl hlavou; žasl nad lehkostí, s jakou dokázal khirnari Virěsse manipulovat publikem. No, existuje více způsobů, jak přilákat pozornost. Vylezl na židli a pleskl rukama nad hlavou. Ve spěchu zapomněl s ohledem na podivnou magickou energii města ubrat na síle.

Na okamžik se setmělo, vzápětí zaduněl ohlušující úder hromu a rozléhal se síní po dobu několika úderů srdce.

Výsledek byl téměř komický. Lidé se k sobě tiskli, zacpávali si dlaněmi uši nebo zpitoměle padali zpět na svá sedadla.

Therovi zvonilo v uších a zašátral po opěradle, aby udržel rovnováhu.

"Ať Seregil udělal cokoliv a měl k tomu jakýkoliv důvod, mezi ním a Hamany leží teth'sag," prohlásil. "Největší újmu utrpěla princezna Klia, která teď leží v bezvědomí v samém srdci města, o němž věřila, že v něm nedochází k žádnému násilí. Pokud musíte, vydejte se ho pronásledovat, ale nedovolte, aby činy jednoho muže zničily vše, na čem jsme dlouhé týdny pracovali! Při všech posvátných jménech Světlonoše, Klia vždy jednala se ctí a byla odměněna zraněním; přesto nepožaduje pomstu. Modlím se, abyste pamatovali na blížící se hlasování..."

"Jak můžete mluvit o hlasování?" namítla Lhaär ä Iriel, která se zvedala z podlahy, přičemž setřásla všechny, kdo jí chtěli pomoci. "Vidíte, co vzhází z přísah Tírů. Propusťte je a skončete s tím!"

"Hlasování se uskuteční," prohlásil Brythir. "Necht' je mezitím vyhnanec dopaden a přiveden zpět k soudu."

Do středu vešla Adzriel. "Khirnari, Klia mezi námi pracovala dlouho a čestně, stejně jako lord Torsin. Bylo jim ukřivděno; vyhlásit hlasování, když se nemůže hájit, by bylo další křivdou. Dokud se neprobere a zmatek, který nás pohltil, nebude ukončen, vyzývám Iia'sidru, aby projevila soucit a odložila své rozhodnutí. Co pro nás znamená několik dnů či týdnů navíc ve srovnání s tím, jaký mohou mít význam pro Skalu?"

"Ať je vyhnanec přiveden zpět!" zvolal Elos z Golinilu a vrhl na Thera temný pohled. "Říkám, odložme hlasování, dokud se nezodpoví ze svých činů. Jedině tak budou objasněny veškeré pochyby ohledně skutečných záměrů Skaly."

"Mluvíte moudře, khirnari, stejně jako Nazien i Hari," řekl Nyal, který si znovu vzal slovo. "Znám vyhnance i jeho společníky lépe než kdokoliv z vás a nechtěl bych jim ublížit. Nejspíš míří na sever ke Gedre nebo na západ k Bòktherse. Všichni víte, že mě pokládají za zkušeného stopaře a dobře znám celé území. Se svolením Iia'sidry povedu pátrací skupinu."

Bòkthersané se rozzlobeně rozkřičeli, ale Brythir je zvednutím ruky utišil. "Přijímám vaši nabídku, Nyale i Nhekai, pokud nemá Nazien i Hari žádné námítky."

"Může dělat, co chce," odvětil Haman. "Poslal jsem pátrací skupiny na sever i na západ, jakmile jsem se o Seregilově útěku dozvěděl."

Nyal se uklonil a opustil řečnické místo, ale na Thera se nepodíval. Čaroděje svrběly prsty touhou srazit ho kouzlem k zemi.

Zadíval se na Ra'basiho záda a v duchu slíbil: Vyhlášuji ti teth'sag. Pokud kvůli tobě dojdou mí přátelé nějaké úhony, žádný zákon ani kouzla tě nedokáží ochránit!

* * *

Zatímco byl Thero pryč, dům obývaný Skalany se změnil v pevnost. U všech dveří stály ozbrojené stráže a další

pochodovaly po střeše. Čaroděj rychle vešel, a než mu nohy vypověděly službu, okamžitě se posadil na židli u dveří. V síni ho čekali seržanti a hrstka Urgazhi spolu s několika sloužícími.

"Co tu ještě děláte?" zeptal se Bôkthersanů.

Kheetova matka pokrčila rameny. "Klia je pořád Adzrielinou příbuznou a jejím hostem. Neopouštíme své hosty."

Čaroděj na ni vděčně kývl a rychle načrtl debakl, jehož byl svědkem.

"Nyal šel proti nám?" zeptal se desátník Nikides ohromeně. "Jak to mohl kapitáncé udělat? Přisahal bych..."

"Co, že ji miluje?" odfrkl si seržant Braknil. "Sakra, to je ten nejstarší trik! A byl v tom opravdu dobrý. Ošálil i mě - a já už jednu dvě zkušenosti mám."

"Ošálil nás všechny," smutně připustil Thero. "Jen doufám, že Seregil s ostatními měli čas, aby získali dostatečný náskok."

Sebral všechny síly, které mu zbývaly, a vyšel po schodech ke Kliině komnatě.

Kapitola 41.

Zjevení v dešti

Aleka a Seregila celý den pronásledovalo jemné mrholení, které s blížícím se večerem zesílilo a chvílemi přecházelo v krátké sněhové přeháňky.

Třesoucí se Seregil si přitáhl vlhký plášť k tělu. "Tohle je déšť k ničemu," prohlásil. "Není dost silný, aby smyl naše stopy."

"Snáze se zahřeješ ve sněhové vánici než v tomhle počasí," souhlasil Alek, který se taky chvěl. Plášť i tuniku už měl na ramenou a kolem stehů promáčenou naskrz a cítil, jak se vlhkost šíří. Mokré oblečení ho obíralo o tělesné teplo; dokonce i teď, za pozdního jara, bylo možné zmrznout. A aby bylo ještě hůře, stezka, kterou Seregil vybral, stoupala do hor rychleji než hlavní cesta. Vzdálené vrcholky před nimi byly stále místy pokryté sněhem. Kalné sluneční paprsky, v mlze sotva viditelné, vytrvale klesaly k západu a odnášely s sebou i nepatrné teplo dne.

"Brzy budeme muset zastavit," podotkl Alek a promnul si dlaněmi paže. "Někde, kde budeme moci rozdělat oheň."

"Ještě to nemůžeme riskovat," odvětil Seregil a zadíval se dopředu.

"Jestli umrzne, ztratíme víc, než kdyby nás chytili, nemyslíš?"

Seregil pobídl koně nahoru do svahu. Byli stále mezi stromy; jako dodatek k nepohodlí se však začal zvedat vítr. Když se terén znovu narovnal natolik, aby mohli jet vedle sebe, obrátil se na Aleka, který z lehkého zamračení a nepřítomného výrazu okamžitě poznal, že Seregil na déšť nebo na úkryt nemyslí.

"I kdyby chtěl Emiel nahradit Naziena, zabití Klii by téměř jistě pracovalo proti němu, nemyslíš? Emiel je bezpochyby násilnický parchant, ale..." odmlčel se a kajícně si zammul čerstvý porost na bradě. "Je to jen můj pocit, ale potom, co jsem s ním mluvil v noci v kasárnách, si nedovedu představit, že by riskoval ztrátu cti."

"Po tom všem, co ti udělal?" zabručel Alek. "Pořád říkám, že je nejpravděpodobnější útočník. A co Ulan í Sathil?"

"Opravdu si myslíš, že by člověk jako on celou záležitost takhle zpackal? Copak by muž, který ví, jak rozmýchat občanskou válku v cizí zemi, skryl prsten na vlastním dvoře jako nějaký obyčejný padělatel, který si schovává svou malou špinavou sbírku dopisů pod matrací?"

Ne, na to je příliš chytrý. Kdyby to udělal on, nikdy bychom na něj nepřišli. Kromě toho, proč by to dělal, jestli se Torsin pokoušel zajistit nějaký kompromis ve prospěch Virése? Což znamená, že se musíme poohlédnout jinde.

Vzpomínáš si, co jsem ti říkal o 'faieích'?"

Alek se ušklíbl: "Že nejsou moc dobrými vrahy, protože vraždí příliš málo a nemají v tom cvik?"

"Polož správné otázky," zamumlal Seregil a znovu se ztratil ve vlastních myšlenkách. "Přistupujeme k tomu, jako bychom hledali zkušeného zabijáka - na to jsme zvyklí." Popuzeně si povzdechl. "Amatéři! Ti jsou nejhorší."

"Ra'basi byli opatrní, aby nedali najevo, na čí straně jsou," řekl Alek, ačkoliv po tom, jak jim Nyal pomohl s Kliou, se víc než kdy jindy zdráhal jej podezřívát. "Je to jed, který znají, a měli v domě svého člověka. A co Khatme? Pokud by důvodem byla jen čirá zášť, určitě by to byla Lhaär a její skupina. Zjevně nepovazují Tíry za sobě rovné. Možná že by zabití jednoho či dvou nepovažovali za zvlášť závažný zločin."

"Zajímavá myšlenka," odvětil Seregil. "A zdá se, že za mě nepřítomnosti jejich náboženský fanatismus ještě vzrostl. Už jsem viděl, že takový zápal způsobil větší pohromu než magie, když došlo na válku." Příliš přesvědčeně to však neznělo.

* * *

Poté co snědli studenou večeři sestávající ze sušené zvěřiny, sýra a dešťové vody, strávili noc v polozbořené chatrči, schoulení k sobě pod mokřými pokrývkami. Brzy po západu slunce se zvedl vítr. Každou dírou či štěrbinou foukal do jejich ubohého úkrytu a hýbal mokřím oblečením, rozvěšeným podél jediné pořádné zdi.

Seregil, tisknoucí se vedle Aleka, si položil hlavu na kolena a pokoušel se ignorovat návaly třesavky, které jím zmítaly, i to, že mu při sebemenším pohybu studeného vzduchu táhlo pod pokrývkou. Nebyl nebezpečně prochladlý, jen se cítil mizerně.

Alek se jako obvykle zahřál rychleji. "Pojď sem," ozval se po chvílce a přitáhl si Seregila před sebe, zády ke své hrudi. Převinul kolem nich pokrývky, aby lépe hřály, a objal ho pažemi. "Je to lepší?"

"O trochu." Seregil si strčil dlaně do podpaží, aby si je zahřál.

Alek se mu zasmál do ucha. "Myslím, že tam, kde jsem vyrostl, bys nepřežil."

Seregil si tiše odfrkl: "Mohl bych o tobě říci totéž. Když jsem se toulal Skalou, zažil jsem i hubené časy a trpké lekce."

"Jako Kočka z Rhíminee?"

"Už dřív jsem byl leckým. Divil ses někdy, když jsme se potkali, proč jsem tak štedrý k děvčákům?"

"Až dodneška ne." Alekův hlas zněl unaveně a odevzdaně.

Seregil se zahleděl na díru ve střeše a sledoval temné obrysy větví, které se houpaly ve větru. "Být zpět v Sarikali - to je jako - nevím, jako by mi to zatemňovalo mozek. Když přemýšlím nad těmi jatky, která po nás zůstala, nejsem si jistý, zda jsem byl Idrilain nebo Klie k užítu." Zhluboka se nadechl, snaže se potlačit pocit viny. "Měli jsme být schopni zjistit a udělat víc."

Alek ho sevřel pevněji. "Dokázali bychom to, ale Phoria nás donutila změnit plány. Doopravdy jsme jediní, kdo se dokáží dostat na pobřeží. A s Emielem máš nejspíš pravdu."

"Možná, ale od našeho příjezdu si připadám jako náměsíčný."

"Myslím, že jsem ti to docela nedávno říkal," poznamenal Alek kysele. "Prostě jsi to nebyl ty. Aurēnen je pro špehy a zloděje prokleté místo. Příliš mnoho cti."

Seregil se zasmál. "Copak se stalo s tím dalnanským chlapcem, kterého jsem vzal s sebou?"

"Ten už je dávno pryč; dobře, že ses ho zbavil." Alek pohnul nohama a usadil se pohodlněji. "Opravdu si myslíš, že tě Korathan vyslechne?"

"Byl bych tady, kdybych si myslel, že ne?"

"To není odpověď."

"Přinutím ho poslouchat."

Umlkli a Alekův pravidelný dech Seregilovi brzy prozradil, že jeho přítel usnul. Opřel se jeho o rameno; myšlenky mu stále táhly hlavou.

Snad se potřeboval dostat z dosahu magických sil Sarikali. Zahalená slova rhui'auros, jeho vlastní tajemné sny i patetická snaha ukázat, že je hoden tady být - kam ho to všechno dostalo? Jen do hlubšího zmatku. Byl celé té záležitosti přesycený a toužil po nebezpečném, přímém životě, který zanechal ve Skale. Vybavilo se mu něco, co řekla Adzriel, když se tak krátce setkali v Rhíminee, těsně před válkou. Dokázal bys někdy spokojeně sedět u domu pod citrovníkem a vyprávět dětem příběhy nebo debatovat se staršími z rady, zda má být překlad nade dveřmi chrámu natřen bíle nebo stříbrně?

Nový meč měl těsně u ruky. Sáhl na něj, přejel prsty po jílcí a vzpomněl si, jak se cítil, když ho sevřel poprvé. Ať si rhui'auros, Nysander, jeho rodina i Alek mysleli cokoli, byl dobrý v jedné jediné věci - v noční práci. Dvořan, čarodějův učeň, diplomat, vážený člen klanu, syn - samá marná snaha.

Seděl tu, s mečem po boku a Alekem za zády, před sebou nebezpečnou cestu a za sebou kdoví kolik krajanů, lačnicích po jeho krvi, a poprvé za dlouhé měsíce cítil mír.

"Budiž," zašeptal a konečně usnul.

* * *

Sen se znovu změnil. Ocitl se ve svém starém pokoji, ale tentokrát byla místnost studená a špinavá, plná prachu. Police byly prázdné, nebesa potrhána, malba na stěnách se loupala a byly na ní pruhy špíny. Na podlaze leželo několik rozbitých hraček a malovaná zástěna od matky. Tohle je horší, pomyslel si, pohlcený zármutkem, který převážil nad jakýmkoliv strachem. Rozplakal se, padl na kolena vedle zborcené postele a čekal, kdy se objeví plameny. Namísto toho se začalo stmívat a kolem narůstalo ticho a chlad. Nějak věděl, že zbytek domu bude stejně prázdný, a neměl odvahu ho zkoumat. Rozvzlykal se. Bylo mu tak zima, až mu cvakaly zuby. Nakonec si vyčerpaně otřel nos lemem tlející přikrývky a zaslechl povědomé zacinkání skla.

Skleněné koule, pomyslel si se zábleskem hněvu, který přemohl jeho smutek. Vyskočil, napřáhl ruku, aby je smetl z postele, ale pak se ohromeně zarazil. Spatřil, že jsou uskládány ve složitý kruhový vzor podobný zářícímu slunci. Některé byly černé; jiné se leskly jako drahokamy. Celý vzor měřil několik stop v průměru a uprostřed byl meč, až po rukojeť zabodnutý v matraci. Zaváhal, bál se vzor zničit, pak ale čepel vytáhl a s bázní pozoroval, jak začíná měnit tvar. V jedné chvíli to byl meč, který obětoval toho dne, kdy zabil Nysandera, a vzápětí držel jílec s temným měsícem v novu. Následovaly však další; další meče a podivné ocelové roury se šikmými držadly z kosti nebo dřeva, všechny potřísněné krví. Ta mu stékala po ruce; proud sílil, zanechával mu na dlani stružky a skapával do lůžka.

Podíval se dolů a zjistil, že koule zmizely; na jejich místě ležel čtvercový prapor vyšíтый stejným spletíým vzorem. Kapky krve, stále kanoucí z jeho ruky, zůstávaly na látce a na místě, kam dopadly, se měnily v rubínové korálky.

"Není to dokončeno, synu Koritův," zašeptal hlas a náhle ho zaplavila pálivá bolest a temnota...

* * *

Alek procitl s tlumenými kletbami, protože ho cosi tvrdě uhodilo do obličeje. Bolest ho oslepila. Na okamžik sebou divoce zazmítal, aby setřásl těžkou váhu doléhající na jeho hrud' a nohy. Tíha zmizela a na propocenou kůži místo ní zavanul studený vzduch. Dusila ho ostrá, horká chuť krve vzadu v ústech. Opatrně se dotkl svého nosu a ucítil vlhkost. "Co se sakra...?"

"Promiň, talí."

Bylo příliš tma, takže Alek Seregila neviděl, ale slyšel šoupané zvuky a pak ucítil na paži opatrný dotyk.

Plívl opačným směrem, pokoušeje se dostat krev z úst. "Co se stalo?"

"Promiň," zopakoval Seregil. Alek zaslechl další šátrání a vzápětí ho oslnil náhlý jas světelného kamene. Seregil ho držel v jedné ruce a druhou si třel týl. "Zdá se, že nás oba probudila moje noční můra."

"Příště se zahřívej sám," zabručel Alek a s nevalným úspěchem se pokoušel zamotat do pokrývky.

Seregil zvedl další a pokoušel se zastavit Alekovi krvácení z nosu. Ruce se mu však silně chvěly a Alek ucukl, aby nedopadl ještě hůř. "Jak dlouho jsme spali?"

"Dost dlouho. Pojdme dál," odpověděl Seregil. Alek cítil zmatek, který z něj vyzařoval; část toho pocitu prozrazovaly i Seregilovy široce rozevřené oči.

Mlčky se oblékali, chvějíce se pod nepříjemným dotykem mokré vlny a kůže. Venku stále foukal vítr, Alek však cítil, že se počasí mění. Vyšel z chaty a spatřil v mezerách mezi letícími mraky hvězdy. "Myslím, že do svítání zbývají jen jedna

nebo dvě hodiny."

"Dobrá." Seregil nasedl na koně a uvázal vodící šňůru svého druhého zvířete kolem hrušky sedla. "K prvnímu hlídanému průsmyku bychom se měli dostat kolem desáté."

"Hlídanému?"

"Začarovanému," doplnil Seregil. "Já bych se tudy dokázal dostat i potmě, ale nechtěl bych, abys přitom se mnou jel se zavázanýma očima. Místy je to docela ošidné."

"Alespoň se mám na co těšit," zareptal Alek a otřel si nos rukávem. "Taková jízda a k tomu studená snídaně na koňském hřbetě."

Seregil pozvedl obočí: "Začínáš mluvit jako já! Ještě chvíli a budeš chtít i horkou koupel."

* * *

Nyal předstíral, že prohledává skalské stáje a hledá otisky kopyt, ačkoliv už měl jasnou představu, kam Seregil s ostatními zamířili. Sledoval je dost dlouho, viděl, jak měnili koně a pokračovali hlavní cestou. Později, u Iia'sidry, slyšel, jak khimari Akhendi upozorňuje Naziena i Hariho na jistý průsmyk, ke kterému Seregil nejspíš míří, na průsmyk, který Nyal z osobních důvodů dobře znal.

Vzal si s sebou na pomoc dvanáct mužů, mladou krev z neutrálnějších klanů, včetně několika vlastních příbuzných.

Vybíral pečlivě, chtěl jenom takové mladíky, u nichž se mohl spolehnout, že udělají, co jim řekne.

Před západem slunce znovu dojel k zastávce, kde se měnili koně, vyslechl chlapce, který je hlídal, a dozvěděl se, že jim poslední trojice kurýrů nedala jistá znamení, což vyvolalo podezření málem dřív, než zmizeli z dohledu. Druhou podezřelou okolností bylo, že skalská jezdyně zjevně rozuměla aurěnsky více, než dávala najevo.

Nebylo těžké sledovat odsud stopu; Bečina klisna měla v levém zadním kopytě vrub. O několik mil dál však Nyala překvapilo, když spatřil, že se setkali s několika dalšími jezdci. Jestli se tady Seregil a Alek vydávali za Akhendi, museli být drzejší, než odhadoval. Zjevně se nesnažili zakrýt stopy, místo aby sjeli a ztratili se v síti postranních stezek, které z ní odbočovaly, drželi se hlavní cesty. Byly tu potoky, kterými mohli jet, aby zmátli pronásledovatele, odbočky, které křižovaly samy sebe. Jenže Seregil nemohl o většině z nich vědět.

"Nejsou ti další jezdci jejich spoluspiklenci?" zeptal se jeden mladík ze Silmai, když se zastavili u pramene, kde uprchlíci sesedli, aby se napili.

"Pokud ano, nejsou jim moc k užítku," odpověděl Nyal a prohlížel si otisky nohou v měkké hlině u pramene: dvojce aurěnské boty a jedny skalské. Ostatní zůstali na koních.

"Nemůžou se tady vyznat, jinak by jim ukázali, kde sjet z hlavní cesty a setřást nás," poznamenal jeden z jeho příbuzných, Ra'basi jménem Woril.

"Opravdu ne," zamumlal Nyal, znovu zvědavý, co má Seregil za lubem. Až dalšího dne, když konečně našel místo, kde se obě skupiny jezdců rozdělily, začal chápat.

Kapitola 42.

Špatný směr

Beka vytrvale jela nocí a několika vesničanům z Akhendi, které cestou zahlédla, se vyhnula. Nesnažila se zamést za sebou stopy, počítala s tím, že pronásledovatele splete a své přátele tak ochrání.

Stále pršelo, studené, neúprosně mrholilo a vlhkost jí prosakovala až do morku kostí. Když se hory přiblížily, konečně se vzdala a odbočila na postranní cestu, vedoucí lesem na východ. Do dalšího dne byla vyčerpaná a ztratila se.

Jela krokem, až narazila na zvěří vyšlapanou stezku, která vedla nahoru úbočím, a zamířila po ní v naději, že nalezne nějaký úkryt na noc. Těsně před soumrakem našla pod padlou jedlí suchý kousek země a utábořila se tam. Někdy nedávno do stromu uhořel blesk a rozrazil kmen, ale nerozdělil ho úplně, takže se hustá koruna sklonila k zemi v úhlu, který vytvořil pod spodními větvemi doupě. Vtáhla dovnitř ranec, nožem vyryla v zemi jámu a udělala si malý oheň, aby zahlnala chlad.

Jen na pár hodin, řekla si a schoulila se k plamenům. Teplo jí rychle vysušilo tuniku i kalhoty. Zavinula se do deky a opřela se zády o hrubou kůru. Mezi potřáskanými cary mraků se ukázal útlý dorůstající měsíc, připomínka skutečnosti, že za pouhé dva dny Iia'sidra rozhodne o úspěchu či selhání celé jejich zdejší mise.

"U Čtveřice," zašeptala. "Kéž dostaneme Kliu ve zdraví domů a budu spokojená."

Když však usínala, její myšlenky naplnil Nyal a podbarvil jí sny směsicí touhy a pochybností.

* * *

Za úsvitu Beku náhle probudilo pevné sevření ruky kolem ramen. V matném světle rozeznala Nyala, který klečel vedle ní, tvář jen několik palců od její.

"Co tu děláš?" zalapala po dechu; nebyla si jistá, zda ještě nesní.

"Odpusť, talío," zašeptal. Beka za ním zahlédla ozbrojeného muže a srdce jí pokleslo.

Stáhla se a v duchu si hořce spílala, že se nechala chytit tak snadno.

"Beko, prosím..." pokusil se Nyal, ale ona ho znovu odstrčila a vydrápala se na nohy. Jak se mohli dostat tak blízko, aniž si jich všimla?

"Mají tady koně, ale jinak po nich není ani stopy," řekl Nyalovi jakýsi Ra'basi.

"Ty zkurvysyne!" zavrčela Beka, jakmile jí došlo, co se děje. Otráslo jí to do hloubi duše. "Tys je sem přivedl!"

"Kde jsou, Beko?" zeptal se.

Pohlédla mu do očí, zda tam nespátří znamení naděje, nenašla však nic. Naklonila se blíž, jako by se mu chtěla svěřit, a plivla mu do obličeje. "Garshil ke'menios!"

Nyal rozzlobeně sevřel ústa a otřel si tvář rukávem. "Hledají je i jiní, kapitánko, mezi nimi i Hamani."

Beka neřekla nic a otočila se k němu zády.

"Nic z ní nedostaneme," řekl Nyal ostatním. "Korious se svými muži ji odvede zpět do města. Akaro, ty tady počkáš, až se rozední, a potom propátráš okolí, jestli nenajdeš jejich stopy. Já se vrátím zpět prohledat stopu a pak tě dohoním."
"Jsi velmi schopný, Ra'basi," zamumlala Beka, když jí sebrali zbraně a svázali ruce.
"Ujišťuji vás, kapitánko, že se k vám tito muži budou chovat s úctou," prohlásil Nyal. "I pro vaše přátele by bylo lepší, kdybych je našel já. Oba jsou v nebezpečí: Seregil i tvůj skorobratr."
Beka se usklíbala, nechtěla ukázat své obavy. "Jdi do pekel, zrádce."

* * *

Cesta, kterou pokračovali Seregil s Alekem, se stále zhoršovala. Holé skalnaté vrcholky se rýsovaly čím dál blíže a působily na pozadí zamračeného nebe nehostinně.

Do druhé vesnice dorazili těsně před polednem. Byla stejně opuštěná jako ta první. Nepřítomnost lidí znamenala i nepřítomnost čerstvých koní a Seregilova kobyłka už silně kulhala.

Na zarostlé návsi sesedl, prohmatával zadní nohu, kterou odlehčovala, a našel na hlezni hrozivý otok.

"Sakra!" zasykl a plašící se zvíře utišil. "Zchromla."

"Valach je ještě zdravý," prohlásil Alek, když si prohlédl druhého Seregilova koně. Jedno z Alekových zvířat, hnědka, měla nateklé hlezno. Zřejmě už nedojde po nerovném terénu daleko a dříve či později zchromne i ona.

Seregil přehodil sedlo na valacha a ukázal na vzdálenou soutěsku mezi dvěma skalisky. "Za několik mil, na očarováném území, bychom měli narazit na stezku, o kterou mi jde. Naš průsmyk je přímo tam nahoře, ale ještě ho odsud nevidíme. Poblíž vrcholku je dravnická věž. Jestli tihle koně vydrží, mohli bychom to zvládnout. Dnes v noci nechci spát pod širým nebem. Tady nahoře jsou vlci a banditi."

"A pašeráci?"

"Pokud ano, pak doufám, že pašují koně. Ale mám podezření, že válka to ukončila. Nemá smysl vléct zboží k pobřeží, když na ně v noci nečekají žádné skalské lodě."

"Škoda. Doufal jsem, že se setkám s tím tvým strýcem, o kterém pořád slyším. A co hodláš udělat s chromým koněm?"

Místo odpovědi Seregil kobytku silně plácl po zadku a sledoval, jak neohrabaně odklusuje a mizí z dohledu mezi opuštěnými domy. "Pojďme. Uvidíme, kam se dostaneme, než přijdeme i o tvého hnědáka."

Asi míli za vesnicí našel Seregil vytesané pilíř, zcela zakrytý popínavými rostlinami a keři. "Odsud musíš jet poslepu, příteli."

Alek vzal pruh látky a uvázal si ho přes oči. "Tak, a jsem zcela ve tvých rukou, průvodce."

"Ne tak, jak by se mi líbilo," uculil se Seregil, vzal Alekovu uzdu a znovu vyrazil.

Když začal terén stoupat, Alek se předklonil a opřel se ve tmenech. Podle vůně okolí poznal, že jsou stále v lese, ale ozvěny koňských kopyt svědčily o úzké průrvě. Čas od času zaslechl rachocení uvolněných kamenů a v jednom děsivém okamžiku jeho kůň klopýtl a divoce bojoval o rovnováhu. Chytil se za pásku na očích v hrůze, že spadne dolů nebo že ho padající zvíře rozmáčkne.

"Už je to v pořádku." Seregil ho uchopil za zápěstí a odtáhl mu ruku.

"Proklatě, Seregile, jak dlouho ještě?" zalapal Alek po dechu.

"Asi tak míli. Myslím, že stoupaní brzy skončí."

Brzy se jim jelo lépe, Alek si však po chvíli uvědomil, že slyší ozvěnu jen zleva. Na pravou tvář mu vytrvale foukal studený vítr. "Jsme na kraji srázu?" zeptal se a znovu ztuhl.

"Ne moc blízko," ujistil ho Seregil.

"Tak proč nemluvíš?"

"Hledám zkratku k průsmyku. Buď zticha, ať se můžu soustředit."

Za další malou věčnost zaslechl, jak Seregil zatajil dech: "Našel jsem naši stezku. Slibuju, že teď už to nebude trvat dlouho."

Vzduch kolem nich se ochladil a Alek ucítil ostrou vůni pryskyřice a cedrů. "Můžu si sundat tu pásku?" zeptal se, když jeho dřívější obavy ustoupily naprosté nuditě. "Rád bych viděl, jak takové začarované území vypadá."

"Bylo by ti zle," varoval ho Seregil. "Vydrž ještě chvíli. Jsme skoro - ó, Illiore! Aleku, hlavu dolů!"

Než stačil uposlechnout, jeho kůň se rychle otočil a Alek zaslechl u ucha ostré hvízdnutí. Pak ho něco ostře udeřilo do prsou a stehna, až mu to vyrazilo dech. Seregil cosi zakřičel a Alekův kůň se splašil. A potom padal a padal...

* * *

Ve chvíli, kdy Seregil postřehl číhající muže, věděl, že je pozdě.

Právě zatáčeli mezi dvěma rozsáhlými oblastmi odkryté půdy a vyjížděli na úzkou stezku zařezávající se do příkrého svahu, řídce porostlého stromy, který o několik set stop níž končil v říčním korytě. Přímě před sebou spatřil mohutný skalní sesuv. Úzká stezka vedoucí k průsmyku byla pryč. Lučičníci číhali mezi kameny, odkud měli výborný výhled na vražedné území pod sebou. Seregil nemohl uhnout doprava ani doleva, jen se vrátit, odkud přišel, a doufat, že se dostane zpět za zatáčku, než někoho z nich zasáhne šíp do zad. Když však otáčel oba koně, Alekova za ohlávku, spatřil na kamenech, které právě minuli, další muže. Past sklapla. "Hlavu dolů!" vykřikl znovu, ale i na to už bylo příliš pozdě. Alekova hnědka zasáhl do hrudi šíp. Kůň se vzepjal a hlasitě zaržál. Alek, oči stále zavázané, spadl dolů a kutálel se ke svahu. Než zmizel z dohledu, zahlédl Seregil šípy, které mu trčely z ramene a nohy.

"Aleku!" Seskočil z koně a vrhl se za ním, ale zpoza řídkého křoví přímě nad ním se vynořili další čtyři útočníci a srazili ho k zemi. Divoce bojoval, snažil se uniknout, najít Aleka a dostat ho pryč -

Jestli ještě žije

- ale měli přesilu. Přemožitelé ho přirazili k zemi, obličej mu zabořili do hlíny a pak ho převrátili na záda. Kdosi ho hrubě popadl za vlasy a škuhl mu hlavou. Sklonil se nad ním šedovlasý muž s dýkou v ruce. Seregil zavřel oči a čekal na nevyhnutelný dotyk ostří na hrdle.

Místo toho mu muž rozřízl přední část tuniky, přičemž přejel špičkou nože po kovových kroužcích košile, kterou měl Seregil pod ní. Sáhł dolů, přetrhl řetízky a sebral Corruťův prsten. Pak zahlédl jiného, mladšího muže, ale než se na něj stihl pořádně podívat, hlava mu vybuchla v bolesti a celý svět zčernal.

* * *

Když Alek dopadl na zem, řítìl se dolů a narážel hlavou na kameny, veškeré jeho ostatní pocity zatlačil strach. Vždycky měl hrůzu z pádů a tohle kutálení poslepu v něm vyvolávalo paniku. Nakonec se zastavil o cosi, co mu vyrazilo dech. Až potom, když ležel natažený na boku a celý potlučený lapal po dechu, se dokázal soustředit na žhavou bolest v levém stehně a pravém rameni, a na bodání pod žebry. Ukázalo se, že poslední zmíněná bolest je způsobená jílcem meče, který se pod ním zachytil v nepřírozeném úhlu.

Díky Čtveřici alespoň za to, pomyslel si a o kousek zbraň posunul, aby se mohl nadechnout.

Odněkud shora slyšel hlasy mužů, kteří na sebe volali. Zjevně ho hledali.

Kouzlo nekouzlo, nemohl tu čekat jako nějaké oslepené, zraněné zvíře. Strhl si nenáviděnou pásku, zamrkal, když ho oslnil náhlý jas, a spatřil - kapradí.

Viděl naprosto dokonale, ačkoliv podle lehounkého píchání magie na kůži věděl, že jsou ještě v hlídané oblasti.

Výkřiky ze svahu ho upozornily, že není čas na další hloubání. Nepatrně zvedl hlavu a zjistil, že leží pod starou břízou, na hustém porostu z vysokých, nadýchaných kapradin. Několik set yardů nad sebou viděl pohybující se muže.

Usoudil, že jsou to psanci, protože neměli sen'gai. Jeho obavy se naplnily - několik dalších už mířilo dolů, zhruba jeho směrem.

Rychle se skryl a pravé rameno ho znovu zabořilo. Tam, kde ho zasáhl šíp, měl protrženou tuniku a poškozené kroužky košile.

Zranění nohy bylo vážnější. Střela mu probodla stehno a uvízla uvnitř. Během pádu se opeřený konec ulomil, ale kovový hrot stále trčel několik palců pod tkanicemi spodních kalhot. Nenechal si čas na rozmyšlenou, popadl šíp těsně pod hlavici a vyškubl ho ven.

Potom omdlel.

* * *

Když přišel k sobě, někdo ho za zraněné rameno táhl po nerovné zemi. Bolest v noze velmi zesílila a Alekovi se znovu zamžilo před očima. Když se mu v hlavě opět rozjasnilo, ležel milosrdně nehybný v něčí náručí, opřený o hrud'.

"Seregile, myslím jsem..." Ale oči, které se nad ním skláněly, byly hnědozelené, ne šedé.

"Buď tiše," nařídil Nyal a vyhlédl přes okraj rokle, ve které leželi. Byl prostovlasý a měl na sobě oblečení mdlých barev, které v prodlužujících se večerních stínech lesa zanikaly.

Poblíž v suchém listí zašustily kroky, ale zamířily opačným směrem.

Za chvíli se Nyal vedle něj přikrčil a prohlédl si Alekovu ránu na noze. "Je čistá, ale potřebuje ovázat. Zůstaň tady a jestli můžeš, nechej oči zavřené."

"Já vidím," řekl mu Alek.

Ra'basi překvapeně zamrkal, ale nebyl čas na vysvětlování. V hlubokém předklonu odpěchal roklí a zmizel za potměnlým podrostem.

Zdálo se, že útočníci prozatím pátrání vzdali. Alek se podíval na svah a neviděl žádný pohyb. Za chvíli byl Nyal zpět s lukem a velkou poutnickou brašnou.

"Moc to nekrvácí," zamumlal a vytáhl láhev a jednoduché sen'gai. "Na, dej si doušek," přikázal a podal mu láhev.

Silný alkohol Alekovi sežehl hrdlo. Lokl si znovu, natáhl krk a nervózně pozoroval Nyala, jak rychle obvazuje otvory po šípů.

"Tak, zatím by to mělo stačit," plácl ho Nyal po rameni. "Teď se podíváme, jestli se na tu nohu postavíš. Seregil nás potřebuje." Vstal a natáhl ruku.

Alek se ho chytil a vytáhl se nahoru. Noha ho pořád pekelně bolela, ale nápoj spolu s tlakovým obvazem způsobil, že se to dalo jakž takž snést. "Kdo ještě nás stopoval, kromě tebe?"

"Jenom já," odpověděl Ra'basi a podpíral Aleka rukou v podpaží. "Žádné cizí stopy se s vašimi nekřížily. Čekali tu na vás. Jenom lituju, že jsem vás nedohnal dřív. Nejspíš se pokoušeli zabít tvého koně a noha jim stála v cestě."

"A co tohle?" zapochyboval Alek a ukázal mu díru v tunice.

"Každý není tak dobrý střelec jako ty, příteli."

* * *

Než se dostali ke stezce, zaléval Aleka pot. Lehli si na břicho, vyhlédli za násep a zjistili, že je pustá.

"Zůstaň tady," zašeptal Nyal. V předklonu rychle přes násep přeběhl a zamířil k Alekovu mrtvému koni. Z nízkého křoviska však vyskočil jakýsi muž a hnál se na Ra'basiho.

"Pozor!" vykřikl Alek.

Nyal se prudce otočil, skočil stranou a odkutálel se z dosahu. Druhý muž se na něj znovu vrhl, jen aby utržil prudký úder do obličeje, který ho srazil jako dobytče. Bezhlasně se svezl na zem.

Nyal ho svázal, dal mu roubík a s chladnou hlavou se vrátil ke své práci - uvolnit od sedla Alekův luk a toulec. Tětiva při pádu praskla a neúčinně se houpala z jednoho konce lučiště. Nyal se vydrápal zpět k místu, kde čekal Alek.

"Doufám, že máš tětivu navíc," řekl a strčil mu Radlyho do rukou. "Moje by se nehodila."

Alek vytáhl z brašny u opasku novou a postavil se, aby ji napjal. Jeden konec lučiště si opřel o nohu, stlačil horní část a zasténal, jak mu v rameni znovu vzplála bolest. Nyal mu zbraň vzal a upevnil tětivu sám.

"Dokážeš napnout luk?"

Alek znovu ohnul paži. "Myslím, že ano."

"A vidíš?" zeptal se Nyal a udiveně zavrtěl hlavou.

"Myslím, že to má něco společného s Bash'wai," napadlo Aleka, když si vzpomněl na podivné rozloučení se Sarikali. "Určitě ses jim zalíbil. Pojďme, najdeme Seregila."

Rychle se stmívalo. Vysoko nad sesuvem, který zavalil průsmyk, zahlédli žlutou zář ohně. Obešli zničenou stezku a Nyal ho zavedl na vinoucí se pěšinu, která běžela na skalní plošinku, odkud bylo možné přehlédnout vrchol skály. Poblíž okraje na rovnější římse stálo osm mužů. Několik z nich drželo louče, které je dostatečně osvětlily, tak, že Alek mohl střilet. Za nimi byl Seregil, zhroutený na kolenou a loktech, ruce svázané před sebou. Hlavu měl skloněnou, vlasy přes obličej. Za ním stál muž se Seregilovým novým mečem; ostatní se mezi sebou přeli.

"To není správné!" řekl jeden pohněvaně.

"To není tvoje záležitost," odvětil mladší muž s autoritou vůdce. "Není na tom nic nečestného."

Takže i aurenští bandité si dělají starosti s atui? Alek vytáhl z toulce šíp a přiložil ho k těživě. Nyal vedle něj udělal totéž. V tu chvíli několik mužů odhodilo zbraně a poodstoupilo. Další dva popadli Seregila za ramena a táhli ho k útesu se zjevným úmyslem shodit jej dolů. Seregil se slabě vzpíral.

Alek zamířil a vystřelil, modle se, aby nezasáhl svého přítele. Nemusel se bát. Jeho cíl se sehnul a šíp přistál přesně před Seregilovými vřazy. Ti ohromeně odskočili. Seregil se jim vykroutil a drápal se od okraje. Většina banditů se rozběhla do úkrytu. Dva z nich Nyal zasáhl, než stačili uběhnout deset stop. Vůdce chňapl po Seregilovi a Alek znovu vystřelil; tentokrát se trefil do hrudi. Seregil využil příležitosti a vrhl se do stínů.

Než ostatní zmizeli, dokázal Alek skolit ještě jednoho.

"Tudy." Nyal vedl Aleka na další kameny posypanou pěšinu a podpíral ho, když mu zraněná noha vypověděla službu. Než došli na vrchol skály, rozlehly se tichou nocí ve směru k hlavní stezce zvuky koňských kopyt.

"Sakra, utekli!"

"Kolik?" zeptal se Nyal.

"Dost na to, abychom měli potíže, jestli odsud rychle nezmizíme," ozval se jim nad hlavou důvěrně známý hlas.

Alek vzhlédl a spatřil Seregila, ukrývajícího se za balvanem. Vynořil se, sklouzl po svahu a připojil se k nim. Ruce měl stále svázané, ale svíral v nich rukojeť svého meče.

"Takže ty vidíš?" otázal se Aleka a zamyšleně se na něj podíval.

Alek pokrčil rameny.

"Kolik jich bylo?" zeptal se Nyal.

"Neměl jsem příležitost je spočítat, než mě dostali," odvětil Seregil a odvedl je zpět k místu, kde leželi mrtví. Bylo tam pět těl.

"Taková smůla, narazit na bandity," zamumlal Alek.

Seregil si zammul novou modřinu, která se mu objevila na pravé lici. "Naštěstí byli tak laskaví a diskutovali, jestli mě mají zabít. Některým z nich se ta představa nezamlouvala. Ale mysleli si, že ty jsi mrtvý; a ostatně já si to myslel také. Když jsem viděl, jak letíš z toho koně jako..." Natáhl ruku k Nyalovi a téměř zdráhavě řekl: "Zřejmě bych měl být rád, že tě vidím. Zdá se, že ti dlužíme životy."

Nyal si s ním potřásl rukou. "Snad mi to vrátíte, když s Bekou promluvíte v můj prospěch. Asi ještě pořád proklíná moje jméno."

"Tys našel i ji?" povzdychl si Alek, který si připadal jako hlupák - po všem plánování být tak snadno vystopován!

"Kde je?"

"Ne tak daleko, jak si myslí. Dohnali jsme ji dnes ráno, ani ne deset mil odsud."

"My?" Seregil podezřívavě přivřel oči.

"Iia'sidra mě vyslala s pátrací skupinou," odpověděl Nyal. "Vlastně jsem se nabídl dobrovolně. Myslel jsem, že bude lepší, když vás najdu jako první. Stopoval jsem Beku, viděl jsem, kde jste se rozdělili, a odhadl jsem, že možná míříte k téhle pašerácké stezce a nevíte, že ji zahradili. Ujistil jsem se, že mi krajané budou mít dost práce s Bekou, a pak jsem se vydal hledat vás."

"Takže naše malá lest tě nespletla?"

Nyal se usmál. "Naštěstí pro vás mí společníci nejsou tak dobří stopaři jako já. Nenaložený kůň kráčí trochu jinak než zvíře, které nese člověka. Tudy byste neprošli, jak vidíte."

"Ano, vidím," řekl Seregil a zavrtěl hlavou. "Mělo mi to dojít. Prostě jsem předpokládal, že vesnice vymřely kvůli nedostatku obchodu."

Sklonil se nad jedním z těl a vytáhl z hrudi mrtvého poniard. "Dokázal jsem dodržet svůj slib, Adzriel," zamumlal a pořádně čepel oťel tunikou mrtvého. Pak se sklonil nad jiným a vysypal jeho váček na zem.

"Aha, tady je!" zvolal a zvedl Corruthův prsten. "Řetízek je zničený. Nu dobrá, co zakazuje moudrost, prikazuje nutnost." Navlékl si ho na prst a pokračoval v práci.

Těla nechali vránám. Obešli okolí a nalezli tři koně přivázané u stromů ve svahu nad stezkou, ještě osedlané.

"Vezměte si je," řekl Nyal. "Můj je schovaný kousek od místa, kde jsem tě našel, Aleku. Asi tak míli odsud je odbočka na stezku, která vás dovede k pobřeží. Ukázu vám ji, vrátím se a ohlásím, že jsem po vás nenašel ani stopy. Beka mi to zřejmě ke cti nepřipočte, ale to je začátek."

Seregil mu položil ruku na paži: "Nezeptal ses, proč jsme tady."

Ra'basi se na něj podíval s nerozluštělným výrazem: "Kdybyste chtěli, ať to vím, řekli byste mi to. Věřím, že máte dost cti, vy i Beka, abyste měli závažný důvod, když tahle riskujete život."

"Takže to nevíš?" zeptal se Alek.

"Dokonce ani já nemám tak dlouhé uši."

"Důvěřuješ mužům, kteří mají Beku?" vyptával se Alek, znepokojený tím, že se od nich Nyal oddělí.

"Ano. Dohlédnou na její bezpečí. Pospěšte si! Jdou po vás i další."

"Takže ty nás opravdu necháš běžet?" znovu se ujistil Seregil, který tomu stále nemohl uvěřit.

Ra'basi se usmál. "Říkal jsem, že jsem vás nikdy nezamýšlel zajmout. Přišel jsem, abych chránil Beku, pokud to půjde, a kvůli ní teď pomáhám vám."

"A co atui? Kde je tvá oddanost klanu a lia'sidře?"

Nyal pokrčil rameny a jeho úsměv podbarvil smutek. "Nemyslíte, že ti z nás, kdo putují daleko od svých fai'thast, vidí svět jinak než ti, kdo zůstávají doma?"

Seregil se na něj naposledy zkoumavě zadíval a pak přikývl: "Ukaž nám tu svou stezku, Nyale."

* * *

Noc byla jasná a studená, měsíc svítil natolik, že bylo možné snadno se vrátit cestou, kterou přijeli.

Seregil o jiných stezkách v téhle oblasti nevěděl, ale Nyal brzy přitáhl koni uzdu a pěšky je provedl přes zdánlivě nedotčený pás lesa k malému jezírku. Těsně za zpřeházenou hromadou kamení na protějším břehu narazili na pěšinu mizící kdesi na horském úbočí.

"Buďte opatrní," radil jim Nyal. "Je to dobrá stezka, a jakmile ujedete pár mil, je i dobře značená; ale místy je nebezpečná, plná vlků a draků. Chraň vás oba Aura."

"I tebe," odpověděl Seregil. "Doufám, že se znovu setkáme, Ra'basi, za šťastnějších okolností."

"I já doufám." Nyal vytáhl z váčku láhev a podal ji Alekovi. "Myslím, že to budeš potřebovat. Je mi ctí, že jsem tě poznal, Aleku i Amaso z Házadrielfaieů. Udělám, co bude možné, aby tvá skorosestra zůstala v bezpečí, ať o mne stojíš nebo ne."

A zmizel ve stínech. Brzy zaslechli od cesty, kterou se vraceli, vzdalující se zvuk koňských kopyt.

* * *

Stezka byla opravdu tak mizerná, jak Nyal tvrdil. Příkrá a nerovná, procházela roklemi a křížovala potoky. Kdyby tu na ně někdo číhal, neměli by kam uniknout.

Byla to tvrdá jízda, a ačkoliv si Alek nestěžoval, Seregil několikrát zahlédl, jak si krátce přihnul z láhve, kterou mu dal Nyal. Zrovna se chystal navrhnout, aby zastavili na noc, když Alekův kůň náhle zakolísal, klopýtl na kamenitém svahu a jezdce málem shodil.

Alek se v sedle udržel, ale Seregil slyšel, jak tlumeně sténá bolestí.

"Tady se utáboříme," řekl Seregil a ukázal na převis přímo před nimi.

Privázali koně na volnou šňůru, kdyby se objevili vlci, skrčili se pod převis a rozprostřeli ukradené pokrývky.

Bylo to studené bdění. Pozorovali srpek měsíce, pomalu putující k západu, a z dálky - a občas i blíž - slyšeli štěkot lovicích vlků.

Seregil byl tak unavený, že nemohl usnout. Místo toho přemítal o léčce, do které upadli, a žasl, jak je v podobném terénu mohla tak velká skupina obejít. "To nebyli banditi, Aleku," zamumlal a neklidně sevřel nůž za opaskem. "Ale jak nás někdo dokázal vystopovat tak rychle, aby stihl nastrojit léčku?"

"Nyal říkal, že nás nestopovali," odvětil Alek ospale.

"Co?"

"Taky mě to překvapilo, ale prohlašoval, že neviděl žádné stopy pronásledovatelů. Už tam byli, čekali na nás."

"Pak musel někdo poslat vzkaz! Někdo, kdo přesně věděl, kudy pojedeme - jenže jediný, kdo věděl, ke kterému průsmyku míříme, jsem byl já. Neřekl jsem to dokonce ani tobě. Dej mi svůj světelný kámen, Aleku. Máš ho?" Za tlumeného osvětlení odvázal ukradeným koním sedlové brašny a vysypal jejich obsah na hromadu. Bylo tam několik baličků s jídlem, včetně čerstvého chleba a sýra.

"Trochu slabá strava pro bandity, nemyslíš?" poznamenal a podal část zásob Alekovi. Vrátil se k hromádce věcí a roztřídil zbylé maličkosti: košile, čisté prádlo, sklenice s oharky, několik obyčejných věcí.

"Co je to?" zeptal se Alek a ukázal na cosi mezi změtí oblečení. Vykulhal z úkrytu, vytáhl smotané plátno a přidržel ho na světle.

"Bilairyho koule!" zajíkl se Seregil. Bylo to akhendijské sen'gai.

"Mohli ho ukrást," řekl Alek. Prohledal oblečení, ale další nenašel.

Seregil se vrátil ke koním a našel druhé sen'gai ukryté pod sedlem, přesně tam, kde by takovou věc ukryl on.

"Ale oni tě chtěli zabít!" nevěřícně žasl Alek. "Proč by to Akhendí dělali? A jak nás našli?"

"U Čtveřice!" Seregil si sundal váček z opasku a vysypal ho vedle ostatních věcí. Mezi mincemi a cetkami ležel Kliin náramek, který dostala od Akhendí, stále ještě špinavý od zaschlé hlíny.

"Zapomněl jsem, že ho mám," zabručel a sevřel ho v ruce. "Chystal jsem se vzít ho zpět Amali, ale pak přišel Magyanin dopis..."

"Zatraceně. Někdo ho mohl použít, aby vypátral, kde jsme."

Seregil zamračene přikývl: "Ale jenom, kdyby věděl, že ho mám."

Alek kouzlo vzal, obrátil ho v dlaní a přidržel blíž ke světlu. "Ach ne."

"Co?"

"Ach ne, ne, ne!" zasténal Alek. "Tohle je náramek, který udělala Amali pro Kliu, ale přívěšek je jiný."

"Jak to víš?" naléhal Seregil.

"Protože je můj, je to ten, který mi dalo to děvčátko v první akhendijské vesnici, kde jsme zastavili. Vidíš tu prasklinku v křídle?" Ukázal Seregilovi štěrbinku, která zničila křídélko. "Zčernal, když jsem narazil na Emiela. Je to stejný typ řezby, jaký měla Klii, a když jsem ho našel, byl náramek celý od bláta. Nenapadlo mě podívat se na něj pořádně."

"Samozřejmě že ne!" Seregil si ho vzal zpět. "Otázkou je, jak je možné, že na chvíli zběhal, a kde se vzal na Kliin náramku. Viděli jsme, jak ho Amali Klie dělala, a v té době jsi ten svůj ještě měl."

"Musel jít ho dát Nyal," řekl mu Alek a znovu o Ra'basim zapochyboval.

"Co ten s tím má společného?"

Alek mu pověděl o dni, kdy se v Domě pilířů setkali s Emielem, i co se stalo potom. "Zbavil jsem se ho, aby ses nedozvěděl, co se stalo. Měl jsi i tak dost starostí a já si myslel, že na Emielovi nezáleží. Chtěl jsem náramek zahodit, ale Nyal mi řekl, že se dá opravit a že ho dá někomu z Akhendí, aby se na něj podíval. Úplně jsem na to zapomněl." Seregil si přejel rukou po tváři. "Myslím, že přesně vím, komu ho dal. Viděl jsi, jak je dělají a jak umí zaměnit jeden přívěšek za druhý."

"To ráno, kdy jsme jeli na lov, nás Amali a Rhaish přišli vyprovodit," řekl Alek, který si na to velmi jasně vzpomínal.

"Myslel jsem si tehdy, že je to zvláštní, protože se ještě noc předtím cítila tak špatně, že nechtěla vyjít z domu."

"Dotkl se Klii?" zeptal se Seregil. "Přemýšlej, Aleku. Dostal se k ní dost blízko, aby mohl ty přívěšky nějak vyměnit?"

"Ne," odpověděl Alek pomalu. "Ale ona ano."

"Amali?"

"Ano. Stiskly si s Kliou ruce. Usmívala se."

Seregil zavrtěl hlavou. "Ale ona tehdy večer v tupě Virésse nebyla."

"Ne, ale Rhaish byl."

Seregil se plácl rukou po čele. "Ten rhui'auros tvrdil, že už vím, kdo je vrah. To proto, že jsem viděl, jak se to stalo. Vzpomínáš si, jak Rhaish klopýtl, když vítal Torsina? Za pár hodin byl lord Torsin mrtvý a jeho náramek byl pryč. Někdo mu ho sundal. Rhaish musel kouzlo vidět a věděl, že by ho prozradilo. Splétání a tkaní, Aleku. Musel si náramek vzít, jakmile ho otrávil."

"A Klii Rhaishovi pomohla, když se zvedal," dodal Alek. "Brzy nato odešel, takže ji musel otrávit právě tehdy."

Odmíchl se. "Ale počkej, Klii měla stejné kouzlo. Proč vzal Torsinovo a její ne?"

"Nevím. Víš jistě, že toho rána, kdy jste jeli na lov, svůj náramek měla?"

"Ano. Při snídani jsem si všiml, že ho má na zápěstí. Takže proč vyměnili přívěšek za můj?"

"Nevím, ale někdo to zjevně udělal, a jistě ne bezdůvodně." Náhle se zarazil, jak mu všechno došlo.

"Mohli to být oba společně! 'Úsměvy skrývají nože,' neřekli nám to takhle? U Bilairyho poklopce, byl jsem zaslepený jako krtek o půlnoci v kupě hoven. Rhaish nečekal, že bude Iia'sidra hlasovat v jeho prospěch. Nikdy tomu nevěřil. A jestli se dozvěděl o Torsinových tajných schůzkách, a co znamenají pro Akhendí - potřeboval diskreditovat Virésse, a jak to udělat lépe než ukázat Ulanu i Sathila jako vraha hostů? Ze všech lidí právě já jsem to měl prohlédnout!" Chytil se za hlavu. "Kdybych někdy, kdykoliv, byl znovu tak hloupý, nakopeš mě prosím do zadku?"

"Nebyl jsem na tom o nic líp," podotkl Alek. "Takže Ulan i Emiel jsou nevinní?"

"No, vraždy se nedopustili."

"Zatraceně, Seregile, musíme upozornit Kliu a Thera! Po tvé vlastní rodině důvěřují nejvíc právě Akhendí!"

"Jestli nezastavíme Korathana, bude to jedno. Nejprve musíme najít prince."

Alek na něj nevěřícně hleděl. "Beka míří přímo k nim a pořád nevíme, na čí straně je ve skutečnosti Nyal. Každý, kdo ví, že byla s námi, může předpokládat, že ví to, co my."

Seregil se zahleděl na akhendijský náramek. "Řekl bych, že je v menším nebezpečí než my. Už nás jednou našli pomocí tohohle. Můžou to udělat znovu. Ale je to jediný skutečný důkaz, který máme proti Akhendí, takže si ho nemůžeme dovolit zničit nebo zahodit. Budeme muset jet co nejrychleji a co nejopatrněji. Jakmile se dohodneme s Korathanem, vymyslíme, co dál."

"Takže ji prostě opustíme?" Alek rozhněvaně kopl do kamene. "Tak tohle znamená být Pozorovatel, vid'?"

"Občas." Poprvé za velmi dlouhou dobu Seregil cítil propast věku a zkušeností, která mezi nimi zela, hluboká jako Průplav u Círny. Lehce Aleka chytil za rameno, věděl, že nemůže říci nic, co by jeho příteli nebo jemu samému ulehčilo v bolesti. Jen dlouhé roky strávené s Nysanderem a Micumem mu umožnily zahnat víze, v nichž byla Beka mrtvá, zajatá, ztracená.

"Pojď," prohlásil nakonec a pomohl Alekovi zpět do provizorního přístřešku. "Thero věděl, proč ji vybral. I ty to víš. Trochu si zdřímní, jestli můžeš. Budu hlídat."

Omotal kolem Aleka pokrývky a pomohl mu uložit se na nerovné skále co nej pohodlněji. Alek nepromluvil, ale Seregil znovu ucítil nevyslovenou změť emocí.

Zanechal Aleka jeho žalu a vyšel ven hlídat. Většinou byla strážní služba dobrá a čestná věc. Jen občas, jako teď, si člověk uvědomil, jak pomalu omývá duši, jako voda kámen.

Kapitola 43.

Hrozíva znamení

Nyal jel celou noc a těsně po rozbřesku narazil na stopu Beky a ostatních. Vrátili se na hlavní cestu a vyrazili cvalem. Pobídl svého zpěněného koně ostruhami a spěchal za nimi v naději, že je dožene.

Za jízdy mu běželo hlavou, co by mohl Bece říci, aby ji uklidnil, aniž by prozradil svou účast na útěku jejích přátel.

Nakonec byl nucen připustit, že by mu v této chvíli pomohlo jen Seregilovo osobní svědectví v jeho prospěch; jinak mohl pouze zajistit Bečin bezpečný návrat do města. Ne že by to byl tak obtížný úkol. Koneckonců, jsou na území Akhendí.

Cválal zatáčkou, ponořen v myšlenkách, když jeho kůň náhle zaržal a vzepjal se, až ho málem shodil. Přitiskl se k valachovi, stočil mu hlavu a přiměl ho zastavit; pak se ohlédl, aby zjistil, co koně vyděsilo.

Uprostřed cesty ležel mladík z Gedre, tvář pokrytou zasychající krví. Poblíž se pásla kaštanová kobyla.

Poznal oba, muže i zvíře. "Auro, smiluj se! Terien!" zachraptěl. Byl to jeden z mužů Bečina doprovodu.

Sesedl, došel k němu a zkusil nahmatat puls. Nad chlapcovým okem se táhl strašlivý šrám, ale hoch ještě dýchal. Když Nyal zkoumal ránu, pomalu otevřel oči.

"Co se stalo?" zeptal se Nyal a přiložil chlapci k ústům měch s vodou.

Terien se napil a opatrně se posadil. "Léčka. Hned po východu slunce. Slyšel jsem, jak někdo vykřikl, a pak jsem spadl."

"Viděl jsi někoho?"

"Ne, seběhlo se to příliš rychle. Nikdy jsem neslyšel, že by banditi někoho napadli tak daleko na jihu, přímo na hlavní cestě."

"Ani já." Nyal mu pomohl nasednout. "Poblíž je vesnice. Dokážeš tam dojet sám?"

Terien se chytil hrušky sedla a přikývl.

"Jak vypadala Skalanka, když jsi ji viděl naposled?"

Terien lehce odfrkl. "Zasmušile."

"Byla svázaná?"

"Dlaně a chodidla, aby nespádla, kdyby se jí splašil kůň."

"Díky. Najdi si léčitele, Teriene."

Nyal mu ukázal cestu a odešel mezi stromy hledat stopy po banditech. Našel otisky obuvi nejméně šesti mužů a místo, kde uvázali koně.

Vzal valacha za uzdu a pěšky sešel k cestě, zkoumaje v udusané hlíně stopy útočníků a pronásledovaných. Za další zatáčkou potkal tři své muže. Korious, jeho bratranec, kráčel podpírán dvěma bratry z Gedre. Mířili zpět k němu. Na paži Ra'basiho byla krev.

"Kde jsou ostatní?" zeptal se a srdce mu v hrudi divoce bušilo.

"Přepadli nás, asi před hodinou," řekl mu Korious. "Vynořili se odnikud, tváře měli zahalené. Myslím, že to byli tět'brimash. Zabili dva ze Silmai - o kus cesty dál. Při prvním útoku jsme ztratili ještě několik dalších."

"A co se stalo Bece?"

Korious zavrtěl hlavou. "Nevím. Byla s námi, dokud se na nás nevrhla ta druhá skupina; pak zmizela."

"A jejího koně jste nenašli?"

"Ne."

"Terien míří tam, kam vy. Dohlédněte na to, aby se dostal k léčiteli."

Kousek dál našel stopy Bečina koně. Zdálo se, že v té vřavě ujela a prorazila mezi útočníky, ale honili ji dva jezdci. Stopy odbočily na neužívanou postranní stezku a v Nyalovi se na okamžik zastavil dech. Tu cestu znal. Končila v opuštěném kamenolomu. Představil si ji, spoutanou a bezbrannou, tisknoucí se k hřívě svého koně, jak se k ní ženou ozbrojení muži na koních. Její meč a dýku měl stále přivázanou za vlastním sedlem.

"Ach, talío, odpusť!" zašeptal. Vytasil meč a v hrůze, co najde, pobídl koně do cvalu.

Kapitola 44.

Štvanice

Těsně před rozbřeskem Seregil zaslechl první zvuky pronásledování. Nejprve to bylo jen vzdálené klapání uvolněných kamenů, které nemuselo znamenat nic jiného než velké zvíře na ranním lovu. Ale zvuky se skalnatou krajinou přibližovaly a Seregil brzy rozeznal skřípění bot na kameni i ozvěnu hlasů. Soudě podle hluku, který nadělali, hledali naslepo a neuvědomovali si, jak jsou své kořisti blízko.

Ještě je neviděl, bylo mu však jasné, že nedostane koně pryč tak, aby ho nezaslechli. Alek byl zraněný, takže boj nebyl právě přitažlivou volbou, obzvlášť, když nedokázal říci, kolik mužů je hledá. Další koně však neslyšel.

Připlazil se k Alekovi a jemně mu zakryl rukou ústa. Alek mlčky procitl.

"Co tvoje noha?"

Alek ji natáhl a ušklíbl se: "Ztuhlá."

"Blíží se k nám návštěva. Raději bych utíkal, než bojoval, jestli dokážeš jet."

"Jenom mi pomoz do sedla."

Seregil shrábl příkrývky a sen'gai, volnou rukou chytil Aleka kolem pasu a pomohl mu ke koním. Cítil, jak sebou jeho mladší přítel při každém kroku cuká, Alek si však nestěžoval. Než Seregil nasedl, měl Alek na rameni luk i toulec.

Teď už oba slyšeli útržky rozhovoru svých pronásledovatelů.

"Jedeme!" zavelel Seregil.

Alek pobídl zvíře do cvalu a vyrazil pryč. Seregil, který jel těsně za ním, zariskoval ohlédnutí a spatřil dole na stezce několik temných, pěších stínů.

Hladce jim ujeli, ale brzy museli zvolnit. Jak je Nyal varoval, stezka vedla podél srázů a místy byla široká stěží pro jednoho jezdce. Alekovi prosakovala nohavici čerstvá krev, ale na zastavování teď nebyl čas.

Nechali pronásledovatele za sebou, pečlivě však sledovali, zda nevjiždějí do další pasti. Než se těsně před polednem dostali k vrcholu stezky, byli oba napjatí a zpocení. Odsud se terén prudce svažoval, takže měli krásný výhled na nerovné území Gedre, záplatané políčky, i na bledé moře za ním.

"Než pojedeme dál, měl bych se ti raději podívat na nohu," řekl Seregil a sesedl. "Dostaneš se dolů?"

Alek se v sedle ztěžka naklonil a trhaně dýchal. "Jestli slezu, už možná nenasednu."

"Tak zůstaň nahoře." Seregil vytáhl z Alekovy sedlové brašny láhev utišujícího prostředku. I s posledním chlebem mu ji podal a dal se do sundávání Nyalova obvazu.

"Máš štěstí," zamumlal, když opláchl zaschlou krev. "Jenom to prosakuje. Zdá se, že se rána sama zavírá."

Roztrhal svou košili na pruhy a znovu mu nohu ovázal.

"Jak dlouho ještě?" zeptal se Alek. Mezitím co Seregil pracoval, dojedl chléb.

"Asi do konce odpoledne, pokud cestou nenarazíme na žádné potíže." Seregil se zadíval na vzdálené pobřeží, hledaje

známé zakřivení břehu, a našel ho. "Tam míříme. Ta Nyalova stezka nás zavedla blíže než moje."

Pohlédl na obzor, zvědavý, zda Korathanovy lodě nebyly rychlejší, než čekal, nebo zda neměly silnější vítr...

Alek posunul nohu ve třmení. Znovu vypadal zděšeně. "Vím, že Riagil je přítelem vaší rodiny, a líbí se mi, ale je to také spojenec Akhendí. Co když nás hledá i on?"

Těhle myšlenky se Seregil celé dopoledne vyhýbal. Místo toho si připomínal první hořkosladkou noc v Aurēnenu, kdy stáli s Riagilem v měsíční zahradě a společně vzpomínali na minulost.

"Budeme se držet z dohledu lidí, jak jen to půjde."

* * *

Thero vzhlédl od rozečteného svitku, odhodil ho a vyskočil. Klia měla otevřené oči.

"Má paní, vy jste vzhůru!" zvolal a znepokojeně se nad ní sklonil. "Slyšíte mě?"

Klia se nepřítomně dívala na strop a nejevila známky pochopení.

Ó Illiore, kéž je to znamení, že se její stav zlepšuje a ne zhoršuje! modlil se a poslal pro Mydri.

* * *

Seregil a Alek se při jízdě z horských svahů vyhýbali cestám a zdaleka obcházeli roztroušené vesnice.

Když se znovu dostali na dohled k moři, pomalu už padal soumrak. Nakonec zarískovali jízdu po cestě. Seregil je vedl těsně kolem malé rybářské vesničky jménem Zátoka Půlměsíce. Místní obyvatelé vždycky čile obchodovali s pašeráky, včetně mnoha Bôkthersanů, a nestarali se o loďky ukryté v okolních lesích. Seregil doufal, že se za jeho nepřítomnosti věci příliš nezměnily.

Opustili vyčerpané koně a zamířili do lesa, hledali pěšiny, které si Seregil pamatoval z dob dětství. Alek silně kulhal, ale odmítl Seregilovu oporu a raději si obstaral provizorní hůl.

Aurēnfaieové se možná za padesát let příliš nezměnili, ale les ano. Ačkoliv byla Seregilovi jistá místa povědomá, nemohl najít žádný orientační bod.

"Zase jsme se ztratili, víd'?" povzdechl si Alek, když skončili ve slepé roklí.

"Je to už dávno," připustil Seregil a otřel si z čela pot. V dálce zaslechl zvuky moře a vydal se tím směrem, modle se, aby narazil na něco užitečného. Už chtěl přiznat porážku, když narazili ne na jednu, ale na dvě loďky ukryté pod vývratem. Ležely převrácené, stěžně i plachty přivázané pod sedadly. Vybrali si tu, která vypadala pevněji, odtáhli ji lesem k vodě a začali upevňovat plachty.

Alek věděl o lodích a o plachtění málo, ale ochotně poslouchal pokyny. Vztyčili stěžně, Seregil ho pevně zaklínal a vybral jednu plachtu. Byla to jednoduchá loďka, stejného druhu jako ty, které je přivítaly, když vplouvali do přístavu v Gedre. I tak bylo obtížné dávat ji dohromady jen za matné záře světelného kamene.

Jakmile byli hotovi, spustili ji na hladinu a Alekovou holi odstrkali na hlubší vodu.

"Tak se podívejme, kolik si toho ještě pamatuju," řekl Seregil a usadil se ke kormidlu. Alek vytáhl plachtu a nastavil ji větru. Stěžně zavrzal a plachta se nafoukla. Loďka se krásně rozjela, vyrazila vpřed a zanechávala za sebou na klidné hladině zátoky brázdu.

"Dokázali jsme to!" zasmál se Alek a unaveně se uložil na přídi.

"Ne, ještě ne." Seregil si prohlédl ohromné moře, které bylo před nimi. Rád by věděl, zda Korathan popluje obvyklými lodními cestami a objeví se tam, kde ho čekají. Neměli jídlo, jen vodu na den či dva, pokud by málo pili. Jediné, čeho měli nadbytek, byl čas, a jestliže nezahlédnou skalské plachty do zítřejšího večera, povleče se jim opravdu těžce.

Kapitola 45.

Triky Urgazhi

Beka se krčila v ostružině a nevsílala si ostrého trní, které jí rozdíralo dlaně i tvář. Zaslechla příjízďejícího koně na poslední chvíli a stěžně se stihla uklidit z dohledu, nemohla si příliš vybírat místo.

Rychle se stmívalo. Jestli se dokáže vyhýbat pronásledovatelům až do večera, možná se jí podaří vyklouznout, najít si někde jiného koně a vrátit se do Sarikali tehdy, kdy bude chtít.

Ranní přepadení zastihlo muže, kteří ji předtím zajali, naprosto nepřipravené. Když je Nyal ráno opustil, usadili se a beze spěchu posnídali. Potom jí na koni svázali ruce a nohy a vyrazili k městu.

Chovali se k ní uctivě - dokonce laskavě - ujistili se, že jí pouta neodírají zápěstí, a nabídli jí jídlo a vodu.

Spolupracovala s nimi, přijímala jejich pozornost, udržovala se při síle a předstírala, že nerozumí jejich řeči.

Vůdce, mladý Ra'basi jménem Korious, se ji snažil lámanou skalštinou uklidnit.

"Zpět ke Klie," řekl a ukázal směrem, kde muselo být Sarikali.

"Teth'sag?" zeptala se a ukázala na sebe.

Pokrčil rameny a pak zavrtil hlavou.

Za jízdy tiše pracovala na poutech, která jí svazovala zápěstí, a opakovaně si stěžovala, že jsou příliš těsná. Korious se je jednou či dvakrát pokusil upravit, ale pak je odmítl dál povolovat. V té chvíli však už byla dost volná, aby mohla nenápadně zkroutit zápěstí a dát prsty tak blízko k sobě, až se jí podařilo uvolnit jeden z uzlů.

To bylo štěstí. Jeli ani ne dvě hodiny, když se jeden z mužů svalil ze sedla s krvácející hlavou. Těsně za nimi se zpoza stromů vyrojili jezdcí, následovaní pěšáky ozbrojenými meči a palicemi.

Její eskorta překvapeně ztuhla a nedokázala zareagovat. Beka využila zmatku, chytila se hrušky sedla a silně kopla koně do boků. Zvíře se rozběhlo, samo si našlo mezeru v obklíčení a divoce odcválalo po cestě. Sklonila se, když kolem ní prolétly šípy, a za jízdy bojovala s provazy, které jí ještě poutaly zápěstí.

Nejprve uvolnila jednu ruku, pak druhou a popadla vlající otěže. V bouři kopyt, která ji pronásledovala, slyšela, jak Korious divoce křičí a pokouší se shromáždit své lidi.

Neukáznění hlupáci! pomyslela si znechuceně. Zaslá, kde Nyal pobral takovou žalostnou partu zelenáčů. Hrstka

Urgazhi by tuhle chásku vyřídila během několika vteřin.

Muži, kteří na ně zaútočili, však byli něco jiného. Ohlédla se přes rameno a spatřila, že jedou v těsném závěsu za ní. Skrčila se za koňskou šíjí a předklonila se. Na otevřené cestě nebylo kam uniknout, jakmile tedy zahlédla nalevo odbočku, prudce strhla koně tím směrem a zajela pod převislé větve.

Nechala zvíře, ať běží podle svého, držela se ho a pokoušela se vytrhnout levou nohu z boty. Všechny svaly protestovaly, ale uvolnila se, přičemž se jí málem podařilo spadnout. Když znovu získala rovnováhu, sáhla dolů a rozvázala uzel, který jí držel druhou nohu.

Pronásledovatelé na chvíli zaváhali, snad je její prudké odbočení zaskočilo. Neviděla je, ale slyšela, jak na sebe pokřikují nedaleko za ní.

Jakmile ji na okamžik ukryla zátáčka, přitáhla uzdu, seskočila a ostře plácla zvíře po zadku. To vyrazilo i s pravou botou stále uvázanou ve třmeni. Sotva se stačila schovat v ostružině, prohřměli kolem jezdci, netušíce, že už pronásledují jenom koně.

Pokud byli tak chytří, jak si myslela, nebude trvat dlouho, než jim to dojde. Vyplazila se z ostružině a drápala se svahem nahoru.

Běžela, až jí hořely plíce, orientovala se podle slunce. Když byla přesvědčená, že nechala pronásledovatele za sebou, zastavila se a omyla si krvácející nohu v potoce. Pak se pomalu, velkým kruhem vrátila k místu, kde se přepadení odehrálo, s nadějí, že najde něco, co by jí prozradilo, kdo na ně zaútočil.

Před ní už tu byl někdo jiný a snažil se o totéž. Od cesty k místu, kde útočníci leželi a čekali, vedly otisky bot jednoho člověka, křížovaly jejich stopy a stáčely se způsobem svědčícím o důkladném hledání. Tvar obuvi jí byl povědomý.

"Nyal," zašeptala, když si přeměřila dlouhý otisk prsty. Země se jí před očima rozmazala, ale Beka slzy pohněvaně setřela. Ztraceně, nebude přece kvůli tomu zrádci brečet jako opuštěná služtička.

Vrátila se po Nyalových stopách k cestě a zjistila, že byl sám.

"Výborně, přítel," zašeptala. Nechtěla si připustit jinou možnost, než že mu Alek se Seregilem unikli.

O kousek dál zjistila, že se Nyal vydal stopovat ji, a srdce se jí sevřelo hněvem.

Hledej mě v Sarikali, ty čubčí synu! pomyslela si a odkulhala zpátky mezi stromy.

Kapitola 46.

Chladné přivítání

Aleka probudily vlny pleskající kdesi blízko jeho hlavy o dřevo. Celý zkroucený vstal ze svého místa na přídi, nahlédl za plachtu a našel Seregila u kormidla, jak si prohlíží obzor. Vypadal uboze, tvář měl zarostlou a tuniku špinavou. V mdlém ranním světle působil bledě a vyčerpaně.

Jako duch.

Alek pro svého přítele tajně udělal ochranné znamení. Vzápětí se Seregil podíval směrem k němu a unaveně se usmál.

"Podívej se," řekl a ukázal směrem dopředu. "Tamhle na obzoru jsou ostrovy Ea'malies. Sleduj, jestli nezahledneš plachty."

Vyhlíželi lodě až do pozdního odpoledne. Oči je pálily z odlesků paprsků na hladině a rty, vysušené sluncem a solí, jim popraskaly. Udržovali kurs na severovýchod, křížovali a orientovali se podle vzdálených ostrovů. Alek občas vystřídal přítele u kormidla a naléhal na něj, ať se prospí, Seregil však odmítal.

Konečně, když se sluneční kotouč nachýlil k západu, zahlédl Alek na stříbřité tváři moře tmavý bod.

"Tam!" zasípal a vzrušeně se naklonil přes bok lodi. "Vidíš to? Je to plachta?"

"Skalská plachta," potvrdil Seregil a prudce stočil kormidlo. "Doufejme, že se k ní dostaneme, než slunce zapadne. Ve tmě si nás nikdy nevšimnou a na to, abychom pluli za nimi, jsme příliš pomalí."

Následující dvě hodiny Alek pozoroval, jak se barevná skvrna postupně mění ve vzdálenou siluetu červeně oplachtěné skalské lodě. Plavidlo plulo obvyklou cestou užívanou kurýry.

"Možná je to jen loď přivázející depeše," obával se Seregil, když se k ní přibližovali. "Je sama, žádná jiná není v dohledu. U Čtveřice, doufám, že nechytáme špatnou loď!"

Obavy, že loď ve tmě minou, se rychle rozplynuly. Velké plavidlo změnilo kurs a zamířilo přímo k nim.

"Zdá se, že nám štěstí přece jen vydrželo," řekl Alek.

Jakmile se ocitli na doslech, pozdravili a dostalo se jim odpovědi. Přirazili blízko k jejímu boku a našli spuštěný provazový žebřík, přivázaný nahoře k zábradlí. Dolů hleděly zvědavé obličeje.

"Podrž to," přikázal mu Seregil a podal mu provaz. "Rychle ji přivázu. Nechci o tuhle bárku přijít dřív, než se ujistíme, že jsme tu správně."

Jak se větší loď houpala, žebřík se bláznivě zmítal, a než se Alek vyšplhal nahoru, měl závat' a pěkně se otloukl. Pak ho popadly silné paže a přetáhly ho přes zábradlí. Ke svému značnému překvapení byl vzápětí hosen na palubu a sražen na kolena.

"Počkejte, nechte mě jen..." pokusil se vstát, ale znovu ho srazili dolů, tentokrát tvrději. Rozhlédl se a zjistil, že je obklopen ozbrojenými námořníky.

Seregil za ním upadl, a když se pokoušel vstát, skopli ho na zem. Alek sáhl po meči, ale Seregil ho ostrým pohledem zastavil.

"Přicházíme jménem princezny Klii a královny!" oznámil a držel ruce co nejdál od zbraní.

"To určitě," zabručel kdosi.

Hlouček se rozdělil, aby umožnil projít tmavovlasé ženě v soli pokrytém kabátci skalského námořního velitele.

"Dostali jste se v té své kocábce dost daleko od pobřeží," řekla beze stopy úsměvu.

"Poslala nás princezna Klii, abychom zastavili jejího bratra, prince Korathana," vysvětlil Seregil, zjevně zmatený

nepřátelským přivítáním.

Velitelka si přeložila ruce na prsou. "Určitě? A kdepak jste se naučili tak dobře mluvit skalsky?"

"Na dvoře královny Idrilain, kéž Sakor uvítá její duši," odpověděl Seregil. Pokusil se vstát, ale znovu ho srazili dolů.

"Poslouchejte! Nemáme moc času. Jsem lord Seregil i Korit a tohle je sir Alek i Amasa z Břečťanového Pramene. Jsme poradci princezny Klii. Došlo k potížím, musíme mluvit s princem Korathanem."

"Proč by měl být princ Korathan na mé lodi?" dožadovala se vysvětlení.

"Pokud není na vaší, bude těsně za vámi," řekl Seregil a Alek zděšeně sledoval, jak se jeho přítel zajíkl. Rychle se rozhlédl kolem, hledaje možnost úniku, ale žádnou nenašel. Pořád byli obklopeni posádkou a u zábradlí stáli ozbrojení a připraveni lučištníci, kteří je se zjevným zájmem pozorovali. I kdyby se vytrhli, nebylo kam utéci.

"Předložte tedy důkazy," požadovala žena.

"Důkazy?"

"Opravňující listiny."

"Měli jsme příliš nebezpečnou cestu, nemohli jsme vzít s sebou písemnosti," odpověděl Seregil. "Situace v..."

"Jak příhodné," prohlásila líně a vyloudila tak z ostatních nepřijemný smích. "Vypadá to, že jsme chytli párek odporných 'faieských špehů, hoši. Co říkáš, Methesi?"

Světlovlasý námořník po jejím boku obdařil Aleka a Seregila nepřátelským pohledem. "Jsou to příliš malé ryby, kapitánko. Nejlepší by bylo je vykuchat a hodit přes palubu, pokud nám nepoví nějakou lepší historku." Vytáhl zpoza opasku dlouhou dýku a pokynul několika mužům, kteří uchopili Seregila a Aleka za ruce. Muž jménem Methes popadl Seregila za vlasy, strhl mu hlavu dozadu a obnažil hrdlo.

"Zatraceně, poslouchejte mě!" zavrčel Seregil.

"Jsme to opravdu my. Můžeme to dokázat," vykřikl Alek, bojuje o život.

"Nikdo neví, že princ Korathan přijíždí," řekla mu kapitánka. "Nikdo to nemůže vědět, jedině špehové. Co tady děláte, Aurēnfaieové? Kdo vás poslal?"

"U Světla, okamžitě přestaňte!" vykřikl kdosi zezadu z paluby.

Muž středního věku oblečený v zašlém rouchu čarodějí Orěsky si lokty prorážel cestu davem. Dlouhé vlasy měl místy prošedivělé a na levé lici jizvu po spálenině. Alek si nedokázal vybavit jeho jméno, ale vzpomněl si, že ho vídal v Orěsce i na dvoře.

"Konečně pomoc," zamumlal Seregil.

"Přestaňte, hlupáci," znovu vykřikl čaroděj. "Co to děláte?"

"Je to jen párek 'faieských špiclů," odsekla kapitánka.

Čaroděj se ostře zadíval na Seregila s Alekem a pak se obrátil ke kapitánce. "Tento muž je lord Seregil i Korit, přítel královské rodiny a Domu Orěsky! A tenhle, pokud mi slouží paměť, je jeho chráněncem, sir Alek."

Kapitánka vrhla po Seregilovi pochybovačný pohled, ale pokynula svým mužům, ať odstoupí. "Ano, uvedli tahle jména."

Seregil vstal a oprášil se. "Děkuji vám, Eluthee. Ulevilo se mi, že je na této palubě aspoň někdo při smyslech. Oč jim vlastně jde - mají snad vraždit Aurēnfaie?"

"Obávám se, že takové jsou královniny rozkazy," odpověděl čaroděj. "Kapitánko Herio, přeji si vyslechnout tyto muže ve své kajutě. Prosím pošlete nám dolů jídlo a pití. Zdá se, že mají za sebou namáhavou cestu."

* * *

Čarodějova kajuta byla stísněná, temná malá díra v podpalubí, ale brzy se jim dostalo pohodlí. Elutheus uklidil nepořádek z pryčny a poslal pro lodního drysiána, aby se podíval na Alekovu nohu. Seregil se svezl na židli a trochu se uvolnil. Tenhle čaroděj byl ucházející společník a býval Nysanderovým přítelem.

"Kteří čarodějové jsou ještě s princem?" zeptal se, vděčně přijal pohár vína a pozoroval léčitele při práci.

"Jen princův polní čaroděj, Wydonis."

"Ach ano. Vzpomínám si na něj. Jednoruký. Na hostinách trochu nabručený. Nysanderova představení se mu příliš nelíbila."

"Ne, ale uznával jeho schopnosti. Mezitím, co jste byli pryč, dostal Nysanderovu starou věž."

Seregil stiskl pohár, bojoval s náhlým smutkem, když pomyslel na to, že důvěrně známé pokoje obývá někdo jiný.

Vzhlédl a spatřil Aleka, jak ho přes drysiánovo rameno pozoruje. V modrých očích se zračilo porozumění.

"Rád bych věděl, jak se mu podařilo tu věž vyhádat?" zeptal se Seregil, pokoušeje se celou věc zlehčit.

"Teď je z něj čaroděj místopředsího," odpověděl Elutheus.

Seregil dopil víno a přijal další. Netrpělivě čekal, až drysián skončí. Jakmile odešel, Seregil vytáhl akhendijský náramek. "Můžete ho skrýt před pátrajícíma očima a nezničit přitom jeho vlastní magii?"

"Někdo ho používá, aby nás našel, a my nechceme být nalezeni, obzvlášť ne tady," skočil mu do řeči Alek. "Nysander zavíral podobné věci ve sklenicích."

"Samozřejmě," Elutheus prohledal malý kufřík a vytáhl hliněnou lahvičku s korkovou zátkou. Vložil náramek dovnitř, vrátil zátku na místo a vyslovil zaklínadlo. Kolem nádoby na okamžik zazářilo modravé světlo. Když pohaslo, podal ji Seregilovi.

"Možná to nevypadá elegantně, ale budete v bezpečí, dokud ji znovu neotevřete. A teď, co tu děláte?"

"Jsme tady jménem Klii," odpověděl Seregil, znovu ostražitý. "Co mají znamenat všechny ty řeči o špezích?"

Elutheus potřásl hlavou. "Za sestřiny nepřítomnosti měla Phoria spoustu práce. Dokonce ještě než královna zemřela, využívala Phoria nečinnosti Iia'sidry, aby rozdmýchala veřejné mínění proti Aurēnenu - bezpochyby se připravovala vzít si to, co chce, násilím. Proto je Korathan tady. Plenimar tvrdě tlačí na naši východní hranici a ona se chytá stěbla." Seregil zavrtěl hlavou. "Chápu její netrpělivost, ale začít druhou válku, s rasou, která může bojovat celá staletí, a ještě s

pomocí magie - to je šílenství! Kam se poděli staří rádci její matky? Jistě se ji pokoušeli od takového záměru odvrátit?" "Phoria naslouchá jen svým generálům a patolízalům. Dokonce i čarodějové Orěšky mohou být obviněni ze zrady, pokud nejsou dost opatrní. Lady Magyana už byla vyhoštěna."

"Magyana? Proč?" Seregil s obvyklou lehkostí předstíral překvapení.

Elutheus si ho chvíli prohlížel: "To ona vám poslala zprávu, ne?"

Seregil ustaraně mlčel.

"To je v pořádku." Čaroděj s úsměvem pokrčil rameny. "Sdělíme tajemství, která mají být střežena, ti z nás, kteří pozorují."

Alek se na Seregila zpoza čarodějových zad překvapeně zadíval a pak udělal znamení "Pozorovatel?".

Seregil se na Eluthea zahleděl, pokoušeje se ohodnotit jeho výraz, a pak odměřeně řekl: "Při čem byste přísahal?"

"Při srdci, rukách a očích."

Seregilovi se ulevilo. "Vy? Neměl jsem ani tušení."

"Co se vás týká, jen jsem hádal," odpověděl čaroděj s kyselým úsměvem. "Vždycky se šeptalo, že máte úzké kontakty s Nysanderem. Musím říci, že jste se v posledních letech dobře skrývali; u hráčských stolků a v domech radosti vás od posledního zmizení těžce postrádali. Polovina Rhimínee si myslí, že jste mrtvý."

"Měli skoro pravdu. A teď, kde je Korathan? Zpráva, kterou přivážíme, je určena pouze jeho uším."

"Brzy by nás měl dohonit," sdělil jim čaroděj a vyvolal kouli, aby mohl poslat vzkaz. "Můj pane, Korathane," řekl do malého svítícího bodu. "Máme na palubě posly od vaší sestry s velmi naléhavými zprávami."

"Tak," řekl, když kouli odeslal a zvedl se k odchodu. "Odpočiňte si, přátelé, a nenechte se princem vystrašit. Není to špatný chlapík, pokud s ním jednáte zpříma."

Seregil se zasmál: "V mladších letech jsem ho znal. Příliš se nesmál, ale vždycky člověku půjčil."

Elutheus kývl: "Šťěstí ve stínech, chlapci."

"I ve světle, čaroději," odpověděl Seregil.

"Věci se zlepšují," poznamenal Seregil, když je Elutheus opustil. "Jestli se nám podaří dostat Korathana do Sarikali, doprovodíme ho. To by byl nejbezpečnější způsob, jaký můžu za daných okolností vymyslet."

"Počkej," ozval se Alek zamračeně. "Ty se snad hodláš vrátit?"

"Musím, Aleku."

"Ale jak? Porušil jsi všechny podmínky, které byly pro tvůj návrat sjednány - opuštění města, nošení zbraně, nemluvě o tom, že jsi během toho přepadení zabil několik lidí."

"Pokud si vzpomínám, ty taky."

"Ano, ale proti mně Nazien i Hari a celá Iia'sidra teth'sag nevyhlásila."

Seregil pokrčil rameny. "Nemáme jinou možnost."

"Zatraceně, to víš, že máme! Půjdu já. Jsem jenom hloupý Skalan. Nebudou ke mně tak tvrdí."

"Ne, ale ani ti nebudou naslouchat." Seregil si přitáhl židli blíž a chytil Aleka za ruku. "Nejde jen o to, zda mě otráví, nebo o vysvětlení Korathanova nečekaného příjezdu."

"A o co tedy jde?"

"O čest, Aleku. Nedodržel jsem slib a opustil jsem Sarikali, protože to okolnosti vyžadovaly. Pokud se nám podaří Korathana přesvědčit, aby udělal, co chceme, a choval se, jako by připlul kvůli Klie, pak naše cesta za to riziko stála. Ale musím svou práci náležitě dokončit. Je nezbytné očistit Emiela a Virése. Musíme zjistit, kdo z Akhendí byl v celé věci zapojen a proč. Mohli bychom dokonce dát Phorii, co potřebuje, ať to od nás chce nebo ne."

"A dokázat jim, že nejsi jen vyhnanec na útěku?" zeptal se Alek.

"Ano. Protože právě tím pro všechny své příbuzné navždy zůstanu, pokud se nevrátím a neudělám věci správně."

"Tentokrát tě mohou odsoudit k smrti."

Seregil mu věnoval pokrivený úsměv: "Pokud ano, budu potřebovat tvou pomoc, abych mohl podniknout další oslnivý útek. Ale tohle je má volba a já jsem se pro jednu rozhodl vybrat si čest. Potřebuju, abys to pochopil, talí."

Odmlčel se a vzpomněl si na poslední podivný sen i všechny ostatní vize, které měl od svého návratu. "Je to něco, co se mi rhuí'auros pokoušeli říci od chvíle, kdy jsme přijeli."

"Čest nebo atui?"

"Atui," připustil Seregil. "Jednat jako skutečný Aurēnfaie, za všech okolností."

"Vybral sis zatraceně špatný čas k tomu, abys na to začal dbát."

"Vždycky jsem dbal," tiše odpověděl Seregil.

"Tak dobrá, vydáme se zpátky. Jak?"

"Vzdáme se v Gedre a necháme je, aby nás tam dopravili."

"A co když je Riagil přese všechno spojencem Akhendí?"

"To brzy zjistíme."

Alek se podíval na jejich stisknuté dlaně a promnul Seregilovi palcem hřbet ruky. "Opravdu si myslíš, že to vyjde?"

Seregil na okamžik téměř cítil dusivé vedro v dhimě, slyšel cinkat sklo o sklo. "Ach ano. Na tyhle věci mám dar."

Kapitola 47.

Korathan

Za východu slunce se na severovýchodě objevily čtyři válečné lodě, nejprve jen jako temné obrysy na bledém nebi. Alek pozoroval, jak připlouvají, a na stěžni první z nich rozeznal vlajku skalského královského dvora. Tato loď přirazila těsně k jejich vlastní a námořníci jim z ráhna přehodili na palubu lana, aby se mohli dostat na druhou stranu.

"Tohle už jsem hodnou chvíli nedělal," řekl Seregil, když nejistě balancoval na zábradlí a snažil se sevřít lano.

"Já nikdy," zamumlal Alek a přinutil se nedívat se dolů do úzkého, vroucího kanálu mezi dvěma loděmi. Podle Seregilova příkladu uchopil lano co nejvýše, jeho volný konec si omotal kolem kotníku zdravé nohy a odvážně se odrazil ve chvíli, kdy mu zhoupnutí druhé lodě pomohlo přeskočit. Přehoupal se, a dokonce dokázal přistát na nohou. Alek viděl prince Korathana jen několikrát a zdálky, ale nemohl si ho s nikým splést. Měl světlou pleť a výrazné rysy jako jeho sestra i matka a stejně ostrý, hodnotící pohled. Černý plášť a těsné kalhoty byly vojenského střihu, ale na hrudi měl těžký zlatý řetěz místodržícího.

Vedle prince stál čaroděj. Byl statný a plešatý, jediná nápadná věc na něm byly podkasané rukávy na zdobeném zeleném rouchu.

"Wydonis?" zašeptal Alek.

Seregil přikývl.

"Seregil? U Sakorova Plamene, člověče, co tady děláš?" zeptal se princ a neznělo to příliš potěšeně.

Možná Seregil přece jen přecenil příjemné vzpomínky na jejich mladší dny, zneklidněně napadlo Aleka.

Navzdory modřinám a špinavému oblečení se jeho přítel zdvořile poklonil. "Měli jsme značné potíže, než jsme se k vám dostali, můj pane. Zprávy, které přinášíme, vám musíme sdělit v soukromí."

Korathan je přešel ponurým pohledem a krátce jim pokynul, aby ho následovali.

Když vešli do kajuty, ukázal palcem na Aleka a zeptal se: "Kdo je to?"

"Alek z Břečťanového Pramene. Přítel, můj pane," odpověděl Seregil.

"Aha." Korathan se na Aleka podíval podruhé. "Myslel jsem, že má světlé vlasy."

Seregil se nepatrně pousmál: "Obvykle má, můj pane."

Kajuta byla stejně strohá jako muž, který ji obýval. Korathan se usadil u malého stolku a úsečně Seregilovi pokynul, aby si sedl na jedinou další židli v místnosti. Alek se posadil na víko lodního kufru.

"Tak dobrá, ven s tím," řekl Korathan.

"Vím, proč jste tady," prohlásil Seregil stejně neomaleně. "Myslel jsem, že jsi chytřejší hráč. Tohle je hloupá výprava."

Princ přivlkl oči. "Nespoléhej se příliš na naše bývalé styky."

"Jsem tu jen v zájmu věci a taky kvůli tomu, jak mám rád vaši rodinu," ostře odvětil Seregil. "Ten plán na přepadení Gedre může skončit jediné pohromou. A nejenom pro Kliu a nás ostatní, kteří jsme v pasti. Pro celou Skalu! Je to bláznovství! To ti přece musí být jasné."

K Alekovu překvapení se zdálo, že Korathan Seregilova ostrá slova zvažuje. "Odkud víte o mé misi?"

"Tvá sestra není jediná, kdo má špehy v jiných táborech," odvětil Seregil.

"Stará Magyana, že?"

Seregil neodpověděl.

Korathan poklepal prstem na stohu desku. "Dobrá, tohle necháme na později. V téhle věci podporují Phorii i generálové. Jako místodržící jsem zavázán poslušností."

"Generálové zjevně netuší, čeho jsou Aurēnfaietové schopní, když se cítí dostatečně ohroženi nebo uraženi," vážně odvětil Seregil. "Věřili vaší matce a mnozí stále věří Klie. Tvá nevlastní sestra je obratný diplomat. Než přišla zpráva o Idrilainině smrti, dokázala přetáhnout na naši stranu několik klanů. Jenže s Phorii je to něco jiného. Během několika dní po zprávě o smrti staré královny rozšířili Viréssané o Phorii zvěsti, že zradila vlastní matku a kolaborovala s Lerany. Ulan i Sathil má listiny, které to potvrzují. Věděls o tom?"

Princ na něj vyrovnaně pohlédl: "Zdá se, že víte dost věcí, které byste vědět neměli. Jak se to stalo?"

"Poznáváš ho?" Seregil zvedl ruku a ukázal mu prsten.

"Takže ho máš ty!"

"Dar od tvé matky, za jisté vykonané služby. Alek i já známe celý příběh - teď nesejde na tom jak. Ulan i Sathil celou záležitost vylíčil v tom nejhorším možném světle mnoha dalším khirnari - mužům a ženám, které chtěl získat na svou stranu. Pro Aurēnfaiet takový čin představuje šokující nedostatek cti. Dokonce i khirnari, kteří měli v úmyslu hlasovat pro Skalu, mají pochyby. Pokud tomu nasadíš korunu tímhle neuváženým nájezdem, další Skalané, s nimiž budou ochotni jednat, tě budou nazývat prapředkem."

"Je to sebevražda, můj pane," dodal Alek, kterého už unavovalo, jak ho ignorují. "Všechny nás odsoudíte k smrti a nic nezískáte."

Korathan rozzlobeně namítl: "Mám své rozkazy..."

"K čertu s rozkazy!" řekl Seregil. "Určitě ses ji od toho pokoušel odradit."

"Je teď královnou, Seregile." Korathan pohlédl na své zkřížené ruce a zamračil se. "Znáš Phorii; buď jsi její spojenec, nebo nepřítel. Nic mezi. Pro mne to platí stejně jako pro kohokoliv jiného."

"O tom nepochybuji, ale věřím, že ti můžeme nabídnout čestný způsob, jak z toho ven, který poslouží všem zúčastněným stranám," prohlásil Seregil.

"A jaký způsob by to byl?"

"Hrej ukrivděného a získáš čest na svou stranu. Ví Phoria, že Kliu a Torsina v Sarikali někdo otrávil?"

"Ne, u Plamene! Jsou mrtví?"

"Torsin ano. Když jsme před třemi dny odjížděli, Klia ještě žila, ale je na tom velmi zle. Toho můžeš využít, Korathane. V době našeho odjezdu zřejmě nikdo jiný v celém Aurēnenu nevěděl, že připlouváš. Jestli to od té doby zjistili, zřejmě neznají pravý důvod. Vpluj zítra do Gedre se všemi vlajkami a pošli zprávu, že jsi přišel hledat pro svou sestru spravedlnost. Hrej uraženou čest a žádej přistup do Sarikali."

"Kdo jsou ti vrazi?" zeptal se Korathan. "Iia'sidra jistě takový čin jen tak nepřešla."

"Rozhodně ne."

S Alekovou pomocí mu Seregil vysvětlil události několika minulých dnů. Ukázali mu sen'gai Akhendi, která našli, a

lahvičku s náramkem. Než skončili, Korathan si Seregila znovu pečlivě prohlédl.

"Takže ty nejsi ten hejsek, za kterého se vydáváš. Zřejmě jsi jím nikdy nebyl."

K Seregilově cti nutno říci, že vypadal rozpačitě. "Všechno, co jsem dělal, můj pane, bylo pro dobro Skaly - ačkoliv teď zbývá jen málo těch, kdo by se za mě mohli zaručit, a ještě méně těch, kterým bys měl důvod věřit. Tvá matka věděla o některých mých činech v její prospěch, o čemž svědčí tento prsten. Stejně tomu bylo s Nysanderem. Pokud máš mezi svými čaroději hledače pravdy, Alek i já rádi podstoupíme test."

"Odvážné tvrzení, lorde Seregile, ale tys byl vždycky hazardní hráč," řekl Korathan se lživým úsměvem. Pak hlasitěji zvolal: "Dorisko, co na to říkáš?"

Otevřely se boční dveře a vešla žena v rouchu Orěsky. "Mluví pravdu, princí."

Korathan nadzvedl obočí. "Málem jste se dopustili zrady už jen tím, že jste sem přišli."

"Nic nám nemůže být více cizí, můj pane. Tvá matka mě poslala s Kliou, abych jí radil, co se týká zvyků Aurēnfaieů."

Dovol, abych pro tebe udělal totéž.

Čest a rodina jsou tady všim. Rozhodně je tvým právem přistát a dožadovat se Kliina návratu. Pokud zahrajeme kartu správně, možná dokonce dokážu zachránit i něco z její mise. Ale musím tě upozornit: silou nedosáhneš ničeho. Pokud někdo zjistí, že přicházíš jako útočník, ocitnou se tvé lodě v plamenech dřív, než se dostaneš na dohled k pobřeží. Vidíš, možná zachraňujeme život i tobě."

"Takže máš v úmyslu vyjednávat mým jménem, že?"

"Alespoň v Gedre. Myslím, že Riagil je muž, kterému můžeme věřit. Možná bude schopen zjednat ti přístup do Sarikali, ale nemá vliv, který je nezbytný k jednání s Iia'sidrou - a mě potom, co jsem udělal, nikdo poslouchat nebude. K tomu budeš potřebovat Adzriel."

"Zatraceně dobře můžu mluvit sám za sebe," zavrčel Korathan. "Jsem místodržící Skaly a pokrevní příbuzný ženy, kterou se pokusili zabít."

"Pokud nebudeš prohlášen za příbuzného Bôkthersy, nebude to nic znamenat," sdělil mu Seregil. "Pokrevní svazek je tvou trumfovou kartou, můj pane - i Kliinou. Nech Adzriel, ať ti ji pomůže použít co nejlépe. Samozřejmě, možná ti vůbec nedovolí vstoupit. Ať se však stane cokoli, Alek a já se musíme dostat do Sarikali a předložit důkazy, které jsme získali proti Akhendí."

"Tobě naslouchat budou, ale mně ne?" zeptal se Korathan. "Je to snad další ze tvých riskantních her?"

"Ano, můj pane, je," vložil se do rozhovoru Alek. "Jestli se vrátí, může čelit rozsudku smrti. Pokud stále pochybujete o naší věrnosti..."

Seregil ho zarazil varovným pohledem. "Myslím, že dostatečným důkazem naší důvěryhodnosti bude skutečnost, koho důkazy očistí a koho obviní, můj pane."

Korathan věnoval Alekovi další ze svých odmítavých pohledů, z nichž bylo jasné, že ho považuje jen za trochu lepšího sluhu, který by měl raději držet jazyk za zuby. "Vím o podmínkách tvého návratu, Seregile, i co znamená neuposlechnutí. Připadá mi to jako velká oběť, takhle pomáhat zemi, kterou jsi přede dvěma lety zavrhl, a královně, které zjevně nevěříš."

Seregil se uklonil. "Bez urážky, můj pane, ale děláme to pro Kliu i pro sebe. A pokud bychom s Alekem zavrhlí Skalu, jak uvádíš, vůbec bychom tuhle misi nepřijali. To jen abychom si vzájemně rozuměli."

"Rozumíme si," odvětil Korathan s napjatým úsměvem, při němž proběhlo Alekovi po zádech nepokojné zachvění.

"Vašeho vyhlášení věrnosti si velmi cením."

* * *

"Nevěřím mu," zašeptal Alek, když byli znovu na palubě, bezpečně z princova doslechu. "A tys tomu moc nepomohl. V podstatě jsi před ním královnou urazil!"

"Ta hledačka pravdy stále vykukovala zpoza dveří. Kromě toho, pochybuju, že bych mu řekl něco, co už by sám neuhádl. Věděl, že pokoušet se o útok je hloupost; já mu ukázal cestu, jak se z toho dostat jako vítěz."

"Jestli se vrátíme zpátky do města," zamumlal Alek pochybovačně. "Jestli nás Gedre nebo Akhendí kvůli Hamanům nepopraví, ještě než tam dorazíme. Jestli nám Iia'sidra uvěří a jestli vůbec máme s Akhendí pravdu."

Seregil ho objal kolem ramen. "Budeme řešit problémy postupně, talí. Už jsme se dostali dost daleko, ne?"

Kapitola 48.

Nepokojné příměří

Než se Beka vrátila na hlavní cestu, počkala, až padne noc. Prochladlá, hladová a bosá, tichounce si prozpěvovala balady, aby si udržela odvalu a zahнала otázky, na které neměla odpovědi.

Těsně před půlnocí dorazila k vesnici a obstarala si koně. Od chvíle, kdy došla do Aurēnenu, neviděla jediného psa.

To je dobře, teď, když se ze mě stává zloděj, ušklíbla se kysele, když ho odváděla.

Jakmile byla z doslechu - nebo alespoň mimo doštel luku - naskočila na neosedlané zvíře, chytla se hřívky a přiměla ho ke klusu. Doufala, že bude reagovat na pokyny nohama, protože neměla ani uzdu. Poslouchal; rozesmála se úlevou a pobídla ho do evalu.

Popojela po silnici a ve snaze vypadat trochu méně podezřele sebrala o kus dál ze šňůry čistou tuniku a sen'gai.

Pokusila se uvázat sen'gai co nejlépe a skrýt pod ním své dlouhé rusé vlasy.

* * *

Do svítání se bez potíží dostala zhruba na den jízdy od města. Bylo riskantní zůstat na cestě, ale rostoucí pocit naléhavosti ji hnál vpřed. Její místo bylo po Kliině boku.

Kaštanová klisna byla stejně schopná jako kterýkoliv jiný kůň, na kterých jezdila. Kdyby byla každá kobylka ukradená potmě a ve spěchu tak dobrá jako zvířata, která jste ve Skale museli hledat ve šlechtických stájích, byly by tady krádeže

koní výnosným řemeslem, pomyslela si.

Zrána potkávala na cestě více lidí, ale většinou měli svých starostí dost a ubohému, bosému jezdcovi nevěnovali pozornost. Pokud viděla pohromadě větší skupinu, sjela Beka z cesty a počkala za stromy, až ji mine. Pozorně se dívala i za sebe, ale zdálo se, že ji nikdo nepronásleduje.

Šlo to dobře až do poledne, kdy narazila na úsek cesty vedoucí hlubokým příkopem. Vynořila se zpoza zatáčky a ocitla se tváří v tvář skupině ozbrojených jezdců jedoucích lehkým klusem, kteří od ní nebyli ani sto yardů daleko. Nebylo kam uhnout, mohla se jen obrátit, ale tím by upoutala pozornost.

S úlevou zaznamenala, že mají barvy Akhendi. Držela se na kraji silnice a pokračovala stejným krokem, modle se, aby projeli kolem seřazení a zůstali tak od ní co nejdál.

Už je skoro minula, když náhle jeden z nich sáhl a strhl jí sen'gai z hlavy. Rusé vlasy jí spadly na ramena, stejně zrádně jako uniforma.

"Je to Skalanka!" vykřikl muž. Pustil sen'gai, popadl meč a rozpráhl se k ráně.

Beka se na koňském hřbetě skrčila, popadla kobylu za hřívu a silněji kopla patami. Zvíře vyrazilo vpřed, ale pak se vzepjalo, protože mu cestu zkrátili dva další jezdci.

Chytili ji za tuniku. Chvilíčku viděla jen kruh pohrdavých tváří a lesknoucí se oceli. Jeden z mužů ji udeřil palicí a přes kroužkovou košili jí pohmoždil ruku.

Náhle se odkudsi shora ozval divoký výkřik následovaný zvukem padajícího kamení. Beka, která stále otáčela koně, zahlédla na pravém svahu dalšího jezdce, jenž se hnál příkrým srázem dolů. Vzápětí se ocitl mezi Akhendi a rozháněl se naplocho mečem.

"Běž!" vykřikl a zablokoval koněm jednoho z mužů, kteří na ni útočili. "Utíkej, sakra. Jed'!"

Beka ten hlas poznala. "Nyale?"

"Běž!"

Rozhlédla se a našla mladého jezdce, kterého Nyalovo náhlé objevení zaskočilo. Vyrázila válečný pokřik Urgazhi, vrhla se proti němu, srazila ho z koně a projela za něj na volnou cestu. Byl to špatný směr, ale v tu chvíli to stačilo.

Zaslechla za sebou další divoký křik, a vzápětí zvuky pronásledování. Ohlédla se přes rameno a spatřila, jak k ní cválá Nyal s Akhendi v těsném závěsu.

Dohnal ji a cosi jí hodil: její meč, rukojetí napřed. Vytrhla ho z pochvy, nechala ji spadnout na zem a plochou stanou udeřila koně po zadku, aby ho popohnala.

"Tudy," vykřikl Nyal a ukázal na odbočku před nimi.

Poslechla ho a bez otázek jej následovala.

"Není to k ničemu. Jsou pořád za námi!" vykřikla, když se ohlédla a spatřila Akhendi, kteří se za nimi stále s divokým pokřikem hnali. "Neujedeme jim. Obrát' se a bojuj! Už je jich jenom pět."

"Beko, ne!" vykřikl Nyal, ale ona už zpomalovala.

Obrátila koně, vyrazila další výkřik a cválala jim naproti s vysoko zdviženým mečem. Přesně jak čekala, náhlý obrat jejich pronásledovatele zaskočil. Tři se otočili, ale zbylí zaútočili. Stezka byla úzká, a tak zamířila přímo mezi ně. Sehnula se před úderem jejich vůdce, ale stačila se ještě včas zvednout a zasáhnout druhého z nich do hlavy jílcem meče. Svalil se z koně a Beka projela ke třem zbývajícím. Jeden se dal na útěk, ale další dva ji sevřeli mezi sebe.

Bojovat na koni bez sedla nebo třmenů, o které by se mohla opřít, bylo přinejmenším nebezpečné. Místo toho použila kobylu jako dočasný štít, sklouzla dolů, přikrčila se pod jejím krkem a udeřila koně bližšího soupeře do hlezna. Zasáhla dobře; zvíře se splášlo a jezdce shodilo. Vzápětí se otočila a odvrátila úder jeho společníka, který ji obešel z boku a sevřel mezi dvěma koni. Vrhla se kotoulem pod břicho zvířete, na kterém seděl její protivník, a na druhé straně vyskočila. Sekla muže do stehna a pak plácla jeho koně po zadku a zahнала k bojovníkovi, kterého předtím srazila ze sedla.

Zamířil k ní další jezdce. Přichystala se k útoku, ale byl to Nyal. Zavolal, ať si vyskočí za něj. Chytila se natažené ruky, vrazila nohu do třmenu a nechala ho, ať ji vytáhne za sedlo. Pak Nyal otočil koně a pobídl jej do cvalu. Zraněné útočníky nechali v prachu za sebou.

Když uháněli zarostlou stezkou, nemohla jinak, musela se ho volnou rukou chytit kolem pasu a pevně se držet. Jistá část její mysli si uvědomila, jak je to příjemné, Beka však tu myšlenku pohněvaně zavrhl a raději si vybavila chlad, který měl v očích, když ji chytil.

Několik mil jeli mlčky, než zastavili, aby se kůň mohl napít z potoka. Beka hbitě sklouzla ze sedla, meč stále v ruce, a o několik kroků ustoupila.

Nyal sesedl, ale nepokusil se k ní přiblížit. Prostě tam stál, meč v pochvě, ruce složené na prsou.

"Kde ses tam vzal?" vyslýchala ho. "Zase jsi mě stopoval?"

"Tak trochu," připustil. "Našel jsem místo, kde vás přepadli. Byl jsem si jistý, že najdu jenom tvoji mrtvolu, ale místo toho jsem narazil na tvou stopu, tam, kde jsi ostatním zmizela. Spočítal jsem si, že bys mě neviděla příliš ráda, a tak jsem se držel zpátky a sledoval jsem tě jenom zpozvzdálí, abych si byl jistý, že jsi v bezpečí. Vedla sis dobře, dokud tě nepřepadli Akhendi. To jsem nečekal ani já."

Beka jeho kompliment ignorovala. "Jestli jsi chtěl, ať jsem v bezpečí, tak proč jsi mě vyslídil poprvé?"

Kajicně se usmál: "Zdálo se mi, že je to nejlepší způsob, jak odvrátit pozornost ostatních od tvých přátel; správně jsem odhadl, že mají něco na práci na druhé straně hor."

"Tys je našel?"

Přikývl. "A taky je našla tlupa banditů, ale poradili jsme si s nimi. Poslal jsem Seregila a Aleka, kam chtěli jít, a vrátil jsem se, abych se ujistil, že se bezpečně dostaneš do Sarikali."

"To říkáš ty," zavrčela.

"Talio." Přistoupil k ní blíž a Beka si všimla temné skvrny u spodního okraje jeho tuniky. Byla to krev, ale příliš zaschlá, nemohla pocházet z dnešního boje.

"Takže jsi je nechal jít, že?" řekla a ukázala na skvrnu.

"Alek byl zraněný, prostřelili mu nohu," řekl jí Nyal a promnul krvavé místo na tunice. "Ovázal jsem mu ránu."

Bylo to mučivé. Chtěla mu věřit, dokonce k tomu měla i nějaké důvody, ale z opatrnosti se stále držela zpátky. "Proč na mě Akhendi zaútočili?"

Nyal se odvrátil a usadil se u potoka na velkém kameni. "Nevím," odpověděl a Beka věděla, že lže.

"Má to něco společného s Amali?"

Tentokrát se nemohla splést. Provinile zčervenala. Seregil měl celou dobu pravdu, pomyslela si nešťastně. "Jsi s ní ve spojení, že?"

"Ne," odpověděl, opřel si lokty o kolena a unaveně svěsil hlavu.

Hleděla na něj a její proradné srdce jí připomnělo, jaké to bylo, dotýkat se jeho nahé kůže. Řekla Alekovi, že není zaslepená láskou; teď byl čas to dokázat. "Dej mi svoje zbraně," přikázala.

Nyal si beze slova odepnul pás s mečem a hodil jí ho k nohám, pak udělal totéž s nožem, který měl za opaskem.

Přehodila si zbraně přes rameno a prohledala mu boty a tuniku, jestli tam nemá ukryté čepele.

Byl tak trpělivý, tak pasivní, že se začala cítit provinile. Než se dokázala zarazit, vztáhla ruku a dotkla se dlaní jeho hladké tváře. Otočil k ní hlavu a proměnil tak dotek v krátké pohlazení. Ucukla, jako by se spálila.

"Pokud se v tobě mýlím, promiň," procedila skrze zuby. "Mám své povinnosti."

Znovu se odvrátil: "To říkáš vždycky. Co chceš dělat teď?"

"Musím se vrátit ke Klie."

"Alespoň v tom se shodneme," odpověděl a Beka si byla jistá, že když se otáčet, aby nasedl na koně, usmál se.

Pochybovala, že se jí odtud pojede snáze.

Kapitola 49.

Kapitulace

Navzdory tomu, co je čekalo, Seregil, ukolébáný pohybem lodi, hluboce usnul. Zpola doufal, zpola se bál, že se mu bude znovu zdát některý z těch podivných snů, když však dalšího jitra před svítáním procitl, na nic si nevzpomínal. Alek se vedle něj ze spánku mračil a cosi mumlal, a když ho Seregil pohládl po tváři, s překvapeným zalapaním po dechu se probudil.

Alek vyhlédl z okénka na konci kavalce a opřel se o lokty. "Mám pocit, že stále plujeme."

Seregil se posunul, aby měl lepší výhled. "Vidím světla v Gedre. Už jsme jen míli nebo dvě od přístavu."

Když si oblékali vypůjčené šaty, moc toho nenamluvili. Seregil si s jistotou lítostí sundal Corruithův prsten a zavěsil si ho na tkanici kolem krku. Náramek Akhendi měl na dně starého rance zavinitý v akhendijském sen'gai, které sebrali útočníkům.

"A co naše zbraně a náčiní?" zeptal se Alek.

"Vezmi si meč," řekl Seregil a připnul si svůj. "Ostatní nech tady; pochybuju, že nám dnes dovolí mít u sebe cokoliv nebezpečnějšího než perořízek."

* * *

Tentokrát nikdo nevyplul, aby je přivítal. Korathan ponechal doprovod za ústím přístavu, zakotvil za vlnolamy a nechal se spolu se dvěma čaroději ve veslovém člunu odvézt ke břehu. Alek a Seregil ho následovali mezi vojenským doprovodem ve druhé loďce, ukrytí v kápích a anonymní.

"Riagil musel mít nějaké podezření," zašeptal Alek, když si prohlédl dav, který je čekal na pobřeží.

Seregil přikývl. Zdálo se, že se na jejich příjezd přišlo podívat půl města, ale nebylo tu ani stopy po uvítání: žádný zpěv, loďky nebo květiny rozhozené na vodě. Třel si dlaně o nohavice kožených kalhot; věděl, že s každým záběrem vesel se blíží okamžik pravdy, který může být velmi skličující.

Když přistávali na mělčině, vítání jen ostrými vzdechy větru a úderů vln o pláž, Seregilovo zlé tušení rostlo. Přebrodili se za Korathanem a jeho doprovodem, ale drželi se z dohledu.

Princ se řídil Seregilovými pokyny, zastavil se přesně na okraji vody a čekal, až bude vyzván ke vstupu na zakázanou půdu.

Z davu vystoupil muž, a když Seregil poznal Riagila i Molana, ulevilo se mu. Musel zamířit domů, jakmile se dozvěděl o jejich zmizení. Khirnari přistoupil ke Korathanovi bez úsměvu, ruce spíše sevřené před sebou než vztažené k přivítání. Alek, stojící po kolena v příboji, se nepokojně zavrtěl.

"Buď trpělivý," zašeptal Seregil. "Je nutné zachovat určité postupy."

"Kdo jste, že přicházíte k mému pobřeží s válečnými loděmi?" otázal se Riagil skalsky.

"Jsem Korathan i Malteus Romeran Baltus z Rhiminee, syn královny Idrilain a bratr královny Phorii. Nepřiplouvám hledat bitvu, khirnari, ale teth'sag za útok na svou sestru, Kliu a Idrilain, a za vraždu jejího vyslance, lorda Torsina. Je to mým právem, plynoucím z pokrevního svazku s Bôkthersou."

Riagil se usmál a přistoupil, aby ho přivítal. Napětí se uvolnilo. "Jste zde vítán, Korathane i Maltee." Riagil si sundal ze zápěstí těžký náramek a daroval ho princovi. "Když jsem odjížděl ze Sarikali, vaše sestra žila, ačkoliv byla stále nemocná a v ústraní. Její lidé ji dobře chrání. Pošlu Iia'sidfe zprávu o vašem příjezdu."

"Přeji si s nimi mluvit osobně," řekl mu Korathan. "Jménem královny žádám o slyšení."

"To je přinejmenším velmi neobvyklé," namítl Riagil, zaražený princovým úsečným chováním. "Nevím, zda vám povolí překročit hory, avšak mohu vám zaručit, že vaše právo cti bude vyslyšeno."

"Atui Gedre je dobře známo," odpověděl Korathan. "Abych stvrdil svou dobrou vůli, uznávám teth'sag klanu Haman proti

svému vlastnímu příbuznému."

Na ta slova Seregil se sklopenýma očima vystoupil vpřed. S cákáním prošel vodou na pláž, vytasil meč a zabodl ho hrotem do mokrého písku. "Znáte mě, Riagile i Molane," řekl a sundal si kapuci. "Přiznávám, že jsem porušil teth'sag, a z vlastní svobodné vůle se vydávám soudu Hamanů a Lia'sidry." Padl na kolena, tvář k zemi, s rukama nataženýma podél boků v gestu opovrženíhodné podřízenosti.

Následoval okamžik děsivého ticha. Seregil ležel naprosto nehybně a naslouchal crčení vody mezi zrnky písku pod svým obličejem. Riagil ho mohl za porušení výnosu o vyhnanství podle práva zabít Seregilovým vlastním mečem. Pokud byl spojený s Akhendi, byla by to nejvhodnější taktika.

Slyšel tlumené přibližující se kroky a potom koutkem oka zahlédl, jak se čepel meče lehce pohnula, když kdosi uchopil jilec.

Pak mu rameno sevřela pevná ruka.

"Vstaň, vyhnanče," řekl Riagil a vytáhl ho na nohy. "Ve jménu Hamanů jsi mým vězněm." Ztišil hlas a dodal: "Lia'sidra čeká s hlasováním na tvůj návrat. Máš hodně co vysvětlovat."

"Jsem dychtivý vše vysvětlit, khirnari."

Vzápětí k nim přistoupil i Alek, odložil meč a zaujal rituální pozici.

"Jako Skalan musíš být souzen vlastními lidmi, Aleku i Amaso," řekl Riagil a zvedl ho. Na khirnariho pokyn vzal jeden z jeho příbuzných meče. Několik dalších mužů se seřadilo vedle Seregila.

"Musím požádat o dvě věci, které mohou napnout vaši trpělivost, khirnari," řekl Korathan. "Těmto dvěma musí být dovoleno mluvit mým jménem, bez ohledu na ortel, jaký nad nimi bude vyneseno. Přišli za mnou, navzdory značnému nebezpečí, aby mi přinesli zprávu o tom, kdo zaútočil na mou rodinu."

"Musím mluvit k Lia'sidře. Závisí na tom život Emiela i Moranthiho a čest tří klanů," sdělil mu Seregil. "To přísahám při Aurově jménu."

"Tak proto jsi odjel?" zeptal se Riagil.

"Vypadalo to jako dost dobrý důvod, khirnari." Nebyla to úplná lež.

"Rád bych také udržel jejich příjezd v tajnosti, dokud nedojedeme do posvátného města," dodal Korathan.

Riagil si všiml Seregilova zhmožděného obličje a přikývl. "Jak si přejete. Stačí, že se vrátili. Pojdte, Korathane i Maltee, dokud se nedozvíme rozhodnutí Lia'sidry, budete v mém domě vítáni. Okamžitě odešlu zprávu do Sarikali."

* * *

A tak se Seregil zakrátko znovu ocitl na Riagilově malovaném nádvoří. Seděli s Alekem odděleně od ostatních pod pozorným dohledem strážců, zatímco Korathan a jeho lidé dostali víno a jídlo.

"Alespoň ti nedali řetězy," poznamenal Alek s nadějí.

Seregil nepřítomně přikývl; prohlížel si Korathana. Bylo to před třiceti či více lety, kdy se spolu potloukali vřavou v Dolním městě. Čas si na prince vybral nelítostnou daň. Korathan teď většinu času působil ponuře až trdnomyslně. Seděl ve stínu sukovitého stromu a zdálo se, že ho mírumilovné prostředí zneklidňuje - nepohnuly jím hřejivé sluneční paprsky ani usmívající se, velkodušní lidé z Gedre, kteří ho obsluhovali.

Muž stvořený jen pro válku, pomyslel si Seregil. Také však rozumný muž, jinak by tady neseděli.

Asi za hodinu se k nim znovu připojil Riagil a přinesl dobré zprávy. "Lia'sidra vám povolila vstup do posvátného města, Korathane i Maltee," oznámil radostně. "Musíte se nicméně podrobit jistým omezením."

"To jsem očekával," odvětil Korathan. "Jaká omezení to jsou?"

"Můžete s sebou vzít své čaroděje, ale ne více než dvacet dalších vojáků, a musíte přikázat lodím, aby zakotvily mimo můj přístav."

"Výborně."

"Musíte se také odvolat na svůj pokrevní svazek s Bókthersou, abyste mohl vyhlásit teth'sag. Adzriel bude před radou vystupovat jako váš patron."

"To mi bylo řečeno," odvětil princ. "Ačkoliv nechápu, proč má sestra Klia mohla mluvit sama za sebe a já nemohu."

"Tohle je něco jiného," vysvětlil mu Riagil. "Klia přišla vyjednávat. Vy předkládáte Lia'sidře záležitost týkající se atui a bohužel musím říci, že některé klany by mohly vaše právo zpochybnit. Tírfaie - žádný Tírfaie - nemá před zákony Aurěneny stejná práva jako Aurěnfai. Budte však ujištěni, že vám Adzriel bude ze všech sil pomáhat."

Korathan se na Riagila zamračil: "Považujete nás snad za nižší rasu?"

Khirnari si přitiskl ruku na srdce a lehce se mu poklonil: "Některí z nás ano, přáteli; já ne. Věřte prosím, že udělám vše, co je v mé moci, aby byla vaše sestra a Torsinovi i Xandovi poskytnuta spravedlnost."

* * *

Toho odpoledne vyrazil z Gedre princův oddíl doprovázený Riagilem a dvaceti aurěnskými ozbrojenci. Tentokrát s nimi nebyli žádní hudebníci ani nákladní zvířata, která by je zpomalovala. Korathan nebyl přítelem zbytečných formalit; on i jeho jezdci cestovali, jako by se účastnili tažení, a měli s sebou jen nezbytné věci.

Seregil a Alek jeli se Skalany, na sobě měli tabardy a široké kovové klobouky Korathanovy osobní stráže.

"Takže nakonec máš přece uniformu, co?" řekl Seregil a usmál se, když viděl, jak si Alek neobratně zapíná řemen přilby.

"V tomhle a s tmavými vlasy tě nejspíš nepozná ani Thero."

"Doufáme, že mě nepoznají Akhendi," odvětil Alek. Bojovně sledoval skály lemující úsek cesty, kterým právě projížděli, a vyhlížel potíže. "Myslíš, že si někdo všimne, že jsme jediní příslušníci princovy osobní stráže, kteří nemají zbraně?"

"Kdyby se někdo ptal, jsme Korathanovi osobní kuchaři."

Minuli dravnijskou zastávku a utábořili se dál v průsmyku. Na prvním hlídaném úseku cesty Korathan klidně přijal pásku přes oči; poznamenal jen, že by si přál, aby i Skala měla podobné ochrany.

* * *

Ke kouřícímu jezeru Vhadä'nakori dojeli druhý den pozdě dopoledne a zastavili se tu, aby nechali odpočinout koně. Seregil a Alek zůstali s vojáky, zatímco Riagil zavedl Korathana a jeho čaroděje ke zkamenělému drakovi. Seregilova klisna pod sedlem ráda zhluboka dýchala; během poslední jízdy naslepo cítil, že sedlo začíná sjíždět. Napojil ji, prudce plácl po boku, aby vydechla, a přitáhl podbřiší. Během práce jen tak na půl ucha naslouchal rozhovorům kolem sebe. Na počátku mu Korathanovi muži připadali jako tvrdošíjná parta, ale lidé z Gedre si začínali část z nich získávat. Někteří se teď zadržovali v pomíchané hantýrce Skalanů a faieů, pokoušejíce se dorozumět. U jistých Skalanů však zachytil i znepokojivý spodní proud - mumlané stížnosti na pásky přes oči a "divná, nepřírozená kouzla". Phoria zřejmě nebyla jediná, kdo faieům i čarodějům všeobecně nedůvěřoval. Tohle byl mezi Skalany nový postoj, který Seregila hluboce trápil. Zrovna dokončoval úpravu popruhů, když náhle všechno kolem ztichlo. "Synu Koritův," ozval se mu těsně u ucha jakýsi hlas. Chloupky na krku se mu zježily. Prudce se otočil; čekal, že za sebou najde rhui'auros nebo kthir'bai. Viděl však jen Aleka a vojáky, kteří stále dělali svou práci, i když Seregil neslyšel jediný zvuk. Podívil se, zda náhle neohluchl. Otočil se, aby se opřel o koně, a na sedle spatřil hřadujícího draka, velkého jako pes. Křídla měl složená u těla a hřbet prohnutý jako had. Stěží si stačil uvědomit, co vidí, když drak zaútočil a sevřel čelistmi jeho levou ruku, těsně nad palcem. Seregil ztuhl. Nejprve ucítil teplo, pálicí na kůži jako kamna, potom bolest způsobenou pronikajícími zuby a jedem šířícím se paží. Volnou rukou sevřel hřivu koně a přinutil se neucuknout ani nevykřiknout. Drak stiskl ruku pevněji a ostře zatřásl hlavou; jeho spáry přitom zanechaly na kůži sedla bledé rýhy. Pak znovu znehybněl a jedním strnulým žlutým okem ho pozoroval. Ze šupinatých úst mu přitom proudila krev a stékala Seregilovi po zápěstí. Ó Auro, ten je velký! Nebezpečně velký. Čelisti se dotkly druhé strany Seregilovy ruky. "Zůstane ti šťastná značka." Bolest rychle přerostla v cosi podobného vytržení. Tvor jako by vytlačil z jeho zorného pole vše ostatní; Seregil na něj hleděl s utrápenou úctou. Kolem nich se objevilo mlhavé zlaté světlo. Dračí šupiny odrážely sluneční paprsky a zářily duhovými barvami. Když ho drak držel, tuhé trny na jeho tlamě sebou lehce cukaly. Z jemných zlatých nozder stoupaly obláčky páry. "Synu Koritův," zopakoval hlas. "Aura Elustri," zašeptal roztřeseně. Drak ho pustil a odletěl přes kouřící pleso pryč. Vrhly se na něj zvuky. Náhle u něj stál Alek, a když se mu podlomily nohy, posadil ho na zem. Seregil omámeně hleděl na dvojité pramínky krve vyvěrající z jeho ruky, z dlaně i ze hřbetu. "Větší než Therův," zamumlal a užasle zavrtěl hlavou. "Seregile!" řekl Alek, uchopil ho za rameno a zatřásl jím. "Kde se tu vzal? Jsi v pořádku? Kde je ta lahvička?" "Lahvička? Ve váčku." Bylo těžké se soustředit, když mu celá ruka hořela zevnitř. Lidé se kolem něj shlukli, aby se podívali, a zaplavili ho hlukem. Alek odvázal Seregilovi od opasku váček a vysypal skleněnou lahvičku lissiku, kterou jeho přítel dostal od rhui'auros - tu, kterou málem zahodil. Seregil se tlumeně zasmál. Věděli, že ho budu potřebovat. Věděli všechno. Alek jemně vmasíroval tmavou, olejovitou tekutinu do rány a utišil tak nejpálčivější bolest. Hlouchek se rozestoupil, aby mohli projít Korathan s Riagilem. Khirnari si klekl, podíval se na Seregilovu ruku a zavolal, ať mu přinesou byliny. "U Světla, Seregile!" zamumlal, rychle udělal placku a mokřými onucemi mu ji ovázal kolem ruky. "Být takhle poznamenaný, to je..." "Dar," zachraptěl Seregil, který cítil, jak se mu dračí jed šíří tělem a proměňuje mu žíly ve žhavé ocelové dráty. "Vskutku, dar. Ale můžeš jet?" "Jestli to bude nutné, přivažte mě." Pokusil se vstát a upadl. Kdosi mu podržel u úst láhev. Seregil polkl hořký odvar. "Máš třesavku," namítl Alek, když mu pomáhal vstát. "Jak to chceš zvládnout?" "Nemám moc velký výběr, talí," odvětil Seregil. "To nejhorší by mělo za den za dva přejít. Nekousl mě příliš hluboko, jen tak, aby mě poznamenal a přinutil mě, abych si pamatoval." "Co si máš pamatovat?" Seregil se unaveně usmál: "Kdo jsem."

Kapitola 50.

Odstup

Jízda zpět do Sarikali se zdála nekonečná. Beka a Nyal se drželi mimo hlavní cestu a širokým obloukem objížděli vesnice. U jedné se však Nyal zastavil a koupil druhého koně. Beka nechal bez vysvětlení nebo upozornění mezi stromy.

Byla ráda, že má znovu vlastního koně; blízkost Nyala, jedoucího s ní na jednom zvířeti, byla víc, než dokázala snést. Během dne spolu téměř nepromluvíli, a jakmile se najedli, zavinuli se do pokrývek, každý na opačné straně ohně. Když si dovolila nad celou situací příliš uvažovat, cítila, že je to směšné. V podstatě byl jejím vězněm, jelikož u sebe měla všechny zbraně. Jeden i druhý se v noci mohl odkrást pryč, ale ráno tu byli oba.

Já se potřebuju dostat zpátky do města a on má nařízeno mě tam přivést. To je všechno, řekla si a ignorovala smutné

kradmé pohledy, které po ní vrhal.

* * *

Dalšího odpoledne dorazili k řece. Před mostem zastavili.

"No, tak jsme tady," řekla Beka. "A co teď?"

Nyal se zamyšleně podíval na vzdálené město. "Zřejmě tě budu muset zavést do Iia'sidry. Ale nemusíš se bát. Jsi Tír. Myslím, že tě prostě předají Klíe. Za tebe zodpovídá ona."

"Povíš jim, žeš nechal Seregila jít?" zeptala se posměšně.

Nyal si povzdechl. "Dřív nebo později budu muset."

Něco v jeho tváři v ní vyvolalo další pochybnosti. Pokud mluví pravdu...

"Raději bychom měli sehrát patřičné představení," řekla a vrátila mu jeho zbraně. Přitom ji zaplavila další vlna lítosti; kdyby opravdu chtěl, mohl si je vzít sám.

Její návrat vyvolal méně rozruchu, než čekala. Dokud nedorazili k tupě Silmai, skoro nikdo si jich nevšiml. Nyal si se služebníkem u khirnariho dveří vyměnil několik slov, pak o krok ustoupil a nechal Beku vejít samotnou. Cítila, že ji sleduje, ale neohlédla se. Narovнала ramena a nechala se odvést do hlavní síně, kde seděl a čekal Brythir.

Khirnariho reakce byla nerozluštitelná. Prostě se na ni dlouze zahleděl a povzdechl si. "Svolal jsem Iia'sidru i vaše vlastní lidi, kapitánko. Zodpovídat se musíte jim."

Hluboce se poklonila. "Jak si přejete, khirnari. Jen mi prosím povězte, zda Klia žije."

"Ano, a pokud vím, její stav se zlepšuje, i když ještě nemůže mluvit."

Beka se znovu poklonila. Přemohla ji úleva, takže nedokázala promluvit.

"Pojďte." Pokynul, aby se posadila, a podal jí do třesoucích se rukou džbánek piva. "A teď mi musíte odpovědět na jednu otázku. Vrátila jste se z vlastní vůle?"

"Ano, pane."

Zdálo se, že ho její odpověď uspokojila, jelikož se na nic dalšího nezeptal. Jakmile dopila pivo, zamířili s eskortou do síně Iia'sidry.

Tady předstoupila před mnohem nepřátelštější shromáždění, ačkoliv na ni Bôkthersané a Akhendi povzbudivě kývali. Thero seděl na Kliině místě a lehce se na ni usmál. Neměla příležitost umýt se nebo převléci si urované šaty, které ukradla, vypadala každým coulem jako špeh, i když nepříliš úspěšný.

Iia'sidra ji důkladně vyslýchala, ale Beka tvrdohlavě odmítala říci, proč Seregil opustil město nebo kterým směrem s Alekem zamířili. Ve Skale by podobný výslech mohl skončit v mučírni v Rudé věži nebo v rukách hledačů pravdy. Místo toho ji předali jejím vlastním lidem.

Jedinou částí příběhu, která vyvolala všeobecnou nevěru, bylo tvrzení, že ji Akhendi, které potkala na cestě, chtěli zabít. Nebýt Nyalovy podpory, zřejmě by ji nikdo neuvěřil.

Rhaishe i Arlisandina tahle novina pochopitelně rozčílila. "Dal jsem rozkazy, aby je bezpečně přivedli zpět," zaprotestoval omluvně směrem k Therovi.

Jakmile výslech skončil, odvedli ji její vlastní jezci. Službu měl Rhylin. Když opustili síň Iia'sidry, povzbudivě se na ni usmál.

"Jsou tedy v pořádku?" zašeptal.

Beka si vybavila krvavé skvrny na Nyalově tunice a pokrčila rameny.

* * *

Když se vrátili do domu pro hosty, Thero ji odvedl přímo do Kliiny komnaty. Nemocná spala pod pozorným dohledem desátníka Nikida. Ruce měla na pokrývce podél boků, jednu celou a druhou stále převázanou objemnými obvazy. Okno bylo otevřené a na podstavcích kouřilo kadidlo, ale v místnosti stejně bylo cítit pach, který cítila na bitevních polích a v nemocničních stanech - pach nemoci, obkladů a zraněných těl. Klia byla tak bledá, tak nehybná, až se Beka lekla, že se její stav náhle zhoršil.

Když se však Thero dotkl princeznina ramene a Klia otevřela oči, spatřila Beka, že má její velitelka jasnou hlavu - ať dokázala mluvit nebo ne.

Díky Plamení, pomyslela si a poklekla na jedno koleno k lůžku.

"Přeje si vědět všechno, co se stalo," řekl Thero a přitáhl jí židli. "Ale raději buď stručná. Tyhle jasné chvíle obvykle netrývají dlouho."

"Není toho moc k vyprávění," připustila Beka. "Seregil našel stezku a já jsem pokračovala; Nyal mě chytil, poslal zpátky se svými muži a vydal se za Seregilem."

Thero tiše, rozčileně zakašlal. "A co se stalo potom?"

"Napadli nás banditi a já jsem v tom zmatku utekla. Další den mě znovu vystopoval Nyal, právě včas, aby mi pomohl uniknout těm akhendijským jezdcům. Tvrdil, že našel Seregila a Aleka a i jim pomohl při přepadení a pak je nechal jít. Ale..." odmlčela se, protože jí srdce sevřela náhlá úzkost.

"Pochybuješ o jeho slovech?"

"Nevím, co si mám myslet," zašeptala. Podívala se dolů a spatřila, že ji Klia pozorně sleduje. "Měl na tunice krev, má paní. Alek prý byl zraněn a on mu ovázal ránu. Já - já nevím."

Thero jí stiskl rameno. "Zjistíme to," slíbil. "Co se stalo potom?"

"Stejně jsem mířila zpět, a tak jsem mu dovolila, aby mě předvedl. Zbytek znáte."

Klia se pokusila promluvit, ale podařilo se jí jen zasípat. Zklamaně se podívala na Thera.

"Vedla jste si dobře, kapitánko. Měla byste se umýt a odpočinout si," řekl čaroděj Bece a spolu s ní vyšel ven.

"A co Klia?" naléhala šeptem. "Dostal jste z ní něco víc o tom, kdo na ni zaútočil?"

"Ne, otrava způsobila ztrátu paměti. Od rána, kdy vyrazila na lov, si téměř na nic nevzpomíná."

"To je zlé. Nelíbí se mi představa, že opustíme Aurēnen dřív, než uvidíme, že bylo spravedlnosti učiněno zadost."
"To není Kliin hlavní zájem," sdělil jí Thero. "Ani ty se nenech zaslepit. Blíží se hlasování. Toho se týkají i tvé povinnosti."

Když se Beka konečně vrátila do kasáren, jezdci už na ni čekali a bouřlivě ji přivítali.

"Zdá se, že za sebou máte těžkou cestu, kapitánko," zvolal Braknil a podal jí džbánek rassosu.

Vděčně ho vyprázdnila, vítala teplo, které se jí rozlévalo bolavými svaly. "Nebylo to horší než obvykle," odvětila a dokázala vyloudit na tváři úšklebek. "Ale chyběla mi vaše pomoc."

Zkontrolovala rozkazy týkající se hlídek, nechala ve službě Braknila a stáhla se do svého pokoje, aby se dala do pořádku. Natáhla si přes košili čistý tabard a položila ruku na znak regimentu, našitý na přední části: zkřížené šavle podpírající korunu.

Povinnost.

Vybavila si Nyala, sedícího na opačné straně ohně a pozorujícího ji hnědýma očima, které vyjadřovaly jen trpělivost.

Abych si byl jistý, že jsi v bezpečí...

Nit myšlenek přetrhlo jemné zaklepání.

"Dále," zamumlala a rychle si setřela z očí slzy.

Byla to Mercalle. Strnule zasalutovala a tiše za sebou zavřela dveře.

Další situace, ze které se jí svíral žaludek. Od chvíle, kdy se seržantka přiznala, že špehovala pro Phorii, spolu nepromluvíly ani deset slov. Kdyby nebyly v pasti, chycené v cizí zemi, Beka by ji okamžitě odeslala k jinému regimentu.

"Chtěla jsem vědět, zda něco nepotřebujete, kapitánko," řekla. Zjevně se cítila stejně nepříjemně jako Beka.

"Ne." Beka se otočila k zrcadlu visícímu na stěně a nervózně si pohrávala s okružím.

Mercalle však s odchodem váhala. "Napadlo mě také, že byste možná ráda věděla, co se povídá o Nyalovi. Prý má nějaké potíže se svou khirnari."

Beka se na ni podívala přes zrcadlo: "Jak to víte?"

"Ještě před několika minutami jsem měla stráž. Přiběhl s tím Kheeta i Branín. Nějak se to týká skutečnosti, že neoznámil příbuzným váš odchod dost brzy."

"Jak to myslíte? Poslal je na nás a zavedl je přímo ke mně."

"No, pokud vím, vy tři jste odjeli předevečím v noci. Nikomu nic neřekl až do příštího rána, jako by vám chtěl dát náskok. Zpráva o vašem útěku přišla z Khatme."

Beka potlačila příliv naděje. "A vy jste se osobně ujala úkolu sdělit mi to?"

Mercalle se postavila do pozoru. "Odpusťte, jestli jsem pochybila, kapitánko. Víím, co si myslíte o tom, co jsem udělala. Ale Nyal byl dobrým pomocníkem a..."

"A co?" vyštěkla Beka.

"Nic, kapitánko." Mercalle krátce zasalutovala a obrátila se k odchodu.

"Počkejte. Povězte mi jednu věc: proč jste mlčela o tom, co po vás Phoria chtěla?"

"To byly mé rozkazy, kapitánko. Celý život se řídím rozkazy a značnou část jich vydala sama Phoria. Tak to chodí, když jste vojákem." Odmlčela se, a i když se Beka snažila, nemohla v očích starší ženy nevidět žal. "Seržant si nemůže dovolit vybírat si a rozhodovat se, které uposlechnu, kapitánko," pokračovala Mercalle. "Nemůžeme být jako vy a lord Seregil a vzdorovat Iia'sidře nebo velitelce."

Beka otevřela ústa k protestu, ale Mercalle ji nepustila ke slovu. "Klia byla příliš nemocná, nemohla vám nic rozkázat.

Braknil to ví. Ví to i Rhylin, i když jsme se to snažili před ostatními jezdci utajit. Udělala jste, co jste považovala za nejlepší, a já doufám, že se věci vyvinou tak, jak chcete. Ale i když se vše vydaří, nikdy nezapomínejte, že jste měla štěstí; volba je luxus, který si průměrný voják nemůže dovolit."

Zadívala se stranou, a když znovu promluvila, zněl její hlas měkčeji. "Přesto, kdybych mohla změnit, co se stalo, udělala bych to. Nikdy mě nenapadlo, že by to vám nebo velitelce Klie mohlo ublížit. Od chvíle, kdy mě sir Alek odhalil, jsem hodně přemýšlela. Phoria se od doby, kdy jsem s ní sloužila, změnila - nebo jsem snad dospěla do věku, kdy se dívám na věci trochu jinak..." Zaváhala. "Až se vrátíme domů, kapitánko, opustím regiment. To jsem vám vlastně přišla říct; a taky jsem vás chtěla poprosit, ať dáte Nyalovi šanci, aby se očistil, než ho zavrhnete." Pokusila se o úsměv. "Asi bych to neměla říkat, kapitánko, ale stejně to udělám. Muži jako on nechodí kolem každý den."

"A co kdybych vám řekla, že ke mně přišel s Alekovou krví na ruku?" obořila se na ni Beka. "Nebo se Seregilovou?"

Měl na sobě něčí krev, a dokud nezjistím, čím, nechte si prosím své názory pro sebe."

"Omlouvám se. To jsem nevěděla." Mercalle rázně zasalutovala a odešla. Nechala Beku samotnou ve zmatku, z něhož nenalézala cestu ven.

Kapitola 51.

Sarikali

Každý, kdo tudy cestoval, s sebou vozil nezbytné léky na dračí kousnutí. Riagil přikládal Seregilovi na ruku obvazy s plackami z mokré hlíny a bylin a nechal své muže, aby připravili léčivý odvar z kůry vrby a hadovce. Přesto Seregilovi levá paže rychle natekla až k loktu a vypadala jako modrými skvrnami posetá jitrnice. Před očima mu tančily temné skvrny a všechny klouby ho bolely. Zamračeně se držel zdravou rukou sedla a nechal Aleka, aby jeho koně vedl. Před setměním dojeli k lesnatému úpatí na okraji akhendijského území a utábořili se na mýtině. Tráva byla měkká a vzduch sladce voněl, ale Seregil strávil noc zmítán horečnatými sny a probudil se tak ztuhlý, že nedokázal jet bez pomoci.

"Měl bys něco sníst," radil mu Alek, když přinesl další dávku Riagilova odvaru.

Seregil zavrtěl hlavou, ale vypil pohár čaje s jakýmsi silným alkoholem, který Alek vyloudil z vojáků. S pomocí se vydrápal do sedla a zuboženě čekal na rozkaz k jízdě.

"Cítíš se dnes alespoň trochu lépe?" vyptával se Korathan, který kráčet vedle svého koně.

Seregil se přinutil k úšklebku: "Ne, můj pane, ale necítím se ani hůř."

Korathan pochvalně přikývl. "Dobrá. Nebylo by dobré, kdybys zůstal pozadu."

* * *

Když vjeli do osídlenější části Akhendi, Alek zjevně zpozorněl. Kdykoliv se zastavili pro vodu nebo aby se dozvěděli nějaké novinky, ujišťoval se, že jsou bezpečně obklopeni uniformovanými Skalany. Také pozorně naslouchal a zjistil, že se Amali po jeho a Seregilově útěku vrátila domů. Rhaish byl stále v Sarikali.

"Co jiného by mohl dělat?" zamumlal Seregil, zničeně shrbený v sedle. "Bud' je nevinný a nemá důvod prchat, nebo nechce vypadat provinile."

* * *

Do údolí vjeli pozdě odpoledne a na mostě potkali skupinu mužů ze Silmai, kteří na ně čekali. Täanil í Khormai Korathana jménem Iia'sidry uvítal a vyslal napřed běžce, aby oznámili jejich příchod.

"To je lepší přivítání, než jakého se dostalo Klie," poznamenal Seregil a jeho hlas zněl živěji. Převzal od Aleka zpátky své otěže. Otok na jeho paži pomalu ustupoval, ale kůže stále neměla zdravou barvu.

Na okraji města už je čekal velký dav, aby je pozdravil. Vpředu stálo devět bíle oděných členů Iia'sidry. Chyběli khimari Virése a Hamanů.

"Rhaish?" zeptal se tiše Seregil a natahoval krk, aby přes vysokého Skalana jedoucího přímo před ním viděl.

"Je tady," řekl Alek, který khimariho Akhendi zahlédl vedle Adzriel a starého Brythira.

"Dobrá. Možná ho to ještě nenapadlo."

"Ulan a Nazien tu nejsou."

"To by od nich nebylo taktní, že?"

Khimari Silmai Korathana přivítal a obdaroval ho těžkým zlatým náhrdelníkem. "Lituji okolností, které vás sem přivádí."

"I důvodu, pro který se setkáváme, můj příbuzný," řekla Adzriel a představila se.

"Až si odpočinete a občerstvíte se, Iia'sidra vyslechne vaši žádost," pokračoval Brythir. "Snad zítra ráno?"

"Dal bych přednost tomu, abychom naši záležitost vyřídili dnes večer," odvětil Korathan příkře. "Navštívím svou sestru, abych se podíval, jak se jí daří."

Alek vyhlížel zpod kapuce a pozoroval obličej členů Iia'sidry. Mnohé takový spěch zjevně urazil, nikdo však nemohl nic namítat. Korathan byl poškozenou stranou a požadovat shromáždění sněmu bylo jeho právem.

"Pojďte, zaveďte vás k ní," prohlásila Adzriel a půvabně vykročila kupředu. "Má sestra Mydri je teď s ní, jinak by zde byla také, aby vás uvítala."

Säaban jí přivedl koně a společně se rozjeli důvěrně známými ulicemi.

Alek nečekal, že toto podivné místo ještě někdy navštíví ani že znovu ucítí na kůži stříbřitý dotyk magie. Navzdory nepomíjejícím obavám si tu chvíli vychutnával. Jakoby v odpověď zachytil těžkou, s ničím nezaměnitelnou vůni Bash'wai a zašeptal díky.

"Podívej se tamhle," zašeptal Seregil.

Po straně ulice stálo několik rhui'auros a průjezd nově příchozích pozorovali. Když je míjeli, jeden z nich zvedl ruku a pozdravil ho.

"Oni to vědí!" zasykl Alek.

"To je v pořádku," odvětil klidně Seregil.

Na okraji tupy Bôkthersa je uvítala skupina příznivců, vyčkávajících, aby mohli pozdravit prince. Odpověděl jim se špatně maskovanou netrpělivostí a spěchal dál.

Na schodech před domem pro hosty čekala v pozoru seřazená Braknilova decurie. Úplně dole stála vedle Thera Beka a vzhledem k přestálé výpravě nevypadala nejhůře. "Díky Stvořiteli!" tichounce zašeptal Alek a spadl mu kámen ze srdce.

"Zdá se, že se přece jen dostala zpět celá," zašeptal Seregil. "Ale kde je Nyal? Doufám, že ho nezabila hned, když ho zahlédla."

Když Korathan sesedl, Beka před ním poklekla na jedno koleno. "Kapitánka Beka Cavishová, můj pane."

"Má sestra vás často zmiňovala v polních hlášeních, kapitánko," odvětil Korathan, méně stroze, než když hovořil s Iia'sidrou. "Zdá se, že její hodnocení bylo správné."

Beka vstala a zasalutovala.

"I vás hodnotila dobře, mladý čaroději," dodal, když se otočil k Therovi. "Než jste se stal učněm Magyany, patřil jste ke starému Nysanderovi, že?"

"Ano, místodržící."

Alek měl pocit, že zahlédl v Therových očích záblesk zděšení; spojení s Magyanou nejspíš právě teď nikomu přízeň dvora nepřinese. Překvapilo ho však také, jak Korathan něco věděl o každém, komu byl představen.

"Mimořádně talentovaný mladík," poznamenal čaroděj Wydonis a spolu s Elutheem přistoupili, aby si s Therem podali ruce. "Váš učitel a já jsme měli jisté neshody, ale vidím, že vás dokázal nezkazit."

Thero mu pozdrav vrátil poněkud odměřeně. Pak si o něco vřeleji potřásl rukou s mladším čarodějem.

Ví snad Thero o všech Pozorovatelích? divil se Alek.

Beka odvedla Korathana ke komnatě jeho sestry; Alek a Thero je bez poznámek následovali. Šlechtici a čarodějové se vmáčkli do pokoje a vojáky nechali na stráž v chodbě. Jakmile se Kliiny dveře pevně zavřely, Alek odtáhl Beku přes chodbu do Therovy komnaty a zajistil dveře petlicí.

"Co to má znamenat?" protestovala ostře a odtáhla se od Seregila.

"Ty nás neznáš, kapitánko?" zeptal se a oba si stáhli kapuce.

"U Plamene!" O krok ustoupila a zahleděla se na ně. "Proč jste se vrátili?"

"Vysvětlím ti to později," odvětil Seregil. "Našel tě Nyal znovu?"

"Znovu?" Úsměv jí pohasl a Alek okamžitě pochopil, že je něco špatně. "Takže vy jste ho viděli?"

"Viděli? Zachránil nám život!" řekl Alek.

"Říkal mi - k čertu." Svezla se na roh Therovy postele a zakryla si oči rukama. "Tvrdil, že se nám pokoušel pomoci a že vás nechal jít. Ale měl na šatech krev."

"Nevšímla sis, že kulhám?" zeptal se Alek. "Šíp mi prostřelil nohu. Kde je? Neublížila jsi mu, vid'?"

"Ne." Téměř zasténala. "Včera mě přivedl zpět. Ale - já jsem si celou dobu myslela, že nás zradil. Dokonce i když mě dostal pryč od Akhendi..."

Seregil přivřel oči. "Na tebe zaútočili Akhendi také?"

Beka přikývla. "Mezi jinými. Muži, se kterými mě Nyal nechal, narazili ještě téhož dne na tlupu lupičů. Utekla jsem jim a zmizela v lese. Později jsem na cestě potkala ozbrojence z Akhendi a ti mě napadli. Nyal mi pomohl uniknout."

"Akhendijští jezdci na tebe otevřeně zaútočili?" znovu se zeptal Seregil.

Beka přikývla. "Rhaish i Arlisandin zuří."

"Opravdu?" řekl Seregil. "A kde je Nyal teď? Potřebuju s ním mluvit."

"Nejspíš je s Ra'basi. Říkala jsem mu, aby se držel dál. Něco ví, Seregile. Viděla jsem mu to v očích, když se ptal na Akhendi, kteří mě přepadli."

Seregil ji nemotorně jednou rukou objal a chvíli ji držel u sebe. "Brzy všechno vyřešíme," slíbil. "Jsem tak rád, když vidím, že jsi v bezpečí!"

Beka pokrčila rameny: "Cos čekal?"

"Řekla Klia něco o tom, kdo jí ublížil?" zeptal se Alek.

"Ještě nemůže mluvit, ale dnes už byla víc při sobě. Pořád však odmítá žádat pomstu vůči Hamanům i komukoliv jinému."

Seregil povzdechl. "To je v pořádku. Myslím, že jsme našeho traviče odhalili. Pojd'me. Chtěl bych s Kliou mluvit, než ji ostatní vyčerpají."

* * *

Korathan se posadil vedle sestřiny postele. Na opačné straně se Mydri skláněla nad Kliinou zmrzačenou rukou a měnila obvazy.

Když vešel, vzhledla a prohlásila: "Vrátil ses dřív, než jsem čekala, haba! Mám být ráda?"

"Byla to má vlastní volba," odvětil Seregil a přistoupil k lůžku.

Klia ho přivítala smutným pousmáním. Ležela podepřená hromadou polštářů, oblečená ve volných zelených šatech. Její tvář byla stále smrtelně bledá a kůže příliš volná, ale oči měla jasné a pozorné.

Jakmile však Mydri sundala poslední vrstvu obvazů, Seregilovi se sevřel žaludek.

"Pro milost Stvořitele!" zašeptal Alek, který se vyděsil také.

Kliin ukazovák a prostředník byly pryč. Mydri odřízla maso a kost v ostrém úhlu, od kloubu prsteníku až k základu palce. Seřiznuté okraje byly sešity silným černým hedvábím, a ačkoliv byla tkáň stále oteklá a červená, zdálo se, že se rána hojí čistě. Ruka, která bývala silná a štíhlá, však vypadala jako pokrivený ptačí pařát.

"Ty bílé skvrny se šířily a přecházely v suchou gangrénu, přesně jak říkal Nyal," vysvětlovala Mydri a natírala řeznou ránu ostře páchnoucí masťou. "Časem by ji zabily. Měli jsme štěstí, že jsme museli řezat jen jednou, ale obávám se, že luk už nenatáhne."

Seregil se podíval Klie do tváře a spatřil, že ho pozoruje s němou odevzdaností.

"K ovládnutí meče ti jedna ruka stačí," řekl jí. Mrkla na něj.

"Vysvětlil jsem jí, co jste vy dva pro ni i pro Skalu udělali," prohlásil Korathan. "Zbytek nechám na vás."

Vyměnil si pohled s Mydri a léčitelka odešla.

"Děkuji vám, můj pane." Seregil s Alekovou pomocí vysvětlil, co se stalo, když se oddělili od Beky, a ukázal Klie akhendijské sen'gai a zapečetěnou lahvičku. Když načrtli podezření proti khimarimu a jeho ženě, zaleskly se jí v očích slzy.

Znovu zrazená, smutně si pomyslel Seregil.

"Teď nemohu tu lahvičku otevřít, nechci Rhaishe varovat. Než předstoupím před Iia'sidru, potřebuji, aby ses zamyslela, Klio. Měl dřevěný přívěšek na tvém náramku nějaké praskliny?"

Klia pomalu zavrtěla hlavou.

"Dobrá. A teď: zaútočil na tebe ten Haman, Emiel, během lovu?"

Bezvýrazně se na něj dívala.

"Z toho dne si pamatuje jen málo," sdělil mu Thero. "Bylo už jí dost špatně."

"Tu noc na recepci Virésse - vzpomínáš si, že bys cítila, jako by tě něco bodlo do ruky?" pokračoval Seregil. "Ne? A jindy? Nevíš, kdy tě mohli otrávit?"

Znovu ne.

"Nyal tvrdil, že je uštknutí apaki'nhaga bezbolestné," připomněl mu Alek. "V tom jedu musí být něco znečistlivujícího. A osten na prstenu je malý."

"Prsten! Thero, dokázal jsi z něj zjistit něco dalšího?"

"Ne. Ať ho použil kdokoli, dobře zakryl stopy," odvětil čaroděj.

"Stejně jako u náramku," zamyslel se Seregil. "A přesto v něm dokázali uchovat vzpomínku na Emiela a neporušit ji,

když přívěšek nějak znovu proměnili v bílý."

"Právě jsme to probírali," řekl Thero, jehož vztah ke staršímu čaroději se zjevně trochu zlepšil. "Podle Wydonise, který se v podobných věcech vyzná mnohem lépe než já, je možné zakrýt esenci osoby, jak se to očividně stalo s prstenem. Dodat předmětu falešnou esenci je však bez užití nekromancie nemožné."

Wydonis přikývl. "Ten, kdo manipuloval s Alekovým kouzlem, musel pečlivě zamaskovat jeho esenci a Emielovu nechat, aby ji bylo po proměně možné najít," vysvětlil Wydonis. "Zaručuji vám, že je to obtížné."

"Ale proč přívěšek znovu zčernal, jestli na ni Emiel nezaútočil?" zeptal se Alek.

"Možná stačilo, že se přiblížil," prohlásil starší čaroděj. "Jak Thero správně odvodil, tohle je dílo někoho s nadprůměrnými schopnostmi."

Thero podal staršímu čaroději prsten. "Snad byste z něj dokázal zjistit víc než já. Nemůžeme si dovolit žádné opomenutí."

Wydonis si položil kovový kroužek na dlaň, dýchl na něj a sevřel ho v pěsti. Po chvilce soustředění pomalu přikývl.

"Jak říkáte, neprozrazuje nic o vrahovi. Něco vám však říci mohu - nemýlili jste se, byl vyroben v Plenimaru. Myslím, že v Rize - udělal ho jednonohý kovář a zakalil ho v kozí moči. Jistou dobu ho užívala žena jménem..." odmlčel se a svažtil čelo. "Myslím, že patří k domu Ashnazaiů. Použila ho k zabítí šesti lidí: čtyř mužů, ženy a děvčátka - všichni byli příbuznými současného nejvyššího pána - a pak jím otráвила sama sebe. Ještě předtím zabil prsten několik telat. Má v sobě něco z esence princezny Klii - snad krev - i Torsina." Pokusil se ještě jednou, zvedl obočí a podíval se na Seregila. "Cítím také jakousi rybu, ale ten, kdo použil prsten proti princezně, na něm stopu nezanechal."

"Mohli to udělat Viréssané nebo Hamani?" zeptal se Thero Seregila.

"Viréssané snad, ale Hamani nejspíš ne. Jejich dary se obvykle takovým způsobem neprojevují. Myslím, že je čas promluvit si s Nyalem. Požádám Adzriel, aby ho nechala diskrétně přivést do svého domu. Nechceme upoutat pozornost."

Korathan po něm střelil tázavým pohledem: "Kdo je to, ten Nyal?"

"Důvěrník paní Amali, můj pane. Jsou to choulostivé záležitosti. Bude nejlépe, když si bude myslet, že je mezi přáteli," vysvětlil Seregil. "Budu mít za svědky Adzriel, Aleka a Thera. Tak to bude nejlepší - myslím, že i Kliia bude souhlasit. Má paní?"

Klia slabě přikývla.

"Dobrá," zdráhavě souhlasil Korathan.

"Nemělo by to trvat dlouho," slíbil Seregil. "Pošlete Iia'sidře vzkaz, že se s nimi setkáte za dvě hodiny." Odmlčel se.

"Beko, chceš tam být s námi?"

Beka zaváhala a pod pihami nepatrně zčervenala: "S vašim svolením, můj pane."

"Buďte mýma očima i ušima, kapitánko," řekl jí Korathan. "Očekávám od vás podrobné hlášení."

Jakmile bylo vše dohodnuto, Seregil ostatní opustil. Adzriel na něj čekala na konci chodby.

"Pošlu Kheetu, aby Nyala přivedl," prohlásila. "Kvůli Bece doufám, že ji nezradil."

"I já. Ale mám podezření, že opravdu ví více, než dává najevo."

Adzriel odešla zadním schodištěm. Seregil kývl na Aleka a ostatní, aby zůstali vzadu, a následoval ji.

Na spodním odpočívadle, těsně u kuchyně, jí položil ruku na paži. Otevřenými dveřmi pronikaly dovnitř šikmé paprsky podvečerního slunce; odrážely se ve zlatavých záblescích od jejích tmavých vlasů a zároveň zdůrazňovaly i kruhy pod očima. Náhle vypadala starší a ustaraná.

"Něco pro tebe mám," řekl a vtiskl jí do ruky Coruthův prsten. "Patří sem. Kdo ví, jak Iia'sidra rozhodne..." zajíkl se, pro jednu nedokázal najít správná slova, kterými by vyjádřil své myšlenky.

Na velký červený kámen dopadlo světlo a jeho odlesky se jí rozzářily na dlani jako krvavé slzy.

Podívala se na prsten, naklonila se a políbila Seregila, nejprve na čelo, potom na hřbet ovázané ruky. "Jsem na tebe hrdá, bratře. Ať Iia'sidra vynese jakýkoliv rozsudek, vrátil ses a já jsem na tebe velmi hrdá." Znovu se dotkla zraněné ruky. "Můžu se podívat?"

Otisky zubů už se hojily. Všechny byly tmavě lemované modrým lissikem.

"Postarej se, aby je Iia'sidra viděla," poradila mu. "Ukaž jim, že se k tobě hlásí draci. Ať řeknou khirnari cokoli, tohle znamení cti budeš nosit navždy, tady" - dotkla se rukou jeho hrudi nad srdcem - "a tady. Až budeš připraven, přijď. Dohlédnu, aby u mne byl i Nyal."

Seregil ji políbil na tvář, vrátil se po schodech nahoru a zastihl ostatní v hloučku kolem Kliiny postele.

"Mluví!" řekl Alek a uvolnil mu místo. "Chce s námi jít do Iia'sidry."

"Je dost silná?" zeptal se Korathan a obrátil se k Mydri.

"Pokud ji dobře zabalíme a nebudeme s ní příliš třást..." odpověděla Seregilova sestra. Shlédlá na Kliu a zavrtěla hlavou. "Je to tak důležité, stojí to za to riziko, má milá? Nejste dost silná, abyste mohla obšírně hovořit."

"Musí mě vidět," zašeptala Klii, čelo zamračené námahou.

"Má pravdu," řekl Seregil a usmál se na princeznu. "Jen je nechte, ať vidí, jak těžce byl zákon pohostinnosti porušen."

Sklonil se, stiskl jí zdravou dlaň a tiše dodal: "Kdybys nebyla princezna, už dávno bys pracovala se mnou."

Sevřela prsty kolem jeho a letmo se na něj pousmála.

Kapitola 52.

Dlouhé uši

Adzriel vyčlenila pro výslech svůj obývací pokoj. Když Kheeta uváděl Ra'basiho, Seregil, Alek, Beka a Thero už byli na místě. Beka ho vzala na vědomí se strohým přikývnutím a zůstala v okenním výklenku.

Nyal šokovaně civěl na dva vrátivší se uprchlíky. "Takže vás přece jen chytili?"

"Ne, vrátili jsme se," řekl mu Alek.

"Po všech těch potížích, s jakými jste se dostávali pryč? Proč?"

"Cestou jsme zjistili několik dalších věcí," sdělil mu Seregil. "Znovu potřebujeme tvoji pomoc. Doufám, že nám ji poskytneš stejně upřímně jako dřív."

"Udělám, co budu moci, přátelé."

"Výborně. Nejprve musíme pochopit několik věcí. Pověz nám, proč Akhendi zaútočili nejen na mě, ale i na Aleka a Beka."

Nyal si na židli nepokojně poposedl. "Akhendi na vás zaútočili? Kdy?"

Seregil vytáhl sen'gai. "Tohle jsme našli mezi věcmi těch takzvaných banditů, když jsi odjel."

"U Světla! Ale Rhaish říkal..."

"Vím, co říkal," přerušil ho Seregil. "Taky vím o tom, jak se Alek střetl s Emielem i Moranthim. Vzpomínáš si na to, že? Alek říká, že vzal jeho varovné kouzlo, aby ho Akhendi opravili. Předals ho někomu?"

Nyal se na něj zahleděl. "Dal jsem ho Amali. Co to s tím má společného?"

Seregil s Alekem se po sobě podívali. "Dokázal bys nám vysvětlit, jak se stejný přívěšek - Alekův - dostal na náramek, který Amali utkala pro Kliu? Na ten náramek, který použila k obvinění Emiela? Víš, Nyale, ačkoliv bych si to moc přál, nikdy jsem nevěřil, že jí ten parchant ublížil."

Nyal zpovelavěl. "Ne, ona by nikdy..."

Alek mu položil ruku na rameno. "Vím, že ti na ní záleží. Několikrát jsem vás viděl spolu a vím, že se ti svěčila s nějakými obavami ohledně svého manžela."

"Tys mě špehoval?"

"Nejsi jediný, kdo má dlouhé uši," řekl Alek vyhýbavě, ale bledé tváře mu zrádně zčervenaly.

Nyal se v křesle znovu opřel. "Přicházela za mnou, tu a tam. A jestli si myslíte, že bych ji chránil, máte pravdu. Ale nebyli jsme milenci. Přísahám."

Beka stále mlčela a hleděla na své ruce.

"Ale jsi její důvěrník?" zeptal se Seregil.

Nyal pokrčil rameny. "Než jsme se v Gedre znovu setkali, neviděli jsme se několik let. Byl jsem rád, že mám možnost být blízko ní bez podmračených pohledů jejího manžela, ale můžu říct, že něco nebylo v pořádku. Pověděla mi o dítěti, které čeká, ale naznačila také, že je něco špatně. Během cesty jsme spolu několikrát mluvili a později i v Sarikali. Viděl jsem, že je nešťastná, ale vyjadřovala se jen mlhavě - o tom, že se její muž bojí o svůj klan a o výsledek jednání.

Naznačila, že ji na jeho chování něco znepokojuje, že není ve své kůži. Po smrti královny Idrilain byl ještě utrápenější, ale to nehorší mělo teprve přijít. Byl přesvědčen, že lord Torsin tajně jedná s Ulanem a nabízí mu jinou dohodu, takovou, podle níž bude Gedre znovu uzavřeno, až válka ve Skale skončí. Pak by na tom byli Akhendi stejně špatně jako předtím."

"To jsi mu řekl ty?" vyslyšel ho Seregil a nevšiml si překvapeného pohledu své sestry.

Nyal pohněvaně nadskočil: "Jak bych mohl, když jsem o tom nic nevěděl? Od samého začátku jste mi nedůvěřovali, ale já nejsem špeh! Pracoval jsem mezi vámi poctivě a bránil jsem se prosbám Amali, a dokonce i prosbám své vlastní khimari, nechtěl jsem jim prozradit, co jsem mezi vámi zaslechl. Ty znáš můj dar, Seregile; patří k těm, které mohou přepínat, a dokonce i zničit atui svého vlastníka, pokud se ho nenaučí ovládat. Vím, kdy nemám naslouchat."

"Ale Amali se tě vyptávala?" naléhal Seregil.

"Samozřejmě! Jak by se mohla nevyptávat? Utěšoval jsem ji, jak jsem mohl, a ujistil jsem ji, že Klia jedná čestně, i kdyby byl Torsin nečestný."

"Proč jsi s tím nepřišel za mnou?" dožadovala se vysvětlení Beka.

"Protože jsem nechtěl, aby sis myslela, že tě žádám, ať zradíš důvěru svých lidí!" odsekl Nyal. "Kromě toho jsem tomu nevěřil. Proč by Torsin zrazoval ženu, které byl vyslán sloužit?"

"Když jsi dal Alekovo kouzlo Amali, zmínila se o něm ještě někdy? Pokusil ses ho získat zpátky?"

"Jednou jsem se na něj ptal, krátce poté, co jsem ji ho předal, ale řekla mi, že by ho chtěla Alekovi vrátit osobně. Pak jsem to pustil z hlavy."

"Odpřisáhl bys to před hledačem pravdy?" zeptal se Thero.

"Řeknu, co chcete, a žádného čaroděje se nebojím."

"A odpřisáhl bys to i před Iia'sidrou?" otázal se Seregil. "Možná na tom bude záviset Hamanův život."

"Ano, samozřejmě!"

"Co přesně říkala Amali o chování svého manžela?" pokračoval Seregil.

"Nejprve jen to, že má starosti, jak dopadne hlasování. Postupem času ale vypadala stále vyděšeněji, říkala, že se Rhaish chová divně, upadá do temných nálad a v noci pláče. Docela nedávno mi ale říkala, že pobyt v Sarikali na něj má léčivý vliv, že se jeho nálada náhle zlepšila."

"Nebylo to těsně před hostinou v tupě Vírěsse?"

Nyal chvíli přemýšlel, ale pak pokrčil rameny: "Možná."

"A to je všechno, co víš?"

"Ano."

Seregil vstal a postavil se nad něj. "Pak mi vysvětlí tohle: proč jsi po nás šel? Thero tvrdí, že tě o to nežádali; nabídl ses dobrovolně. Tvrdil jsi Bece, že to udělal, abys nás chránil, ale prohlašuješ, že o Rhaishových motivech nic nevíš.

Musíš mít nějaké podezření - proč bys jinak myslel, že budeme na území Akhendi potřebovat ochranu?"

Nyal si poposedl. "Ten den, kdy jste zmizeli, potom co Hamani vyhlásili teth'sag, jsem viděl, jak Rhaish cosi říká

Nazienovi i Harimu. Já - zaslechl jsem ho mluvit o jistém průsmyku. Měl jsem podezření, že tam zamíříte - že o tom závalu

nevíš. Řekl jsem si, že to Rhaish možná taky uhádl, ale proč by to říkal Hamanovi? Teprve potom jsem se začal bát, že se za jeho melancholií skrývá něco víc. Nebyl čas probrat to s ním přímo - stejně by se mnou nemluvil - a Amali byla pryč. Usoudil jsem, že kdybych tě našel já, možná bych tě dokázal chránit, a snad bych ti mohl i umožnit útek. Ale stejně pořád nechápu, jak to souvisí s tím travičstvím."

"Řekl jsi to sám," odvětil Alek. "Rhaish si myslel, že ho lord Torsin zradil, a vzal celou věc do vlastních rukou, přičemž zdiskreditoval Hamany a Viréssany, tak, aby nemohli hlasovat."

"A vy věříte, že jim Amali pomáhala?" zeptal se Nyal tiše.

"Chci to dnes v noci objasnit, jednou provždy," prohlásil Seregil.

"Řeknete lia'sidře, co jste dnes řekl nám?" otázala se Adzriel.

"A mám snad jinou možnost, khirnari?" odpověděl smutně. "Přisahám ti, Seregile, při Aurově Světle, že jsem myslel jenom na to, abych tě ochránil. Věřil jsem, že bys neutíkal bez vážného důvodu. Doufám, že to, co jsem udělal, pomůže, abys mi uvěřil." Dotkl se rukou svého sen'gai. "Mé ukvapené činy mě mohou přijít draho."

"Neřekl jste nic z toho Moriel a Moriel?" zeptala se Adzriel.

"Ne, khirnari. Doufal jsem, že to nebude nutné; ale lhát jí nebudu."

Seregil pohlédl na Thera, který během výslechu vyvolal zakázané kouzlo. Čaroděj lehounce přikývl; Ra'basi mluvil pravdu.

"Budu muset vzít zpět některé věci, které jsem o tobě tvrdil, příteli," řekl Seregil, poplácal ho po rameni a kradmo na Beku mrkl. "Kapitánko, dokud celá záležitost neskončí, svěřuji ho vašemu dohledu."

"Rozkaz, pane," ujistila ho Beka.

* * *

Když Beka s Nyalem znovu osaměla, zjistila, že se jí nedostává slov. V nastalém nepříjemném tichu postávala u okna. Ať šlo o povinnost nebo ne, mylila se. Tolik riskoval, aby byl jejím přítelem, jejím milencem - více než mohla tušit. Na oplátku byla zaslepená, podezřívavá a připravená věřit o něm tomu nejhoršímu. Chtěla něco říci, ale slova nepřicházela. Přinutila se zvednout zrak a spatřila ho, jak zamyšleně hledí na své sevřené ruce.

"Myslím, že Seregil měl pravdu, pokud jde o Amali," řekl. "Vždycky mě využívala a já jsem jí to dovolil." Vzhlédl a začervenal se. "Asi bych ti o ní neměl vyprávět..."

"Ne, to je v pořádku. Pokračuj."

Povzdechl si. "Měli jsme se brát, ale ona změnila názor. Pro dobro klanu, říkala. Khirnari ji potřeboval." Hořce se zasmál.

"Její rodina byla samozřejmě potěšena. Takový sňatek se jim zamlouval mnohem víc než vyhlídka, že se do rodiny přičlení tulák, jako jsem já. Tohle je v Aurěneni nejdůležitější: povinnost, rodina, čest."

Poslední slova řekl se směsí lítosti a hořkosti, která ji překvapila. "Zní to, jako bys nesouhlasil."

Pokrčil rameny. "Cestoval jsem více než většina faieů a zdá se mi, že občas musíš obejít zákon, abys dokázal udělat to, co je správné."

Musela potlačit úsměv. "To ti nedělá velké problémy, vid'?" zeptala se.

Dotčeně se na ni podíval: "Co tím myslíš?"

"Dnes jsem mluvila se svými jezdci a s některými Bôkthersany. Zdá se, že skoro celé dopoledne nikdo netušil, že jsme pryč, ale tys nám právě řekl, žeš to věděl celou dobu. Takže jsi mlčel dost dlouho, abychom získali náskok, a pak, když jsi Seregila našel, nechals ho běžet."

Přešla místností až k němu, s rukama v bok a dlaněmi sevřenými v pěsti. Opřel se v křesle a nejistě na ni hleděl.

"A na dovršení všeho," zavrčela, "zjišťuju, že jsi zůstal celé roky věrný ženě, která ti zlomila srdce, a dovolils jí, aby si tě omotala kolem prstu, kdykoliv se jí zachce, místo abys jí řekl, ať jde k čertu. To je opravdu neobvyklé chování! Víš, co bych udělala, kdybys spadl pod mé velení."

"Co?" zeptal se, znovu pohněvaný.

Sedla mu obkročmo na kolena, odstrčila ho, popadla za uši a zakryla mu ústa vlastními.

Chvilinku si myslela, že se spletla; couvl a pevně stiskl rty. Pak ji silné paže sevřely a přitiskly blíž k sobě. Pustila mu uši, prohrábla dlaněmi tmavé vlasy a dovolila, ať ji drží.

Když polibek skončil, Nyal zaklonil hlavu a skepticky pozvedl obočí: "Tak takhle ukážíš své jezdce?"

Ušklíbala se na něj: "Nu, ne. Vlastně, kdyby mi někdo z nich tak lhal, přivázala bych ho k nejbližšímu stromu a nechala mu vysázet dvacet ran bičem. Mimochodem, pro milence platí totéž. Ale vůbec by mi nepřekáželo mít na své straně někoho s tvým různorodým nadáním."

"Žádáš mě, abych s tebou odjel?"

"Už jsem tě o to prosila, tu noc na recepci v tupě Virésse," připomněla mu. "Nikdy jsi mi neodpověděl."

"Znamenalo by to opustit Aurěnen a jít s tebou do války."

"Ano."

Chytil ji za ruce a sevřel je ve svých. "Když jsem se vrátil zpět, viděl jsem, jak vás přepadli - víš, že jsem dobrý stopař. Vydal jsem se za tebou a četl stopy, které mi říkaly, že tě najdu někde nahoře na cestě mrtvou. Měl jsem pár minut na to, abych si na ten pocit zvykl. Pak jsem narazil na místo, kdes je převezla. Jsi udivující žena, Beka Cavishová, a máš velké štěstí. Myslím, že bys mohla tu vaši válku přežít."

"Mám to v plánu."

"Když jsem si myslel, že jsi mrtvá, uvědomil jsem si, že tě miluji," řekl, jako by něco vysvětloval.

"Obvykle se snažím přijímat podobné věci jako kompliment, ale tentokrát si nejsem jistá."

Na okamžik pevně zavřel oči a sevřel její ruce silněji. "Ach, talio! Jak to mám říct? Kdybys jen byla jako Alek..."

"Muž?"

Hnědé oči se prudce otevřely. "Ne, ya'shel. Říkáme vám Skalanům, Tírfaieové'. Víš, co to slovo znamená?"

"Samozřejmě. Lidé krátkého..." Ucítila bodnutí strachu a slova jí odumřela v hrdle.

"Miluji tě, talío," řekl a pohlídl jí po tváři. "Jsi druhá žena v mém životě, kterou doopravdy miluji. Když jsem tě poprvé spatřil, toho rána v Gedre, a tvé nádherné vlasy se leskly v paprscích slunce..." Povzdychl si. "Ale svazky mezi našimi dvěma rasami jsou obtížné. Dokázala bys to snést, stárnout, zatímco já bych zůstal mladý?"

"Chceš říct, že ty ano?" Beka mu slezla z klína, odešla zpět k oknu a žasla nad černou, bolavou propastí, která se jí prostírala na místě, kde ještě před chvílí měla srdce. "Chápu tvůj pohled na věc. Nechceš mít na krku starou vrásčitou babiznu."

"Přestaň!"

Znovu se k ní dokázal neslyšně připlížit. Překvapeně se otočila. Chytil ji za ramena a obličej měl pouhých několik palců od ní, dost blízko, aby spatřila v jeho očích slzy.

"Chtěl bych to riskovat," zachraptěl. "Prostě už víckrát nechci vidět ve tvé tváři, když se na mě díváš, zášť a nedůvěru. Těch posledních několik dnů bylo dost těžkých, s tvou nedůvěrou a domněním, že jsi mrtvá. Ztratím tě, ale dokud jsme spolu, potřebuji, abys mi důvěřovala. Potřebuji, abys věřila, že miluji ženu, kterou jsem spatřil v tvých očích hned v prvním okamžiku, když jsme se setkali, a že ji miluji teď a navždy, bez ohledu na tvůj věk. Aurēnfaičové a Tírfaičové se milovali už dřív; jde to, ale jen s důvěrou a trpělivostí."

Beka hleděla do jeho jasných, hnědých očí se zelenými skvrnkami a cítila stejný nával tepla jako tehdy v Gedre. "Chtěla bych na tom pracovat, talí," odvětila. "Ale jestli půjdeš se mnou, ani ty se nemusíš dožít příštího jara, stejně jako já. Doopravdy to chceš riskovat?"

"Chci, má krásná válečnice," odpověděl vážně, zvedl ke rtům pramen jejích vlasů a políbil ho.

Krásná? pomyslela si, a když si ho znovu přitahovala blíž, v duchu se usmívala. Kdy tomu vlastně začala věřit? "Dovolí ti tvá khimari odejít?"

"Po tom, co se dozví dnes večer, se mě možná ráda zbaví. Jinak..." křivý úsměv, který jí věnoval, by překonal i některé ze Seregilových nejlepších. "Myslím, že už jsem s prosbami o svolení poněkud skoncoval. Ty ne?"

Kapitola 53.

Obvinění

"Nikdy jsme nepočítali s tím, že se vrátíme. Teď se nás budou vyptávat, proč jsme utekli," dělал si starosti Alek, když se převlékali k večerní práci. "Nelíbí se mi představa, že budu Iia'sidře lhát."

"Nelži," odpověděl Seregil a prohrabával se truhlou na šaty, hledaje plášť. "Jenom stůj vedle mě a tvař se přesvědčivě. To byla jedna z prvních věcí, kterou jsem o tobě zjistil, hned první den, kdy jsme se potkali."

"Co jsi zjistil? Že jsem prachšpatný lhář?" Alek se ušklíbl, natáhl ruku kolem něj a vylovil svůj oblíbený modrý plášť.

"Ano, a taky, že máš čestný obličej. Toho se dá využít." Seregil se zamyslel nad zasmušilým černým pláštěm, ale pak ho zavrhl - vzhledem k okolnostem mu připadal příliš zlověstný. Na zavrženou hromádku ho následoval i tmavě zelený - odstín byl příliš blízký barvě Bókthersy, mohlo by to vypadat jako neobratná prosba o přijetí.

Nakonec si vybral jeden z Alekových, červenohnědý - jen proto, že jeho barva nevyvolávala žádné negativní asociace. Nikdo se nebude starat o to, co máš na sobě.

Ano, ale je to lepší než přemýšlet o tom, kam mířím.

Oblékl si plášť, zapnul zdobené knoflíky a přezku širokého opasku. Prohlédl si v zrcadle modřiny na obličej. Ty, které mu udělal Emiel, už na okrajích žloutly, a místo, kam ho udeřil akhendijský útočník, bylo stále tmavé a oteklé.

Pozoruhodný pohled.

"Budou vypadat efektněji, když si stáhneš vlasy dozadu," navrhl Alek, který uhádl, nač myslí.

"Dobrý nápad."

Ozvalo se zaklepání na dveře a vešel Thero. "Korathan čeká. Jste připravení?"

Seregil pokrčil rameny: "Co myslíš?"

Thero si ho kriticky prohlédl, potom přešel k Alekovi a potáhl za pramen hnědě nabarvených vlasů. "Nechceš jim to vysvětlovat, že? Stůj klidně."

Na okamžik zavřel oči a pak pomalu prohrábl prsty Alekovy vlasy od čela k týlu a vrátil jim přirozenou barvu.

"Děkuji, Thero. Vždycky se mi víc líbili světlovlasí muži," řekl Seregil.

"To mi bylo dlouhá léta velkou útěchou," oplatil mu čaroděj a hodil jim svrchníky. "A teď, kapuce nahoru, dokud nebude čas na velkolepý příchod. Budu s Kliou."

"Začínám si připadat jako jeden z těch herců v divadle Tirari," podotkl Alek.

"Já taky," řekl Seregil. "Jen doufejme, že dnešní představení nebude tragédie."

* * *

Zbytek domácnosti už se shromáždil v hlavní síni. Adzriel a její doprovod stáli s Korathanem vedle Kliiných v sametu zahalených nosítek. Jediné, co Seregil z princezny skrze dav viděl, byly obuté nohy pod lemem hedvábných šatů. Beka a Urgazhi stáli poblíž, drželi se trochu stranou Korathanovy stráže. Byl tady i Nyal a tiše hovořil s jedním z Mercalliných jezdců.

Mydri zachytila Seregilův pohled a přišla k němu. Uchopila jeho ruce do svých a chvíli je podržela.

"Co myslíš, že se mnou Iia'sidra udělá, až se dozví, že tam jsem?" zeptal se.

"Nevím. Jsou velmi rozhněvaní. Hamani tentokrát žádají smrt."

Seregil se pokřiveně usmál: "Uvidíme, jak se budou cítit, až s nimi dnes večer skončím."

Vyrazili s Korathanem a Adzriem v čele. Braknilovi muži nesli nosítka s Kliou, vedle nich kráčeli čarodějové Orěšky a zbylí jezdci Urgazhi. Klia ležela opřená o polštáře, bledá, ale bdělá, s odhalenou zmračenou rukou volně zavěšenou na černé pásce na prsou.

Seregil a Alek se znovu ukryli mezi Korathanovými muži a užívali si posledních chvil anonymity.

"Podívej, měsíc už dorůstá k polovině," zamumlal Alek.

Už jsme mohli být ve Skale, dokončil za něj v duchu Seregil.

Kruh kolem Vhadäsoori, který minuli, byl temný a prázdný, ale z Lia'sidry zářila světla.

Uvnitř bylo velké množství lidí, jejichž tváře vypadaly ve stínech a světle vrhaném loučemi a kouzlenými lampami jako masky.

Skalané dorazili poslední. Kruhoví síň i galerie byly zcela obsazené. Seregil a Alek zůstali se strážemi v předpokojí.

Odsud pozorovali, jak se ostatní usazují. Adzriel a Thero doprovodili Korathana na místa Bôkthersy. Soudě podle soustředěného čarodějova výrazu, předával Klie veškerou sílu, kterou mohl.

Když byla Kliina nosítka umístěována, Seregil pozoroval Rhaishe i Arlisandina sedícího ani ne dvacet stop od ní. Jeho výraz neprozrazoval nic než zájem.

"Co když se mýlíme?" zašeptal Alek.

"Nemýlíme se." Seregil sevřel prsty kolem zapečetěné lahvičky a pomyslel si: Když ne on, tak ona.

Zaznělo rituální zvonění a vzývání. Pak vstoupil do kruhu khirnari Silmai a pozvedl ruce směrem ke Klie. "Korathan i Malteus Romeran Baltus z Rhimínee, bratr královny Phorii a princezny Klii i Idrilain, příbuzný Adzriel a Illii z Bôkthersy, hledá vyrovnání za násilí spáchané na své sestře a jejím vyslanci, Torsinovi i Xandovi. Protože se tyto činy staly zde, na naší nejposvátnější půdě, i sama Lia'sidra vyhláší provinilcům teth'sag. Adzriel a Illio, promluvíte pro svého příbuzného?"

"Ano, Ctihodný. Děti Idrilain se mnou sdílejí krev Corrutha i Glamiena."

Brythir spokojeně znovu zvedl ruku. "Přiveďte obviněné."

Seregil ani jednoho z nich neviděl, ale podle toho, jak se dav zavlnil, poznal, že Emiel a Ulan předstoupili.

"Emiele i Moranthi, stojíš před tímto shromážděním jako obviněný ze spáchání násilí proti Klie a Idrilain v době, kdy byla hostem vašeho klanu," monotónně přednesl Brythir. "Pokud bude tento čin prokázán, přinese hanbu celému klanu Hamanů. Jak odpovíš?"

"Ve jménu svém i ve jménu cti svého klanu obvinění odmítám," prohlásil Emiel hlasitě.

Brythir přikývl a obrátil se doprava. "Ulane i Sathile, khirnari Virésse, stojíš před tímto shromážděním za Virésse, pod jehož střechou a na posvátné půdě došlo ke svatokrádeži a k vraždě hosta. Jak odpovíš?"

Klidný hlas khirnariho Virésse se snadno nesl rozlehlou síní. "Pokud bude prokázáno, že k těmto činům došlo v tupé Virésse, osobně přijmu spolu s celým klanem odpovědnost a mé jméno bude zneuctěno. Do té doby však ve jménu svém i ve jménu cti svého klanu obvinění odmítám."

"Těch slov bude litovat," zabručel Alek.

"Raději na to nesázej," varoval ho Seregil.

Korathan a Adzriel se na okamžik sklonili nad Kliou, aby se poradili, a pak se obrátili k radě. Adzriel o krok předstoupila.

"Skalané hledají spravedlnost a vyrovnání, avšak ne proti těmto mužům."

Zavládl rozruch, ale Seregil stále pozoroval Rhaishe. Akhendi seděl nehybně, ruce složené v klíně.

"Korathan i Malteus se jistě dozvěděl o důkazů proti nim?" zeptal se Brythir.

"Mám vlastní důkazy, které předložím," odpověděl Korathan. "S vaším svolením, Starší."

Silmai se vrátil ke svému sedadlu a pokynul Skalanovi, aby pokračoval.

Seregilovi náhle vyschlo v ústech. "A teď přicházíme my, talí," zašeptal. Shodili svrchní pláště a společně vešli doprostřed kruhu Lia'sidry.

Jak se zpráva o tom, kdo jsou, šířila dozadu a po galerii, všude se vzedmul příboj vzrušeného šeptání.

Seregil se znovu kradmo podíval na Rhaishe a zjistil, že Akhendi nevypadá o nic překvapeněji než ostatní.

"Seregil z Rhimínee?" řekl konečně Brythir, jako by nemohl uvěřit vlastním očím.

Seregil se uklonil a široce rozpřáhl ruce v obřadném gestu kapitulace. "Ano, khirnari. Vrátil jsem se žádat odpuštění, ač vím, že nejsem milosrdenství hoden."

"Tento muž porušil teth'sag, bratři a sestry," oznámila Adzriel. "Kvůli svému činu musí být znovu přijat našim klanem, Bôkthersou, aby proti němu mohlo být uplatněno právo. On i jeho společníci, Beka a Kari a Alek i Amasa, se však dopustili přestoupení zákona ve službách lidí, k nimž byl vypovězen, aby dodržel slib věrnosti Klie a jejímu příbuznému. Žádám vás, nechte je dnes svědčit, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost."

"Toto je veřejná urážka celého Aurénenu!" protestovala Lhaär a Iriel a rozčileně vstala. "Kdo je ten Tírfaie, Korathan, že vstoupil nepozván na naši půdu a žádá, aby byly kvůli jeho pohodlí obcházeny naše zákony? Vyhnanece je usvědčený vrah a křivopřísežník. Jak se opovažuje přijít si sem pro cokoliv jiného než trest?"

"Podívejte se na znamení, které teď vyhnanece nosí," zvolal Riagil ze svého místa mezi menšími klany. "Khatme se chlubí, že zná cesty a názory draků. Prozkoumejte tu značku a vyložte nám ji."

"Jaké znamení?" dotázala se.

Seregil si sundal obvaz z ruky a zvedl ji.

Když Khatme vyrazila prohlédnout otisk zubů, podezřívavě přivřela oči. "Dobře tě znám, vyhnance," zasyčela tiše, aby to ostatní neslyšeli. "Nějaký skalský trik."

"Podívejte se blíže, khirnari. Jakkoliv mě nenávidíte, jste příliš čestná, abyste neřekla pravdu."

Zpražila ho pohledem a uchopila podávanou ruku, jako by byla ušpiněná od výkalů. Vůbec se nesnažila být jemná, ale Seregil její dloubání a stisky ochotně snášel. S radostí by vydržel mnohem víc, aby mohl pozorovat výraz zdráhavé úcty, který té staré dračici přelétl po tváři.

"Má pravou dračí značku," oznámila konečně. "Významnou značku; znamení Světlonošovy přízně, ačkoliv nemohu říci,

proč by tomu tak mělo být."

"Děkuji vám," řekl Brythir. "Vyhnanec se bude zodpovídat ze svých činů, ale v tuto chvíli jsem pro, aby promluvili, on i jeho společníci. Co říkáte vy, bratři a sestry?"

Kharnari jeden po druhém souhlasili.

"Nejprve budu mluvit ve prospěch Emiela i Moranthiho," začal Seregil a obrátil se k Hamanovi.

Emiel stál vedle Nazienova křesla a bojovně Seregila pozoroval, jako by očekával nějaký surový vtip na svůj účet.

Kharnari svou tvář ovládl.

"Čtěni kharnari Iia'sidry," pokračoval Seregil, "jak víte, byly předloženy důkazy, že Emiel i Moranthi na princeznu Kliu zaútočili, ať už fyzickým násilím nebo jedem. Nicméně jsem měl od začátku jisté pochybnosti. Teď vám předložím nové důkazy, které dosvědčí jeho nevinu.

Kliu přinesli z lovu umírající, se stopami útoku na hrdle. Alek i Amasa a ostatní viděli Emiela, jak s ní zápasí, a předpokládali, že jí chtěl ublížit."

Ukázal na Kliu. "Znáte Kliu i Idrilain jako moudrého diplomata. Ona je však i válečnice a nestrpěla by podobný útok bez boje. Zápasila; pod nehty měla krev, ale byla to její vlastní. Emiel na sobě neměl žádné škrábance, žádnou krev.

Dusila se, už hodiny předtím otrávená jedem apaki'nhaga, a v panice si sama drásala vlastní hrdlo. Mnozí z vás už účinky tohoto jedu viděli; podívejte se na Kliu, jak vypadá teď. Promluvte s Mydri i Illiou a Nyalem i Nhekaiem, kteří ji léčili. Věřím, že Haman mluví pravdu, když tvrdí, že se jí pouze pokoušel pomoci, jakmile ji zasáhla nemoc."

"Ale co akhendijské varovné kouzlo, které Klia nosila?" zeptala se kharnari Ra'basi. "To jistě nemůžeš vyvrátit?"

"Kouzlo dokazuje, že Emiel jednal násilně, ale ne proti Klie a ne ten den." Seregil odzátkoval lahvičku a podal Alekovi náramek. Díval se přitom na Rhaishe i Arlisandina. Mužův výraz stále nic neprozrazoval.

Alek náramek zvedl. "Tkaný pás patří Klie, udělala ho Amali i Yassara z Akhendi. Ale přívěšek na něm byl vyměněn.

Vím to, protože byl můj. Emielovo násilí bylo namířeno proti mně, brzy po našem příjezdu do Sarikali. Muži, kteří s ním toho dne byli, to mohou dosvědčit. Stejně tak Nyal i Nhekai, Kheeta i Branin a Beka Cavishová."

"To je absurdní!" namítl Elos i Orian. "Jak by si mohla Amali nevšimnout, že někdo pozměnil její vlastní dílo?"

"Nyal dal můj náramek Amali i Yassaře, aby kouzlo obnovila. Od té doby jsem ho neviděl, až když jsme opustili Sarikali a já si pořádně prohlédl Kliin náramek."

"Amali by rozdíl jistě poznala," poukázal Seregil. "Máme zato, že nic neřekla, protože právě ona vyměnila přívěšky, aby zneuctila Hamany a tak jim znemožnila hlasovat."

Všechny oči se obrátily ke kharnarimu Akhendi a Amalinu prázdnému místu.

"Odmítám obvinění," řekl Rhaish vyrovnaně. "Není v pořádku. Mohla se zmýlit. Nabídl se, že náramek prozkoumá podrobněji, ale tehdy ho už vyhnanec odnesl pryč. Možná vyměnil přívěšky on, z téhož důvodu. Aby zneuctil Hamany."

"Ó Illiore," zamumlal Alek. Než se však kdokoliv z nich stačil nadechnout k odpovědi, ozvala se znovu kharnari Khatme.

"Kdyby to tak bylo, proč by teď odmítl obvinění proti Emielovi?" vyštěkla. "A proč by vinil Akhendi, kteří žádost Skaly podporují? Kromě toho, kdo jiný než Akhendi by dokázal provést takovou výměnu, aniž by kouzlo zničil?"

Obrátila se zpátky k Alekovi: "Víš o tom ještě něco?"

"Já - myslím, že ano, kharnari," zakoktal se. "Myslím, že jsem viděl Amali vyměňovat přívěšek, ráno, když jsme vyjížděli na lov. Později, když jsem náramek našel a přinesl ho zpět, Rhaish i Arlisandin trval na tom, aby kouzlo prohlédla ona, ačkoliv to mohl stejně snadno udělat i některý jiný Akhendi. V tu chvíli jsem nad tím neuvažoval, jelikož to bylo její dílo."

"Vy tvrdíte, že o tom nic nevíte?" zeptal se Brythir Rhaishe.

"Vůbec nic," odpověděl Akhendi.

"Možná to v té chvíli byla pravda," řekl Seregil. "Neřekla by vám, že ten náramek má, protože byste mohl uhodnout, jak k němu přišla, a byl byste zklaman."

Rhaish zrudl hněvem: "Co tím chceš říct?"

"Je o vás známo, že žáríte na jejího bývalého milence, Nyala i Nhekaie, a jejich přetrvávající přátelství vám vadí. Takže jste nevěděl, co udělala, dokud nebylo příliš pozdě, stejně jako jste netušil, že ví, co jste udělal vy - jinak by se do toho nepletla, že? Zdá se, že mezi vámi došlo k nedorozumění."

"Vysvětli to," nařídil Brythir přísně.

"Mohu jen hádat, Ctihodný," řekl Seregil. "Když Torsin zemřel a Klia onemocněla, snažil jsem se zjistit, kdo na ně zaútočil. Podobné činy jsou v Aurēnenu vzácné, já jsem však, jak víte, strávil většinu života ve Skale, a tam jsou běžné. Měl jsem roky na to, abych pozoroval způsoby nečestného jednání. Dokonce jsem se tam s využitím svých znalostí prosadil, i když ne tím způsobem, jak někteří z vás předpokládají. Nejsem zabiják, ale v myšlení vrahů, zrádců a nájemných zabijáků se vyznám.

Nečekal jsem, že se s něčím podobným setkám i zde, ne v Aurēnenu nebo Sarikali. Mé dětské vzpomínky mě příliš dlouho zaslepovaly, takže jsem nepokládal správné otázky. Stále jsem přemýšlel, kdo získá neúspěchem Kliiny mise, místo abych se ptal, kdo by tím nejvíce ztratil."

"Tvrdíš, že vrahem je někdo z Akhendi?"

"Ano, kharnari. Když jsme s Alekem a s Bekou Cavishovou opustili Sarikali, pečlivě jsme za sebou zametli stopy.

Všichni jsme se však setkali s útokem Akhendi, se záměrem ne zajmout, ale zabít nás. Alek a já jsme byli přepadeni skupinou mužů čekajících na nás přímo v průsmyku, který jsem zvolil k přechodu přes hory. Někdo jim dal vědět, kde nás najdou, někdo, kdo nás dokázal vystopovat, i když jsem nikomu neřekl, kterou cestou se chci dát. Tohle jsme po útoku našli mezi věcmi mužů, kteří nás přepadli."

Vytáhl akhendijské sen'gai a podržel ho nahoře, aby ho všichni viděli.

"Na to ovšem máme jen tvé slovo, vyhnanče," poznamenal Ruen i Uri z klanu Datsia.

"Máte i moje," řekl Nyal a udělal krok vpřed. "Stopoval jsem vyhnance a jeho talímenia a dorazil jsem k nim právě v době, kdy byli napadeni. S Alekovou pomocí se mi podařilo zachránit Seregila v okamžiku, kdy se ho chystali usmrtit, a společně jsme jim unikli. Těla těch, které jsme zabili, tam, pokud vím, ještě leží. Když jsem se později vrátil, abych našel Beku Cavishovou, zjistil jsem, že ji i mé muže také přepadli. Sledoval jsem ji a viděl jsem další útok - tentokrát jej vedli jezdcí, kteří zcela otevřeně nosili sen'gai Akhendi."

"Vy jste pomohl vyhnanci k útěku?" zeptal se Brythir a varovně se na Ra'basiho zadíval.

Nyal čelil jeho obviňujícímu pohledu s klidem. "Ano, khirnari."

Silmai zavrtěl hlavou a pohlédl zpět na Seregila. "Stále nevidím důkaz, že je travič z Akhendi."

"Pod vedením rhui'auros jsem si uvědomil, že jsme s Alekem ten čin viděli na vlastní oči, tu noc na hostině ve Virésse. Travičský prsten měl přímo Rhaish i Arlisandin a zabil lorda Torsina podáním ruky. Později někdo Torsinovi vložil do ruky štrapec ze sen'gai Virésse, aby je ještě více obvinil. Bylo to znamení, které Ulan i Sathil a Torsin užívali jako výzvy k tajným setkáním. Jenže štrapec v Torsinově ruce nepocházel ze sen'gai khirnariho a té noci ho nikdo z Virésse neposlal."

"Proč by Rhaish i Arlisandin zabíjel Torsina i Xanda?" ptal se khirnari Bry'khy zmateně.

"Protože skalský vyslanec tajně vyjednával s Virésse o pouhém dočasném otevření Gedre."

Brythir se obrátil ke Klíe: "Je to pravda?"

Klíia chvíli Adzriel cosi šeptala a Bôkthersanka pak její slova předala dál. "Klíia se o tom dozvěděla jen pár týdnů před vyslancovou smrtí. Jednal z příkazu královny Idrilain, který byl vydán jako pojistka pro případ, že by Lia'sidra Kliině žádosti nevyhověla. Mezitím postupovala podle svých původních rozkazů v naději, že bude Gedre otevřeno natrvalo." Rhaish na ně strnule hleděl a neřikal nic.

Brythir přivolał ke svému křeslu ostatní khirnari, všechny kromě Adzriel a Rhaishe. Po několika minutách rozčileného šepotu se vrátili na svá místa.

"Vyslechneme si o tom předpokládaném zločinu více," řekl Silmai Seregilovi.

"Jak jsem řekl, v tu chvíli jsem nechápal, co vidím - uvědomil jsem si to až po tom útoku v horách. Myslím, že jen Rhaish a Amali věděli, že máme ten náramek, a znali význam, který by mohlo mít zjištění, že byl přívěšek vyměněn. Jeden z nich náramek použil, aby nás našel, a poslal na nás útočníky.

Ale neobviňuje je pouze Kliin náramek. Chybí i Torsinův, a proto věřím, že otrávení Klíi bylo spíše nešťastná náhoda než uvážený pokus o vraždu.

Když bylo toho rána po hostině v tupě Virésse Torsinovo tělo přineseno do domu pro hosty, Alek si všiml, že jeho varovné kouzlo chybí. Kdyby osoba, která Torsina otráвила, rozeznala, k čemu náramek slouží, sundala by mu ho, aby zakryla svou vinu."

Otočil se čelem k Rhaishovi. "Sundal jste mu ho, jakmile jste ho otrávil, khirnari, věděl jste, že by vás prozradil.

Předstíral jste, že jste klopýtl, a použil běžné kouzlo, abyste rozvázal uzel, kterým ho měl přivázaný. Lest vaši malou krádež zakryla, ale Klíia vás zaskočila - podala vám ruku, aby vám pomohla vstát."

"Počkej!" namítl Elos i Orian. "Kdyby to bylo tak, proč by ho stejně tak neprozradilo Kliino kouzlo?"

"Protože za její otravou nebyl zlý úmysl, khirnari. Kouzlo náramku mělo varovat. Jelikož byla Klíia otrávena náhodou, magie nic neodhalila. Rhaish by snad mohl ospravedlnit zabítí Torsina - byl starý a už vlastně umíral. Byl to jen Tírfaie. Spíkl se s Ulanem, aby ho připravil o jedinou naději na záchranu jeho klanu. Ale Klíia?"

Soucitně se na starého muže podíval. "Viděl jsem vaši tvář, když vám pomohla. Kdybyste jí chtěl ublížit, kouzlo by vás prozradilo. Věděl jste to a nechal náramek tam, kde byl. Nikomu jste neřekl, co jste udělal, dokonce ani Amali. Další chyba, khirnari, vzhledem k tomu, jaké starosti si o vás vaše žena dělala.

Nebylo tajemstvím, že Klíia má další den lovit s Hamany. Amali zahlédla šanci ublížit těm, o nichž si myslela, že stojí proti zájmům Akhendi, a chopila se jí. Nevěděl jste, co udělala, dokud se nenašel ten náramek, že? Chtěl jste svalit vinu na Virésse, ale tenhle čin zakalil vody. V minutě, kdy jsem vám ho vložil do rukou, jste uhádl, co se stalo, začal jste hrát o čas a pokoušel jste se ho ode mne získat zpět."

Seregil se odmlčel a zavrtěl hlavou. "Od začátku důkazy neodpovídaly předpokládaným událostem. Bylo jich příliš mnoho a daly se příliš snadno nalézt. Nakonec jste se prozradil, když jste na nás uspořádal hon." Znovu zvedl sen'gai.

"Nemohl jste riskovat možnost, že jsme vaše tajemství objevili, což mě přivádí zpět k Nyalovi."

Nyal znovu vykročil, a když nastiňoval, co předtím řekl v domě Adzriel, na Akhendi se nepodíval. "Amali mi důvod jeho podivných nálad nesdělila a já jsem si nic z toho, co jste tu dnes slyšeli, neodvodil - až do dne, kdy jsem odjel hledat tři uprchlíky," vysvětloval. "Stejně jako Seregil jsem viděl, ale nepochopil. Chtěl jsem jen chránit Beku, kterou miluji. Pomohl jsem Alekovi a Seregilovi utéci mužům, kteří si je vyčíhali. Ti muži je chtěli zabít, a kdybych tam náhodou právě nedorazil, podařilo by se jim to. Pak jsem je nechal odejít, ale nechápal jsem, co se děje. Chtěl jsem chránit i Amali, dokud mi neukázali její podvod s náramky. Dokonce i láska má své meze."

Síň utichla.

"Musíte odpovědět na vznesená obvinění, Rhaishi i Arlisandine," řekl konečně Brythir.

Akhendi vstal a hrdě se narovnal. "Nebylo vyhlášeno teth'sag. Odmítám obvinění."

"Co říkáte vy, Korathane i Maltee?" zeptal se Silmai.

"Stojím za tím, co zde bylo řečeno, a žádám spravedlnost," prohlásil princ stroze.

"Můžeš nabídnout další důkazy, Seregile?"

Znělo to nebezpečně zamítavě. "Ne, Ctihodný."

Brythir potřásl hlavou a vypadal starší než dřív. "Jde o obtížné věci, bratři a sestry. Lia'sidra musí vše velmi dobře zvážit. Rhaishi, povoláte svou ženu, aby odpověděla na obvinění, která byla proti ní vznesena. Do té doby bude tato

záležitost v rukou Aury..."

"Cože?" namítl Korathan, ale Adzriel ho chytila za paži a vážně mu něco zašeptala.

Alek se na Seregila zděšeně zadíval, ale ten zavrtěl hlavou a zamířil mezi Skalany.

Starý Silmai znovu promluvil: "Zbývá záležitost teth'sag, které vyhlásil klan Haman proti vyhnanci Seregilovi. Tím, že porušil podmínky návratu, porušil teth'sag s Hamany i s Iia'sidrou."

"Bylo porušením přísahy, když poslechl rozkazy těch, kterým nyní slouží?" zeptala se Iriel a Kasrai.

"Je Aurēfaie a spadá pod naše zákony," tvrdil Galmyn i Nemius.

"Ale je vyhnanec a slouží Skale," řekl Ulan i Sathil. "Nebyl tedy odříznut od našeho práva, když přišel o podporu vlastního druhu? Pokud nesmí jednat jako jeden z našich lidí, podléhá stejným zákonům?"

Seregil věnoval Viréssanovi hodnotící pohled - věděl, že někde těsně pod povrchem této neočekávané podpory číhá Ulanův vlastní zájem.

"Pak tedy omezení, která on i Skalané přijali, nic neznamenají?" ostře odvětila Lhaär a Iriel. "Pokud ano, proč by si Tírfaieové od nás prostě nevzali, co chtějí, bez ohledu na to, co řekneme? Nabízíte nebezpečný precedens, Ulane. Podmínky byly dohodnuty a odsouhlaseny. Skalané a vyhnanec se jimi musí řídit."

"Skalanům bylo ublíženo!" namítl Adzriel.

Brythir zvedl ruce, aby nastolil pořádek. "I toto musí být pečlivě probráno. Potřebujeme čas na rozmyšlenou. Naziene i Hari, trváte na teth'sag proti tomuto muži, Seregilovi z Rhíminee?"

"Musím, kvůli zákonům cti, khirnari," vážně odpověděl Nazien. "Porušil teth'sag. Jeho khirnari za něj musí převzít odpovědnost."

Alek sevřel pěsti, až mu zběly klouby na rukou. "Ten nevďěčný čubčí..."

"Ne, Aleku," rychle zašeptal Seregil. "Nemá na vybranou."

Adzriel vstala a hluboce se poklonila. "S velkým zármutkem přijímám právo, kterého se dožadujete. Při cti mé i mého klanu, přísahám, že ho budu hlídat, dokud nebude vyneseno rozsudek."

"Výborně," řekl Brythir. "Setkáme se zítra a budeme pokračovat v debatě. Rhaishi i Arlisandine, povoláte Amali a Yassaru. Korathane i Maltee, máte polovinu měsíčního cyklu na to, abyste svá obvinění dokázal."

Klia se pohnula a natáhla ruku ke Korathanovi.

Naslouchal a pak se zeptal: "A co hlasování?"

"Musí počkat, než budou tyto záležitosti vyřešeny," odvětil Brythir.

"Zatraceně," tiše zasykl Alek.

Byl proveden závěrečný obřad a dav se pomalu rozptýlil. Seregil se naklonil k Alekovi, jako by ho utěšoval, a rychle mu zašeptal do ucha: "Pros, abys mohl zůstat se mnou. Udělej scénu."

Alek se na něj překvapeně podíval. "Cože? Nemůžu..."

"Prostě to udělej!"

"Pojď, Seregile," řekla Adzriel.

"Dovolte mi jít s vámi," vyhrkl Alek a popadl Seregila za ruku. Když se na něj Beka a Thero zadívali, zrudl, ale umíněně se ho držel.

Adzriel ho útěšně pohladila po paži: "Je mi líto, můj milý, ale je to zcela nemožné."

"Je to má chyba, talí," řekl Seregil, a když se násilím vytrhl z Alekova sevření, vypadal pokořeně. "Běž, nechovej se takhle. Oba nás zahanbuješ."

"Nesnesu to," zasténal Alek a skryl rudý obličej v dlaních. "Po tom všem, čím jsme prošli, abychom se sem vrátili!"

"Ovládej se, hochu. Děláš ze sebe šaška," znechuceně zavrčel Korathan.

Seregil napjal veškeré zbytky vůle, aby se dokázal své sestře podívat do očí a přetvařovat se. "Odpusť, Adzriel, je tak mladý - snad bych mohl být dnes v noci ve svém starém pokoji? Alespoň bychom si vzájemně viděli do oken."

"Je to stejně dobré místo jako každé jiné," souhlasila, zjevně šokovaná Alekovým chováním.

"Takže tam," zamumlal Seregil, když se otočil, aby Aleka objal. Jeho přítel na něj kradmo pohlédl s tázavým výrazem a Seregil mu ukázal znaky pro "práce dnes v noci".

"Stará tajemství," řekl tichounce a políbil ho na rozloučenou.

"Štěstí ve stínech," zašeptal Alek na oplátku a Seregil úlevně vydechl.

Když se otočil, aby následoval Adzriel, Thero ho nemotorně a naprosto nečekaně objal. "Hodně štěstí, příteli,"

zašeptal a vsunul mu do ruky jakýsi malý, v látce zavázaný balíček. "Pamatuj na svou přirozenost a spolehni se na ni."

"Určitě," ujistil ho Seregil, svíraje v dlani tajemný dar.

Kapitola 54.

Teth'sag

Seregil ležel na zatuchlé posteli, hleděl do tmy a pokoušel se nemyslet na všechny ty lži, které musel vyslovit, aby skončil tady, sám ve svém starém dětském pokoji. Zatvrdil se proti bolesti a obavám ve tvářích ostatních a odloučil se od nich důkladněji, než když před týdnem opustil město.

A mohl bys snad s nimi sedět, se sestrami a přáteli, když víš, že budeš zítra odsouzen a že právě Adzriel bude přinucena rozsudek vykonat?

Bylo lepší tady ležet, probírat události dne a vyvolávat z temnot Rhaishovu tvář. Seregil měl většinu života co dělat s lháři a sám byl mistrem podvodů. Žádný čestný muž by nezůstal tak klidný.

Iia'sidra možná Akhendi nakonec prohlédne, ale kolik Skalanů ještě zemře kvůli nedostatku toho, co jim může Iia'sidra tak snadno dát? Obětoval téhle misi svá práva Aurēfaie, Klia ruku, Torsin život. Co ještě bude ztraceno, než se Iia'sidra po chladných měsíčních cyklech rozhoupe k činu?

Nepřítomně nahnatal malou voskovou figurku, kterou mu podstrčil Thero, a vzpomněl si na čarodějova slova na rozloučenou. Pamatuj na svou přirozenost a spolehni se na ni. Mluvil teď Thero v hádankách jako rhui'auros nebo si Seregil výzvu v jeho slovech jen představoval, protože ji chtěl slyšet?

Samozřejmě pochopil, oč jde. Vosková figurka byla naplněna Therovým kouzlem, bylo potřeba pronést jen klíčové slovo, aby se uvolnilo - Nysander pro něj mnohokrát udělal totéž, protože Seregil sám čarovat nedokázal.

"Přirozenost", na kterou Thero narážel, odkazovala ke kouzlu vnitřní podstaty. Bylo to Seregilovo oblíbené kouzlo z dob, kdy byl učedníkem, proměnilo člověka v takové zvíře, které se prý nacházelo v jeho srdci. Brzy poté, co se setkali s Alekem, ho Nysander vyvolal i nad ním a nikoho příliš nepřekvapilo, že se chlapec proměnil v nádherného mladého jelena.

Když Nysander poprvé vyzkoušel tohle kouzlo na něm, nebyl Seregil o mnoho starší než Alek. Jakmile zjistil že se ocitl v ulízaném hnědém vydřím tělíčku, skoro se rozplakal zklamáním. Doufal, že výsledkem bude něco působivějšího, snad vlk nebo velký dravec, jako jeho učitel, který se měnil v orla. V zrcadle, které dal Nysander na podlahu, však spatřil malou tlamičku s fousky a připadal si směšný.

"Výdra?" zabrblal a drsný hlásek ho vyděsil. "Nač jsou dobré, kromě lemů pláštěů?"

"Vydry jsou inteligentní, hravá stvoření. Myslím, že umí použít nástroje," poznamenal Nysander a přejel rukou po Seregilově pružném hřbetě. "Mají taky ostré zuby, a když je někdo zažene do kouta, jsou na svou velikost velmi bojovné."

"Tohle bych si nevybral," nakrčil Seregil skepticky nos.

"A proč myslíš, žeš měl na vybranou, milý hochu?" zasmál se Nysander a přiměl ho seskákat po dlouhých schodech k jednomu z jezírek v zahradách Orěsky, kde pro sebe Seregil znovu objevil čiré potěšení z vody.

Setřásl ze sebe polospánek, do něhož upadl, a posadil se. Tíše se přikradl ke dveřím a naslouchal tichým hlasům strážců. Tři muži stojící venku byli jeho vzdálení příbuzní. Kheeta a sestry se nabídli, že budou s ním, ale namítal, že je unavený.

Trochu ho zbolelo, že mu uvěřili a nechali jej samotného.

Přitáhl si stoličku ke dveřím balkónu, usadil se na ní a čekal - věděl, že je ještě příliš brzy.

Seděl tam, počítal podle pohybu měsíce čas a pozoroval balkónové dveře na protějším domě.

Než Alek sešel sám do svého pokoje, chvíli seděl s Bekou v kolosu. Seregil viděl jeho siluetu v jasném obdélníku dveří a musel potlačit nutkání zamávat mu. Po chvíli naproti zhaslo světlo, Seregil však dokázal rozeznat temný obrys postavy, která s ním bdění sdílela.

Být dobrým lupičem znamenalo víc než jen pozorovat měsíc. Jakýsi vnitřní pocit Seregilovi řekl, že nastala pravá chvíle - možná to způsobil závan vůně nočního vzduchu, či snad jistý druh ticha.

Odsunul postel a sáhl pod volnou kamennou dlaždici pro hák. Když šmátral ve tmě, zavadil o panenku. Pramínek starých vlasů se mu zamotal kolem prstů a Seregil zaslechl podivnou, sladkou melodii.

"Dáváte mi sbohem, přátelé?" zašeptal vděčně.

Hodil hák na postel a vrátil dlaždici na místo. Potom se na noční práci převlékl do přiléhavých kalhot a tmavé tuniky.

Pak položil na lůžko pod pokrývky Therův kousek vosku a zašeptal: "Výdra."

Pod příkrývkami se objevil povědomý tvar a Seregil pohlédl do tváře své posmrtné masky. Neměl magii, kterou by mohl dát svému dvojníkoví zdání života, takže ho alespoň otočil na bok a naaranžoval končetiny do přirozenější polohy.

Když se dotýkal studeného, nepřirozeného těla, běhal mu mráz po zádech. Bylo to, jako by si hrál s vlastní mrtvolou.

Doufejme, že mě nikdo nepřijde zkontrolovat, pomyslel si, když zamířil k balkónu.

Hodil kotvu za okraj střechy a kov o dlažbu nebezpečně hlasitě zazvonil. Když lezl nahoru, pokousaná ruka ho bolela.

Ve srovnání se směsí strachu a rozjařenosti, která ho zachvátila, jakmile se dostal na střechu, však ta bolest nic neznamenala. Znovu se cítil jako dítě, které utíká z domu, aby se projelo pod hvězdami; nebo jako Kočka, přebíhající po nejlepších střeších Rhíminie. Každopádně, po mnoha měsících - a možná letech - byl zase sám sebou a cítil se proklátě dobře.

Jeho chodidla si tajnou cestu dolů pamatovala. Seběhl nepoužívaným schodištěm v zadní části domu na jisté odpočívadlo, z něhož se dalo skočit přes zahradní zeď.

Jakmile dopadl na zem, vystoupil z hlubokého stínu po jeho pravici Alek. Beze slova společně vyrazili, dva temné obrysy na tmavém pozadí.

"Předvedl jsi Iia'sidře docela hezké představení," řekl Seregil, když opustili území tupy Bôkthersy. "Výborně!"

Alek posměšně odfrkl: "Aha, tak tobě se líbí, když se chovám jako malá zamilovaná štětka?"

"Tak jsi chtěl vypadat?"

"Bilairyho koule, Seregile, zaskočil jsi mě a já prostě vyhrkl první věc, která mě napadla." Zkormouceně svěsil ramena.

"Nemůžu se pořádně podívat Korathanovi do očí."

Seregil se zasmál: "Pochybuju, že by tím jeho názor na tebe nějak zvlášť utrpěl."

* * *

Tupa Akhendi byla tichá. Drželi se bočních ulic a obloukem obešli několik krčem, které ještě byly otevřené, až se nevidění dostali ke khirnariho domu.

S pomocí Seregilova háku vylezli na zadní zeď, přitáhli se k okraji střechy a nahlédli do zahrady pod sebou. Soudě podle potměných oken, domácnost už spala.

Slezli dolů a prošli chodníčkem mezi záhony. Minuli besídku, kde naposledy viděli Amali, a spatřili, že jsou dveře, vedoucí do khirnariho ložnice, otevřené.

Alek k nim zamířil, ale Seregil ho dotykem zastavil. Někde blízko jemně zašustilo hedvábné roucho.

"Myslel jsem si, že možná přijdeš, vyhnance."

Když se v blízkém koutě zahrady vynořila koule jemného magického světla, oba se přikřčili. Zářila Rhaishi i Arlisandinovi na dlaní jen tak slabě, aby osvětlila khirnariho vrásčitou tvář a paže na křesle, ve kterém seděl. Zvedl druhou ruku, usrl z poháru z pálené hlíny a pak jej odložil na stoleček u lokte.

"Prosím, připojte se ke mně," řekl a pokynul jim, aby šli k němu. "Teď se ode mne nemáte čeho obávat."

"Doufám, že jsme vás nenechali čekat příliš dlouho, khirnari," prohlásil Seregil a podezřívavě si prohlédl stíny. Světlo, které mu svítilo do obličeje, mu to ztěžovalo.

"Strávil jsem tady většinu noci. Spánek už mi není přítelem, jako býval dřív," odvětil khirnari. "Toho dne, kdy jste prohledávali Ulanův dům, jsem vás pozoroval; a dnes znovu, jak jste lepili dohromady svou představu o tom, co jsem udělal. Možná máš tvář své matky, Seregile, ale pod ní je vůle tvého otce, pevná jako ocel."

Něco v khirnariho chování způsobilo, že se Seregil zachvěl a pravá dlaň ho svrběla touhou sevřít meč. Rhaish se však nijak nepohnul, nedal žádné znamení, jen znovu sáhl po poháru a zhluboka se napil.

"Vím, že jste to udělal," řekl Alek. "Ale nechápu, jak jste mohl. Torsin vám věřil; my všichni jsme vám věřili."

"Jsi dobrý člověk, mladý Aleku, ale nejsi Aurēnfaie. Nevíš, co to znamená nosit sen'gai svých předků nebo stát a pozorovat zem, po které chodili celý život. Žádná oběť není příliš velká."

"Kromě Amali?" zeptal se Seregil.

Starý muž se ušklíbl a pak chraplavě řekl: "Nosí mého jediného syna, pokračování mého jména. To, co udělala, udělala z nevědomosti. Je to má chyba a já ponesu vinu. Možná se vám časem podaří přesvědčit Iia'sidru o jejím provinění, v tom případě je však přesvědčíte o lži."

Sáhl do roucha a vytáhl jednoduchý tkaný náramek se zčernalým přívěskem. Ruce se mu chvěly, takže se chvěly i stíny kolem nich. "Toto patřilo Torsinu i Xandovi. Dokážu vaše obvinění proti mně. Ať už to skončí a právu je učiněno zadost."

Dostal jakousi křeč a zařal pěst, v níž náramek držel. Kouzelné světlo, které se mu stále houpalo v druhé dlaní, zaplápolalo a zablikalo.

"Ach ne," zajíkl se Seregil.

Když Rhaish položil náramek na stůl a dal si světelnou kouli do druhé ruky, stíny se znovu pootočily. Zář dopadla na druhý pohár, který předtím neviděli. Vedle ležela malá kytička.

Seregil zaslechl, jak se Alek prudce nadechl, když rozeznal hrozny zvonků. "Vlčí mor," zašeptal jejich tírské jméno.

"Žádné poháry. Mísy. Je to dwai sholo," řekl Seregil. "To je totéž jako přiznání viny."

"Ano," zasípal Rhaish. "Zvažoval jsem, zda si nevzít jed apaki'nhaga, ale bojím se, že by to mohlo celou věc jen více zamlít. Nechci žádný zmatek." Otřásla jím další křeč. Zaskřípěl zuby, strhl si sen'gai a nechal ho spadnout vedle křesla.

"Je to má vina a nesu ji sám."

"Přisaháte při Aurově Světle?" zeptal se Seregil.

"Ano. Jak bych mohl po komkoliv žádat, aby se podílel na něčem tak nečestném, bez ohledu na to, jak to bylo nezbytné?" Natáhl ruku k Seregilovi, ten ji přijal a poklekl u umírajícího.

"Přesvědčíš je?" zašeptal Rhaish. "Ať má smrt osvobodí jméno Akhendi a vezme na sebe všechno zneuctění."

"Ano, khirnari," odvětil Seregil tiše. Rhaishovy prsty už byly studené. Seregil se naklonil blíž a rychle se zeptal: "Měl jsem pravdu, bylo otrávení Klíi nehoda?"

Rhaish přikývl: "Neměl jsem ani v úmyslu zranit Hamany. Hloupé děvče - talía. Ačkoliv bych... začal se dusit, ale ještě namáhavě popadl dech. Kouzelné světlo, které stále držel v dlaní, sláblo. "Byl bych rád dostal do úzkých Ulan, toho starého pleticháře, a pro jednou ho porazil v jeho vlastní hře. Kéž Aura odpustí..."

Z úst starého muže vytryskla trpká žluč a skvrny, kterými potřísnila přední část jeho roucha, vypadaly v měsíčním světle černé. Celý se otřásl a svezl se v křesle. Kouzelné světlo zhaslo.

Když chladná ruka klesla, ucítil Seregil letmé zachvění odcházejícího khi. "Ubohý starý pošetilec." Ticho v zahradě bylo stále zlověstnější, takže ztišil hlas v opatrný šepot. "Měl příliš atui na to, aby byl dobrým vrahem."

"Atui?" zamumlal Alek. "Po tom, co udělal?"

"Neomlouvám ho, ale rozumím mu."

Alek pokrčil rameny a sáhl po náramku. "Alespoň nám dal, co potřebujeme."

"Ne, nedotýkej se ho. Tohle všechno -" Seregil ukázal na náramek, poháry i odhozené sen'gai, "je stejně dobré jako přiznání. K tomu nás nepotřebují. Pojďme, vraťme se domů, než nás začnou postrádat."

Alek však zůstal na místě a hleděl na zhroucené tělo mrtvého. Seregil mu neviděl do obličeje, ale když mladík konečně promluvil, slyšel, jak se mu chvěje hlas: "Mohl bys to být ty, kdyby se splnilo Nazienovo přání."

"Nechystám se utíkat, Aleku." Koutkem Seregilových úst cukl odevzdaný úsměv. "Alespoň ne do té doby, dokud si nebudu jistý, že musím."

Když spěchali zpátky do tupy Bôkthersy, Alek mčel, ale Seregil na kůži cítil jeho strach jako ledové ostří. Chtěl se ho dotknout, nabídnout mu nějakou útěchu, ale žádnou neměl. Stále se tvrdohlavě řídil rozhodnutím, ke kterému dospěl v horách.

Nebude utíkat.

Vrátili se na území Bôkthersy a zastavili se před domem pro hosty. Seregil hledal vhodná slova, Alek ho však přerušil, pevně ho popadl za krk a přitiskl své čelo na jeho. Seregil ho objal a bojoval s touhou ponořit se do milencovy teploty, utěšující vůně. "Nezabijí mě, Aleku," zašeptal do měkkých vlasů pod svými rty.

"Můžou." Žádné slzy, jen velké zoufalství.

"Neudělají to." Seregil přitiskl zraněnou ruku na Alekovu tvář a dal mu pocítit drsné jizvy. "Nezabijí mě."

Alek si opřel hlavu o jeho rameno, pak se odtáhl a bez ohlednutí vylezl na zeď u stájí.

Kapitola 55.

Rozsudek

Alek se vrátil do příliš prázdného pokoje a rozsvítil všechny lampy, aby zahnal stíny vlastních černých myšlenek.

Cokoliv, jen aby zaplašil vzpomínku na zhroucenou postavu a dvě mísy.

Zmítán mezi strachem a hněvem, naházal věci do dvou malých ranečků. Připravoval se na rychlý útěk - kdyby byl k Seregilově záchraně po tom střemhlavém skoku směrem k sebezničení nutný. Znovu a znovu vycházel na balkón, ale temné okno naproti nic neprozrazovalo.

Co si myslí? vztekal se v duchu a pochodoval po pokoji.

Jeho vlastní naděje a iluze se mu teď vysmívaly. Přišel do Aurēnenu, aby objevil část své a Seregilovy minulosti. Ale k čemu to vedlo? K odhalení oběti jeho matky, ke zmrazení Klii, k hanbě padající na hlavu jeho přítele a teď i k Seregilově nevysvětlitelnému rozhodnutí postavit se před Iia'sidru.

Vzápětí vklouzl dovnitř Thero, který také vypadal, jako by ještě nebyl v posteli. "Viděl jsem tě svítit. Byli jste úspěšní?"

"Svým způsobem." Alek mu pověděl, co zjistili, a že se Seregil rozhodl nechat vše tak.

Zdálo se, že je čaroděj s během událostí spokojen. "Ještě není po všem, příteli," řekl a položil Alekovi ruku na rameno.

"Běž spát."

Než se Alek propadl do zapomenutí, měl stěží čas uvědomit si, že to nebyla rada, ale spíše kouzlo.

* * *

S prvními paprsky úsvitu protahujícími se balkónovými dveřmi dovnitř Alek procitl. Odstrčil pokrývku, kterou ho Thero přikryl, převlékl se a spěchal dolů.

Když si všiml, že Kliiny dveře jsou otevřené, zastavil se, aby se na ni podíval. Byla s ní Ariani, kartáčovala jí tmavé vlasy a tiše něco povídala. Když vstoupil, obě ženy vzhledly. Ráno se neobtěžoval podívat do zrcadla, ale Arianin výraz mu posloužil jako dostatečná náhrada. Klia něco zamumlala, Ariani odešla a nechala je o samotě.

"Jak se vám daří, má paní?" zeptal se Alek a přitáhl si židli blíž k lůžku.

Oči měla ještě hluboce propadlé, ale její líce dnes měly o něco víc barvy. "Myslím, že trochu lépe," zašeptala. "Thero mi to řekl - ostatní ještě nevědí. Rhaish..." V očích se jí objevily slzy a stékaly k uším. Alek je osušil lemem rukávu a pak jí položil ruku na dlaň. Z Kliiny kůže sálalo zdravé teplo.

"Pomůže nám to?" zašeptala zastřeně, nutila se ta slova vyslovit.

"Seregil myslí, že ano."

"Dobrá," zavřela oči. "Nevzdávejte se. Teď nezáleží na ničem jiném. Příliš..."

"Máte mé slovo," ujistil ji Alek. Rád by věděl, zda chápe, čemu Seregil čelí.

Bylo by lepší, kdyby to nechápala, usoudil. Přitiskl jí rty na ruku. "Teď odpočívajte, má paní. Potřebujeme vás zpátky." Neotevřela oči, cítil však lehké sevření prstů v odpovědi. Ten pocit na kůži mu zůstal, ještě když pokračoval do síně.

Ostatní už tam byli. Místnost vyplňovala Korathanova stráž a turma Urgazhi. Alek natáhl krk a zahlédl Korathana, který u krbu mluvil s Wydonisem.

"Tady jsi," vynořila se z davu Beka. Vypadala nervózně. "Jsi připravený?"

"Co se děje?" zeptal se.

"Právě přišla zprava od Adzriel. Rhaish je mrtvý. Zdá se, že jste ty a Seregil měli pravdu."

"Co říkají?" zeptal se Alek, patřičně skrývaje výraz úlevy.

Než mohla odpovědět, mávl na něj Thero. Nechal Beku jejím přípravám a protlačil se mezi vojáky, aby se v malé postranní komnatě připojil k princovi a čarodějům.

Korathan usrkával čaj a jemný aurěnský šálek se v jeho velké, mozolnaté ruce skoro ztrácel. Prohlédl si Aleka zpoza jeho okraje a klidně řekl: "Měl jsi mi včera v noci podat hlášení. Musel jsem to dnes vyslechnout od Kliina čaroděje."

Alek se setkal s jeho pohledem a neustoupil. "Je mi líto, můj pane. Myslel jsem..."

"Nezajímá mě, co sis myslel. Nikdo tomu starému bastardovi nepomohl, že?"

"Ne, můj pane," hlásil Alek. "My - já..." bylo příliš pozdě na přemýšlení, co Thero princovi řekl. "Seregil a já jsme se vydali jen na výzvědy. Když jsme dorazili, Rhaish i Arlisandin už vypil jed. Prostě jsme se tam náhodou vyskytli."

Korathan ho obdařil dalším dlouhým, nečitelným pohledem. "Je ještě něco, co jste si nechali pro sebe a o čem bych se měl dozvědět?"

"Ne, můj pane."

"Raději by to měla být pravda."

Korathan odložil šálek a obrátil se na ostatní. "Jelikož se zdá, že všichni znáte mé původní rozkazy, dovolte mi, abych vám objasnil, jak si teď stojíme. Kdyby mi Alek a Seregil nepřinesli tu zprávu, splnil bych je. Neomlouvám se za to. Jsem královnin bratr a jsem jí věrný. Nicméně se musím přiznat, že se mi tímto vývojem věcí ulevilo. Jen doufám, že dokážu být stejně přesvědčivý, jako byl Seregil, až budu Phorii vysvětlovat, že to bylo moudřejší. Nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je skutečnit úkol, který vám dala má matka: zajistit severní přístav a získat spolehlivý zdroj koní, kovu a zásob. Jako skalský místodržící o tom budu znovu jednat, jakmile budeme mít z krku tu záležitost se Seregilem. Nepředstírám, že rozumím té jejich Iia'sidře nebo tomu, jak mohou fungovat bez vládce. Vím jenom, že Skala nemá čas na plané řečnění."

* * *

Nečekaná smrt Rhaisha i Arlisandina odsunula přelíčení se Seregilem až na pozdní dopoledne. Alek rázoval chodbami a dvorem, nedokázal se na nic soustředit. Nakonec se však přece jen s ostatními znovu vydali do Iia'sidry. Klia trvala na tom, že se zúčastní. Když ji nesli v nosítkách ulicemi, Thero se držel blízko ní.

Toho dne je nepřivítal žádný dav. Když kráčeli ke svým místům u Bôkthersanů, jejich kroky se síní hlasitě rozléhaly.

Galerie byly až na několik v rouchách oděných rhui'auros a pár náhodně roztroušených diváků prázdné. Jedenáctka

svá místa ještě nezaujala.

Jeden pohled však pevně připoutal jeho pozornost a způsobil, že se mu srdce v hrudi divoce rozbušilo.

Uprostřed kamenné podlahy ležela tvář dolů osamělá postava, ruce široce rozpažené. Byl to Seregil. Alek nepotřeboval vidět tvář zakrytou tmavými vlasy, aby ho poznal.

Měl na sobě prostou bílou tuniku a kalhoty a ležel naprosto nehybně; stěží se dalo postřehnout, že dýchá. Po jeho boku stáli jako ponuré přízraky Kheeta a Sāaban.

"Odvahu, Aleku," zašeptala Beka a odvedla ho na místo.

Atui, pomyslel si Alek a zatvrdil se. Nikdo dnes nebude moci říci, že jakožto vyhnancův talimenios Seregila zneuctil neslušným chováním.

* * *

Seregil ztratil představu, jak dlouho tady leží. Adzriel ho přivedla do Iia'sidry několik hodin po východu slunce.

Kamenná podlaha byla ještě studená; tenkým oděvem k němu pronikal chlad a vysával mu teplo ze svalů.

Posledně ležel na mokré trávě ve fai'thast vlastního otce. Po kůži se mu procházel hmyz a tráva, která pila jeho slzy, ho šimrala do tváře.

Obličej a hrud' ho od studeného kamene bolely a svaly sebou brzy začaly škubat, jak se snažil zůstat nehybný.

Nepohnul se však, jen naslouchal vzdáleným zvukům z vnějšku.

V Bôktherse naslouchal posměšnému šeptání dětí a mladých 'faieů. Bolelo to tím více, když mezi nimi rozeznal hlasy přátel.

Tady bylo tak ticho, že slyšel kolemjdoucí na ulici. Z útržků rozhovorů, které zachytil, se dozvěděl, že Rhaishova smrt už byla objevena, a s bolavými lícemi a vyschlými rty se usmál, když k němu prosáklly zprávy o khirnariho vině.

Bilairyho koule, jak ho bolela záda! Kolena a ramena se mu chvěla a kyčelní klouby jako by se mu prořezávaly kůží. Šije a čelo se mu třásl, jak se snažil nerozmačkat si nos o podlahu, a nakonec zariskoval pootočení hlavy, aby přenesl agónii na lícni kost. Větší pohyb by přinutil jeho strážce zasáhnout a to nemohl Kheetovi a Sāabanovi, kteří nehybně stáli někde blízko, udělat. Strupy na hřbetě levé ruky ho začaly svědit; v marném úsilí potlačit mravenčení natáhl prsty.

O něco později mu po postižené ruce něco přeběhlo. Potěr, navrhla s nadějí jeho předrážděná představivost. Pevně stiskl víčka, když mu to cosi zkoumalo bok nosu, a pak si dovolil rychlý pohled. Zelený brouk rychle chvátil pryč, a když došel na blízký kousek dlažby ozářený sluncem, krovky se mu leskly jako krásné emailové dílko.

Dnes za ním žádní draci nepřijdou.

Myslel si, že až Iia'sidra konečně začne, uleví se mu, ale mýlil se. Aniž otevřel oči, věděl, že lidé, kteří vstupují, procházejí kolem něj. Někteří se zastavovali a zírali na jeho nechráněná záda. Bylo to strašné, cítit na sobě váhu těch očí, horší než před všemi těmi lety v Bôktherse.

Předtím jsem netrýl celým životem tím, že jsem se vyhýbal pozornosti, pomyslel si zasmušile. Srdce mu bušilo a každý jeho úder jím trochu otrásl. Vidí to? Zatlačil dlaněmi na podlahu a v duchu se modlil, aby už přelíčení začalo.

Několik minut pokračovalo šoupaní nohou a Seregil slyšel, jak se usazují a rozmlouvají mezi sebou. Kdosi mluvil o čerstvých bobulích, které měl k snídani. Kousek dál hovořil Ulan i Sathil o obchodních stezkách a o počasí. Nikdo nevyslovil jeho jméno. Ležel uprostřed toho všeho jako zapomenutá hromádka oblečení, rozechvělý pod tíhou všech těch obviňujících pohledů. Broukovo osvětlené místo se dotklo konečků jeho prstů a připomnělo mu, jak je zbytek jeho těla studený. Vlastní tep mu zněl v uších jako dunění.

Prosím, Auro, ať už začnou!

Konečně uslyšel slavnostní tón zvonu Iia'sidry. Ležel tvář na zemi, a když Iia'sidra zahájila přelíčení, představoval si obličej ke všem hlasům, které postupně slyšel.

"Adzriel ä Iriel," řekl Brythir. "Muž z vašeho klanu porušil zákon teth'sag, které bylo proti němu vyhlášeno."

"Seregil, dříve Seregil i Korit z Bôkthersy, leží před vámi. Necht' je slyšena žaloba." Bylo příjemné slyšet hlas sestry, určit v mysli směr. Alek a Skalané jsou tam také a všechno vidí. Při tom pomyšlení zčervenal.

"Mluví jménem Iia'sidry," pokračoval Brythir. "Seregil i Korit porušil podmínky návratu. Pod pláštěm noci opustil posvátné město. Nesl zbraně a použil je proti jiným Aurënfaieům. Oblékl si oděv Aurënfaieů a procházel mezi námi jako špeh."

Zaslechl zapraskání nohou křesla a proslov převzal Nazien. "Seregil i Korit porušil vyhnanství, které na něj bylo uvaleno za vraždu mého příbuzného, Dhymira i Tilmani Naziena."

Kdesi vzadu v Seregilově mysli zavrčel otcův hlas: Muž, kterého jsi zabil, měl jméno!

Ano, otče, nikdy jsem ho nezapomněl.

Jakési kroky se přiblížily až k němu a silné ruce ho zvedly na kolena.

"Odvahu," zašeptal Kheeta.

Seregil nechal ruce na stehnech a hlavu skloněnou. Proti němu stál starší ze Silmai, ale koutkem oka viděl Adzriel a ostatní. Byl tady Korathan i Klia, v nosítkách. Na okamžik byl rád, že nevidí Aleka.

Tehdy, když pod jasným nebem Bôkthersy čelil svému klanu, s trávou přilepenou na obličej i šatech, se nerozplakal. Chtělo se mu plakat, ale potlačoval slzy, dokud je všechny nezahnal tak daleko, že se nevrátily celé roky.

"Seregile i Korite, slyšel jsi vznesená obvinění. Pokud budou takové činy prokázány, přinesou hanbu celému klanu Bôkthersa. Jak odpovíš?"

Měl sucho v krku a hlas skřehotavý jako vrána, ale hleděl na žalobce neústupně. "Byl jsem oddělen od svého klanu.

Ted' mě znáte jako Seregila z Rhiminee, vyhnance, a proto jsem jednal jako služebník Klii z Rhiminee. Nic z toho, co jsem udělal, nemůže přinést hanbu Bôktherse.

Jakožto vyhnanec jsem udělal všechno, co jste řekl, a veškerá hanba padá na mou hlavu. Vrátil jsem se z vlastní vůle, abych před vás předstoupil a zodpovídal se za své činy. Porušil jsem teth'sag, Ctihodný, ne však ve zlém úmyslu."

Zatímco si ostatní šeptali, Brythir na něj chvíli hleděl. Vyvedlo ho z míry to, že jsem přijal svou vinu, pomyslel si Seregil, nebo spíše skutečnost, že jsem naprosto rozbil obřad?

"Promluví někdo ve prospěch tohoto muže?" tázal se Brythir lidí v síni.

"Vyhnanece se mi v Gedre vydal dobrovolně," oznámil Riagil i Molan.

Seregil zahlédl mezi Skalany pohyb. Adzriel se sklonila nad Kliinými nosítky a potom tlumočila její slova: "Klia a Idrilain říká, že Seregil a jeho dva společníci porušili teth'sag kvůli ní. Riskovali životy, aby se setkali s Korathanem a přinesli mu zprávy o jejím stavu a o zmatených okolnostech Torsinovy smrti. Královna Phoria nevěděla, že tím Klia tak dalece přestoupila teth'sag."

Tak dalece? Seregil cítil, že široce rozevřel oči, a věděl, že všichni v místnosti na tom musí být podobně. Náhodou koutkem oka zahlédl Ulanu i Sathila a spatřil, že se na něj vědoucně usmívá, jako by sdíleli nějaké tajemství. A možná ho sdíleli, napadlo Seregila zneklidněně. Ten mazaný starý lišák možná nepotřeboval pomoc plenimarských špehů, aby uhádl, jaké byly Korathanovy skutečné rozkazy.

Adzriel pokračovala, mluvíc stále za Kliu. "Bylo to Seregilovo a Alekovo vlastní rozhodnutí riskovat život podruhé, aby očistili jméno Virésse a Hamanů. Klia o této záležitosti nic nevěděla, dokud se včera nevrátili.

Nechť pro obviněného hovoří i smrt Rhaishe i Arlisandina. Ačkoliv Seregil porušil teth'sag, vynesl na světlo pravdu. Připravíte ho za to o život?"

Pak vstal Korathan. "Seregil z Rhiminee sloužil Skale dobře a čestně řadu let. Pro tyto služby vás jménem královny Phorii prosím, abyste život tohoto muže ušetřili."

Rád bych věděl, co si o tom tvá sestra pomyslí, pokud se to někdy doslechne, napadlo Seregila.

"My také mluvíme v jeho prospěch," zazněl další hlas a všechny oči se obrátily k rhui'auros, který vkročil do kruhu.

"Elesarite, ač si tebe i ostatních vážíme, víš, že rhui'auros před Iia'sidrou nehovoří," protestoval Brythir.

"Mluvili jsme pro Seregila i Korita, když byl poprvé obviněn, a teď děláme totéž," ostře odvětil Elesarit. "Byl označen. Aurova vůle je na něm zřetelně patrná, všem viditelná."

"Ještě někdo promluví ve prospěch tohoto muže?" zeptal se Brythir.

"Já," řekl hluboký, přesvědčivý hlas vedle Seregila. Ten se málem neovládl a skoro se na Ulanu i Sathila ohlédl.

"Ať to bylo jeho záměrem nebo ne, Seregil prokázal, že můj klan nenese vinu za vraždu hostů, a totéž udělal pro Hamany, které rozhodně nemá žádný důvod milovat. Muž bez atui by si mohl tyto informace bez potíží nechat pro sebe."

Později bude dost času zjistit, jakou cenu bude mít Ulanova pomoc; v tuto chvíli byl za ni Seregil vděčný.

Ulan byl poslední, kdo promluvil v jeho prospěch. Poté byli předvoláni k výslechu Alek a Beka.

Alek měl na sobě skalskou modř a Seregil s vnitřním pousmáním zaznamenal, že si shrnul dlouhé vlasy za levé ucho, aby ukázal dračí značku na boltci. Přesto vypadal vyčerpaně a utrápeně. Beka čelila Iia'sidře s hrdě narovnanými rameny a zdviženou hlavou.

Vyslýchali je jen krátce. Zopakovali, že jednali v zájmu obou zemí, načež byli odesláni zpět mezi Skalany.

Nakonec byl povolán Nyal. Příkrácel k Seregilovi, padl na kolena a rozpřáhl paže. Neměl své sen'gai.

"Výrozměli jsme ze tvého včerejšího prohlášení správně, že jsi vědomě pomohl vyhnanci při opuštění Sarikali?" otázal se Brythir.

"Ano, Ctihodný," odvětil Nyal. "Když jsem vyhnance a Aleka dostihl a viděl jsem, že byli napadeni, domníval jsem se, že bude lepší nechat je jít dál; doufal jsem, že se tak dostanou do bezpečí. Přijal jsem následky svých činů a byl jsem svým klanem prohlášen za teth'brimash."

Být odříznut od klanu byla vážná záležitost, svým způsobem horší než úplné vyhnanství, Nyal však vypadal s celým výsledkem podivně spokojen.

"Pracoval jsi pro Skalany z příkazu Iia'sidry, Nyale i Nhekai. Možná budeme mít k celé záležitosti ještě co dodat," sdělil mu stroze Brythir. "Nechť vězni zůstanou, kde jsou."

* * *

Iia'sidra se vzdálila k rozhovoru a Alek seděl a pozoroval Seregila. Když s ním skončili, jeho přítel už stěží hýbal svaly; prostě tamklečel, hlavu svěšenou, tvář zpola zakrytou vlasy. Mluvil na svou obranu s odvahou, nijak se nevykrucoval - neprozradil jediné Korathanovy skutečné rozkazy - ani neomlouval, přesto zněla jeho řeč jako výzva.

Alek se zadíval na malé postranní dveře; byl by rád, kdyby si Iia'sidra pospíšila.

Podle stínů na podlaze se členové rady vrátili na místa, dříve než uplynula hodina. Seregil nepatrně pozvedl hlavu, jinak zůstal nehybný. Beka chytila Aleka za ruku a pevně ji sevřela.

Brythir zůstal stát a vztáhl ruku k Nyalovi. "Nyale i Nhekai, tvůj trest považujeme za dostatečný. Zůstaneš teth'brimash ne méně než dvacet let, odříznut od svého klanu i jména. Nevstoupíš do žádného chrámu a Sarikali je ti uzavřeno.

Opusť toto místo."

Nyal se hluboce poklonil a mlčky odkráčel. Beka si úlevně povzddechla a uvolnila sevření Alekových bolících prstů.

Vzápětí promluvil Nazien i Hari. Vstal a ukázal na Seregila. "Pro atui, které tento muž ukázal ohledně našeho příbuzného, Emiela i Moranthiho, Hamani stahují nárok na jeho život. Nechť je na něj znovu uvaleno vyhnanství."

"Díky Světlui!" tiše vydechl Alek. Thero mu stiskl rameno a vítězně s ním zatřásl. To však nebylo vše.

Na Nazienovo místo se vrátil Brythir. "Seregile z Rhiminee, byl ti povolen přístup do Aurēnenu, abys sloužil jako rádce Klii a Idrilain. Získal jsi tuto poctu jako někdo, kdo zná naše způsoby a zákony cti. Od svého příjezdu jsi jednal obratně, s velkým atui, dokonce i tváří v tvář urážce. Mohl jsi v pravý čas získat své jméno zpět. Místo toho sis tím, žeš porušil teth'sag, zvolil odepření věrnosti tomuto shromáždění. Stal ses pro nás cizincem, rozhodl ses pro způsoby Tírů místo těch, kterými se řídí lid, jenž byl tvým vlastním. Vybral sis a teď musíš být své volbě věrný. Seregile z Rhiminee, jsi doživotně prohlášen teth'brimash, ne svým klanem, ale samou Iia'sidrou."

Alek si matně uvědomoval tlumené vzlyky někde poblíž - snad Adzriel nebo Mydri. Seregil zůstal úplně tichý. Příliš tichý.

"Už nejsi Aurēnfaie, ale ya'shel khi," pokračoval Brythir. "Jsi pro nás jako Tírfaie, cizinec, podléháš stejným omezením a máš stejná práva, ale mezi lidem Aury nemáš žádné příbuzné. Jdi se Skalany a buď jim věrný."

Kapitola 56.

Teth'brimash

Když Brythir vyslovil rozsudek, Seregil se snažil ovládnout. Něco takového jsem čekal, říkal si v duchu.

Proč ho tedy ta slova - ya'shel khi - tak bolela? Rhui'auros mu tak už říkali a on je přijal jako zjevení. Vyslovena zde, před jeho příbuznými, však zraňovala jako žhavý nůž. Myslel si, že pochopil, ale teď jako by mu půda ujížděla pod nohama. Znal vyhnanství, ale toto oddělení bylo hlubší.

"Jdi se Skalany a buď jim věrný," nařídil starý khimari.

Seregila bolela kolena, ale dokázal se postavit bez zavravorání. Stáhl si aurēnskou tuniku přes hlavu a hodil ji na podlahu ke svým nohám. "Přijímám rozhodnutí Iia'sidry, Ctihodný." Jako by to ani neřikal on sám. Mlhavě si uvědomoval, že někdo pláče - vlastně několik lidí. Doufal, že není jedním z nich.

Když mřel mezi Skalany, málem necítil, jak se nohama dotýká podlahy. Čísi ruce ho odvedly k sedadlu a pak byl vedle něj Alek a přehodil mu přes ramena plášť.

Shromáždění rychle skončilo a místnost se vyprázdnila. Seregil si přitáhl plášť, a když vycházel za Korathanem ven, díval se na zem; právě teď nechtěl vidět obličejy jiných 'faieů. Když se však blížili ke dveřím, vystoupil rhui'auros jménem Lhial a stiskl mu levou ruku. Narazil na dračí značku a vře se na Seregila usmál. "Výborně, bratříčku. Tančí tanec a důvěřuj Světlou."

Seregilovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že je Lhial mrtvý, a jeho společník mezitím zmizel. U vchodu stála skupinka rhui'auros, ale Lhialův příznak mezi nimi nebyl. Když zkoumal jejich tváře, všichni zvedli ruce v němém pozdravu.

Tančí tanec? Na okamžik zavřel oči a vyvolal útržek vzpomínky na něco, co se mu Lhial pokoušel sdělit, když poprvé navštívil Nha'mahat. Když se dívám na tebe, vidím všechna tvá zrození, všechny tvé smrti, všechnu práci, kterou pro tebe Světloňoš uchystal. Čas je však tancem mnoha kroků, i chyb. Ti z nás, kteří vidí, někdy musí jednat.

Jsem slepec tančící ve tmě. Vybavil si svůj poslední sen: koule seřazené ve vzoru a krev tekoucí z řady zbraní.

Vzpomínka vyvolala stejně silný pocit odhodlání, který ho zaplavil tu noc. Jeho síla mu narovnála páteř a vytáhla koutek úst do malého pousmání.

Když ho mījela Lhaär a Iriel, spatřila ten úsměv a zahleděla se na něj sžíravým pohledem.

"Nezasměšňuj značku, kterou nosíš," varovala ho.

"Máte mé slovo, khimari," slíbil a přitiskl si levou ruku na srdce. "Vezmu, co mi Světloňoš posílá."

* * *

Když Adzriel a Mydri doprovázely Kliina nosítka zpět do domu pro hosty, držely se Seregila. Alek jim ustoupil, ale zůstal blízko a pozoroval přítele s rostoucími starostmi.

Seregil byl zjevně omámený, choulil se ve vypůjčeném plášti, jako by byla zima. To málo, co vycítil z jeho emocí, byl vířící zmatek.

Alespoň to bylo lepší než čiré zoufalství.

Jakmile se ocitli v siní, bezpečně skrytí před slídícími pohledy, přivolala Klia Seregila k sobě a něco mu zašeptala. I ona teď plakala. Seregil poklekl u nosítek a sklonil se, aby ji slyšel. "To je v pořádku," řekl jí.

"Jak to můžeš říct?" ptala se Mydri. "Slyšels, co vyhlásil Brythir; měli jsme naději, že by ses jednou mohl vrátit."

Seregil se otočil a zamířil ke schodům: "Později, Mydri. Jsem unavený."

"Zůstaň s ním," zamumlal Thero, Alek už však byl na cestě.

Pomalou vystoupali ke svému pokoji, Alek o pár kroků pozadu. Chtěl natáhnout ruku a Seregila podepřít, ale něco ho přimělo držet se zpátky. Když došli do komnaty, Seregil ze sebe shodil veškeré oblečení a skryl se pod přikrývkami.

Téměř vzápětí usnul.

Alek chvíli stál vedle postele, naslouchal jeho tichému, pravidelnému dechu a přemítal, zda vidí vyčerpání nebo zoufalství. Ať to bylo cokoli, spánek byl nejspíš stejně dobrý lék jako každý jiný. Skopl boty, natáhl se vedle Seregila a přes přikrývky se k němu přitiskl. Ten cosi zamumlal a spal dál.

* * *

Alek otevřel oči. Překvapilo ho, že našel místnost potměnou a druhou polovinu lůžka prázdnou. Vyděšeně se posadil, ale pak zaslechl ze stínů u krbu důvěrně známé zasmání. Z křesla vstala dlouhá postava a o kus uhlí rozsvítila svíčku.

"Neměl jsem to srdce tě budit," řekl Seregil, přišel k posteli a posadil se na její okraj. Měl na sobě červenohnědý plášť a kalhoty a k Alekově úlevě se usmíval. Byl to opravdový úsměv, laskavý a uklidňující. "Bral sis to víc než já, talí," řekl a prohrábl mu rukou vlasy.

"Tohle jsi měl na mysli, když ses rozhodl vrátit se?" zeptal se Alek, posadil se a prohlížel si Seregila, zda neuvidí nějaké známky šílenství. Jak jen může být tak klidný?

"No, vlastně, když teď mám možnost nad tím uvažovat, myslím, že se věci možná vyvinuly lépe, než jsem čekal. Slyšel jsi, co řekli. Teď jsem cizinec."

"A to ti nevadí?"

Seregil pokrčil rameny. "Vlastně jsem už pěkně dlouhou dobu nebyl Aurēnfaie. Iia'sidra a rhui'auros - když mě poslali pryč tak mladého, vlastně mi dali ya'shel khi. Bylo to jen něco, na čem jsem celé ty roky lpěl. Pamatuješ si, jak jsem se konečně dostal k tomu, abych ti pověděl, že jsi napůl 'faie? Řekls, že nevíš, kdo jsi. Vzpomínáš, co jsem ti na to odpovídal?"

"Ne."

"Odpověď jsem ti, že jsi stejný člověk, jako jsi byl vždycky."

"A tys vždycky byl ya'shel khi?"

"Možná. Nikdy jsem sem úplně nezapadal."

"Takže ti nevadí, že se sem už nebudeš moci vrátit?"

"Ale copak to nevidíš? Už nejsem vyhnanec. Brythir to všechno změnil. Jsem teď jedním z vás a můžu jít všude tam, kam vy."

"Takže jestli otevrou Gedre...?"

"Přesně. A až zruší Edikt, k čemuž jednou určitě dojde, budu moci jít kamkoliv. Jsem volný, Aleku. Své jméno si vybuduji sám a nikdo už mě nikdy nebude nazývat vyhnanecem."

Alek si ho skepticky změřil: "A tys tam v horách věděl, že se stane zrovna tohle?"

Seregilův úsměv se proměnil v křivý úšklebek: "Ani náhodou."

* * *

Seregilovi dalo spoustu práce, aby o tom přesvědčil i ostatní. Klia a Adzriel plakaly. Mydri zasmušile mlčela. Hluboko v srdci ještě choval pochybnosti, ale slova rhui'auros mu utkvěla v mysli: Tanči tanec.

Naštěstí měl málo času na diskuse. Stále je čekalo hlasování a tentokrát povede vyjednávání Korathan. Seregil do lia'sidry nesměl, ale Thero s Alekem mu během dalších dvou dnů obšírně vyprávěli o pokrocích v jednání - či spíše o tom, že k žádnému pokroku nedošlo.

"Jako by se nic nezměnilo," reptal Alek, když zasedli k pozdní večeři. "Stále dokola tytéž argumenty. Nic ti neuteklo."

* * *

Zbytek týdne seděl Seregil s Kliou doma a byl stále neklidnější. Počáteční naděje, kterou mu dali rhui'auros, se pomalu vyčerpávala. A ke všemu se teď neměl možnost bojů o moc zúčastnit.

Nebo si to alespoň myslel.

Pátého dne vyjednávání dorazil ke dveřím jakýsi mladík a ptal se po Seregilovi. Chlapec neměl sen'gai a neudal své jméno, prostě mu jen podal složený čtverec pergamentu a odešel.

Kromě dvou Urgazhi stojících na stráži dole na schodech nebyl nikdo poblíž. Jakmile Seregil dopis rozbalil, byl tomu rád. Uvnitř našel slova, Aurův Pohár dnes večer, sám, až bude měsíc v zenitu," napsaná elegantním, povědomým rukopisem. Bylo tam i znamení: malý střepec z červeného a modrého hedvábí. Seregil si ho pečlivě prohlédl, a když mezi červenými vlákny našel několik zrádných tmavších nitek, sám pro sebe se usmál.

Večer ukázal střepec Alekovi, ten však byl potěšen méně. "Co ti Ulan chce?" zeptal se podezřívavě.

"Nevím, ale vsadil bych se, že je v Kliině nejlepším zájmu, abych to zjistil."

"Nemám tyhle osamělé schůzky rád."

Seregil se zasmál: "Očistil jsem jeho jméno. Teď se mě zabít nechystá. Rozhodně ne, když mi dal do rukou tohle."

"Řekneš to Klíe?"

"Můžeš jí to říct, až odejdu. Řekni to všem."

* * *

Byla tichá noc. Odraz měsíce v úplňku ležel na hladině jezera Vhadäsoori jako perla v gagátu.

Seregil vstoupil do kamenného kruhu a pomalu kráčel k Poháru. Chvilku si myslel, že dorazil jako první; nechat druhého čekat dávalo člověku mírnou převahu. Vzápětí spatřil, jak odraz měsíce poskočil a na okamžik zmizel, když napříč jezerem po vodní hladině procházela temná postava. V Seregilovi na okamžik ožily staré děsy, ale tohle nebyl žádný nekromantův démon.

Ulan ladně doklouzal ke břehu a přišel k němu. Tmavé roucho se ztrácelo v okolní temnotě, ale protáhlá bledá tvář a stříbřité vlasy odrážely měsíční světlo jako plující chrámová maska.

Seregil Ulanovi nevěřil, jeho styl však musel obdivovat. "Měl jsem pocit, že si možná ještě pohovoříme, khimari."

"I já, Seregile z Rhíminee," odpověděl Ulan a nabídl mu rámě. "Pojďte se projít."

Pomalu kráčeli kolem břehu, jako dobří přátelé. Seregil si na svém místě snadno představil Torsina. Dokázal starý vyslanec vycítit sílu, která z Ulan a Sathila sálala jako z výhně? Khimariho blízkost ho znepokojovala; uvolnil svoji paži a zastavil se. "Nechci být nezdvořilý, ale je pozdě a já vím, že jste mě sem nezval, abyste se potěšil mou přítomností."

"Možná bych mohl," namítl Ulan. "Jste mimořádně zajímavý mladík. Určitě byste mi mohl povprávět řadu fascinujících příběhů."

"Jen kdybyste mi dal do ruky harfu a přede mě zlato. Co chcete?"

Ulan se zasmál: "Opravdu jste převzal způsoby Tírfaieů. Ale to je v pořádku. Mám rád Tíry i jejich netrpělivost. Je to osvěžující. Přijmu váš styl a budu přímý. Vaši lidé stále chtějí dosáhnout otevření Gedre, že?"

Aha, konečně je to tady. "Ano; a já odhaduji, že jste v Korathanovi objevil méně důvtipného diplomata, než je jeho sestra."

"Čekal jsem to už od chvíle, kdy jsem se doslechl, že pluje ke Gedre s válečnými loděmi," poznamenal khimari uhlazeně, hledě na měsíc.

Seregil odmítl skočit na tak zřetelnou návnadu. Buď Ulan o Korathanových původních rozkazech věděl, nebo blfoval, aby tu informaci získal. Takovému protivníkovi bylo nejlépe nenabízet nic na oplátku.

Ulan znovu stočil hlavu k Seregilovi, jako by si jeho nesdílnosti nevšiml. "Jste chytrý a na svůj věk zkušený. Dosti zkušený, abyste věděl, že mám moc i vůli bojovat proti dohodě se Skalou, dokud plenimarská flotila nezakotví v přístavu Rhíminee a vaše krásné město nebude v plamenech. Pozoroval jsem toho vašeho prince. Nemyslím, že má dost důvtipu, aby to pochopil, ale vy ano - a vy jste jeho ušima."

"Nemohu mu říci, aby se vzdal. Gedre je nezbytné."

"O tom nepochybuji. Proto bych se rád řídil dohodou, kterou jsme s Torsinem probírali před jeho nešťastným úmrtím. Rhaish je možná mrtev a teth'sag uspokojeno, ale ujišťuji vás, že jen málokdo ze členů Iia'sidry s Akhendi příliš soucítí. Jejich nový khirnari, Sulat i Eral, je ještě zelenáč a má jen nevelkou podporu mocných. Váš vlastní klan je také poněkud v nemilosti, ačkoliv jsem si jist, že Adzriel a Illia udělá, co bude v jejich silách. Jenže je příliš mnoho těch, co využijí činy jejího bývalého bratra jako dvojsečnou zbraň. Nepoužijí snad ti, kteří si nepřejí žádné styky s Tíry, váš příběh jako varování? Myslíte, že Lhaär a Iriel neobráti svůj tetovaný nos směrem k vám a nevykřikne: „Podívejte, co vzejde z míšení s cizinci?“ A pak, samozřejmě, je tu ta záležitost se ctí vaší nové královny. To nás všechny velmi zajímá."

"Rád bych věděl, khirnari, co jste Plenimarským za tu informaci zaplatil."

Ulan pozvedl obočí. "Tu informaci jsem já obdržel jako platbu. Plenimarským velmi záleží na tom, aby Balská úžina zůstala otevřená jejich lodím a obchodníkům. Nejen Skalané potřebují dodávky, aby mohli vést tu vaši hloupou válku." Seregilovo srdce pokleslo, ačkoliv ho odpověď vlastně nepřekvapila. "Říkáte, že jste je celou dobu podporoval? Že Skalané nemají naději?"

"Ne, příteli. Nabízím vám kompromis a svou podporu. Usilujte o dočasné otevření Gedre - řekněme na dobu trvání vaší války. Jako někdo, kdo je vděčný za očistění jména, vám říkám, že to je to nejlepší, v co můžete doufat. Nebo vás snad nešťastné spojenectví s Akhendi zaslepilo natolik, že jste zapomněl na původní cíl? Klia nepřišla zrušit Edikt, ale zajistit pomoc."

"Můžeme v to doufat?" zeptal se Seregil.

"Víte, co dělat, můj chytrý příteli. Jste mistr harfeník, víte, na kterou strunu zahrát. Pokud se shodneme na nápěvu, podpořím vás."

"Má vaše melodie i verše? Jisté struny, na které chcete udeřit?"

Ulanova bleďá tvář se naklonila blíž, jeho oči se ztrácely ve stínu. "Chci jedinou věc: Virésse zůstane otevřeným přístavem. Dbejte na to a budu se vám snažit zajistit cokoliv dalšího, co budete potřebovat."

"Zřejmě nemůžete nic udělat s plenimarskými válečnými loděmi, blokujícími Balskou úžinu?" zeptal se Seregil s křivým úšklebkem. Khirnariho úsměv mu ho však smazal ze rtů. "Můžete, že?"

"Viréssané dokáží hodně, pokud se rozhodnou. Náš obchod se Skalou nikdy nebyl pasivní a Skalané se stávají důvěryhodnějšími. Co na to říkáte?"

"Nemohu mluvit za Kliu ani Korathana," vyhnul se Seregil odpovědi.

"Ne, ale můžete mluvit s nimi."

"A co řeknu lidem z Akhendi a Gedre? Že dny jejich prosperity jsou sečteny?"

"Už jsem mluvil s Riagilem i se Sulatem. Souhlasí s tím, že půl jablka je lepší než žádné jablko. Koneckonců, čas a smrt mění věci i v Aurēnu. Kdo ví, co vzejde z téhle skulinky v Ediktu? Pro naše lidi je pomalá změna nejlepší. Tak tomu bylo vždycky."

"A pokud se věci nezmění natolik dlouho, abyste si mohl podržet svou moc?"

"Pak zemřu jako spokojený muž."

"Jsem si jistý, že po tom touží hodně lidí, khirnari," usmál se Seregil. "Promluví se Skalany. Ještě bych však rád věděl poslední věc: byl jste to vy, kdo dal vědět Plenimarským, kde si na nás mají počíhat, když jsme sem pluli?"

Khirnari mlaskl. "Teď jste mě zklamal. K čemu by mi byla princeznina mučednická smrt v rukou Plenimarských? To by jen spojilo mou opozici a vytvořilo nanejvýš nevýhodné sympatie pro Skalu. Kromě toho bych přišel o potěšení ze hry, kterou jsme si všichni společně zahráli. To by byla velká ztráta, nemyslíte?"

"Hra," zamumlal Seregil. "Nebo složitý tanec."

"Jak je libo. To je pro lidi, jako jsme my, základem existence, Seregile. Co bychom dělali, kdyby byl někdy život prostý a snadný?"

"Nevím," odvětil Seregil, který znovu přemítal o Ilarovi a spletitostech toho dávno minulého léta. "Nikdy jsem nedostal příležitost to zjistit."

"Jste zvědavý, jestli jsem byl zapletený v té záležitosti s chyptaulskými zrádci," řekl Ulan a Seregil by se ani nedivil, kdyby ten muž dokázal číst myšlenky a měl tu drzost to dělat.

"Ano," odvětil tiše, netuše, co by udělal, kdyby to Ulan přiznal.

Khirnari se obrátil a zahleděl se na jezero. "Ta hra mou asistenci nevyžadovala."

"Ale věděl jste o ní, že? Mohl jste tomu zabránit."

Ulan zvedl obočí: "A vy byste to na mém místě udělal?"

Seregil cítil jeho zkoumavý pohled, jako by měl Ulan moc nahlédnout mu přímo do duše a vyčíst odtamtud pravdu. V té chvíli si s pokorou uvědomil, že Ulanova síla nespočívá v ničem tak ubohém, jako je čtení myšlenek.

"Ne," připustil a khirnariho souhlasný úsměv probodl jeho srdce jako skleněný stěp. "Promluví s Korathanem."

Když Seregil odcházel, měl nepříjemný pocit, že ho Ulan sleduje, snad se na něm pase očima, a při té myšlence mu naskočila husí kůže. Kradmo se ohlédl přes rameno a spatřil starého muže, jak v pomalých, ladných kruzích klouže po klidné hladině jezera.

Kapitola 57.

Sklizeň

Trvalo jen dva dny, než se Iia'sidra a Korathan dohodli. Té noci, pod ubývajícím měsícem, se Jedenáctka setkala u Aurova Poháru k hlasování.

Kamenný kruh byl lemován prstencem přihlížejících. Seregil stál mezi nimi a se smíšenými pocity pozoroval, jak khirnari jeden po druhém vhažovali do Poháru svůj los. Když byli hotovi, Brythir roztřídil kameny na černé a bílé a zvedl je v

pěstích. Jeho chraplavý starý hlas se špatně nesl, ale davem se novina šířila od úst k ústům: "Osm bílých. Osm bílých! Gedre je otevřeno."

Ze skupiny Skalanů se ozvalo volání slávy.

Ale jen na čtyřicet šťastných cyklů měsíce, pomyslel si Seregil, když sledoval Ulana i Sathila, který blahopřál Riagilovi. Vírse zůstane otevřené také.

Pomalá změna je nejlepší, řekl předtím Ulan. Tři roky nebyly pro 'faie dlouho, ale za tu krátkou dobu Skalané svou válku prohrají - nebo zvítězí. Jestliže Skala vyhraje, bude mít precedens a může se znovu pokusit o trvalý obchod.

Podle současných podmínek bude Skalanům povolena malá obchodní osada v Gedre, ale žádný přístup do vnitrozemí. Nebudou odvedeny žádné jednotky Aurēnfaieů, ale každý, kdo je dost hloupý, aby se chtěl ke Skalanům připojit, to bude smět udělat.

"To je jen začátek," zavolal na něj Alek přes rostoucí příliv hlasů. "Konečně můžeme jet domů!"

Seregil se na něj křivě usmál: "Ještě nebal."

* * *

Jak bylo pro Aurēnfaie typické, trvalo téměř měsíc, než byly podrobnosti smlouvy dokončeny. Jaro ustoupilo horkému létu a mnoho 'faieů, kteří se přišli na vyjednávání podívat, odjelo domů. Město zůstalo prázdnější a strašidelnější než kdy předtím.

Poslední dny zářilo slunce z bezmračného nebe a tráva na ulicích seschla a zhnědla, ačkoliv všude kvetla spousta odolných planých růží a letních květů. Alek se konečně naučil hrůzu nahánějící architekturu města ocenit. Ať byl den jakkoliv horký, tmavý kámen zůstával chladný. Všichni přejali aurēnský styl oblékání - volné, splývavé tuniky a tylové kalhoty.

Alek měl zase jednou čas ve vlastních rukách a málo co na práci. Nicméně Beka a její jezdci byli žádanější než dřív. Do Gedre proudila trvalá řádka depeší a Alek se Seregilem občas jezdili s nimi. Byl tu i Nyal a pomáhal Riagilovi dohlížet na přípravu ke Kliinu odjezdu.

Od hlasování se Urgazhi stali náhle populárními mezi rádoby dobrodruhy, kteří vzrušeně mluvili o připojení ke skalskému vojsku.

"Jestli jsou tak stateční, jak předstírají, bude z nás eskadrona Urgazhi, než odjedeme," podotkl seržant Braknil jednoho večera, když se vrátili ze silmaiské krčmy.

"Budeme je potřebovat," slyšel Alek Bečino zamumlání.

"Bojíš se návratu, že?" zeptal se, vyděšený tou vyhlídkou. Bylo snadné na celé ty měsíce zapomenout, co ji čeká, až se vrátí.

"Jsem voják a důstojník. Byla jsem pryč příliš dlouho," řekla tiše. Pozorovala přitom společně se smějící Braknilovy jezdce, kteří šli kousek před nimi.

* * *

Několik nocí před plánovaným odjezdem byli Alek a Seregil povoláni do Kliiny komnaty. Už tam čekal Korathan, Thero a Beka, ale z princových lidí nikdo.

Klia seděla v křesle u okna. Když vešli, usmála se a natáhla ruce. Na levé měla jemnou koženou rukavičku; prázdné prsty byly pečlivě vycpány, aby skryly znetvoření. "Podívejte, zase budu v pořádku!" řekla.

"Uzdravuje se rychle, že?" zašeptala Beka Alekovi, který si sedl vedle ní. "Než se nadějeme, bude znovu chodit."

Alek už předtím mluvil s Mydri a byl méně optimistický. Navzdory veškerému úsilí léčitelů Klia neměla v nohách žádnou sílu a v rukách stěží udržela šálek. Zůstávala jí také lehká třesavka. Její mysl však byla stejně bystrá jako dřív.

"Takže jste tu všichni," řekl Korathan, strohý jako vždy. "Thero, zapečeť místnost."

Princ stál vedle Kliina křesla a držel si ruce za zády. Vypadalo to, jako by se chystal promlouvat k regimentu. "Jakožto skalský místodržící mám pravomoc spravovat záležitosti týkající se Gedre. Jelikož je Klia stále příliš slabá, aby mohla někam daleko cestovat nebo se účastnit bitev, ustanovuji ji velitelkou naší zásobovací stanice v Gedre. Teď, když tu není Torsin, zná tyhle lidi lépe než kdokoliv jiný, a má tady dostatečně dobré postavení, aby nám zajistila, co potřebujeme. Riagil i Molan připravuje na pobřeží ubytování a skladiště."

"Budu potřebovat početný personál," řekla Klia. "Kapitánko, vy a Urgazhi se mnou zůstanete v Aurēnenu."

Beka prkenně zasalutovala. Neříkala nic, ale Alek viděl, jak chvatně skrývá ořes.

"Požádala jsem i Thera, aby se mnou zůstal," dodala Klia.

Korathan se na sestru překvapeně podíval: "Myslel jsem, že Elutheus by ti možná posloužil lépe. Je starší a zkušenější."

"Přijmu každého čaroděje, kterého můžeš postrádat, bratře, ale dala bych přednost tomu, aby se mnou zůstal Thero. Je to můj polní čaroděj. Jsme na sebe zvyklí, že?"

"Má paní." Thero se hluboce poklonil a Alek viděl, že alespoň on je vývojem událostí potěšen.

"A co my?" zeptal se Alek.

"Ano, co my?" řekl Seregil.

"Je mi líto. Vy ne."

"Ale já jsem myslel, že Seregil už není vyhnanec. Copak nemůže jít kamkoliv, kam půjdete vy?" namítl Alek.

"Podle zákona ano," odpověděla mu Klia. "Ale nebylo by od něj prozíravé zůstat déle, obzvláště jako člen mého personálu. Mnozí z těch, kteří si nepřáli jeho návrat, svůj názor nezměnili, a někteří z nich mají silný hlas v klanech, které hlasovaly proti dohodě."

"Nemluv o tom, že železo, které Skala potřebuje, se těží v horách náležejících k fai'thast Akhendi," dodal Seregil. "Mezi nimi nejsem příliš oblíbený. Mohlo by to vyvolat zbytečné potíže."

Klia se na něj vděčně usmála: "Věděla jsem, že to pochopíš."

"To je v pořádku," ujistil ji. "V Rhíminee jsou jisté záležitosti, na které potřebuji dohlédnout. Už jsem byl pryč příliš dlouho."

Alek s ostatními odešli. Jakmile se ocitli v chodbě, Beka se otočila a rychle zamířila k zadnímu schodišti; ruce u boků měla sevřené v pěst.

Alek se za ní chtěl vydat, ale Seregil ho odtáhl opačným směrem.

"Nech ji být, Aleku."

Alek ho zdráhavě následoval, ale když se ohlédl, spatřil Beku, jak spěchá po schodech dolů a pohněvaně si otírá tvář.

* * *

Seregil počkal, až se zbytek domu uloží ke spánku, a pak se přikradl ke Korathanově komnatě. Pod princovými dveřmi byl ještě vidět proužek světla, a tak tiše zaklepal.

Korathan odpověděl, ale když ho uviděl, nevypadal příliš potěšeně. "Seregil? Co je?"

"Doufal jsem, že si s vámi budu moci před odjezdem do Skaly promluvit o samotě, můj pane."

Chvilíčku si myslel, že ho Korathan vykáže; místo toho dostal pokyn, aby se posadil k malému stolku. Princ nevídanému hostu nalil víno. "Nuže?" zeptal se.

Seregil ho pozdravil pozvednutím poháru a zdvořile upil. "Můj pane, v tom všem jsem neslyšel, co si o vašem odchýlení od jejích rozkazů myslí královna."

"Proč myslíš, že všichni ti poslí štvali koně - od chvíle, kdy jsem dorazil?" Korathan si stáhl boty, poškrábal se na chodidle a kysele se na Seregila podíval. "Počítej nás všechny za šťastlivce, že Iia'sidra hlasovala v náš prospěch a že má Phoria právě teď příliš mnoho práce s Plenimarskými, aby ji zajímalo cokoli jiného než železo a koně, které jí bude Klia posílat. Modli se ke svému měsíčnímu bohu, aby ještě chvíli zůstala dost zaměstnaná. Nemá náladu na - zmatky. To je vše?"

"Ne. Chtěl jsem s vámi mluvit i o Klie."

Korathanův výraz lehce změkkl. "Sloužil jsi jí dobře. Vy všichni. Klia i já to královně objasníme. Nemáš se v Rhíminee čeho bát."

Seregil se dlouze napil, pokoušeje se potlačit nepříjemný pocit, že se chystá udělat velkou hloupost. "Nejsem si jistý, jestli si ostatní uvědomují jednu věc, můj pane."

"Co máš na mysli?"

"Klia sloužila Skale dobře. To, co se stalo, pokrok, kterého jsme dosáhli, byl jejím dílem. Kdyby si je nenaklonila tak, jak to dokázala, nic, co byste dokázal udělat vy nebo já, by nás nezachránilo."

"Přišel ses ujistit, že naší malé sestře neseberu slávu?"

"Ne, můj pane. Nechci snižovat, čeho jste dosáhl."

"No, bude se mi líp spát, když to vím," zamumlal Korathan a dolil si vína.

Seregil se nenechal odradit a přešel přímo k věci: "Rád bych věděl, jestli rozhodnutí ponechat Kliu v Aurēnenu je vaše nebo Phoriino."

"Co je ti po tom?"

"Jsem Kliin přítel. Phoria nechce, aby se vrátila, že? Klia uspěla tam, kde si Phoria přála její selhání, a navíc vás přetáhla na svou stranu."

"Bylo by lepší, kdyby tě tyhle věc neslyšel říkat nikdo jiný," odvětil Korathan zdrženlivě a světlé oči mu zledovatěly.

"Neuslyší," ujistil ho Seregil. "Ale když vás Phoria vyslala, musela vědět, co dělá. Vybavení a výprava tolika válečných lodí potřebuje čas. Tohle nebylo rychlé rozhodnutí pod tlakem. Nepočítala s tím, že se Klia vrátí domů."

"Nejsi hloupý, Seregile. Vždycky jsem to věděl, i když sis s ostatními mladými hrával na hejska. Takže vím, že chápeš, co riskuješ, když mně, královnině bratrovi, říkáš takové věci."

"Klia je věrná, Korathane. Nemá v úmyslu připravit Phorii o trůn. Myslím, že tomu také věříte, jinak byste jí nešel na pomoc," přikývl Seregil.

Korathan klepal prsty na pohár a přemítal. "Zůstat tady byl Kliin nápad, ale byl jsem rád, že jí mohu vyhovět."

"Děkuji vám, můj pane." Seregil se zvedl k odchodu, ještě jednou však pozvedl pohár: "Na trvajicí dobré zdraví Idrilaininých dcer a po nich i jejich dcer."

Princ si se Seregilem přít'ukl, ale neusmíval se: "Jsem královnin bratr, lorde Seregile. Nikdy na to nezapomeň."

"Ani na okamžik, můj pane."

* * *

Poslední noc ve městě strávili Skalané podobně jako tu první, pod dorůstajícím měsícem na hostině v Bôktherse.

Seregil seděl v zahradě své sestry a hledal v srdci žal, ale smutek se mu tentokrát vyhnul. Mohl se vrátit, alespoň do Gedre, a to prozatím stačilo. V myšlenkách už mířil do Rhíminee.

Když se nakonec zvedl k odchodu, Mydri odtáhla Seregila i Aleka stranou. "Počkejte, mí drazí. Nechte ostatní jít. Teď je na řadě naše vlastní rozloučení."

Když s Adzriel vyprovodily ostatní a vrátily se, přinesla starší sestra dlouhý, povědomý balík.

"Doufám, že tentokrát ti zůstane," řekla Adzriel a vrátila mu jeho meč. "Riagil mi ho tady nechal, když tě přivedl zpátky."

Mydri dala Alekovi do rukou menší balík. Když ho rozmotal, našel dlouhý lovecký nůž. Rukojeť měl z jakéhosi tmavého, načervenalého dřeva, vykládanou pásky rohoviny a stříbra. "Takové nože nosí jen členové našeho klanu," řekla mu a políbila ho na obě tváře. "Jsi náš nový bratr, ať se jmenuješ jakkoliv. Dávej na Seregila pozor, než se k nám zase vrátí."

"Máš mé slovo," odpověděl Alek.

* * *

Když šli Alek se Seregilem k domu pro hosty, vystoupila ze stínů štíhlá postava v dlouhém rouchu. Žena měla na sobě oděv rhui'auros, ale její tvář si Seregil nevybavoval.

"Lhial ti posílá dárek, Seregile z Rhíminee," řekla a hodila mu něco, co se v měsíčním světle lehce zalesklo.

Chytil to a poznal pod prsty lehce drsný skleněný povrch.

"Jak šikovné ruce," řekla žena, zasmála se a zmizela.

"Co je to?" zeptal se Alek a sáhl do váčku u opasku pro světelný kámen.

Seregil otevřel ruku. Byla to další z podivných koulí, ale tahle byla čirá jako říční led a odhalovala drobnou řezbu uvnitř - draka s opeřenými sovími křídly.

"Co je to?" zeptal se znovu Alek.

Jsou tvé. Můžeš si je nechat. Můžeš je zahodit, bratříčku.

"Myslím, že upomínka," řekl Seregil a opatrně ji uložil do kapsy.

Kapitola 58.

Ruiny

Seregil stál o samotě na přidi a pozoroval, jak se proti temně zbarvenému nebi pomalu objevují obrysy opevnění Rhíminee. Nad přístavem ležela mlha, v Dolním městě tu a tam projasněná několika časně rozžatými lampami.

Brzy zrání ho probudily zvuky kroků na palubě. Nechal Aleka spát a vyšel nahoru sám, vděčný za několik minut samoty před návratem.

Mezi hrázení byla hladina lesklá jako zrcadlo. Přístav byl přeplněn kotvicími válečnými loděmi a obchodními plavidly. V tuhle hodinu byl tak tichý, že Seregil slyšel rachot vozů vyjíždějících obezděnou silnicí k Mořskému trhu a kokrhání kohoutů v pevnosti. Poblíž se ozývaly údery na kotlík, kterými kuchař na blízké válečné lodi svolával posádku k teplé snídani. Vzduchem se linula vůně ovesné kaše a smažených slanečků.

Seregil zavřel oči a představil si známé ulice i uličky, zvědav, jaké změny přinesla válka.

Ponořil se do myšlenek, a když mu kdosi teplou dlaní sevřel ruku, položenou na zábradlí, překvapeně sebou cukl.

"Vypadá mírumilovně, že?" řekl Alek a zív. "Doufám, že tu pro nás zůstala nějaká práce."

Seregil si vybavil poslední rozhovor s Korathanem. "Myslím, že se něco najde."

* * *

Neposlali zprávu, že přijíždějí, takže je v přístavišti nikdo nevítal. Jakmile byli jejich koně vyvedeni z lodě, vyrazili k ulici Kol.

To, co z Dolního města zbylo, vypadalo stále stejně: bludiště celnic, vinoucích se uliček a špinavých nájemních domů.

Celý úsek podél pobřeží byl však srovnán se zemí, aby udělal místo ohradám a trhům se zásobami. Všude byli vojáci.

Mořský trh v Horním městě už byl otevřený, ale ve stáncích bylo méně zboží, než si Seregil pamatoval.

Bohatá Šlechtická čtvrť se změnila nejméně. Sloužící vyřizovali venku ranní pochůzky, obložení nákupními koši. Větve stromů, ztěžklé letním ovocem, se svůdně skláněly nad barevnými zdobenými zdmi, za nimiž se skrývaly zahrady a vily. Po ulicích se honilo několik nepatřičných psů a prasat. Když projížděli kolem jednoho z otevřených oken, zaslechli dětský smích.

Ulice Kol ležela na okraji této čtvrti, lemovaná o něco prostšími vilami a obchody. Naproti domu, který víc než dvacet let nazýval domovem, se Seregil zastavil. Mozaika s motivy hroznového vína se leskla stejně jako vždycky, kamenné schodiště pod ní bylo vydrhnuté a zametené. Tady mohl být jen lordem Seregilem. Kočka z Rhíminee bydlela jinde.

"Mohli jsme prostě poslat zprávu, že se lord Seregil a sir Alek ztratili na moři," zamumlal.

Alek se zasmál, pak přešel ulici a vystoupil po schodech. Seregil ho s povzdechem následoval.

Nikdy nezáleželo na tom, jak dlouho byl pryč - tři týdny nebo tři roky. Runcer udržoval dům nezměněný, připravený na jeho návrat.

Dveře byly ještě zamčené na noc, a tak zabušili. Po chvíli jim otevřel muž s podlouhlou, povědomou tváří.

"Co tady chcete?" zeptal se a se zjevným podezřením si prohlížel jejich omšelé cestovní šaty.

Seregil ho odhadl a pravil: "Musím se ihned setkat se sirem Alekem."

"Není tady."

Alek přistoupil na Seregilovu hru. "A kde tedy je?" naléhal.

"On i lord Seregil jsou mimo, v záležitosti královny. Pokud si přejete, můžete jim tady nechat vzkaz."

"Dobrá," řekl mu Seregil. "Vzkaz zní, že se lord Seregil a sir Alek vrátili. Klid' se z cesty, ať jsi kdokoliv. Kde je Runcer?"

"Já jsem Runcer."

"Možná Runcer mladší. Kde je starý Runcer?"

"Můj dědeček zemřel přede dvěma měsíci," odvětil muž, ale neuhnul. "A pokud jde o to, kým možná jste, potřebuji víc než jenom vaše slovo!"

V tu chvíli se kolem něj prodrál mohutný bílý pes a postavil se na zadní, aby Seregilovi olízl obličej. Divoce přitom mával chundelatým ocasem.

"Márag se za mě zaručí," zasmál se Seregil, odstrčil psa dolů a drbal ho za ušima.

Nakonec však museli povolát kuchaře, aby je identifikoval. Mladý Runcer se dlouze omlouval a Seregil mu dal za ostražitost zlatý sester.

Přenechal Alekovi malou koupelnu v patře a prošel se domem. Připadal si jako vlastní duch. Marnotratná malba na zdi salónu zobrazující zalesněnou krajinu vypadala po strohém Sarikali příliš křiklavě. Jeho vlastní ložnice zařízená v aurěnském stylu mu byla příjemnější. Otevřel dveře na opačném konci chodby a pro sebe se usmál. Tohle býval Alekův pokoj. Když odjížděli, nebyli ještě milenci.

Míval své vlastní lůžko i v Kohoutkovi.

Otočil se a spatřil Aleka, který se opíral o rám dveří koupelny a na holá ramena mu z vlasů kapala voda. Bez potíží uhádl Seregilovy myšlenky. "Nemůžeme se té části města vyhýbat donekonečna," řekl. "Dokud to neuvidím, nebudu mít pocit, že jsme se skutečně vrátili domů."

Seregil zavřel oči, promnul si víčka a pro jednou si přál, aby necítil náraz Alekovy touhy. "Po setmění," ustoupil.

* * *

Oblékli si staré šaty a tmavé pláště; své veřejně známé totožnosti se zbavili stejně snadno jako oděvu, který k ní patřil. Vydali se pěšky ulicí Snopů, směrem na západ k Obilnému trhu. Prošli i přes Astellův kruh a ulici Světél. Navzdory válce barevné lampy nevěstinců a hráčských doupat stále vábivě svítily.

Došli až do chudší čtvrti za Obilným trhem. U poslední zatačky na ulici Modrých ryb zaváhali. Oba měli vlastní vzpomínky na hrůzy, kterých tu byli svědky.

Ruiny Kohoutka ještě stály. Půda patřila Seregilovi, prostřednictvím různých falešných jmen. Dokonce ani Runcer o tomto místě a o jeho spojení s ním nevěděl.

Suť a většinu zdi dvora si rozebrali stavebníci, ale jedna strana kuchyně a komín stále čněly proti nočnímu nebi.

Pobožené stěny změkčovala hustá vrstva náletových dřevin. Odkudsi ze zapletených větví truchlivě zahoukala sova.

Noční vítr šelestil v listí a tiše bědoval v rozbitých zdech.

Alek tichounce zašeptal dalnanskou modlitbu, aby duchové odpočívali v pokoji.

Měli svou hranici, pomyslel si Seregil a snažil se zaplašit obrazy krve a mluvících mrtvých rtů. Osobně hostinec zapálil, aby se o tom ujistil.

Na zadním dvoře nenašli ani stopy po stájích, ale studna byla vyčištěná a zřejmě používaná. Thryisina kuchyňská zahrádka zpustla. Máta, bazalka a brutnák se rozrostly i tam, kde dříve bývaly úhledné řádky čočky a pórků.

"Za celou dobu, kdy jsme tu žili, jsem myslím nikdy nepoužil hlavní vchod," zamumlal Alek, který se prodíral mezi zuhelnatělými trámy k poboženému krbu. Krbová římsa stále držela na místě. V ohřívací peci se zabydlely myši.

Seregil se opřel o rám dveří a zavřel oči, vzpomínaje, jaké to tady bývalo: Thryis opírající se o hůl a povykující nad svými kotlíky a hrnci; Cilla loupající poblíž u stolu jablka a její otec, Diomis, dohlížející na dítě. Skoro cítil známé vůně: dušené jehněčí a pórek, čerstvý chléb, utřený česnek, zralé letní jahody, kyselý zápach tvarohu lisovaného ve špižárně. Když Cavishovi město o svátcích navštěvovali, snídávali tady v kuchyni. Nysander měl zvláštní slabost pro Cillin ovocný koláč a pivo jejího otce.

Vzpomínky stále bolely, ale ostří té bolesti už se zvolna otupovalo.

Tančí tanec.

"Sakra, co je to?" zasykl Alek.

Seregil překvapeně otevřel oči, právě včas, aby viděl, jak z krbu vyrazila malá, tmavá postavička. Vyhnula se Alekovi, ale o cosi klopýtla a natáhla se. Nahoře s divokým máváním křídel vzlétl párek sov.

Seregil se vrhl na zmítající se stín; ukázalo se, že je to otrhaný kluk. Nemohlo mu být víc než deset, ale otočil se na kolena, rychlý jako lasička, vysokým, roztřeseným hlasem dospěle zaklel a vytáhl na Seregila dýku.

"Tohle je správný zloděj z Rhíminee, soudě podle zápachu a slovníku," řekl Seregil aurěnsky.

"Ať vás vezme Bilairy, duchové!" vyštěkl kluk, který byl chycen v pastí mezi Seregilem a padlým trámem.

"Nejsme strašidla," ujistil ho Alek.

Seregil využil krátké chvilky nepozornosti, chytil ho za ruku, ve které držel dýku, a přitáhl k sobě. Kluk se zřejmě stěží uživil. Hubené zápěstí, které Seregil svíral, mu připadalo jako zauzlovaný provaz.

Vykroutil mu nůž a zeptal se: "Jak si říkáš?"

"Jak jsem řekl vám!" vyprskl kluk. V dalším výbuchu iniciativy kopl Seregila do holeně, vytrhl se mu a utekl hbitě jako krysa.

Alekův smích vytvářel mezi zřícenými stěnami příšernou ozvěnu, přesto byl srdečný.

"Jestli si sousedi myslí, že tady straší, musí tím být tohle místo jako zapečetěné," ušklíbl se Seregil, když si sedl a třel si nohu. "To bylo ale přivítání, že?"

"Nejlepší, jaké jsme si mohli přát," zalapal po dechu Alek a posadil se vedle něj. "Sovy, lapkové - myslím, že je to znamení."

"Ber, co ti Světloňoš posílá, a buď za to vděčný," zamumlal Seregil a znovu se rozhlédl.

"Bylo to dobré místo, první, které jsem doopravdy považoval za domov," prohlásil Alek a trochu vystřízlivěl. "Jestli tady někdo postaví nový dům, myslíš, že ho budou navštěvovat?"

Seregil věděl, koho má na mysli. "Pokud ano, bylo by jim líto, kdyby našli jen samé cizí lidi, nemyslíš?"

Alek chvilku mlčel a pak řekl: "Mohli bychom mít pro sebe trochu víc místa než předtím; míváš kolem sebe spoustu nepořádku. Ale mohlo by být těžké najít někoho důvěryhodného, kdo by to tady vedl. A taky někoho, kdo by obstaral čarování, když jsou Thero s Magyanou pryč."

"To by se dalo zvládnout." Seregil se pro sebe ve tmě usmál. "Víš, nikdy jsem nedokázal hrát šlechtice moc dlouho a za posledních pár měsíců toho mám dost."

"Nemůžeme použít stejné jméno, přineslo by smůlu. Potřebujeme nové." Alek se sklonil a vytáhl cosi zpod trámu - dlouhé pírkó z letky. "Co třeba Sova?"

"Drak a Sova." Ya'shel khi, zašeptal hlas v Seregilově srdci. "Koneckonců, budeme chtít přilákat ty správné obchody."

Anglický originál Traitor's Moon
Překlad Jan a Hana Vlčinští
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Printjako svou 8. publikaci
Ostrava 2000
Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 229 Kč